TAMI HOAG

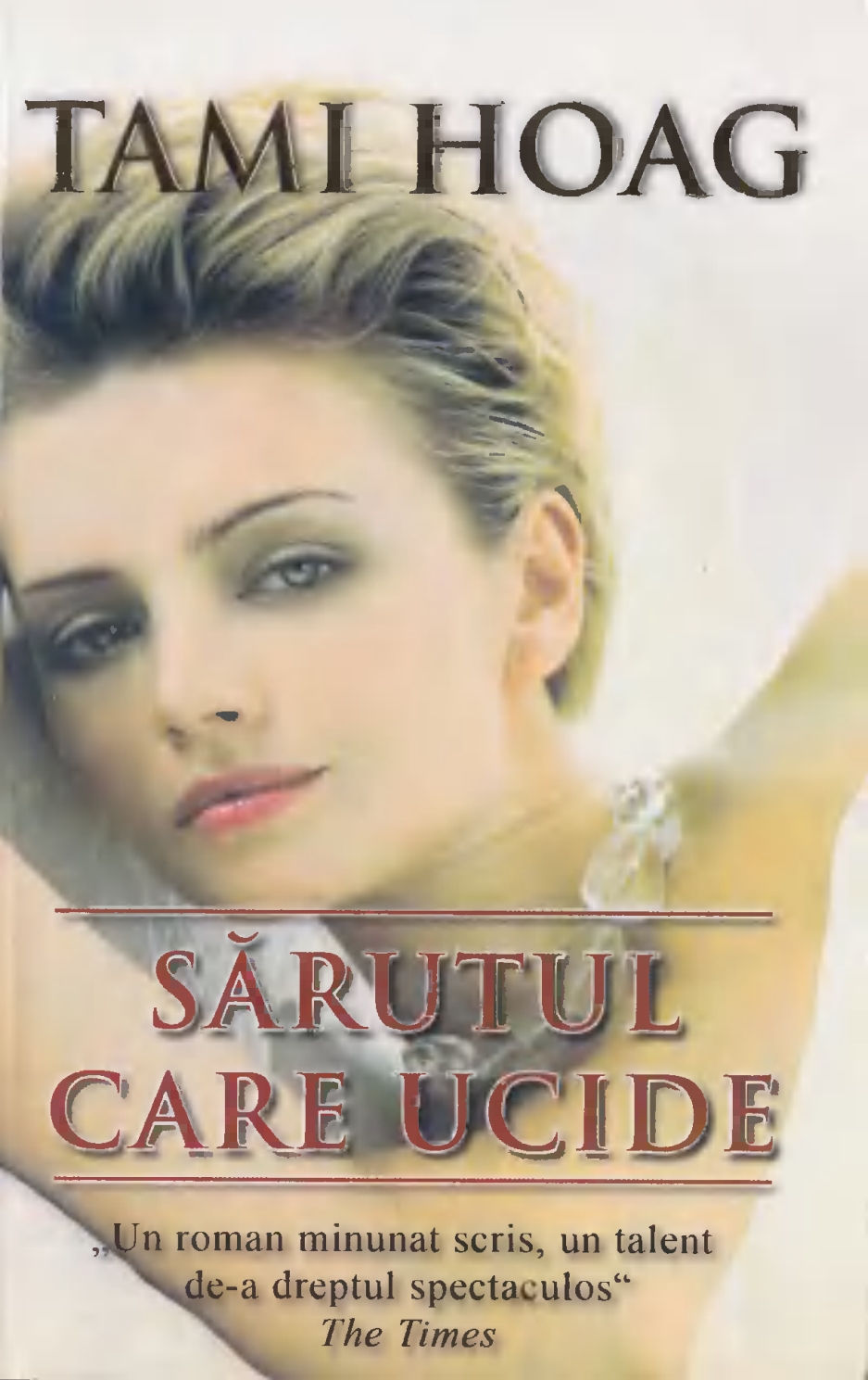

SĂRUTUL CARE UCIDE

„Un roman minunat scris, un talent de-a dreptul spectaculos“
The Times

„Tami Hoag oferă întotdeauna ceva special cititorilor ei."
Romantic Times

„Într-adevăr o carte foarte bună..."
Chicago Tribune

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

Lei: 24,00

ISBN 978-973-1789-10-1
9 789731 789101

TEMPESTUOUS
by Tami Hoag

© copyright
by Tami Hoag

© copyright by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Tami Hoag

SĂRUTUL CARE UCIDE

IOANA 12.04.2010

Editura MIRON

București

Prolog

„Ambarcațiunea străbătea apele nemișcate ale golfului. Ape întunecate și liniștite, la fel de negre precum cerul de noapte. La fel de negre ca inima unui ucigaș. Din apă ies la iveală chiparoșii, unul după altul, santinele înalte la fel de nemișcate și de tăcute ca moartea. În spatele lor, pe maluri, sălciile plîngătoare par cocoșate de jale, iar stejarii, cu trunchiurile strîmbe și ramurile noduroase și contorsionate par înghețați într-o clipă de agonie. De ramurile lor strîmbe atîrnă mușchiul; gri, prăfuit și ros, ca un boa de pene uitat în mansarda unei case vechi, ruinate.

Totul e negru și gri noaptea în mlaștină. Lipsește lumina și reflexia ei. Luna argintie apare dintre nori ca să dispară iar. Nemișcarea se lasă pretutindeni după trecerea ambarcațiunii. Ochii privesc peste tot dintre trestii și copaci, chiar deasupra apei. Noaptea este favorabilă vînătorului și vînatului. Dar toate creaturile așteapă trecerea micului vaporaș al cărui motor duduie domol precum mîrîitul unei pantere. Tensiunea crește tot mai mult printre creaturile ascunse.

Un prădător a dat lovitura în noapte, viclean, vicios, fără altă motivație în afara plăcerii de a avea puterea absolută asupra unei alte vieți, de a o stinge. Creaturile mlaștinii îl privesc pe prădător trecînd, în timp ce aroma de sînge proaspăt se amestecă cu cea metalică a golfului și

cu parfumul dulce al iasomiei şi verbinei.

Motorul se opreşte.

Ambarcaţiunea alunecă cu eleganţă peste apa întunecată spre malul cu iarbă deasă. Undeva, în depărtare, un urlet destramă ţesătura fină a nopţii. Ca un ecou. Ca o amintire. Prădătorul zîmbeşte, mîndru, încîntat, gîndindu-se nu la sursa acelui urlet, ci la femeia care zace moartă pe puntea bărcii lui.

Un alt omor. Alt fior de plăcere. Altă porţie de euforie. Puterea, mai seducătoare decît sexul, mai tare decît cocaina. Sîngele, cald şi mătăsos, mai dulce decît vinul. Pulsul vieţii, grăbit, speriat... încetinit, murind...

Corpul inert este tras pe mal, lăsat la capătul unei poteci presărate cu resturi de scoici, care strălucesc în lumina lunii ivite încă o dată dintre nori, ca un far. Razele sale luminează o clipă părul negru, faţa palidă, obrajii mînjiţi de fard, buzele rujate şi ochii deschişi care privesc, fără să vadă, spre cer. Căutînd mila, izbăvirea. Prea tîrziu.

Femeia va fi descoperită. Peste o zi, poate două. Pescarii vor veni ca să-şi umple năvoadele cu peşte. Ei o vor găsi. Dar nici unul nu-i va afla ucigaşul.

Prea viclean, prea deştept, deasupra legilor omului, în afara oricărei suspiciuni, acest prădător îşi vede mai departe de treabă..."

•

1

– O să-l omor.

Ogarul stătea în mijlocul movilei de pămînt proaspăt scurmat, printre tufişurile de azalee şi trandafiri care îşi arătau rădăcinile, cu o viţă agăţătoare drapată în jurul grumazului precum o mantie. Privind în sus spre oamenii de pe verandă cu o expresie critică, îşi lăsă capul într-o parte, cu urechile negre cocoţate pe creştet ca nişte fiamuri. O dungă albă, îngustă, trece printre ochii lui, unul albastru şi celălalt verde, lărgindu-se deasupra botului.

Blana îi e pătată din belşug în gri şi alb , ca la leopard, de parcă Mama Natură nu s-ar fi putut hotărî cum trebuia să arate în final această creatură. În timp ce oamenii ieşeau pe uşile franţuzeşti ale elegantei case de cărămidă cunoscută sub numele de Belle Riviere, cîinele lăsă să-i scape un urlet prelung.

– Jur că-l omor, izbucni Laurel Chandler, cu privirea fixată asupra ogarului.

Mînia şi furia o ardeau cumplit, gata să-i alunge orice urmă de control. Două zile muncise ca o sclavă în grădină. Două zile. De la răsăritul soarelui şi pînă la apus, curăţase, frecase, săpase, plivise şi plantase. Frecase cu atenţie toate statuile şi apoi lustruise toate alămurile. Avînd nevoie disperată să facă ceva, se apucase de această treabă cu aceeaşi determinare încăpăţînată care o ajutase să avanseze atît de iute şi de departe ca procuror. Se apucase de lucrul la grădina mătuşii Caroline, gîndindu-se să-i facă acesteia o surpriză.

Ei bine, Caroline Chandler se întorsese înapoi în Golful Breaux din călătoria ei şi fusese chiar foarte surprinsă. Stătea la dreapta lui Laurel, o femeie micuţă cu prezenţa de spirit a unui titan. Părul negru îi era minunat coafat

într-un nor de bucle, iar machiajul era artistic, punîndu-i bine în evidență ochii întunecați și gura feminină. Nu părea să aibă patruzeci de ani, deși trecuse de cincizeci, datorită feței în formă de inimă, cu ten neted și catifelat. Subțire și mititică, cu un costum bej de in, părea proaspătă, în pofida căldurii copleșitoare a zilei. Își puse cu delicatețe degetele peste pumnul încleștat al lui Laurel și-i zise cu calm:

– Sînt sigură că arăta absolut minunat, scumpo.

Laurel încercă să inspire încet, ca să se calmeze, așa cum învățase de la doctorul Pritchard, la terapia de relaxare, dar se enervă și mai rău.

– O să-l omor, zise din nou, smulgîndu-se din strînsoarea mătușii. Furia îi făcea trupul să tremure ca și cum ar fi fost cuprins de un cutremur devastator.

– Te ajut și io, *miz* Laurel, îi zise mama Pearl, bătîndu-se cu degetele butucănoase peste pîntecul enorm.

Bătrîna, cu pielea de culoarea cicolatei, strîmbă din nas și-și schimbă greutatea considerabilă de pe un picior minuscul pe celălalt, făcîndu-și rochia înflorată să fîlfîie în adierea slabă în jurul picioarelor groase ca niște trunchiuri de copăcei. Fusese dădaca familiei Chandler încă de pe vremea cînd Caroline și Jeff Chandler erau niște prichindei. Acum locuia cu Caroline, nu ca angajată a ei, ci ca membru al familiei, conducînd Belle Riviere ca un general și acceptînd cu greu bătrînețea.

– Ogaru' ala n-a adus decît necazuri, afurisitu', continuă ea. Toată vremea-mi umblă prin tomberoane ca un porc și-mi fură mîncarea din bucătărie. Doar necazuri de pe urma lui.

Laurel aproape că n-o asculta. Atenția ei se concentrase asupra ogarului care distrusese primul lucru constructiv pe care-l realizase de cînd lăsase Georgia și cariera ei în urmă. Se întorsese în Louisiana, în Golful Breaux, ca să se vindece, s-o ia de la capăt. Iar acum, primul simbol tangibil al noii sale vieți fusese distrus de o javră vagaboandă. Cineva avea să plătească pentru asta. Cineva urma să plătească foarte scump.

Lăsînd să-i scape un urlet primitiv, înșfăcă lopata nouă

pe care tocmai şi-o cumpărase şi o porni spre curte, rotind-o deasupra capului ca pe o bîtă. Ogarul o privi mirat o secundă, apoi tresări şi o luă la fugă de-a lungul grădinii, aruncînd în urma lui pămîntul scurmat. Se îndreptă glonţ spre poarta de fier care ruginise în balamale, trecu prin deschizătură şi galopă mai departe spre adăpostul pădurii înainte ca Laurel să ajungă măcar pînă la vechea fîntînă de piatră. Pînă să ajungă ea la poartă, răufăcătorul devenise o umbră în alb şi negru la marginea desişului din buza pădurii, speriind un stol de potîrnichi care-şi avea culcuşul acolo.

Laurel aruncă lopata şi se propti cu amîndouă mîinile de poarta şubredă şi înclinată. De-abia mai putea să respire, iar inima-i bătea de parcă ar fi alergat o milă, amintindu-i că, din punct de vedere fizic, era încă slăbită. Ceva ce nu aprecia deloc. Nu accepta deloc slăbăciunea, fie că era vorba de ea sau de ceilalţi oameni.

Îşi răsuci mîinile pe spinii metalici ai porţii, care-i intrară în carnea moale a palmelor, încercînd să-şi forţeze rotiţele minţii să se pună în funcţiune. Avea nevoie de un plan. Avea nevoie de dreptate. Trecuseră două luni de cînd căutase ultima oară dreptatea, o acţiune care se încheiase cu înfrîngerea şi ruinarea carierei. Atunci aproape că-şi pierduse şi viaţa. Trecuseră două luni de cînd îşi folosise ultima dată mintea ca să formuleze o strategie, de cînd pusese la punct o campanie şi îşi făcuse provizii de muniţii verbale pentru o cauză, iar mecanismul mental părea să fie la fel de ruginit ca poarta de care se agăţase. Dar vechile rotiţe prinseră să se mişte din nou, iar panica de moment că uitase ce e de făcut dispăru pe dată.

– Haide, Laurel. Să mergem la cină.

Glasul lui Caroline, jos şi puternic, se auzi chiar din spatele ei, făcînd-o să tresară.

Se întoarse spre mătuşa ei, singura persoană din lume care o făcea să se simtă înaltă şi solidă la un metru şi şaizeci de centimetri.

– Trebuie să aflu cine e stăpînul cîinelui.

– După ce mănînci ceva.

Caroline se întinse ca să-şi prindă nepoata de mînă, fără să țină cont de rugina din palmele ei şi fără să o preocupe faptul că aceasta avea treizeci de ani. Caroline era convinsă că, uneori, o persoană avea nevoie să fie condusă de altcineva, indiferent de vîrsta pe care o avea. Nici nu observa măcar strălucirea de încăpățînare din ochii lui Laurel. Obsesia o tîrîse pe biata fată în necazuri. Caroline era decisă să facă tot ce-i stătea în puteri ca s-o ajute să iasă din ele.

– Trebuie să mănînci ceva, dragă. Eşti numai piele şi os.

Laurel nu se osteni să privească în jos spre trupul deşirat, ca să mai verifice. Ştia foarte bine că rochia albastră, de in, atîrna pe ea ca de pe un umeraş. Nu era important. Avea acasă, în Georgia, un şifonier plin de costume de afaceri elegante şi rochii de seară, dar persoana care le purtase încetase să mai existe, odată cu nevoia de a se îmbrăca cît mai îngrijit. Nu că ar fi fost vreodată prea preocupată de înfățişare, acela era departamentul surorii ei, Savannah.

– Trebuie să aflu cine este stăpînul cîinelui, rosti cu mai multă hotărîre decît arătase în ultimele săptămîni. Cineva trebuie să plătească pentru nenorocirea asta.

Păşi peste coada de lemn a lopeții şi îşi smulse mîna din strînsoarea mătuşii, pornind înainte pe aleea de cărămizi, spre casă. Caroline îşi înăbuşi un oftat şi clătină din cap, plină de admirație şi dezgust în acelaşi timp. Laurel moştenise hotărîrea de fier a familiei Chandler, cunoscută în astfel de momente şi sub denumirea de „încăpățînarea Chandler" Ce bine ar fi fost dacă Jeff ar fi trăit s-o vadă. Dar atunci, admise Caroline în sinea ei, dacă fratele ei ar mai fi trăit, nici Laurel nu s-ar mai fi aflat într-o asemenea încurcătură. Dacă fratele ei nu ar fi fost ucis, atunci teribilul curs al evenimentelor de după moartea lui nu ar mai fi făcut parte din realitate, iar Laurel şi Savannah ar fi fost cu totul altele decît erau acum.

– Laurel, rosti Caroline cu fermitate, boncănind cu tocurile pantofilor eleganți pe cărămizi, în timp ce încerca

s-o ajungă din urmă. Este mult mai important să-ți acorzi răgazul să mănînci ceva.

– Nu şi pentru mine.

– Oh, pentru... Caroline reuşi să se abțină, căutînd să se stăpînească. Şi ea moştenise încăpățînarea familiei Chandler. De cele mai multe ori era silită să lupte cu sine ca să nu o dea la iveală.

Laurel urcă pe verandă şi luă un şervet alb de pe spătarul unui scaun de fier forjat, ca să se şteargă pe mîini. Mama Pearl pufăia nemulțumită lîngă uşile franțuzeşti, frîngîndu-şi mîinile bondoace, cu ochii aprinşi de îngrijorare.

– *Miz* Caroline are dreptate, îi zise. Trebuie să mănînci ceva, copilă. Gata, hai înăuntru, aşază-te la masă. Avem *gumbo* la cină.

– Nu mi-e foame. Oricum, mulțumesc mult, mamă Pearl. Îşi aranjă mai bine ochelarii, apoi îşi pieptănă părul negru şi-i zîmbi bătrînei, în vreme ce adrenalina i se revărsa în sînge. Fiorul de dinaintea bătăliei. Am de gînd să-l descopăr pe nemernicul care e stăpînul javrei şi să cer ceva despăgubiri.

– Aia era javra lui Jack Boudreaux, îi zise mama Pearl, cu chipul mare strîmbat de grijă. Poa' să fie oriunde, dar cel mai probabil la ora asta e jos, la *Frenchie's Landing*, iar tu n-ai nevoie de aştfel de necazuri, copile, ascultă tu la mine.

Laurel nu luă în seamă avertismentul, ci se întoarse să sărute obrazul mătuşii.

– Îmi pare rău că lipsesc de la cină tocmai în prima seară cînd te-ai întors, mătuşă Caroline, dar cred că o să fiu înapoi chiar la timp pentru cafea.

După aceea, trecu pe lîngă mama Pearl prin uşile franțuzeşti şi dispăru din vedere, lăsîndu-le pe cele două femei de pe verandă să privească în urma ei şi să clatine nemulțumite din cap.

Mama Pearl scoase o batistă din valea adîncă dintre sînii enormi şi se apucă să-şi şteargă broboanele de transpirație de pe frunte şi de pe bărbia triplă.

– Zău că nu pricep ce-a apucat-o pe fata asta.

Caroline, rămasă cu privirea pironită în direcția în care dispăruse nepoata ei, se încruntă nemulțumită. Își încrucișă brațele peste piept, scuturată de un fior de teamă, fără să se gîndească la costumul scump ce se botea.

– Vrea să-și afle dreptatea, Pearl. Indiferent de cît de mult o s-o coste treaba asta.

2

La *Frenchie's* era de obicei aglomerație. O vineri seara la *Frenchie's Landing* reprezenta o adevărată tradiție pentru o anume clasă a oamenilor care locuiau în Golful Breaux. Nu clasa plantatorilor sau a gentilomilor fermieri și a doamnelor lor cu pantofi eleganți și perle, care luau cina pe fețe albe de masă și cu argintărie la fel de veche precum ținutul. *Frenchie's* era un restaurant menit oamenilor de rînd. Toate scursorile parohiei Partout, braconieri, traficanți și oameni care căutau necazurile cu lumînarea, gravitau prin Bayou Noir și un loc numit *Mouton's*. La *Frenchie's* veneau cei afiați între cele două pături sociale. Lucrătorii de la ferme, muncitorii din fabrici sau țărani, toți veneau la *Frenchie's* vineri seara pentru raci fierți și bere rece, muzică zgomotoasă și dans, și, uneori, și pentru cîte o bătaie iscată din senin.

Clădirea se afla cam la cincizeci de metri depărtare de apă, înălțată pe niște piloni care o apărau de inundații. Era cu fața spre golf, invitîndu-i prin firma roșie de neon pe toți cei ce treceau pe acolo să intre pentru o bere rece, mîncare proaspătă și muzică bună. Părțile laterale ale clădirii de-abia se mai țineau în picioare și erau proptite cu ajutorul unor coloane de lemn, care formau un fel de galerie pe margini.

Deși nici nu apusese încă soarele, parcarea era deja

plină. Din bar se auzeau strigăte şi gălăgie. Rîsetele, înjurăturile şi paharele ciocnite de tejghea acopereau aproape în totalitate muzica cu ritm cajun care se auzea dinăuntru. Veselă şi sălbatică, o combinaţie de chitară, scripcă şi acordeon invita pe toată lumea la dans.

Laurel rămăsese la baza scărilor, privind spre uşa din faţă. Ea nu mai pusese vreodată piciorul în spelunca aceea, dar ştia că era localul favorit a lui Savannah. Sora ei, care-şi făcuse un punct de onoare în a ocoli şi încălca toate regulile şi convenţiile familiei. Probabil că în acel moment era acolo, înăuntru. Plecase din casa mătuşii Caroline pe la ora cinci, îmbrăcată ca o femeie care voia să facă necazuri şi strălucind de încîntare din cauza asta. Lui Laurel nu-i spusese decît că avea o întîlnire şi că, dacă totul mergea bine, nimeni nu avea s-o mai vadă la faţă pînă sîmbătă la amiază.

Deodată, javra ieşi la iveală din galerie şi se opri derapînd, atunci cînd o văzu pe Laurel. Dacă avusese unele îndoieli din cauza venirii sale la *Frenchie's Landing*, şi avusese dubii serioase, javra aceea reuşise să le spulbere pe toate. Avea o misiune de îndeplinit.

Un trio de bărbaţi de douăzeci şi ceva de ani, îmbrăcaţi şi aranjaţi ca pentru o noapte în oraş, trecură pe lîngă ea ca să urce scările, rîzînd, vorbind şi spunînd glume porcoase în cajună. Laurel nu mai aşteptă. Se repezi pe urma lor şi-l trase de mînecă pe cel mai mare, un bărbat cît un taur, cu barbă neagră bine tunsă şi păr des care-i creştea în formă de V pe frunte.

– Scuză-mă, începu Laurel. Ai putea să-mi spui al cui e cîinele de colo?

Individul aruncă o privire spre cîinile din galerie, la fel ca şi amicii lui.

– Hei, ăsta-i cîinele lui Jack, nu, Taureau?

– Jack Boudreaux.

– Da, e javra lui Jack, răspunse Taureau. Expresia i se îmblînzi şi un zîmbet larg îi înflori pe buze, atunci cînd o studie mai bine pe Laurel. Ce-i scumpete, îl cauţi pe Jack?

– Da, cred că da.

Ea căuta de fapt dreptatea. Dacă trebuia mai întîi să-l găsească pe Jack Boudreaux ca s-o obțină, atunci asta era.

– Jack ăsta, parcă e un adevărat magnet, afurisitu'! se minună cel de-al treilea individ.

Taureau fornăi nemulțumit:

– *Son pine!*

Auzindu-l, ceilalți doi rîseră încîntați. Laurel îi aruncă una dintre privirile ei aspre, de tribunal, sperînd să-şi facă efectul, în pofida rochiei ponosite şi a faptului că nu era deloc fardată.

– Nu am venit aici ca să-i admir penisul, rosti pe un ton plat. Am de discutat o problemă de afaceri cu el.

Cei trei se priviră unii pe alții cu o expresie uimită, pe care ajunseseră deja s-o perfecționeze, roşind puternic pe sub bronzul fețelor. Taureau, îşi vîrî capul între umeri.

– Credeți că o să-l găsesc pe aici? întrebă Laurel, arătînd cu capul spre uşa din față a barului, care tocmai se deschisese, lăsînd să iasă un cuplu mai vîrstnic şi zgomotul dinăuntru.

– Mda, o să-l găseşti acolo, îi răspunse Taureau, scărpinîndu-şi ceafa şi evitînd s-o privească direct. Vezi mesele din mijloc.

– Mulțumesc.

Îşi prinse tivul fustei cu mîna şi începu să urce scările în urma lor. Cîinele urlă spre ea şi apoi o zbughi spre colțul clădirii, înainte să apuce să intre în bar.

Mişcarea ecologistă împotriva fumatului nu ajunsese deocamdată în sudul Louisianei. În clipa în care intră, Laurel se văzu nevoită să clipească des pentru a-şi alunga lacrimile din ochi. Deasupra mulțimii plutea fumul gros de țigară. Mirosul de tutun se amesteca cu cel de sudoare şi parfum ieftin, de bere şi raci fierți. Luminile erau slabe, iar întregul local era supraaglomerat. Chelnerițele îşi croiau cu greu drumul prin înghesuială, purtînd în mîini tăvi mari cu bere şi mîncare. Clienții stăteau umăr la umăr pe la mese şi la tejghea, rîzînd mult, vorbind şi îndopîndu-se în voie.

Laurel se simți cumplit de singură, izolată, ca și cum ar fi fost înconjurată de un cîmp de forță invizibil. Fusese crescută într-un mediu steril din punct de vedere social, cu ceaiuri de debutantă, serate și baluri. Familia Leighton nu se coborîse niciodată la distracțiile simpl, și, după moartea tatălui ei, cînd mama, Vivian, se recăsătorise, Laurel și Savannah deveniseră parte a familiei Leighton, chiar dacă Ross Leighton nu se ostenise măcar să le adopte în mod formal.

Prinsă cu garda jos pe moment, simți vechea amărăciune cum își înfigea colții în sufletul ei. Dar o alungă copleșită iar de îndoieli, cu frica acută că toată lumea o știa. Groaza că toată lumea o recunoscuse și știa precis de ce anume se întorsese în Golful Breaux, că se cunoșteau detaliile eșecului ei total... Încremeni pe loc, așteptînd ca toți cei prezenți în bar să întoarcă capul ca s-o privească. O chelneriță care se întorcea spre bar se lovi de ea, îi zîmbi în chip de scuză și murmură grăbită:

– Mă scuzați, domnișoară.

– Îl caut pe Jack Boudreaux, strigă Laurel, ridicînd din sprîncene în semn de întrebare.

Chelnerița, o femeie numai curbe și un zîmbet seducător, întinse tava goală spre scena pe care un bărbat stătea în fața unui pian vechi și rablagit.

– Uite-l acolo, scumpo, în carne și oase. Chiar diavolul în persoană, îi răspunse. Vrei să te alături fan-clubului lui?

– Nu, vreau o despăgubire, răspunse Laurel, dar chelnerița plecase deja, fiind chemată de Taureau și amicii lui, care puseseră stăpînire pe o masă din cealaltă parte a încăperii.

Îndreptîndu-se spre bărbatul pe care voia să-l înfrunte, Laurel se apropie de scenă. Formația încetinise ritmul și atacase un vals, cîntat de un omuleț subțire ca un țîr, în costum boțit și pălărie *Panama* pe cap. O cicatrice mare îi vîrsta obrazul, de la sprînceana dreaptă, trecînd pe lîngă nas și dispărînd în mustața stufoasă. Dar dacă chipul lui nu era frumos, în schimb glasul impresiona. Stătea cu mîinile strînse pe piept și cînta versurile în cajună, în timp

ce dansatorii, tineri şi bătrîni, se mişcau cu graţie pe micul ring de dans.

La dreapta lui se afla Jack Boudreaux, cu un genunchi sprijinit de scaunul pianului, cu capul aplecat, foarte concentrat asupra micii armonici din mîini.

Din locul în care se afla ea, Boudreaux părea înalt şi solid, cu umeri puternici şi şolduri înguste. Expresia de pe chipul bronzat şi puternic era dură, aproape posomorîtă. Ochii şi-i ţinea închişi, ca şi cum imaginile din bar i-ar fi putut strica interpretarea. Părul negru şi drept îi căzuse pe frunte, părînd umed şi mătăsos sub luminile rampei.

Laurel feri dansatorii şi se postă la marginea scenei, furată pe moment de dulceaţa cîntecului şi de dispoziţia care-l cuprinsese pe bărbatul pe care venise să-l vadă. Credea chiar că putea simţi durerea interioară cu care cînta. O prostie. În mod sigur jumătate dintre cîntecele cajune erau despre bărbaţi care-şi pierduseră iubitele. Iar acest vals în mod special, *Valse de Grand Meche,* era unul vechi, un cîntec despre o femeie ghinionisă care se pierduse în mlaştini, în timp ce iubitul ei îi cîntă cum vor fi din nou împreună după moarte. Nu era povestea vieţii lui Jack Boudreaux şi nici că i-ar fi păsat cumva dacă ar fi fost. Ea venise să discute cu acest bărbat despre cîine.

Jack scoase ultimele acorduri, în timp ce solistul cîntă şi ultima notă. Dansatorii se opriră.

Imediat după ce se stinseră şi ultimele acorduri şi mulţimea începu să aplaude, Jack se lăsă să cadă pe scaunul din faţa pianului, simţindu-se secătuit. Cîntecul îi trezise prea multe amintiri. Acest lucru îl făcu să înţeleagă că avea nevoie de ceva de băut.

Se întinse după paharul de pe pian fără să se uite la el şi dădu peste cap ultimii stropi de whisky, oftînd atunci cînd lichidul tare îi arse mărunţaiele, lăsînd în urma trecerii sale o amorţeală plăcută.

Încet, deschise ochii şi privi în jur. Privirea i se opri apoi asupra unor ochi albaştri, imenşi, care-l fixau din spatele unor ochelari de baga uriaşi. Chipul unui înger, ascuns în spatele acelor ochelari ridicoli, în formă de inimă,

delicat, cu nas aristocratic şi o gură care implora să fie sărutată. Jack simţi cum i se ridica deodată moralul cînd o auzi rostindu-i numele.

Nu era genul de femeie care să se lipească de scenă ca să-i atragă atenţia. În primul rînd, nu se vedea urmă de decolteu. Era greu de spus dacă ar fi avut ce decolteu să arate. Rochia albastră de in cu care era îmbrăcată atîrna ca un sac. Chiar dacă talia lăsată şi modelul fără formă reprezentau culmea modei, era evident că nu avea să cîştige nici un fel de premiu pentru seducţie. Dar Jack avea o imaginaţie bogată, pe care o folosi din plin pentru a-şi face o imagine despre formele femeii. Mititică, subţirică, elegantă, ca o pisică de rasă. Desigur, el unul prefera femeile cu ceva curbe, dar de ce să spună nu diversităţii? Se aplecă spre ea, puse armonica pe podea şi îi oferi cel mai frumos zîmbet al lui cu care sedusese multe doamne.

– Hei, scumpo, unde ai fost pînă acum?

Laurel avu sentimentul că tocmai primise un pumn în stomac. Sau mai rău, ca şi cum tocmai ar fi fost atinsă. Intim. Bărbaţii frumoşi şi cu tupeu n-o impresionau de obicei. Niciodată nu se lăsase amăgită de nişte gopiţe din obraji. Reputaţia lui cu femeile nu însemna absolut nimic pentru ea. Nu era deloc impresionată de bărbaţii care trebuiau să-şi cresteze cuceririle în lemnul patului ca să nu le uite numărul. Dar nici nu mai experimentase în viaţa ei ceva asemănător zîmbetului lui Jack Boudreaux. Avea sentimentul că o băgase în priză, la o mie de volţi.

La început o prinsese cu magnetismul ochilor întunecaţi, asemănători cafelei negre, şi cu sclipirea lor răutăcioasă, după care o secerase cu zîmbetul acela. Gura lui era largă şi mobilă, iar buza de sus perfect arcuită. Cînd buzele zîmbeau, în obrajii bronzaţi apăreau gropiţele, transformînd în întregime chipul care, cu un moment în urmă, păruse posomorît şi dur.

Acum avea un aer răutăcios. Sălbatic. Şi parcă putea vedea chiar prin hainele ei, făcînd-o să-şi dorească să-şi încrucişeze braţele peste piept, pentru orice eventualitate.

Stînjenită, Laurel strînse din dinţi şi îşi drese glasul. Nu

se putea ca prima ei reacție față de acest bărbat să fie tocmai de natură sexuală. Venise acolo pentru un motiv şi singurul lucru în comun cu magnetismul acela animal era cîinele.

– Am învățat să evit linguşitorii cu replici banale, îi zise ea, încrucişîndu-şi brațele în dreptul pieptului, în pofida hotărîrii de a nu face un asemenea gest.

Zîmbetul lui Jack rămase locului. Îi plăceau fetele cu limba ascuțită.

– Ce-i, îngeraşule, eşti călugăriță sau altceva de genul ăsta?

– Nu, sînt procuror. Şi am venit ca să discutăm despre cîinele dumitale.

Cineva din mulțime protestă zgomotos din cauză că nu se mai cînta nimic.

– Hei, Jack, nu vrei să faci o pauză din giugiuleală şi să ne mai cînți şi nouă ceva?

Jack îşi ridică ochii şi, întinzîndu-se spre microfonul de pe pian, răspunse:

– Aici nu-i vorba de drăgosteală, Dede, ci de un avocat! Imediat ce încetară rîsetele, continuă: Ştiți cu toții ce folosesc avocații drept anticoncepțional, nu? Aşteptă o clipă, apoi continuă răguşit: Personalitatea lor.

Laurel simți cum era cuprinsă de mînie în timp ce chipul i se înroşea violent, iar gloata rîdea cu hohote în jurul ei.

– În locul dumitale nu m-aş ține de glume, domnule Boudreaux, îi zise, atît cît s-o audă doar el. Cîinele dumitale a reuşit să facă pagube însemnate în grădina mătuşii mele.

Jack îi aruncă o privire inocentă.

– Care cîine?

– Cîinele dumitale.

El dădu din umeri nepăsător.

– Nu am nici un cîine.

– Domnule Boudreaux...

– Spune-mi Jack, îngeraşule, rosti el tărăgănat, aplecîndu-se spre ea, cu cotul sprijinit de coapsă.

Acum erau aproape la acelaşi nivel şi Laurel simţi cum se întindea spre el, de parcă ar fi atras-o cu ajutorul unei forţe magnetice ciudate. Privirea lui se oprise asupra buzelor, cercetîndu-le cu atenţie. Laurel de abia reuşi să se abţină să nu-şi umezească buza de jos.

– Domnule Boudreaux, rosti exasperată, ignorînd cu totul bătăile grăbite ale inimii. Există vreun loc în care am putea discuta în linişte?

El ridică dintr-o sprînceană mirat.

– Casa mea ţi se pare un loc destul de liniştit?

Laurel strînse din dinţi.

– Domnule Boudreaux...

– Uite încă o replică ieftină pentru tine, îngeraş, şopti Jack, aplecîndu-se mai mult şi împinîngu-i ochelarii enormi în sus pe nas. Eşti frumoasă atunci cînd te enervezi.

Glasul lui era scăzut şi senzual, condimentat de accentul cajun şi aromă de whisky, tentant ca păcatul. Laurel avu senzaţia că glasul lui, asemenea zîmbetului, avea puterea de a o atinge într-o mîngîiere tangibilă, care cobora de-a lungul gîtului şi pe braţul gol. Se opri cu greu să nu se cutremure. Omul acela era un măgar patentat. Nu avea nici un rost să reacţioneze faţă de el la un asemenea... asemenea... nivel carnal. Era o femeie respectabilă, care se descurca singură şi care se aştepta, ba nu, cerea, să fie tratată într-o manieră care nu includea hormonii.

Inspiră profund, căutînd să se calmeze, ridică bărbia şi încercă din nou.

– Domnule Boudreaux...

El o mai privi o dată şi apoi se îndreptă spre microfon.

– Relaxează-te, îngeraşule. *Laissez les bon temps rouler.*

Microfonul captase ultima frază, iar gloata chiui. Jack rîse încîntat.

– Ce ziceţi oameni buni, vă distraţi bine?

Un cor întreg de chiote şi ovaţii se auzi din tot barul. Mai privi o dată spre tigroaica mititică care rămăsese înţepenită pe marginea scenei şi murmură:

– Ăsta-i pentru tine, îngeraşule.

Degetele i se întinseră spre clapele vechiului pian, după care atacă un cunoscut şlagăr popular. Mulţimea era în delir. Înainte să apuce el să cînte primul vers, pe ring se înghesuiseră deja mai mult de cincizeci de persoane. Cu toţii se învîrteau şi băteau din palme, de parcă dansul acela popular nu s-ar fi demodat vreodată. Iar atenţia lui Laurel se concentrase asupra interpretului. Nu pentru că aşa ar fi vrut, ci mai degrabă pentru că se simţea silită. Era prinsă în raza acelor ochi negri, intenşi, captivată şi vrăjită de ei.

Jack stătea aplecat asupra clapelor, cu gura aproape lipită de microfon, în timp ce glasul senzual cînta versurile cu entuziasm, dar fără să-şi dezlipească privirea de la ea. Experienţa în sine era ciudat de seducătoare, de intimă. Cu totul deosebită. Laurel îl privea ţintă, refuzînd să se lase sedusă sau intimidată şi să admită că aşa ceva era cu putinţă. El zîmbi, ca şi cum ar fi fost amuzat de răceala ei, după care rupse contactul vizual, ca să se poată concentra doar asupra pianului şi a ritmului îndrăcit.

Continua să cînte notele, în timp ce mîinile îi zburau efectiv pe deasupra clapelor. Toată intensitatea pe care o pusese în privire, atunci cînd se uitase la ea, era canalizată acum asupra muzicii. Părul negru căzut pe frunte strălucea albăstrui în lumina slabă. Pielea îi lucea de sudoarea care i se scurgea de-o parte şi de alta a feţei. Cămaşa de un albastru-pal era umedă. Mînecile sufiecate dădeau la iveală braţele musculoase, cu o fulguire de păr negru pe ele. Muşchii spatelui i se încordaseră din cauza ritmului îndrăcit, pe care-l cînta cu un talent şi o energie care ar fi putut rivaliza cu ale lui Jerry Lee Lewis.

Nu părea să cînte, ci să muncească din greu. Ca şi cum tocmai era în mijlocul unei slujbe de exorcism, notele zburau de sub degetele lui dure, sexy, aproape înspăimîntătoare din cauza intensităţii. Încheie spectacolul, trecîndu-şi degetul mare de-a lungul clapelor de cîteva ori, căzînd deasupra lor epuizat, respirînd cu greu, în timp ce mulţimea îl ovaţiona extaziată.

– Ho, gata, gîfîi Jack. *Bon Dieu,* este momentul unei

pauze de bere, oameni buni. Ce-ar fi să stați și să vă odihniți și voi cît îmi revin eu.

În clipa în care se auzi tonomatul în sală, restul formației abandonă scena în favoarea unei mese care gemea de sticle de bere și pahare.

Leonce, solistul, îl bătu pe Jack pe umăr, atunci cînd trecu prin dreptul lui.

– Ai început să îmbătrînești, Jack, îl tachină. *Sa c'est honteu, mon ami.*

Jack luă o gură de aer plin de fum și sări la amicul său:

– Băga-mi-aș, *'tit boul*e.

– Nu e nevoie, îi zise Leonce zîmbind și arătînd cu degetul arătător spre ringul de dans. Ai pe cineva acolo care te așteaptă.

Jack își ridică fruntea și riscă o privire spre marginea scenei. Era încă acolo, pacostea de avocată, care-l aștepta, total neimpresionată. Acest lucru îi semnala un mare necaz. Nu în genul celor de scurtă durată. O avocată. *Bon Dieu,* crezuse că scăpase de tagma lor.

– Vrei ceva de băut, dulceață? o întrebă, sărind de pe scenă atît de aproape de ea, încît, dacă ar fi vrut, ar fi putut să se aplece ca s-o sărute.

– Nu, răspunse Laurel, făcînd automat un pas în spate, deși îi părea rău de gestul involuntar. Bărbatul acela era genul care, dacă simțea cea mai mică slăbiciune, n-ar fi avut scrupule să se folosească de ea ca de o armă. Își dădea seama că el notase deja micul ei gest ca să-l poată folosi mai tîrziu în avantajul lui. Inspiră aerul încins și puturos, și își îndreptă umerii, decisă să-și facă dreptate.

– Aș prefera să vorbim undeva în liniște despre pagubele produse de cîinele dumitale.

Gura lui se întinse iar într-un zîmbet larg.

– Nu am nici un cîine..

Apoi îi întoarse spatele și o porni spre ieșire, cu un mers țanțoș. Laurel îl privi, uluită de lipsa lui de maniere, înfuriată de modul în care efectiv o concediase, în timp ce latura ei profund feminină admira felul în care blugii tociți îi stăteau pe coapse. Frumos fund. Alungă pe dată gîndul

dezgustător şi o porni pe urmele lui. El nici măcar nu-i aruncă o privire peste umăr, ci îşi continuă slalomul grațios printre mese, furînd în trecere o sticlă de bere de pe tava lui Annie.

Chelnerița strigă indignată, dar cînd observă cine era hoțul, se potoli pe loc şi se topi pe jumătate în fața zîmbetului cuceritor. Laurel scutură din cap nedumerită şi se întrebă de cîte ori scăpase nevătămat după ce dăduse iama prin borcanul cu prăjituri în copilărie. Probabil de mai multe ori decît putea număra biata lui mamă. Jack ieşi pe uşa laterală, iar ea îl urmă imediat.

Noaptea se lăsase asupra oraşului, luminată doar de felinarele din parcare şi cuprinzînd golful în bezna ei caldă. Zgomotul din bar fu înlocuit de orăcăitul broaştelor şi de vîjîitul maşinilor de pe stradă. Aerul proaspăt era înmiresmat de parfumul de iasomie, tuberoze şi iederă, şi de aroma aspră a mîlului din golf. Puțin mai jos pe stradă, acolo unde un şir lung de case dărăpănate cu fîşii înguste de peluză în față mărgineau malul, o femeie îl striga pe Paulie să vină înăuntru. Se auzi o uşă de plasă trîntită cu sete. Un cîine lătră nemulțumit.

Cîinele sări la Laurel dintre două camionete din parcare, lătrînd-o răsunător şi făcînd-o să tresară speriată. Laurel duse mîna la piept, ca pentru a-şi potoli bătăile inimii şi se stăpîni să nu înjure, văzînd cîinele mare cum se îndepărta mulțumit, dînd din coadă.

– Cîinele ăsta e un pericol, se plînse.

– Nu te uita la mine, scumpete.

Se sprijinise comod de capota unui jeep răpănos, cu sticla de bere atîrnată între degete. Laurel nu se putea abține să nu se uite la Jack. În fond, el era motivul pentru care venise acolo, îşi zise supărată, magnetismul sau înfățişarea lui nici nu contau.

Se instală în fața lui, cu brațele încrucişate, sperînd că tăcerea ei avea să-i smulgă vreo confesiune. El însă se mulțumea s-o privească, cu ochi strălucitori, scăldat în lumina slabă a felinarului. Acum Laurel îi putea vedea clar trăsăturile, fruntea lată şi înaltă, sprîncenele arcuite sar-

donic, nasul acvilin care fusese probabil rupt de cîteva ori de-a lungul celor treizeci şi ceva de ani de viaţă.

Gura îi redevenise severă deasupra bărbiei încăpăţînate, brăzdată de o cicatrice în diagonală. I se păru deodată dur şi periculos, iar schimbarea faţă de omul afabil şi pus pe glume pe care-l văzuse în bar o nelinişti. Părea un mascul gata să se repeadă la prada sa. Laurel se îndoia sincer că făcuse bine că ieşise cu el afară, în parcarea pustie. Dar după aceea el zîmbi, gropiţele îi reapărură în obraji, iar lumea se înclină din nou sub picioarele ei.

– Am aflat din nişte surse sigure că acest cîine vă aparţine, domnule Boudreaux. Avea chef de o ceartă bună, presărată cu argumente. Nu-i plăcea să se ştie lipsită de echilibru, or, acest bărbat exact asta îi făcea, o dezechilibra şi o zăpăcea.

El îi flutură un deget prin faţa ochilor, zîmbi şmechereşte şi-i zise cu reproş:

– Spune-mi Jack. Doar Jack.

– Domnule...

– Jack. Îi susţinu fără probleme privirea. Părea leneş şi apatic, aşa cum stătea sprijinit de jeep, dar o urmă de încăpăţînare i se şi strecurase deja în glasul cald.

Laurel începu să se foiască. Ce ciudat, îşi zise, o cerere atît de simplă şi de firească, pare atît de intimă. El nu-i cerea decît să-i spună simplu, pe numele mic. Alungă gîndul. Reuşise s-o distragă de la scopul ei, dar, mai mult de atît, el dorea să ducă conversaţia la un nivel mult mai personal.

Jack se apropie deodată de ea, ocupîndu-i spaţiul şi obligînd-o să apeleze la toată voinţa ca să nu dea înapoi. Laurel îşi înghiţi teama şi se forţă să-l privească drept în ochi.

– Nici măcar nu ştiu cum te cheamă, *'tite ange,* murmură el.

– Laurel Chandler, răspunse ea poticnit. Tremura de nervi, ştiind că scăpa tot mai mult controlul.

– Laurel, repetă el cu blîndeţe. Frumos nume. Frumoasă doamnă. Zîmbi atunci cînd observă licărul de neli-

nişte din ochii ei. Sau credeai că n-o să observ?

Laurel îşi înghiţi nodul din gît, atunci cînd se lăsă cu toată greutatea pe călcîie.

– Nu... nu sînt tocmai sigură ce anume vrei să spui.

– Mincinoaso, o mustră el.

Cu mîna liberă, începu să-i dea jos ochelarii de pe nas, milimetru cu milimetru. Cînd îi scoase cu totul, îi privi îngîndurat apoi se apucă să-i studieze faţa în lumina palidă.

Nu exagerase deloc cînd îi spusese că era frumoasă. Structura osoasă era minunată, delicată, feminină, trăsăturile frumos proporţionate, piele fără cusur, ca spuma laptelui. Nu era fardată şi nici nu purta bijuterii, nimic ca să atragă atenţia. Părul negru foarte des fusese tăiat chiar deasupra umerilor şi apoi dat peste cap şi pe după urechi, nearanjat.

Laurel Chandler. Numele îi stîrni amintiri ascunse pe sub aburii de băutură, pînă cînd îl recunoscu. Chandler. Avocată. Deodată îşi aminti. Debutantă locală. Fiica unei familii bune. Fusese procuror pe undeva prin Georgia, pînă cînd cariera ei se făcuse praf. Bîrfele inundaseră chiar şi micul lor oraş. Pierduse un caz. Avusese loc un scandal. Jack ascultase numai cu o ureche, intrînd automat în alertă ca oricare scriitor, căutînd să prindă în fugă ceva dialoguri interesante sau vreo bîrfă suculentă care să se potrivească în naraţiunea lui.

– De ce porţi aiurelile astea? o întrebă deodată, arătînd cu capul spre ochelarii din mînă.

– Ca să văd mai bine, izbucni Laurel, smulgîndu-i din mînă. Avea nevoie de ei numai cînd citea, dar nu trebuia să ştie şi el treaba asta.

– Ca să vezi mai bine sau ca restul oamenilor să nu te poată vedea?

Laurel rîse nerăbdătoare şi se îndepărtă cu un centimetru de el.

– Discuţia asta e fără rost, declară serioasă, simţind cum se încorda şi mai mult.

O lovise acolo unde o durea mai tare, cu remarca lui nepăsătoare. Părea pe jumătate beat şi total absorbit de

sine, dar Laurel deja avea sentimentul neplăcut că Jack Boudreaux nu era deloc aşa. Că avea o inteligenţă sclipitoare, deşi o ascundea sub înfăţişarea leneşă. O minte ascuţită în spatele acelui rînjet de satir.

– Mda, sînt de acord. Categoric, răspunse el, tîrşîindu-şi picioarele şi apropiindu-se iar de ea. Glasul îi deveni o şoaptă seducătoare atunci cînd se aplecă asupra ei, iar răsuflarea lui îi atinse obrajii. Ca atare, hai la mine ca să facem ceva mai... satisfăcător.

– Cum rămîne cu formaţia? întrebă Laurel neatentă, tremurînd uşor din cauza căldurii pe care o emana trupul lui. Încercă să rămînă fermă pe poziţii, drept pentru care îşi ţinu o clipă respiraţia şi îşi dădu pe după ureche o şuviţă rebelă de păr. Degetele lui lungi de muzician trecură uşor peste braţul ei, trimiţîndu-i scîntei de plăcere de-a lungul terminaţiilor nervoase.

Îl auzi cum chicotea încet.

– Nu-mi place să-mi împart femeia cu alţii.

– Nu asta am vrut să spun.

Jack lăsă capul în jos şi suflă uşor peste braţul ei, mulţumit de reacţia ei imediată. Dacă reacţiona atît de puternic la un stimul aşa de slab, ce ar fi făcut oare dacă ar fi sărutat-o sau i-ar fi mîngîiat sînii? Dacă şi-ar fi lăsat greutatea pe ea şi s-ar fi cufundat în căldura mătăsoasă a trupului ei? Se simţi deodată încins, fiori denşi de plăcere cuprinzîndu-i pîntecul. Oare ar fi ca o tigresă în pat sau ca o pisică care s-ar fi agăţat cu ghearele de el?

– Pot să cînte la fel de bine şi fără mine.

– Sper că poţi spune acelaşi lucru şi despre tine, rosti Laurel cu acreală. Încrucişă braţele la piept, sperînd să-şi regăsească calmul şi să alunge senzaţiile fizice tulburătoare de dinainte. Văd că nu ajungem nicăieri aşa. Iar singura satisfacţie pe care doresc s-o obţin este despăgubirea pentru stricăciunile aduse de cîinele dumitale.

El se lăsă să cadă iar greoi pe capota Jeep-ului, în aceeaşi poziţie neglijentă, mai luă o gură de bere şi continuă s-o privească drept în ochi. Îşi şterse gura cu dosul mîinii.

– Nu am nici un cîine.

Ca la un semn, cîinele sări pe scaunul şoferului din jeep şi rămase nemişcat, privindu-i, cu urechile ciulite, de parcă i-ar fi ascultat cu atenţie cum se certau din pricina lui.

– Mai multe persoane au identificat acest cîine ca fiind al dumitale, continuă Laurel, arătînd cu mîna în direcţia nelegiuitului.

– Asta nu înseamnă că e al meu, dulceaţă, o contră Jack.

– Nu mai puţin de patru oameni au declarat că dumneata eşti proprietarul lui.

El ridică mirat dintr-o sprînceană.

– Am cumva vreo licenţă pentru cîinele ăsta? Poţi scoate la iveală actele de proprietate?

– Sigur că nu...

– Asta înseamnă că nu ai decît nişte zvonuri nesusţinute de nimic, miz Chandler. Bîrfe. Ştiu amîndoi că nu ar face doi bani în faţa unui judecător la tribunal.

Laurel oftă din rărunchi, încercînd să alunge sentimentul de frustrare. Ar fi trebuit pînă acum să-l fi înghenuncheat fără probleme şi să-l fi trimis tîrîndu-se pînă la mătuşa Caroline, cerîndu-şi umil scuze. Nu era altceva decît un muzician beat de la *Franchie's*, ce naiba, ar fi trebuit deja să-l fi făcut praf. Furia pe care ar fi trebuit s-o direcţioneze spre Jack se întorsese acum împotriva ei.

– Da' ce naiba a făcut bătrînu' Huey acu' de te-a montat aşa de rău, îngeraşule?

– Huey? se repezi ea la el ca o pisică înfometată după un şoarece. I-ai spus pe nume! îl acuză pe loc, făcînd un pas spre el. I-ai spus pe nume!

El se încruntă.

– E prescurtarea de la Hei Tu!

– Dar faptul rămîne...

– Fapt pe naiba, se supără Jack. Şi ţie pot să-ţi spun pe nume, *'tite chatte*. Dar asta nu înseamnă că eşti a mea. Zîmbi răutăcios, întinse mîna şi o prinse de bărbie, trecîndu-şi voluptuos degetul mare peste arcul buzelor ei. Nu-i

aşa, Laurel? murmură seducător, coborîndu-şi capul şi înlocuind degetul cu buzele.

Laurel sări de lîngă el, îndepărtîndu-i mîna. Cum în ultima vreme i se păruse şi aşa destul de dificil să-şi ţină emoţiile sub control, acum sarcina i se părea de-a dreptul titanică. De-abia mai reuşea să supravieţuiască furiei adunate în suflet. Venise acolo pentru dreptate, dar era clar că nu avea să obţină aşa ceva. Jack Boudreaux o juca pe degete fără nici cel mai mic efort. Se distra cu ea, rîdea de ea şi îi făcea propuneri indecente. Doamne, chiar era aşa de ineficientă, dădea rateuri peste rateuri...

„Nu v-aţi făcut bine treaba, domnişoară Chandler... Aţi încurcat cazul... Acuzaţiile sînt respinse..."

– Haide, dulceaţă, pledează-ţi cazul, o provocă Jack, sorbind din bere. Dieu, chiar îi plăcea acel meci verbal. Ruginise, îşi ieşise din mînă. Cîtă vreme trecuse de cînd nu mai pledase? Doi ani? Trei? Nici nu mai ştia bine cît timp trecuse de cînd renunţase la meseria de juristconsult. Parcă trecuse o viaţă. Crezuse că-şi pierduse gustul pentru aşa ceva, dar vechile deprinderi rămăseseră intacte.

Rechinii nu-şi pierd instinctele, îşi reaminti el, amărăciunea stricîndu-i plăcerea înfruntării.

– Este... bine ştiut că acesta e cîinele dumitale, domnule Boudreaux, se bîlbîi Laurel, încercînd să vorbească, în pofida nodului din gît. Nu îndrăznea să-l privească, prefera să se uite la cîinele care o studia cu ochii lui ciudaţi, de culori diferite. Ar... ar trebui să fii destul de bărbat ca să-ţi asumi responsabilitatea pentru acţiunile lui.

– Eu, rosti Jack rîzînd cinic, nu-mi asum niciodată nici un fel de responsabilitate, îngeraşule. Întreabă pe oricine.

Laurel aproape că nici nu-l auzi. Se concentrase iar asupra a ceea ce se afla în sufletul ei, orice altceva devenind neinteresant. Un fior de nelinişte o scutură cu putere. Încercă să i se împotrivească, dar nu reuşi.

Eşuase.

„Nu ţi-ai făcut treaba, domnişoară Chandler... Acuzaţiile sînt respinse..."

Nu-şi pledase bine cazul. Nu reuşise să-şi dovedească

acuzațiile într-un caz așa de simplu precum vandalismul canin. Eșuase. Din nou. Inutilă, slabă... Roti aceste cuvinte în gînd în vreme ce se simțea copleșită de un sentiment profund de neajutorare. Plămînii parcă refuzau să mai primească aerul în ei. Încercă să înghită o gură de oxigen și apoi încă una, în timp ce picioarele prinseră să-i tremure. Panica îi ajunse în gît. Își puse o mînă pe buze și clipi furioasă ca să-și alunge lacrimile care îi răsăriseră în ochi și o orbeau.

Jack dădu să spună ceva, dar se opri, cu sticla de bere ridicată spre gură. O privea pe Laurel de parcă aceasta ar fi început să se transforme în altceva chiar înaintea ochilor săi. De fapt, chiar asta se și întîmpla. Tigroaica plecată în misiune dispăruse de parcă nici n-ar fi existat vreodată, lăsînd în locul ei o femeie gata să izbucnească în plîns.

– Hei, scumpete, îi zise el cu duhul blîndeții, îndepărtîndu-se de jeep. Hei, nu plînge, murmură mai departe, mișcîndu-se neliniștit de pe un picior pe celălalt, privind speriat prin parcare.

Zvonurile spuneau că ea stătuse o vreme în nu știu ce clinică dichisită din Carolina de Nord. Expresia „criză nervoasă" adăstase multă vreme în micul lor orășel. Iisuse, n-avea nevoie de așa ceva, nici nu voia să vadă așa ceva. Dovedise deja o dată în viață că nu era capabil să se descurce în asemenea cazuri, că era ultimul om din lume care trebuia lăsat să se descurce într-o asemenea situație. Nu-mi asum responsabilitatea... Adevărul acestor cuvinte era ca un lanț de fier legat de picioare. Se uită spre bar, dorindu-și să fie acolo în acel moment, însă picioarele parcă-i prinseseră rădăcini, oprindu-l să plece.

Ușa laterală se trînti, iar glasul lui Leonce se auzi deodată în parcare.

– Hei, Jack, fă-te-ncoa'! Mai rapid, băiete! Hai c-avem naibii treabă, lasă vrăjeala cu muierile!

Jack aruncă o privire încruntată spre amicul său și apoi se uită spre Laurel Chandler.

– Vin imediat! strigă, privind mai departe femeia, speriat de moarte de plînsul ei. Știa că nu avea prea multă

conştiinţă, dar, ceea ce mai rămăsese din ea, îl făcu să se apropie cu un pas de Laurel. Ascultă, dulceaţă...

Laurel se răsuci şi se îndepărtă de mîna întinsă spre ea, îngrozită că bărbatul acesta, pe care nici măcar nu-l cunoştea şi pentru care nu avea nici cel mai mic respect, era martor al slăbiciunii ei. Doamne, măcar de ar mai fi avut un strop de mîndrie, dar şi aceasta dispăruse odată cu lacrimile.

– Nu ar fi trebuit să vin aici, murmură ea, fără să fie sigură dacă se referise la *Franchie's* în mod special sau la Golful Breaux în general. Se poticni cînd făcu iar un pas în spate, în timp ce Jack încerca din nou s-o prindă de braţ, cu chipul umbrit de îngrijorare şi nelinişte, după care se răsuci pe călcîie şi dispăru în noapte, fugind din parcare.

Jack rămase încremenit locului, privind uluit cum dispărea în umbrele dese ale stejarilor acoperiţi de muşchi ce creşteau pe malul golfului. Panică, cugetă el. Asta era ceea ce văzuse în ochii ei. Panică şi disperare, şi aversiune pentru că era obligată să stea în faţa lui. Doamne, ce ghem de contradicţii e femeia asta, îşi zise, în timp ce-şi scotea o ţigară din buzunarul cămăşii, punînd-o între buze. Putere şi foc, şi fragilitate, toate în acelaşi timp.

– Ce mai faci, *mon ami?* rosti Leonce, scoţîndu-şi pălăria ca să-şi şteargă chelia asudată cu braţul. Ai speriat-o cu scula ta măreaţă?

Jack se încruntă, privind în continuare spre malul întunecat şi gîndindu-se la Laurel Chandler.

– Mai tacă-ţi fleanca, *tcheue poule*.

– Hai, n-o lăsa să te amărască, îi zise Leonce, chicotînd încîntat. După ce-şi aşează iar pălăria pe cap, îşi trecu degetele peste cicatricea care-i desfigura obrazul. Sînt destule alte femei pe lumea asta.

De care scapi cu greu, asta era expresia lor favorită. Dar nu putea spune acelaşi lucru despre Laurel Chandler. Aşa cum venise, la fel de repede dispăruse. În timp ce creierul lui încerca s-o desluşească mai bine, Jack dădu din umeri şi alungă orice gînd cu privire la ea. Instinctul îi spunea că Laurel Chandler însemna necaz, or, el nu-şi

dorea de la viață decît distracție pe cinste şi nimic altceva.

– Mda, murmură, îndreptîndu-se spre bar, alături de amicul lui. Hai înăuntru. Am nevoie de o bere rece şi o gagică fierbinte.

3

„Laurel, ajută-ne! Laurel, te rugăm! Te rugăm! Nu ne lăsa..."

Avusese visul acela de o sută de ori. I se derula în minte ca o casetă video, iar şi iar, obosind-o, sfîşiindu-i conştiința, sfărîmîndu-i inima. Vocile erau cele mai rele. Vocile copiilor, speriate, implorînd-o. Tonul vocilor îi atacau nervii, puneau în mişcare o reacție psihologică automată. Pulsul i se accelera şi de-abia mai putea să respire. Adrenalina şi frustrarea îi invadau corpul.

Doctorul Pritchard încercase s-o învețe să recunoască aceste semnale şi să le dezamorseze. Teoretic, ar fi trebuit să poată pune capăt visului şi sentimentelor urîte pe care acesta le declanşa, dar nu izbutise niciodată. Rămînea întotdeauna în pat, neputincioasă, privind iar şi iar desfăşurarea acelei drame pînă la finalul inevitabil, incapabilă să se trezească de tot, să-i pună capăt, să schimbe cursul evenimentelor care o provocaseră. Slabă, neputincioasă, neajutorată, incapabilă.

„Acuzațiile au fost retrase, domnişoară Chandler, din cauza lipsei de dovezi."

Aici întotdeauna încerca să-şi înghită nodul din gît, însă nu putea. Probabil o cauză de tip freudian. Nu era în stare să accepte şi să înghită decizia procurorului general mai mult decît ar fi putut să mestece şi să înghită Codul Penal. Sau poate că vinovăția era cea care-i strîngea gîtul, sufocînd-o. Nu reuşise să-şi susțină bine cazul. Ea eşuase, iar copiii aveau să sufere consecințele.

„Ajută-ne, Laurel! Te rugăm! Te rugăm!..."

Începu să se agite în pat, căutînd să alunge imaginile incompetenței ei. Putea vedea cei trei copii-cheie în spatele procurorului general, cu fețișoarele palide dominate de ochii întunecați, imenşi, plini de frică. Depinseseră de ea, îi acordaseră încrederea lor. Le promisese ajutor, le garantase dreptatea.

„...lipsă de dovezi suficiente, domnişoară Chandler..."

Quentin Parker părea mai mare în mintea ei, devenind întunecat şi amenințător, transformîndu-se într-un monstru, în timp ce fețele palide ale copiilor dispăreau undeva în ceață, cu ochi tot mai mari şi mai speriați.

„Ajută-ne, Laurel! Te rugăm! Te rugăm!..."

„...se vor întoarce la părinții lor..."

– Nu, scînci Laurel, răsucindu-se în pat, lovind aşternuturile. Nu! Nu!

„... veți prezenta scuze oficiale..."

– NU!!!

Laurel se ridică în capul oaselor, în timp ce în mintea ei se trîntea o uşă. Aerul îi intra şi ieşea din plămîni în horcăituri chinuitoare. Cămaşa de noapte i se lipise de piele din cauza sudorii reci. Deschise larg ochii şi se forță să privească în jur, creierul ei catalogînd tot ceea ce vedea, picioarele patului dublu, şifonierul colonial francez imens care se înălța întunecat pe lîngă perete, comoda cu poliță de lemn de nuc lustruit şi vaza de cristal cu flori de cîmp. Lucruri normale, lucruri cunoscute, luminate de razele argintii ale lunii. Nu mai era în Georgia. Acela nu era Comitatul Scott. Era la Belle Riviere, casa mătuşii Caroline din Golful Breaux. Locul în care fugise.

Laşo.

Strînse din dinți de furie şi-şi frecă fața cu mîinile, după care îşi trecu degetele prin părul umed de transpirație.

– Laurel?

Glasul părea îngrijorat. Uşa dormitorului se deschise şi Savannah băgă capul înăuntru. Ca pe vremuri, cugetă Laurel, cînd eram fete şi Savannah îşi asumase rolul mamei pe care Vivian Chandler îl interpreta numai dacă avea şi

public. Acum aveau treizeci şi, respectiv, treizeci şi doi de ani, ea şi Savannah, dar reveniseră la acelaşi tipar de comportament la fel de uşor ca şi pe vremea copilăriei.

Era ciudat, ţinînd cont de faptul că Laurel fusese cea care preluase controlul asupra vieţii ei, plecase şi-şi făurise o carieră şi un nume. Savannah rămăsese în urmă, incapabilă să se rupă de trecut sau de locul acela, neputînd să se ridice deasupra evenimentelor care le formaseră.

– Hei, scumpo, murmură Savannah traversînd camera. Luna se ascunsese într-un nor, iar Laurel nu-i putea distinge decît ovalul palid al feţei, părul lung şi negru, halatul încheiat în grabă şi picioarele lungi, frumoase, cu tălpile goale. Te simţi bine?

Laurel îşi înconjură genunchii cu braţele, suspină şi se forţă să zîmbească cînd sora ei se aşeză pe pat.

– Sînt bine.

Savannah aprinse veioza de pe noptieră şi amîndouă clipiră deranjate de lumină.

– Mincinoaşo, mormăi ea, încruntîndu-se în timp ce o privea. Te- am auzit cum te agitai. Un alt coşmar?

– Nu credeam că vii acasă în noaptea asta, zise Laurel, încercînd să schimbe subiectul. Se agita în pat în fiecare noapte, pentru că visele urîte nu o slăbeau. Deveniseră o obişnuinţă, nici nu merita să mai discute despre ele.

Savannah se încruntă şi mai tare şi făcu bot.

– Nu contează, răspunse pe un ton sec. Lucrurile s-au desfăşurat mai repede decît am crezut.

– Unde ai fost? Undeva cu fum şi băutură, pentru că le simţea izul pe lîngă aroma de *Obsession*. Fum, băutură şi ceva în plus, ceva sălbatic, cu aromă de pămînt, ca sexul sau mlaştina.

– Nu contează. Savannah alungă subiectul scuturînd din cap. Doamne sfinte, uită-te la tine. Cămaşa asta de noapte udă leoarcă. Îţi aduc alta.

Laurel rămase în pat privind-o pe sora ei umblînd prin sertarele comodei. Poate că ar fi trebuit să insiste că putea avea grijă şi singură de ea, dar adevărul era că nu se

simțea în stare de așa ceva. Era epuizată din cauza lipsei de somn și după întîlnirea cu Jack Boudreaux. În afară de asta, nu acesta fusese motivul pentru care se întorsese acasă? Să fie alinată și să știe că exista cineva care să-i poarte de grijă, că avea o familie?

Deși nu-i plăcea să recunoască, se simțea încă slăbită din punct de vedere fizic și vulnerabilă din punct de vedere afectiv. Suferințele lăsau întotdeauna urme adînci, își zise supărată. Dar, așa cum îi spusese doctorul Prichard, declinul ei fizic începuse cu mult înaintea căderii nervoase. În tot timpul cît durase ceea ce presa numise „cazul din Comitatul Scott", fusese mult prea concentrată, consumată de acuzațiile de abuz sexual, căutînd dovezile, ocupîndu-se de protecția copiilor, de îndeplinirea justiției. Glasul nemulțumit al lui Savannah îi alungă acele amintiri.

– Dă-o naibii, scumpo, chiar nu ai nici o cămașă de nopte care să nu semene cu hainele croite din sacii de făină, pe care mama Pearl le dă săracilor?

Reveni spre pat cu un tricou alb foarte mare, pe care-l ținea în vîrful degetelor, de parcă i-ar fi fost teamă ca simplitatea lui să nu o murdărească. Gustul lui Savannah în materie de lenjerie intimă înclina spre Frederick's din Hollywood. Prin deschizătura din față a halatului de mătase de culoarea șampaniei, scurt pînă deasupra genunchilor, se vedeau sînii strînși laolaltă de dantela cafenie a unei cămăși de noapte elegante. Cu un corp voluptuos, plin de curbe frumoase, senzuale, Savannah parcă fusese făcută să poarte doar mătase și dantelă fină. Feminitatea lui Laurel era subtilă, deloc țipătoare, ceva ce ea nici nu dorea să se schimbe.

– Nu o vede nimeni în afară de mine, răspunse. Își scoase cămașa de noapte udă și îmbrăcă tricoul moale, uscat.

Savannah fornăi disprețuitor. Se așeză la loc pe marginea patului, picior peste picior, cu o expresie posacă pe chip.

– Dacă o să dau vreodată peste Wesley Brooks, jur că-l omor. Auzi, să te părăsească...

– Nu. Laurel îşi îmblînzi expresia cu un zîmbet împăciuitor şi atinse pumnul lui Savanahh, sprijinit pe cearceaful alb. Nu mai vreau să aud nimic, am tăit tot coşmarul ăsta şi mi-a fost de-ajuns. În afară de asta, n-a fost vina lui Wes că mariajul nostru n-a mers.

– N-a fost vina...!?

Laurel o întrerupse pentru că nu voia să audă o altă tiradă îndreptată împotriva fostului ei soţ. Wesley susţinuse că nu el o părăsise, ci că ea îl alungase din cauza obsesiei ei pentru caz. Ceea ce era probabil adevărat. Laurel nici nu încercase să nege, Savannah îi luase automat apărarea, gata să se bată pentru sora ei mai mică, dar Laurel ştia că nu merita să fie susţinută de această dată. Nu avea ce să-i reproşeze lui Wes, în pofida vehemenţei lui Savannah. Nu simţea decît regrete şi vinovăţie, dar nu era cazul să redeschidă acest capitol al vieţii ei în noaptea asta.

– Taci, rosti, mîngîind mîna lui Savannah. Apreciez ajutorul tău. Pe cuvînt că da. Dar hai să nu ne certăm din cauza asta acum. E tîrziu.

Expresia de pe chipul lui Savannah se îmblînzi, desfăcu pumnul şi strînse degetele lui Laurel.

– Ar trebui să mai dormi puţin. Întinse mîna şi cu arătătorul mîngîie cearcănele negre de sub ochii lui Laurel.

– Dar tu? întrebă Laurel. Tu n-ai nevoie de somn?

– Eu? Savannah încercă să zîmbească, dar ochii îi rămaseră la fel de reci şi de bîntuiţi de fantomele trecutului. Eu sînt o creatură a nopţii. Nu ştiai?

Laurel nu răspunse în vreme ce durerea veche se ridica la suprafaţă precum uleiul, gata să se amestece cu cea nouă.

Savanah se ridică cu un oftat, trase de tivul halatului, cu o mînă, iar cu cealaltă îşi dădu pe după ureche o şuviţă de păr.

– Să ştii că am vorbit serios, murmură. Dacă Wesley Brooks şi-ar arăta mutra pe aici, i-aş tăia coaiele şi i le-aş băga în urechi. După aceea m-aş apuca de rele, îi zise lui Laurel.

Laurel chicoti. Doamne, Vivian ar roşi şi apoi ar leşina dacă ar auzi asemenea limbaj de la una din fete. Fete pe care le crescuse ca pe debutante. Ca pe nişte frumuseţi din sud, strălucitoare, cu vorbă domoală, care să nu înjure niciodată şi să leşine la auzul unor asemenea cuvinte vulgare. Vivian se aşteptase ca ele să facă parte din vreo organizaţie de surori la facultate, dar Dumnezeu ştia că Savannah mai bine ar fi mîncat ţărînă decît să facă parte din vreun grup de mironosiţe, iar Laurel fusese prea ocupată cu studiile.

– M-ai acuza şi ai conduce cazul împotriva mea? întrebă, întinzîndu-se spre veioză, gata s-o stingă.

– Ar fi greu, ţinînd cont că de acum nu mai am o slujbă.

– Îmi pare rău, scumpo. Savannah stinse veioza, lăsînd camera scufundată iar în întunericul luminat doar de lună. Nu m-am gîndit. Şi nici tu n-ar trebui să te mai gîndeşti la asta. Acum eşti acasă. Încearcă să dormi.

Laurel oftă şi-şi dădu părul pe spate, privind-o pe Savannah cum se îndrepta cu un mers elegant şi senzual spre uşă, iar halatul strălucea precum argintul viu.

– Noapte bună, surioară.

– Vise plăcute.

M-aş mulţimi să n-am vise deloc, îşi zise Laurel, ascultînd cum se închidea uşa şi cum paşii lui Savannah se îndepărtau pe hol. Dar asta însemna să nu mai doarmă deloc. Se uită la cadranul ceasului mare de pe noptieră. Trei şi jumătate. Nu avea să mai doarmă în noaptea aceea, indiferent cît de multă nevoie avea corpul ei de odihnă. Mintea ei nu ar mai fi suportat o repetare a visului. Acest gînd îi aduse lacrimi în ochi. Era atît de obosită, din punct de vedere fizic, epuizată din punct de vedere emoţional, sătulă să simtă că nu mai avea nici un fel de control asupra vieţii sale. Gîndurile îi zburară spre Jack Boudreaux şi se simţi copleşită de un val de ruşine. Se făcuse de rîs în faţa lui. Dacă avea noroc, poate că era deja prea beat ca să-şi mai amintească ceva, iar data viitoare cînd avea să-l întîlnească se va putea preface că nu se întîmplase nimic. Dacă avea să mai existe o dată viitoare.

Imaginea ochilor lui întunecaţi şi a zîmbetului drăcesc îi umplură mintea. Amintirea atingerii lui o înfioră.

Nu, dacă putea, nu avea să mai existe nici o altă întîlnire cu el. Ştia instinctiv că nu era în stare să manevreze un om ca el. Sexualitatea lui brută ar fi copleşit-o. Nu ar fi putut să-l controleze pe el, relaţia lor sau chiar pe ea însăşi. Nu că ar fi fost cumva interesată de persoana lui.

Aruncă deoparte cearceaful, îşi trecu picioarele peste marginea patului, se îndreptă spre uşile franţuzeşti ale terasei şi le deschise. Noaptea era caldă şi parfumată de florile de primăvară, amintind de umiditatea care în cîteva săptămîni avea să se lase asupra ţinutului ca o pătură. Magnolia aflată la colţul casei mai avea încă cîteva flori albe şi mari, ca nişte farfurii, printre frunzele de un verde-închis.

Se urcase pe ea în copilărie, decisă să afle cum era căţăratul în pomi. Căţăratul în copaci era o activitate interzisă la Beuavoir, plantaţia familiei Chandler, care se afla la cîteva mile depărtare de Belle Riviere. Cocoţatul în copaci nu era o activitate pentru „fetiţele drăguţe", aşa declarase Vivian. Laurel scuturâ din cap şi începu să se plimbe pe terasă. „Fete drăguţe". „Familii bune."

„Astfel de lucruri nu se întîmplă în familiile bune..."

„Ajută-ne, Laurel. Ajută-ne..."

Trecutul şi prezentul i se legănau în minte asemenea unor vrejuri, ca nişte viţe agăţătoare, ale căror cîrcei minusculi îi găureau creierul. Îşi puse mîinile peste urechi pentru a alunga glasurile care răsunau chiar în capul ei. Îşi muşcă buzele pînă la sînge, luptînd din greu ca să-şi reţină lacrimile care i se adunaseră în ochi şi se solidificaseră în gît.

– La naiba, la naiba, la naiba...

Rostea aceste cuvinte ca pe o mantră în vreme ce se plimba de la un capăt la altul al terasei din faţa camerei ei. Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, în timp ce picioarele ei goale lipăiau aproape neauzite pe podeaua de lemn. Slăbiciunea fizică o copleşi în cele din urmă şi o făcu să se lase în jos, cu spatele sprijinit de peretele casei. Amintirile

o bombardau fără milă, copiii din Comitatul Scott, Savannah şi trecutul lor. *„Fete drăguțe". „Familii bune." „Fii fată cuminte, Laurel." „Nu spune nimic, Laurel." „Fă-ne pe toți să fim mîndri de tine, Laurel." „Ajută-ne, Laurel."*

Incapabilă să mai lupte, îşi sprijini obrazul de peretele casei, fără să-i pese că marginile dure ale cărămizilor o zgîriau. Rămase nemişcată acolo, ca un sinucigaş care, dacă înainte fusese gata să sară de pe o clădire, acum se temea deodată de înălțime.

– O, Doamne! scînci speriată în timp ce lacrimile o podideau nestingherite. O, Doamne, ajută-mă, te rog...

„Ajută-ne, Laurel! Te rugăm!..."

Lovi cu pumnii în perete. Suspină tăcută cîteva momente, lăsînd lacrimile să curgă şi să elibereze o parte din tensiunea din interior, apoi şi le înghiți, refuzîndu-şi acest privilegiu. Se ridică în picioare şi merse pînă la balustrada de fier a terasei, ştergîndu-şi obrajii cu podurile palmelor. La naiba, nu va mai face aşa ceva. Era puternică. Venise acolo ca să-şi revendice controlul asupra vieții sale, nu să se prăbuşească în abisul amintirilor şi al durerii de două ori în aceeaşi noapte.

Folosind furia ca să ardă emoțiile reziduale din ea, lovi cu pumnul în una dintre coloanele albe ale casei, întîmpinînd cu bucurie durerea din braț.

Slăbănoagă... proastă... laşă... Insultele i se potriveau, le merita. Se lovi mental din cauza eşecurilor în timp ce lovea coloana cu piciorul gol. Durerea îi trecea prin corp ca un şoc electric, alungînd orice altceva. Răsuflînd din greu, se aplecă peste balustradă. După valul de durere se instală calmul. Muşchii încetară să-i mai tremure de încordare şi inima începu să bată normal.

– Sfinte, Iisuse, trebuie să fac ceva, rosti cu glas tare. Nu mai pot continua tot aşa.

Acest adevăr o îndemnase să plece de la Clinica *Ashland Heights.* Şederea ei acolo fusese paşnică, dar total neproductivă. Doctorul Prichard o ajutase să-şi sape trecutul, nu să se împace cu prezentul mizerabil. Ori ea nu

văzuse rostul acestei abordări. Ce se făcuse se făcuse şi gata, se terminase. Nu se mai putea întoarce în trecut ca să mai repare ceva, oricît de mult şi-ar fi dorit acest lucru. Ea avea nevoie să-l lase undeva şi mai departe, să se ridice deasupra lui. Să meargă mai departe. Să facă ceva. Dar ce anume?

Slujba ei dispăruse, era de domeniul trecutului. Nereuşita cazului căzuse în seama ei. Fusese exclusă de la putere, din profesiune, şi-şi pierduse credibilitatea. Habar nu avea ce urma să se aleagă de ea, ce va face sau va deveni în cele din urmă. Slujba ei fusese de fapt actul de identitate. Fără ea era pierdută.

– Trebuie să fac ceva, rosti din nou, privind în jur, de parcă răspunsul ar fi fost pe undeva pe aproape, în dormitor sau în jurul copacilor din grădină.

Belle Riviere fusese construită în 1830 de către un negustor pentru a alina dorul de casă al soţiei sale care crescuse în Vieux Carre, din New Orleans. Casa fusese construită pentru a copia fidel splendoarea cartierului franţuzesc, pînă în cele mai mici detalii, inclusiv grădina frumoasă cu fîntîna din mijloc şi zidurile de cărămidă cu porţi mari de fier forjat filigranat. Aceeaşi grădină la care Laurel muncise două zile pentru a o curăţa, doar ca după aceea să vină javra lui Jack Boudreaux, presupusul lui cîine, să-i distrugă eforturile. Afurisită javră.

Afurisit bărbat.

Grădina fusese întreţinută sporadic de-a lungul anilor. Laurel şi-o amîntea ca pe un loc absolut minunat, mai ales în copilărie, cînd bătrînul Antoine Thibodeaux o îngrijise pentru mătuşa Caroline. Atunci fusese la fel de luxuriantă şi de verde precum Edenul, iar apa ţîşnea din fîntîna arteziană în jurul căreia erau statuete de grecoaice care ţineau în mîini urne cu plante exotice. Antoine se afla demult la odihna veşnică, iar ultimul grădinar al mătuşii Caroline plecase la New Orleans ca să lucreze la un bar de homosexuali. Caroline, absorbită de ultima sa afacere, un magazin de antichităţi, nu se mai obosise să angajeze pe altcineva.

Laurel considerase că era proiectul perfect pentru ea,

din punct de vedere fizic, psihologic şi metaforic. Curăţatul, plivitul, reîntinerirea solului şi plantarea unor plante noi în vederea viitorului. Înviere, renaştere, un nou început.

Privi în jos la nenorocirea pe care o făcuse Huey, javra, şi oftă din greu. Plante tinere care fuseseră dezrădăcinate fără milă. Cunoştea prea bine sentimentul...

– Mamă, unde duci lucrurile lui tati?

– La Armata Salvării din Lafayette, răspunse Vivian Chandler, fără să-i arunce o privire fiicei ei de zece ani.

Stătea în faţa patului soţului ei, îmbrăcată cu o rochie verde, uşoară şi un şirag de perle în jurul gîtului. Părea detaşată şi sofisticată, ca întotdeauna, precum un manechin dintr-o revistă de modă, cu părul blond bine periat pe spate şi cu ruj deschis la culoare pe buze. Mîinile cu manichiură perfectă şi le proptise pe şolduri, şi cu vîrful unui pantof elegant bătea nervoasă în covor, în timp ce o supraveghea pe Tansy Jonas, ultima dintr-un lung şir de servitoare, cum scotea vrafuri de haine, costume, cămăşi, pantaloni şi pantofi din şifonier ca să fie sortate.

– Desigur, o parte va trebui să le ducem la biserică, rosti în vreme ce privea la cămăşile de seară din braţele lui Tansy. Tansy nu avea mai mult de cincisprezece ani sau aşa credea Laurel, şi era subţirică ca o salcie. Biata fată părea copleşită sub povara mătăsii şi bumbacului, iar ochii îi deveneau tot mai mari pe chipul ciocolatiu. La asta se aşteaptă toată lumea, continuă Vivian, în timp ce inspecta gulerele şi manşetele, fără să ţină cont de chinurile servitoarei. Mai ales că familia Chandler a fost întotdeauna una dintre familiile de frunte de aici. Ca atare, trebuie să contribuie cu ceva pentru a-i ajuta pe cei mai puţin norocoşi din această comunitate. Ca să vezi, mai zilele trecute, Ridilia Montrose m-a întrebat dacă nu am donat lucrurile lui Jefferson, mai zise, încruntîndu-se nemulţumită. Cum de s-a putut gîndi că n-o s-o fac? Ce tupeu pe ea. Dacă nu aş fi fost o doamnă, i-aş fi spus treaba asta în faţă. Auzi, să mă ia pe mine la trei păzeşte, cînd toată

lumea din oraş ştie că aproape au dat faliment! Ce ruşine, mai ales că fiica ei are nişte dinţi de măgar, o va costa o avere ca să-i aranjeze.

Alese o pereche de cămăşi în dungi, fără să bage de seamă privirea rugătoare a servitoarei, şi le aruncă în unul dintre vrafurile de pe pat.

– Şi doar i-am spus că încă nu am apucat să-i sortez lucrurile. Numai gîndul la treaba asta mă aducea în pragul unei crize de nervi. Dar îmi dau seama că nu mai pot amîna, altfel tot oraşul o să mă vorbească de rău. Jur că Ridilia asta nu e cu nimic mai presus decît ultima ţărancă.

Continuînd aproape fără să respire, zise mai departe:

– Tansy, pune restul de cămăşi pe scaun.

– Da, coniţă, murmură fata uşurată, ducîndu-şi povara spre scaunul indicat.

– Aşa că acum m-am apucat să sortez lucrurile tatălui tău, îi zise Vivian lui Laurel. Nu contează că treaba asta mă face să-mi pierd minţile. O să fac o donaţie bisericii, dar mai bine mor înainte să văd nemernicii din Golful Breaux umblînd în costumele elegante ale lui Jefferson. Costumele le trimit la Lafayette, iar Ridilia Montrose n-are decît să ardă în focul iadului.

Laurel fugi de pe scaunul tapisat cu catifea verde înainte să fie îngropată sub cămăşi. Nu-i plăcea deloc ce se petrecea acolo. Nu-i plăcea să vadă lucrurile ordonate ale tăticului ei scoase din şifonier şi aruncate prin cameră. Acest lucru îi dădea fiori neplăcuţi în stomac. Se jucase în şifonierul lui de mai multe ori decît putea număra, furişîndu-se acolo cu păpuşile ei Barbie, prefăcîndu-se că pantofii aceia mari erau maşini, vapoare sau nave spaţiale. Acela fusese locul ei secret, atunci cînd dorea să fie singură. Mirosea a piele şi cedru, şi la fel ca parfumul tatălui ei. Stătuse în şifonier cu picioarele strînse sub ea şi simţise cracii pantalonilor cum îi atingeau creştetul. Se prefăcuse că erau liane, că se afla într-o peşteră secretă din junglă, iar curelele erau şerpi. Acum totul era distrus şi scos din şifonier ca să fie dăruit unor străini din alt oraş.

Rozîndu-şi unghiile, se instală în faţa biroului mare de

mahon, privindu-şi mama. Lui Vivian nu-i păsa deloc ce anume făcea, decît dacă îi stătea cumva în cale. Asta era părerea lui Laurel. Iar în clipa aceea ar fi preferat să facă altceva, pentru că sortarea o întristа. Parcă spusese că era gata să facă o criză de nervi, iar asta era de o mie de ori mai rea decît simpla tristeţe. Pe Laurel o speriau teribil acele crize ale mamei ei, cînd plîngea tot timpul, nu mai voia să se îmbrace şi rămînea în cămaşa de noapte, închizîndu-se în dormitor, aşa cum procedase şi atunci cînd murise tatăl ei.

Lui Laurel îi era teamă ca nu cumva să sufere şi ea de asemenea crize. Aşa de rău se simţise cînd aflase că tăticul ei murise. Atunci nu mai dorise să vadă pe cineva. Şi plînsese foarte mult. Plînsese aşa de tare, încît îi fusese frică să nu se întoarcă pe dos, aşa cum o necăjea mereu tatăl ei, cînd era mai mică. Ea şi cu Savannah plînseseră împreună. Se strecurase în camera surorii ei pe uşa de la debara, pentru că mama îi spusese de mai multe ori că era fată mare de acum şi trebuia să doarmă singură. Ea şi Savannah se ascunseseră sub cuvertura de la pat şi plînseseră cu capetele înfundate în pernă.

După aceea veni rîndul cravatelor, un întreg raft. Cravatele ajungeau pînă la picioarele lui Tansy în vreme ce fata încerca să ţină deasupra capului băţul pe care fuseseră legate. Laurel o descoperi imediat pe cea albastră cu bibani pictaţi pe ea şi aproape începu să chicotească cînd îşi aminti de tatăl ei cu ea la gît. Cravata lui norocoasă, cea cu care juca pocher, aşa îi spusese mereu făcîndu-i cu ochiul şi zîmbindu-i complice. Vivian o smulse de pe băţul lung al şifonierului şi o aruncă în teancul destinat să ajungă la Lafayette.

– Dar, mamă, prostestă Laurel, cu inima strînsă, asta era cravata lui favorită!

– Întotdeauna am urît cravata asta, mormăi Vivian, vorbind mai mult pentru sine decît pentru Laurel. Am crezut c-o să mor de jenă de fiecare dată cînd şi-o punea Jefferson. Cînd te gîndeşti că un bărbat cu poziţia lui se prostea cu o asemenea cravată la gît.

Laurel se strecură pînă în apropierea patului, sperînd să-şi poată trece degetele peste cravata cu bibani.

– Dar, mamă...

– Laurel, lasă cravata aia, izbucni Vivian. Chiar n-ai nici o temă de făcut?

– Nu, mamă, murmură Laurel, îndepărtîndu-se de pat şi privind cu jind spre cravata cu bibani peste care mama ei mai aruncase alte trei.

– Nu vezi că am treabă?

– Ba da, mamă.

Se retrase în colţul măsuţei de toaletă din nou şi se prefăcu a fi invizibilă o vreme. Adevărul era că nu dorea sub nici o formă să fie trimisă în camera ei. Prefera să fie acolo, cu lucrurile tatălui ei, dar tare mult i-ar fi plăcut dacă mama ei şi proasta aceea de Parisy n- ar fi scormonit pretutindeni.

Începu să se joace cu picioarele, răsucindu-le pe o parte şi pe alta, înainte şi înapoi. Mereu mama ei o certase din cauza asta, spunîndu-i că scofîlcea pantofii. Dar lui Laurel nu-i păsa. Mama ei era prea ocupată în clipa aceea, aruncînd lucrurile tăticului ei, ca să mai observe ce făcea. Lui Laurel nu i-ar fi păsat oricum, pentru că lacrimile îi inundaseră ochii şi trebuia să se concentreze asupra altei activităţi. Dacă plîngea, atunci în mod sigur avea să fie certată. Ca atare, a continuat să-şi sucească picioarele în toate direcţiile şi să-şi roată unghiile, deşi erau deja roase pînă la carne.

Degetele de la mîna stîngă se plimbau pe birou şi, la un moment dat, atinseră cutia pentru lucruri preţioase a tatălui. Pentru că o durea burta doar privind-o pe mama ei cum scotea hainele din şifonier ca să le arunce pe pat, se întoarse şi privi la cutia mare de lemn, cu capac sculptat şi lăcţişor de siguranţă într-o parte. Îşi trecu mîna peste capac şi-şi aminti de tatăl ei, atît de înalt şi de solid, mereu gata să-i zîmbească şi să-i dăruiască cîte o lamă de gumă de mestecat cu aromă de fructe.

O lacrimă mare se prelinse pe obraz şi apoi căzu pe suprafaţa lucioasă a biroului. Urmată de o alta. Nu putea

crede că tăticul ei dispăruse pentru totdeauna. Deja îi era cumplit de dor de el. La el găsise întotdeauna căldură, siguranță și dragoste. Lui nu-i păsa dacă-și scofîlcea pantofii și întotdeauna o ținuse în brațe dacă plîngea. Laurel nici nu suporta gîndul că îl pierduse definitiv. Nu voia să-l știe în cer, alături de îngeri, așa cum îi spusese reverendul Monroe. Poate că era un gînd egoist și din cauza lui se simțea rău, dar nu destul de rău încît să renunțe la tăticul ei.

Degetele ei mici umblară la lanțul de siguranță și apoi ridicară capacul cutiei. Aceasta era căptușită cu catifea și conținea multe lucruri. Agrafa de argint cu care-și prindea banii, cele două inele mari pe care nu le purtase niciodată, acele de cravată și butonii de la cămași plus alte cîteva mărunțișuri din India.

Laurel se întinse ca să vadă mai bine și scoase de acolo acul de cravată în formă de rac pe care i-l dăruise de Ziua Tatălui, cînd avea șapte ani. Nu valora prea mult. Savannah o ajutase să-l cumpere la Festivalul racilor din Breaux Bridge. Tatăl ei zîmbise atunci cînd deschisese cutiuța în care era și-i spusese că avea să fie favoritul lui. Îl purtase la cina pentru tați și copii de la școală din acel an, iar Laurel numai că nu-și ieșise din piele de fericire și mîndrie.

– Laurel, strigă Vivian la ea, ce mai pui la cale acum? Ah, cutia de bijuterii. Aproape că uitasem de ea.

O alungă pe Laurel de acolo și se apucă să sorteze cu rapiditate conținutul, punînd deoparte o pereche de butoni cu diamant, un inel cu sigiliu și un ac de cravată cu diamant. După aceea îi porunci lui Tansy să-i aducă o cutie de pantofi și goli conținutul în ea. Laurel privea înfrigurată, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji și acul cu cap de rac ascuns bine în palmă, ceea ce făcea mama ei.

Vivian o privi suspicioasă.

– Ce ascunzi acolo?

Laurel suspină și strînse mai bine pumnul.

– Nimic.

– Nu începe cu minciunile astea, domnișoară, țipă Vi-

vian la ea. Fetițele cuminți nu spun minciuni. Deschide palma.

Fii fată bună, se gîndi Laurel, fii fată bună pentru că altfel mama se supără. Își mușcă buzele ca să înceteze cu plînsul și desfăcu pumnul.

Vivian se strîmbă și-și dădu ochii peste cap atunci cînd văzu acul de cravată, luîndu-l cu silă între două degete, de parcă ar fi fost vreo gîngănie scîrboasă.

– Pentru numele Domnului! Ce nevoie ai de mizeria asta?

Laurel tresări de parcă ar fi pocnit-o. Tăticul ei nu spusese niciodată că era o mizerie, chiar dacă acul în sine nu valora prea mult.

– Dar, mamă...

Maică-sa se îndepărtă de ea și aruncă acul de cravată în cutia de pantofi pe care o ținea Tansy în brațe.

– Mamă, încercă iar Laurel, de abia putînd să mai respire, nu pot să-l păstrez numai pentru că a fost al tatei?

Vivian se răsuci spre ea ca un șarpe, neagră la față și cu ochii mijiți de răutate.

– Tatăl tău e mort și îngropat, îi șuieră la ureche. Nu are nici un rost să devenim sentimentale pentru niște lucruri. Mă auzi?

Laurel se îndepărtă de ea, ametită și îngrețoșată. Lacrimile îi șiroiau pe obraji și în inimă simțea cum se căsca un adevărat hău dureros.

– Ești o mare belea la casa omului, continuă Vivian, montîndu-se singură. Nu vezi că mă străduiesc să duc la bun sfîrșit o treabă neplăcută, deși mă încearcă deja o migrenă cumplită și sînt presată de nu mai știu de mine. Avem oaspeți invitați în seara asta la cină și tu nu știi altceva decît să...

Laurel nu mai auzi restul cuvintelor ei. Urechile îi bubuiau, iar capul părea gata să explodeze dacă nu se apuca să plîngă zdravăn cît de curînd. Dar după aceea o simți pe Savannah în spate, cum o prindea de umeri.

– Haide scumpo, îi șopti la ureche, scoțînd-o din dormitor. Mergem la mine în cameră ca să ne uităm la poze.

Merseră în camera lui Savannah şi se aşezară pe covorul din faţa patului, ca să se uite la un album plin de poze cu tatăl lor, pe care Savannah îl furase din salon, în ziua înmormîntării. Îl ţinea sub saltea şi-i spusese lui Tansy că dacă încerca vreodată să-l ia de acolo sau dacă-i spunea ceva lui Vivian, se va duce la o vrăjitoare woodoo care o va blestema şi toată faţa şi mîinile-i se vor acoperi de negi. Tansy avusese grijă să nu se atingă de album şi găurise un ban pe care acum îl purta pe o sfoară în jurul gîtului, ca să se apere de gris-gris.

Stătuseră pe covor şi se uitaseră la tatăl lor în sigurul fel care le mai era permis de acum, singure pe lume, ca două flori dezrădăcinate.

În seara aceea era aşteptat la cină şi Ross Leighton.

Savannah stătea cu spatele rezemat de măsuţa de toaletă, cu piciorul sprijinit de scaunul din faţa ei, cu un braţ în jurul lui în vreme ce, cu cealaltă mînă, se juca cu medalionul pe care-l purta mereu la gît. Pierdută în gînduri, trecea inimioara de aur înainte şi înapoi pe lanţul fin. Pe geamul uşilor franţuzeşti care dădeau spre terasă o putea vedea pe Laurel cum stătea sprijinită de o coloană. Biata de ea. Cazul îi luase totul, mîndria, spiritul de luptătoare, respectul de sine, independenţa. Tot ceea ce o ajutase să plece de acolo îi fusese furat, iar acum se întorsese. Bietul mieluşel pierdut, slăbit şi avînd mare nevoie de dragoste şi alinare. Ca pe vremuri. Ca atunci cînd tatăl lor murise şi Vivian le oferise la fel de multă consolare ca un cub de gheaţă pe timp de iarnă.

Ciudat modul în care timpul încheiase practic un cerc. În timpul anilor copilăriei, Savannah devenise mama pentru Laurel, o îngrijise, o susţinuse şi o ajutase să devină mai puternică, mai deşteaptă, mai ambiţioasă, ca în cele din urmă să fie părăsită. Dar Laurel se întorsese iar acasă şi avea nevoie de îngrijire şi atenţie.

Se întoarse ca să se poată privi în oglinda mare, uitîndu-se cu atenţie la părul sălbatic, buzele senzuale, pe care le pompa cu colagen la intervale regulate. Halatul îi că-

zuse de pe un umăr, dînd la iveală pielea albă şi breteaua subţire a cămăşii de noapte. Sînii de-abia îi încăpeau în cupele de dantelă, forma lor naturală fiind mult mărită de implanturile de silicon pe care le făcuse cu ani în urmă la New Orleans. Îşi trecu degetul peste buza de jos şi apoi peste marginea de dantelă a cămăşii de noapte, sfîrcurile sînilor întărindu-se în urma contactului subtil, reacţie care-i provocă o uşoară senzaţie de plăcere între picioare.

Laurel se dusese în Georgia ca să cîştige faimă şi să lupte pentru dreptate. Ca să facă familia să se mîndrească cu ea. Dar Savannah rămăsese acasă şi îşi făcuse o reputaţie de curvă.

Îşi scoase halatul, traversă camera şi se întinse pe patul cu căpătîi de lemn elegant, arcuit şi sculptat. Sprijinită de muntele de perne de satin, îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul spre tavan. Viaţa încheiase un cerc complet. Laurel era iar acasă şi lui Savannah-i se oferise ocazia de a fi din nou importantă, de a face ceva bun. Sora ei mai mică avea nevoie de ea. Poate că viaţa îi oferise o a doua şansă. Nu mai trebuia decît ca Astor Cooper să moară.

4

Jack se trezi tresărind, se uită spre biroul de mahon plin de hîrtii şi îşi ridică fruntea de pe maşina de scris *Underwood* care-i servise drept pernă în ultima oră. Sau în ultimele două, trei ore? Privi în jur, clipind deranjat de lumina untoasă care se filtra printre ramurile dese ale stejarilor şi prin perdelele de dantelă de la ferestre. Îşi frecă faţa cu palmele şi se strîmbă din cauza gustului de bere acrită pe care-l avea în gură. Încercă să-şi netezească părul negru şi foarte des care era prea lung şi prea încîlcit pentru sudul Louisianei în acea perioadă a anului.

Vechiul ceas de pe polita şemineului din dormitor ticăia

necontenit, atrăgîndu-i privirea. Unsprezece şi jumătate. Oamenii respectabili din zonă se treziseră şi munceau pe rupte de ore întregi. Jack nici măcar nu-şi mai amintea cum ajunsese acasă. Poate că venise după miezul nopţii. Dar era posibil să fi trecut pragul bătrînei case, pe care localnicii o numeau L'Amour în zorii zilei. Aruncă o privire plină de îndoială spre patul mare cu baldachin şi căpătîi sculptat. Era posibil ca printre aşternuturile răvăşite să doarmă o femeie. Îşi amintea destul de vag de o femeie... cu ochi mari şi albaştri, şi cu chip de înger... foc şi fragilitate...

Nu, nu era nici o femeie în patul lui; cu atît mai bine. Oricum, nu avea chef de discuţiile specifice dimineţii de după o noapte de amor sălbatic. Şi aşa avea senzaţia că cineva îi dăduse cu un ciocan în cap.

Ultimul lucru pe care şi-l mai amintea era Leonce, care îl luase de la *Franchie's*. Ar fi putut merge oriunde după aceea, ar fi putut să facă orice. Durerea îi străpungea tîmplele în timp ce se chinuia să-şi amintească. Ciudat, îşi zise, zîmbind cu amărăciune, în fond băuse ca să uite. De ce nu putea să se mulţumească cu această binecuvîntată uitare?

– Pentru că eşti pervers, Jack, răspunse singur cu glas tare, pe un ton răguşit din cauză că n-avusese minte şi cîntase într-un bar în care nouăzeci la sută dintre clienţi erau fumători serioşi.

Se ridică de pe scaunul şubred din faţa biroului, oasele pîrîindu-i în semn de protest după ce stătuse în acea poziţie cine ştie cîte ore. Se întinse cu toată graţia unei feline, îşi scărpină burta dezgolită, observă că primul nasture de la blugi era desfăcut, dar îl lăsă aşa.

Atenţia îi fu atrasă de pagina din maşina de scris, pe care o trase afară şi o studie, încruntîndu-se în vreme ce citea cuvintele care, atunci cînd le scrisese, îi se păruseră probabil nişte adevărate perle.

„Femeia încercă să ţipe în timp ce fugea, dar plămînii parcă îi luaseră foc şi lucreau din greu, ca nişte foale. Din gît îi ieşeau doar nişte scîncete patetice, care-i iroseau energia preţioasă. Lacrimile îi înceţoşau vederea, dar ea

încerca să clipească des, să le alunge şi să le şteargă cu mîna, căutînd să înghită nodul dureros care i se formase în gît în timp ce continua să alerge prin desişuri.

Lumina palidă a lunii de-abia se filtrea prin reţeaua deasă formată de ramurile copacilor. Lumina era nepămîntească, de coşmar. Ramuri nevăzute îi ieşeau mereu în cale, lovind-o peste faţă şi braţe. Picioarele i se încurcau mereu în ramificaţiile rădăcinilor de stejar şi fag care ieşeau din pămîntul afînat, împiedicînd-o la mers în timp ce întorcea mereu capul ca să vadă cît de aproape îi era moartea.

Prea aproape. Prea calmă. Prea deliberată. Inima îi sărea din piept. Încercă să se retragă, să-şi scape piciorul prins în încîlceala de rădăcini. Mîinile ei trageau necontenit de rădăcini, de frunzele moarte. Degetele i se încleştară în jurul trupului suplu şi musculos al unui şapre care-şi arată colţii în lumina palidă, gata să o muşte. Femeia ţipă terorizată. Putoarea mlaştinii îi amorţise simţurile, iar în gură simţea gustul metalic al fricii. Iar moartea se apropia de ea. Fără a putea fi oprită. Necruţătoare. Răutăcioasă. Zîmbind..."

O porcărie. Dezgustat, Jack mototoli foaia şi o aruncă în direcţia coşului de gunoi, o urnă chinezească care ar fi putut valora foarte bine o mică avere. Nu ştia şi nici nu-i păsa. Dăduse peste ea în mansardă, îngropată sub un maldăr de haine vechi, mîncate de molii. Se părea că se afla acolo de multă vreme, pentru că, atunci cînd o găsise el, era pe trei sferturi plină de schelete de şoareci care căzuseră înăuntru şi nu mai putuseră ieşi.

Jack avea astfel de antichităţi, pentru că, atunci cînd cumpărase casa, le moştenise fără voie, nu pentru că ar fi fost un colecţionar pasionat. Toate lucrurile materiale deveniseră neimportante pentru el de la moartea lui Evie. Viziunea sa cu privire la lume se schimbase drastic. O altă ironie. Timp de aproape treizeci şi cinci de ani se luptase cu îndîrjire să ajungă la statutul în care să aibă cît mai multe lucruri. Acum că le avea la nas, nu mai dădea doi bani pe ele.

– *Dieu,* şopti pentru sine, scuturînd din cap şi strîmbîndu-se de durere, bătrînul Blackie cred că stă acum în iad şi rîde şi cu fundu' de mine.

„Bon a rien tu, 'tit souris." Golan bun de nimic ce eşti!

Glasul acela cinic ieşise parcă din negura trecutului, chiar din copilărie. O voce de dincolo de mormînt. Tresări amintindu-şi de glasul acela. Un răspuns condiţionat, chiar şi acum. De destule ori astfel de replici din partea lui Blackie Boudreaux erau urmate de cîte un dos de palmă peste gură.

Jack deschise larg ferestrele şi se sprijini de cadrul lor, simţind lemnul alb şi rece pe umărul gol. Închise ochii şi aspiră cu nesaţ aroma proaspătă a florilor de primăvară. Pe lîngă parfumul florilor se simţea aroma întunecată, insidioasă a golfului, un amestec de fertilitate, putreziciune şi peşte. Mirosurile, mîngîierea brizei calde pe faţă, corul de păsări cîntătoare îl transportară aproape instantaneu înapoi în timp.

Se revăzu la nouă ani, mic şi slab, cu picioarele goale şi faţa murdară, fugind ca un hoţ din căsuţa de carton cu acoperiş de smoală pe care o numea cămin. Fugind de tatăl lui, căutînd să se piardă printre mlaştini, picioarele goale lovind ritmic poteca de pămînt bătătorit.

În mlaştini putea deveni orice, putea face tot ceea ce ar fi dorit. Acolo nu existau limite sau standarde deasupra cărora să se poată ridica. Putea cuceri o insulă, dacă ar fi vrut; s-ar fi putut numi regele aligatorilor, sau ar fi devenit un criminal notoriu pe fugă, gata să-şi omoare tatăl, ceea ce ar fi făcut cu dragă inimă dacă ar fi fost ceva mai mare sau mai puternic...

– La naiba, murmură întristat, întorcîndu-se în dormitor.

Lăsă uşa de la balcon deschisă şi o porni cu paşi tîrşîiţi spre baia pe care unul dintre foştii proprietari ai casei o făcuse transformînd o debara, prin anii '20. Baia avea încă porţelanul alb original al instalaţiilor şi faianţa pusă atunci. Nu era mare lucru de capul lor, pentru că se crăpaseră de bătrîneţe. Din fericire, singura pretenţie a lui Jack fusese

simplă. Voia ca instalațiile sanitare să funcționeze, nu să arate bine. Cum între, Jack dădu drumul la radioul vechi așezat chiar în spatele scaunului de toaletă. Melodia era una nouă, modernă, iar Jack dădu drumul la apă în chiuvetă, mișcîndu-se în ritmul ei.

După ce chiuveta se umplu bine cu apă rece, Jack luă o gură bună de aer și-și scufundă capul în lichidul rece și limpede, scoțîndu-l un minut mai tîrziu, înjurînd în franceză și scuturîndu-se ca un cîine ud. Se privi critic în oglindă, întrebîndu-se dacă merita să se radă sau nu în timp ce apa i se scurgea pe lîngă nasul acvilin. Își dădu părul ud peste cap, eliberîndu-și fruntea înaltă și lată. Sprîncenele negre coborau în părțile laterale spre ochii întunecați, injectați de sînge. Urmele tastelor mașinii de scris se imprimaseră pe pielea obrajilor arși de soare.

Părea dur și rău în momentul acela, și nu mulți oameni aveau ocazia să-l vadă așa. Gașca ce se aduna la *Franchie's* îl știa numai pe Jack, Animalul de Petrecere. Jack cel cu zîmbetul mereu pe buze, afemeiatul. Nu-l cunoșteau pe acest Jack, cel din fața oglinzii, decît cel mult din cărțile scrise de el, și erau uimiți să afle că acel Jack Boudreaux pe care lumea publiciștilor îl supranumise „Noul Maestru al macabrului" era chiar Jack al lor.

Strîmbă din nas și se întinse spre periuța de dinți, cînd, melodia de la radio fu întreruptă brutal.

„Deocamdată ajunge cu muzica, oameni buni" rosti prezentatorul pe un ton serios din cauza gravității știrilor. „Echipa de știri de la KJUN tocmai a aflat noi vești despre o altă victimă care se pare că a fost omorîtă de Strangulatorul din Golf. Azi-dimineață, pe la ora șapte, doi pescari din Bayou Cherie, din parohia St. Martin, au descoperit corpul unei tinere femei neidentificate deocamdată. Deși autoritățile nu au dat încă nici o declarație, surse autorizate prezente la locul crimei au confirmat asemănarea dintre moartea femeii și cea a celorlalte trei victime care au fost ucise în sudul Louisianei în ultimele optsprezece luni. Cadavrul ultimei victime, Sheryl Lynn Carmouche, din Loreauville, a fost descoperit..."

Jack se întinse şi opri radioul, pornind casetofonul. Imediat melodiile lui Michael Doucet se auziră din difuzoare, alungînd amărăciunea ştirii. El unul avusese parte de destulă amărăciune cît să-i ajungă întreaga viaţă. Avea deja o provizie serioasă pe care şi-o putea turna în cap, ca un sac de cărămizi, oricînd dorea. Nu ţinea neapărat să adune şi mai multă amărăciune, din surse exterioare.

Nu te implica. Acesta era motto-ul lui. Aceasta şi străvechiul strigăt de război cajun, *„Laissez le bon temps rouler"* Nu voia să ştie nimic despre fete moarte din Loreauville. N-o mai putea aduce la viaţă pe Sheryl Lynn Carmouche. Nu putea decît să-şi trăiască propria viaţă şi ar începe prin a comanda un platou mare de creveţi şi o sticlă de ceva bun la Landing.

Transpiraţia şiroia printre sînii lui Laurel în timp ce, înghenuncheată în pămîntul proaspăt săpat, trebăluia de zor. Broboane de sudoare îi împodobeau fruntea şi alunecau apoi de-a lungul nasului. Ridică mîna cu mănuşa murdară de pămînt şi-şi şterse transpiraţia, lăsînd în urmă o pată mare de noroi.

Nimeni nu ar fi spus, văzînd-o acum, că mai demult fusese o avocată agresivă, dar ei îi convenea oricum. Voia să se piardă în munca manuală care nu-i cerea nici un efort de gîndire, concentrîndu-se numai la sarcinile fizice simple precum săpatul şi plantatul florilor. Bănuia că urma să arate ca şi cum s-ar fi rostogolit prin ţărînă, atunci cînd avea să-şi termine treaba, dar nici acest lucru n-o deranja deloc. Începu să împingă rădăcina tufişului de azalee în pămînt cu ajutorul unei lopăţele, amestecînd în acelaşi timp şi îngrăşămîntul special pe care-l cumpărase de la Bud Landry, cel cu sera, formula sa secretă care garanta creşterea oricărei plante.

Nerăbdătoare să strîngă toată mizeria făcută de Huey javra, la şapte şi jumătate plecase de acasă spre sera lui Bud Landry, sosind acolo tocmai în clipa în care acesta o deschidea. Faptul că într-un fel îşi dorise să nu se întîlnească cu prea mulţi oameni pe drum era un adevăr pe

care prefera să-l ocolească. Petrecuse aproape întreaga dimineață reparînd stricăunile produse de cîine şi supraveghind îndeaproape instalarea unei noi porți în spatele curții. Fără să facă o pauză mai mare de un minut, cît să guste din ceaiul la gheață pe care i-l adusese mama Pearl, măturase, plivise şi săpase fără încetare. Apoi strînsese mizeriile şi, în cîteva transporturi, le dusese la marginea unui-cîmp mic, aflat în partea de est a proprietății mătuşii Caroline, unde adunase toate resturile strînse din grădină în celelalte două zile de muncă de dinainte, şi pe care intenționa să le ardă pentru a nu deveni culcuş pentru şerpi sau rozătoare.

Îşi notă în minte să nu uite să sune la primărie ca să întrebe dacă avea nevoie de vreun permis special pentru a arde resturile. Nimeni din zonă nu se mai formalizase pentru aşa ceva pînă atunci, dar vremurile se schimbaseră. Ea nu mai trecuse pe acolo timp de mulți ani. Din cîte ştia ea, poate că acel cîmp devenise proprietatea altcuiva, putea fi locul de vacanță al oamenilor din marile oraşe care veneau aici cu corturile. Sau poate că vreun comitet de femei decisese că ecologismul era la modă, atîta vreme cît nu stînjenea afacerile soților lor. Şi-o putea imagina foarte uşor pe mama ei pornind o adevărată cruciadă contra oamenilor simpli care ardeau frunzele uscate în timp ce Ross Leighton polua golful cu chimicale, ca să-şi păstreze cît mai bine recolta de trestie şi banii din bancă.

Gîndul la Vivian şterse zîmbetul de pe buzele lui Laurel. Venise în oraşel de patru zile şi încă nu se dusese în vizită la Beauvoir. Acest lucru nu va fi tolerat multă vreme. Nu avea nici cea mai mică dorință să-şi viziteze casa copilăriei sau pe oamenii care locuiau acolo, dar exista datoria față de familie, iar Vivian avea să-i dea în cap cu ea dacă nu se ducea cît mai repede.

Acest gînd nu-i făcea nici o plăcere. Faptul că trebuia să-i suporte pe Vivian şi pe Ross, chiar dacă numai la o cină, era destul de puternic încît s-o facă să se întrebe dacă decizia ei de a se întoarce acolo fusese înțeleaptă. Dar nevoia de a merge într-un loc cunoscut o ajutase să

treacă peste aversiunea de a fi obligată să-şi vadă mama şi tatăl vitreg. Nu voise să meargă într-un loc necunoscut, unde ar fi avut anonimatul garantat, dar unde ar fi fost nevoită să fie mereu singură cu demonii ei. Tînjise efectiv după personalitatea puternică a lui Caroline Chandler şi a iubirii ei necondiţionate. De asemenea simţise nevoia s-o vadă pe Savannah. Îi lipsise agitaţia şi încăpăţînarea mamei Pearl. De aceea, întîlnirile ocazionale cu Vivian şi Ross i se păruseră a fi un preţ mic pentru privilegiul de a se întoarce acasă.

Făcu un efort de voinţă şi alungă gîndurile legate de Vivian ca să se poată concentra asupra a ceea ce făcea în acea clipă. Începu să taseze cu palmele pămîntul de la baza tufişului de azalee. Mirosul de îngrăşămînt şi pămînt îi umplea nările. În cealaltă parte a grădinii albinele bîzîiau voioase pe deasupra trandafirilor agăţători şi din radioul pe care-l scosese pe terasă se auzea un concert de Mozart cîntat de un cvintet.

Căldura devenise şi mai apăsătoare. Laurel transpira abundent. Deasupra capului, nori mari ca nişte perne pufoase erau alungaţi pe cer de briza domoală a golfului. Cînd se termină concertul, începură ştirile, semnalînd ora prînzului.

„În cadrul ştirilor de la această oră, un reportaj despre descoperirea unei alte victime a..."

Laurel ridică fruntea atunci cînd nu mai auzi continuarea ştirilor. Pe terasă era Savannah, cu mîinile pe şolduri, pe nas cu o pereche de ochelari de soare *Ray-Ban* negri. Îşi prinsese părul numai zulufi într-un coc lejer în vîrful capului, lăsînd cîteva şuviţe să-i cadă pe ceafă şi în jurul feţei. Se îmbrăcase cu obişnuiul ei fler pentru modă, cu o fustă scurtă din spandex, care i se mula pe coapse şi o bluză de mătase care-i venea pînă deasupra buricului, ce mai mult dezgolea decît o îmbrăca. Deasupra decolteului generos strălucea un diamant de mărimea unui bob de mazăre, chiar sub medalionul pe care-l primise de la tatăl lor cu mulţi ani în urmă. Pe încheieturile mîinilor clincăneau nenumărate brăţări circulare de aur, în timp ce Sa-

vannah îşi muta mereu greutatea de pe un picior pe altul, în pantofii subţiri cu tocuri cui.

– Scumpa mea, ce naiba crezi că faci aici?

Laurel îşi dădu deoparte părul căzut pe frunte şi zîmbi.

– Mă ocup de grădină. Tu ce credeai?

Îşi abandonă uneltele şi se ridică în picioare, scuturîndu-şi pămîntul de pe genunchii blugilor jerpeliţi, înainte să urce pe terasă. Mama Pearl ar fi certat-o şi s-ar fi supărat pe ea dacă ar fi adus tot pămîntul acela în casă.

– În ultimele două zile n-ai făcut altceva decît să grădinăreşti. Nu ţi-a spus doctorul că trebuie să te relaxezi?

– Grădinăritul este foarte relaxant, mai ales din punct de vedere psihologic. Trebuia să fac o muncă fizică, răspunse ea, scoţîndu-şi din picioare tenişii murdari şi păşind alături de sora sa. Cu tocurile acelea, Savanah o depăşea în înălţime cu un cap. Laurel se simţise mereu mică şi sperioasă în prezenţa lui Savannah. Azi însă se simţea ca un spiriduş al grădinii, ceea ce-i făcea o plăcere imensă.

Savannah strîmbă din nas şi zise dezgustată:

– Merci, scumpo, puţi ca un porc! Dacă voiai ceva activitate fizică de ce nu mi-ai spus, pentru că puteam să mergem la cumpărături. Garderoba te imploră pur şi simplu să faci o excursie la New Orleans.

– Am o grămadă de ţoale.

– Şi de ce naiba nu le porţi? întrebă Savannah înţepată.

Laurel privi în jos spre tricoul lăbărţat şi la blugii lălîi care-i camuflau de minune forma trupului. Tot ceea ce luase cu ea era menit să fie confortabil, nu elegant.

– Nu cred că ar fi fost comod pentru mine să mă apuc să grădinăresc în pantofi cu tocuri cui, rosti cu acreală, în timp ce privea cu un ochi critic toaleta surorii ei. Şi dacă m-aş apleca cu fusta aia, probabil că aş fi arestată pentru că mi-am expus fundu' în faţa vecinilor.

Savannah aruncă o privire spre cealaltă parte a grădinii, de unde se vedea L'Amour, casa de cărămidă care mai demult fusese culmea eleganţei şi care se afla în spatele lui Belle Riviere, chiar pe malul golfului. Colţurile gurii

ei senzuale se ridicară într-un zîmbet amuzat.

– Scumpa mea, n-ai reuşi să-l scandalizezi pe vecinul de alături nici dacă te-ai strădui din răsputeri.

– Cine stă acolo? Nu credeam că există cineva atît de nebun încît să cumpere casa, ţinînd cont de istoria ei şi de starea în care se afla ultima dată cînd am văzut-o.

L'Amour fusese construită la mijlocul secolului nouăsprezece pentru o femeie uşoară de către amantul ei cel bogat şi însurat. Se pare însă că femeia murise de mîna lui, deşi existau mai multe versiuni ale acelei poveşti, atunci cînd amantul descoperise că se întîlnea pe ascuns cu un braconier cajun. Laurel crescuse auzind tot felul de poveşti despre casa care era bîntuită de fantoma femeii. Nimeni nu mai locuise acolo de ani de zile.

– Jack Boudreaux, răspunse Savannah, zîmbetul devenindu-i deodată sexy. Scriitor, cîntăreţ, afemeiat, ticălos. Bănuiesc că atunci cînd o să îmbătrînească va fi excomunicat din sînul bisericii. Haide, spiriduşule, îi zise, întorcîndu-se, gata să intre în casă. Mergi de te spală. Fac cinste cu un prînz în oraş.

Jack Boudreaux. Laurel rămase mai departe pe terasă, privind pierdută spre L'Amour. Pulsul i se accelerase fără voie în timp ce mintea îi era asaltată de amintirile nopţii trecute. Glasul răguşit şi sexualitate agresivă. Ochi negri, strălucitori şi degete lungi, de muzician, care coborîseră alene pe gîtul ei. Inspiră speriată simţind fiorii dorinţei străbătînd-o, la fel de sinuoşi şi vagi precum fumul.

– Scumpo, vii?

Laurel întoarse capul, roşind ca o şcolăriţă. Savannah se încruntă de îngrijorare şi-şi ridică ochelarii de soare pe vîrful capului.

– Cred că ai stat în soare prea mult. Ar fi trebuit să-ţi pui o pălărie pe cap.

– Mă simt bine. Laurel clătină din cap şi evită privirea surorii ei. O să fac un duş rece înainte să plecăm.

Da, un duş rece, îşi zise, zguduită de reacţia neaşteptată pe care o avusese numai la simpla menţiune a numelui lui. Doamne, nu era ca şi cum i-ar fi făcut plăcere

întîlnirea cu el. Reuşise s-o scoată din pepeni, iar la final, se făcuse de rîs. Nu, reacţia ei la auzul numelui lui ar fi trebuit să fie mortificarea.

Făcu repede duş şi se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni scurţi de doc şi cu o bluză albastră, fără mîneci. Nu trecuseră nici zece minute de cînd urcase că deja cobora scările, îndreptîndu-se spre salon, o încăpere cu pereţi de un roz palid şi genul de mobilier elegant care făcea faima casei.

–... biata fată din parohia St. Martin, tocmai spunea Caroline pe un ton scăzut.

Era aşezată pe „tronul" ei, un fotoliu Louis XVI tapisat cu damasc rozaliu. Venită acasă după dimineaţa petrecută la magazinul de antichităţi, îşi scosese pantofii alb cu negru şi-şi sprijinise picioarele fine pe un taburet deasupra căruia se afla o cuvertură mică lucrată migălos de mînă de cine ştie ce femeie din secolul optsprezece. Un pahar înalt, aburit, cu ceai de la gheaţă fusese aşezat cu grijă pe o farfurioară de pe măsuţa *Sheraton* care se afla la dreapta ei.

– Am închis radioul înainte să fi putut auzi, tocmai spunea Savannah, pe acelaşi ton scăzut, de conspirator. Era aşezată pe canapeaua cafenie, aplecată spre mătuşa ei, cu picioarele lungi încrucişate la nivelul gleznelor.

– Înainte să fi putut să aud ce? întrebă Laurel cu grijă.

Cele două femei tresăriră şi se întoarseră spre ea cu o expresie de vinovăţie clară înscrisă pe chip.

– Ar fi trebuit să-ţi ia cel puţin douăzeci de minute ca să te pregăteşti, rosti Savannah cu năduf. Şi ţi-ar fi luat dacă te-ai fi ostenit să te fardezi puţin şi să-ţi aranjezi părul.

– E prea cald ca să te fardezi, răspunse Laurel, înfuriată. Şi puţin îmi pasă de felul în care-mi stă părul, rosti, dîndu-şi pe după urechi şuviţele umede. Ce anume nu voiaţi să aud?

Mătuşa şi sora ei schimbară o privire care o înfurie şi mai rău.

– Era vorba despre un reportaj din buletinul de ştiri,

scumpo, răspunse Caroline, foindu-se în fotoliu. Se apucă să-şi aranjeze fusta lungă a rochiei cu buline albe şi negre, delicat, de parcă numai asta ar fi contat pe moment. Nu am văzut ce nevoie era să te necăjeşti din cauza reportajului, asta-i tot.

Laurel încrucişă braţele la piept şi se postă în faţa şemineului alb.

– Nu sînt chiar aşa de fragilă, încît să trebuiască să fiu ferită de nişte reportaje din buletinele de ştiri, le zise încordată. Nu trebuie să mă feriţi de lumea din afară. Nu sînt într-un asemenea hal, încît să mă dezintegrez pentru cel mai mic fleac.

Imediat ce termină de vorbit, simţi pe limbă gustul minciunii. Venise acolo special pentru a fi ferită de lumea din afară. Nu mai departe de noaptea trecută avusese o criză de nervi numai pentru că se certase cu un beţiv oarecare pentru un cîine oarecare. Slăbănoagă. Se cutremură din cauza acelui cuvînt.

– Sigur că nu credem aşa ceva, Laurel, îi zise Caroline, ridicîndu-se cu graţia unei regine. Ochii întunecaţi o priveau fără sfială, iar expresia de pe chipul ei nu arăta nici un pic de milă. Ai venit aici ca să te odihneşti, să-ţi relaxezi mintea şi nu să faci tot felul de speculaţii cu privire la crimele astea.

– Crime?

– Patru, în ultimele optsprezece luni. Tinere femei cu o reputaţie... discutabilă... care au fost găsite strangulate în mlaştină, în patru parohii diferite, nu şi în Partout, slavă Domnului. Îi oferise informaţiile pe un ton sec, fără nici un fel de detalii. Acum, că totul fusese scos la iveală, nu avea rost s-o mai chinuie cu detaliile oribile despre felul în care au fost torturate cele patru fete. Mai mult ca sigur că nepoata ei avusese de-a face cu cazuri similare sau chiar mai rele, cît fusese procuror. Dar nu vedea nevoia de a intra în detalii greţoase. Spera numai că acest caz să nu-i atragă atenţia lui Laurel. Acum, după ce abia scăpase de obsesia cazului din Comitatul Scott, nu avea nevoie să fie implicată într-un alt caz cu sex şi violenţă.

– Toate au avut loc în Acadiana? se interesă Laurel, încercînd să reducă zonele doar la parohiile care formau triunghiul francez al Louisianei.

– Da.

– Există ceva suspecți? Această întrebare era ca o a doua natură a ei, așa cum alții își întrebau automat cunoștințele de sănătate.

– Nu.

– Crezi că...

– Asta nu e treaba ta, scumpo, o întrerupse Savannah cu brutalitate. Se ridică de pe canapea și se apropie de ea, unduindu-și coapsele. Nu ești polițist și nici procuror, iar cum fetele astea nici măcar n-au murit în parohia asta, poți să uiți de caz. Mă auzi?

Lui Laurel îi stătea pe limbă să-i spună lui Savannah să o mai lase și în pace că doar nu era mama ei, dar se abținu. Ar fi fost o declarație oribilă și inutilă. Savannah fusese de multe ori mamă pentru ea decît Vivian. În afară de asta, sora ei nu încerca decît s-o protejeze. Cu mîinile în șolduri, Laurel încercă să-și domolească furia, drept pentru care oftă încet, ca să-și mai alunge tensiunea din corp. Deja se simțea secătuită de acea explozie minusculă.

– Nici prin cap nu-mi trece să mă apuc să încerc să rezolv niște crime în serie, le asigură ea. Știți foarte bine că de-abia reușesc să am grijă de propria mea persoană.

– Nu-i adevărat, prostestă imediat Caroline. Te descurci foarte bine. Noi nu dorim decît să te concentrezi ca să-ți recapeți puterile, asta-i tot. Ești o Chandler, rosti mai departe, așezîndu-se la loc pe fotoliu. O să te descurci fără probleme dacă nu o să lași încăpățînarea asta prostească să te abată din drum.

Laurel zîmbi. Pentru așa ceva venise ea la Belle Riviere, pentru puterea și determinarea feroce a mătușii ei. Erau unii oameni din zonă care, mai demult, o comparaseră pe Caroline ca un *pitt bull*, asemănare care o mulțumise enorm pe mătușa ei. Caroline Chandler era fie iubită, fie urîtă de toți oamenii pe care-i cunoștea, drept pentru

care era enorm de mîndră că inspira asemenea reacții puternice, indiferent care ar fi fost ele.

– Mergem să luăm masa în oraş, mătuşă Caroline, rosti Savannah, punîndu-şi pe umăr cureaua poşetei supradimensionate. Ochelarii de soare îi alunecară la loc pe nas. Nu vii şi tu? Mama Pearl s-a dus la o întîlnire la biserică.

– Nu, draga mea, mulțumesc. Caroline sorbi din ceai şi zîmbi enigmatic. Am o mică întîlnire în Lafayette în după-amiaza asta cu un prieten.

Savannah îşi lăsă ochelarii în jos pe nas şi privi spre Laurel, care ridică nepăsătoare din umeri. Prietenii lui Caroline din alte oraşe nu aveau niciodată nume sau chiar un sex bine definit. Pentru că mătuşa lor nu fusese niciodată căsătorită sau implicată în vreo relație mai serioasă cu vreunul din bărbații din zonă, preferințele ei sexuale făcuseră subiectul multor bîrfe din Golful Breaux. Întotdeauna refuzase cu încăpățînare să răspundă la astfel de întrebări, spunînd că nu era treaba nimănui să ştie care erau preferințele sale la pat.

– Tu ce părere ai? întrebă Savannah, după ce se instalară confortabil pe scaunele moi ale Corvette-ului roşu, decapotabil.

– Nu cred nimic, răspunse Laurel, punîndu-şi automat centura de siguranță. Savannah conducea la fel cum îşi trăia viața.

Savannah chicoti nemulțumită, băgă cheia în contact şi porni motorul micuței maşini sport.

– Haide, scumpo. Chiar vrei să-mi spui că nu te-ai întrebat niciodată cu cine se întîlneşte în atîta secret mătuşa Caroline? Care sînt de fapt aceşti prieteni misterioşi de care ne vorbeşte?

– Sigur că nu!

– Eşti mult prea pudică. Ieşi cu spatele de pe alee şi se înscrise pe străduța liniştită, mărginită de copaci, care ducea chiar spre centrul oraşului. Belle Riviere era ultima casă înainte ca drumul să ducă mai departe spre ferme şi mlaştini. Dar chiar şi pe la mijlocul străzii, unde casele

erau aliniate unele lîngă altele, singura mişcare era cea a muşchiului spaniol care se legăna din stejarii falnici.

– Chiar dacă nu vreau să-mi închipui rudele în timpul unei partide de sex nu înseamnă neapărat că sînt o pudică, mormăi Laurel.

– Nu, răspunse Savannah. Dar mai mult ca sigur că asta te face automat cea mai ciudată membră a acestei familii, nu crezi?

Apăsă pe accelerație şi maşina o porni vîjîind pe drumul liber. Laurel îşi fixă atenția asupra şoselei, luptînd cu imboldul de a-şi roade unghiile.

Sexul era ultimul subiect pe care dorea să-l discute. Ar fi preferat să nu fi existat aşa ceva pe lume. Din punctul ei de vedere, lumea întreagă ar fi fost mult mai paşnică şi mai liniştită în absența lui. În mod clar ar fi fost o lume mai bună pentru copiii pentru care se luptase la tribunal în comitatul Scott şi pentru mulți alții. Încercă să-şi imagineze cît de multe ar fi putut Savannah să realizeze în viață dacă nu ar fi fost o creatură atît de sexuală.

Aceste gînduri atraseră după sine multe altele, care-i strînseră stomacul. Încercă să-şi abată atenția asupra scenelor senine pe lîngă care treceau cu viteza sunetului, micuța stradelă de case stil fermă, care aveau în față cîte un mic altar închinat Fecioarei Maria, sau străduța cealaltă, plină de case de cărămidă roşie, care fuseseră refăcute recent. Centrul oraşului, cu amestecul său de vitrine vechi şi magazine noi, foarte moderne, o atrăgea.

Nu se uită spre clădirea tribunalului atunci cînd trecură prin fața lui, dar se concetră asupra congregației de bătrîni care stăteau pe prispa magazinului de fierărie, de parcă nici nu se mişcaseră din loc în ultimele trei decenii, discutînd chestiunile zilei şi privind curioşi la străini.

Toate acele scene erau familiare, dar în nici un caz liniştitoare, nu aşa cum şi-ar fi dorit ea. Se simțea cumva străină de tot ceea ce vedea, ca şi cum ar fi privit totul printr-o fereastră, incapabilă să atingă, să simtă căldura oamenilor deşi se afla într-un loc cunoscut. Lacrimile începuseră să se adune deja undeva îndărătul ochilor, drept

care Laurel scutură uşor din cap, amintindu- şi cum se apărase în faţa mătuşii Caroline şi a lui Savannah în salon. Ce maldăr de rahat. Era la fel de fragilă ca sticla veche şi la fel de slabă ca un pisoi de-abia fătat.

– Zău că nu mi-e prea foame, murmură, înfigîndu-şi degetele în perna îmbrăcată în piele bej a scaunului, ca să nu o lase pe sora ei să vadă ce tare îi tremurau mîinile.

Fără ca măcar să clipească, Savannah băgă maşina în parcarea din faţa micului restaurant *Madame Collette,* unul din cele zece din oraş. Ocupă două locuri, strecurînd maşina între un Mercedes şi un vechi Pinto. Opri motorul şi scoase cheile din contact, privind-o pe Laurel cu simpatie şi milă.

– Îmi pare rău că am adus vorba. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te necăjesc, scumpo. Ar fi trebuit să-mi ţin naibii gura. Întinse mîna şi dădu o şuviţă de păr rebelă pe după urechea surorii ei, într-un gest cu totul matern. Haide, draga mea, vreau să mergem să mîncăm o tartă cu rubarbă de la *Madame Collette*. Ca pe vremuri.

Laurel încercă să zîmbească şi privi tristă spre clădirea gri care se afla la colţul dintre Jackson şi Dumas. Restaurantul lui madame Collette avea vitrine spre stradă şi o terasă acoperită care dădea spre golf. Acum părea dărăpănat cu acoperişul de tinichea şi uşile albastre de plasă căci era deschis de multe decenii şi numai cei foarte bătrîni din oraş şi-o mai aminteau pe originala Collette Guilbeau, o femeie micuţă care mesteca mereu tutun, purta la brîu un pistol cu şase gloanţe şi spinteca aligatorii cu un cuţit primit cadou de la Teddy Roosevelt, care, se oprise acolo o dată ca să mănînce, în drum spre o conferinţă.

Tarta cu rubarbă la *Madam Collette*. O tradiţie. Amintiri dulci-amărui la fel ca tarta. Laurel se gîndi că ar fi preferat să fi rămas pe terasa de la Belle Riviere, în intimitatea grădinii, dar inspiră adînc şi-şi desfăcu centura de siguranţă.

Savannah o conduse în restuaurant, trecînd pe coridorul dintre mese şi micile separeuri de vinilin roşu, legănîndu-şi leneşă şoldurile şi atrăgînd atenţia tuturor masculilor

prezenți acolo. Laurel venea încet în urma ei, cu mîinile băgate în buzunarele pantalonilor scurți, cu capul în jos, cu ochelarii aceia enormi pe vîrful nasului, atrăgînd în egală măsura atenția celor prezenți acolo.

Aroma de mirodenii și pește prăjit era prezentă în atmosferă, mirosuri pe care Laurel le asociase întotdeauna cu madame Collette. Deasupra, din tavanul de tinichea atîrnau ventilatoare mari, care se roteau încet, așa cum o făcuseră în ultimii optzeci de ani.

Aceleași taburete roșii cu picioare de crom erau înșirate de-a lungul tejghelei așa cum își amintea din copilărie, la capătul căreia se afla casa de marcat imensă și mica vitrină în care erau expuse tartele. Aceiași clienți vechi stăteau la aceleași mese cu scaune tocite în jur.

Ruby Jeffcoat stătea în spatele tejghelei, ca întotdeauna, verificînd banii adunați la prînz, îmbrăcată cu vechea uniformă alb cu negru. Era la fel de slabă și de afurisită, cu același coc îngrijit prins în vîrful capului, și cu buzele rujate într-o nuanță de roșu aprins.

Marvella Whatley, care părea ceva mai grasă și mai bătrînă decît își amintea Laurel, tocmai curăța mesele. Prin părul negru, creț și tuns foarte scurt se vedeau puzderie de fire argintii. Un zîmbet cald îi lumină fața atunci cînd ridică privirea și le văzu.

– Hei, Marvella, o strigă Savannah, făcîndu-i semn cu un deget.

– Bună, Savannah. Ce mai faci, donș'oară Laurel? Ce ați vrea să vă servesc?

– Am venit pentru tarta cu rubarbă, o anunță Savannah, zîmbind ca o pisică în fața castronului cu frișcă. Tartă cu rubarbă și Coca-Cola.

De după tejghea, Ruby se uită la Savannah, mai ales la fusta foarte scurtă și la picioarele lungi și albe, după care se strîmbă disprețuitoare. Marvella încuviință numai din cap. Pe ea n-o mai mira nimic pe lume.

– Vine imediat, doamnelor. Direct din cuptor. Sigur o să mai vreți cîte o porție. Chiar madame Collette cu mîinile ei a făcut tartele astea.

Masa pe care o alese Savannah se afla chiar în spate, pe terasa acoperită de plasă, unde farfuriile murdare şi paharele goale arătau că tocmai trecuse aglomeraţia prînzului. Afară, în golf, o barcă din aluminiu şi cu motor tocmai trecea printre două pirogi pescăreşti, de abia întoarse din mlaştini. În trestiile de pe celălalt mal se auzea ciripit vesel de păsări. Laurel inspiră adînc aromele bucătăriei din restaurant amestecate îmbietor cu mirosul apei maronii de sub terasă, şi-şi îngădui să se relaxeze.

Ziua era perfectă, caldă, însorită, cu un cer albastru şi vibrant deasupra vegetaţiei luxuriante. Nu avea unde să se mai ducă şi nici n-avea altceva de făcut decît să stea cît era ziua de lungă şi să-şi clătească ochii cu imaginea golfului.

Existau mulţi oameni care ar fi plătit bucuroşi sume însemnate ca să se bucure de un asemenea privilegiu.

– Eiii biiine, oftă Savannah în timp ce supraveghea terasa prin lentilele negre ale ochelarilor de soare. Hei, ia te uită, chiar fiul favorit al oraşului e aici în persoană.

Laurel îşi întoarse capul, spre cealaltă parte a terasei. La o masă din colţul îndepărtat era singurul client de acolo, un bărbat mare, cu păr blond şi zburlit, de parcă şi-ar fi trecut degetele prin el, şi cu o înfăţişare aspră. Probabil că avea în jur de cincizeci de ani. Poate că era chiar mai bătrîn de atît. Era greu de spus. Avea aerul şi mişcările unui atlet, umeri largi, mîini mari, o vitalitate de invidiat care sfida vîrsta.

Stătea cu nasul vîrît într-un caiet mare, privind foarte concentrat spre el prin ochelarii cu ramă aurie, în timp ce scria ceva de zor. O carafă mare cu ceai la gheaţă fusese aşezată la stînga lui, la care putea ajunge cu uşurinţă, de parcă ar fi intenţionat să-şi petreacă ziua acolo şi dorea să-şi umple paharul la discreţie cît lucra. Laurel nu-l recunoscu, aşa că se întoarse spre Savanah cu o privire mirată.

– Conroy Cooper, îi explică Savannah.

Laurel recunoscu numele imediat. Conroy Cooper, fiul unei proeminente familii din oraş, cîştigător al Premiului

Pulitzer. Crescuse în Golful Breaux, după care se mutase la New York şi scrisese mai multe eseuri critice despre viaţa din sud. Laurel nu-l văzuse niciodată în persoană şi nici nu-i citise lucrările. Considerase că ştia deja tot ce se putea şti despre tradiţiile sudului.

În schimb, îl ascultase vorbind despre sud la un post de radio o dată sau de două ori şi-şi amintea şi acum, nu poveştile spuse de el, ci glasul său. Gros, bogat, alinător, vocea culturii sudiste de tip vechi.

– S-a mutat iar aici cu cîteva luni în urmă, îi explică Savannah pe un ton jos, de conspirator.

Continua să-l fixeze din privire pe Cooper, expresia feţei fiindu-i ascunsă de ochelarii aceia de soare. Îşi trecu vîrful unui deget de-a lungul paharului de Coca-Cola pe care-l adusese Marvella, mişcare care-i amintea lui Laurel de modul în care dădea din coadă o pisică la pîndă.

– Soţia lui suferă de Alzeheimer. A adus-o aici de la New York şi a internat-o la sanatoriul *St. Joseph*. Am auzit că şi-a pierdut capul definitiv.

– Biata femeie! murmură Laurel cu compasiune.

Savannah pufni dispreţuitoare.

În cele din urmă sosiră şi tartele, aburinde şi cu înghe-ţată de vanilie pe deasupra, care se topea şi forma băltoace aurii în farfurie. Laurel o mîncă pe a sa cu poftă. Savannah răsucea linguriţa între degete, neatentă, pînă cînd toată îngheţata reveni la starea lichidă de dinainte, iar tarta se transformă într-o moviliţă rozalie cu crustă umedă.

– S-a întîmplat ceva?

Savannah tresări auzind glasul lui Laurel şi, cu greutate, îşi desprinse privirea din direcţia lui Cooper, care continua să scrie concentrat.

– Ce?

– Văd că nu-ţi mănînci tarta. S-a întîmplat ceva?

Savannah zîmbi vinovată.

– Absolut nimic. Dar apetitul meu nu mai e ce a fost cîndva.

– Mă rog... Laurel mai aruncă o privire spre Cooper care continua să scrie cu furie. Mă gîndeam să dau o fugă

peste drum, la magazinul de fierărie. Mătuşa Caroline are mare nevoie de un furtun nou pentru grădină. Nu vrei să vii şi tu?

– Nu, nu, răspunse Savannah grăbită. Du-te tu. Ne vedem la maşină. O s-o pun pe madame Collette să împacheteze o tartă mare ca s-o avem la cină.

Savannah luă o gură de tartă fleşcăită şi o privi pe Laurel ieşind din restaurant şi lăsînd-o singură cu bărbatul care-i furase inima fără nici cel mai mic efort şi părea decis să i-o sfîşie.

Mînia o cuprinse într-un val de căldură, împingînd-o spre nesăbuinţă. Voia ca el să se uite la ea. Voia ca şi el să simtă acelaşi gen de foame pe care o simţea ea atunci cînd îl privea, cînd se gîndea la persoana lui. Voia să vadă aceeaşi dorinţă arzătoare în ochii lui. Dar el continua să stea şi să scrie, fără s-o bage în seamă, de parcă nu ar fi fost mai importantă decît o masă sau un scaun.

Se ridică încet de la masă şi-şi netezi fusta scurtă cu mişcări senzuale, sinuoase. Dar Cooper continua să scrie absorbit, cu capul plecat, sprîncenele adunate la baza nasului şi maxilarul încordat.

Fără grabă, străbătu distanţa care-i separa, în timp ce tocurile-cui păcăneau pe podeaua acoperită de linoleu. Îşi aruncă ochelarii de soare pe masă, lîngă carnetul lui, după care începu să-şi ridice încet fusta, dînd la iveală coapsele albe şi buclele mătăsoase şi frumos parfumate ale părului aflat la încheietura lor.

Cooper sări de pe scaun, scăpînd stiloul şi aproape răsturnînd carafa cu ceai.

– Iisuse Christoase, Savannah! Cuvintele ieşiră din gîtul lui într-o şoaptă răguşită. Privi automat spre uşă, ca să se asigure că nu existau martori.

– Nici o grijă, scumpule, toarse Savannah ca o pisică, frecînd materialul fustei peste coapse. Nu mai e nimeni aici în afară de noi, adulterinii.

Cooper se întinse cît putu cu intenţia de a trage fusta în jos, dar ea se furişă pînă în capătul mesei şi rămase cu spatele la uşă.

– Îți place ce vezi, domnule Copper? murmură pe un ton dulce ca mierea, în timp ce ochii îi străluceau răutăcioşi. Nu e trecut în meniu, dar te las să guşti dacă mă rogi frumos.

Oftînd din greu, Cooper se aşează la loc şi o privi cum punea un genunchi pe scaunul alăturat. Şocul inițial trecuse, iar calmul său obişnuit revenise. Era în firea lui Savannah să şocheze. Iar o reacție exagerată nu ar fi făcut altceva decît să o determine să devină încă şi mai scandaloasă, ca un copil obraznic care voia să i se dea atenție. Îşi turnă un pahar cu ceai ştiind prea bine că dacă intra cineva peste ei, avea destul timp ca să acționeze, înainte să fie prinşi.

– Poate mai tîrziu, răspunse el. Probabil diseară.

Savannah se strîmbă şi-l privi pe sub genele lungi şi dese.

– Nu vreau să aştept atît de mult.

– Dar vei aştepta. Atunci dragostea va fi încă şi mai bună.

Întinse iar mîna spre ea, încet, degajat, trecîndu-şi degetele peste carnea fină, cu intenția de a-i trage fusta în jos, dar ea i-o prinse şi i-o conduse între coapse.

– Mîngîie-mă, Coop, îi şopti ea, sprijinindu-se de el, apăsîndu-şi obrazul de creştetul lui. Îşi petrecu brațul pe după gîtul lui, înfundîndu-i fața între sînii ei, în timp ce şoldurile i se mişcau automat, ritmic, în jurul mîinii prinse între coapse. Te rog, Coop...

Era fierbinte şi mătăsoasă, tot trupul ei fiind instantaneu gata pentru sex. Se mişca alături de el pradă abandonului. Cooper nu se îndoia că l-ar fi încălecat pe loc dacă i-ar fi permis, fără să-şi facă griji dacă ar fi intrat cineva peste ei. Gîndul îl tenta, mai ales că dorința îi întuneca mintea tot mai mult. Dar nu intenționa să se lase ispitit.

Se gîndi că poate era singurul lucru care-l deosebea de liota de bărbați care căzuseră sub vraja lui Savannah, faptul că reuşea să-şi păstreze rațiunea în fața sexualității ei copleşitoare, în loc să se piardă imediat.

– Te rog, Coop, şopti Savannah. Îi linse delicat urechea cu vîrful limbii în timp ce gîfîia uşor, iar dorinţa i se adunase toată în josul pîntecului.

Plăcerea se învîrtea prin trupul ei ca vîntul din deşert, încingîndu-i pielea. Voia să-şi rupă bluza ca să-i simtă gura umedă, avidă pe sîni. Voia să-i simtă mădularul tare în interiorul ei şi să o ia razna de atîta plăcere. Voia... voia... voia...

Dar el îşi retrase mîna, se ridică şi se eliberă de braţul ei, iar acea dorinţă se transformă pe loc într-un bulgăre de frustrare.

– Eşti un nemernic, îi zise furioasă, lăsîndu-şi fusta în jos şi aranjîndu-şi bluza. O şuviţă lungă de păr îi atîrna peste chipul transpirat. O dădu automat după ureche.

Cooper îşi scoase ochelarii de pe nas şi începu să le şteargă lentilele cu o batistă albă, încet şi metodic. O privea cu ochii albaştri ca safirul pe sub sprîncenele groase, cu un calm imperturbabil.

– Sînt un nemernic pentru că nu vreau să fac amor cu tine într-un loc public?

Savannah alungă lacrimile, furioasă că el continua să aibă puterea de a o face să se ruşineze.

– Nici n-ai vrut să te uiţi la mine! Nici măcar să mă saluţi civilizat n-ai binevoit!

– Eram foarte concentrat, îi răspunse el calm.

Cooper îşi puse ochelarii pe nas, apoi o privi şi-i zîmbi, aproape ca un băieţel, deşi împlinise cincizeci şi opt de ani.

– N-am nici o scuză ca bărbat dacă munca mea m-a acaparat atît de mult încît am ratat intrarea ta, Savannah.

Întinse mîna şi îi mîngîie obrazul cu o tandreţe infinită.

– Mă ierţi?

Să-l ia naiba, sigur că-l va ierta. Glasul acela bine modulat şi gros o învăluia deja ca o mătase fină. Ar fi putut să se cuibărească lîngă el şi să-i asculte vocea vreme de o sută de ani, bucuroasă că-i era aproape. Suspină şi îşi feri privirea.

– La ce lucrezi acum? La o nuvelă?

Coop luă carnetul înainte să apuce ea să-l prindă şi-l închise, după care zîmbi forţat, ziçîndu-i.

– Nu, scumpa mea, ştii foarte bine că nu las pe nimeni să-mi citească lucrările. La naiba, nici măcar pe agentul meu nu-l las să citească, decît atunci cînd e totul gata.

– E ceva despre mine? se înfurie Savannah din nou sau despre lady Astor? continuă cu aceeaşi furie oarbă.

Începu să se plimbe nervoasă pe lîngă plasă, fără să-i pese de privirile admirative ale turiştilor din vaporaşul de agrement care se îndreptau spre sauna care era mlaştina în timpul amiezii.

– Lady Astor Cooper, mîrîi nemulţumită, cu mîinile în şolduri. Sfînta patroană a soţilor martirizaţi.

– Mai bine mă martirizez căsniciei mele decît penisului.

– Sugerezi cumva că asta este ce fac eu? întrebă supărată. Mă martirizez pe altarul sexului?

Cooper oftă, dar nu comentă. Intraseră pe un teren periculos. Avea propriile lui teorii despre motivele sexuale ale lui Savannah, dar nu merita să i le împărtăşească. Şi-o putea imagina foarte uşor făcînd o criză de isterie şi izbucnind cu toată forţa. În plus, nu avea nici cea mai mică dorinţă s-o rănească. În pofida tuturor cusururilor ei, el se îndrăgostise de ea. O iubea fără speranţă.

– Ei bine, domnule Cooper, am nişte veşti pentru tine, îi zise deodată, aplecîndu-se spre el cu gura frumoasă strîmbată de amărăciune. Mă regulez pentru că-mi place, iar dacă tu nu vrei, atunci o să găsesc pe cineva care să nu mai facă atîtea mofturi.

Cooper o prinse de braţe şi o ţinu aproape de el, în timp ce respiraţia ei fierbinte îi aburea ochelarii. Se simţea cuprins de o mare tristeţe.

– Singură îţi faci zile amare, Savannah, murmură în cele din urmă.

Ea se cutremură încercînd să alunge acel adevăr.

Coop vedea prin ea ca prin sticlă, naiba să-l ia. Privind-o în ochi, Cooper îşi dădu seama că nimerise un punct sensibil.

Ea însă se eliberă din strînsoarea lui şi-şi recuperă ochelarii de soare de pe masă.

– Păstrează-ţi asemenea intuiţii pentru muncă, Coop, îi zise ea cu răutate. Pentru că numai atunci cînd lucrezi trăieşti şi tu cu adevărat. Îşi puse ochelarii de soare pe nas, îi zîmbi răuvoitoare şi-i mai zise: O zi bună în continuare, domnule Cooper.

Ieşi de la *Madame Collette* ca o furtună, lăsînd în urmă o undă de *Obsession,* fără să se mai sinchisească să achite nota de plată. Ruby Jeffcoat ştia cine era, căţeaua slăbănoagă şi uscată.

Va pune totul în contul ei şi le va spune tuturor ce tîrfă neruşinată era Savannah Chandler, ieşind în oraş cu o fustă care de abia-i acoperea fundul şi fără sutien care să-i susţină sînii enormi.

Laurel se rdică de pe capota maşinii atunci cînd o văzu pe Savannah venind grăbită prin parcare, cu o expresie îndîrjită pe faţă şi fără tarta promisă pentru cină în mînă. Părea foarte furioasă, iar Laurel avea o bănuială care-i spunea că mînia nu era legată de angajaţii restaurantului, ci de unul dintre clienţii de acolo. De Conroy Cooper. Care era destul de bătrîn ca să le fie tată. Şi pe deasupra căsătorit.

Of, Savannah...

– Hai să plecăm naibii de aici, izbucni Savannah, după ce-şi aruncă geanta mare pe bancheta din spate. Deschise portiera, se urcă la volan şi porni motorul.

Laurel de abia avu timp să urce în maşină înainte ca aceasta să iasă în trombă din parcare.

Cum intrară pe Dumas, Savannah apăsă pedala acceleraţiei cu putere şi maşina numai că nu săltă pe drum, lăsînd în urmă o dîră întunecată.

– Unde mergem? întrebă Laurel încercînd să pară degajată, deşi era nevoită să ţipe ca să se facă auzită.

– La *Frenchie's,* răspunse Savannah, desfăcîndu-şi părul din agrafe. Am nevoie de o băutură pe cinste.

Laurel îşi prinse centura de siguranţă şi se abţinu să spună ceva despre tarta promisă pentru seara aceea, în-

cercînd în acelaşi timp să nu se mai gîndească la Jack Boudreaux.

5

– Iisus ne salvează!

– Iisus trăieşte!

– Iisuse Christoasę, rosti Savannah, oprindu-se ca trăsnită în mijlocul drumului, cu o mînă în şold, privind nedumerită la scena din fața lui *Frenchie's*.

Clienții obişnuiți se adunaseră cu toții în mica galerie a restaurantului, privind nedumeriți la duzina de protestatari din fața barului, care purtau pancarte cu sloganuri de genul: *„Închideți Frenchie's. Puneți capăt păcatelor."* Protestatarii se adunaseră chiar la baza scărilor, făcînd spectacol în fața unei camere de filmat de la un post de televiziune din Lafayette, strigîndu-şi sloganurile cu vehemență, căutînd să acopere muzica pop care se revărsa din difuzoarele de la bar.

În mijlocul furioşilor se afla conducătorul spiritual, reverendul Jimmy Lee Baldwin, strălucitor într-un costum alb de vară, scos parcă dintr-un catalog de modă. Dinții albi, strălucitori, probabil implanturi în valoare de mii de dolari, luceau în soare în timp ce bunul reverend vorbea cu reporterul care folosise destul fixativ cît să producă propria sa gaură în stratul de ozon.

Jimmy Lee era un bărbat chipeş, de aproape un metru şi nouăzeci de centimetri, cu un corp care mai demult fusese subțire şi atletic, dar care, de-a lungul anilor, îşi pierduse suplețea şi elasticitatea muşchilor. Purta părul lung dat peste cap astfel încît toată atenția celor din jur să se îndrepte asupra ochilor frumoşi, de culoarea ambrei, şi asupra danturii fără cusur.

Deşi nu trecuse de treizeci şi opt de ani, avea riduri în

jurul ochilor şi a gurii, care vădea o anumită slăbiciune. Între dinţii perfecţi, dar falşi, şi bronzul la fel de fals, obţinut fără îndoială la o lampă cu ultraviolete, Jimmy Lee era prea artificial pentru a mai putea fi considerat frumos. Deşi nimeni nu l-ar fi putut convinge de contrariu.

– Cine e ăsta? întrebă Laurel, împingîndu-şi ochelarii în sus pe nas. Vederea dubiţeí albe a postului de televiziune o făcuse să se simtă nervoasă. Teama iraţională că o descoperiseră aici îi ardea mintea, dar o alungă cu hotărîre, ajutîndu-se de spiritul ei practic. Nu mai reprezenta de acum o ştire fierbinte.

– Reverendul Jimmy Lee Baldwin. Salvatorul sufletelor pierdute, cel care oferă toate darurile cereşti, conducătorul Bisericii *Adevărata Cale*.

– N-am auzit niciodată de aşa ceva.

– Nu. Bănuiesc că Georgia are proprii ei ţicniţi religioşi. Reverendul nostru a apărut aici cu vreo şase luni în urmă şi a început să-şi adune turma. De acum are o emisiune numai a lui la un nou post local de televiziune prin cablu din Lafayette. Crede că va ajunge o mare vedetă a teleevanghelismului.

Savannah scoase o ţigară din poşetă şi o aprinse, trăgînd cu sete din ea în timp ce-l privea pe Jimmy Lee. Acesta era în centrul atenţiei şi se comporta ca un nebun, gesticulînd mult şi vorbind fără şir despre păcatele semenilor săi.

– Haide, scumpo, îi zise, suflînd fumul. Am mare nevoie de ceva de băut.

Laurel se îndreptă imediat spre uşa laterală, nedorind să atragă atenţia asupra ei, dar Savannah se îndreptă glonţ spre grupul de credincioşi, legănîndu-şi coapsele şi şoldurile elegante. Îşi aruncă părul lung şi cîrlionţat pe spate, lăsîndu-l să fluture în vînt. Părea reclama vie a sexului nebunesc. Laurel îşi înăbuşi în geamăt şi se luă după ea. Savannah atrăsese întotdeauna necazurile ca un magnet, iar acum se îndrepta spre un bucluc cît casa de mare, cu un zîmbet provocator pe buze.

Apropierea ei nu trecu neobservată. Aproape imediat

se auzi un cor de strigăte şi fluierături admirative dinspre galeria plină de clienţi. Din grupul care protesta, reporterul o observă primul. Întoarse capul după ea, deşi ţinea microfonul în faţa reverendului. Îi dădu un cot cameramanului, care întoarse imediat obiectivul în direcţia ei. Reverendul Baldwin se întrerupse chiar în mijlocul tiradei sale, deranjat că momentul său de glorie fusese curmat atît de brusc. Îşi reveni însă foarte repede şi încercă să întoarcă situaţia în favoarea sa.

– Soră, soră, vino să te mîntuim! strigă dramatic, întinzînd mîinile spre Savannah, în timp ce Laurel se întreba cu cinism de ce oamenii înghiţeau asemenea şarlatanie. Lasă-l pe Iisus Cristos să-ţi potolească setea.

Savannah se opri la jumătate de metru în faţa predicatorului, puse o mînă pe şold şi îi suflă fumul în faţă.

– Scumpule, dacă El apare chiar acum cu un pahar mare de gin sau whisky, l-aş lăsa bucuroasă să-mi potolească setea. Pînă atunci însă, *Frenchie's* îmi oferă tot ce am nevoie.

Suflă un sărut spre camera de filmat în urletele gloatei de la bar, după care porni mai departe, în timp ce protestatarii se dădeau la o parte din drumul ei, despărţindu-se precum Marea Roşie. Laurel se străduia să ţină pasul cu sora ei, înainte ca nebunii fanatici să-şi strîngă rîndurile în jurul liderului lor, dar Baldwin o prinse de braţ.

– Întoarce-ţi faţa spre Dumnezeu, femeie. Găseşte Adevărata Cale, Lasă-l pe Domnul nostru să-ţi potolească setea din suflet cu convingere şi bunătate!

Laurel îşi ridică privirea spre el, încruntîndu-se supărată. Nu avea nici un fel de răbdare cu oamenii de felul lui Jimmy Lee. Din punctul ei de vedere, tele-evangheliştii erau undeva sub vînzătorii de maşini uzate, luînd cu japca fondurile limitate ale celor bătrîni sau ale celor mai slabi de înger, vînzîndu-le genul de mîntuire pe care Domnul o oferea pe gratis în *Biblie*. Nu venise acolo cu gîndul unei dispute.

De fapt, ar fi dat orice să fi putut trece neobservată. Însă nu avea de gînd să se lase folosită pe post de pion.

Inspiră adînc şi simţi focul din măruntaie, focul care preceda o luptă pe cinste.

– Am propriile mele convingeri, domnule Baldwin, rosti tare, în timp ce reverendul o privea de parcă ar fi fost o mută care se vindecase printr-un miracol. Nu se aşteptase ca ea să i se opună şi să-l contreze. Toate mult mai importante decît vînzarea unor băuturi alcoolice perfect legale într-un local cu licenţă.

– Susţii păcatul băuturii, sora mea pierdută? Atunci Domnul să aibă milă...

– Dacă nu mă înşel, chiar Cristos a fost cel care a transformat apa în vin la nunta din Cana. Evanghelia după Ioan, capitolul doi, versetele de la unu la unsprezece. Băutura în sine nu e rea, domnule reverend, ci numai actele prosteşti comise de cei care abuzează de ea. Iar alcoolismul este o boală, nu un păcat. Poate că Domnul ar trebui să aibă milă de sufletul tău pentru că ai ajuns să sugerezi altceva.

Reverendul îşi dezgoli dinţii albi în direcţia ei, bănuind că pe caseta video va părea că-i zîmbeşte, iar degetele i se strînseră mai abitir pe braţul ei, telegrafiindu-i astfel cît era de furios.

– Am venit ca soldat al lui Dumnezeu în războiul pentru a salva sufletelor oamenilor. Cîmpul meu de luptă abundă în nedreptăţi şi păcate, iar slăbiciunile sînt exploatate pentru cîştiguri pecuniare.

– Dacă eşti atît de interesat de salvarea sufletelor, atunci poate că ar fi mai bine dacă ai lua mîna de pe mine, îi zise Laurel, eliberîndu-se din strînsoarea lui. Cît despre exploatarea slăbiciunilor omeneşti pentru cîştiguri pecuniare, pe mine mă interesează mai mult cererile băneşti lansate permanent de tele-evangheliştii ca tine. Mă întreb ce părere are Domnul despre această afacere extrem de profitabilă.

Clienţii barului începură s-o ovaţioneze, iar reverendul roşi. Gura i se strînse, iar ochii de culoarea ambrei, care cu cîteva clipe în urmă sclipiseră fanatici, se întunecară ameninţători. Se îndepărtă cu un pas de ea, admiţînd în-

frîngerea, aşa cum considera Laurel. După ce-i mai aruncă o privire aspră, Laurel se întoarse, dînd să urce scara, dar se trezi încolţită de reporter şi de cameramanul care aprinsese şi un minireflector puternic.

– Domnişoară, Doug Matthews, de la *KFET-TV,* ne puteţi spune care este numele dumneavoastră?

Laurel îşi aminti pe dată cum fusese hărţuită şi cu alte ocazii de reporteri. Întrebările lor, remarcile răutăcioase, acuzaţiile, toate aruncate în direcţia ei ca nişte săgeţi otrăvitoare.

– Nu, murmură ea, luptînd cu panica. Nu, vă rog să mă lăsaţi în pace.

Savannah coborî deodată din bar şi întoarse obiectivul camerei de filmat în altă parte.

– Las-o pe surioara mea în pace, scumpule, rosti ameninţătoare, privind spre reporter, pentru că altfel iau microfonul pe care-l ţii în mînă şi ţi-l bag drept în fundul ăla mic şi frumuşel.

Imediat clienţii barului începură s-o aplaude şi s-o ovaţioneze încîntaţi de spectacolul oferit de cele două surori Chandler. Gloata credincioşilor se manifestă mai simplu, prin mici suspine îngrozite. Cele două surori fură lăsate în pace şi intrară cu capul sus în bar. Jimmy Lee se îndepărtă de mulţime, tîrîndu-l şi pe Doug Mathews după el.

– Să nu care cumva să difuzezi prostiile astea pe post, tai toate secvenţele cu afurisita aia, mîrîi furios, încruntîndu-se la reporterul care, avînd statura unui jocheu, se îngălbenise precum ceara de spaimă.

Doug Mathews încercă să-şi recapete demnitatea şi făcu apel la integritatea sa profesională, trecîndu-şi o mînă prin părul blond.

– Dar astea sînt ştiri, Jimmy.

– La fel şi gustul tău pentru tineri drăguţi. Aruncă o privire spre turma de credincioşi care se înprăştiase prin parcare. Dă-le naibii de ştiri. Asta ar fi trebuit să-mi lanseze campania împotriva păcatului. N-am de gînd să mă las doborît de o femeie cu ochelari şi limbă ascuţită. Să iei caseta şi s-o montezi astfel, încît să par chiar Iisus Chris-

tos certînd-o pe Maria Magdalena. Îl pocni pe reporter peste piept, încruntîndu-se cu ferocitate. Ai priceput, Dougie?

Matthews se strîmbă de durere; îşi frecă pieptul şi-şi îndreptă cravata.

– Mda, am priceput. Mă întreb cine e tipa. Pentru că în mod sigur ţi-a luat maul de cum a deschis gura.

Jimmy Lee îşi frecă bărbia cu palma şi privi îngîndurat spre uşa de plasă pe care intraseră cele două femei.

– Soră, murmură, în timp ce rotiţele din mintea sa prinseră să se învîrtească mai repede. Sora lui Savannah Chandler. Deodată se înseninâ la faţă şi un plan necurat îi răsări în minte. Laurel Chandler.

– Bietul Jimmy Lee, rosti Savannah fără nici o urmă de simpatie, imediat ce intrară în interiorul răcoros şi întunecat al barului. El încearcă numai să scape oraşul de impurităţi, imoralităţi şi de comportamentul aberant.

Îşi lăsă ochelarii în jos pe nas şi-i zîmbi complice lui Laurel. Iar eu ştiu cel mai bine, pentru că am sărit cu el în pat.

– Savannah!

– Haide, scumpo, nu e cazul să te arăţi aşa de scandalizată. Chicoti şi căută din privire o masă pentru ele. Şi predicatorii au mîncărime între picioare. Şi dă-mi voie să-ţi spun că lui Jimmy Lee îi place să fie scărpinat într-un mod absolut neconvenţional...

Se aşeză la o masă, simţindu-se ceva mai bine. Coop reuşise s-o zguduie, ceea ce îi displăcea profund. Faptul că-şi bătuse joc de Jimmy Lee o mai ajutase puţin, dar nu compensa cu totul scena de la *Madame Collette*. Acum, cînd o şocase pe Laurel, se simţea mult mai bine, răzbunată. Laurel care era o fată aşa de bună. Laurel, cetăţeanul model. Laurel, copila de aur.

Îi făcea bine să primească cîte un şoc din cînd în cînd. Trebuia să vadă şi ea cum trăiau ceilalţi oameni. Gloata din bar le întîmpinase ca pe nişte eroine victorioase, salutîndu-le în gura mare şi ridicînd paharele în cinstea lor.

Savannah se simțea importantă. Acela era terenul ei. Aceştia erau oamenii ei, spre marea disperare a lui Ross şi Vivian. Aici cel puțin era apreciată. Zîmbi triumfătoare şi le făcu tuturor semn cu mîna, ca o regină a frumuseții.

– Hei, Savannah! o strigă Ronnmie Peltier de la masa de biliard, unde se postase sprijinit în tac. Ce limbă ascuțită ai, măi fată.

– Mi s-a mai zis, scumpule, rosti tărăgănat şi sugestiv.

Bărbatul zîmbi şi îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Nu zău? Ce-ar fi să vii aici, *jolie fille,* ca să-mi demonstrezi pe viu?

Savannah îşi lăsă capul pe spate şi rîse mulțumită, cercetîndu-l cu grijă din privire. Ronnie era mare acolo unde conta şi părea un tip drăguț. Conroy Cooper putea să se mai ducă şi naibii. Ea una tocmai îşi găsise un băiețel cajun cu care să se joace.

Leonce Comeau se întoarse pe taburetul de la bar şi-i mîngîie spatele atunci cînd trecu pe lîngă el.

– Hei, Savannah, chiar nu vrei să te măriți cu mine? Ştii că nu pot trăi fără tine!

Ea îi aruncă o privire vicleană peste umăr, cutremurîndu-se la vederea cicatricei care-i brăzda chipul.

– Auzi, Leonce, dacă nu poți să trăieşti fără mine, cum se face că nu eşti deja mort?

– Iiiihaaaa! strigă el, cu mîinile puse în dreptul inimii şi cu un zîmbet larg pe chipul bărbos. Cățea fără inimă ce eşti!

Laurel privea la scena din fața ei cu inima strînsă de amărăciune. Se simțea sfîşiată cînd vedea această latură a surorii ei, seducătoarea, tîrfa oraşului. Savannah avea atît de multe de oferit lumii în afară de pofta ei sexuală. Sau avusese, mai demult. Cîndva fusese plină de promisiuni, de speranță, ochii îi străluceau la gîndul a ceea ce-i putea oferi viața. Mai demult...

– Vrei o scobitoare, *'tite chatte?*

Vocea aceea era greu de confundat. Whisky şi fum, şi o scurtă viziune a unui pat cu aşternut de satin negru.

Corpul lui Laurel răspunse imediat şi automat la timbrul acelui glas, deşi cuvintele pronunţate nu aveau nici o legătură cu reacţia ei. Jack ar fi putut spune orice cu glasul acela minunat, iar reacţia ei ar fi fost aceeaşi, un fulger de lumină şi căldură, incapacitatea de a mai respira normal. Simţi răsuflarea lui caldă pe obraz şi sări ca arsă, blestemîndu-se din cauza asta.

– De ce mi-aş dori o scobitoare? întrebă indignată, sigură că el voia să-şi bată joc de ea.

Jack zîmbi văzînd furia care-i sticlea în ochii albaştri. Era o mare înbunătăţire faţă de tristeţea înscrisă pe chipul ei cu cîteva momente înainte. Pentru o clipă semănase cu un copil pierdut, iar impactul pe care-l avusese asupra lui fusese considerabil. Nu pentru că i-ar fi păsat cumva de ea, se asigură el pentru a mia oară. Domnişoara Laurel Chandler nu era deloc genul lui de femeie. Lui îi plăceau fetele de viaţă, care voiau doar să se distreze. Cîteva hohote de rîs, o luptă sănătoasă pe salteaua patului şi nici un fel de obligaţii după aceea. Laurel Chandler era însă un cu totul alt soi de pisică, dovadă felul în care-l doborîse cu trei vorbe bine ţintite şi de bun-simţ pe Jimmy Lee Baldwin.

– Ca să-ţi scoţi rămăşiţele lui Jimmy Lee dintre dinţi, scumpete, îi răspunse el. Pentru că este limpede ca bună ziua că l-ai mestecat în văzul tuturor şi apoi l-ai scuipat. Adu-mi aminte să nu mă mai iau în gură cu tine.

Laurel se încruntă, părînd de-a dreptul adorabilă în spatele ochelarilor de şcolăriţă.

– Deja ne-am luat în gură, domnule Boudreaux.

– Atunci ce-ar fi dacă ţi-aş face cinste cu ceva de băut ca să ne împăcăm, îngeraşule? sugeră el zîmbind şi aplecîndu-se mai mult decît ar fi fost nevoie ca să-i vadă mai bine faţa. Laurel se încruntase şi mai tare, dar continua să-şi apere teritoriul.

– Aş prefera să fiu lăsată singură, mulţumesc foarte mult, răspunse Laurel, ferindu-se de ochii aceia întunecaţi care-i mai străpunseseră o dată toate barierele de apărare. Îşi fixă privirea asupra unei gropiţe şi încercă din

răsputeri să-i ignore acel aer sexy arogant.

– Atunci n-ai venit în locul cel mai potrivit pentru a medita în liniște, dulceață.

O cuprinse cu un braț pe după umeri și începu s-o conducă spre bar, ignorîndu-i complet dorința exprimată cu numai două secunde înainte. Laurel încercă să rămînă cît mai țeapănă și să i se opună, căutînd să se încontreze ispitei de a se cuibări alături de bărbatul acela.

Se uită la el dintr-o parte, pentru a înțelege acel imbold inexpilicabil. Avea pe cap o șapcă neagră, destul de mototolită, cu emblema *„100% Coonass"* în fir albastru. Un cercel mic, cu rubin, îi strălucea în urechea stîngă.

Cămașa hawaiană cu desene în culori țipătoare era complet descheiată dînd la iveală pieptul larg, bronzat și musculos, cu o fulguială de păr negru și stomacul tare ca piatra.

În jurul buricului se vedea o linie de păr mătăsos care dispărea în dosul blugilor roși, cu talie joasă, formînd un semn de întrebare ca un fel de semnal pentru femeile curioase de a descoperi teritoriul ascuns de dedesubt.

Ceva cald și interzis se zbătea în josul pîntecului ei, așa că Laurel își mută privirea de la el, și-și ridică ochelarii pe nas încercînd să-și ascundă roșeața din obraji.

Nu e deloc genul meu de bărbat, își zise cu hotărîre. Nu era genul de bărbat pe care l-ar fi lăsat s-o atingă. De fapt, nu era genul de persoană pe care s-o cunoască personal. Avea un soi de aură de cotoi, pe jumătate sălbatic, periculos, capabil să se ia la bătaie cu orice rival și emana un farmec de necontestat. Dar se lăsă condusă de el spre bar numai pentru că nu voia s-o vadă pe Savannah cum îi seducea pe bărbații aflați la mesele de biliard.

– Că tot vorbeam de dispute, îi zise el deodată, cu ochii aprinși de maliție. Ce e negru cu maro și arată bine pe un avocat? Laurel se încruntă spre el, dar Jack continua să zîmbească. Un doberman.

Rîsul lui era răgușit și sexy, iar Laurel avu sentimentul că niște mîini invizibile tocmai îi trecuseră alene peste trup. Însă ea strînse din dinți în fața unei astfel de reacții ne-

aşteptate, mustrîndu-şi corpul pentru că era incapabil să judece caracterul acelui om.

– Hei, Ovide! strigă Jack. Ce-ai zice de un pahar cu ceva bun pentru mica noastră tigroaică?

Laurel roşi din nou, dar se cocoţă pe unul dintre taburetele înalte de la bar, sperînd că cel puţin aşa avea să scape de atingerile lui Jack Boudreaux. Însă se înşelase. Cum se instală şi el, o cuprinse deodată cu braţul pe după talie, într-un gest posesiv. Mai rău, acum erau la acelaşi nivel, iar el se tot apleca spre ea ca să-i şoptească tot felul de nimicuri la ureche.

– Ăsta e Ovide, rosti la un moment dat, şoptindu-i la ureche, de parcă ar fi încercat s-o seducă. Scoase din buzunarul de la piept o ţigară pe care şi-o atîrnă între buze... Frenchie Delahoussaye. Omul căruia i-ai luat apărarea acolo, afară.

Bărbatul din spatele tejghelei avea în jur de şaizeci şi ceva de ani, era scund şi solid, şi parcă nu avea gît. Creştetul îi era chel şi lucios ca o mingie de biliard, iar marginile capului erau împodobite cu păr gri, care creştea în tufe dese pe lîngă urechi.

Un nor de cîrlionţi gri ieşeau din V format de cămaşa descheiată, iar buza de sus îi era acoperită de o mustaţă deasă, coborînd peste colţurile gurii. Sprîncenele erau atît de groase şi de stufoase încît semănau cu două bucăţi de oţel lipite pe fruntea lui. Părea să-şi fi păstrat forma umană ca printr-un miracol. Se mişca în mod special încet, umplînd halbele cu bere de la butoi.

Ca pentru a sublinia mai bine contrastul dintre ei, femeia care lucra alături se mişca cu viteza luminii, pregătind băuturile şi oferind pachete de ţigări, în timp ce muştruluia chelneriţele. Era mai tînără decît Ovide, deşi nu cu mult, iar chipul ei arăta fiecare zi – trăită din plin – sub forma reţelei de riduri din jurul ochilor şi a gurii subţiri, pe care o rujase într-o nuanţă de portocaliu deschis, ca să se asorteze probabil cu claia de păr din cap.

Pielea avea acea nunaţă întunecată specifică fumătorilor înrăiţi. Era întinsă bine peste oasele craniului, sublini-

ind ochii întunecați și ușor holbați, care-i dădeau aerul că se mira din orice. În pofida vîrstei înaintate, corpul îi era subțire și puternic, pus în evidență de blugii strîmți, moderni, prin anii '70 și cămașa western de un albastru electric. Luă două halbe de la Ovide și trînti una în fața lui Laurel, boscorodindu-l pe acesta fără întrerupere.

– Ce naiba-i cu tine acu', Ovide? Nu știi că Jack nu vrea bere la halbă?

Luă de pe raft o sticlă cu gît lung și-i scoase capacul cu o mînă în timp ce cu cealaltă ștergea cu o cîrpă barul lucios, gura turindu-i de zor.

– Bietul Ovide, habar nu are ce să mai facă din cauza predicatorului ăla, drăguță. Oftă și-și ridică privirea spre tavan. *Bon Dieu,* ce se întîmplă cu lumea asta, dacă unu' ca Jimmy Lee vine să facă scandal la ușa tuturor, cînd de fapt nici nu e preot adevărat. *Mais, c'est fou!* Mă doare sufletul să văd așa ceva!

Se uită cu reproș la Jack, și-l certă pentru lipsa lui de maniere, de parcă bietul de el ar fi putut să scoată o vorbă.

– Așadar, *cher*, ai totuși de gînd să mă prezinți acestei doamne drăguțe sau nu?

Jack își lăsă capul pe spate și începu să rîdă, trăgînd-o pe Laurel mai aproape.

– T-Grace, începu, fă cunoștință cu domnișoara Laurel Chandler. Laurel, ea e T-Grace Delahoussaye, mîna dreaptă a lui Frenchie, cea stîngă și purtătoarea lui de cuvînt.

T-Grace îl pocni cu prosopul umed pe care-l ținea în mînă, chiar dacă atenția ei se concentrase asupra lui Laurel.

– I-ai spus cîteva chestii de bun-simț idiotului ăla de Jimmy Lee, *chèrie*.

– Don'șoara Chandler este avocat, T-Grace, se băgă Jack în vorbă, ceea ce o făcu pe T-Grace să o privească pe Laurel cu îndoială, de parcă ar fi venit din spațiul cosmic.

Laurel prinse să se foiască neliniștită pe taburet, și-și netezi bluza.

– Nu şi în clipa asta. Am venit în oraş doar ca să-mi vizitez rudele.

T-Grace se uita la Laurel cu un ochi critic, apoi rosti:

– Bietul Ovide e mort de îngrijorare din cauza obsesiei acestui predicator. Se întoarse, luă o tavă cu pahare goale de la o chelneriță şi-o aşeză în apropierea chiuvetei de la bar.

Laurel aruncă o privire spre impasibilul Ovide, care lucra alături de soția sa, turnînd băuturile şi apoi aliniind paharele pe bar pentru distribuire. Fie că T-Grace era clarvăzătoare, fie dispoziția lui Ovide era mult prea subtilă pentru a putea fi observată de ochii unui om normal.

– I-ai spus cîteva chestii destul de dure predicatorului, care l-ar fi putut pune pe gînduri, nu? Alungă o muscă rătăcită prin bar cu ajutorul prosopului. Măcar dacă Jimmy Lee ar gîndi puțin. Însă e mult prea ocupat să vorbească toată vremea ca să mai stea să se mai şi gîndească. Deci, scumpo, vrei să fii avocata noastră sau nu? o întrebă de-a dreptul, privind-o pe Laurel drept în ochi.

Laurel rămase fără grai, uluită de acea întrebare, de altfel firească. Dar propunerea în sine era scandaloasă. Ea nu era avocat aici, în Golful Breaux. Aici ea nu era decît Laurel Chandler. Gîndul că ar fi putut fi şi una şi alta nu-i trecuse prin minte. Venise acolo ca să se odihnească, să se vindece, nu să se arunce iar în lupta acerbă din tribunal.

– A, nu, zise clătinînd din cap. Îmi pare rău, doamnă Delahoussaye. Am venit aici doar într-o vacanță. Nu trebuie decît să înaintați o plîngere pentru încălcarea proprietății. Dacă credeți că aveți nevoie de ajutor, sînt sigură că există destui avocați în oraş care s-ar bucura să vă reprezinte.

T-Grace strîmbă din nas, privind cu duritate la Jack.

– Mai puțini decît ai crede.

El se încruntă spre ea, luă țigara neaprinsă dintre buze şi gesticulă cu ea.

– Ți-am mai spus, T-Grace, că nu aş putea nici dacă aş vrea. În afară de asta n-ai nevoie de nici un avocat.

Jimmy Lee e o belea, ca un țînțar sau ca o muscă. Ignoră-l şi pînă la urmă o să plece.

Femeia se întoarse să-l privească cu duritate, părînd dintr-o dată bătrînă şi la fel de scorțoasă ca o cizmă veche.

– Necazurile nu dispar pur şi simplu, *cher*. Ştii treaba asta la fel de bine ca şi mine, nu?

Laurel îi privea pe cei doi cu mare interes. Zîmbetul de puştan al lui Jack dispăruse, lăsînd în loc aceeaşi expresie serioasă şi dură pe care o mai văzuse şi cu o seară înainte. O expresie care-i spunea lui T-Grace să-l lase în pace şi de care toți bărbații ar fi ținut seama. T-Grace dădu din umeri şi-i întoarse spatele. Se uită în schimb la Laurel în vreme ce lua nişte sticle din frigiderul mare şi le scotea capacele.

– De ce naiba porți ochelarii ăia mari, scumpo? Ai vrut cumva să te deghizezi?

Continuă să facă alte zece lucruri deodată înainte ca Laurel să fi avut ocazia să-i răspundă. Laurel însă îşi ridică ochelarii mai bine pe nas şi se încruntă.

– Nu e mare lucru cu deghizarea asta a ta, îngeraşule, îi zise Jack.

– Nu, în comparație cu a ta, i-o întoarse Laurel. Cea mai bună apărare era ofensiva. Nu-i plăcea deloc că Jack o citea atît de uşor şi nu avea de gînd să stea să-i explice motivele ei. De asemenea nu putea să scape ocazia şi să nu-i pună şi ea cîteva întrebări cu caracter personal.

– Eu? se miră el. Scutură din cap, trase o duşcă de bere, îşi şterse gura cu dosul mîinii şi continuă: Eu nu mă deghizez în nimic. Ce vezi aia ai, scumpete.

Ironia îi sclipea iar în ochi, ridicîndu-i colțurile buzelor, făcînd să-i apară gropițele în obraji. Se aplecă spre ea şi îşi lăsă mîna să-i lunece mai bine pe talia subțirică. Începu s-o necăjească cu degetele prin materialul subțire al cămăşii, conturînd cercuri leneşe care declanşară o adevărată explozie de scîntei în interiorul ei.

– Îți place promisiunea asta, nu? şopti el, apropiindu-se şi mai mult de ea, buzele ştergîndu-i lobul urechii. Laurel

se cutremură apoi suspină neauzit atunci cînd mîna lui se furişă pe sub marginea cămăşii.

– Nu, rosti ea cu duritate, îndepărtîndu-i mîna. Îi aruncă o privire care îndepărtase bărbaţi de trei ori mai buni ca el, dar el îi zîmbi netulburat. Nu încerca să schimbi subiectul.

– Nici prin cap nu mi-a trecut. Mai ales că tocmai vorbeam despre noi. Eu doar încercam să trec de faza asta cu vorbitul, îngeraşule.

– Cînd o îngheţa iadul.

– Ei bine, bietul diavol va simţi în curînd primele semne de frig.

Laurel ridică o sprînceană, în semn de dispreţ, alungînd ispita de a se simţi amuzată sau chiar flatată de atenţia lui.

– Chiar aşa?

– Absolut, o încredinţă el.

Intenţia lui era limpede. Din nişte motive pe care Laurel nu avea de unde să le cunoască sau să şi le imagineze, pusese ochii pe ea. Poate pentru că era singura femeie din teritoriu cu care nu se culcase încă şi nu o trecuse cu o crestătură în lemnul patului.

Aroganţa lui era de-a dreptul uluitoare. Dar mai uimitoare era senzaţia puternică de aţîţare pe care cuvintele, atingerile şi apropierea lui o conjuraseră în interiorul ei. Nu mai simţise niciodată ceva asemănător, nici măcar cu Wesley, cu care fusese căsătorită.

Desigur, relaţia ei cu Wes se bazase pe alte lucruri mai importante decît sexul. Sexul fusese pe ultimul plan, cel puţin pentru ea. Ceea ce probabil explica de ce reacţiona atît de puternic faţă de Jack Boudreaux, conchise mulţumită. Era numai o chestiune simplă de nevoi fizice ce fuseseră ignorate prea multă vreme şi de un bărbat chipeş care dorea să îndrepte această stare de lucruri.

– Gîndeşti prea mult, îngeraşule, îi zise Jack cu repoş, punînd iar ţigara între buze. Era la fel de transparentă ca sticla şi parcă-i vedea mintea cum lucra de zor la găsirea unei scuze logice pentru atracţia fizică care se născuse pe neaşteptate între ei. Luă halba şi i-o aşeză mai aproape.

De ce nu bei puțin? Distrează-te. Relaxează-te și tu.

Filozofie de doi bani, cugetă Laurel. Tocmai cînd voia să-i spună ce părere avea ea despre acest subiect, se trezi cu Savannah în spate, agățată toată de omul cavernelor, cel care juca biliard ceva mai devreme.

– Scumpo, rosti trăgănat, în timp ce mîngîia pieptul individului cu podul palmei. Eu și Ronnie ne-am făcut niște planuri pentru seara asta.

Vorbea ca și cum ar fi fost beată, deși de-abia ajunseseră acolo. Era beată de atîtare. Beată din cauza nevoii imperioase de sex. Laurel oftă și privi în jos, dînd cu ochii de piciorul gol al lui Savannah care se plimba de-a lungul piciorului gros al lui Ronnie.

– Cum rămîne cu cina? întrebă posacă.

– A... o să mîncăm mai tîrziu. Cei doi viitori amanți rîseră laolaltă și apoi se sărutară cu pasiune, arătîndu-și limbile îngemănate. Mîna lui Ronnie alunecă de pe talia lui Savannah pe fundul frumos bombat, făcînd-o să geamă înfundat.

– Foarte bine, murmură Laurel, întorcîndu-se spre bar ca să se uite la halba de bere de care nu se atinsese. Și eu cum naiba ajung acasă?

– Uite. Poți să iei mașina mea. Cheile aterizară pe tejghea cu un clincănit zgomotos. Eu fac rost de un alt mijloc de transport pînă acasă.

Alte hohote smintite. Laurel scuturâ deznădăjduită din cap.

Savannah prinse mișcarea cu coada unui ochi. Alungînd pentru moment gîndul la Ronnie, întoarse capul ca să observe mai bine dezaprobarea surorii ei.

– Nu strîmba din nas pînă cînd nu încerci, îi zise cu răutate, uitînd cu totul de dragoste, de starea fragilă în care era Laurel în acel moment și de propria ei dorință de a o ajuta. În clipa aceea nevoile ei erau cele care contau cel mai mult, și cel mai tare dorea să se vadă mai repede dezbrăcată alături de Ronnie, uitînd cu totul de sora mai mică, de Conroy Cooper și de faptul că ar fi vrut să fie ceva ce nu era. Las-o naibii, Laurel. De ce nu încerci să te

distrezi şi tu puţin? Haide Ronnie, scumpule, continuă, dezlipindu-se de el şi prinzîndu-l de mînă, conducîndu-l ca pe un armăsar premiant. Hai să mergem.

Laurel nu se întoarse ca s-o vadă plecînd. Continuă să privească la halba cu bere şi la cheile care aveau ca breloc un mic aligator. Aligatorul în miniatură părea s-o privească, cu fălcile deschise şi cu o cizmă minusculă pe limba roşie. Se presupunea că era o glumă, dar ei nu-i venea deloc a rîde. Nu era deloc amuzant cînd ştiai că existau oameni care fuseseră înghiţiţi de aligatori sau de proprii lor demoni.

Nivelul zgomotului din bar părea să fi crescut considerabil, clinchetul paharelor, muzica de la vechiul tonomat, glasurile care urlau. Luă cheile şi o porni spre ieşire. Afară, protestatarii plecaseră, iar maşina echipei de televiziune dispăruse de acolo. Nu se vedea nici urmă de Savannah sau de Ronnie Taurul. În golf, cineva tocmai ieşise la pescuit printre nuferi, pe celălalt mal. Cerul, care mai înainte fusese senin, acum era pătat de norii albi aduşi de vîntul puternic din golf.

Laurel rămase nemişcată lîngă portiera maşinii, privind spre golf, întrebîndu-se dacă nu cumva făcuse o greşeală că se întorsese acolo. Timpul petrecut departe de casă aproape îi alungase amintirile despre Savannah şi despre dorinţa ei de a se autodistruge. Gîndul la locurile şi chipurile familiare cîntărise mai greu decît eventuala redeşteptare a vechilor dureri şi sentimente de vinovăţie.

„– Nu e vina ta, scumpo.

– Dar nu mi-a făcut nici un rău.

– Tu ai avut noroc, iar eu nu, asta-i tot. În afară de asta, nici nu l-aş lăsa să-ţi facă vreun rău. Mai întîi l-aş omorî.

– Nu e bine să omori.

– Multe lucruri nu sînt bune. Dar asta nu-i opreşte pe oameni să le mai facă."

Îşi trecu mîna prin păr şi apoi îşi masă puţin ceafa. Ar fi trebuit să stea frumos acasă, pe veranda liniştită de la Belle Riviere. Poate că ar fi putut s-o convingă şi pe Sa-

vannah să stea cu ea şi, în clipa asta ar fi fost amîndouă acolo, în siguranţă, sorbind din ceaiul rece şi stînd la taclale. Sau şi mai bine, ar fi acceptat sugestia lui Savannah şi ar fi plecat la cumpărături. Orice ar fi fost mai bine decît ceea ce se întîmplase.

Acei „dacă" se adunaseră unul peste altul alăturîndu-se maldărului din copilărie, ca un coral care formează un recif. Straturile de jos erau groase din cauza remuşcărilor şi se întăriseră din cauza sentimentelor de vinovăţie. Dacă l-ar fi oprit pe tatăl ei să plece în ziua aceea pe cîmp... Dacă ar putea s-o facă pe mama ei să vadă adevărul... Dacă l-ar putea face pe procurorul general să înţeleagă că... Dacă nu ar fi fost aşa de neajutorată, de lipsită de putere...

Îşi lăsă capul în jos şi închise ochii pentru o clipă. Cînd îi deschise iar, constată că privea fix cele trei pedale ale maşinii şi se simţi străbătută de un alt val de neajutorare. Nu ştia cum să conducă o maşină cu transmisie standard.

– Haide, îngeraşule, îi spuse Jack, materializîndu-se deodată în spatele ei. Laurel se îndepărtă de el, dar nu înainte ca Jack să-i fi smuls cheile dintre degetele amorţite. Le aruncă în aer, le prinse cu o mînă şi zîmbi ca un pirat. Acum facem o tură.

6

Jack sări peste portieră şi se instală pe scaunul şoferului, mîinile cu degete lungi şi sensibile mîngîind volanul îmbrăcat în piele. Huey, sări peste portiera pasagerului şi se instală pe scaunul alăturat, cu capul sus, ochii ciudaţi strălucitori, urechile ciulite, gata de aventură.

Laurel se grăbi să ocolească maşina.

– Scoate javra asta afurisită din maşina lui Savannah! îi ceru lui Jack, deschizînd portiera. Încercă să alunge cîi-

nele, însă acesta considera că voia să se joace, drept pentru care, lovindu-l cu coada lungă pe Jack, începu să latre. După aceea întinse o labă mare şi groasă şi o puse în palma ei. Ieşi, javră plină de purici şi fără pic de maniere! strigă Laurel la el.

Învinsă, Laurel se resemnă să-l dea jos luîndu-l în braţe, dar cîinele prinse să se zbată vesel şi apoi s-o lingă pe faţă.

– Au! Laurel sări doi paşi în spate încercînd să-şi şteargă balele de pe faţă şi se uită urît la Jack. Nu sta acolo ca o piatră, dă-mi o mînă de ajutor.

El dădu din umeri şi zîmbi nevinovat.

– Nu e cîinele meu.

În pieptul lui Laurel se plămădi un mîrîit de tigru, căruia îi dădu drumul printre dinţi. Huey o privi mirat, scînci şi sări imediat din maşină. Jack rîse încîntat de furia ei, bucuros să-i vadă o altă expresie pe chip, decît aceea de copil pierdut pe care o avusese cu cîteva clipe înainte, cînd privea spre golf.

O urmase afară din bar, uimit de reacţia pe care o avusese faţă de „întîlnirea" neaşteptată a lui Savannah. După modul în care-l făcuse bucăţi pe Jimmy Lee, se aşteptase s-o vadă prinzînd-o pe sora ei din urmă şi luînd-o la rost. Nu crezuse că avea s-o vadă lîngă maşină părînd pierdută şi îndurerată ca un copil.

Nu acesta fusese motivul pentru care ieşise şi-i luase cheile din mînă. Îşi dorise numai să conducă puţin maşina aceea fantastică. Mai ales că renunţase la Porshe-ul său după ce murise Evie. Asta pentru că devenise simbolul atitudinii care condusese la moartea ei. Nu-i lipsea maşina, ci mai degrabă acea putere brută, sentimentul că avea un motor puternic care-l purta cu viteză cît mai departe, zburînd practic pe autostradă. Jeepul pe care-l avea îl ducea unde voia, dar nu se putea compara cu o maşină sport care avea darul să dezlănţuie latura sălbatică a unui om.

Acesta era motivul pentru care smulsese cheile din mîna lui Laurel. Nu pentru că ar fi vrut s-o aline în vreun

fel. La naiba, nici măcar nu era sigur ce problemă avea. Şi vorbă să fie, nici nu voia să afle. El unul nu se implica niciodată în viețile altora. Dacă ar fi avut gustul lui Savannah la bărbați, ceea ce cuprindea orice individ cu pantaloni şi puță, atunci ar fi plecat de acolo cu ea. El unul nu dorea din partea ei decît puțină distracție şi ocazia de a studia un caracter interesant. Laurel rămăsese locului, privindu-l cu duritate şi cu mîna mică întinsă.

– Cheile, domnule Boudreaux.

El băgase deja cheile în contact şi se uita la micul aligator prins de ele.

– Dar nu ştii să conduci o astfel de maşină, nu, scumpete?

– Ce te face să spui aşa ceva?

– Păi, dacă ai fi ştiut, acum ai fi fost de mult plecată. Suie sus. Te duc acasă.

– Nici prin cap nu-mi trece să merg undeva cu tine. Dă-mi cheile. Plec acasă pe jos.

– Atunci te conduc pînă acasă, se încăpățînă Jack. Scoase cheile din contact şi le băgă în buzunarul pantalonilor, după care coborî din maşină. Doamnele drăguțe nu ar trebui să se plimbe noaptea pe aici, mai ales acum, îi zise, privind-o îngrijorat, deşi n-ar fi admis acest lucru în ruptul capului. Dar te previn de pe acum, scumpete, Savannah n-o să fie prea încîntată că i-ai lăsat maşinuța în parcarea de la *Frenchie's*. Nu cred că pînă mîine va mai rămîne mare lucru din ea.

Laurel oftă şi-şi cîntări opțiunile. Putea merge acasă cu maşina însoțit de Jack Boudreaux sau putea merge pe jos pînă acasă, în compania lui... În orăşel nu existau taximetre, ținînd cont că nu erau decît o mie cinci sute de locuitori, care rareori erau grăbiți să ajungă undeva şi nu aveau propriile lor maşini.

Nu cunoştea pe nimeni de la *Frenchie's* ca să poată ruga pe careva s-o ducă acasă şi mătuşa Caroline mai mult ca sigur nu se întorsese de la Lafayette ca s-o poată suna să-i spună să vină s-o ia.

– Femeile n-ar trebui să accepte să fie conduse acasă

de bărbaţii pe care nu-i cunosc, rosti, urcînd în maşină şi fixîndu-l pe Jack cu privirea.

– Cum? se miră el, punîndu-şi o mînă pe piept. Doar nu crezi că eu sînt strangulatorul din Golf, nu? Doamne...

– Ai putea fi.

– Ce te face să crezi că strangulatorul e bărbat? La fel de bine ar putea fi şi o femeie.

– Ar putea, dar nu este probabil. Criminalii în serie tind să fie bărbaţi albi, în jur de treizeci de ani.

El zîmbi răutăcios.

– Mă rog, poate că mă potrivesc descrierii, dar eu nu trebuie să omor doamnele ca să obţin ceea ce vreau, îngeraşule.

După aceea îi invadă iar spaţiul, cu o mînă sprijinită de spătarul scaunului şi cu cealaltă proptită pe bordul maşinii. Inima lui Laurel o porni la galop din cauza acelei apropierii, dar nu teama era emoţia dominantă.

Acea dorinţă ciudată şi sentimentul aşteptării îi încordau nervii aproape dureros. Dacă se apleca puţin, el ar fi putut s-o sărute. Îi putea vedea promisiunea în ochi şi în interiorul ei se ridica tot mai mult o dorinţă sălbatică, nesăbuită, care o îmboldea să se apropie, să-şi încerce norocul. Ochii lui o provocau, gura o ademenea, masculină, senzuală, cu buzele uşor desfăcute. Ea se temea însă de propria-i reacţie, de această atracţie aproape animalică, neobişnuită.

– E vorba de putere, nu de pasiune, şopti, incapabilă să mai vorbească normal.

Jack clipi nedumerit. Vraja fusese ruptă.

– Cum?

– Omoară pentru putere. Puterea pe care o au asupra altei fiinţe umane le dă sentimentul că sînt invincibili... printre altele.

Jack se instală la loc şi porni motorul maşinii, uşor încruntat în timp ce se gîndea la spusele ei.

– Atunci de ce accepţi să mergi cu mine?

– Pentru că există deja o duzină de matori sus, în galerie, care m-au văzut urcînd în maşină cu tine. Ai fi

ultima persoană cu care am fost văzută în viață, ceea ce te-ar transforma automat în suspect. Clienții barului vor mărturisi că ți-am respins avansurile. Ăsta e motivul. Dacă tu ai fi criminalul, atunci ai da dovadă de o mare prostie să mă iei de aici în văzul tuturor şi apoi să mă omori, iar dacă ucigaşul nostru ar fi fost aşa de prost, atunci cineva l-ar fi prins pînă acum.

Jack se încruntă în timp ce schimba vitezele.

– Şi eu care credeam că o să-mi spui că ai mers cu mine datorită farmecului şi frumuseții mele.

– Bărbații fermecători nu mă impresionează deloc, răspunse Laurel, punîndu-şi centura de siguranță.

Dar ce anume te impresionează? se întrebă Jack, ieşind încet din parcare. O minte ascuțită, un om cu principii? Mintea ascuțită avea, la principii renunțase. Deşi oricum nu conta. Nu era deloc interesat de Laurel Chandler.

I-ar aduce prea multe necazuri. Oricum, era prea rigidă ca să fie interesată la rîndul ei de un bărbat care-şi petrecea orele de veghe la *Franchie's,* spre deosebire de sora ei, care s-ar fi dus cu orice bărbat capabil să şi-o scoale. Deosebite ca ziua de noapte, cele două fete. Nu se putea abține să nu se întrebe de ce.

Surorile Chandler fuseseră crescute să ajungă nişte doamne din lumea bună. Mult prea bune ca să fie de nasul unuia ca el, cum ar fi spus bătrînul Blackie, prea bune pentru asemenea gunoaie cajune. Aruncă o privire spre Laurel, care stătea cu mîinile în poală şi cu ochelarii cocoțați pe nasul acela delicat.

Îşi dădu seama că bătrînul avusese dreptate. Fata era bine crescută şi avea principii rigide, miss Lege şi Ordine, plină de valori morale, idealuri şi standarde sociale... plină de foc... de durere... şi secrete bine acunse...

– Din cîte am înțeles din mica ta şuetă cu T-Grace şi tu ai fost cîndva avocat, nu? îi zise, imediat ce ieşiră pe Dumas şi o porniră înapoi spre centrul oraşului.

El îi zîmbi cu cinism.

– Scumpete, „avocat" este un cuvînt mult prea politicos pentru ceea ce eram eu de fapt. Eram un rechin de cor-

poraţie pentru *Tristar Chemical.*

Laurel încercă să reconcilieze imaginea tradiţională a unui avocat de corporaţie, îmbrăcat în costum elegant, faţă de cea a bărbatului de alături, cu şapca de baseball pusă pe cap cu cozorocul la ceafă, cămaşa hawaiană desfăcută şi corpul musculos ca al unui boxer.

– Ce s-a întîmplat?

Ce s-a întîmplat? O întrebare simplă, dar la fel e periculoasă ca o puşcă încărcată. Ce s-a întîmplat? A avut un mare succes. Reuşise să-i dovedească bătrînului său că putea face ceva, că putea deveni cineva şi că putea cîştiga bani buni.

Pentru el nu contase deloc că Blackie era mort şi în iad de multă vreme. Fantoma bătrînului fusese motivaţia lui. Izbîndise mai presus de închipuire şi în cele din urmă pierduse tot.

– M-am întors contra lor, răspunse el, trecînd peste miezul poveştii. Durerea pe care încă o îndura din cauza lui Evie era propriul lui iad. Şi nu-l împărtăşea cu nimeni. „Avocatul diavolului". Cred că or să facă şi un film pe tema asta.

– Cum adică te-ai întors împotriva lor?

– Vreau să spun că am dezvăluit toate şmecheriile pe care le-am făcut pentru ei cu ajutorul documentelor, care-i separau foarte frumos de toate activităţile ilegale, cum ar fi fost încărcarea şi depozitarea reziduurilor toxice, îi explică el deşi nu era tocmai sigur de ce se apucase să-i spună. De obicei, cînd oamenii îl întrebau, făcea o glumă şi schimba subiectul imediat. Federalii au binevoit să ia la cercetat compania. Compania m-a dat afară, iar avocaţii din barou mi-au luat licenţa.

– Ai fost eliminat din barou pentru că ai dezvăluit activităţile ilegale şi potenţial primejdioase întreprinse de companie? se miră Laurel. Dar asta este...

– Aşa se procedează, scumpete, mormăi el, încetinind atunci cînd se apropiară de singurul semafor din oraş. Rămase cu mîna pe schimbătorul de viteze şi o privi pe Laurel cu duritate. Nu mă transforma într-un erou, îngera-

şule. Nu sînt un sfînt. Am pierdut, rosti cu amărăciune. M-am ars rău de tot. M-am prăbuşit în flăcări şi am tras şi compania după mine. Am avut motivele mele şi nici unul nu era vreo cauză nobilă, cum ar fi fost protecţia mediului.

– Dar...

– Dar acum îţi zici în sinea ta că poate Jack ăsta nu e un tip chiar atît de rău, nu?

Expresia de pe chipul lui deveni cinică. Apoi Jack chicoti, în timp ce ea se încrunta nemulţumită. Laurel nici nu voia să se gîndească la cît de uşor era în stare s-o citească. Dacă ar fi jucat pocher, ar fi lăsat-o efectiv în fundul gol.

– Ei bine, îngeraşule, te înşeli, murmură întunecat la faţă, observînd-o pe Laurel care-l privea cu ochii mari. Sînt un tip foarte rău. Zîmbi şi făcu gropiţe în obraji. Dar cel puţin ştiu că mă distrez pe rupte.

Deşi semaforul nu trecuse încă pe verde, Jack apăsă pe acceleraţie şi maşina ţîşni pe drum ca un cal pursînge. O camionetă care venea de pe Jackson a fost nevoită să cotească brusc într-o parte ca să evite o coliziune cu ei. Şoferul ei scoase capul pe geam şi începu să strige tot felul de obscenităţi în urma lor.

Laurel se prinse bine de scaun şi-l privi mirată pe Jack. El rîse mulţumit, schimînd vitezele, simţindu-se într-o dispoziţie răutăcioasă, sălbatică. Don'şoara Laurel Chandler avea nevoie de un şoc bun şi el era omul potrivit pentru asta. Străbătură în viteză strada Dumas, fără să vadă aproape nimic din districtul de afaceri. Laurel aruncă o privire spre clădirea tribunalului, aşteptîndu-se să vadă vreun echipaj de poliţie luîndu-se după ei, dar nu era nimeni, iar ei continuau să meargă cu viteză spre marginea oraşului. Trecură de străduţele pe care se înşirau casele de cărămidă, de cele cu altare în grădini, trecură de scurtătura care ducea spre L'Amour, zburară aproape pe lîngă Belle Riviere şi ieşiră din oraş pe drumul care ducea spre ferme, unde plantatorii se războiau cu Atchafalaya pentru controlul asupra pămîntului.

Laurel se simţea cuprinsă de nervozitate. Îşi asumase

un risc calculat urcînd în maşină cu Jack Boudreaux, dar crezuse că logica ei era sănătoasă. Acum prin minte îi defilau şi alte posibilităţi. Poate că ucigaşul nu era deloc isteţ, ci numai norocos. Poate că Jack era pur şi simplu nebun. Nimic din ceea ce făcuse sau spusese de cînd îl ştia nu o convinsese de contrariu. Doamne, nu ar fi fost cea mai mare ironie din lume? Reuşise să supravieţuiască şi trecuse peste toate necazurile pe care i le scosese viaţa în cale, reuşise să treacă oarecum peste o cădere nervoasă numai ca să fie ucisă de un lunatic alungat din barou.

Îşi alungă frica şi se lăsă cuprinsă de furie.

– Ce dracu' faci acum? urlă la el. Acul vitezometrului nici nu se mai vedea bine.

– Te duc la o plimbare, îngeraşule!

Jack puse o casetă în casetofon, apoi se aşeză mai bine în scaun, cu dreapta sprijinită de volan şi cu braţul stîng rezemat comod de portieră. Din difuzoare se auzeau melodiile lui Harry Connik Jr. Şoseaua se întindea înaintea lor ca o panglică, şerpuind elegant în jurul plantaţiilor de trestie de zahăr şi pomi fructiferi. Pe lîngă ei treceau aleile care duceau spre casele plantatorilor, iar terenurile cultivate deveneau tot mai largi.

Laurel privi în spate, spre zonele civilizate care dispăreau rapid şi se mustră cu foc pentru că riscase atît de mult.

– Nu vreau să fac nici o plimbare! Vreau să merg acasă! strigă, pocnindu-l pe Jack în umăr. Întoarce maşina în clipa asta!

– Nu pot, îi strigă el.

– La naiba, sigur că poţi!

Jack se întoarse ca să-i zîmbească cu răutate, dar ochii aproape că-i ieşiră din orbite atunci cînd o văzu scoţînd din geantă un pistol.

– Iisuse!

– Opreşte afurisita asta de maşină!

Părea destul de nebună ca să-l împuşte. Sprîncenele de un maroniu-închis se adunaseră la baza nasului şi gura

i se transformase într-o linie subțire. Ochelarii îi căzuseră spre vîrful nasului şi vîntul îi ciufulise părul şi îi aruncase cîteva şuviţe în ochi, căre o făceau să clipească, dar toate astea nu negau faptul că ținea în mîinile micuțe şi delicate un *Lady Smith* lucitor.

Jack îşi îndreptă atenția înapoi spre drum. Se apropiau prea repede de o curbă strînsă. Eliberă pedala acceleraţiei şi începu să apese uşor pe frînă, trecînd automat în viteza a patra. Motorul protestă, dar maşina era sub controlul lui atunci cînd intrară în curbă. Poate că ar fi scăpat nevătămați dacă nu ar fi fost aligatorul care ocupa jumătate de drum.

– La naiba!

– Nuuuu!

Jack trase de volan încercînd să evite aligatorul, dar ratã ultima porțiune a curbei, iar maşina ieşi de pe drum. Jack se luptă cu volanul, încercînd s-o repună pe şosea, înjurînd printre dinții încleştați. Însă viteza care o aveau îi trimise imediat în şanțul plin de vegetație. În cele din urmă se opriră alături de un copac falnic, la cîțiva centimetri de trunchiul lui şi la doi metri de mlaştină.

– Doamne sfinte, Doamne sfinte! murmura Laurel în neştire. Tremura ca şi cum ar fi fost prinsă de friguri. Pistolul zăcea la picioarele ei şi Laurel se felicită că avusese atîta minte şi nu-i scosese siguranța.

Jack se aplecă spre ea şi-i prinse bărbia cu o mînă, întorcîndu-i fața spre el.

– Te simți bine? Eşti cumva rănită? o întrebă răguşit. Respira greu, de parcă ar fi cărat maşina în spinare pînă acolo.

Laurel îl privea năucită, tremurînd toată.

– Sîngerezi.

– Cum?

– Am spus că sîngerezi.

Laurel ridică mîna şi îi atinse linia roşie de deasupra ochiului drept. El îi prinse încheietura şi se uită la degetele ei pline de sînge, apoi se uită în oglinda retrovizoare ca să vadă care era starea acelei răni.

– Cred că am lovit parbrizul.

– Ar fi trebuit să-ţi fi pus centura de siguranţă, murmură Laurel, prea zguduită ca să poată vorbi coerent. Ai fi putut muri în afurisitul ăsta de accident.

– N-ar fi avut cine să-mi ducă dorul, scumpete, îi răspunse cu amărăciune, în timp ce se chinuia să deschidă portiera. Înjurînd în franceză, sări peste ea, ca să vadă care erau stricăciunile.

De sub capotă se auzea un fîsîit neplăcut. Vopseaua fusese zgîriată de plantele tinere şi ramurile de care se frecaseră. Roţile se strîmbaseră şi probabil că şi partea de dedesubt a maşinii avusese multe de suferit.

– Doamne, Savannah o să mă omoare.

– Ba nu, pentru că mai întîi te omor eu, răspunse Laurel, sărind peste portiera lui, pentru că cea din partea ei, deşi încă se mai putea deschide, se afla prea aproape de o salcie. Cu ambele picioare fixate bine pe pămîntul umed şi alunecos, se întoarse să-l înfrunte pe Jack, cu mîinile în şolduri şi cu ochi strălucitori de furie.

– Dintre toate actele stupide şi irresponsabile...

– Eu? se miră el. Tu ai îndreptat un pistol spre mine!

–... nebuneşti, juvenile şi isterice, nu pot să cred că tocmai cu mine te-ai decis să le încerci... Se întrerupse atunci cînd îl auzi rîzînd. Ce?

El însă hohotea ţinîndu-se de burtă şi ştergîndu-şi lacrimile care-i şiroiau pe faţă.

Laurel se încruntă.

– Nu văd ce găseşti amuzant în toată chestia asta.

– Mda... ai simţul umorului specific unui avocat. Jack se îndreptă şi încercă să se calmeze. Toată chestia asta e ridicolă. Chiar nu-ţi dai seama? Tu, tocmai tu, m-ai ameninţat cu un pistol. Aproape că am călcat un aligator... Se întrerupse şi începu să rîdă iar.

Laurel îl privi şi simţi cum i se stingea furia. Erau amîndoi în siguranţă. Maşina lui Savannah arăta ca naiba, dar cel puţin nimeni nu fusese rănit. Atunci cînd furia şi teama dispărură, începu să vadă şi ea nebunia întregii situaţii. Cum naiba vor putea explica vreodată ce se întîmplase?

Duse o mînă la gură şi începu să chicotească.

Jack observă mişcarea şi auzi sunetul înfundat. Se uită la ea şi, observîndu-i lucirea din privire şi tremurul umerilor în timp ce rîsul îi scăpa din piept, se simţi din nou lovit drept în inimă. Dintr-un impuls, întinse mîinile şi o trase spre el, zîmbind ca un idiot în vreme ce o admira cum rîdea. *Dieu,* era aşa de drăguţă...

– Nici măcar nu ştiu de ce rîd, rosti ea jenată.

– Nu-mi pasă. Jack scutură uşor din cap şi o trase şi mai aproape. Ar trebui să faci treaba asta mai des, îngeraşule.

Ochelarii îi stăteau strîmb pe nas, aşa că Jack îi scoase şi îi puse deoparte, strîngînd-o la piept. Laurel încetă să mai rîdă... încetă să mai respire. Ochii ei se fixaseră asupra chipului lui. Corpul ei era conştient de apropierea de trupul lui mare, răspunzînd instinctiv şi fundamental feminin, topindu-se. Laurel simţi capota maşinii în spate, şi ştiu că era prinsă între un obiect de nemişcat şi o forţă irezistibilă. El întinse mîna ca să-mi mîngîie părul, coborîndu-şi buzele asupra gurii ei, centimetru cu centimetru.

Laurel ştia că ar fi trebuit să se mişte. Că ar fi trebuit să încerce să-l oprească cumva. Nu-l cunoştea bine pe acest bărbat şi din ceea ce aflase despre el, nimic nu era de bine. Era, oare cum îi spusese Savannah? Un scriitor, un nebun, un nemernic. Era un bărbat cu o reputaţie de seducător şi cu un trecut destul de întunecat. Nu avea nici un drept s-o atingă, tot aşa cum nici ea nu avea nici un drept să-l dorească cu o asemenea obstinaţie. Ar fi trebuit să-l oprească, numai că n-o făcu.

Se cutremură la prima atingere a buzelor lui, clipind ca şi cum acel contact i-ar fi provocat un şoc. El o privi drept în ochi, vrăjind-o, apoi îi acoperi gura cu buzele lui şi orice gînd coerent dispăru pe loc din mintea ei. Laurel închise ochii şi se apucă bine de cămaşa lui. Jack o trase mai aproape şi-i cuceri gura cu buzele lui, posedînd-o fără milă. Cînd Laurel îi simţi prima oară limba, gemu încetişor, iar el profită din plin de noul avantaj ca să guste pe deplin dulceaţa şi căldura gurii ei.

Avea gust de miere, iar corpul ei se lipise de al lui, înnebunindu-l. Jack gemu şi o strînse cu putere. Aroma ei îl îmbăta. Laurel nu folosise nici un fel de parfum costisitor, dar mirosul acela de săpun şi talc i se părea deodată cea mai erotică aromă de pe lume. Jack îşi depărtă puţin picioarele şi se lipi de ea, simţind cum coapsele îi luau foc la simpla atingere a trupului ei. Era atît de micuţă, de catifelată şi de feminină, iar el o dorea nespus. Aţîţarea îi răscolea măruntaiele. Ar fi vrut să-şi desfacă pantalonii şi s-o posede chiar acolo, în mijlocul naturii. Voia ca picioarele ei goale şi lungi să-i înconjoare mijlocul. Voia să-i privească chipul de înger în momentul penetrării. Acea nevoie imperioasă era instantanee şi mai puternică decît orice experimentase în ultima vreme.

Destul de puternică încît să-l determine să gîndească, ceva ce în general evita atunci cînd se bucura de farmecele unei doamne. Era o nebunie s-o dorească într-un asemenea hal. O nebunie... Laurel tocmai suferise de o cădere nervoasă.

Era vulnerabilă şi fragilă. Aşa cum fusese Evie. Dorinţa muri pe loc. Iisuse, ce fel de nemernic ajunsese? Nu merita însă să răspundă la o asemenea întrebare. Era genul de bărbat care lua ceea ce dorea şi nu se gîndea nici o clipă la altcineva. Egoist, absorbit doar de sine. Nu ar fi trebuit să se ia de Laurel, s-o atingă.

Laurel deschise ochii atunci cînd Jack se îndepărtă. Se simţea ameţită, vlăguită şi la fel de zguduită ca atunci cînd maşina se oprise lîngă copac. Ca şi cum ar fi visat totul, ridică degetele şi le trecu peste buzele umflate.

Pielea îi era gata să se topească de căldura din interior, şi era umedă. Laurel clipi să-şi dădu seama uimită că începuse ploaia. Cerul pe care-l văzuse albastru şi senin devenise plumburiu. Vremea în Atchafalaya fusese dintotdeauna capricioasă. O după-amiaza perfectă cu soare strălucitor se putea transforma în uragan spre seară sau într-o tornadă, ori într-o aversă. Aversele se puteau transforma în ploi torenţiale asemănătoare potopului într-o clipită.

– Ar trebui să ridicăm capota pe maşină, rosti Laurel,

deşi corpul nu-i asculta deloc comenzile şi părea incapabil să se mişte.

Nici Jack nu se mişca. Stătea încremenit în ploaie, foarte dur şi foarte sexy. Şapca dispăruse. Părul negru şi lung strălucea din cauza umezelii. Apa i se scurgea de-a lungul nasului pînă pe bărbie. Fruntea nu-i mai sîngera, dar rana roşie nu arăta prea bine. Ochii îi era întunecaţi şi de nedescifrat, iar Laurel începu să se foiască nervoasă.

– Eu... eu nu le permit de obicei bărbaţilor să mă sărute, rosti Laurel, simţindu-se silită să explice. Niciodată de la prima întîlnire. Lui Wesley îi trebuiseră cîteva luni pînă s-o convingă să se culce cu el, să aibă suficientă încredere. Unflătura din spatele fermoarului pantalonilor lui Jack îi spunea că încrederea nu era tocmai o prioritate pentru el. Era genul de bărbat care lua ce voia. Sexul era ceva primar, un instinct de bază. Era un bărbat puternic şi sănătos, iar ea o femeie care ar fi putut deveni receptivă la avansurile lui, mai ales dacă forţa puţin nota. Gîndul acesta o făcu să se cutremure.

El zîmbi deodată, transformîndu-se ca prin farmec.

– Hei, eu nu sînt un tip obişnuit, răspunse, dînd din umeri.

Lucrară laolaltă ca să ridice capota şi să asigure cît mai bine maşina.

– Va trebui să mergem după ajutor, îi zise Jack, ridicînd glasul ca să acopere ropotul puternic al ploii. Maşina nu poate pleca nicăieri de una singură, dar ploaia ar putea ţine cît e noaptea de lungă.

Laurel nu-i răspunse ci se mulţumi să-l urmeze pe poteca largă croită chiar de maşină atunci cînd ieşise de pe şosea. Privi cu atenţie în lungul drumului, bucuroasă că nu se mai vedea aligatorul. Cercetă cu atenţie zona, încercînd să-şi amintească de semnele familiare. Dacă ar fi urmat poteca de pămînt prin pădure, atunci în cele din urmă ar fi ajuns în locul în care Clarence Gauthier îşi ţinea cîinii de luptă. Un semn confecţionat din lemn de esenţă tare fusese agăţat la marginea mlaştinii de un ciot de stejar care fusese trăsnit de un fulger cu vreo douăzeci de ani

în urmă. *„Nu vă apropiați – Cei care încalcă proprietatea vor fi mîncați."*

– Haide, scumpo, îi zise Jack, făcînd semn cu capul spre oraş.

– Nu, clătină Laurel din cap, ştergîndu-şi stropii de ploaie de pe faţă. Pe aici. Se întoarse şi o porni spre est.

– Scumpete, nu este nimic pe acolo, în afară de şerpi şi aligatori.

Pe chipul ei apăru fantoma unui zîmbet. Şerpi şi aligatori. Şi Beauvoir, căminul ei.

Beauvoir făcea ca Tara să pară o dărăpănătură. Casa impunătoare se afla la capătul unei alei tradiţionale, în spatele bătrînilor stejari acoperiţi de muşchi, o bijuterie a vechiului sud, păstrată ireproşabil şi vopsită în alb. O scară în formă de potcoavă ducea din faţă spre terasa imensă de la primul etaj. Şase coloane dorice de aproape douăzeci de metri stăteau drepte şi albe de-a lungul celor patru laturi ale cădirii, susţinînd acoperişul făcut în stil caraibean. Uşile impunătoare de la intrare aveau deasupra reflectoare puternice, iar ferestrele largi aveau obloane vopsite în verde întunecat. Trei dormitare cu ferestre palladiene atrăgeau atenţia asupra acoperişului care avea în centru o cupolă de sticlă.

Beauvoir era genul de casă care tăia respiraţia oricui. Laurel se gîndi că probabil ar fi venerat bătrîna casă dacă tatal ei ar mai fi fost în viaţă şi ar fi locuit acolo. Dar plantaţia trecuse sub controlul mamei ei după moartea lui, iar Vivian considerase potrivit să-l aducă acolo pe Ross Leighton. Laurel se îndoia că avea să mai simtă şi altceva în afară de regrete şi un sentiment insuportabil de pierdere în faţa acestei case, regrete pentru moartea tatălui ei şi pentru copilăria de care ar fi trebuit să se bucure, dar pe care o suportase cu stoicism, şi sentimentul de pierdere pentru tradiţia care avea să se piardă odată cu Vivian. Nici ea şi nici Savannah nu aveau să locuiască vreodată acolo. Amintirile erau mult prea nefericite.

Păcat! Rămăseseră prea puţine astfel de case. Focul

şi inundaţiile distruseseră multe de-a lungul anilor. Neglijenţa luase şi ea partea ei. Costurile întreţinerii unei astfel de case erau imense, mai ales în acea zonă, care avusese multe de suferit după căderea Confederaţiei. În timpurile moderne lăcomia dusese la pierderea unor astfel de reşedinţe. Multe astfel de locuinţe impunătoare decăzuseră în ultima vreme şi fuseseră vîndute pentru a fi transformate în fabrici.

Laurel intră pe aleea lungă, pierdută în gîndurile ei, aproape uitînd de bărbatul care o urma. Drept pentru care tresări fără voie, atunci cînd îi auzi glasul.

– Dacă ăsta e căminul tău, cum se face că nu stai aici?

– Asta nu este treaba ta, domnule Boudreaux.

Din nou „domnule Boudreaux". Îngerul cu ochi strălucitori care-l dusese aproape de cer cu un sărut, acum se retrăgea din nou.

– Tot aşa cum nu e treaba mea să ştiu de ce naiba cari cu tine în poşetă un pistol?

Laurel nu binevoi să-i răspundă. Nu intenţiona să-i spună că, pe cînd mai era în Georgia, pistolul era un accesoriu nelipsit, pentru că scrisorile de ameninţare cu moartea veneau prin poştă la fel de multe ca reclamele. Wesley se scandalizase atunci cînd aflase că purta cu ea un pistol. Jack însă rîsese. Şi ea considera arma o slăbiciune, dar continua s-o poarte la ea, incapabilă să renunţe la sentimentul de siguranţă pe care i-l oferea.

– Tu nu locuieşti aici. Savannah nu stă aici. Cine a mai rămas?

Laurel continuă să meargă în tăcere alţi cîţiva metri.

– Vivian. Mama noastră şi soţul ei, Ross Leighton.

Vivian. Jack ridică mirat dintr-o sprînceană din cauza tonului ei. Nu spusese, mama noastră, Vivian, ci simplu, Vivian. De parcă ar fi fost vorba de o cunoştinţă la care nu ţinea prea mult. Era ceva putred acolo. Jack îi spusese întotdeauna mamei sale „maman," pînă în clipa în care murise. Era o chestiune de respect şi dragoste. Dar nu văzuse şi nu simţise aşa ceva la Laurel.

Pe drum fusese tăcută şi nu răspunsese deloc la glu-

mele lui despre avocaţi. Întoarcerea acasă nu declanşase în ea o reacţie tradiţională, paşii nu-i deveniseră mai repezi şi mai uşori, ba, din contră, părea o prizonieră în drum spre închisoare.

Şi tu ai merge la fel, Jack, dacă ai fi pe poteca care duce la coşmelia din Bayou Noir.

Ceea ce contau cu adevărat erau amintirile dureroase. Această revelaţie îl făcu să se uite mai bine la femeia care mergea alături de el. O casă mare şi bogată nu garanta fericirea. Poate că şi ea avusese o copilărie la fel de chinuită ca şi el. Acest gînd păru să strîngă şi mai mult legătura dintre ei. Numai că el nu voia nici un fel de legătură de acest gen.

În faţa casei era parcat un Mercedes alb, arătînd ca o reclamă pentru o maşină de companie, aşteptînd ca un cuplu elegant să iasă din reşedinţa luxoasă pentru a-i transporta la cine ştie ce restaurant elegant. Era sîmbătă seara, îşi aminti Laurel. Aşadar, urmau cina şi dansul de la club. Întîlnirea cu oamenii din aceeaşi categorie socială. Ca regina parohiei Partout, Vivian avea o seară pe săptămînă în care practic domnea peste toţi ceilalţi. Nu avea să fie bucuroasă dacă planurile pentru acea seară aveau să-i fie stricate.

Laurel încercă să-şi alunge anxietatea şi apăsă pe butonul soneriei aflat alături de uşă. Simţea privirea lui Jack, îşi dădu seama că se întreba de ce naiba suna la uşa casei în care crescuse, dar nu se osteni să-i mai explice ceva. Oricum, era totul foarte complicat. Nu se mai simţise bine în casa aceea încă din noaptea morţii tatălui ei. Pentru ea, Beauvoir nu mai era un cămin, ci o reşedinţă oarecare. Oamenii de acolo erau pentru ea mai degrabă nişte străini şi nu membri ai familiei. Iar aceste sentimente declanşaseră un alt val de emoţii amestecate, resentimente şi vinovăţie, care luptau între ele pentru supremaţie.

Servitoarea care le deschise uşa nu era cunoscută lui Laurel. Dar nu era de mirare, ţinînd cont că Vivian şi Ross nu erau genul de oameni care să inspire prea multă loialitate angajaţilor. Vivian concedia cameristele şi bucătăresele în

mod regulat, iar servitorii care scăpau de concedieri plecau de multe ori singuri, incapabili să-i mai suporte pe stăpînii casei. Camerista din fața lor, o femeie cu față leşioasă şi uniformă gri, severă, o privi fără expresie atunci cînd îi spuse cine era, după care îi lăsă să aştepte în holul alb, în timp ce ea îşi anunța stăpîna.

– Ciudată fată, murmură Jack.

Laurel nu comentă. Rămase locului, în apropierea uşii, lăsînd apa de ploaie să se scurgă pe podeaua de marmură alb cu negru. În timp ce Jack inspecta portretul colonelului Beau Chandler atîrnat în hol, deasupra unei măsuțe *Chippendale*, Laurel se văzu deodată în oglinda mare aflată chiar în fața ei. Ceva mai departe era o altă oglindă imensă, în care frumusețile trecutului îşi verificaseră rochiile, atente să nu cumva să-şi arate gleznele. Laurel era îngrozită din cauză că avea părul ud şi bluza leoarcă. Simți cum i se strîngea stomacul de nervi. Ca atunci cînd, copiil fiind, se întorcea acasă cu rochița pătată.

„...ce-i cu tine, Laurel? Să-ți fie ruşine. Fetele cumsecade nu-şi murdăresc hainele. Eşti o Chandler, nu un gunoi alb. Este de datoria ta să te porți ca atare. Acum treci în camera ta să te schimbi şi nu cobori de acolo decît atunci cînd o să te chem. Domnul Leighton vine la cină..."

– Hei, scumpete, te simți bine?

Îşi întoarse capul şi se uită la Jack care o privea îngrijorat.

– Arăți de parcă ai fi văzut o fanomă, continuă el. Eşti mai albă decît afurisita aia de maşină care aşteaptă afară.

Laurel nu-i răspunse. Urechea ei fină prinsese deja glasul ascuțit care venea din salon. Îşi întoarse capul în acea direcție, simțind cum inima aproape că-i sărea din piept.

– parcă ți-am spus să nu îndrăzneşti să mă deranjezi atunci cînd mă pregătesc să ies la cină.

– Da, coniță, dar...

– Nu încerca să-mi răspunzi, Olive.

Preț de cîteva momente asupra casei se lăsă iar liniştea. Laurel îşi scoase ochelarii de pe nas şi-şi trecu

mîna prin păr, urîndu-se că cedase acestui impuls.

„... fii fată bună, Laurel. Întotdeauna trebuie să arăți cît mai bine, Laurel..."

Vivian ieşi din salon. Împlinise cincizeci şi trei de ani, dar continua să arate ca Lauren Hutton, rece, elegantă, cu pielea ca de alabastru şi ochii de culoarea aquamarinelor. Frumusețea pe care o primise de la Dumnezeu fusese bine păstrată cu ajutorul operațiilor estetice. Nu avea decît cîteva riduri foarte fine în jurul ochilor şi nici unul pe lîngă gura cu buze subțiri, frumos rujată. Corpul îi era la fel de subțirel şi de tare ca o baghetă de marmură, perfect drapat în rochia de mătase verde ca smaraldul. Croiala simplă îi punea în valoare liniile elegante ale trupului.

Tocurile pantofilor bocăneau elegant pe podeaua de marmură, în timp ce se îndrepta spre ei, atentă la brățara de diamante pe care tocmai se chinuia s-o încheie. După aceea îşi ridică capul şi-şi duse mîna spre părul perfect coafat, un gest pe care Laurel şi-l amintea din copilărie.

Ochii lui Vivian se măriră din cauza şocului.

– Laurel, pentru numele Domnului, ce ai făcut? întrebă pe tonul ei înțepat, cercetîndu-şi fiica din cap şi pînă în vîrful picioarelor.

– Am avut un mic accident.

– Pentru numele Domnului, uită-te cum arăți!

Privirea nemulțumită a lui Vivian se mută asupra lui Jack. Acesta o întîmpină cu insolență şi cu un zîmbet sardonic pe buze. Cămaşa deschisă îi punea în valoare pieptul lat şi musculos. Stătea cu degetele mari de la mîini vîrîte în betelia pantalonilor, în semn de dispreț. În cele din urmă, făcu o mică plecăciune, mai mult în bătaie de joc.

– Jack Boudreaux, la dispoziția dumneavoastră.

Vivian îl privi alte cîteva secunde, încercînd să se decidă dacă merita sau nu să-l ia de sus. Dacă n-ar fi fost şi Laurel acolo, Jack ar fi izbucnit în rîs. Ştia precis ce anume se petrecea în mintea lui Vivian Chandler Leighton.

Nu se potrivea în nici una dintre casetele din mintea ei, pe care le folosea pentru a categorisi oamenii. Era notoriu, cu o reputație pătată, scria romane de groază, trecutul lui

era la fel de întunecat ca mlaştinile din zonă. Femeile asemenea lui Vivian l-ar fi alungat imediat, considerîndu-l un gunoi alb dacă nu ar fi fost fabulos de bogat.

Însă aşa, aristocraţia din orăşel nu avea în mod oficial o anume categorie socială pentru golanii cu bani.

– Domnule Boudreaux, rosti ea în cele din urmă, salutîndu-l din cap, fără însă a-i întinde mîna. Zîmbetul pe care i-l oferi era acelaşi pe care-l avea pregătit pentru yankei şi democraţii liberali. Am auzit multe despre dumneata.

Jack îi oferi zîmbetul lui răutăcios.

– Şi nimic de bine, sînt sigur.

Ross Leigton alese chiar acel moment ca să-şi facă apariţia. Ieşi din biroul aflat în cealaltă parte a holului, cu un pahar de scotch în mînă, arătînd foarte distins în costumul uşor de seară. Era de înălţime medie, dar bine făcut, cu o faţă roşie şi păr de culoarea oţelului, pieptănat pe spate, semn de vanitate.

– Avem musafiri, Vivian? întrebă venind pe hol, ca stăpînul cşnacului, uzurpatorul tronului lui Jefferson Chandler. Pe buze avea un zîmbet larg, care păcălea mulţi oameni. Dar nu pe Laurel. Niciodată. Zîmbetul acela nesuferit se lăţi şi mai mult atunci cînd o observă pe Laurel şi o porni spre ea, chicotind înveselit. Laurel! Doamne, uită-te numai la tine! Parcă ai fi un şoarece înecat!

Se aplecă s-o sărute, dar Laurel se îndepărtă imediat, îşi puse ochelarii pe nas şi-şi ridică încăpăţînată bărbia.

Jack îi urmărea cu interes.

Nu auzise cuvinte de îngrijorare şi, dacă privirea ar fi putut ucide, atunci Ross Leighton ar fi fost mort deja. Fermecătoare familie!

– Am avut o mică problemă cu maşina, rosti Jack tărăgănat, abătîndu-i atenţia de la Laurel. Pot împrumuta un tractor de aici? Dacă nu scoatem maşina cît mai repede, va fi înghiţită de mlaştină.

– Nu e o noapte potrivită ca să ieşi cu tractorul, chicoti iar Ross.

Jack îşi trecu mîna prin părul ud, apoi şi-o propti cu

nădejde pe umărul lui Ross, cu un zîmbet la fel de fals pe chip.

– A, păi mie nu-mi pasă dacă mă mai ud puțin, răspunse cu accent cajun exagerat. În fond, nu e ca şi cum aş purta un costum de cinci sute de dolari pe mine, nu?

Ross se uită îndurerat la urma umedă rămasă pe umărul hainei de seară şi-l conduse pe Jack în biroul lui ca să-l sune pe managerul plantației şi să-i spună că trebuia să iasă în ploaie.

Laurel îi privi plecînd, dorindu-şi să fi fost oriunde în altă parte, dar nu acolo. Nu era pregătită încă să o înfrunte pe Vivian. I-ar fi plăcut să fi avut la dispoziție o zi sau două, ca să se obişnuiască cu gîndul şi să-şi adune puterile. Sau măcar să fi arătat mai prezentabilă, nu ca un şoarece înecat. Afurisit să fie Ross Leighon care, cu remarca lui absurdă, o făcuse să se simtă ca un copil de zece ani.

– Laurel, ce Doamne iartă-mă cauți cu omul ăsta? o întrebă Vivian pe un ton scăzut, şocat. Îşi duse mîna spre colierul cu safire şi diamante de la gît, ca şi cum s-ar fi temut ca nu cumva Jack să vină pe la spate şi să-l fure.

Laurel oftă şi clătină din cap.

– Da, şi mie-mi pare bine să te văd, mamă, rosti cu sarcasm. Nu-ți face griji cu privire la bunăstarea noastră. Jack s-a lovit la cap, dar, în afară de asta, am scăpat cu bine din accident.

– Văd şi eu că ați scăpat cu bine, izbucni Vivian.

Se întoarse şi intră în salon, aşteptîndu-se ca Laurel s-o urmeze, ceea ce şi făcu, deşi după multe ezitări. Vivian se aşeză pe unul dintre fotoliile elegante tapisate cu mătase albă. Laurel ignoră invitația de a se aşeza pe celălalt.

Era o capcană. Era udă şi probabil murdară. Ştia prea bine că nu era cazul să se atingă de mobilă în starea în care se afla. Se poziționă în spatele canapelei *Regina Anne* şi aşteptă să înceapă spectacolul.

– Eşti în oraş de atîtea zile şi nici măcar n-ai binevoit s-o suni pe mama ta! rosti Vivian. Cum crezi că mă simt

eu? suspină delicat şi clipi des, prefăcîndu-se că îşi alunga lacrimile de durere. Chiar azi/dimineaţă, Deanna Corbin Hunt mă întreba ce mai faci, de parcă aş fi putut să-i spun ceva sigur. Îţi aminteşti de Deanna, nu? Prietena mea dragă de la şcoală? Cea care voia să-ţi scrie o scrisoare de recomandare pentru Frăţia Chi-O dacă tu nu mi-ai fi sfărîmat inima hotărînd să nu te înscrii.

– Da, mamă, oftă Laurel resemnată. Mi-o amintesc pe doamna Hunt.

– Îmi dau seama ce gîndesc toate, continuă Vivian, cu ochii plecaţi, în timp ce se juca cu un fir desfăcut de pe braţul fotoliului. Fiica mea a venit acasă pentru prima dată după nu mai ştiu cîtă vreme, nu stă la mine şi nici măcar nu s-a obosit să mă sune.

Laurel se abţinu să-i spună că ar fi putut la fel de bine s-o fi sunat-o chiar ea. Vivian părea decisă să joace rolul tragic al mamei ignorate. Nu fusese niciodată în stare să perceapă ironiile.

– Îmi pare rău, mamă.

– Ar trebui, murmură Vivian, ridicîndu-şi ochii mari şi albaştri spre fiica ei. Numai că nu m-am îmbolnăvit de grijă, mai ales că nici nu ştiam ce să cred. Pot să jur că aproape am făcut o criză.

Conştiinţa lui Laurel fu marcată o clipă de vinovăţie, deşi latura ei cinică îi spunea că nu era cazul să se lase fraierită. Toată copilăria şi-o petrecuse avînd mare grijă să nu provoace vreo criză de deprimare mamei sale, iar sentimentele ei se aflaseră undeva la limita dintre milă şi resentiment.

Pe de-o parte, simţise că Vivian nu putea să se poarte altfel, de pe altă parte însă, simţise că mama ei se folosea de acea fragilitate ca să controleze şi să-i manipuleze pe ceilalţi. Nici chiar acum Laurel nu reuşise să scape de aceste sentimente contradictorii.

– Cum crezi că li se pare prietenelor mele cînd fiica mea stă cu mătuşa ei lesbiană în oraş în loc să fie aici, cu mine?

– Nu ai de unde să ştii dacă mătuşa Caroline este

lesbiană sau nu. Şi ce contează dacă chiar este? întrebă, îndepărtîndu-se de canapea.

Se întoarse şi trecu pe lîngă bufetul mare, pe care era aşezată o tavă de argint cu mai multe sticle de băuturi pe ea. O clipă îşi dori ca stomacul ei să suporte o băutură bună, pentru că nervii ei aveau mare nevoie de aşa ceva.

În cele din urmă renunţă la acel gînd şi se apropie de uşile franţuzeşti care dădeau pe terasă şi privi afară în noapte, la grădina udată de ploaie.

– Nu e treaba nimănui cu cine se vede mătuşa Caroline, continuă. În afară de asta, nu te aud plîngîndu-te că cealaltă fiica a ta stă cu ea.

Buzele subţiri ale lui Vivian se strînseră, formînd o linie roşie pe chipul palid.

– Am încetat să-mi mai fac griji pentru Savannah cu multă vreme în urmă.

– Desigur, murmură Laurel cu amărăciune.

– Ce vrea să însemne asta?

Laurel îşi muşcă buzele şi încercă să-ţi păstreze cumpătul. Nu avea rost să mai bată apa în piuă. Vivian era regina negării. Nu avea să accepte niciodată să fie făcută vinovată pentru că fiicele ei nu se conformaseră educaţiei primite.

Inspiră adînc şi se întoarse cu faţa spre maică-sa, cu braţele încrucişate peste piept, în pofida hainelor ude.

– Şi ce anume nu-i în regulă cu Jack Boudreaux?

Vivian o privi sincer scandalizată.

– Dar ce este în regulă cu el? Pentru numele Domnului, Laurel! Omul acesta nici măcar nu vorbeşte aceeaşi limbă ca noi. Ştiu din surse sigure că nu este altceva decît un golan alb, ceea ce nu mă miră, mai ales acum, după ce l-am cunoscut.

– Dacă ar fi purtat un costum elegant, atunci ar fi fost respectabil?

– Dacă n-ar fi avut cămaşa aia pe el, i-aş fi cerut să iasă din casă, rosti Vivian cu năduf. Nu-mi pasă cît de faimos este. Scrie numai porcării şi este un gunoi. În fond, sîngele este cel care vorbeşte.

– Nu zău?

– Vai de mine, dar ce arţăgoasă eşti pe ziua de azi, observă înţepată Vivian. Nu aşa te-am crescut eu.

Se ridică deodată şi se îndreptă spre bufet ca să-şi prepare ceva de băut. În scop medicinal, desigur. Cu mişcări încete, foarte elegante, alese cîteva cuburi de gheaţă din recipientul de argint, folosindu-se de cleştele de argint, punîndu-le într-un pahar de cristal.

– Eu nu încerc decît să te ghidez, aşa cum ar face orice mamă. Se pare că nu ştii întotdeauna ce e mai bun pentru tine, dar nu am crezut vreodată c-o să te văd legînd o relaţie tocmai cu un bărbat de teapa lui Jack Boudreaux. Numai bunul Dumnezeu ştie că sora ta n-ar fi stat pe gînduri, dar tu... Mai ales că ai scăpat de mica ta problemă, mai ales că...

– Mica mea problemă! Laurel o urmări pe maică-sa cum turna gin peste cuburile de gheaţă şi cum îl îndoia cu apă tonică. Aroma băuturii, rece şi cu miros de răşină de brad, îi atinse uşor nările. Vivian era la fel de rece, de dură şi de seacă precum ginul. Niciodată nu încerca să pătreze impresiile de suprafaţă cu ceva atît de urît precum adevărul.

– Am avut o cădere nervoasă, mamă, îi zise înfuriată. Soţul m-a părăsit, cariera mi s-a distrus, iar eu am avut o cădere nervoasă severă. N-aş zice c-a fost doar o mică problemă.

Conform stilului ei, Vivian ignora lucrurile neplăcute, pe care nu voia să le discute. Se aşeză la loc pe fotoliu, puse picior peste picior şi sorbi din pahar.

– Te-ai măritat mai prejos de condiţia ta, Laurel. În afară de asta, Wesley Brooks n-avea deloc spirit. Nu te poţi aştepta de la un astfel de om să suporte o furtună mai puternică.

– Wesley a fost bun şi dulce, sări Laurel în apărarea fostului ei soţ, însă fără s-o impresioneze pe maică-sa.

– O femeie trebuie să se mărite cu un bărbat puternic, nu cu unul bun şi blînd, rosti Vivian. Dacă aî fi ales un bărbat de condiţia ta, atunci acesta ar fi insistat să renunţi

la carieră ca să stai frumos acasă şi să-i creşti copiii şi atunci nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat.

Laurel scutură din cap, uluită de logica mamei ei. Dacă s-ar fi măritat cu un bărbat din aceeaşi clasă socială, un măgar şovinist bine educat, atunci nu s-ar mai fi putut ocupa de cazul din comitatul Scott. Ar fi putut renunţa să mai caute dreptatea şi s-ar fi concentrat asupra unor lucruri mai importante, cum erau grădina sau dineurile.

– Mîine avem invitaţi la masă. Uitîndu-se la ceasul de aur de la mînă, Vivian puse paharul deoparte şi se ridică, netezindu-şi cu delicateţe rochia. Invitaţii îţi vor oferi o companie mai potrivită decît cea în care te-ai complăcut în ultima vreme.

– Nu cred că mă simt în stare de aşa ceva, mamă.

– Dar, Laurel, deja le-am spus oamenilor că o să fii aici! exclamă vorbind ca o adolescentă încăpăţînată. Aveam de gînd să te sun azi ca să-ţi spun! Doar n-o să-mi refuzi ocazia de a-mi salva obrazul în faţa prietenilor, nu?

„Ba da" îi stătea pe limbă să spună, dar Laurel se abţinu cu stoicism. *„Fii fată bună, Laurel. Fă ceea ce trebuie, Laurel. N-o supăra pe mama, Laurel."* Se uită spre tenişii uzi şi oftă învinsă:

– Sigur că nu, mamă. O să vin.

Vivian ignoră tonul îndurerat, satisfăcută de răspuns. Un zîmbet plăcut îi înflori deodată pe buze.

– Minunat! rosti, deodată energizată. Se mută în faţa oglinzii şi se cercetă repede, netezindu-şi rochia, aranjîndu-şi părul şi verificîndu-şi repede cerceii. După aceea îşi luă poşeta-plic. Ne vom aşeza la masă la ora unu, după slujbă, ca de obicei. Şi, Laurel, încearcă să te îmbraci cu ceva frumos, adăugă, privind cu dispreţ la hainele ei simple. Aşa. Eu şi cu Ross deja am întîrziat la cină, drept pentru care va trebui să ne scuzi.

– Da, mamă, murmură Laurel, strîngînd din dinţi atunci cînd maică-sa o mîngîie uşor pe obraz. O seară plăcută.

Vivian ieşi din salon cu un aer regal, victorios. Laurel o privi plecînd, copleşită de sentimentul neputinţei. Dacă nu ar fi fost atît de laşă, i-ar fi spus lui Vivian cu ani în urmă

să se mai ducă şi naibii, aşa cum făcuse Savannah. Dar n-o făcuse. Şi nici n-avea s-o facă vreodată. Biata şi patetica Laurel încă aştepta cu răbdare ca mama ei s-o iubească.

Luă un pahar de pe bufet, cu intenţia de a-l arunca de perete, dar nu-şi putea permite un asemenea gest copilăresc.

„Să nu cumva să spargi ceva, Laurel. Mama nu te va mai iubi. Să nu spui ceva ce nu se cuvine, Laurel. Mama nu te va mai iubi. Fă ce ţi s-a spus, Laurel, sau mama n-o să te mai iubească."

După ce uşa din faţă se închise, Laurel ascultă duduitul motorului şi apoi scrîşnetul cauciucurilor pe aleea de pietriş. Puse paharul jos, îşi îngropă faţa în palme şi se puse pe plîns.

7

Jack se postase în pragul salonului, în umbra densă din hol. Plînsetul lui Laurel îi sfîşia inima şi-i stîrnea compasiunea. Nu cunoştea nimic despre acea casă sau despre oamenii care locuiau acolo, dar ştia prea bine cum era să faci parte dintr-o familie disfuncţională... Îşi amintea prea bine cvuvintele amare şi certurile furioase, tensiunea prezentă care-i obligase pe el şi pe sora sa să umble în vîrful picioarelor ca să nu işte o altă explozie din partea tatălui. Ştia, şi acesta era un motiv suficient de bun ca să plece de acolo cît mai repede cu putinţă. Beauvoir era un cuib de vipere. Numai un prost ar mai fi stat acolo ca să le stîrnească. Iar el nu era prost. Avea o puzderie de cusururi, dar prostia nu se număra printre ele.

Cu toate astea, rămase mai departe locului. Rămase s-o privească pe Laurel cum îşi ştergea lacrimile şi lupta cu valul următor. Se chinuia să-şi oprească suspinele care

o zguduiau, clipind furios ca să-şi alunge umezeala ochilor şi-şi ştergea ochelarii cu marginea bluzei. *Dieu*, era tare dură. În fond, biata de ea credea că e singură. Nu avea nici un motiv să nu se arunce pe canapea ca să hohotească în voie. Cu toate astea, se silea să-şi păstreze cumpătul. Înainte ca simpatia pentru ea să prindă rădăcini în inima lui, Jack se puse în mişcare.

– Eşti gata, dulceaţă?

Laurel tresări auzindu-i glasul. Îşi puse imediat ochelarii pe nas şi-şi netezi uşor părul care începuse să se usuce. Se blestemă pentru acea reacţie, dar inima nu voia cu nici un preţ să-şi mai domolească ritmul.

– Am crezut că te-ai dus să scoţi maşina din mlaştină.

Jack zîmbi cu ironie.

– Am minţit.

Conştientă că rămăsese singură cu el, îl privi cîteva momente, în timp ce ceasul antic măsura netulburat secundele.

– De ce?

Jack se plimba tacticos prin cameră, cercetînd cu atenţie bibelourile care erau în posesia familiei Chandler de cîteva generaţii. Îşi ridică privirea spre ea şi luă o bilă de cristal pe care începu s-o joace în mînă ca pe o mingie de baseball.

– Pentru că nu mi-a plăcut deloc de tăticul tău vitreg. Desigur, nici cu maică-ta nu mi-e ruşine.

– Ce să spun, se vor simţi zdrobiţi de durere.

– Neh... Jack zîmbi răutăcios, aruncă bila în aer şi o prinse apoi într-o mînă. Inima lui Laurel aproape că sărise din piept odată cu blia strălucitoare. Cred că vor fi mai degrabă *şucăriţi* că au întîrziat la cină din pricina noastră.

În mod sigur aveau să fie *şucăriţi*, după cum se exprimase Jack în jargon. Mai ales Vivian. Laurel încercă să-şi stăpînească zîmbetul ce-i mijea pe buze.

– Mă bucur că ţi se pare o situaţie amuzantă.

– Aşa ar trebui să ni se pară tuturor. În fond, viaţa e scurtă, ar trebui să ne distrăm cît mai mult.

Jack se afla chiar în spatele ei. Braţul lui aproape îi

atinse umărul atunci cînd se întinse spre un obiect aflat pe bufet. Laurel îşi spuse să plece de acolo, dar, înainte să fi apucat să facă o mişcare, el o cuprinse cu braţele, şoptindu-i la ureche:

– Ce-ai zice dacă am merge să căutăm vechiul tău dormitor ca să ne amuzăm unul pe celălalt, *catin?* Mie tare mult mi-ar plăcea să ies din hainele astea ude ca să intru în ceva... cald...

Pielea i se strînse înfiorată cînd răsuflarea lui caldă coborî dinspre gît spre partea din faţă a bluzei, gîdilînd-o, ispitind-o, trezind la viaţă acele senzaţii delicioase. Pe dinăuntrul sutienului de mătase, sfîrcurile i se întăriseră în mod dureros. Căldura răsuflării lui îi aprinsese parcă un foc mistuitor în pîntece. Laurel încercă să se îndepărteze, dar el nu-i permise, apăsîndu-şi palmele de stomacul ei şi trimiţîndu-i scîntei de plăcere prin tot corpul. Începu s-o sărute tacticos pe gît, dînd la o parte cu dinţii gulerul ud al bluzei, ca să poată gusta pielea catifelată. Pulsul lui Laurel se acceleră imediat.

Jack chicoti încîntat de reacţia ei spontană. În mod sigur nu se mai gîndea în acel moment la lady Vivian.

– Haide, scumpete, îi murmură. În mod sigur sînt o grămadă de dormitoare goale în hambaru' ăsta de casă.

– Şi vor rămîne şi pe mai departe tot goale, răspunse Laurel. De această dată, cînd încercă să scape din strînsoarea lui, Jack o eliberă. Laurel se îndepărtă doi paşi, apoi se întoarse cu faţa spre el.

– Cum propui să ne întoarcem în oraş? îl întrebă, încercînd să-şi alunge senzaţiile plăcute cu ajutorul pragmatismului.

Jack îşi vîrî mîinile în buzunarele pantalonilor şi ridică un picior pe marginea unui scaun, căutînd să-şi ascundă cît mai bine erecţia.

– L-am sunat pe Alphonse Meyette. El şi Nipper vor veni să remorcheze Corvette-ul înapoi în oraş. I-am spus să se oprească la *Frenchie's*, ca Nipper să-mi aducă Jeep-ul. Te conduc pînă acasă, dragă.

Laurel se încruntă văzîndu-l cum surîdea.

– Unde am mai auzit replica asta înainte?

Se aplecă spre ea, provocînd-o din privire să rămînă locului şi să-l înfrunte.

– Mai degrabă te-aş conduce pînă sus, îi zise, cu glas îngroşat.

Laurel nu se putu abţine să nu rîdă în faţa tupeului lui. Îşi încrucişă braţele şi scuturâ din cap.

– Îţi cunosc deja reputaţia, domnule Boudreaux.

El se mai apropie puţin, lăsînd un spaţiu de cîteva degete între ei. Laurel îşi dădu seama prea tîrziu că o prinsese cu spatele de spătarul canapelei. Jack puse mîinile pe spătar, prinzînd-o în capcană, după care îşi înclină capul şi-l coborî, privind-o în tot acest timp drept în ochi.

– Şi atunci cum se face că nu sîntem încă în pat?

Laurel întinse o mînă, încercînd să-l ţină la distanţă. O idee tare neinspirată, îşi zise atunci cînd palma i se opri pe pieptul brozat, tare şi gol. Pielea îi era caldă şi catifelată, o combinaţie care îi uscă gîtul.

– Doamne, dimensiunile ego-ului tău sînt absolut uluitoare, rosti sec.

Ochii lui întunecaţi prinseră să sclipească, iar în obraji îi apărură iar gropiţele. Ridică mirat din sprîncene.

– Ar trebui să vezi şi restul.

Umorul situaţiei o copleşi. Dacă afirmaţia lui ar fi fost într-adevăr vanitoasă, atunci poate că l-ar fi pocnit sau i-ar fi spus ce credea ea despre părerea bărbaţilor că bărbăţia se rezuma la cei cîţiva centimetri în plus la penis. Dar ochii lui sclipeau de umor, invitînd-o să guste gluma. Laurel încercă să se arate severă, dar nu se putu abţine să nu hohotească încîntată.

– Dacă nu aş avea o asemenea părere bună despre persoana mea, îi zise Jack, sprijinindu-se de spătarul canapelei şi încrucişîndu-şi braţele la nivelul pieptului, aş fi putut să mă simt ofensat de aceste hohote de rîs.

Laurel chicoti iar, după care îşi ridică ochelarii pe nas, simţindu-se mult mai bine, mai puternică. Vivian reuşise s-o dezechilibreze rău de tot. Venirea la Beauvoir stîrnise prea multe emoţii cu care nu era pregătită să se confrunte.

Dar Jack reuşise s-o scoată din acel vîrtej de emoţii şi sentimente întunecate, aducînd-o înapoi cu picioarele pe pămînt. Laurel îl privi dintr-o parte, întrebîndu-se dacă el măcar bănuia că ea personal nu mai rîsese în casa aceea de mai bine de douăzeci de ani.

Corvette-ul a fost scos de pe marginea mlaştinii cu minimum de agitaţie, fiind remorcat apoi pînă la atelierul lui Meyette. Laurel a privit întreaga operaţiune de pe scaunul pasagerului din Jeep-ul lui Jack, cu Huey, javra, alături, aşezată pe scaunul lui Jack. Ploaia se oprise şi totul strălucea de umezeală. Norii fugiseră de pe cer, lăsînd loc apusului maiestuos al soarelui. Aerul era proaspăt şi rece. Laurel se cutremură de frig în hainele umede în timp ce atenţia ei se mută de la camionul de remorcare la mlaştina din spate. Fără să-şi dea seama ce făcea, începu să-şi roadă unghiile.

Crescuse chiar acolo, la marginea mlaştinii, dar nu-i descoperise niciodată secretele. Se gîndise întotdeauna la ea ca la o entitate, nu ca la un ecosistem. Ceva cu minte şi ochi, şi suflet întunecat. Această impresie deveni şi mai pregnantă atunci cînd camionul lui Alphonse Meyette o porni cu zgomot spre oraş, iar mlaştina se cufundă în linişte. Îşi aminti aproape fără voie de crime, ceea ce o făcu să se cutremure din nou. Imaginea unei femei tinere zăcînd acolo, singură, moartă, iar mlaştina pîndind, urmărind, păstrîndu-şi bine secretele...

– Hei, urîtule, dispari de pe locul meu.

Glasul lui Jack alungă acele imagini urîte, iar Laurel tresări. Huey protestă mîrîind, dar se mută pe bancheta din spate, unde se încovrigă cu spatele la ei.

– Auzi, nu e cîinele tău, suspină Laurel.

Jack zîmbi vesel în timp ce se urca la volan.

– Ce pot să fac dacă mă găseşte absolut irezistibil. Îi aruncă în poală o haină de blugi cam murdară. Pune asta pe tine. L-am vrăjit pe Nipper să ţi-o dea.

Laurel nu era sigură dacă merita să-i mulţumească sau nu. Nipper în mod evident nu era campionul curăţeniei.

Haina duhnea a sudoare, tutun şi benzină, dar jeepul era deschis şi drumul înapoi spre casă avea să fie destul de răcoros, mai ales că ea avea încă hainele umede. Strîmbă din nas, dar îşi puse haina. Mînecile îi ajungeau pînă la vîrful degetelor.

– Te simţi bine?

Laurel îl privi mirată, oprindu-se o clipă din suflecatul mînecilor.

– Păreai cam abătută cu o clipă înainte.

– Mă gîndeam... la fata pe care au găsit-o... Şi la cum ar fi să mori acolo şi să nu te vadă nimeni, să nu te audă nimeni. Dar păstră această parte a gîndurilor numai pentru ea. Avea o imaginaţie bogată, se punea foarte uşor în locul altora. Nu era o însuşire prea bună pentru cineva care avea de-a face cu victimele unor crime violente. Era însă incapabilă să tragă linia între simpatie şi empatie, ceea ce o făcea extrem de vulnerabilă.

– Urîtă afacere, comentă Jack, cu mîna pe chei, privind spre mlaştină.

O bufniţă pătată se făcu auzită dintr-un chiparos, înainte să-şi ia zborul pe neauzite. Laurel strînse mai bine haina puturoasă în jurul ei.

– Ai cunoscut vreuna din ele?

Jack o privi cu duritate.

– Ai început să mă interoghezi, domnişoară procuror? Să-mi chem avocatul?

Laurel nu se întrebă dacă tonul lui fusese defenisv sau numai sarcatic, pentru că nu ştia sigur dacă voia să afle răspunsul.

– Am pus o întrebare absolut inocentă. Ţinînd cont că eşti un mare amorez, nu mi s-a părut deloc nerezonabil să te întreb dacă ai cunoscut sau nu vreuna din victime.

– Nu. Nici una dintre ele nu era de aici.

Patru cadavre. Patru parohii din Acadiana, dar nu din Partout. Nici o victimă din parohia Partout, nici un cadavru descoperit acolo. Laurel se întrebă dacă avuseseră noroc sau dacă aceasta fusese intenţia ucigaşului. Se întrebă, de asemenea, dacă nu cumva parohia lor era sau nu pe

lista lui. Privi la sălbăticia din jur şi se gîndi iar la singurătatea cumplită care ar fi înconjurat-o pe victimă.

Mlaştina era un loc necruţător. Era frumoasă şi brutală. Fierbinte, seducătoare şi secretoasă. Aici moartea era ceva obişnuit, parte integrantă a ciclului vieţii. Copacii mureau, cădeau şi se descompuneau, devenid parte a solului fertil din care se hrăneau şi creşteau alţi copaci. Muştele erau mîncare de broaşte, broaştele erau hrana şerpilor, iar şerpii erau înghiţiţi de aligatori. Nici o moarte nu-şi găsea simpatia aici. Era un teritoriu al prădătorilor.

Se întoarse şi-l privi pe Jack, care o făcuse să rîdă şi să uite de necazuri la Beauvoir. Jack cu zîmbetul lui irezistibil. Acum nu mai zîmbea. Masca dispăruse dezvăluind intensitatea pe care ea doar o bănuise. Duritatea. Căldura. Sufletul întunecat.

– Eu nu omor oameni decît pe hîrtie, scumpete, îi zise. Scoase din buzunar o ţigară şi şi-o atîrnă între buze.

Cuvîntul „mincinos" îi tot răsuna în minte atunci cînd luă curba strînsă, îndreptîndu-se apoi spre oraş.

Savannah se afla în spatele uşilor franţuzeşti ale biroului lui Cooper, ascunsă între tufele de liliac din spatele bătrînei case, urmărindu-l cum lucra. Era aşezat la birou, aplecat peste carnet, cu o ţigară aprinsă alături, în scrumieră, şi cu un bol de coniac în faţă. Veioza de pe birou era singura lumină aprinsă din casă, ce arunca o strălucire domoală în jurul lui. Prin geamul de sticlă semăna cu un vis, un vis cald, auriu pe care ea nu va putea niciodată să-l păstreze. Întotdeauna era reţinută de o barieră invizibilă. Trecutul ei. Devotamentul lui pentru soţie.

La naiba cu Astor Cooper. De ce nu murea şi gata? Ce căţea plină de cruzime, care se agăţa de el cu fire invizibile cînd de fapt rămăsese numai un înveliş gol. Poate că în trecut fusese o femeie minunată. Savannah şi-o imagina dulce, delicată şi graţioasă. Tot ce nu era ea. Respectabilă, soţia perfectă, amfitrioana perfectă. Dar acum nu mai era nimic din toate astea, doar îl îndurera pe el. Mintea i se dusese, dispăruse. Numai corpul mai trăia,

funcționînd automat, îngrijit cu atenție de medici şi asistente. Eu i-aş putea oferi ceva. I-aş putea dărui totul, cugetă Savannah, netezindu-şi bluza albă şi şifonată. Tot aşa cum îi dăruise totul lui Ronnie Peltier? Strînse din dinți şi se agăță mai bine de o ramură de liliac. Făcuse dragoste cu Ronnie pentru că aşa dorise, pentru că avusese mare nevoie de puțină uşurare. Nu avea nici un rost să se simtă vinovată. Nu pentru modul în care se oferise sau pentru lăcomia cu care-l posedase.

„Pentru asta ai fost făcută, Savannah... Întotdeauna îți vei dori aşa ceva, Savannah..."

Acesta era adevărul. Adevărul care-i arsese creierul în fiecare noapte. Era o seducătoare înnăscută, făurită pentru păcat. Nu avea nici un rost să se lupte cu adevărata ei natură. În seara aceea nici nu încercase măcar să se opună. Mirosul sexului şi al coloniei lui Ronnie adăstau pe pielea ei, ca o mărturie a acestui fapt. Nici măcar nu reuşiseră să mai ajungă la rulota lui înainte să sucombe în fața pasiunii. Savannah îl făcuse să oprească maşina în spatele vechiului depozit de lemne şi se urcase pe el chiar acolo, pe bancheta din față a Fordului. Ronnie nu protestase, nu ceruse explicații. Asta-i plăcea cel mai mult la tineri; erau lipsiți de complicații. Ronnie Peltier nu era împovărat de nici un fel de considerații morale. De abia aşteptase să-şi dea pantalonii jos şi să se distreze pe rupte.

Atîtarea şi ruşinea luptau în sufletul ei pentru supremație. Ochii i se umplură deodată de lacrimi.

– Să te ia naiba, Conroy Cooper, murmură Savannah, urînd setimentele din suflet şi îndreptînd această ură spre Coop. Era vina lui. Dacă nu s-ar fi îndrăgostit de el, dacă el nu ar fi fost aşa de al naibii de nobil... El era cel care o făcea să se simtă ca ultima tîrfă.

Nu. Era o tîrfă. Se născuse tîrfă şi se antrenase pînă cînd ajunsese la perfecțiune. Cooper o făcea să se ruşineze de acest lucru. Plîngînd în tăcere, se îndepărtă de tufa de liliac şi o porni spre casă cu paşi neauziți, ca un hoț. Se lipi de peretele de lemn şi apoi se apropie încet de uşile franțuzeşti, lipindu-şi fruntea de geam.

Cooper îşi îndreptă spinarea, încet, şi puse stiloul deoparte. Creierul îi era amorţit şi gol, ca un burete care fusese stors de nişte mîini nemiloase. Analogia i se păru a fi ultimul strop de inspiraţie şi, tocmai cînd se întindea iar spre stilou ca s-o treacă în carnet, prinse cu coada ochiului o mişcare în faţa uşilor franţuzeşti.

– Savannah? Murmură numele ca pentru sine, încercînd să-i desluşească trăsăturile pe întuneric. Sigur că ea era. Venea la el pentru alinare, aşa cum proceda întotdeauna după cîte o escapadă. Iar el o primea şi o alina. Trecuseră prin tot acest ciclu de cîteva ori. Savannah era o creatură a rutinei. Se încruntă gîndindu-se că această rutină a ei includea şi durere şi degradare autoprovocate.

Îi căzu în braţe în clipa în care deschise uşile, suspinînd ca un copil. Cooper o strînse în braţe, o legănă şi-i şopti cuvinte de alint.

– Îmi pare nespus de rău, suspină ea, prinzîndu-i cămaşa în pumni. Îmi pare aşa de rău!

– Taci, şopti el. Nu mai plînge scumpo, pentru că îmi zdrobeşti inima.

– Tu mi-ai zdrobit deja inima, îi zise Savannah. Mă doare tot timpul.

– Nu, murmură el. Te iubesc.

– Mă iubeşti, murmură ea, plîngînd şi mai tare. Mă iubeşti, mă iubeşti.

Nu asta îşi dorise mereu? Să fie iubită? Cu toate astea, se dăruia mereu unor bărbaţi care nu aveau s-o iubească niciodată. În interiorul ei domnea confuzia, aşa că se agăţă mai bine de pieptul lui Cooper, căutîndu-şi alinarea în căldura şi puterea lui. Se simţea pierdută. Ar fi vrut să fie puternică, dar nu era. Ar fi vrut să fie bună, dar nu putea. Nu se pricepea decît la sex, or, nu era destul ca să-l facă pe Cooper să-şi uite jurămintele făcute la cununie.

– Gata, taci, liniştеşte-te, îi şopti el.

Mirosea a sex şi a colonie ieftină. Fusese cu un alt bărbat. Nu era nici surprins şi nici scandalizat. Nu se aşteptase la fidelitate din partea lui Savannah. Era, aşa cum

singură se descrisese, o femeie uşoară. Dar acest lucru îl întrista profund. Savannah era într-un fel întruchiparea sudului, cugetă mai departe. Frumoasă, sălbatică, încăpăţînată, o victimă...

–... Cooper?

Savannah îşi lăsă capul pe spate şi-i privi chipul, cu pumnii înfăşuraţi în cămaşa lui. El clipi şi o privi, încercînd să-şi alunge strălucirea din ochii albaştri.

– Să te ia naiba, mîrîi ea, îndepărtîndu-se. Nici măcar nu mă asculţi! Eşti alături de ea în minte, nu? Alături de lady Astore. Pura şi casta lady Astor.

– Nu e adevărat, îi răspunse el calm. Se duse la birou, concediind-o parcă, şi se apucă să-şi strîngă carnetul şi stiloul, stingîndu- şi ţigara.

– Ai prefera să fie ea aici, în locul meu, rosti Savannah cu amărăciune. Ea nu s-ar fi dus să se reguleze cu Ronnie Peltier în opt poziţii diferite. Nu, ea stă frumos la St. Joseph, frumoasă ca o orhidee şi la fel de proastă ca un par...

– Încetează! strigă Cooper. Se întoarse, o prinse de braţe şi începu s-o scuture cu putere.

Reuşi să se stăpînească cu un efort de voinţă imens.

– La naiba, Savannah, de ce faci aşa ceva? o întrebă cu asprime, strîngînd-o tare de braţe. Mai întîi îmi cerşeşti dragostea şi apoi mă faci să te urăsc. De ce nu te mulţumeşti cu ceea ce-ţi pot oferi?

– Mulţumită? şopti ea pierdută. Nu ştiu ce înseamnă să fiu mulţumită.

Cooper închise ochii din cauza valului de emoţii şi o strînse iar la piept.

– Nu mă urî, Coop, îi zise ea încet, înconjurîndu-i talia cu braţele. Mă urăsc eu singură destul.

– Gata... taci... Îi dădu părul pe spate, îi sărută tîmpla şi apoi buzele. Te iubesc, îi zise, săruînd-o, te iubesc.

– Arată-mi.

Ceasul din hol număra secundele nopţii. Savannah îl asculta cuibărită alături de Cooper. Bărbatul dormea, res-

pirînd regulat, cu un braţ petrecut pe după mijlocul ei. Părea mai bătrîn în somn. Cu vitalitatea redusă, în timp ce energia atletică i se refăcea, chipul îi arăta cu răutate cei cincizeci şi opt de ani de viaţă.

Pentru o clipă Savannah îşi închipui că acela era tatăl ei, viu, ţinînd-o aproape. Jeff Chandler ar fi avut tot cincizeci şi opt de ani dacă ar fi trăit.

Pentru o clipă îşi permise să se întrebe cum ar fi fost atunci viaţa ei. Cît de diferită. Poate că ea ar fi fost vedeta familiei, nu sora ei. Poate că ar fi devenit actriţă sau creatoare de modă. Iar Laurel... Laurel poate că n-ar mai fi trebuit să lupte din greu pentru dreptate.

Biata de ea! Se simţi copleşită de vinovăţie, gîndindu-se că o lăsase singură la *Frenchie's*. În clipa aceea ar fi trebuit să fie acasă, să se asigure că Laurel era în pat şi dormea, se odihnea.

De acum era treaba ei să se îngrijească de recuperarea surorii mai mici. Dar avusese nevoie de aceste momente cu Coop.

Momente fără certuri, fără cuvinte, doar pline de dragoste şi tandreţe.

Coop făcea dragoste cu o blîndeţe desăvîrşită. Era întotdeauna extrem de atent cu ea. Pentru el nu exista grabă, nebunie, sentimentul de urgenţă. Doar tandreţe şi reverenţă. De parcă de fiecare dată ar fi fost prima oară.

Nu, cugetă ea mai departe, zîmbind chinuit. Prima dată cînd făcuse dragoste nu semănase cu nimic din ce experimentase după aceea.

„– Mă vrei, Savannah. Am văzut cum te uitai la mine.

– Nu înţeleg ce vrei să spui...

– Mincinoaso. Ştii cum să inciţi, eşti o mică seducătoare.

– Nu e adevărat...

– Mă rog, eu oricum o să-ţi ofer ceea ce ai cerut, fetiţo.

– Nu! Să nu mă atingi, nu-mi place!

– Ba da, îţi place. Nu încerca să mă minţi. Nu te minţi pe tine însăţi. Doar pentru aşa ceva ai fost făcută, Savannah..."

Atunci închisese ochii în fața durerii orbitoare şi îl blestemase pe Ross Leighton la flăcările eterne ale iadului.

„Ucigaş de femei... Ucigaşule... Eu nu omor oameni decît pe hîrtie... Mincinosule... Eşti un mincinos, Jack..."

Se plimba de nebun pe holurile de la *L'Amour,* fără să bage în seamă tapetul rupt de pe pereți, praful, mirosul de mucegai şi mizerie, atent doar la tulburarea din interiorul lui. Se învîrtea pe dinăuntru ca o fiară în cuşcă, iar el nu avea ce altceva să facă decît să se plimbe de nebun prin casă. Nu putea elibera bestia, pentru că se îngrozea de ce anume ar fi putut să facă, să-l înnebunească sau chiar să se omoare.

Să se omoare. Acest gînd îi trecuse prin minte de mai multe ori. Dar îl alungase de fiecare dată. Nu merita eliberarea pe care i-o putea oferi moartea. Era pedeapsa lui să trăiască, ştiind că era un netrebnic, ştiind că omorîse singura persoană care-i văzuse latura bună.

Evie. Chipul ei îi apăru deodată în minte, catifelat, frumos, cu ochi mari, negri şi încrezători. Încrederea, cuvîntul ăsta avea darul să-l taie ca o lamă. Evie avusese încredere în el. Fusese la fel de fragilă ca un bibelou de porțelan şi avusese încredere în el că n-o va sparge. Însă în cele din urmă o distrusese. O omorîse.

Un urlet neomenesc, sălbatic, îi sfîşie pieptul, iar Jack se întoarse şi lovi cu pumnul în perete, sunetul agoniei reverberînd prin încăperile goale ale casei. Goale precum erau inima şi sufletul lui, precum sticla de whisky care-i atîrna din mînă. Bestia se apropie de barieră făcîndu-l să arunce sticla în uşa dinspre hol.

„Netrebnic, neputincios, putred..."

Imaginea lui Blackie Boudreaux se înfiripă dintr-unul din colțurile întunecate ale minții, gata să-l chinuie, făcîndu-l să se împleticească pe hol, să traverseze dormitorul întunecat şi să iasă pe balcon ca să scape de ea.

„Bon a rien, bon a rien..."

Acea amintire venea după el ca un demon, proaspătă, strălucitoare, făcîndu-l să închidă ochii. Se lipi de peretele

de cărămidă, încercă să se oțelească, încordă toți mușchii din trup, dar amintirea nu se lăsa îndepărtată.

Maică-sa stătea aplecată peste chiuvetă în timp ce sîngele îi şiroia din nas şi din buza spartă. Ochii îi înotau în lacrimi care apoi i se scurgeau pe obraji, dar nu plîngea zgomotos. Ştia că nu era bine. Blackie nu ar fi vrut să-i audă vaietele, asta îl întărîta şi mai tare.

Jack era agățat de fusta ei, speriat, furios, în vîrstă de numai zece ani. Prea mic ca să poată face ceva. Netrebnic, neputincios, bun de nimic. Bun doar ca să urască. De pe atunci ştia că devenise expert în ură. Îl ura pe taică-său cu fiecare celulă a corpului, iar această ură îl ajută să fugă de lîngă maică-sa, chiar în drumul lui Blackie.

Un țipăt ascuțit despicase aerul atunci cînd Marie venise în fugă spre el. Jack nici măcar nu se uitase la surioara lui mai mică, îi spusese doar să plece de acolo şi se aruncase spre tatăl lor, dorindu-şi să fi fost mai mare, mai solid, destul de tare încît să-l lovească la fel de puternic pe cît o bătuse el pe maică-sa. Dar nu fusese aşa. Nu era decît un puşti amărît, aşa cum îi spusese Blackie mereu.

Dar asta nu însemnase că nu încercase.

Strînsese pumnii, gata să lovească cît de tare putea. Dar bătrînul nu avea timp de aşa ceva. Întinsese brațul şi-l dăduse la o parte din drum cu un dos de palmă peste gură.

Jack se lăsă la podea, cu ochii în lacrimi şi cu sufletul mîncat de ură ca de un acid.

Dar deodată nu mai avea zece ani. Devenise adolescent, aşa că se ridică în picioare şi înşfăcă vătraiul de fier şi-l roti cu ambele mîini, cît de tare putu...

Tresări atunci cînd mintea trînti uşa peste acea amintire.

„Eu omor oameni doar pe hîrtie, scumpete..."

De pe balcon putea vedea Belle Riviere. Putea vedea grădina din spate şi uşa luminată. Toate ferestrele erau întunecate. Oamenii întregi la minte erau în paturile lor la ora aceea. Laurel era în pat.

– Iar eu stau în miez de noapte şi urlu la lună, mormăi Jack cu glas tare, aşezîndu-se mai bine pe podeaua de lemn a balconului. Huey se materializă din umbre şi se instală alături de el, cu o expresie serioasă în ochii ciudaţi.

– Nu ştii cînd e momentul să te fereşti de cei ca mine, cîine prost ce eşti.

Laurel însă îşi dăduse seama. Era extrem de conştientă de pericol.

– Şi aşa şi trebuie, *mon ange*, murmură Jack mai departe, privind spre ferestrele întunecate de la Belle Riviere.

Îl lăsase s-o sărute, îl lăsase să se apropie, dar în cele din urmă preferase să pună distanţa între ei. Mai bine. El nu ştia decît să folosească şi să arunce. Ucigaş de femei... ucigaş.

Cuvîntul continua să-i răscolească mintea şi atunci cînd se ridică şi intră în casă să lucreze.

8

Savannah acceptă distrugerea maşinii cu multă graţie. Însă nu acelaşi lucru se întîmplă atunci cînd află cine fusese la volan.

– Jack? Ridică dintr-o sprînceană şi-şi îndreptă umerii. Era aşezată pe marginea patului lui Laurel, cu halatul de culoarea şampaniei aruncat neglijent peste o cămaşă de noapte neagră, arătînd ca o reclamă pentru *Victoria's Secret*, cu părul strîns la spate şi buzele umflate. Ce naiba căutai pe şosea cu Jack Boudreaux?

– Aceeaşi întrebare mi-am pus-o şi eu în timp ce mergeam cu viteza luminii pe drumul ăsta pustiu, răspunse Laurel îmbufnată, privindu-se cu un ochi critic în oglinda ovală a măsuţei de toaletă.

Fusta cu care se îmbrăcase era lungă şi uşoară, avînd imprimaţi pe ea trandafiri imenşi pe un fond verde. Din

păcate, i se lăsase tocmai pe şolduri şi tivul îi ajungea acum pînă mai jos de glezne. Slăbitul necontrolat putea să facă prăpăd în garderobă.

Dar n-avea ce face. Nu adusese prea multe haine elegante cu ea. Oricum, tricoul roz de bumbac era destul de mare şi de larg ca să ascundă talia căzută a fustei. Oftă resemnată şi-şi privi sora prin oglindă.

– Nu ştiu cum să conduc o maşină ca a ta. Iar el s-a oferit, ba nu, mi-a impus, se corectă imediat, iritată, să merg cu el. Dacă n-ar fi fost aşa de insistent, atunci nu ar fi ajuns să-l sărute şi nici nu şi-ar fi petrecut noaptea privind tavanul, simţindu-se atît de... agitată.

Savannah se încruntă, lovită pe neaşteptate de un val de gelozie. *Frenchie's* era teritoriul ei, micul ei regat de bărbaţi. Jack Boudreaux era un membru al curţii ei. Nu-i plăcea deloc gîndul că-i adulmeca sora mai mică, mai ales cînd nici nu încercase vreodată să se apropie de ea. Unde mai pui că nu-i surîdea gîndul s-o împartă pe Laurel cu altcineva. Laurel venise la sora ei mai mare pentru dragoste şi alinare, nu la Jack Boudreaux.

– Aduce numai necazuri, îi zise, ridicîndu-se de pe pat şi apropiindu-se de Laurel. Stai cît mai departe de el.

Laurel îi aruncă o privire mirată peste umăr, în timp ce Savannah îi tot aranja gulerul de dantelă.

– Ieri păreai fermecată de el.

– Nu contează dacă eu sînt fermecată de el. Nu vreau să te farmece el pe tine, scumpo. Omul ăsta e un nemernic de primă mînă.

Savannah, marea protectoare. Întotdeauna avînd grijă de ea chiar dacă nimeni nu avea grijă de Savannah. Un astfel de nemernic era bun pentru Savannah sau un jucător de biliard cu zece ani mai mic, ori un scriitor căsătorit care cîştigase Premiul Pulitzer, destul de bătrîn ca să-i fie tată.

Laurel se abţinu să spună ceva ce ar fi putut regreta mai tîrziu. Îşi iubea sora şi ar fi vrut ceva mai bun pentru ea decît viaţa pe care o alesese Savannah, dar acela nu era momentul potrivit pentru a-i spune. Avea şi aşa des-

tule pe cap, gîndindu-se la prînzul la care nu avea chef să participe.

– Ai zis că e scriitor. Ce anume scrie?

– Ohoho, răspunse Savannah, zîmbind încîntată. Romane de groază absolut fenomenale. Genul de cărți care te fac să te întrebi cum naiba de mai poate să doarmă noaptea. Tu nu intri niciodată prin librării, scumpo? Jack figurează pe toate listele de best-seller-uri.

Laurel nici măcar nu-şi mai aminţea cînd citise ultima dată ceva care să nu fi fost scris în jargon juridic. Cazul îi consumase tot timpul, alungînd orice altceva din viaţa ei, preocupările preferate, prietenii, soţul, perspecivele... Dar şi aşa, nu era genul de om care să se dea în vînt după romanele care te ţineau noaptea treaz, tresărind la orice foşnet.

Nu avea nevoie să dea bani ca să fie îngrozită şi deprimată. Avusese destul de furcă cu ororile în viaţa reală. Iar deprimarea era ceva ce putea obţine pe gratis, fără probleme. Încercă să suprapună imaginea lui Jack, pianistul, hoţul de maşini, ticălosul care săruta ca un înger cu imaginea mentală pe care şi-o făcuse fără voie despre scriitorii de romane de groază, dar nu reuşi să obţină ceva prea clar. În plus, mai exista şi un alt Jack, bărbatul pe care-l surprinsese de cîteva ori, cînd nu era atent. Un bărbat dur, întunecat, cu o intensitate a privirii uluitoare. Numai amintirea lui o făcea să tremure uşor, aşa că alungă orice gînd referitor la el.

Se privi iar în oglindă şi ajunse la concluzia că arăta ca o fetiţă gătită cu hainele mamei. Deşi Vivian nu le permisese niciodată să facă aşa ceva. Savannah se apucă să cotrobăie în unul dintre sertarele comodei şi apoi se apropie de ea cu două ace de siguranţă. Făcu două falduri elegante sus, în talia fustei, şi le prinse cu acele, ascunzîndu-le apoi cu tricoul.

– Modificări instant. Astea fac parte din trucurile manechinelor, îi zise absentă, studiind-o pe Laurel cu atenţie.

– De ce nu ai continuat cariera de manechin? o întrebă Laurel.

– O să porți cerceii mei de aur, murmură Savannah, după care ridică fruntea. Cum? A, da, cu prezentările de modă.

– Mi s-a părut că-ți mergea bine la agenția aia din New Orleans.

Savannah strîmbă din nas şi dădu nepăsătoare din umeri în timp ce umbla cu o perie fină şi fardul roşu-maroniu pe obraz, trecînd pămătuful peste pomeții lui Laurel.

– Andre mă iubea pentru felul în care i-o sugeam, nu pentru portofoliu. Oricum, nu eram prea grozavă, ca manechin vreau să spun. Însă mă pricep de minune la sex oral.

Laurel nu comentă, dar Savannah observă imediat maxilarul încordat şi buzele ei strînse. Dezaprobare. O durea şi nu-i plăcea deloc.

– Tu ține-te de ceea ce ştii să faci mai bine, scumpo, îi zise înțepată. Treaba ta e justiția. Talentele mele au o altă destinație.

Puse fardul deoparte şi se întoarse iar spre Laurel.

– Hai să te vedem acum, îi zise. Zău dacă înțeleg de ce te supui la un astfel de chin. Eu una i-aş fi spus lui Vivian să se mai ducă şi naibii.

– Păi, aşa ai şi făcut, răspunse Laurel. De multe ori.

– Aşadar, acum a venit rîndul tău. Te conduce ca pe un cîine în lesă...

– Te rog. Laurel închise ochii. Doamne, dacă nu era în stare să suporte o astfel de ceartă, cum se va descurca la Beauvoir? Se cutremură de silă. Prînzul cu Vivian şi compania semăna cu dansul pe un cîmp minat. Doamne, îşi zise mirată, cum de putuse supraviețui atîta prin sălile de judecată cînd era atît de laşă? Aş fi putut să refuz, îi zise, dar n-am nevoie de astfel de belele deocamdată. O singură masă şi am scăpat. Aşa că mai bine mă duc şi termin odată.

Savannah nu comentă.

– Atunci te rog să iei cerceii mei de aur şi, pentru Dumnezeu, nu-ți mai pune ochelarii ăia oribili pe nas. Te fac să semeni cu o găină jumulită.

Laurel o privi sincer mirată.

– Nu vrei să mă duc acolo, dar în schimb doreşti să arăt cît mai bine?

Ochii albaştri ai lui Savannah scînteiară şi buzele pline se strînseră cu duritate.

– Vreau ca Vivian să se uite la tine şi să se simtă ca o hoaşcă bătrînă şi uscată. Aşa cum şi este de fapt.

Laurel se încruntă atunci cînd Savannah se duse să-i aducă cerceii din dormitorul ei. Savannah şi mama lor fuseseră întotdeauna rivale. Vivian era prea egoistă, prea absorbită de sine ca să aibă o fiică atît de frumoasă şi de dezirabilă precum Savannah.

Rivalitatea dintre ele era o altă faţetă nesănătoasă dintr-o relaţie bolnavă de-a binelea. Această rivalitate fusese unul dintre motivele pentru care Laurel nu încercase să facă absolut nimic ca să-şi pună frumuseţea în valoare. Jucînd mereu rolul diplomatului, Laurel nu dorise să clatine o barcă şi aşa instabilă, atrăgînd atenţia asupra sa. Celălalt motiv al ei nu fusese tocmai nobil, admise încruntîndu-se spre imaginea din oglindă.

„Dacă nu sînt la fel de drăguţă ca Savannah, atunci Ross o să mă lase în pace. O s-o aleagă pe Savannah, nu pe mine. Ce bine."

Nu exista un anume cuvînt pentru acest gen de vinovăţie iscată de asemenea amintiri, cugeta Laurel, aşteptînd-o pe Savannah să se întoarcă. Savannah reveni cu cerceii şi cu halatul căzut de pe un umăr, arătînd în toată fumuseţea ei o vînătaie din dragoste. Laurel simţi cum i se strîngea stomacul, după care se întrebă cum avea să reziste în timpul prînzului.

Prînzul de duminică de la Beauvoir era o tradiţie la fel de veche ca sudul. Familia Chandler participa întotdeauna la slujba duminicală, atît din simţul obligaţiei şi datoriei faţă de comunitate, cît şi din respect pentru religie, după care cîţiva aleşi erau invitaţi să pînzească la Beauvoir şi să-şi petreacă ziua cu preocupări plăcute.

La Beauvoir nu mai rămăsese nici un alt membru al

familiei Chandler, dar tradiția se păstrase, ca o parte a simțului sucit de responsabilitate socială a lui Vivian.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi avut măcar în parte şi simțul responsabilității față de familie, cugetă Laurel, urcînd scările verandei şi sunînd la uşă. Începuse iar să plouă şi, cît aşteptă, se sili să asculte ropotul liniştitor, sperînd să-şi mai calmeze nervii. Scoase din pachetul ascuns în buzunarul fustei o tabletă de *Maalox* pe care şi-o vîrî în gură.

Muncita Olive deschise uşa, la fel de gri şi de posomorîtă ca amiaza, privind-o pe Laurel cu ochi inexpresivi, de parcă nici n-ar mai fi văzut-o vreodată. Laurel încercă să-i zîmbească cu amabilitate atunci cînd trecu pe lîngă ea în holul larg. Se îndreptă apoi spre salonul cel mare, cu viziuni de coşmar în minte.

Casa în sine reprezenta decorul perfect pentru un film de groază sau chiar pentru un roman de acest gen. Vechea plantație de la marginea mlaştinei, un loc plin de secrete, ură străveche, minți diabolice, o reşedință în care tradiția era înfăşurată în ceva grotesc, iar dragostea era acră precum laptele prins.

Încercă să şi-l imagineze pe Jack scriind o astfel de poveste, dar nu-l putea vedea decît cu cămaşa hawaiană descheiată, cu şapca de baseball cu cozorocul întors spre ceafă şi zîmbetul fermecător pe buze.

Imaginea îi aduse un surîs pe buze atunci cînd şi-l închipui chiar acolo, în salonul cel mare de la Beauvoir, cercetînd cu ironie invitații. Că nu s-ar fi potrivit acelei adunări era evident. Ross se afla lîngă bufetul cel mare, părînd prospăt călcat şi perfect aranjat într-un costum gri-argintiu. Era modelul domnilor sudişti bine crescuți şi educați pînă în vîrful unghiilor perfect aranjate. Mai ales datorită zîmbetului uşor, de superioritate şi a aurei de autoritate.

Laurel se sili să nu-l mai privească, sigură că ura pe care o simțea pentru acel om era atît de puternică, încît ar fi putut atrage atenția tuturor asupra ei. Se concentră în schimb asupra celorlalți invitați, măsurîndu-i şi cîntărindu-i automat. Ca procuror era obişnuită să-şi facă repede o impresie destul de corectă despre victime, făptaşi, even-

tuali martori sau despre avocații apărării. La fel procedă şi acum, ca să-şi poată pregăti o strategie.

Bărbatul cu care discuta Ross avea guler de cleric. Era mic, subțire şi chelios, dînd atît de des din cap în timp ce-l aproba pe Ross şi inepțiile pe care le debita, încît părea bolnav de nervi. Laurel îl etichetă imediat slab de înger şi prost, după care trecu la următorii invitați.

În spatele canapelei, lîngă care o încolțise Jack cu o seară înainte, era un cuplu de vîrstă mijlocie. O pereche de fețe rotunde şi plăcute, a bărbatului uşor bronzată, iar a femeii palidă şi perfect fardată. Femeia purta un costum de un roz palid, prea țeapăn ca să nu fi fost nou-nouț, şi părul proaspăt coafat. Privirea ei cerceta neliniştită toate semnele bogăției din jur.

Probabil că erau noii vecini, îşi dădu Laurel cu presupusul. Plantatori, dar nu la fel de bogați precum cuplul Chandler-Leighton. Oameni care puteau fi uşor impresionați şi umiliți de o invitație la Beauvoir.

Îşi mută privirea asupra lui Vivian, aşezată pe fotoliul ei favorit, arătînd rece şi sofisticată într-o rochie de in albastru. Celălalt fotoliu era ocupat de un bărbat brunet şi înalt, a cărui față îi era invizibilă lui Laurel. Înainte să se fi putut muta în altă parte ca să-l poată studia mai bine, Vivian o observă şi se ridică din fotoliu, cu un zîmbet rece pe buze.

– Laurel, scumpa mea.

Venea spre ea cu mîinile întinse. Supusă, Laurel acceptă degetele mamei şi suportă cu stoicism săruturile de pe obraz în timp ce atenția tuturor se fixase asupra lor.

– Mamă.

– Păcat că n-ai venit la slujbă.

– Îmi pare rău. Nu m-am simțit în stare să-i fac față.

– Da, desigur... Vivian continuă să zîmbească. Numai Laurel văzu amenințarea din privirea ei. Ştim cu toții că ai nevoie de odihnă, dragă. Haide să faci cunoştință cu toată lumea. Ross, ia te uită, a venit Laurel.

Ross se apropie de ele cu un zîmbet larg pe chip.

– Laurel, scumpo, ce bine arăți azi!

El îi puse o mînă pe umăr, însă Laurel se îndepărtă

discret, nedorind să suporte acea atingere de dragul nimănui.

– Ross, murmură, înclinîndu-şi capul, sperînd ca astfel să evite să-l privească drept în faţă.

Clericul a fost prezentat drept reverendul Stipple. Strîngerea lui de mînă era la fel de fermă ca şi cea a unei bunicuţe pe patul de moarte. Cuplul de vîrstă mijlocie, Don şi Glory Trahern, preluase recent controlul asupra plantaţiei care fusese a unchiului ei, Wilson Kincaid, de care Laurel îşi amintea vag ca de un prieten al tatălui ei. Don Trahern era un bărbat cumsecade şi manierat, care-şi cunoştea locul. Glory o curta în draci pe Vivian, zîmbind mereu cu gura pînă la urechi şi făcînd mult prea multe complimente.

Laurel o salută aşa cum se cuvenea şi privirea i se îndreptă spre ultimul oaspete la prînz. Micul cerc de invitaţi se desfăcu înaintea lui, privindu-l de parcă ar fi fost prinţul moştenitor al coroanei dintr-o altă ţară, care venise să onoreze cu prezenţa lui micul lor tîrguşor. Era înalt, cu membre lungi, personificarea eleganţei într-un costum perfect croit. Părul îi era la fel de negru precum pana corbului, frumos tuns şi bine periat pe spate.

–... iar oaspetele nostru de onoare pe ziua de azi, îi zise Vivian zîmbind ca o regină, este Stephen Danjermond, procurorul nostru districtual. Stephen, aceasta este fiica mea, Laurel.

Totul fusese o înscenare. Laurel avea impresia că tocmai îi căzuse legătura de pe ochi. Se aşteptase să dea peste mica nobilime din vecinătate. Nu crezuse nici o clipă că maică-sa avea s-o facă pe peţitoarea. Ea şi Danjermond erau singurii oameni din acea încăpere care aveau sub patruzeci şi cinci de ani. Singurii doi care nu aveau partener. Se simţea ca o proastă şi tare i-ar fi plăcut să plece de acolo. Dar strînse din dinţi şi întinse mîna, oferind ceea ce spera să fie o expresie plăcută spre procuror.

– Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Danjermond.

– Plăcerea este de partea mea, răspunse el galant.

Privirea lui o prinse pe a ei ca o rază tractoare, fermă,

calmă, fără a clipi. Prea calmă, ca suprafața mării pe o zi fără vînt. Ochii lui erau de un verde foarte limpede. De culoarea smaraldelor, înconjurați de gene dese şi scurte, şi apărați de sprîncene strufoase, drepte. Era de o frumusețe uluitoare, cu chipul prelung, bărbia puternică şi nasul subțire, aristocratic. Gura îi era largă şi mobilă, ridicîndu-se uşor la colțuri sezual, aproape felin.

Laurel simți un mic fior de alarmă pe ceafă. Mai mult ca sigur că în sala de judecată era un oponent formidabil... Ştia acest lucru instinctiv, îi putea simți puterea personalității în privire, deşi era incapabilă să-i citească gîndurile. Laurel încercă să-şi retragă mîna, dar el i-o reținu, politicos, dar cu femitate, ținînd-o prizonieră între palmele sale mari.

– Am auzit multe despre tine, îi zise. De-abia aşteptam să te cunosc, Laurel.

Era ceva aproape... intim în tonul lui. Glasul lui avea un ton baritonal bine cultivat, care vibra de accentul sudist educat.

– Stephen e din New Orleans, îi spuse Vivian, ridicînd puțin vocea ca să acopere tunetul de afară. Am întîlnit-o pe mama lui cu nişte ani în urmă, deşi nimeni şi nimic n-o să mă facă să mărturisesc cît de mulți, adăugă cu cochetărie, fluturînd din gene. Atunci cînd am petrecut o vară la verişoara mea, Talland Jordan Brooks. O mai ții minte pe verişoara Talli, Laurel? Tatăl ei se ocupa de petrol, iar fratele a făcut o adevărată avere pe piața argintului şi apoi a pierdut absolut tot la bursa de la New York. Doamne, ce scadal s-a declanşat atunci! Laurel a fost una dintre domnişoarele de onoare la cea de a doua nuntă a verişoarei Talli, continuă Vivian cu explicațiile. Glory Trahern îi asculta cu sfințenie fiecare cuvînt. Toți ceilalți se plictisiseră şi se foiau deja. Primul ei soț a murit într-un accident. O treabă oribilă! Dar Talli şi-a revenit repede şi s-a recăsătorit foarte bine. O femeie cu adevărat remarcabilă, verişoara Talli. Mi-a prezentat-o pe mama lui Stpehen la o serată. O femeie minunată, absolut minunată! Aşa am constatat că amîndouă am fost la Sacred Heart, dar ea era cu

cîțiva ani mai mare ca mine şi frecventam cercuri diferite. Familia Danjermond se ocupa mai ales de vapoare, conchise ea în cele din urmă, ceea ce atrase atenția bărbaților din nou.

– Vapoare şi politică, rosti Danjermond. Spre meritul lui, izbutise cumva să-şi păstreze zîmbetul pe buze cît timp vorbise Vivian. Fratele meu mai mare, Simon, a preluat afacerea, ceea ce a însemnat că mie mi-a mai rămas doar politica.

Cei prezenți acolo începură să rîdă politicoşi. Laurel tresări. Individul continua s-o țină de mînă şi nu şi-o putea retrage fără a face o scenă. Însă îşi ridică bărbia şi-l privi drept în ochi.

– Eu am crezut întotdeauna ca principala îndatorire a unui procuror este justiția, nu alergatul după un post de senator.

Glory Trahern suspină uşor şi-şi duse mîna la gît de parcă s-ar fi sufocat. Restul invitaților o privea cu ochii cît cepele. Vivian avea o privire de lup gata de atac. Singurul care nu părea ofensat era chiar Danjermond. Zîmbetul îi deveni chiar mai larg.

– Am auzit că ai fost o adevărată campioană a justiției.

– Asta era treaba mea, îi zise ea pe un ton sec, refuzînd complimentul. Şi a dumitale.

El îşi lăsă capul într-o parte, de parcă s-ar fi gîndit profund la spusele ei.

– Aşa este, iar dosarul meu atestă acest lucru. Martori îmi sînt toți oamenii din parohia Partout.

– Categoric, Stephen, ciripi Vivian.

Zîmbindu-i dulce, se apropie de el şi-l luă posesivă de braț, de parcă ar fi decis că Laurel nu-l merita şi ca atare era cazul să-l ia înapoi. Laurel îşi retrase mîna şi-şi încrucişă brațele la piept, gîndindu-se că întreaga situația era amuzantă şi ar fi savurat-o dacă n-ar fi fost atît de furioasă pe maică-sa.

– Ai un dosar impecabil, continuă Vivian strălucind de mîndrie, de parcă ea ar fi fost direct responsabilă pentru bărbăția lui. Spun sincer că nici nu ştiu cum ne-am fi des-

curcat fără tine. În timp ce atîtea crime oribile au loc în Acadiana, parohia Partout a rămas un rai al celor care respectă legile.

– Jur că da, chiţăi fără graţie Glory Trahern, întinzîndu-se să-i atingă braţul, de parcă ar fi fost vreun fel de amuletă. Nici nu îndrăznesc să ies din parohia noastră, ştiind ce crime au loc de jur împrejur.

Ochii verzi ai lui Danjermond străluceau de amuzament atunci cînd întîlniră privirea sceptică a lui Laurel.

– Vezi, Laurel, care este avantajul de a avea un procuror cu ambiţii politice? Trebuie să-mi fac bine treaba pentru că altfel nu m- ar mai vota nimeni.

Comentariul lui stîrni rîsetele celorlalţi. Vivian îl mîngîie pe braţ, mulţumită de umorul lui binevoitor. Laurel reuşi cu greu să zîmbească. Stephen Danjermond nu era primul politician care-şi făcea ucenicia în biroul procurorului districtual. Oricum, nu era pregătită pentru o confruntare filozofică cu el. Venise acolo doar ca să facă act de prezenţă şi cu asta basta. După privirea pe care i-o tot arunca Vivian, era evident că trebuia să se păstreze în cadrul acestui plan.

„Fii fată cuminte, Laurel. Nu clătina barca, Laurel. Să spui întotdeauna numai ce se cuvine, Laurel."

Olive se împletici în salon, cu o expresie de scuză pe chip, şi anunţă morocănoasă că masa era gata, tresărind apoi ca un cîine bătut cînd se auzi tunetul deasupra casei.

– Ei bine, recunosc că mie mi-e deja foame! declară Ross zîmbind larg. Îl prinse pe reverendul Stipple pe după umeri. Dumneata ce zici, domnule reverend?

Bietul om începu să dea din cap ca o jucărie stricată.

– Da, da, şi mie mi-e foame.

Toată lumea o porni spre sufragerie, în frunte cu Vivian care era încă la braţul procurorului, întorcîndu-se după aceea ca să-i conducă şi pe ceilalţi. O prinse pe Laurel de braţ şi o obligă să rămînă în urmă, în timp ce toţi ceilalţi se îndepărtau pe hol, trăncănind veseli.

Laurel închise ochii o clipă şi încercă să-şi înghită oftatul.

– Laurel Leanne! Cum de îndrăzneşti să fii nepoliticoasă cu un oaspete al acestei case? izbucni Vivian şoptind furioasă. Stephen Danjermond este un om extrem de important. Nimeni nu ştie cît de departe ar putea ajunge în politică.

– Dar asta nu înseamnă că trebuie să fiu de acord cu el, mamă, rosti Laurel, ştiind deja că era inutil să încerce s-o contrazică. Codul mamei ei cerea ca doamnele să fie politicoase indiferent de situaţie. Nu conta dacă politica procurorului ar fi rivalizat cu cea a lui Adolf Hitler în extremism.

Vivian strînse buzele şi miji ochii.

– Să fii politicoasă cu el, Laurel. Te-am crescut ca să devii o doamnă şi nu voi tolera ceva mai prejos în casa asta. Stepehn este un om educat, puternic şi provine dintr-o familie extrem de bună.

Traducere: Stephen Danjermond era o pradă pe cinste. Nu mai exista probabil nici o îndoială că absolut toate debutantele din parohie puseseră deja ochii pe el. Laurel ar fi vrut să-i spună lui Vivian că nu-şi căuta un alt soţ, dar decise că era mai bine să tacă. Nu ştia de ce, dar în mod sigur mamei ei nici prin cap nu-i trecuse că Laurel avea nevoie de timp ca să se vindece şi să uite calvarul prin care trecuse.

– Îmi pare rău, mamă, murmură supusă, nedorind să mai prelungească cearta.

– Mă rog, oftă Vivian, calmîndu-se ca prin minune. Întotdeauna ai avut momentele tale de încăpăţînare. Aici semeni foarte bine cu tatăl tău.

Întinse mîna şi netezi părul lui Laurel, cu o expresie cu adevărat maternă pe chip.

– Arăţi foarte bine azi. Nuanţa asta de roz te prinde bine.

Laurel mulţumi, urîndu-se pentru că se lăsase sedusă de un astfel de compliment. Nu reuşise niciodată să scape de acea nevoie copilărească de a fi mereu aprobată de mama ei.

O slăbiciune. Una dintre multe altele.

Se uită la ceas, în timp ce Vivian o conducea afară din salon, întrebîndu-se cît de curînd putea pleca de acolo. Acest şoc emoţional nu-i făcea nici un pustiu de bine.

E numai o simplă masă de prînz, îşi zise singură. Durează numai vreo două ceasuri. Ai răbdare şi după aceea o să poţi pleca înapoi acasă.

Sufrageria era la fel de elegantă şi de plină de moşteniri de familie ca şi salonul. Masa *Hepplewhite* şi scaunele străluceau după două secole de lustruire constantă. Podeaua de lemn de cedru răsuna din cauza paşilor, oricît de uşori, sub tavanul înalt de cinci metri. Glory Tarhern îl privea cu ochii mari, încercînd să preţuiască din privire candelabrul de cristal. Soţul ei o prinse de braţ şi o conduse spre scaun.

Laurel descoperi că era aşezată chiar în faţa lui Stephen Danjermond, care primise locul de onoare la dreapta lui Vivian, aşezată la un cap al mesei, faţă în faţă cu Ross. Laurel se instală cît mai comod şi-şi coborî privirea în farfurie, conştientă la modul neplăcut de bărbatul chipeş, bogat şi inteligent care stătea chiar în faţa ei, dorindu-şi să fi avut ochelarii aceia urîţi pe nas. Nu voia să-i atragă atenţia, tot aşa cum nu dorise să atragă atenţia tatălui ei vitreg cu două decenii în urmă. În clipa aceea, nu avea loc pentru un bărbat în viaţa ei.

În minte îi apăru imaginea lui Jack, cu zîmbetul lui batjocoritor, se încruntă şi înfipse furculiţa într-un sparanghel.

Subiectul legii şi ordinii supravieţuise călătoriei prin hol, iar participanţii tocmai discutau cu aprindere despre dinamicul duo al parohiei Partout, şeriful Duwayne Kenner şi procurorul districtual Danjermond, mulţumiţi şi mîndri că rata criminalităţii era ţinută la un nivel minim.

– Oamenii n-au decît să spună ce vor despre personalitatea lui Kenner, rosti Ross cu aerul său de autoritate, dar omul îşi face bine treaba. Îndrăznesc să afirm că dacă toate crimele acestea ar fi avut loc în parohia noastră, Kenner l-ar fi prins pînă acum pe făptaş.

– Probabil, răspunse Danjermond, în timp ce Olive îi

lua farfuria de salată şi dispărea de lîngă el. În mod sigur ar face tot ce-i stă în puteri. Este un om foarte capabil şi tenace cît încape. Însă nu trebuie să uităm că acest gen de ucigaş este foarte deştept. Sclipitor chiar.

– E bolnav, comentă Glory Tarhern, încruntîndu-se şi cutremurîndu-se uşor. Nebun şi bolnav, asta e.

Dajermond îşi lăsă capul într-o parte, luînd în considerare şi această posibilitate.

– Sau poate că e un om rece. Lipsit de emoţii. Lipsit de suflet. Îşi întoarse privirea intensă asupra lui Laurel. Tu ce părere ai, Laurel? Criminalul nostru e nebun sau rău?

Laurel răsuci şervetul din poală, dorindu-şi să fi putut pasa întrebarea mai departe soţilor Tarhern sau reverendului Stipple. Nu avea chef ca Danjermond să se apuce s-o întrebe cum a fost viaţa ei în rolul „procurorului care strigă că vine lupul"

– Eu... eu... nu ştiu ce să spun, murmură. Nu ştiu destule amănunte despre aceste cazuri ca să-mi pot exprima o părere.

– Există însă o diferenţă, nu eşti de acord cu mine? insistă el pe un ton subtil. Dacă societatea consideră ucigaşii nebuni pînă la un anumit punct, completele de judecată au alte criterii. În ochii legii există o diferenţă clară. Tu crezi în răutate, nu, Laurel?

Laurel îi întîlni privirea fixă, simţindu-se tot mai prost. Nu ar fi vrut să se fi lăsat atrasă în această conversaţie. Danjermond însă îi reţinea atenţia, iar cei din jur aşteptau s-o audă ţinîndu-şi răsuflarea. De afară se auzi tunetul. Ploaia se înteţi.

– Da, răspunse încet. Da, aşa, cred.

– Iar bunătatea trebuie să triumfe asupra răutăţii. Aceasta este fundamentul sistemului nostru judiciar.

Da, dar nu aşa se întîmpla întotdeauna. Ea ştia mai bine decît oricine, dar îşi ţinu gura şi-şi feri privirea. Danjermond continua însă s-o privească cu insistenţă.

– Că tot a venit vorba de bine şi rău, rosti Laurel, întorcîndu-se spre reverendul Stipple, ce părere ai despre Jimmy Lee Baldwin, domnule reverend?

– Oricît de mult mi-ar displace să vorbesc de rău pe cineva, părerea mea despre el nu e tocmai bună, îi răspunse clericul, servindu-se cu o porție generoasă de friptură de vacă. E cam prea spilcuit pentru gustul meu. Însă emisiunea sa religioasă ajunge pînă şi la cele mai îndepărtate case şi la cei care nu pot ieşi, şi îi cheamă la ordine pe cei care au uitat de învățăturile creştine, pierzîndu-se în păcat.

O părere era anulată de cealaltă, dar Laurel se abținu să sublinieze acest lucru. Ai răbdare şi pe urmă vei putea pleca de aici, îşi zise pentru a mia oară.

– În plus, face campanie împotriva păcatului din comunitate, continuă reverendul, arătînd ca şi cum tocmai s-ar fi convins că îl plăcea pe individ.

Laurel îşi aminti de comentariul lui Savannah despre preferințele sexuale perverse ale lui Jimmy Lee Baldwin, dar continuă să tacă. Se servi cu cartofii prăjiți care-i adusese Olive.

– Am auzit că încearcă să închidă *Frenchie's Landing,* zise Glory Tarhern, cu ochii strălucitori, bucuroasă că avea ocazia să bîrfească.

– Da, răspunse Laurel, iar proprietarii sînt foarte supărați din cauza asta. Cel puțin T-Grace Delahoussaye era supărată. În privința lui Ovide, trebuia s-o creadă pe T-Grace pe cuvînt.

– Ai fost acolo?

Laurel tresări, neplăcut surprinsă de tonul lui Vivian, dar alungă teama pe loc. Era o femeie în toată firea, capabilă să meargă oriunde dorea.

– A trebuit să văd pe cineva din cauza unui cîine, răspunse, tăind felia de carne din farfurie. Deşi *Frenchie's* nu se compară cu clubul vostru, în nici un caz nu este un sălaş al păcatului, aşa cum insinuează domnul Baldwin.

– Nu este un loc în care să meagă oamenii respectabili, comentă Vivian, cu chipul umbrit de dezaprobare.

– Eu unul îți înțeleg punctul de vedere, Laurel scumpo, rosi deodată Ross. *Skeeter Mouton's* este de departe cel mai rău famat loc din parohie. Dacă Baldwin ar fi serios în

războiul ăsta împotriva păcatului, atunci ar fi trebuit să se îndrepte spre *Mouton's*. Dar probabil că Baldwin ştie prea bine că nu se poate apuca să stîrnească cuibul acela de viespii, pentru că ar fi omorît pe loc.

– Drept pentru care s-a apucat să hărţuiască o afacere cît se poate de legitimă.

– Ai de gînd să preiei cazul Delahoussaye, Laurel? întrebă Danjermond.

Laurel îi întîlni iar privirea.

– Deocamdată nu practic avocatura, dar cineva ar trebui să se ocupe de cazul lor.

El ridică uşor din umeri.

– Nu pot să acţionez în numele lor cîtă vreme nu depun o plîngere formală. Ar trebui să le pasezi această informaţie. Nu e împotriva legii să predici unei gloate, dar este ilegal să încalci proprietatea privată.

– Da, le-am sugerat deja treaba asta.

El îi zîmbi, dîndu-i de înţeles că o cunoştea mai bine decît credea ea.

– Aşadar, ai de gînd să preiei cazul lor, nu, Laurel?

Adevărul afirmaţiei lui o zăpăci o clipă, însă ea dădu din cap cu vehemenţă.

– Nu, le-am sugerat calea pe care o au de urmat.

– Stephen are cazuri mult mai importante de care să se ocupe. Nu-i aşa, Stepehn, dragule? rosti Vivian, mîngîindu-l pe braţ. De ce nu ne povesteşti cum procurorul general te-a numit şeful forţei antidrog din Acadiana?

Minutele se tîrau ca melcii. Laurel ciugulea din mîncare şi se uita la ceas din jumătate în jumătate de minut. În cele din urmă s-au ridicat de la masă şi s-au întors în salon pentru cafea. În timp ce Vivian o muştruluia pe Olive şi soţii Trahern se instalaseră deja pe canapea, Laurel se postă lîngă uşile terasei cu cana de cafea în mînă, privind la grădina udată de ploaie. Furtuna trecuse. Cînd scăpa de acolo, intenţiona să meargă acasă şi apoi să stea în grădina parfumată ca să citească cîteva ore.

– Compania noastră este chiar atît de neplăcută?

Laurel tresări şi se uită peste umăr, constatînd uimită

că Danjermond era chiar în spatele ei. Îşi terminase cafeaua şi stătea cu mîinile în buzunarele pantalonilor eleganţi.

– Nu, chiar deloc, răspunse Laurel.

Danjermond zîmbi ca o pisică.

– Nu eşti o mincinoasă grozavă, Laurel, îi zise încet. Haide, spune-mi adevărul. Ai prefera să fii altundeva?

– Admit că nu am venit în oraşelul nostru ca să ies în societate.

– Atunci înseamnă că am avut noroc cu carul pentru că azi ai făcut o excepţie. Asta dacă nu cumva chiar eu sînt motivul pentru care te uiţi pe geam dorindu-ţi să fii în altă parte.

– Sigur că nu.

– Foarte bine, pentru că tocmai voiam să-ţi sugerez că poate ne vom întîlni din nou, cît mai curînd, la o cină intimă. Eventual la lumina lumînărilor.

Laurel făcu ochii mari.

– De-abia te cunosc, domnule Danjermond.

– Păi, tocmai pentru asta au fost inventate cinele intime, Laurel, îi explică el degajat, privind-o cu intensitate. Ca oamenii să se poată cunoaşte mai bine unii pe ceilalţi. Aş vrea să aflu cît mai multe despre opiniile tale, despre planurile pe care le ai, să te cunosc mai bine.

– Pe moment nu am nici un fel de planuri. Şi nu vreau să-mi discut opiniile. Nu încerc să fiu nepoliticoasă, zise Laurel repede, ridicînd mîna într-un gest împăciuitor. Adevărul este că am divorţat de curînd şi am trecut prin multe necazuri în ultimul an. Pur şi simplu nu mă simt în stare să mă întîlnesc cu cineva deocamdată.

– Nu te simţi în stare nici pentru un post? o întrebă el, ridicînd dintr-o spînceană, deloc afectat de refuzul ei.

Laurel îşi lăsă capul în jos şi-l privi suspicioasă.

– De ce mi-ai oferi un post? De-abia ne-am cunoscut.

– Pentru că aş avea nevoie de un procuror capabil în biroul meu. Exceptînd cazul din Comitatul Scott, ai un dosar excelent. Cazul pe care l-ai construit în favoarea imigrantului Valdez a fost excepţional, unde mai pui că ai

trecut peste orice limită omenească investigînd violul femeii oarbe, atunci cînd erai încă stagiară în biroul procurorului districtual din Comitatul Fulton.

Pe atunci abia ieşise de pe băncile facultăţii. Era o poveste veche. Faptul că el îi scormonise trecutul o făcu să se simtă prost. Îşi încrucişă braţele la piept, atentă să nu verse cafeaua pe bluză.

– Se pare că îmi cunoşti bine cariera, domnule Danjermond.

– Sînt un om foarte meticulos, Laurel. Îi zîmbi din nou. Aş putea spune că atenţia pentru detalii m-a ajutat să ajung pînă aici.

În biroul procurorului districtual din mlaştinile Louisianei? Era ciudat, ţinînd cont că Stephen Danjermond părea să-şi dorească să facă lucruri mari. Cu trecutul lui şi cu relaţiile familiei, Laurel s-ar fi aşteptat să aleagă un oraş precum Baton Rouge sau New Orleans.

– Există un motiv întemeiat al acestei nebunii, te asigur, îi zise, interpretîndu-i corect tăcerea. În New Orleans sînt puzderie de procurori ambiţioşi. Acadiana mi-a oferit şansa să strălucesc singur.

În plus, aici există unele probleme unice, iar eu pot ajuta la un mai bun control al lor, traficul de droguri şi de arme fiind numai două dintre ele. În zona mlaştinilor există un anume element sălbatic.

Menţinerea ordinii şi disciplinei printre banditii de aici este un ţel destul de merituos.

– Unul care va atrage atenţia mai-marilor zilei.

Danjermond ridică nepăsător din umeri.

– *C'est la vie. C'est la guerre*. Victoria contează.

– Ştiu foarte bine cum se joacă acest joc, domnule Danjermond, îi zise Laurel pe un ton rece. Nu sînt chiar aşa de naivă.

– Nu, eşti o idealistă. Ceea ce-ţi aduce numai necazuri în viaţă. E mai bine să fii cinic.

– Aşa eşti dumneata? Cinic?

– Sînt un pragmatic. Îi menţinu privirea şi lăsă tăcerea să se înstăpînească între ei, în timp ce Laurel se străduia

să nu dea înapoi din fața lui. Vei lua în considerare oferta mea?

Laurel scuturâ din cap şi cedă impulsului, făcînd un pas în spate.

– Îmi pare rău. Sînt flatată, dar nu mă pot gîndi să mă apuc de muncă deocamdată.

– Dar pentru tine nu e numai o muncă, nu-şi aşa, Laurel? o întrebă, întinzîndu-se să-i ia ceaşca de cafea din mînă.

Îl privi cum întorcea ceaşca şi apoi sorbea din ea exact din locul în care îşi lipise şi ea buzele. Gestul lui i s-a părut şocant, enervat... aproape posesiv. Dacă ceea ce gîndea i se oglindise şi pe chip, Danjermond nu reacţionă. Se mulţumi doar să soarbă iar din cafea, savurîndu-i aroma.

– Căutarea dreptăţii este o vocaţie pentru tine, o obsesie, continuă el. Mă înşel cumva, Laurel?

Întrebarea era prea personală. Iar ea era deocamdată prea sensibilă. El stătea prea aproape şi o privea prea intens. Deşi se arăta relaxat, Laurel simţea forţa brută din spatele acelei faţade. Era prea... înalt, frumos, fermecător. Prea calm. Copleşitor. Un om cu care nu voia să aibă ceva de-a face în acel stagiu al vieţii ei. Nu se vedea lucrînd pentru un om care avea un asemenea impact asupra semenilor săi, nici nu se visa capabilă să înfrunte o asemenea intensitate într-o relaţie personală.

Aruncă o privire la Rolex-ul de platină de pe mînă şi se simţi copleşită de un val de uşurare.

– Mi-este teamă că trebuie să plec acum, domnule Danjermond. I-am promis mătuşii mele s-o ajut în după-amiaza asta. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

– Pînă cînd ne vom revedea, Laurel.

Cînd o să zboare porcu', cugetă ea. Nu venise acasă pentru provocări, încurcături sau necazuri.

Făcu un alt pas în spate, un instinct primitiv îndemnînd-o să nu-i întoarcă spatele lui Stephen Danjermond. El o privea amuzat. Laurel se întoarse, sperînd să scape de acea privire iscoditoare şi chiar atunci o văzu pe Savannah intrînd în salon.

9

Tensiunea, asemenea electricității, puse stăpînire pe încăpere, făcînd piele de găină, ridicînd părul în cap şi pe brațe, şi înghețînd respirația. Şocul inițial îi lăsase pe toți nemişcați, fără grai, pînă cînd în salon dădu buzna Olive, albă la față şi cu ochii plini de lacrimi.

– Nu am vrut s-o las să intre, doamnă Leighton! se văită ea. Pe cuvînt că nu! Dar m-a împins!

Vivian o prinse pe servitoare de braț şi o scoase afară din salon. Savannah le privi ieşind, cu un zîmbet ironic în colțul gurii senzuale. Reacția inițială la apariția ei meritase efortul făcut pentru a ajunge acolo. Desigur, ar fi putut să se întoarcă şi să plece chiar atunci, dar acest lucru nu ar fi satisfăcut-o. Voia să distrugă această întrunire socială precum o tornadă şi s-o ia de acolo pe surioara ei mai mică. Afurisită să fie dacă avea de gînd s-o lase pe Vivian să-şi bage ghearele în ea sau dacă intenționa să-i permită lui Ross să se apropie la mai mult de doi metri.

Privi nepăsătoare chipurile împietrite ale soților Tarhern şi a reverendului Stipple, observă expresia tensionată a lui Ross. Era evident că încă o mai dorea. Era sigură, aşa că îi zîmbi, dîndu-i astfel de ştire că ştia. Şi ca să-şi reamintească faptul că el o alesese, considerînd-o mai presus decît propria nevastă, mama ei. Şi ca să întărească adevărul evident din mintea ei, că era o tîrfă înnăscută şi niciodată nu avea să fie considerată altceva. Savannah savura acel moment, pentru că-l făcea să se zbuciume, să se întrebe dacă era dispusă să-l mai lase să se folosească de corpul ei.

Simțindu-se mulțumită, străbătu încăperea cu pași prelungi, de felină, mişcîndu-şi provocator şoldurile. Pentru această ocazie alesese o rochie scandalos de scurtă, fără

mîneci, albă cu flori roşii imprimate pe ea, care i se lipise de corp în mod provocator. Cu excepţia pantofilor roşii cu tocuri-cui, era singurul articol de îmbrăcăminte pe care-l purta. În jurul gîtului îşi pusese un şirag lung de perle, peste medalionul de care nu se despărţea nici un moment. Părul şi-l periase bine, iar acum stătea ca un nor de cîrlionţi în jurul feţei. Ochelarii de soare completau costumul, ascunzîndu-i ochii şi dîndu-i un aer misterios.

– Savannah, rosti Laurel, regăsindu-şi glasul. Îşi studie sora cu atenţie şi-şi alese cu grijă cuvintele. Nu ne aşteptam să te vedem.

– Mi-am schimbat planurile, îi zise Savannah pe un ton sec. Trebuie să împrumut maşina ta, scumpo. Ţinînd cont că a mea a fost scoasă din circulaţie.

– Desigur, răspunse Laurel, făcînd un pas spre uşă. Poţi să mă duci înapoi la Belle Riviere. Eu tocmai plecam.

– Aşa de repede? gînguri Savannah, făcînd bot şi lăsîndu-şi ochelarii de soare în jos pe nas, pentru a-l putea fixa cu privirea pe Stephen Danjermond. El o privea tăcut, cu un surîs misterios pe chip. Nici măcar nu am făcut cunoştinţă cu cei de aici.

Laurel îşi muşcă limba şi încercă să-şi păstreze calmul, rugîndu-se ca sora ei să nu mai facă şi altceva la fel de scandalos, după cum îi era obiceiul. O prinse pe Savannah de braţ, sperînd ca astfel s-o poată controla.

– Stephen Danjermond, aceasta este sora mea, Savannah. Savannah...

– Procurorul districtual Danjermond, murmură Savannah, torcînd ca o pisică, oferînd mîna dreaptă bărbatului pe care Vivian îl alesese pentru Laurel. Îmi pare bine, domnule Danjermond. Savnnah Chandler Leighton la... Îl privi cu atenţie, cercetîndu-l din cap şi pînă în picioare, în mod sugestiv... dispoziţia ta.

Danjermond nici măcar nu clipi în faţa insinuărilor ei.

– Domnişoara Leighton? se miră el. Aţi luat numele tatălui vitreg?

– Oho, da, răspunse Savannah, mîngîindu-i palma cu vîrfurile degetelor. Aruncă după aceea o privire spre Ross,

care se afla în cealaltă parte a salonului. În fond îi datorez aşa de multe tăticului meu vitreg. Ridică delicat din umeri. În fond, Ross m-a făcut ceea ce sînt azi.

– Savannah. Glasul lui Vivian tăie atmosfera. Stătea rigidă în spatele fotoliului, cu mîinile strînse în faţă. Ce surpriză să te vedem aici.

– Bănuiesc că aşa e, rosti Savannah cu dulceaţă, împingîndu-şi un şold în faţă şi punînd o mînă pe el, într-o atitudine beligerantă. Mai ales că la un moment dat mi-ai spus să plec dracului din casă şi să nu mă mai întorc niciodată.

Laurel tresări neplăcut surprinsă. Se apropie de sora ei ca s-o ia de braţ.

– Savannah, hai să plecăm, te rog.

– Da, rosti Vivian roşie ca sfecla la faţă. Chiar te rog să pleci.

Dacă nu ştii cum să-ţi struneşti limbajul şi nu te comporţi ca o doamnă, nu eşti binevenită aici.

Savannah se eliberă de mîna lui Laurel şi se îndreptă spre Vivian, oprindu-se la doi paşi de ea. Chipul frumos i se schimonosise de furie.

– N-am fost niciodată o doamnă în casa asta şi, cu toate astea, am fost binevenită aici zi sau noapte.

– Soră, te rog, şopti Laurel, prinzînd-o iar de mînă. Privea cînd la chipul roşu şi furios al lui Vivian, cînd la Ross, care părea fascinat de modelul covorului *Abusson*. Te rog, hai să mergem.

Tremurul din glasul lui Laurel o opri să se înfigă în mama ei şi să nu le spună invitaţilor cumsecade că era ce era numai pentru că Ross Leighton o călărise de patru ori pe săptămînă din ziua în care împlinise treisprezece ani. Iar mama ei, doamna perfectă, nici măcar nu-i suspectase, pentru că ea vedea numai ceea ce voia să vadă.

Vivian şi Ross meritau toate umilinţele la care-i putea supune. Dar acela nu era tocmai momentul potrivit. Biata Laurel, întotdeauna căuta să împace pe toată lumea. Nu avea nevoie de tensiunea aceea în plus. În fond, venise acolo ca s-o salveze. În afară de asta, preferă să continue

să-i tortureze pe Vivian şi Ross încetul cu încetul, prelungind agonia.

– Haide, scumpo, murmură ea, cuprinzînd-o pe Laurel cu un braţ pe după umeri.

Ieşiră din salon fără grabă, trecură pe hol pe lîngă Olive care plîngea, roşie la faţă. Servitoarea îi aruncă o privire încărcată de ură lui Savannah, însă aceasta îi rîse în nas.

Laurel ar fi vrut să alerge, să deschidă mai repede uşa şi să se urce în maşină, dar era obligată să stea cu Savannah şi să se mişte cu încetineală. Nu îndrăznea să se grăbească. Cînd Savannah era într-o asemenea dispoziţie, nimeni nu putea să ştie ce avea să facă mai departe, ce putea să declanşeze o criză de furie. Afară, soarele strălucea printre nori. Norii groşi, din care se scursese aversa, se destrămau suflaţi de vînt. Umiditatea atîrna în aer precum aburul, groasă şi greu de respirat, intensificînd parfumul greu al florilor. Savannah se opri pe verandă, de parcă ar fi avut toată ziua la dispoziţie, privind la ceea ce ar fi putut deveni într-o bună zi regatul ei, dacă tatăl lor ar fi trăit.

Şi Laurel admira proprietatea. Peluza mare, de un verde proaspăt, chiparoşii deşi de la marginea mlaştinii, cîmpurile întinse de trestie de zahăr, care reprezentau prosperitatea familiei. Acela era căminul de generaţii al familiei Chandler. Generaţii care aveau să se termine la ele.

– De ce a trebuit să faci aşa ceva? o întrebă, regretînd aproape instantaneu că nu şi-a ţinut gura.

Savannah îşi puse ochelarii pe nas şi ridică o sprînceană.

– De ce? Pentru că o meritau. Am venit aici ca să te salvez.

– Să mă salvezi, zise Laurel clătinînd din cap. Mă descurcam foarte bine. Nu a fost decît o masă de prînz, nimic mai mult. Tocmai mă pregăteam de plecare.

– O să mă copleşeşti cu recunoştinţa ta, rosti Savannah sarcastică. Am făcut ceea ce tu n-ai avut niciodată curajul să faci, i-am înfruntat...

– Nu văd ce rost a avut să faci o asemenea scenă în public...

– Nu vezi, nu?

Remarca aceea o tăie adînc pe Laurel. Suspină neauzit şi-şi feri privirea, mînioasă şi vinovată în acelaşi timp. Nu era drept ca Savannah s-o acuze acum că nu fusese molestată sexual de Ross, dar era impardonabil că se simţea atît de norocoasă din acelaşi motiv. Acel cerc de sentimente nu voia să se rupă.

– Hai mai bine să mergem acasă şi să reluăm întreaga după-amiază de la început, murmură spăşită. S-o ia de la început. Acesta era motivul pentru care se reîntorsese în Golful Breaux. Dar de ce oare îşi închipuise că avea s-o poată lua de la capăt într-un loc în care trecutul nu avea să dispară niciodată? Voia să creadă că se putea ridica deasupra lui ca să-şi vadă mai departe de viaţă, dar, cu fiecare minut petrecut acolo, avea sentimentul că era trasă tot mai mult înapoi, aruncînd-o în vîrtejul amintirilor şi secîndu-i puterea.

Savannah se urcă pe locul şoferului din Acura neagră a lui Laurel, cu rochia mult ridicată pe coapsele goale. Laurel ocoli maşina şi se urcă pe locul din dreapta, cu ochii fixaţi asupra peluzei de la Beauvoir. Olive se postase la uşa din faţă, privindu-le cu răutate şi furie. Vivian nu se vedea pe nicăieri, dar Laurel ştia că era probabil în salon, încercînd să dreagă lucrurile cu oaspeţii ei.

Biata mama, mereu se teme de ce ar putea să creadă ceilalţi, îşi spuse Laurel.

– Cum de ai ajuns pînă aici? o întrebă absentă pe Savannah.

Savannah porni maşina şi o întoarse pe aleea circulară, aruncînd pietriş în urma demarajului abrupt. Ridică uşor piciorul de pe pedala acceleraţiei atunci cînd ajunseră în umbra stejarilor acoperiţi de muşchi.

– M-a adus Ronnie Peltier. Rîse încîntată şi scoase cotul pe geam. Eu i-am oferit trei distracţii pe cinste seara trecută. Mi-am zis că mi-a rămas dator cu o favoare.

Laurel oftă şi-şi trecu mîna prin păr.

– Mi-aş dori să nu mai faci chestia asta.

– Ce anume? Să nu mai fac amor cu Ronnie Peltier?

– Nu, să nu-mi mai spui. Nu vreau să aud aşa ceva, soră.

– Iisuse, scumpo, izbucni Savannah. Eşti aşa de pudică. Poate dacă ai face şi tu amor, măcar din cînd în cînd, n-ai mai fi aşa de încorsetată. Nici măcar nu încetini atunci cînd ieşi pe şosea, chiar în faţa unui camion mare, al cărui şofer o claxonă indignat. Poate că n-ar strica să-l călăreşti puţin pe procurorul cel chipeş. Pare tocmai copt pentru o mică aventură. Zîmbi gîndindu-se că nu i-ar fi displăcut să-l ia în pat de cîteva ori chiar ea pe Stephen Danjermond. Pun pariu că are o sculă de douăzeci de centimetri şi regulează cu ochii deschişi.

– Numai că pe mine nu mă interesează, mormăi Laurel.

– Nu zău? În fine, sînt sigură că lui Vivian îi pasă. Un tînăr aşa de grozav şi de familie bună ca domnul Danjermond. Dacă ar putea, ar fi în stare să te ofere pe un platou de argint, numai să te accepte el. Gîndeşte-te puţin. Ar putea să te mărite cu un bărbat cu bani, putere, prestigiu, un viitor strălucit în politică şi să alunge şi ultimele rămăşiţe ale marelui tău scandal dintr-o singură mişcare. Cît de frumos, elegant şi rece, exact aşa cum îi place lui Vivian.

Laurel nu mai avea ce spune. Şi ea observase jocul lui Vivian chiar de la început, dar nu merita să comenteze. Nu avea nici cea mai mică intenţie de a o lăsa pe macă-sa s-o manipuleze, deşi chiar acest lucru se întîmplase. Acest gînd o izbi în piept ca un ciocan. Se dusese la Beauvoir ca s-o înfrunte pe Vivian. Nimic din tot ceea ce se întîmplase în cursul vizitei nu mai putea fi desfăcut. Din cauza lui Vivian, Danjermond era interesat acum de ea atît pe plan personal, cît şi profesional. Din cauza lui Vivian, Savannah provocase o scenă, iar acum între ele exista acea stare de tensiune, stîrnind amintiri care aveau să le apropie şi să le despartă mereu, ca abuzul lui Ross.

– Nu ar fi trebuit să mă întorc, şopti Laurel.

– Nu spune aşa ceva, scumpo, rosti Savannah speriată. Îşi ridică ochelarii de soare pe frunte, dezlipindu-şi privirea de la drum mai bine de zece secunde. Nu spune una ca asta. Aveai nevoie să te întorci acasă. Iar eu voi avea grijă de tine, promit. Schimbă mîna de pe volan şi mîngîie părul lui Laurel. Doar asta făceam cînd încă mai stăteam la Beauvoir, aveam grijă de tine, te protejam de Vivian. O vom lua de la capăt, începînd chiar din acest moment. Vom fi numai eu şi cu tine, mătuşa Caroline şi mama Pearl. O să ne distrăm bine. O să fie exact ca pe vremuri.

Laurel prinse mîna lui Savannah, o sărută şi apoi o păstră între palmele ei, în timp ce aceasta îşi îndrepta atenţia asupra drumului.

„Exact ca pe vremuri. Aici trecutul nu poate fi uitat niciodată... Deşi aşa ar trebui..."

– N-am crezut c-o să mă prindă mama! Am zis că era plecată la întrunirea ei! Laurel era agăţată de sora ei, plîngînd cu disperare, în timp ce obrazul încă o ustura de la palma primită din partea lui Vivian.

Făcuse ceva rău. Mama era supărată pe ea. Numai bunul Dumnezeu ştia dacă nu cumva îi provocase o criză. Şi asta numai din vina mea, îşi spusese Laurel. Ştia că nu avea voie să se uite la pozele cu tăticul ei în salon, pentru că, dacă le vedea domnul Leighton, nu avea să-i placă. Tresări atunci cînd îşi aminti iar întreaga scenă...

Vivian intrase în salon cu un zîmbet larg pe chip, un zîmbet care păli se imediat ce văzuse cu ce se juca Laurel. Albumul foto, acul de cravată în formă de rac şi cravata cu bibani pe care Savannah le furase din cutiile pentru săracli din Lafayette. Toate amintirile pe care le mai aveau de la tatăl lor. Le păstrau cu grijă în camera lui Savannah, dar Laurel dorise ca măcar o dată să le ia cu ea în salon şi să stea pe fotoliul de lîngă fereastră, acolo unde o ţinuse tăticul ei în braţe în zilele ploioase şi-i spusese poveşti născocite chiar de el.

– Laurel, ce faci aici? o întrebase Vivian, traversînd

încăperea. Fusese probabil la întrunirea comitetului auxiliar al spitalului. Întotdeauna purta şiragul de perle cînd mergea la astfel de întruniri. Perlele scoseseră un sunet oribil, ca nişte dinţi care se loveau unii de alţii, atunci cînd se apropiase de Laurel, cu chipul roşu pe sub machiajul perfect, fixîndu-şi ochii asupra lucrurilor. De unde ai mizeriile astea?

– Păi... eu... Degetele lui Laurel se încîrligaseră protector peste albumul cu fotografii, dar prea tîrziu. Vivian îl smulsese din strînsoarea lor.

– De unde ai astea? Ce caută aici, în salon? Să-ţi fie ruşine că l-ai scos! Trîntise albumul în fotoliul de piele roşie care fusese favoritul tatălui ei.

După aceea Vivian îşi cuprinsese faţa cu palmele şi începuse să se plimbe prin salon, ca un cal nervos.

– Să-ţi fie ruşine că l-ai scos. Domnul Leighton de-abia s-a mutat aici, iar tu scoţi la iveală albumul ăsta? Ce ar crede dacă l-ar vedea?

Lui Laurel nu-i păsa ce credea domnul Leighton. Oricum nu-l plăcea. Nu-l plăcea pentru că acum stătea în vechiul dormitor al tatălui ei. Nu-i plăcea felul în care o mîngîia pe cap. Şi cel mai tare îi displăcea felul în care se uita la Savannah. Nu-l dorea la Beauvoir.

– Nu-mi place de el! izbucnise, sărind pe podea, furia făcînd-o să-şi dorească să aibă peste trei metri înălţime şi să fie la fel de rea ca un aligator. Nu-mi place de el şi puţin îmi pasă ce crede!

Palma venise pe neaşteptate şi o zdruncinase. Lacrimile începuseră să-i şiroiască pe faţă, în timp ce obrazul o ustura. Vivian o prinsese de umeri şi o scuturase bine.

– Nu cumva să mai spui aşa ceva! urlase la ea, cu ochii plini de ură şi lacrimi. Tatăl tău e mort. Acum şeful acestei case este domnul Leighton, iar tu vei fi cuminte, îl vei asculta şi-i vei arăta tot respectul cuvenit. Ai înţeles ce ţi-am spus, Laurel Leanne?

Laurel o privise şi-şi dorise să nu fie nevoită să spună da. Dorindu-şi să fi putut spune nu, fără să-i fie teamă că mama nu avea s-o mai iubească. Dar nu se putea şi o ştia

prea bine. Mama şi aşa n-o mai iubea pe Savannah, decît uneori.

– Mă înţelegi? repetase ea, pe un ton strident, isteric, care preceda de obicei o criză de nervi.

– Da, mamă, se bîlbîise Laurel, cuprinsă de furie şi supărare. Îmi... îmi pare rău, mamă.

Vivian se calmase imediat şi o eliberase pe Laurel din strînsoare. Se aplecase apoi uşor, ca să nu-şi boţească rochia elegantă, şi o mîngîiase pe cap. Gura perfect rujată schiţase o umbră de zîmbet.

– Asta-i fetiţa mea. Ştiu că tu eşti o fată bună. Ştii ce e important şi ce nu, aşa-i, Laurel? îi şoptise nepăsătoare. Tu eşti mica favorită a mamei. Acum fugi de aici şi joacă-te în altă parte.

Iar Laurel fugise. Ieşi din casă şi mersese s-o caute pe Savannah în vechiul vaporaş de lemn pe care-l lăsase tatăl lor pentru ele, ascuns pe malul rîului, într-un vechi şopron. Stătuseră amîndouă pe micul vaporaş, iar Savannah o îmbrăţişase şi îi ştersese lacrimile, în timp ce Laurel sperase cu disperare s-o audă spunînd că totul avea să fie bine, însă Savannah încetase să mai spună aşa ceva de cînd Vivian şi Ross veniseră acasă, după luna de miere.

Atîtea lucruri se schimbaseră aşa de repede. În unele nopţi, cînd se gîndea la asta şi se speria, încercase să se strecoare în dormitorul lui Savannah, ca de obicei, dar sora ei încuiase uşa secretă fără să-i spună din ce motiv.

– Aş vrea să luăm vaporaşul şi să plutim pînă la New Orleans, murmură Laurel în umărul lui Savannah. Aş vrea să fugim de acasă.

– Nu putem, murmură Savannah, mîngîindu-i părul.

– Dar am putea merge să stăm cu mătuşa Caroline.

– Nu, şopti Savannah privind spre apă. Chiar nu înţelegi, scumpo? Nu mai există cale de scăpare.

Felul în care vorbise o sperie şi mai tare pe Laurel, care se cutremură şi se strînse mai bine alături de ea. O durea inima să vadă tristeţea cumplită din ochii lui Savannah. Dar după aceea sora ei zîmbi şi începu s-o gîdile.

– Dar putem ieşi în golf şi ne putem preface nişte naufragiate pe o insulă pustie, îi zisese mai departe, răsucindu-se să dezlege parîma vechiului vaporaş.

Lăsară ambarcaţiunea să plutească în afara hambarului, printre chiparoşii ce-şi întindeau ramurile deasupra rîului, lăsîndu-l să le ducă într-o lume perfectă în care Ross Leighton nu exista.

Să ştii că Armentine Prejean ştie să gătească foarte bine, declară mama Pearl, în timp ce continua să despice păstăile de mazăre şi să arunce boabele în căldarea prinsă bine între picioarele mici. Nu prepară nimic bun pentru Vivian, dar ştie să gătească, ascultă la mine. Dacă nu ar fi gătit pentru Vivian, te-ai fi lins pe degete, chère. Laurel îşi ridică privirea din salata de creveţi pe care o gusta. Deabia se schimbase într-o pereche de blugi scurţi şi lăbărţaţi, şi un tricou purpuriu cu trei numere mai mare, şi-şi pusese şi ochelarii pe nas. Toată lumea ieşise pe terasa din spate, la aer.

– Mîncarea a fost bună, mamă Pearl. Numai că n-am prea avut poftă de mîncare.

Pearl fornăi în semn de dezaprobare.

– Eşti un sac de oase. Pînă la urmă o să te usuci de tot şi-o să te ia vîntul. Dacă nu pui ceva carne pe tine.

Savannah se întinse pe şezlongul capitonat şi puse cartea alături.

– Hei, mamă Pearl, doar ştii cum se spune, că o fată nu e niciodată prea slabă sau prea bogată.

– *Sa c'est la coyonade.*

Caroline răsucea cuburile de gheaţă din paharul cu ceai, ochii ei negri fiind aţintiţi asupra lui Laurel.

– Te-am văzut la ştiri seara trecută, scumpo. Îl înfruntai fără frică pe teleevanghelistul ăla.

Pearl chicoti şi se lovi cu palma peste genunchi.

– I-ai dat peste nas, nemernicului! Chiar ai ştiut versetele din *Biblie! Ma bon pichouette!* Azi-dimineaţă, la biserică, le-am spus tuturor că tu eşti fata mea!

Laurel se strîmbă, încercînd să zîmbească şi să se

încrunte în acelaşi timp. Puţina poftă de mîncare pe care o mai avusese atunci cînd luase salata de creveţi dispăru ca un fum. Ultimul lucru pe care-l dorise era să atragă atenţia asupra ei.

– Familia Delahoussaye e tare cumsecade, rosti Caroline. Lăsă cuvintele să atîrne în aer în timp ce-şi netezea fusta galbenă, foarte subţire. Apoi întrebă: Ar fi greu să-l oprească pe Baldwin să-i mai hărţuie?

Laurel dădu din umeri.

– Nu cred. Ar putea discuta cu judecătorul Monahan. Dar asta n-o să-l împiedice pe Baldwin să-şi conducă războiul împotriva păcatului în altă parte şi în alte feluri.

– Puţină acţiune este mai bună decît vorbăria asta nesfîrşită, răspunse Caroline.

– Numai bunul Dumnezeu ştie că acţiunea e chiar pe strada reverendului, rosti Savannah cu răutate, primind o încruntare din partea lui Laurel. Dacă Jimmy Lee e un om al Domnului, atunci marchizul de Sade se află acum în Rai, legînd doamnele înger de porţile de aur şi lingîndu-şi buzele de plăcere.

Mama Pearl aruncă ultima boabă de mazăre în căldare şi o mustră pe Savannah cu un torent de vorbe în cajună, care se scurseră peste ea ca apa pe o raţă. În casă se auzi telefonul sunînd.

Savannah se ridică de pe şezlong, fără grabă, şi merse să răspundă. Pearl îşi luă căldarea şi o porni pe urmele ei, mormăind ceva în barbă. Laurel se sili să rămînă locului şi să îndure privirea grea a mătuşii.

– Încă mai eşti membră a Asociaţiei de Barou din Louisiana, nu? o întrebă inocentă.

– Da, dar nu mă simt pregătită să preiau vreun caz, îi răspunse Laurel, încordîndu-se. Nu am nevoie de astfel de necazuri.

Caroline se ridică, scuturînd nişte firmituri imaginare de pe tunica de culoarea ciocolatei. Făcu un pas spre casă, apoi se întoarse iar spre Laurel.

– Nici familia Delahoussauye nu merită astfel de necazuri.

Laurel strînse din dinți privind-o pe mătuşa ei intrînd în birou pe uşile franțuzeşti.

– Am venit aici ca să mă odihnesc, murmură ea, încrucişîndu-şi brațele şi lăsîndu-se pe spătarul scaunului. Am venit aici pentru puțină liniște.

Însă nu-i răspunse nimeni. Mama Pearl se retrăsese în liniştea bucătăriei. Chiar în timp ce Laurel se pregătea să plece în căutarea lui Savannah, auzi motorul maşinii prinzînd viață şi automobilul plecînd în trombă din fața casei. Mătuşa Caroline îi spusese ce avusese de spus şi apoi se retrăsese.

Agitată, Laurel se ridică şi începu să se plimbe pe terasă. Briza după-amiezei îi ridică bluza şi flutură frunzele şi paginile cărții uitate pe şezlong. Avînd nevoie de ceva care s-o distragă, Laurel se aplecă şi luă cartea.

„Iluzii bolnave" de Jack Boudreaux.

Coperta înfățişa mlaştina pe timp de noapte, cețoasă şi întunecată, apa neagră strălucind sub lumina palidă a lunii. Printre tufişurile dese de pe mal se vedeau strălucind roşiatic o pereche de ochi. Acel desen simplu avea darul s-o înfioare pe Laurel. Întoarse cartea şi citi coperta din spate, în timp ce cobora de pe terasă şi o pornea pe poteca pietruită spre banca din fundul grădinii.

„Maestrul suspans-ului, autorul cu cele mai multe best-seller-uri pe lista din New York Times, Jack Boudreaux, a creat un alt roman de groază care îi va ține treji noaptea şi pe cei mai bravi cinici.

Ceva chinuie oraşul Perdue din Louisiana, omorînd copiii şi aducînd teroarea care amenință să dezbine comunitatea. În timpul zilei, Perdue îşi păstrează fațada de oraşel perfect, dar aparențele nu sînt decît nişte iluzii, iar răul se ascunde în pădurile din apropiere, aşteptînd apusul soarelui.

Frumoasa văduvă Claire Fontaine a venit în Perdue cu fiica ei ca să preia moştenirea despre care localnicii declară că e blestemată. Chinuită de un trecut violent, văduva speră s-o poată lua de la capăt. Dar chiar şi atunci cînd începe o nouă carieră de asistentă la clinica locală, o

umbră se iveşte chiar în calea fericirii ei. O umbră ameninţătoare... mortală.

În timp ce teroarea a cuprins întregul oraş, Claire trebuie să decidă în cine poate avea încredere. Oare frumosul doctor Verret este un candidat ce merită atenţia ei... sau un ucigaş? Magicianul din partea locului, Jalen Pierce, e numai un escroc oarecare sau deghizarea lui inocentă nu este altceva decît... O iluzie bolnavă..."

Intrigată, Laurel se aşeză pe banca de piatră şi deschise cartea la întîmplare.

„Noaptea se lăsă asupra mlaştinii la fel de rece şi de neagră ca moartea. Fuioare lungi de ceaţă se furişează printre trunchiurile chiparoşilor ca nişte şerpi fantomatici. De undeva, din depărtare, se aude un mîrîit care aminteşte de timpurile preistorice, de mlaştinile primitive, de monştrii străvechi.

Frica se scurge ca un pîrîu pe spinarea Paulei. În timp ce stă în barcă, aşteptînd, privind, se simţea copleşită de prezenţa răului. E la fel de groasă şi de grea precum aerul. Precum ceaţa. Sufocantă asemenea unei pături. Trage de gulerul bluzei şi încearcă să-şi înghită nodul din gît, şi se răsuceşte imediat ce aude foşnet în tufişuri, chiar în spatele ei.

O nutrie ţipă atunci cînd îşi întîlneşte moartea. Un şarpe iese la suprafaţa apei şi se repede la o broască. Deasupra, o formă mare, neagră, înaripată, coboară lin dintre ramurile copacilor. Un alt prădător de noapte. O bufniţă... un liliac... ceva orbil... înspăimîntător... Un urlet se plămădeşte în pieptul Paulei. Un urlet sălbatic. Un ţipăt ca al nutriei. Ţipătul prăzii. Auzit de nimeni. Înghiţit de noapte."

– Mă simt flatat.

Laurel tresări, simţind cum inima îi ajunsese în gît de spaimă. Jack stătea la nici doi paşi depărtare, sprijinit neglijent de o statuie, cu mîinile în buzunarele blugilor tociţi şi pe deasupra cu un tricou negru. Părul îi căzuse pe frunte, deasupra ochilor întunecaţi care străluceau veseli. Tăietura de deasupra ochilui stîng adăuga ceva în plus la acea

aură de mister periculos şi cumva se completa cu micul rubin ce-i strălucea în ureche.

Laurel îşi adună indignarea şi sări în picioare, închizînd cartea cu zgomot.

– M-ai speriat de moarte!

Jack zîmbi încîntat.

– Editorul meu ar fi foarte încîntat să te audă. Pentru că mă plăteşte gras ca să sperii oamenii.

– Nu la asta m-am referit şi ştii foarte bine. De ce naiba simţi nevoia să te furişezi pe la spatele celorlalţi?

El duse mîinile la inimă şi făcu o mutră inocentă.

– Eu? Tocmai mă plimbam frumos de unul singur cînd m-am gîndit că ar trebui să mă comport civilizat, ca orice vecin cumsecade şi să trec să-ţi fac o vizită.

Laurel încrucişă braţele la piept şi-l privi cu suspiciune. Jack se apropie, îi luă cartea din mînă şi o aruncă pe bancă.

– Ştii care e problema ta, scumpete? murmură, petrecîndu-şi braţele pe după talia ei. Laurel tresări şi încercă să scape din strînsoare. Zîmbetul lui ironic o scotea din minţi. Eşti prea încordată. Trebuie să te mai şi relaxezi din cînd în cînd, îngeraşule.

– Dă-mi drumul, îi ceru Laurel, stînd la fel de rigidă ca un felinar, deşi terminaţiile nervoase o gîdilau din cauza apropierii de el.

– De ce? Îmi place să te ţin în braţe.

– Dar eu nu vreau să mă ţii. Nu-mi place să mă ţină cineva în braţe.

El îi cercetă expresia cîteva momente lungi, citind în ochii ei ceva asemănător fricii. Oare îi era frică de el? Sau era ceva mai profund şi mai fundamental? Poate frica de intimitate. Teama că poate chiar i-ar plăcea.

– Mincinoaso, îi zise el încet, eliberînd-o. Era normal ca ei să-i fie frică de el. Era genul de om care se folosea de ceilalţi, un nemernic. Dacă ar fi avut măcar o urmă de decenţă, atunci ar fi lăsat-o în pace. Dar persoana ei îl intriga, pentru că semăna cu un ghem de contradicţii. În plus o dorea. Nu putea alunga acest lucru şi nici nu voia

să-l nege. Luă ţigara de după ureche şi şi-o puse între buze, ridicînd cartea de pe bancă. „Iluzii bolnave", ultimul lui best-seller. Scria numai ca să-şi omoare vremea, ca să-şi ofere o supapă şi să scape de ceea ce-l măcina pe dinăuntru. Nu se gîndise niciodată că urma să aibă atîta succes, o atiudine care-o scotea din minţi pe doamna editor, care voia ca el să meargă în turnee, să joace rolul celebrităţii. El o refuzase pe loc. Ea ar fi dorit să-i curteze pe librari şi distribuitori. El însă rămăsese acasă. Atitudinea lui o adusese la exasperare, dar Jack îi rîsese în nas şi-i spusese Tinei Steinberg că avea destulă energie, entuziasm şi ambiţie pentru amîndoi.

– Ai de gînd să fumezi odată ţigara aia? îl întrebă Laurel cu sarcasm. Jack o privi pe sub sprîncene şi zîmbi.

– Nu. M-am lăsat de fumat cu doi ani în urmă.

Laurel se încruntă dezaprobatoare. Dezaproba cu tărie tentaţia care o reprezenta el, aşa cum o nemulţumea omul în sine.

– Atunci de ce naiba o mai pui în gură? îl întrebă cu perversitate, încercînd să scape de farmecul lui.

El o privi drept în ochi, fără sfială.

– Am o... fixaţie orală. Vrei să mă ajuţi să scap de ea, scumpete?

Laurel se încruntă la el, valul de fierbinţeală care o cuprinsese amintindu-i ce anume simţise cînd o sărutase cu o seară înainte.

– De ce tocmai romane de groază? îl întrebă deodată, privind cu înţeles spre coperta cărţii.

Un surîs amar apăru pe buzele lui Jack. Pentru că e viaţa mea, ar fi vrut să-i zică. Pentru că asta este ceea ce am pe dinăuntru. Doamne, ar fugi ca un iepure speriat dacă ar afla adevărul. Din fericire, nu avusese niciodată vreun fel de aversiune pentru minciuni.

– Pentru că asta se vinde, îi răspunse, aruncînd cartea pe bancă.

Mai bine să-l creadă mercantil decît nebun. Un om interesat de bani avea mai multe şanse s-o bage în pat. Şi în fond asta şi era. Nu petrecuse întreaga după-amiază

cercetînd ziarele vechi şi studiind viaţa domnişoarei Laurel Chandler ca procuror? Nu pentru că dorise să ştie mai multe despre ea ca persoană, ci pentru că avea un caracter interesant. Mai mult, chiar făcuse cîteva însemnări despre ea, ca să le aibă ca referinţe viitoare, gîndind că putea să creeze o eroină interesantă, cu amestecul acela de fragilitate şi putere.

Dar rămăseseră multe lucruri pe care ziarele nu le spuseseră, lucruri pe care voia, ba nu, pe care trebuia să le afle. Pentru o viitoare carte. Chiar aşa, încercă el să se asigure a mia oară, în vreme ce se scălda în ochii ei albaştri.

Îşi pusese ochelarii pe nas. Ochelarii despre care ea credea în mod eronat că îi puteau ascunde frumuseţea. Deşi nu pricepea de ce voia s-o ascundă. O altă întrebare, o altă bucată lipsă din puzzle-ul care era Laurel. Gîndul că poate era ruşinoasă din cauza feminităţii ei îi împunse o clipă inima, făcîndu-l să întindă mîna şi să-i împingă ochelarii mai sus pe nas.

– Haide, *'tit chatte,* îi zise, dînd din cap spre poarta din spate. Îi prinse mîna mică în palma lui şi o porni într-acolo.

Laurel se opuse înfigînd călcîiele în pămînt şi încruntîndu-se.

– Unde anume să vin?

– La pescuit de raci.

Încercă în van să-şi elibereze mîna, deşi făcuse deja un pas spre el.

– Nu merg la pescuit de raci cu tine. Nu merg nicăieri cu tine!

– Sigur că da, scumpete. Îi zîmbi ca un diavol şi o trase un pas mai departe spre poartă. Nu poţi să te ascunzi în grădina asta pentru totdeauna. Trebuie să ieşi şi să trăieşti cu oamenii obişnuiţi.

– Nu văd ce e aşa de obişnuit la tine.

– *Merci!*

– N-a fost un compliment.

– Haide, îngeraşule, încercă el s-o ia cu binişorul, schimbînd deodată tactica. Sări deodată în spatele ei şi o luă la

dans după o muzică auzită doar de el. Eu sînt numai un biet băiat cajun singur pe lume, murmură el, cu un glas la fel de cald şi de moale precum catifeaua. Îi prinse privirea şi se apropie de ea, astfel încît stăteau aproape nas în nas. Nu vrei să vii cu mine să pescuim raci, *mon coeur?*

Tentaţia o împinse mai aproape de el. Atracţia dintre ei i se părea o nebunie. Nici măcar nu-şi dorea un bărbat în viaţa ei în acel moment. De abia era în stare să se descurce de una singură. Iar Jack nu s-ar fi lăsat condus. Era sălbatic şi absolut impredictibil. Dacă i-ar fi spus că se hotărîse să zboare pînă în Brazilia pentru o zi, Laurel nu s-ar fi mirat deloc. Nu, el nu era bărbatul potrivit pentru ea.

Dar invitaţia lui era tentantă. Aproape că simţea noroiul printre degetele de la picioare, mirosul rîului, se entuziasma la gîndul ridicării năvodului plin de raci mici şi roşii. Trecuseră ani buni de cînd nu mai fusese la pescuit de raci. Tatăl ei le luase pe ea şi pe Savannah la pescuit de raci, cu toate obiecţiile lui Vivian. Iar după aceea, ea şi cu Savannah se strecuraseră o dată sau de două ori la pescuit de raci după moartea lui, dar de atunci trecuse foarte multă vreme. Acum o invitase Jack.

Jack cel pus pe distracţii, cu zîmbetul lui răutăcios şi bucuria de a trăi din plin. Îşi ridică privirea spre el şi pe buze îi înflori un zîmbet nepermis de tandru.

– Bine. Hai să mergem.

10

Merseră cu Jeep-ul lui Jack pe şoseaua care urma cursul rîului, întorcînd apoi pe o potecă îngustă, plină de vegetaţie, în apropiere de locul în care făcuseră accidentul. Pentru că poteca era înconjurată de copaci bătrîni, cu trunchiuri noduroase şi rădăcini care străpunseseră pămîntul, Jack mergea cu viteză de melc. Drept pentru care

Huey profită şi sări de pe locul din spate, gata să exploreze acel nou teritoriu. Laurel se agăţă de portieră în vreme ce maşina se zgîlţîia, fiind atentă la peisaj. Cunoştea zona. Golful Poneiului. Numit astfel după poneiul premiant ce fusese proprietatea unui plantator anglo-saxon prin 1700.

Poneiul fusese „împrumutat" de un cajun care intenţiona să folosească armăsarul la reproducere. Imediat s-a iscat scandalul şi s-a vărsat mult sînge, şi totul pe degeaba, pentru că poneiul s-a împotmolit în mlaştină şi a fost devorat de aligatori. În pofida istoriei neplăcute, micul golfuleţ era un loc foarte frumos. Rîul se lărgea acolo, iar apa era mică şi pe malurile mîloase vegetaţia creştea din abundenţă. Un adevărat rai pentru raci, aşa cum atesta prezenţa altor două camionete rablagite parcate la capătul potecii.

Două familii care-şi încercau norocul în golful cu apă puţin adîncă, năvoadele scufundate avînd flotoare mici de plastic colorate care arătau unde erau puse. Cam o jumătate de duzină de copii se fugăreau pe mal, rîzînd şi ţipînd. Mamele lor erau cocoţate pe capota unei camionete, iar taţii stăteau la umbră, fumînd şi bînd bere. Toată lumea le făcu cu mîna atunci cînd trecură pe lîngă ei, căuînd un loc bun de pescuit. Laurel le zîmbi şi le răspunse la salut, simţindu-se mai bine departe de familie.

După ce au parcat Jeep-ul şi-au adunat echipamentul de parcă ar fi fost o rutină veche. Laurel şi-a pus o pereche de cizme pescăreşti, a luat cîteva plase de bumbac şi a pornit-o după Jack, care ducea la subraţ plasele şi în mîini o cutie de momeală. Huey le-o luase înainte, cu nasul în vînt, adulmecînd deja aventura. Jack îl înjură atunci cînd cîinele se aventură în apă, iar acesta ieşi spăşit pe mal, cu coada între picioare, aruncîndu-i o privire îndurerată.

Jack se încruntă la cîine, nefiind deloc mulţumit că se simţea ca un monstru pentru că-i stricase distracţia. Unde mai pui că şi Laurel se uita urît la el.

– N-o să mai fie nici un rac de aici şi pînă în New Iberia dacă-l las să se joace în apă, murmură el înciudat.

– Depinde cît de bine te pricepi la chestia asta, îi zise ea provocatoare.

– Cînd în copilărie eşti obligat să pescuieşti ca să nu mori de foame, ajungi să te pricepi al naibii de bine.

Laurel nu mai spuse nimic, ci se mulţumi să-l privească cum prindea momeala, bucăţi de carne de porc şi gîturi de pui, în plase. Deci fusese sărac. Mulţi oameni se născuseră în sărăcie în sudul Louisianei. Însă tonul lui amar şi defensiv îi atinsese inima mai mult decît se aşteptase.

Însă cunoscuse mulţi oameni săraci, dar fericiţi. După moartea tatălui ei, Laurel îi oferise lui Dumnezeu tot ce avea, toate jucăriile, bijuteriile şi rochiile frumoase pentru nişte părinţi care să le iubească pe ea şi Savannah mai mult decît averea. Cunoscuse mai mulţi copii ai căror părinţi lucreau la Beauvoir, şi care, deşi nu aveau mare lucru, totuşi zîmbeau şi-şi îmbrăţişau odraslele. Cajunii era cunoscuţi pentru lipsa lor de interes material şi pentru faptul că ţineau la familie. Dar Laurel avea sentimentul că nu acelaşi lucru se întîmplase în cazul lui Jack.

Deşi curiozitatea o mînca pe dinăuntru, se abţinu să comenteze. Întrebările cu caracter personal nu erau tocmai înţelepte.

Fiecare din ei luă cîte un năvod în apă, punîndu-le la distanţă unele de altele. Jack lucra repede şi metodic, acest ritual fiind pentru el ca o a doua natură, ceva la fel de uşor şi de firesc ca legatul şireturilor. Laurel se tot împiedica de vegetaţia de pe fundul apei. Locul pe care-l alesese era plin de tot felul de plante subacvatice care luptau să-i fure năvodul.

– Aha, murmură Jack la urechea ei, cuprinzînd-o în aroma lui masculină. Îmi dau seama că în copilărie ai mîncat mai mult raci de la magazin.

Laurel îi oferi o privire indignată.

– Nu e adevărat. Ţin să te anunţ că am făcut chestia asta de foarte multe ori. Dar nu şi în ultimii cincisprezece ani, asta-i tot.

Jack întinse plasa şi apoi o ajută să iasă pe mal. Imediat ce ajunseră pe pămînt solid, o privi cu îndoială.

– Am văzut casa în care ai crescut, scumpete. Nu-mi imaginez fiica unor asemenea părinți ieşind să pescuiască raci.

– Ceea ce arată cît de snob eşti, îi zise Laurel, scoțîndu-şi cizmele şi rămînînd cu picioarele goale pe iarba verde. Tata obişnuia să mă ia pe mine şi pe Savannah la pescuit de raci.

Se sprijini de caroseria Jeep-ului şi privi spre malul celălalt, gîndindu-se la acele vremuri fericite. Pe malul îndepărtat se vedeau sălcii şi copaci bătrîni acoperiți de muşchi şi flori multicolore. Undeva, în depărtare, o ciocănitoare îşi vedea nestingherită de ciocănitul ei. Păsările zburdau din copac în copac ciripind mulțumite.

– Ce s-a întîmplat cu el? o întrebă Jack încet, amintindu-şi că acesta era motivul pentru care o adusese acolo. Ca să afle cît mai multe, nu să stea şi să privească expresiile de pe chipul ei, atunci cînd privea spre micul golf. Acest lucru era ca un fel de primă. Însă în primul rînd nu trebuia să uite ce motiv îl îmboldise să vină cu ea.

Emoțiile se solidificară în gîtul lui Laurel ca o bucată de ambră.

– A murit, şopti ea, cu ochii plini de lacrimi. A fost omorît... un accident... în cîmpul cu trestie de zahăr...

Un singur moment teribil şi viețile lor se schimbaseră pentru totdeauna. Jack privi tristețea care i se întipărea pe chip şi uită cu totul de scopul lui. Automat se întinse ca s-o cuprindă cu brațul pe după umeri şi s-o tragă uşor alături de el.

– Hei, scumpete, îi murmură cu buzele lipite de tîmplă. Nu plînge. Te-am adus aici ca să te distrezi.

Laurel alungă imboldul de a se lipi de el şi se îndepărtă, roşie de jenă.

– Sînt bine. Fornăi uşor şi scutură din cap, zîmbind, deşi ar fi vrut să plîngă. M-a luat oarecum prin surprindere. Dădu din cap uşor, încercînd să se convingă mai degrabă pe ea însăşi decît pe Jack.

Jack o urmărea cu coada ochiului. Tare dură mai era, încercînd să-şi revină cînd de fapt ar fi fost normal să se

dizolve în lacrimi. Era o adevărată luptătoare. Aflase acest lucru nu numai din proprie experiență, ci și din ceea ce citise prin ziare. Se pare că fusese la fel de tenace ca un *pit bull*, atunci cînd încercase să-i prindă pe făptașii în cazul din Comitatul Scott. Muncise din răsputeri și-și obligase oamenii din subordine să facă la fel, deși degeaba. Jack nu se putea abține să nu se întrebe de unde venea această nevoie dreptate. Reporterii o descriseseră ca pe o obsesie. Obsesiile creșteau din „semințele" aflate, undeva, în adîncul sufletelor. El unul știa totul despre obsesii.

– Cîți ani aveai atunci? o întrebă.

Laurel culese o margaretă și începu să-i smulgă petalele.

– Zece.

Jack ar fi dorit să-i ofere cîteva cuvinte de simpatie, să-i spună că știa cît de dificil era. Dar adevărul era că el personal își urîse tatăl și nu vărsase nici măcar o singură lacrimă atunci cînd bătrînul murise.

– Dar tu? întrebă Laurel, cedînd în fața curiozității și uitînd de maniere. În fond, el începuse primul cu astfel de întrebări. Ar fi fost chiar nepoliticos ca ea să nu-l întrebe nimic. Părinții tăi locuiesc prin apropiere?

– Sînt morți, răspunse Jack sec. Tatăl tău și-a dorit să devii avocat?

Laurel privi spre floarea mutilată din mîna ei, gîndind că era o bună reprezentare a vieții ei. Petalele erau ca anii petrecuți alături de tatăl ei, lăsîndu-i apoi numai urîțenia.

– El voia ca eu să fiu fericită.

– Iar dreptul te-a făcut fericită?

Ea scutură ușor din cap.

– Am intrat la drept ca să fac dreptate. Tu de ce ai ales dreptul?

Ca să-i demonstrez bătrînului că nu sînt un netrebnic, se gîndi Jack.

– Ca să devin bogat.

– Și te-ai îmbogățit?

– Da, categoric. Am avut totul. După aceea am distrus și am aruncat totul.

Jack îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Laurel reuşise să întoarcă întrebările cu măiestrie.

Îi aruncă o privire admirativă şi îi zise:

– Eşti foarte bună, doamnă avocat.

Laurel clipi inocentă.

– Nu cred că pricep unde vrei să baţi.

– Vreau să spun că pînă acum cîteva clipe eu puneam întrebările şi nu ştiu cum se face că acum eu sînt cel care dă toate răspunsurile.

Laurel se încruntă uşor.

– Şi eu care am crezut că e o conversaţie, nu un interogatoriu. Eu de ce nu pot să pun întrebări?

– Pentru că răspunsurile mele n-ar fi pe placul tău, scumpete, îi zise el întunecat.

– Şi eu de unde să ştiu pînă cînd nu le aud?

– Ai încredere în mine.

Laurel profită de acel moment de tăcere ca să-l privească cu luare aminte, în timp ce el se uita la apa nămoloasă cu o expresie întunecată pe chip. Sentimentul că avea în faţă un bărbat cu două personalităţi diferite o invadă din nou. Într-o clipă era bărbatul leneş, pus pe distracţii cu un zîmbet irezistibil, ca în celălalt să devină bărbatul întunecat la faţă care ţinea uşa bine închisă peste acea parte a lui pe care nu dorea s-o arate lumii. Laurel descoperi că-şi dorea foarte mult să afle ce se afla de cealaltă parte a uşii. O curiozitate periculoasă, îşi zise singură, abţinîndu-se să-i mai pună şi alte întrebări.

Ceva mai jos, pe mal, Huey ieşi dintr-un tufiş lătrînd excitat. Copiii, care se alergaseră pînă atunci pe lîngă maşinile părinţilor, veniră fugind şi ţipînd ca să vadă ce găsise ogarul. Imediat se stîrni un alt cor de ţipete entuziaste cînd văzură că Huey dăduse peste o broască ţestoasă colorată cu o salamandră pătată instalată pe carapacea ei.

Ţestoasa îşi vedea mai departe de drum, mergînd încet, ignorînd cu totul insistenţele cîinelui. Salamandra însă scoase limba lungă spre cîine, făcîndu-l să latre iar entuziasmat.

Bietul Huey nu înţelegea deloc de ce ţestoasa nu o lua

la fugă ca el să poată s-o urmărească. Întinse laba spre ea şi apoi schelălăi surprins, atunci cînd salamadra coborî în viteză din taxiul improvizat şi o luă la fugă spre tufişuri. Cîinele lătră şi o luă la fugă după ea, trîntind un copilaş în graba lui de a prinde prada.

Fiind adultul aflat cel mai aproape, Laurel sări automat în ajutorul copilaşului, o fetiţă. Ridică cele cincisprezece kilograme de carne grăsulie, sprijinind greutatea pe şold, de parcă ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume.

– Nu plînge, scumpo, acum este totul bine, gînguri ea, mîngîind buclele moi ale fetiţei. Nu se mai întîmplă nimic.

Fetiţa mai lăsă să-i scape un vaiet prelung, ca pentru a înştiinţa lumea că fusese maltratată de un cîine rău, apoi începu să sughiţe, fiind atentă la salvatoarea ei. Laurel zîmbi încîntată, studiind feţişoara rotundă şi ochii mari. O mînuţă mică, plină de noroi, se întinse ezitantă şi-i atinse faţa.

– Jeanne-Marie, eşti bine, bebe? Mama fetiţei se apropie de Laurel, cu o expresie îngrijorată pe chip şi cu braţele întinse.

– Cred că s-a speriat puţin, răspunse Laurel, întinzînd copilul.

După ce o cercetă cu atenţie, tînăra femeie se întoarse spre Laurel cu o expresie stînjenită.

– Oh, ia te uită! Jeanne-Marie te-a murdărit! Îmi pare aşa de rău!

– E o nimica toată. Nu contează, răspunse Laurel absentă, întinzîndu-se să gîdile bărbia lui Jeanne-Marie. Ce fetiţă frumoasă aveţi!

Mama zîmbi, foarte mîndră. Ea însăşi era foarte drăguţă, cu forme rotunjite, în stilul cajun.

– Mulţumesc, murmură ea. Îţi mulţumesc că ai ridicat-o.

– Ei bine, sînt sigură că stăpînul cîinelui se va scuza, rosti Laurel cu acreală, privind spre Jack peste umăr. Dacă va admite vreodată că e cîinele lui.

Femeia o privi nedumerită, însă zîmbi şi se îndepărtă, pornind spre grupul ei, spunîndu-i fetiţei să-i facă semn cu mîna.

Laurel îi răspunse la fel, apoi se întoarse spre Jack cu o remarcă aspră pe vîrful limbii. Însă Jack avea pe chip o expresie ciudată, perplexă, de parcă fusese martor la ceva pentru care nu era pregătit.

– Ce naiba e cu tine? îl întrebă. Ai fobia copiilor sau ceva asemănător?

Jack încercă să alunge emoția care-l cuprinsese atunci cînd o văzuse pe Laurel cu Jeanne-Marie în brațe. Dumnezeule, era ca şi cum tocmai primise un picior în plexul solar. Păruse atît de naturală, de iubitoare. Gîndul acesta îi trecuse prin minte instantaneu, automat, că avea să fie o mamă minunată, ca Evie, dacă ar fi avut această ocazie. Dacă copilul lor s-ar fi născut. Acestea erau gînduri care nu aveau ce căuta în timpul zilei în mintea lui. Acest gen de gînduri erau pentru noapte, cînd putea să adaste asupra lor, cînd se putea flagela cu ele.

– Ăăăă... nu, se bîlbîi el, clipind des, încercînd să-şi regăsească echilibrul mental. Ridică din umeri şi-i dărui un zîmbet palid. Eu unul nu mă prea pricep la copii, asta-i tot.

Laurel îi aruncă o privire încărcată de amuzament.

– Însă pun apriu că ştii totul despre cum se fac, aşa-i?

– Ah, *c'est vrai*. Sînt un adevărat expert în domeniu. Zîmbi iar, făcînd gropițe în obraji şi o prinse în brațe, trăgînd-o aproape, pînă cînd ajunseră să se lipească. Vrei să-ți fac o demonstrație, scumpete? o întrebă, vocea lui mîngîind-o parcă.

Laurel înghiți nodul din gît, încercînd să-şi alunge senzațiile delicioase care-i străbăteau trupul. Observase că, din punct de vedere fizic, răspundea la avansurile lui de parcă ar fi fost amanți de cîteva luni. Cuvîntul „nu" îi stătea pe vîrful limbii, dar cuvîntul „da" îi asalta continuu mintea. Acest lucru o şocă mai mult decît îndrăzneala lui Jack.

– Se pare că ai o părere excelentă despre calitățile tale, îi zise, apelînd la ironie ca să scape de senzațiile acelea plăcute, dar periculoase.

El îşi coborî puțin capul, cercetîndu-i cu atenție buzele.

– Nu mă laud deloc, iar tu ai puterea să mă susții.

Laurel tresări.

– Mai bine să nu te reţin, îi zise, punîndu-şi palmele pe pieptul lui şi împingînd din toate puterile.

El nici nu se clinti. În schimb îi rîse în nas... Fumegînd de furie, Laurel îl împinse iar. El îi dădu brusc drumul din strînsoare. Laurel ţipă surprinsă cînd se trezi alunecînd pe spate şi căzînd cu un bufnet surd între flori. Rîsetele ascuţite din apropiere o asigurară că puştii fuseseră martori la căzătura ei. Înainte chiar să se gîndească să se ridice, Huey dădu năvală dintr-un tufiş şi sări pe ea, întinzînd-o pe spate şi lingîndu-i etuziasmat faţa.

– Ptiu! rosti Laurel scîrbită, întorcîndu-şi capul dintr-o parte în alta, încercînd inutil să scape de limba lui lungă şi iscoditoare, dorind să-l îndepărteze orbeşte cu mîinile.

– *Arrete sa! C'est assez! Va-t'en!* Jack rîdea în timp ce încerca să-l alunge pe Huey de pe ea. Cîinele sărea şi se învîrtea printre picioarele lui, în timp ce el se chinuia s-o ridice pe Laurel. N-ai cum să scoţi ce am mai bun în mine, *catin*.

Laurel îi aruncă o privire dezgustată.

– Nu există nimic bun în tine, se plînse ea, chinuindu-se să nu rîdă. Niciodată nu se lăsase amuzată de asemenea nemernici. În fond, ea era o persoană practică, cu capul pe umeri. Dar această latură a lui Jack Boudreaux avea ceva ispititor, magnetic, care o atrăgea nespus de mult.

– Vorbeşti aşa doar pentru că încă n-am făcut dragoste, îi zise el.

– Vorbeşti de parcă ar exista vreo şansă să se întîmple aşa ceva.

Zîmbetul se lăţi mai mult, iar el se apropie de ea.

– Oho, se va întîmpla, îngeraşule, murmură el. Absolut. Ga-ran-tat.

Laurel renunţă la orice constrîngeri şi începu să rîdă cu poftă.

– Doamne, eşti absolut imposibil!

– Ba nu, scumpo, o necăji el, prînzînd-o iar în braţe. Nu imposibil. Doar mai dur, rosti, dînd din sprîncene.

Insinuarea lui era evidentă. De altfel, o lovi pe Laurel

de două ori, o dată la nivel fizic, sporindu-i atîtarea şi a doua oară făcînd-o să rîdă cu poftă. Jack rîse o dată cu ea, privind-o în ochi. Cînd încetară cu rîsul deveniră amîndoi conştienţi de apropierea dintre ei. Laurel îşi simţea inima în gît. Observă că masca de ticălos simpatic căzuse de pe chipul lui Jack, lăsînd loc unei expresii tandre.

– Îmi place să te văd rîzînd, *'tit ange*, îi zise, îndreptîndu-i ochelarii pe nas, ştergînd noroiul de pe faţă şi mîngîindu-i apoi buzele cu vîrful unui deget. Încet, deliberat, îşi lăsă capul în jos şi începu s-o sărute.

Excitarea izbucni şi începu să sfîrîie prin Laurel ca artificiile de pe 4 iulie. Nu era bine, îşi zise Laurel, deşi deja răspundea înfocată sărutului. Nu era destul de puternică pentru o relaţie, de altfel nici nu căuta aşa ceva. Oricum, Jack nici nu era candidatul potrivit pentru aşa ceva. Era sălbatic şi imprevizibil, şi batjocorea profesiunea, şi sistemul pentru care ea avea un respect reverenţios. Dar nici unul dintre aceste argumente nu reuşi să aluinge focul intens care se stîrnise în trupul ei, mai ales atunci cînd limba lui îi pătrunse în gură.

Jack gemu profund atunci cînd o simţi cum se topea alături. Mica lui tigroaică, care scuipa foc pe gură şi zgîria rău. Nu voia ca el să se apropie prea mult, dar odată această barieră depăşită îi răspundea cu o dulceaţă care-l lăsa fără suflu.

O dorea nespus. În plus, intenţiona s-o aibă. La naiba cu toate consecinţele. La naiba cu orice va crede despre el după aceea. Oricum nu putea ajunge la o concluzie care să fie mai rea decît realitatea, şi anume, că nu era altceva decît un profitor, un om care se folosea de ceilalţi, un ticălos şi un nemernic. Totul perfect adevărat.

Se simţi străbătut de fiori de plăcere atunci cînd îi simţi sînii mici şi fermi lipiţi de pieptul lui. Mădularul i se întărise dureros şi pulsa uşor, întinzîndu-i pantalonii şi împungînd-o în stomac. Acum, îşi zise el. Chiar acolo. În zgomotul făcut de insecte. Pe iarba verde şi moale.

Îşi vîrî o mînă în părul ei scurt şi moale, iar cu cealaltă începu să-i desfacă nasturii de la bluză. Dar mîna i se opri

în aer atunci cînd la urechi îi ajunseră cîteva chicoteli repede înăbuşite. Rîsete. Rîsete de copii. Jack îşi ridică puţin capul, la timp ca să vadă cîteva perechi de ochi rotunzi şi un năsuc care tocmai dispărea în spatele unei sălcii.

Laurel îl privi clipind nedumerită. Uimită. Ameţită. Dezorientată. Ochelarii i se aburiseră.

– Ce? mormăi ea fără sufiu, cu buzele umflate şi sensibile, senzaţii care-şi găseau ecoul într-o zonă mult mai intimă a corpului.

– Oricît de mult îmi place să am un public interesat pentru unele lucruri, îi răspunse Jack amuzat, ăsta nu este unul dintre ele.

O altă izbucnire de rîsete cristaline din spatele salciei o făcu pe Laurel să roşească violent. Îşi lăsă privirea în jos, în ideea că avea să-şi studieze picioarele, însă în drum dădu peste dovada clară şi impresionantă a excitării lui Jack. Durerea arzătoare din interiorul ei se intensifică deodată, făcînd-o să se ruşineze de neruşinarea de care dăduse dovadă.

De obicei nu-şi pierdea controlul într-un asemenea hal cu un bărbat. Niciodată. Nu era cazul. Nici nu suporta acest gînd.

– Clăteşte-ţi ochii, îngeraşule, o tachină Jack. Şi mori de ciudă. Pentru că asta-i tot ce-o să primeşti pentru o vreme.

Laurel îl privi dezgustată şi-i arse un cot între coaste.

– Du-te şi bagă-ţi capul în apă, Boudreaux.

El îi zîmbi ca un pirat.

– Nu capul e marea mea problemă, *ma douce amie*. Laurel îşi dădu ochii peste cap, îl ocoli şi se îndreptă spre jeep şi spre cizmele pescăreşti.

– Haide, Casanova. Hai să vedem, dacă ai reuşit să pescuieşti şi altceva în afară de complimente.

Intrară în apă şi Jack ridică primul năvod, scoţînd la iveală o captură de douăzeci de raci. Creaturile mititele se urcau unele pe altele, şuierînd şi pocnind din cleşti. Semănau cu nişte homari în miniatură, avînd o nuanţă de un roşu stins şi ochi ca nişte mărgele negre, şi cu antene

lungi deasupra. Laurel ţinu deschisă o sacoşă destul de încăpătoare, ca Jack să poată băga acolo captura. Continuară să meargă de-a lungul liniei de năvoade, scoţînd la iveală capturi similare. Cînd terminară, aveau trei sacoşe pline.

Observară deodată că soarele se pregătea să asfinţească. Venea înserarea. Odată cu ea apăreau şi ţînţarii. Omniprezenţi în ţinutul mlaştinilor, se ridicau în escadroane compacte de pe suprafaţa apei, la apus, ca să se hrănească cu sînge.

Laurel îşi aranjă lucrurile frumos, ordonat, în partea ei de jeep. Jack aruncă totul la întîmplare. Sacoşele cu raci fuseseră puse peste restul echipamentului, un aranjament care nu-l satisfăcea pe Huey. Cîinele sărise pe locul lui obişnuit, însă mîrîia şi privea spre scaşosele zgomotoase în timp ce le împungea cu laba. La înapoiere, cum intrară pe potecă, Jack opri maşina şi oferi o sacoşăcelor două familii care sperau să prindă mai mulţi raci pentru a avea cîteva mese gratis. Darul a fost oferit fără ceremonie şi acceptat cu graţie. Apoi Jeep-ul se puse în mişcare, în timp ce copiii alergau în urma lui, aruncînd cu flori după Huey, care fusese împodobit cu un colier de margarete.

Întregul proces fusese la fel de natural ca o strîngere de mînă. Reciprocitate, o tradiţie care supravieţuise încă de la venirea acadienilor în Louisiana, o vreme în care viaţa fusese extrem de aspră, iar zona necruţătoare. Oamenii obişnuiau să împartă totul cu ei şi cu prietenii atît în momentele de prosperitate, cît şi în cele de sărăcie. Laurel observase totul cu atenţie, gîndindu-se că, de la moartea tatălui ei, nimeni dintre cei de la Beauvoir nu mai oferise ceva cuiva fără obligaţii.

– A fost frumos, rosti ea, privindu-l cu atenţie pe Jack.

El alungă complimentul cu o ridicare din umeri, încetini atunci cînd luă curba care-i scotea pe şosea, scoase ţigara de după ureche şi o lăsă să-i atîrne dintre buze.

– Am prins mai mulţi decît ne trebuia. Ei au multe guri de hrănit, îi zise, privind-o cu ironie. Şi nu vreau să mă dea în judecată pentru că Huey le-a trîntit copilul.

– Cum ar putea să-ți intenteze proces cînd nici măcar nu e cîinele tău? îl întrebă ea cu dulceață.

– Spune-i asta judecătorului, scumpete.

– Poate că aşa o să fac, răspunse ea, încercînd să nu zîmbească. Încă nu am rezolvat mica noastră problemă cu grădina mătuşii...

– Numai cu ajutorul lui Dumnezeu vă veți putea elibera, frații şi surorile mele! Jimmy Lee lăsă această frază să-şi facă efectul, încîntat de felul în care i se auzea vocea din difuzoare. Nu conta că erau mici şi ieftine. Imediat ce banii aveau să sosească pentru campania sa împotriva păcatului, îşi va lua altele, noi şi bune. Şi poate şi vreo două costume albe. Şi o curvă din Cartierul franțuzesc pentru un weekend... Da, într-adevăr, viața avea să fie tare dulce imediat ce banii aveau să sosească din toate părțile.

Nici nu se mai îndoia că în curînd avea să fie bogat şi faimos. În pofida trădării poponarului de Mathews, care dăduse pe post versiunea de „ştiri" a discursului de sîmbătă, în locul celei pe care o dorise el. Jimmy era prea chipeş ca să nu răzbească. Charismatic, ştia cum să simuleze sinceritatea absolută. Era cu mult deasupra celorlalți teleevanghelişti. Jim Baker era un prost şi în cele din urmă ajunsese la închisoare din cauza asta. Swaggart fusese neglijent şi agățase prostituate direct de pe stradă. Amîndoi decăzuseră, deschizînd calea spre faimă şi bogăție lui Jimmy Lee Baldwin. Peste cinci ani va avea o biserică care va face catedrala de cristal să pară doar un biet hambar părăginit.

Adepții Căii Drepte îl ovaționară, privindu-l de parcă ar fi fost chiar Christos. Unii păreau chiar intrați în transă. Alții aveau lacrimi în ochi. Cu toții nişte cretini. Într-o altă epocă ar fi putut să facă avere vînzînd ulei de şarpe, promisiuni de ploaie sau secetă fermierilor cotropiți de sărăcie. Era un escroc înnăscut. Dar în această epocă de autocon-ştientizare şi de căutare a păcii sufleteşti, religia era biletul cîştigător. Aşa cum spusese cîndva L. Ron Hubbard, dacă

un om voia să se îmbogățească, atunci cel mai bine era să-şi formeze propria religie. Jimmy Lee privi la chipurile patetice ale credincioşilor şi zîmbi.

– Aşa este, prieteni întru Christos, continuă, plimbîndu-se de-a latul platformei camionului închiriat, ce-i servea drept scenă în acea după-amiază. Numai prin credință. Nu prin alcool, droguri sau păcatele cărnii!

Îi plăcea la nebunie modul în care construia cîte o frază în acel crescendo tremurător. La fel de mult pe cît le plăcea şi credincioşilor. Existau în acea mulțime femei care păreau să fi ajuns în pragul orgasmului.

– De aceea ne-am adunat aici, frații şi surorile mele, încheie pe un ton blînd.

Ridică bastista mototolită şi-şi şterse fruntea de transpirație. Seara venise, dar atmosfera semăna cu cea dintr-o saună. Cămaşa albă de pe el era leoarcă. Haina ieftină atîrna pe el ca o bucată de carton umed.

Îşi dorea cu disperare să facă un duş rece şi să se întindă gol pe pat, cu o tînără frumoasă alături, care să-l revitalizeze cu gura ei dulce şi caldă. Dar pe moment era prins pe afurisita aia de platformă, iar soarele îi ardea pielea.

Primul lucru pe care intenționa să-l facă imediat ce urma să fie bogat era să se mute la dracu'-n praznic, cît mai departe de Louisiana.

– Acesta este motivul pentru care trebuie să purtăm lupta cu păcatul. De aceea trebuie să eliminăm exemplele rele care ne ispitesc şi ne predau drept în mîinile diavolului. De aceea trebuie să dărîmăm aceste temple ale păcatelor!

Întinse brațul în spate spre *Frenchie's*, care se afla chiar înapoia lui, făcînd mica gloată să-l ovaționeze iar. Ce turmă mică şi înfocată. Jimmy Lee zîmbi mulțumit.

Laurel coborî din Jeep, făcu cîțiva paşi furioşi spre adunare, după care se opri, tălpile tenişilor scîrțîind pe nisipul din parcare. Fiecare mușchi din corp era încordat în vreme ce toate sistemele de alarmă din minte se declanşaseră, sfătuind-o să nu se bage. Aceea nu era lupta ei. Nici nu

era în stare să facă față unei asemenea înfruntări. Dar o înfuria al naibii de tare să...

Glasul lui Stephen Danjermond îi răsună din amintire, jos, baritonal, cunoscător. „Așadar, le-ai preluat cazul, nu, Laurel?"

– Plănuiești cumva să-l umilești acum și pe scenă, *'tit chatte?* o întrebă Jack, prinzînd-o ușor de mînă.

Ea îi aruncă o privire iritată și se retrase.

– O să-i pun pe soții Delahoussaye să-l sune pe șerif. Dacă nimeni altcineva nu poate să-i ajute, eu n-am ce face mai mult de atît.

Jack ridică din umeri.

– N-ai decît să încerci, scumpo. Deși e ca o frecție la un picior de lemn.

– În mod sigur îi va ajuta.

Jack își dădu ochii peste cap și o porni pe urmele ei.

– Încă nu l-ai cunoscut pe șeriful Kenner, nu, scumpete?

Laurel consideră că întrebarea fusese pur retorică. Nu pricepea care ar fi fost diferența. Baldwin și congregația lui încălcaseră o proprietate particulară. Încălcarea proprietății particulare era un delict. Treaba șerifului era să păstreze ordinea și să susțină legea. Era foarte simplu.

Ca să poată intra în bar, trebuia mai întîi să treacă peste scena improvizată. Laurel își ridică bărbia și-l fixă pe predicator cu o privire răutăcioasă.

Jimmy Lee o observase pe Laurel din clipa în care intrase în parcare în Jeep-ul lui Jack Boudreaux. Laurel Chandler. Dumnezeu îi zîmbea pe ziua de azi.

Așteptă pînă cînd ajunse în dreptul camionului, după care o strigă.

– Domnișoară Chandler! Domnișoară Laurel Chandler, vă rog, nu treceți așa pe lîngă noi!

Nu ar fi trebuit să-și încetinească pașii. Cel mai bine ar fi fost dacă s-ar fi grăbit să intre în bar. Nu avea chef să se implice și mai mult în această afacere. Dar picioarele îi ezitară în clipa în care-și auzi numele și ceva o atrase spre Jimmy Lee Baldwin. Nu charisma sa, așa cum poate cre-

dea acesta. Nici aerul său de autoritate. Ci altceva ce o deranjase chiar din copilărie. Nevoia de a i se împotrivi unui escorc. Nevoia de a-i face pe oameni să vadă un şarlatan drept ceea ce era în realitate. Nevoia de a lupta pentru dreptate.

Se întoarse şi se proţăpi chiar în faţa scenei improvizate, privindu-l încruntată.

– Alătură-te nouă, surioară, îi zise Jimmy Lee, cu mîna întinsă spre ea. Nu ştiu ce anume te atrage în acest sălaş al diavolului, dar ştiu, ştiu sigur că ai o inimă bună şi curată.

– Ceea ce e mai mult decît pot spune eu despre cineva care hărţuieşte cetăţenii ce respectă legile, izbucni Laurel.

– Legile. Jimmy Lee dădu din cap cu înţelepciune. Legile îi apără pe inocenţi. Dar şi cei vinovaţi se ascund în spatele lor, îmbrăcaţi în piele de oaie. Mă înşel cumva, domnişoară Chandler?

Laurel încremeni. Ochii lui îi întîlniră pe ai ei şi un fior rece îi trecu pe spinare. Ştia, şi nemernicul era gata să folosească informaţiile pentru a-şi atrage simpatia mulţimii. Fără să se întoarcă, ştia că cei cincizeci de credincioşi o fixau cu priviri curioase. Dacă el ştia, atunci mai mult ca sigur că aveau să afle şi ei. Că eşuase. Că dreptatea îi scăpase din mîini ca un săpun ud.

– Prieteni... glasul lui Baldwin ajungea pînă la ea ca de la o mare depărtare. Domnişoara Chandler în persoană a fost un soldat în lupta contra celei mai oribile crime, crimă îndreptată împotriva copiilor inocenţi. Crime înfăptuite de sufletele depravate care poartă masca corectitudinii în timpul zilei şi care noaptea ne supun copiii la cele mai odioase acte sexuale! Domnişoara Chandler ne cunoaşte bine lupta, nu-i aşa, Laurel?

Laurel însă aproape că nu-l mai auzea. Simţea numai greutatea privirii oamenilor pe spinare, povara judecăţii lor. Eşuase. *„...Cele mai odioase acte sexuale..."* Se cutremură şi se retrase în sinea ei, undeva unde se putea apăra. *„Cele mai odioase acte sexuale...". „Ajută-ne, Laurel, ajută-ne!"*

Jack o văzu pălind şi-l blestemă pe Jimmy Lee, dorindu-i să ajungă în flăcările iadului. Filozofia lui de viaţă se rezuma la dictonul trăieşte şi lasă-i şi pe ceilalţi să trăiască. Dacă Jimmy Lee voia să se îmbogăţească de pe urma lui Dumnezeu, asta era treaba lui. Dacă oamenii erau destul de proşti ca să stea să-l asculte, nu era în nici un caz problema lui Jack. El unul ar fi intrat în bar ignorîndu-l pe Baldwin şi banda lui de lunatici. Nu venise să lupte în locul nimănui. Dar nemernicul întrecuse măsura. Într-un fel sau altul reuşise s-o rănească pe Laurel.

Înainte să-şi dea seama ce se ascundea în spatele impulsului lui, Jack sări pe capota camionului împrumutat şi trecu peste cabină. Sări pe platformă, căzînd chiar în spatele lui Jimmy Lee, care tresări ca un cal speriat, dar nu se mişcă suficient de repede ca să scape.

Jack prinse braţul lui Baldwin şi i-l răsuci la spate, aşa cum învăţase de la tatăl său. Rînji spre predicator, de parcă ar fi fost un frate demult pierdut şi şopti printre dinţi, astfel încît să-l audă doar el:

– Ai două opţiuni, Jimmy Lee. Fie te declari învins de căldură, fie îţi rup toate oscioarele din braţ.

Baldwin privi în ochii întunecaţi şi reci, şi se cutremură de groază. Auzise destule zvonuri despre Jack Boudreaux... Că era sălbatic, imprevizibil, amabil într-o clipă ca în cealaltă să fie mai rău decît păcatul. Boudreaux era, după opinia celor care-i citiseră cărţile, serios dezaxat. În acel moment îi răsucea braţul cu putere şi Jimmy Lee simţea oscioarele în chestiune cum începeau să pîrîie în semn de revoltă.

– Chiar aşa, Jimmy Lee, îi zise Jack, zîmbind iar şi băgîndu-l în sperieţi, încă puţin şi-ţi rup braţul.

Din partea gloatei se auzeau tot felul de murmure nelinişţite. Predicatorul strînse din dinţi. Pierduse contactul cu gloata, pierduise tot avîntul de dinainte. Afurisit să fie Jack Boudreaux. Jimmy Lee îi avusese în palmă, mai avea doar un pas şi ar fi ajuns pe culmile gloriei ca teleevanghelist. Aruncă o privire spre credincioşi şi o alta spre bărbatul din spatele lui.

– Păcatul, rosti, simțind cum brațul mai avea puțin și se frîngea ca o ramură uscată. Îi... îi simt dogoarea! Își dădu ochii peste cap și se clătină pe picioare, foarte convingător pentru spectatori. Oooh, Doamne, ai milă de mine, ai milă de noi! Dogoarea! Focurile iadului!

Jack îl eliberă și privi cu cinism și satisfacție cum Baldwin se rostogolea pe platformă. În mod evident un discipol al Școlii de actorie *Wiliam Shatner/Căpitanul Kirk*, Baldwin se împleticea și se clătina, schimonosindu-și fața, arcuindu-și spinarea și cerînd îndurarea Atotputernicului, în timp ce spectatorii îl priveau alarmați. Cîteva femei țipară atunci cînd în cele din urmă se trînti pe platformă și se zvîrcoli preț de vreo treizeci de secunde.

Oamenii se grăbiră spre scenă. Jack trecu pe lîngă trupul prosternat al predicatorului și îi smulse calm microfonul din mînă.

– Hei, toată lumea! Haideți înăuntru ca să stingeți dogoarea iadului cu niscaiva bere rece! le strigă tuturor zîmbind drăcește. Eu fac cinste azi! *Laissez le bon temps rouler!* Spuneți-le patronilor că v-a trimis Jack!

Contingentul de clienți de la *Frenchie's*, care se aflaseră în spatele gloatei de credincioși sau tîndăleau în galerie, izbucniră în chiote și rîsete, și alergară spre bar. Jack sări din camion. Laurel nici măcar nu se uită la el, ci se întoarse și o porni înapoi spre Jeep.

– Hei, scumpete, unde fugi?

– Acasă. Te rog, rosti Laurel, istovită de atîtea emoții. Voia doar să scape de acolo.

Jack o prinse de braț și o opri în drum.

– Hei, nu se poate să fugi mîncînd pămîntul. T-Grace probabil ți-a și pregătit locul de onoare.

– Pentru ce? întrebă ea, întorcîndu-se cu fața spre el, cu trupul încrodat și chipul o mască a furiei neputincioase. Am dat greș, am eșuat.

Jack se încruntă nedumerit.

– Despre ce naiba vorbești acolo? Eșuat? Adică la ce anume ai eșuat?

Laurel aproape se înecă de iritare. Pierduse bătălia.

Dacă el nu i-ar fi sărit în apărare, nu ştia la ce altă umilinţă ar fi fost supusă. Simţea că Baldwin i-ar fi smuls trecutul din inimă şi l-ar fi arătat credincioşilor, ca pe un experiment ştiinţific.

– I te-ai împotrivit, Laurel, îi zise Jack cu blîndeţe. Este mai mult decît au făcut toţi ceilalţi la un loc. Poate că nu i-ai dat tu pumnul final. Şi ce dacă? Haide, scumpo, înseninează-te. Nu tu eşti o responsabilă pentru toată lumea asta afurisită.

Ultima lui afirmaţie lovi o coardă sensibilă. Laurel îşi aminti de şederea ei la Clinica *Ashland Heights* şi de doctorul Pritchard. Ce egoism din partea ei să creadă că se afla în centrul atenţiei, salvatoarea tuturor, că toată povara lumii îi stătea pe umeri.

Reacţia ei era exagerată.

Venise acolo ca să se vindece, nu? Să preia din nou controlul asupra vieţii ei. Dacă fugea acum, atunci însemna că ceda în faţa trecutului în loc să-l depăşească.

Îşi ridică privirea spre Jack, spre expresia de îngrijorare de pe chipul lui.

– Mulţumesc, murmură. Ar fi vrut să întindă mîna să-i atingă obrazul, dar ar fi fost un gest prea intim.

Jack o privi suspicios.

– Pentru ce?

– Pentru că m-ai salvat.

– A, nu, rosti el hotărît, scuturînd din cap şi îndepărtîndu-se cu un pas, sperînd să-i îndepărteze gratitudinea. Nu mă transforma într-un erou, scumpete. Am prins ocazia de a-l face de rîs pe Jimmy Lee, asta-i tot. Eu nu sînt eroul nimănui.

Dar o salvase, chiar de mai multe ori, de propriile-i temeri şi de deprimare. Laurel îl studie o clipă, întrebîndu-se de ce prefera imaginea de băiat rău în locul celei de campion.

– Haide, *'tite ange,* îi zise el deodată, făcînd semn cu capul spre bar. Îţi fac cinste cu ceva de băut. În afară de asta, tocmai mi- am amintit un alt banc cu avocaţi pe care vreau să ţi-l spun.

– Ce te face să crezi că vreau să-l aud? Jack o cuprinse cu brațul pe după umeri şi o conduse spre bar.

– Nu, nu. Ştiu foarte bine că nu vrei să-l auzi, de aceea îmi şi place să-ți spun asemenea glume.

Laurel începu să rîdă, simțind cum se relaxa tot mai mult.

– Care-i diferența dintre un porc spinos şi doi avocați într-un Porsche? o întrebă în timp ce ocoleau camionul lui Baldwin. La un porc spinos, țepii sînt pe dinafară.

Traversară parcarea, Jack rîzînd şi Laurel clătinînd din cap, fără ca vreunul dintre ei să fie conştient că erau urmăriți cu atenție.

11

Savannah stătea în colțul îndepărtat al barului, învăluită în tăcere ca într-un cîmp de forță, chiar dacă în jurul ei hărmălaia era în toi. Din tonomat se auzea tare o melodie la modă cu vreo zece ani în urmă. Bilele de biliard se ciocneau de zor, iar oamenii urlau unii la alții pentru a se face înțeleşi în gălăgia aceea infernală. Savannah însă blocase cu totul zgomotul în minte. În interior furia fierbea amară şi acidă.

Telefonul de la St. Joseph îi întrerupsese momentele de linişte cu Cooper. Doamna Cooper avea o criză destul de rea. Nu voia domnul Copper să vină de urgență acolo? Iar Coper era la spital de dimineață şi nu se întorsese nici acum. Ticăloasă egoistă şi lacomă. Nu era destul că-l trăgea spre ea din punct de vedere mental, acum îl voia alături şi din punct de vedere fizic.

– O urăsc, izbucni Savannah deodată, sentimentul fiind mult prea puternic pentru a-l mai putea menține în interior.

Nimeni nu observă că spusese ceva. Nimeni nu-i dădea atenție. Luă o gură de vodcă cu apă tonică şi făcu o

recunoaştere rapidă a barului prin lentilele întunecate ale ochelarilor de soare. Localul era prea aglomerat pentru o duminică după-amiază. Mulţumită lui Laurel. *Laurel*. Micuţa eroină a tuturor. Salvatoarea tuturor.

Furia ardea ceva mai tare şi o înteţi şi mai rău atunci cînd turnă altă gură de alcool peste ea. Ironia era prea amară. Laurel era ceea ce era datorită lui Savannah. Era castă şi pură pentru că Savannah fusese salvatoarea, protectoarea ei.

Privi cu duritate spre bar, unde surioara ei era toastată şi aclamată de T-Grace şi de clienţii obişnuiţi. Iar alături de ea era Jack Boudreaux, cel mai improbabil cavaler alb pe care-l văzuse vreodată.

Surioara ei ar fi trebuit să fie acasă, speriată, slăbită, avînd nevoie de sora mai mare pentru a o alina şi susţine. Afurisită să fie! Devenea tot mai puternică cu fiecare zi care trecea, ba nu, cu fiecare minut, smulgîndu-i lui Savannah şansa de a fi cea puternică, de a juca din nou rolul protectorului, de a se ridica deasupra statutului de curvă a oraşului şi de a deveni cineva important.

Luă o cutie de chibrituri de pe masă şi începu s-o mutileze în timp ce-l privea pe Jack cum se agita în jurul lui Laurel, atingîndu-i umărul, talia, aplecîndu-se ca să-i şoptească ceva la ureche şi apoi rîzînd atunci cînd ea îl înghiontea cu cotul.

Nu se obosise niciodată să-i şoptească şi ei ceva la ureche, afurisită să-i fie pielea de cajun. I-ar fi oferit regulatul vieţii lui, dar el nu-i arătase niciodată vreun interes deosebit, ci flirtase cu ea aşa cum flirta cu orice femeie de la bar. În mod sigur îi arăta un interes cu totul special surioarei ei, iar lui Savannah nu-i plăcea absolut deloc.

– Să te ia naiba şi pe tine, scumpo, murmură, dînd paharul peste cap.

— Vorbeai cu mine, *ma belle?* Leonce se aplecă spre ea din spate, strecurînd o mînă osoasă pe umărul ei, căutînd să-i pipăie un sîn.

– Sigur că da, afurisit de ticălos ce eşti, se plînse ea. Nu mi- ai dat absolut nici o atenţie.

Cicatricea de pe fața lui îi stîrnea repulsia. Întotdeauna se simțea tentată să se uite fix la ea. La un moment dat auzise că o femeie îi făcuse cicatricea cu o sticlă spartă, dar Leonce nu părea să poarte pică sexului feminin. Se dădea la orice fustă.

– Sînt gata să plătesc oricît numai să te văd goală alături de mine, chère.

Tîrfă. Nu eşti altceva decît o tîrfă, Savannah...

Furia se înteți şi străpunse masca de plictiseală. Nu era de vînzare. Făcea ce voia, cînd voia şi cu cine voia tocmai pentru că aşa avea chef. Ceea ce o făcea o desfrînată, nu o tîrfă. Diferența amară îi ardea stomacul ca un ulcer, iar emoțiile confuze îi asaltaseră pieptul, crescînd tensiunea dinăuntru.

Avînd nevoie de cineva pe care să se răzbune, prinse barba lui Leonce şi o răsuci cu răutate, făcîndu-l să urle de durere. De altfel, bărbatul se împiedică şi se dădu înapoi cu cîțiva paşi în clipa în care ea îl eliberă, lovindu-se de un jucător de biliard care tocmai se pregătea de o lovitură, drept pentru care primi un tac în coaste şi multe înjurături din partea acestuia.

Leoance îl ignoră pe individ, cu privirea fixată asupra lui Savannah în timp ce-şi mîngîia barba jumulită.

– Ce naiba te-a apucat?

Savannah se ridică, răsturnînd scaunul în grabă.

– Mai du-te şi ia-ți-o la labă, Cicatrice. Păstrează-ți banii ca să-şi cumperi un creier, boule.

Ridică paharul şi-l aruncă spre el, lovindu-l numai în umăr, pentru că reuşise să-şi ferească fața.

– Cățea nebună ce eşti! urlă Leonce în urma ei. Eşti o cățea afurisită şi nebună!

Savannah îl ignoră, îşi luă poşeta şi plecă de acolo. Nu era cazul să se mulțumească cu Leonce Comeau, erau destui bărbați mai tineri şi mai frumoşi care ar fi apreciat compania şi experiența ei. Privirea i se opri asupra lui Taureau Herbert, care se afla în cealaltă parte a încăperii şi tocmai le povestea amicilor ultima pățanie.

Pusese demult ochii pe el. Nu fusese poreclit Taurul pe

degeaba. Nu avea decît vreo douăzeci şi trei de ani şi era clădit pe mare, de la umerii laţi şi pînă sub cenură. I se părea momentul potrivit să- l pună la încercare.

Tocmai cînd o porni spre el, aruncîndu-şi părul sălbatic pe spate, mişcîndu-şi provocator şoldurile şi concentrîndu-şi energia considerabilă asupra lui, în imagine apăru Annie Delahousaye-Gerrard, iar bărbaţii de la masa lui Toreau îşi întoarseră capetele ca să se chiorască în decolteul ei în timp ce le servea băuturile şi flirta. Savannah se sili să-şi înăbuşe dorinţa de a urla. Acesta era teritoriul ei. Cine dracu' se credea chelneriţa asta de doi bani?

Se credea tînără şi frumoasă. Unde mai pui că avea un zîmbet luminos şi rîsul dulce şi plăcut. Ca şi maică-sa, T-Grace, Annie făcuse o pasiune pentru hainele prea mici, lăsîndu-şi curbele să dea pe dinafară din blugii strîmţi şi bluzitele scurte care nu mai lăsau loc şi pentru imaginaţie. O încurcătură de lanţuri care imitau aurul îi atîrna la gît şi pe fiecare deget avea cîte un inel ieftin.

Nu are deloc stil, cugetă Savannah cu amărăciune, mîngîind şiragul de perle veritabile de pe piept, gîndindu-se că nu i-ar fi displăcut s-o strîngă pe Annie de gît cu ele.

Ticăloasa aia mică nu avea nici un drept să se învîrtă aşa pe lîngă bărbaţi. Doar avea un bărbat al ei acasă, un soţ. Savannah uitase în mod convenabil că Tony Gerrard, soţul lui Annie, tocmai fusese eliberat din închisoarea parohiei pentru că o bătuse şi că se zvonea deja despre un divorţ iminent.

Dădu ocol mesei, strecurîndu-se între Taureau şi chelneriţă, petrecîndu-şi un braţ în jurul gîtului lui bronzat, de parcă ar fi fost amanţi de multă vreme. Ignoră privirea lui uimită şi se mulţumi să se concentreze asupra lui Annie.

– Ce-ar fi acum să te duci frumos şi să-mi aduci şi mie o vodca-tonic, scumpo, doar asta e treaba ta aici, nu?

Annie îşi mijii ochii şi-şi propti tava mare şi goală de şoldul rotund.

– *Mais yeah,* asta e treaba mea, răspunse fata, privindu-şi adversara cu dispreţ. Care-i treaba ta, *grand-mere?* Molestarea puştilor?

Savannah nici nu mai auzi obscenităţile care i se scurgeau din gură. Văzînd doar roşu în faţa ochilor, se aruncă asupra chelneriţei, prinzînd o mînă bună de păr negru şi foarte creţ. Ridică celălalt braţ şi arse un pumn usturător chiar în urechea lui Annie.

Taureau şi amicii lui săriră de pe scaune, uluiţi de acea luptă neaşteptată. Cineva urlă în gura mare: „Bătaie între pisici" peste muzica de la tonomat. Se auzi un alt răcnet de: „Faceţi cerc!" şi imediat se formă un cerc larg de spectatori în jurul celor două femei, chiar cînd se rostogoleau peste o masă, iar sticlele şi paharele zburau în jur. Berea se vărsase pe podea, iar terenul era de acum alunecos, oferindu-i un avantaj preţios lui Annie, care purta tenişi.

Savannah nici nu observă cum aluneca. Percepţia ei era distorsionată, văzînd în faţa ochilor numai chipul adversarei şi neauzind altceva decît nişte sunete incoerente. Nu simţea nimic, nici mîinile celeilalte femei trăgînd-o de păr sau zgîriind-o, nici loviturile de picior. Se răsucea, lovea şi urla, prinzînd oice parte disponibilă din Annie în timp ce se răsuceau şi se învîrteau înconjurate de spectatori.

T-Grace scoase un muget nemulţumit şi ieşi de după bar, dînd cu coatele în coastele oricui se nimerea să-i stea în drum. Se aruncase în glota adunată acolo nu ca să-şi salveze fata, ci mobila şi paharele. Annie putea să aibă grijă şi singură de sine.

Laurel se răsuci pe taburetul de la bar ca să vadă ce era cu acea gălăgie, iar inima îi săltă deodată în piept aunci cînd desluşi rochia albă cu flori roşii.

– Doamne sfinte, Savannah!

Fără să se gîndească la propria-i siguranţă, sări de pe taburet şi se aruncă în mijlocul mulţimii. Jack înjură supărat şi o prinse de la spate, dînd-o la o parte din drumul lui. Ajunse în centrul cercului de oameni cam în acelaşi timp cu T-Grace, pomenindu-se dansînd în jurul combatantelor, căutînd să prindă pe una din ele ca să le despartă.

Avînd deja experinţă cu astfel de bătăi, T-Grace nu se

mai obosea cu diplomația. Nu ezită să dea cîteva lovituri sau s-o tragă pe Savannah de păr ca să-şi scoată din luptă fiica cea mică, înainte ca ele să-i distrugă întregul bar şi să oprească comenzile pentru băutură.

Jack sări în spatele lui Savannah şi strecură un braț între cele două pisici turbate, alegîndu-se cu o muşcătură pentru efortul depus. Un cot îl nimeri chiar deasupra ochiului stîng, în timp ce se mişcau cu toții în cerc precum jucătorii de rugby gata să facă o grămadă, redeschizînd rana pe care o căpătase în accidentul de maşină. Strînse din dinți şi înjură cu sete, întrebîndu-se ce naiba îl apucase să se bage în asemenea încurcătură. El nu era un luptător, ci un observator. Dacă două femei aveau chef să-şi smulgă părul din cap, el unul stătea deoparte şi îşi nota totul în minte. Tresări şi înjură iar atunci cînd un toc cui îl lovi în fluierul piciorului. De data asta nu era nevoie să-şi mai ia notițe. Corpul lui avea să fie un soi de eseu vizual despre problemele din timpul unei lupte de femei într-un bar. Un cot îl nimeri între coaste, ceea ce-l făcu să geamă în timp ce căuta să-şi mențină echilibrul pe podeaua alunecoasă.

Laurel se afla undeva la marginea cîmpului de bătaie, de abia putînd să mai respire. Nici măcar nu ştiuse că Savannah era acolo. Dar văzînd-o în halul acela, prinsă în luptă cu o altă femeie, i se părea o scenă ireală, greu de crezut. Ridică mîna la gură şi începu să-şi rontăie unghia de la degetul mare.

Deodată aerul fu cutremurat de o explozie, urmată de un cor de urlete. Toată lumea încremenise. Laurel era sigură că i se oprise inima. Credea că una din femei trăsese şi cineva fusese rănit. Dar lupta se încheie deodată, Jack trăgînd-o pe Savanah de la spate şi T-Grace ținîndu-şi fiica de gît, într-o poziție incomodă. Capetele tuturor se întoarseră spre bar.

Ovide ținea în mînă un pistol de calibrul 38 care încă mai fumega, iar din tavan curgea tencuiala. Chipul barmanului era la fel de impasibil ca întotdeauna. Semăna cu un personaj de desene animate aşa cum stătea acolo, cu

pistolul în mînă, cu mustața de morsă căzîndu-i în jurul gurii şi cu smocurile de păr care-i ieşeau din urechi. Nu scoase nici un cuvînt şi, în timp ce clienţii îl priveau, puse la loc pistolul, ridică un pahar şi se apucă să-l şteargă cu şervetul pe care nu se obosise să-l lase din mînă.

T-Grace îşi scutură fiica.

– Auzi, să te iei la bătaie cu clienţii! Lasă că mai discutăm noi despre asta!

Annie îşi şterse sîngele care-i curgea din nas cu dosul mîinii, în timp ce privea furioasă spre Savannah Chandler.

– Dar ea a început, maman...

T-Grace îşi admonestă fiica cu o privire aspră.

– Nu vreau să mai aud absolut nimic. Haide, apucă-te de treabă. Du-te să te speli şi să te aranjezi. Îşi împinse mezina spre toaletă, apoi se întoarse spre clienţi şi bătu tare din palme. *Allons danser!* le porunci, dînd drumul iar la tonomat.

Clienţii barului se întoarseră la preocupările de dinaintea luptei, cîţiva dintre ei asculîînd sfatul lui T-Grace şi apucîndu-se să danseze ca să-şi alunge surescitarea.

Savannah încă nu scăpase de surplusul de adrenalină din sînge. Se simţea sălbatică şi iraţională, şi nu-i păsa de nici o culoare cine o vedea sau ce credeau ceilalţi. Îi aruncă lui Jack o privire plină de înţelesuri peste umăr.

– Dacă aveai chef să pui mîinile pe mine, Jack, nu trebuia decît să-mi spui.

El îi dădu drumul imediat. Chipul parcă îi împietrise. Scoase o batistă din buzunar şi i-o oferi.

– Vezi că-ţi sîngerează buza.

Savannah îl privi, simţindu-se încă agitată. Foarte încet, deliberat, îşi trecu limba peste buza de jos, lingînd sîngele.

– Nu vrei să faci tu treaba asta, Jack? murmură seducător, legănîndu-şi şoldurile. Pun pariu că eşti gata oricînd de aşa ceva, nu? Mai ales că eşti capabil să scrii asemenea romane sîngeroase.

Jack nu-i răspunse. Se gîndise de mai multe ori să se lase fermecat de Savannah Chandler, dar existase întot-

deauna ceva care-l făcuse s-o evite în ultima clipă. Instinctul îi spunea că era mai bine să nu se lege la cap.

Nu înțelesese pînă în acea clipă că era vorba de frică. Nu se temea de femeie ci de ceea ce ar fi putut deveni împreună.

Savannah era gata să-l tragă şi pe el peste margine odată cu ea şi numai bunul Dumnezeu ştia ce avea să se mai întîmple dacă se prăvăleau amîndoi în nebunie.

Un fior rece îi trecu pe spinare numai gîndindu-se la aşa ceva.

– Noi doi sîntem la fel, Jack, îi şopti ea mai departe.

Laurel ajunse alături de Savanah, palidă ca varul, speriată, furioasă, şi o prinse de braț, deşi tremura din cap şi pînă-n picioare.

– Doamne, te simți bine? Sîngerezi! Iisuse, Savannah, la ce te-ai gîndit atunci cînd te-ai aruncat în bătaie?

Savanah se eliberă de mîna ei şi o privi încruntată.

– Nu m-am gîndit la nimic, izbucni. Ăsta e departamentul tău, scumpo. Tu gîndeşti, eu acționez. Poate dacă cineva ar putea să ne pună la un loc, atunci am deveni o persoană întreagă.

Se răsuci şi se aplecă să-şi ridice poşeta de piele roşie de pe jos, fără să-i pese că rochia scurtă îi arăta în toată splendoarea fundul gol. Laurel o privea îngrozită. Făcu un pas spre ea, încercînd s-o acopere, să-i tragă rochia în jos, pînă la genunchi dacă era cu putință.

–.Savannah, pentru numele lui Dumnezeu!

Savannah îi rîse în nas şi scoase din poşetă țigările şi bricheta subțire, de aur.

– Dumnezeu nu are nici o legătură cu toate astea, scumpo, îi zise, aprinzîndu-şi țigara. Trase un fum şi-l suflă apoi spre tavan, fără să-şi dezlipească privirea de la Laurel. Oricum e sadic. Chiar nu ți-ai dat seama pînă acum? Încercă să zîmbească cu buza de jos spartă. Gluma e pe spinarea noastră.

Satisfăcută că avusese ultimul cuvînt, se întoarse pe călcîie şi ieşi pe uşa din față, la fel de liniştită de parcă nu s-ar fi întîmplat absolut nimic.

– Fata asta o să dea de belea, rosti T-Grace, glasul vibrîndu-i de mînie. Se postase alături de Laurel, cu mîinile în şolduri şi picioarele depărtate. Părul strîns într-un coc înalt se înclinase periculos spre stînga. Chipul brozat se înroşise şi ochii negri aproape că-i ieşiseră din orbite, de parcă o mînă invizibilă o strîngea de gît.

Laurel nu se mai obosi s-o contrazică.

Inima i se strîngea numai la gîndul că mai mult ca sigur avea dreptate. Savannah părea decisă să se distrugă într-un fel sau altul, iar Laurel nu ştia ce ar fi putut face ca s-o împiedice. Voia să creadă că oamenii îşi făureau singuri destinul, dar ea nu era capabilă să controleze nimic pe moment.

Avea sentimentul că încerca să oprească un carusel care se învîrtea cu viteză, întinzînd pur şi simplu mîna şi prinzînd-l cu putere. Însă de fiecare dată cînd îl prindea, o azvîrlea la pămînt.

– Îmi pare tare rău, doamnă Delahoussaye, murmură spăşită. Să nu uitaţi să trimiteţi nota de plată pentru pagube la casa mătuşii mele.

T-Grace o strînse în braţe cu tandreţe, într-un gest matern.

– Nu e cazul să-ţi pară rău, scumpo. N-are de ce să-ţi pară rău, mai ales că eşti singura care ne ajută cu afurisitul acela de Jimmy Lee. Hai să mergem acum ca să guşti din racii ăia. Eşti aşa de mică şi de slabă că te-aş putea ridica deasupra capului.

– T-Grace, interveni Jack, reuşind cu greu să zîmbească, pe cine încerci tu să prosteşti acum? M-ai putea ridica pe mine deasupra capului fără probleme.

T-Grace scutură un deget osos prin faţa lui, luptîndu-se cu zîmbetul care-i mijea în colţurile buzelor.

– Nu mă tenta, dragule. Eşti aşa de obraznic, încît mă ispiteşti să-ţi arăt cine e şeful aici. Mai bine vino să stai jos înainte ca acel cucui de la cap să te facă mai nebun decît eşti.

În vreme ce străbăteau mulţimea, T-Grace îl prinse pe Leonce şi-i porunci să aibă grijă de bar. Leonce îşi scoase

pălăria *Panama* şi se înclină în faţa patroanei.

Se ridică cu un zîmbet larg şi-l pocni pe Jack în umăr.

– Auzi, să te bagi în mijlocul unei lupte aprige între pisici! Ce-ai de gînd să faci mai departe, Jack? Lupte în noroi cu femei şi aligatori?

Jack se încruntă la prietenul său şi-i fură pălăria de pe cap, lăsînd la iveală cheliuţa din creştet şi făcîndu-l pe Leonce să roşească jenat.

– Eşti gelos pentru că Savannah şi-a făcut doar încălzirea cu tine.

Faţa lui Comeau se întunecă, iar cicatricea se înroşi, arătînd că se înfuriase. Încercă să-şi recupereze pălăria, însă prinse doar aerul pentru că Jack se şi ferise.

– Futu-te-n cur, Boudreaux.

– În vis, îl necăji Jack, rîzînd. Haide, scumpete, du-te şi toarnă nişte apă în băuturi, *tcheue poule*.

T-Grace se răsuci şi-i arse una peste ureche, aruncîndu-i pălăria cît colo.

– Noi nu botezăm băutura aici, isteţule.

Continua să meargă mai departe, conducîndu-i spre o uşă laterală, rar folosită, strigînd ordine spre chelneriţe şi făcîndu-i semn soţului ei să vină. Laurel chicoti amuzată, uitînd pe moment ce se întîmplase. Jack îşi frecă urechea, îşi puse pălăria la loc pe cap şi o privi încruntat.

Ieşiră din bar, traversară parcarea şi se apropiară de malul rîului, unde fusese deja pregătită şi aranjată o masă de picnic cu scaune de plastic în jurul ei. Zona era parţial luminată de lampioane chinezeşti făcute din plastic şi două becuri puternice aflate în capătul unor stîlpi scunzi.

Ovide se instală pe un scaun şi continuă să tacă, în timp ce T-Grace supraveghea modul în care fusese aranjată mîncarea pe masă.

Laurel rămase în urmă, neştiind cum să se poarte şi neînţelegînd de ce era tratată ca un oaspete de onoare. Se uită la ceas şi dădu să plece.

– Mulţumesc pentru invitaţie, doamnă Delahoussaye, dar cred că ar fi mai bine să plec. Trebuie s-o găsesc pe Savannah...

– Las-o în pace, îi porunci T-Grace. O să aducă numai necazuri pe capul tău, fie că ţi-e soră sau nu. Satisfăcută de aranjament, se întoarse cu mîinile în şolduri spre Laurel, cu o expresie de simpatie pe chip. Desigur, ştiu că o iubeşti, dar fata aia o să facă numai după cum o taie capul, orice i-ai spune tu. Haide, stai jos.

Jack o prinse cu mîinile de umeri şi o conduse pe sus spre masă.

– Stai jos, scumpete. Am muncit din greu ca să prindem racii ăştia.

Laurel se supuse nu pentru că i-ar fi fost foame sau ar fi dorit să fie pe placul cuiva, ci pentru că nu voia să se gîndească la ce anume ar fi putut să facă dacă ar fi găsit-o pe Savannah.

Voia să vorbească cu ea, dar discuţia s-ar fi transformat invariabil în ceartă. Cînd Savannah era prost dispusă, nimeni nu putea s-o facă să gîndească raţional. O apucă durerea de cap, drept pentru care închise ochii.

– Mănîncă, îi zise T-Grace, punînd o farfurie plină în faţa ei. Pe farfurie era o grămadă mare de raci fierţi, cartofi roşii şi *maquechou,* boabe de porumb fiert amestecate cu felii de roşii şi ardei iute. Aromele bogate, iuţi, îi ajunseră la nări, iar stomacul îi ghiorăi de foame, deşi cu cîteva clipe înainte nu avusese nici un fel de poftă de mîncare.

Jack puse pălăria pe capătul mesei şi se aşeză pe banca de lemn, alături de ea.

– Laurel e o debutantă, T-Grace, rosti el deodată. Probabil că habar nu are cum să mănînce racii fără nouă feluri de furculiţe de argint alături.

– Ba ştiu, răspunse Laurel, privindu-l cu ciudă.

Sfidîndu-i pe toţi cei de faţă, rupse coada unui rac, desfăcu cu degetele carapacea şi scoase la iveală carnea albă, delicioasă, pe care se apucă s-o mînînce cu mîna. Gustul era minunat, o făcea să saliveze de plăcere, evocînd amintiri dragi.

Cu ochii minţii îl putea vedea iar pe tatăl ei cum mînca cu poftă racii la festivalul de la Breaux Bridge, cu ochii închişi de mulţumire.

– Ai de gînd să te porţi ca o cajună? Vrei să sugi grăsimea din capul racilor?

Laurel lăsă deoparte amintirile acelea plăcute şi se încruntă la Jack, care-i fura mîncarea din farfurie.

– Ce-ar fi să te apuci să sugi grăsimea din capul tău? Aşa o să ai ceva de lucru o vreme.

Mustaţa lui Ovide tresări. T-Grace începu să rîdă în hohote.

– Îmi place fătuca asta a ta, Jack. Are destulă minte şi curaj ca să te ţină sub papuc.

Laurel încercă fără succes să se îndepărteze de el.

– Mi-e teamă că v-aţi făcut o părere greşită despre noi, doamnă Delahoussaye. Eu şi Jack nu avem nici o relaţie. Sîntem numai... Tăcu pentru că nu reuşea să găsească cuvîntul potrivit. Prieteni era prea intim, cunoştinţe prea distant.

– Ai putea spune amanţi şi ne vom ţine de cuvînt puţin mai încolo, murmură Jack, muşcînd-o de ureche şi furîndu-i alt rac.

T-Grace continuă, fără s-o mai aştepte pe Laurel să definească relaţia pe care o avea cu Jack.

– O fată trebuie să ştie cum să se descurce. Ca Annick a noastră, adică Annie. S-a băgat de cîteva ori în necaz, dar ştie cum să se descurce singură. E fată bună Annie a noastră, dar nu a fost în stare să-şi găsească un bărbat bun. Spre deosebire de mama ei.

Se întinse să-l mîngîie pe Ovide cu multă tandreţe. Ovide fornăi uşor, în semn de aprobare sau pentru că avea probleme cu sinusurile şi aruncă carapacea unui rac direct în rîu.

– Am crescut şapte copilaşi în casa asta, declară T-Grace cu mîndrie. Eu şi cu Ovide am muncit din greu zi de zi ca să facem un cămin primitor şi să conducem afacerea. Acum a venit pacostea asta de Jimmy Lee ca să ne facă probleme, spunînd că *Frenchie's* este locul de unde provin toate păcatele. Tare mult mi-ar plăcea să-l trimit cu adevărat în locul din care provin toate păcatele. Ovide, săracul, o să facă ulcer gîndindu-se la ce mai pune la cale

Jimmy Lee ăsta. Îşi mîngîie iar soţul pe umăr şi apoi îi netezi coroana de păr din jurul capului. O privi peste umăr pe Laurel.

– Aşadar, scumpo, ai de gînd să ne ajuţi să scăpăm de necazul ăsta sau nu?

Deci căzuse şi celălalt pantof. Laurel se simţea prinsă în capcană cu Jack într-o parte şi T-Grace în cealaltă. Începu să se foiască nervoasă, dorindu-şi să poată scăpa cumva, scutură din cap şi abandonă mîncarea, ridicîndu-se de la masă.

– Mi se pare că am mai discutat o dată despre treaba asta, doamnă Delahoussaye. Nu mai practic dreptul deocamdată...

– Nu trebuie să-l practici, îi zise T-Grace cu ironie. Doar fă ce trebuie făcut.

Laurel oftă frustrată.

– Zău aşa, nu trebuie decît să chemaţi şeriful data viitoare cînd Baldwin vă încalcă proprietatea...

– Ha! De parcă şacalul ăla cu chip de om o să se ostenească pentru vreunul ca noi!

– Dar e şeriful acesui ţinut...

– Nu, dulceaţă, nu înţelegi, îi zise Jack. Se întoarse pe bancă, cu picioarele întinse înainte şi coatele sprijinite pe masa din spatele lui. Duwayne Kener dă fuguţa numai dacă numele tău e Leighton sau Stephen Danjermond. Are prea multe întruniri importante ca să-şi mai bată capul cu oamenii de rînd ca noi. Nu se va pune pe capul lui Jimmy Lee şi a bandei lui de lunatici decît dacă primeşte în mod direct ordin de la judecător.

– Dar e absurd! explodă Laurel, întorcîndu-se furioasă spre Jack. Este...

El ridică din sprîncene, batjocorind neputinţa ei.

– Este aşa cum este, scumpete.

– Dar a jurat să apere legea, îl contrazise ea.

– Nu toată lumea are aceleaşi convingeri ferme ca tine.

Laurel rămase fără grai. Înţepenită locului, privea furioasă spre Jack. El nu avea asemenea convingeri. Jack îşi făurea propriile legi pe care apoi le încălca fără pro-

bleme. Glumea pe seama sistemului şi rîdea de oamenii care încercau să-l facă să funcţioneze. Dar ştia precis că ea îl respecta.

Jack o privea la rîndul lui cu o expresie greu de citit. De fapt, el era cel care încerca s-o citească pe ea. Laurel avea sentimentul că ochii lui vedeau tot ce se afla în străfundul sufletului ei. Deodată, Laurel se întoarse spre T-Grace.

– Există cîţiva avocaţi aici, în oraş.

– Care nu dau doi bani pe noi, răspunse T-Grace cu amărăciune. Îşi abandonă farfuria pe pămînt în favoarea lui Huey, care ieşi de sub masă şi puse stăpînire pe raci. T-Grace ignoră cîinele ca să-l sfredelească cu privirea pe Jack. Se apropie de el cu mîinile în şolduri şi bărbia ridicată, în semn de provocare. Jack ar putea să ne ajute, dar preferă să stea frumos pe fundul ăla drăguţ...

– Iisuse Christoase, T-Grace! explodă Jack. Se ridică de pe bancă cu atîta grabă, încît o răsturnă din neatenţie, speriind cîinele care se refugie la loc sub masă. Se aplecă deasupra acuzatoarei lui, roşu la faţă de furie. Am fost dat afară din barou, nu mai am dreptul de a practica avocatura! Ce mama naibii ai vrea să fac?

– Nimic, Jack, răspunse ea cu blîndeţe, bătîndu-şi joc de el. Cu toţii ştim că nu vrei decît să te distrezi, asta-i tot ce-ţi doreşti de la viaţă. Îndrăznind mai mult decît un bărbat, întinse mîna şi-l bătu prietenește pe obraz. Haide, Jack, fugi de te distrează. Nu-ţi bate capul cu noi. O să ne descurcăm cumva şi fără tine.

Jack privi în jur, căutînd o modalitate de a-şi exprima furia şi luînd în cele din urmă o sticlă şi aruncînd-o spre primul copac.

– Rahat!

T-Grace îl privea cu milă şi înţelegere.

– Nici o problemă, Jack. Cu toţii ştim că nu vrei să te legi la cap cînd nu te doare. Nu-ţi asumi niciodată vreun fel de responsabilitate.

Jack se uită urît la T-Grace, dorindu-şi s-o prindă de gît şi să strîngă pînă cînd aveau să-i sară ochii din orbite.

Afurisită să fie, afurisită să fie pentru că-l făcea să se simtă... cum? Ca un nemernic, ca un jeg? Ca un gunoi bun de nimic?

„Bon a rien; T-Jack... bon a rien."

Ăsta era el. Un netrebnic. Acest adevăr i se săpase în minte de la o vîrstă fragedă, cînd de-abia începuse să învețe să vorbească. Iar el dovedise acest lucru de nenumărate ori.

Nu avea motive să se supere cînd cineva îi arunca adevărul în față.

O observă pe Laurel care se uita la el cu ochi mari. Campioana justiției. Gata să-şi sacrifice reputația, viața intimă, cariera, totul pentru o cauză.

Doamne, oare ce crede despre mine? se întrebă Jack. Mai ales că totul e adevărat.

Acesta era ironia, iar el apreciase întotdeauna ironia, că era exact aşa cum îl descrisese T-Grace sau aşa cum sperase să ajungă, iar acum acest lucru se întorsese împotriva lui.

– N-am nevoie de aşa ceva, izbucni iritat. Eu am plecat de aici.

Laurel îl privi îndepărtîndu-se, şocată de acea izbucnire.

O parte din ea dorea să fugă după el, să-l aline şi să-l întrebe de ce.

Nu e deloc înțelept, Laurel, îşi spuse singură. Avea destule probleme şi aşa, fără să se mai împovăreze cu latura întunecată a lui Jack Boudreaux... sau cu problemele iscate la *Frenchie's Landing*...

Dar atunci cînd se întoarse iar cu fața spre T-Grace nu găsi în suflet tăria necesară pentru a o refuza din nou. Oricum, nu era mare scofală, se încurajă singură.

Doar o simplă vizită la tribunal şi un telefon sau două. Nu îşi asuma responsabilitatea pentru întreaga lume. Încerca numai să ajute un cuplu de oameni cinstiți şi muncitori care avea nevoie de puțină dreptate.

În mod categoric era destul de paternică pentru atîta lucru.

– Bine, răspunse oftînd. O să văd ce pot să fac.

Pentru prima dată în viață, T-Grace rămase fără grai, reușind cu greu să zîmbească și să încuviințeze din cap.

Ovide se ridică de la masă și-și scutură rămășițele de rac de pe burdihan.

Punînd mîna imensă pe umărul lui Laurel, o privi drept în ochi și rosti:

– *Merci, pichouette.*

12

Jimmy Lee stătea pe pervazul ferestrei, plîngîndu-și singur de milă, îmbrăcat doar cu pantalonii albi, murdari. Sudoarea i se scurgea în pîrîiașe mici de pe piept direct pe pîntec.

Sorbi din păharul de coniac, retrăind în minte umilința la care fusese supus, flagelîndu-se cu amintirea. Toată gloata aceea îi ciuguleă din palmă, cugetă, strîngînd pumnul. Apoi afurisita aia de cățea, Chandler, stricase totul. Desigur, în cele din urmă salvase situația pentru că avea mintea iute, dar momentul acela de glorie fusese ruinat.

Femeile erau blestemul existenței lui. Toate niște desfrînate și niște mincinoase, fără excepție. Unele dintre ele se dădeau respectabile, față de altele, dar toate erau la fel pe dedesubtul hainelor. La fel de rele și de nerușinate ca și Eva, fără excepție.

Rîse din cauza referinței biblice și dădu peste cap coniacul rămas în pahar. Rahat, începuse acum să gîndească exact ca un predicator. Noaptea era fierbinte precum gura iadului și nu adia boare de vînt, aerul fiind încărcat de electricitate, de parcă urma să se întîmple ceva. Se simțea încă agitat. Liniștea aceea îi zgîria nervii.

Tînjea după zgomotul din New Orleans, după sunetele și mirosurile de pe Bourbon Street, după aleile întunecate

din Cartierul franțuzesc, locuri pe care turiștii nu le vedeau.

Un om putea obține orice își dorea la New Orleans, oricum dorea. Dar el era aici, înămolit în afurisita aceea de mlaștină. Avea un apartament în Lafayette, dar alesese Golful Breaux ca locul din care să-și lanseze campania, drept pentru care închiriase bungalow-ul acela cu o singură cameră de la marginea pustiului pentru a avea puțină intimitate.

Golful Breaux i se păruse locul ideal pentru „Războiul contra lui Satan", inima ținutului Acadiana, unde oamenii erau proști ca noaptea și mulți, unde viața era grea din cauza creșterii prețului la țiței și a economiei în agricultură, și crimele înfloreau tot mai mult, îndemnîndu-i pe creștini să-și caute o biserică, o credință de care să se agațe.

Desigur, erau prea mulți catolici prin partea locului ca să fie pe gustul lui, dar exista și o grămadă de fundamentaliști destul de naivi și de fervenți, ca să creadă orice. Ei reprezentau fundamentul bisericii sale. Ei erau cei care aveau să-i ofere destui bani ca să devină vedetă și îl vor purta pe umerii lor.

Dacă Laurel Chandler nu avea să-i stea în cale.

Ușa de plasă se deschise scîrțîind și în încăpere își făcu apariția Savannah Chandler, seducătoare în rochia aceea scurtă cu flori roșii și pantofii stacojii cu toc cui. Cum intră, Savannah cercetă din privire cămăruța cu pereți galbeni, mucegăiți, mobila ieftină, desperecheată, sticla de coniac de pe masă.

În cele din urmă se întoarse spre el, fără să spună un cuvînt, comportîndu-se de parcă ar fi avut tot dreptul să se afle acolo. Avea ochi de vîrcolac, pali, de un albastru translucid, și lucirea lor reuși să-l înfioare pe Jimmy Lee. O flacără albă care ardea neîncetat. Genul de foame pe care o resimțea și el. Recunoașterea unei nevoi comune.

– Gata îmbrăcat și aranjat, și fără să ai unde te duce, Jimmy Lee? îi zise ea cu ironie.

– Aș putea spune același lucru despre tine.

Savannah îl privi cu coada ochiului.

– Nu, nu poți. Am venit aici.

– Pentru ce?

– Pentru o vreme.

Jimmy Lee rămase tăcut cît timp se plimbă ea prin încăpere, trecîndu-şi cîte o mînă peste mobilă şi marginea patului. După aceea îi simţi focul privirii pe faţă, pe pieptul gol şi nu reuşi să învingă ispita de a-şi suge burta. Savannah se apropie de el, cu capul plecat într-o parte şi părul lung pe un umăr, încurcat în şiragul de perle de la gît.

Îşi unduia şoldurile senzual, dintr-o parte în alta. Singurele sunete care se auzeau erau bocănitul tocurilor cui pe linoleu, scîrţîitul ventilatorului din tavan şi fîşîitul senzual al materialului care se freca de piele.

Jimmy Lee rămase nemişcat, deşi aţîţarea îl copleşea ca un demon. Savannah se opri la un pas de el. Parfumul ei se amesteca îmbietor cu aroma de coniac şi cu izul umed al mlaştinii. Se mai simţea mirosul ca de mosc al excitării, a ei, a lui...

– Sora ta şi-a bătut iar joc de mine pe ziua de azi, îi reproşă el răguşit.

Savannah zîmbi satisfăcută.

– Ar fi trebuit să te fi obişnuit deja cu aşa ceva, Jimmy Lee.

Jimmy Lee se mişcă atît de iute, încît Savannah gemu uşor atunci cînd degetele lui lungi i se înfipseră în carnea moale a braţului.

– O să fiu o vedetă, îi zise el încet.

Savannah nu încercă să ignore durerea din braţ. O savura cu toată fiinţa.

– Nu eşti altceva decît un escroc de doi bani.

– Iar tu eşti numai o curvă de doi bani, îi răspunse el. O tîrfă fără preţ la vedere.

Savannah îl pălmui atît de tare, încît o duru mîna. Dintr-o singură mişcare rapidă, Jimmy Lee sări de pe pervaz şi o pocni la rîndul lui. Capul lui Savannah se întoarse într-o parte şi buza, care se lipise la loc, se despică iar, inundîndu-i gura cu sînge.

Ca şi cum în interiorul ei se deschisese o uşă bine zăvorîtă, toată agitaţia, nesăbuinţa şi sălbăticia năvăliră

afară pe un val de ură. Ură pentru el, pentru ea, ură colosală care-i spulberă controlul şi echilibrul interior.

Totul îi strălucea în privire, nevoia, ura, totul, atunci cînd îşi întoarse capul ca să-l privească pe Jimmy Lee Baldwin.

El rămase nemişcat şi o admiră vreme îndelungată, simţind din nou acea îngemănare ciudată a sufletelor lor. Acel ceva întunecat şi rău.

Care-l excita mai mult decît orice drog din lume. Dorinţa se plămădi în interiorul său monstruoasă, sălbatică, turbată, de neînvins. Un sunet animalic i se născu din piept atunci cînd o trase pe Savannah aproape şi-i strivi gura cu brutalitate.

Savannh începu să i se împotrivească, nu ca să scape, ci numai de dragul luptei, agăţîndu-se cu mîinile de pielea goală şi transpirată, zgîriind-o şi ciupind-o cu sadism, în timp ce aroma masculină îi invada nările şi limba lui gura.

În spatele ei, degetele lui se agitau cu frenezie încercînd să desfacă fermoarul rochiei. În cele din urmă reuşiră să-l descheie numai pe sfert, rupînd restul. Îi dădu bretelele rochiei deoparte de pe umeri şi-şi mută gura pe gîtul ei.

Prinse decolteul între degete şi începu să-l tragă în jos, foamea nemăsurată din el făcîndu-l să mîrîie asemenea unui cîine, atunci cînd îi eliberă sînii plini şi fermi. Îşi lăsă capul în jos şi prinse între buze un sfîrc tare şi fierbinte, trăgînd de el şi făcînd-o pe Savannah să geamă de plăcere iar şi iar... Prinzînd colierul de perle, Jimmy Lee se apucă să le frece uşor de celălalt sfîrc.

Neştiind dacă voia să-l tragă mai aproape sau să-l îndepărteze, Savannah îi împinse umerii şi apoi îşi încrucă degetele în părul lui lung, dat pe spate. Aceea era o bătălie pentru mintea ei, pentru suflet, dar inima i se umplu de disperare atunci cînd îşi dădu seama că nu avea cum s-o cîştige.

„Pentru asta te-ai născut, Savannah. Nu încerca să-ţi negi firea..."

Pentru o secundă se văzu înapoi în dormitorul ei de la

Beauvoir, iar bărbatul care-i sugea cu lăcomie sînii era tatăl ei vitreg. Țipă, dar nu din cauza asaltului asupra trupului ei, ci din cauza emoțiilor conflictuale care o atacau. Corpul ei răspundea la atingerea lui, ardea de dorință și se arcuia de plăcere.

La început nu-i plăcuse deloc, dar în timp constatase că Ross avusese dreptate, pentru asta fusese făcută, la asta se pricepea. Numai că plăcerea care-i cutremura trupul aducea cu sine și ruşinea. Era o tîrfă. Asta avea să fie întotdeauna. Nici un bărbat nu avea s-o iubească pentru altceva în afară de sex.

Suspină neauzit, simțindu-se prinsă în capcană, dar alungă aceste senzații neplăcute și lăsă cuvintele lui Ross să-i aline inima. *„Ești atît de frumoasă, Savannah. Ești cu mult mai femeie decît mama ta. Te doresc tot timpul. Uneori cred că o să înnebunesc din cauză că am atîta nevoie de tine..."* Avea nevoie de ea. Ross avusese nevoie de ea. O dorise. Acele cuvinte îi dădură putere.

– Ești tare rea, Savannah, murmură Baldwin, coborîndu-și gura de pe sîni pe muşchii sensibili ai pîntecului. Ești o vrăjitoare, pentru că poți să înnebunești un bărbat de dorință.

Savannah rîse cu amărăciune. Se sprijini cu mîinile de cadrul ferestrei, în timp ce gura lui Jimmy Lee cobora mai jos. Mîinile îi ridicară rochia deasupra brîului, ca pe un corset. Acum era aproape goală, doar cu șiragul de perle care-i atîrna peste sîni, cu rochia mototolită în talie și cocoțată pe tocurile cui, cu picioarele depărtate.

Era amețită, beată din cauza amestecului de dorință și ură, autocompătimire și dispreț. Peste toate se ridica nesățioasă excitarea. Jimmy Lee începu s-o devoreze cu lăcomie. Limba lui necăjea și mîngîia, cerceta și atîța, aducînd-o pînă pe marginea orgasmului, dar nepermițîndu-i să treacă dincolo de ea, neoferindu-i satisfacția, împingînd doar limitele dorinței dincolo de închipuire.

Fustrarea o chinuia. Întinse o mîna în jos, încercînd să-l conducă, să se ajute cumva, dar el îi prinse încheietura și i-o făcu prizonieră, îndepărtînd-o de corp. Savanah

suspină atunci cînd el se ridică, strînse celălalt pumn şi încercă să-l lovească în piept. Dar el îi prinse şi cealaltă încheietură şi o aduse la neputinţă.

Clipind furioasă ca să-şi alunge lacrimile, îşi ridică privirea spre chipul lui bronzat şi dinţii nenatural de albi.

– Te urăsc, Jimmy Lee! Glasul îi era la fel de răguşit ca şi al lui. Eşti un nemernic.

El o trînti fără ceremonie pe salteaua veche a patului, căzînd deasupra ei, ţintuindu-i mîinile deasupra capului cu o singură mînă. Savannah începu să se agite sub greutatea lui, în timp ce el îşi scotea cu mîna liberă cureaua de la pantaloni.

– Nu eşti altceva decît un pervers, Jimmy Lee, îl necăji ea, în timp ce el îi lega mîinile de căpătîiul patului.

Ochii lui străluceau precum pirita, atunci cînd o privi aşa cum era legată de pat, cu sînii plini ridicaţi ademenitor spre el, părînd chiar decadentă cu şiragul de perle de la gît. Deja în minte îi veniseră cîteva idei despre jocurile noi pe care le puteau încerca cu perlele acelea ceva mai tîrziu, după ce îşi potoleau dorinţa.

– Rîde ciob de oală spartă, mormăi el.

Savannah rîse privindu-l cu răceală în timp ce se instala între picioarele ei şi-şi desfăcea fermoarul de la pantaloni. Jimmy Lee nu se mai obosi să-i scoată, dar avu grijă să se protejeze, scoţînd un prezervativ din buzunar şi punîndu-l cu eficienţa dată de practica îndelungată.

– În zilele astea nu poţi fi niciodată destul de precaut, îi zise. Se ridică deasupra ei în coate şi o privi cu răutate. Publicul meu, care mă adoră, nu i-ar plăcea deloc dacă m-aş molipsi de vreo boleşniţă de la o pisică vagaboandă ca tine, care desface picioarele pentru orice bărbat.

Savannah îl privi cu ură.

– Atunci o să am grijă să le spun ce anume ai zis.

– Cine naiba te-ar crede? o întrebă cu dispreţ. Eu sînt salvatorul lor. Tu doar o cătea în călduri.

„Nu te obosi să spui cuiva, Savannah. Oricum nu te-ar crede nimeni... te vor vedea drept ceea ce eşti, o tîrfă mică, o vagaboandă... eşti o fată rea, Savannah, şi toată

lumea o ştie..., Nu are nici un rost să spui. Amîndoi ştim că tu m-ai sedus..."

Închise ochii în timp ce auzea din nou glasul acela. Ridică şoldurile atunci cînd Jimmy Lee o penetră... şi se urî pentru asta.

Luna de la miezul nopţii îşi arunca razele argintii peste copaci în timp ce ceaţa delicată se ridica uşor deasupra apei întunecate. Multe femei se temeau de mlaştină. O mulţime de bărbaţi se temea de mlaştină.

Dar nu şi Savannah. Acolo ea simţea altceva decît frică. Ceva străvechi.

Ceva ce o chema şi-i răscolea sîngele.

Locul acela fusese întotdeauna refugiul ei. Acolo veneau ea şi Laurel cînd voiau să scape de acasă, de nefericire. Acolo se simţea liberă. Avea sentimentul că era o parte din mlaştină, ca un animal, o căprioară sau o pisică sălbatică. Voia să-şi scoată hainele şi să stea goală, ca o creatură a mlaştinii.

Cedînd acelui impuls primitiv, îşi scoase rochia ruptă de reverend, o aruncă pe capota maşinii şi-şi trecu mîinile peste curbele sinuoase ale corpului.

Pentru o clipă închise ochii şi încercă să-şi imagineze cum ar fi dacă s-ar întinde pe covorul de frunze moarte şi ar aştepta ca iubitul s-o pătrundă sub lumina lunii.

S-ar împerechea asemenea animalelor, fără vinovăţie, inhibiţii, savurînd plăcerea pură. Ea ar ţipa de extaz şi ar asculta cacofonia nopţii.

Acea imagine îi stîrni un geamăt, o făcu să simtă durerea dorinţei neîmplinite, o nevoie pe care Jimmy Lee nu fusese în stare s-o satisfacă, chiar dacă o folosise în diverse feluri, şi o folosise în toate felurile posibile. Era o nevoie, o dorinţă pe care nici un bărbat nu ar fi putut s-o satisfacă, era ceva ce se afla undeva în rădăcina sufletului său.

Savannah îşi lăsă capul pe spate şi ridică faţa spre lună. Neliniştea din interiorul ei era mai puternică decît oricînd.

Sălbăticia o atrăgea, îi stîrnea instinctele primare. Îşi dorea...dorea...dorea...

„Prădătorul este condus de nevoie. Nu nevoia de mîncare, ci un alt soi de nevoie. Nevoia de sînge, gustul pentru moarte. Nevoia de a pedepsi, dorinţa de a provoca durere. Îi place să privească durerea dezvoltîndu-se asemenea unui cancer, ca să obţină o reacţie la nevoia care-l consumă. Simte nevoia să controleze. Să se joace de-a Dumnezeu.

Simte nevoia să se joace. Să inventeze un joc. Acest gînd îi aduce un zîmbet pe buze. Zîmbetul înfioară victima. La orice joc există şi un învins. Cel care a capturat şi a înlănţuit ştie dinainte de începerea jocului care va fi finalul. Pentru victimă nu este însă un joc, doar aşteptare, durere, teroare şi, după cum se roagă singură, moartea. Te rog, omoară-mă. În curînd...

Nimeni nu-i aude ţipetele. Nimeni nu-i sare în ajutor. În mlaştină nu există salvatori. Cruzimea este un mod de viaţă aici. Moartea la fel de comună ca şerpii. Pericol mascat în frumuseţe. Nici un fel de salvare. Nici un fel de dreptate. Viaţă. Moarte. Vînătorul şi vînatul.

Cuţitul străluceşte argintiu în lumina lunii. Lama lui taie delicat, ca arcuşul care trece uşor peste strunele viorii. Sunetul este strident, înfricoşător. Omenesc. Un preludiu al morţii.

În cele din urmă, instrumentul va cădea tăcut, iar victima va muri. Va muri aşa cum crede prădătorul că trebuie să moară, goală şi violată. O altă curvă moartă lăsată să putrezească în mlaştină. Un final potrivit într-un loc adecvat. Prădătorul se îndepărtează cu ambarcaţiunea sa, tăcut, în siguranţă, secretul lui fiind cunoscut doar de copaci şi de creaturile nopţii..."

Laurel tresări şi se ridică brusc în capul oaselor, tremurînd, îngheţată, cu pielea umedă de transpiraţie. Inima îi bate tare, gata să-i sară din piept. Coşmarul începe să dispară atunci cînd devine conştientă de realitate, dar stri-

gătele copiilor încă îi mai răsună în minte, făcînd-o să se dea jos din pat.

Se duse direct la comodă şi-şi scoase de acolo un alt tricou, cu cîteva numere mai mare, încercînd să alunge visul din minte. Încă tremură violent, iar stomacul s-a strîns ca un nod, ceea ce o face să-şi blesteme slăbiciunea.

Îşi trece mîna peste sticluţa cu tranchilizante, ascunsă între articolele de lenjerie, un memento de la *Ashland Heights*. Doctorul Pritchard îi spusese să ia cîte o pastilă atunci cînd avea nevoie ca să poată dormi, dar nu se va atinge de ele. Indiferent cît de multă nevoie avea de somn şi de odihnă, nu va lua nici o pastilă. Oricum, acele tranchilizante nu erau altceva decît o cîrjă, o altă slăbiciune, iar ea una se cam săturase să se arate atît de lipsită de putere.

Se schimbă repede şi ieşi pe terasă, sperînd să-şi revină în aerul proaspăt al nopţii, dar afară era umed şi cald, şi nu se simţea o boare de vînt.

Încrucişîndu-şi braţele la nivelul pieptului ca să-şi oprească tremurul, se îndreptă spre uşile franţuzeşti de la dormitorul lui Savannah şi privi înăuntru. Patul era nefăcut, cearceaful de satin auriu zăcea aruncat pe mijlocul lui, iar pernele cu dantelă fuseseră răspîndite la căpătîi sau pe jos.

Restul camerei purta amprenta neglijenţei lui Savannah, sub forma lenjeriei aruncate peste tot şi a hainelor scoase din şifonier, şi apoi abandonate pe scaune şi fotolii pentru ceva mai strălucitor, mai sexy, mai provocator.

Laurel se simţi deodată cuprinsă de frică în timp ce anumite replici i se derulau prin minte. „Crime?" „Patru, numai în ultimele optsprezece luni... Tinere femei de o reputaţie discutabilă."...„Fata asta o să aibă mari necazuri."

Laurel îşi muşcă unghia degetului mare încercînd să lupte cu dorinţa de a suna la poliţie. Era o proastă şi se grăbea să tragă concluzii nefondate. Nu era nimic neobişnuit în faptul că Savannah întîrzia în oraş, deşi era trecut de două noaptea. Putea să lipsească chiar toată noaptea. Ar fi putut să fie oriunde, cu oricine.

Cu un criminal?

– Încetează, rosti cu glas tare, răguşită din cauza panicii. La naiba, doar nu era o femeie irațională. Avea o minte logică, sensibilă şi mai ales practică. Nu asta o salvase atunci cînd crescuse în atmosfera otrăvită de la Beauvoir?

Asta şi Savannah.

Mai privi o dată spre pat, apoi se îndreptă spre scările care duceau în grădină, cu paşi apăsați. Încă era agitată, nu se simțea bine.

Seara de la *Frenchie's* o zguduise rău de tot, începînd cu altercația cu Baldwin, urmînd apoi lupta lui Savannah şi încheind cu tirada lui Jack despre rolul pe care acceptase să-l joace pentru familia Delahoussaye. Adevărul era că acest lucru o zguduise cel mai tare.

A doua zi trebuia să meargă la tribunal ca să vadă cum putea rezolva problema cu Jimmy Lee Baldwin. Va trebui să meargă la lucru, ca şi cum nu l-ar fi întrerupt niciodată, de parcă nu şi-ar fi părăsit ultimul post în dizgrație.

Va intra în tribunal şi va înfrunta secretarele, aprodul, judecătorul şi ceilalți avocați şi procurori... Stephen Danjermond.

Chiar la aceste lucruri se gîndise atunci cînd o pornise pe jos spre casă de la *Frenchie's*. Pentru că nu-l găsise pe nicăieri pe Jack şi pentru că ultimele raze de lumină dispăreau, plecase spre Belle Riviere pe jos, sperînd să mai scape astfel de anxietate şi îndoieli.

Dar nici nu parcursese bine cinci sute de metri, cînd un Jaguar de un verde metalizat oprise alături de trotuar, iar geamul dinspre partea pasagerului se deschisese cu un fîşîit uşor.

– Pot să te conduc, Laurel? Stephen Danjerrmond se sprijinise de spătarul moale, îmbrăcat în piele, al banchetei şi o privise cu răbdare. Apoi îi zîmbise. Oricît de mult mi-ar place să mă laud cu rata scăzută a criminalității din parohia Partout, nu îmi plăcea să văd o doamnă care-şi asumă riscuri inutile.

– Din cîte ştiu, aş putea să-mi asum un mare risc

urcînd alături de dumneata, îi răspunsese Laurel, cu mîinile înfundate în buzunarele pantalonilor lălîi.

Danjermond se arătase uşor dezamăgit şi amuzat în acelaşi timp.

– Cred că mă cunoşti deja destul de bine, Laurel.

Ea îl privise fără expresie, încercînd să-şi ascundă tulburarea. De-abia se cunoscuseră, dar îşi dăduse seama că, dacă sublinia acest fapt, el s-ar fi amuzat şi mai tare. Avusese sentimentul că el era cu un pas înaintea ei în timp, că intrase într-un joc deja început, pierzîndu-i mereu şirul. Dacă individul acela izbutea s-o dezechilibreze atît de tare în timpul unei simple conversaţii, îşi imagina destul de uşor cum ar fi fost în timpul unui interogatoriu.

Un bărbat destinat să facă lucruri măreţe, acest Stephen Danjermond.

Deschisese portiera Jaguar-ului şi se lăsase să cadă pe scaunul moale.

– Nu te cunosc deloc, domnule Danjermond, murmurase ea încet.

– Intenţionez să remediez această situaţie.

Pornise apoi maşina pe strada pustie. Stephen renunţase la costumul elegant în favoarea unui tricou de culoarea jadului şi a pantalonilor comozi, deşi părea în continuare imaculat, perfect pus la punct.

– Prînzul cu părinţii tăi a fost un eveniment interesant, comentase el.

– Nu sînt părinţii mei, izbucnise Laurel automat, roşind apoi violent. Vreau să spun că Ross Leighton nu e tatăl meu. Tata a murit atunci cînd eram mică.

– Da, ştiu. A fost omorît, nu?

– Un accident în cîmpul de trestie de zahăr.

– Erai apropiată de el. Spusese acest lucru ca pe un fapt, nu fusese o întrebare. Laurel nu-i răspunsese, ci se întrebase numai de unde ştia şi cît îi spusese Vivian despre trecutul ei. Se întrebse dacă el ştia ceva despre planurile pe care şi le făcuse Vivian în privinţa lor.

El o privise iar.

– Aversiunea ta pentru Ross, îi explică succint. Bănu-

iesc că nu ai acceptat niciodată faptul că a luat locul tatălui tău. Atunci cînd un copil îşi pierde părintele iubit, resentimentele faţă de uzurpator sînt absolut normale. Deşi aş fi crezut că ai trecut de acum peste această reacţie. Poate că e vorba de ceva mai mult?

Răspunsul nu era treaba lui, dar Laurel se abţinuse cu stoicism să nu i-o trîntească în faţă. Deşi îndemînarea i se cam tocise, instinctele nu-i dispăruseră.

Ale lui Danjermond erau perfecte. El nu purta conversaţii, ci ducea meciuri de şah. Nu uita nici o clipă de datorie. Fiecare schimb de cuvinte reprezenta o ocazie de a-şi pune mintea la încercare, de a-şi ascuţi instinctele de luptă.

Ştia prea bine, şi ea procedase la fel. Şi ea fusese la fel de tăioasă, la fel de concentrată. Şi mai ştia că dacă-i răspundea la întrebare însemna să piardă lupta.

– Îmi pare rău pentru scena provocată de sora mea, rosti degajată. Lui Savannah îi place la nebunie să provoace asemenea scene încărcate de dramatism.

– Şi ţie de ce-ţi pare rău? Opri se Jaguar-ul la semaforul de pe Jackson şi se întorsese s-o privească. Nu tu eşti cea care a provocat scena. Doar nu ai nici un control asupra acţiunilor surorii tale, nu, Laurel?

Nu. Dar tare mult i-ar fi plăcut să aibă. Îşi dorea controlul. Îşi dorea nespus de mult ca toate componentele lumii să se potrivească fiecare la locul lor. Fără deranj şi surprinze neplăcute.

Damjermond continuase s-o privească cu atenţie.

– Eşti cumva gardianul surorii tale, Laurel?

Îşi alungase celelalte gînduri din minte şi observase, prea tîrziu, cît de mult se hazardase atunci cînd adusese vorba de acel subiect.

– Sigur că nu. Savannah face ce vrea. Ştiu însă că ea nu s-ar scuza niciodată pentru că a intervenit în mica sindrofie a lui Vivian, aşa că m-am umilit eu în locul ei. Nu am făcut altceva decît să respect eticheta.

– Aha, zîmbise el privind spre capotă, e vorba de etichetă. Cred că într-o altă viaţă ai fost un cavaler al Mesei

Rotunde, Laurel. Galahad Cel Bun, care respecta Codul strict al onoarei.

Păruse sincer amuzat, ceea ce o iritase foarte tare. Oare crezuse că era prea urban, prea sofisticat pentru oamenii simpli din golf, tocmai el, fiul privilegiat al unei familii bogate din New Orleans?

– Ospitalitatea este o tradiție a sudului şi sînt sigură că ai fost prea bine educat ca să nu te apuci să interoghezi un oaspete, îi răspunsese ea cu dulceață în glas, trecînd la ofensivă.

El păruse mirat şi plăcut surprins de răspunsul ei.

– Chiar te interogam? Şi eu care credeam că încercam să ne cunoaştem mai bine. Îmi cer scuze, îi spusese mai departe cu un zîmbet fermecător pe buze. Mi-e teamă că te consider atît de interesantă şi de plăcută, încît mi-am pierdut capul.

Sinceritatea din glasul lui fusese prea lină, prea prelucrată ca să fi fost reală. Laurel avusese sentimentul neplăcut că nu exista ceva pe lume care să curme calmul lui nefiresc.

– Acest gen de flatări false nu te vor ajuta cu absolut nimic, domnule Danjermond, îi spusese, ferindu-şi privirea. Nu se poate spune că în seara asta arăt fermecătoare.

– Cauți complimente, Laurel?

– Am afirmat un simplu fapt. Complimentele nu mă interesează.

Stephen întorsese Jaguar-ul pe aleea care ducea spre garaj şi oprise chiar în fața lui.

– Pragmatism şi idealism, îi spusese întorcîndu-se spre ea, întinzînd brațul peste spătarul banchetei. Un amestec incitant. Fascinant chiar.

Laurel se întinsese să deschidă portiera, nesuportînd ochii lui verzi şi cercetători.

– Mă bucur nespus că am reuşit să te amuz, îi spusese pe un ton la fel de sec ca un Martini bun.

Danjermond scuturase din cap.

– Nu sînt amuzat, Laurel. Mă simt provocat. Tu reprezinți o adevărată provocare, Laurel.

– Mă faci să mă simt precum cubul lui Rubik.

El rîsese încîntat, dar discuţia lor a fost curmată de sunetul pagerului.

– Ei bine, se pare că mă cheamă datoria, oftase el cu regret, apăsînd pe butonul cutiei mici şi negre aşezate între cele două scaune. Pot să te rog să mă laşi să-ţi folosesc telefonul?

Dăduse telefon din intimitatea biroului lui Caroline şi plecase imediat după aceea, lăsînd-o pe Laurel să simtă un amestec de uşurare şi tensiune reziduală.

Laurel se temuse cumplit la gîndul că trebuia să-l prezinte lui Caroline şi mamei Pearls, ca după aceea să suporte încă o oră de conversaţie politicoasă la o cafea. Scăpase de o asemenea soartă, dar tensiunea rămăsese în trupul ei.

Încă o mai simţea şi acum, în timp ce se plimba pe poteca pietruită din grădină, în picioarele goale. Nu era în stare să înfrunte un om ca Stephen Danjermond.

Era ca un tigru suplu, sofisticat, în plină maturitate, iar ea nu se simţea mai puternică sau mai curajoasă decît un pui de pisică. Ce nenorocire că Vivian îi considera o pereche potrivită.

Chiar şi dacă ar fi fost în cea mai bună formă, Laurel tot n-ar fi vrut să aibă ceva de-a face cu el la nivel personal. Reuşea s-o agite cu privirea aceea verde şi rece, şi glasul calm, fără nici cea mai mică intonaţie.

Era mult prea calm şi liniştit cînd ea simţea în permanenţă că urca pe un deal abrupt şi trebuia să lupte pentru fiecare centimetru cîştigat. Probabil pentru că era profund masculin.

În minte îi apăru imaginea lui Jack, chipul lui întunecat, posac, privirea intensă. El era şi mai masculin decît Danjermond, într-un mod mult mai primitiv. Se simţi cuprinsă de dorinţă doar gîndindu-se la el.

Nu mai înţelegea nimic. Nu fusese niciodată atrasă de băieţii răi, oricît de strălucitori le-ar fi fost ochii şi oricît de fermecător zîmbetul.

Era genul de persoană care trăia după reguli, care se

ținea de ele indiferent ce s-ar fi întîmplat. Or, pentru Jack Bodreaux nu exista regulă pe care să n-o fi încălcat-o sau s-o fi ocolit cumva. Ea era una dintre persoanele care puneau osul la treabă, încercau să rezolve problemele fără să stea pe gînduri.

Jack însă căuta să evite cît mai mult orice fel de responsabilitate, să stea undeva liniştit şi să se distreze. *Laissez le bon temps rouler.*

Nu avea nici un rost să simtă pentru el altceva decît dispreţ, dar degeaba.

Atracţia era prezentă mereu, atrăgîndu-i atenţia de fiecare dată cînd el se uita la ea. Puternică, magnetică, scăpîndu-i de sub control. Ceea ce o deranja. El era genul de om care aducea numai necazuri.

Era un om cu multe secrete şi cu o latură întunecată pe care se silea s-o camufleze. Un om ale cărui instincte primare se aflau undeva foarte aproape de suprafaţă. Periculos. Nu era prima oară cînd îşi spunea acest lucru.

– Viseşi la mine, scumpete?

Laurel tresări şi se întoarse.

Jack era chiar lîngă poartă, sprijinit neglijent de peretele de cărămidă. Deşi chipul îi era ascuns în umbră, Laurel simţea cum o privea şi de aceea se strădui să pară calmă şi relaxată.

– Puţin îţi pasă că se vinde bine, îi zise cu acreală în glas. Scrii romane de groază pentru că-ţi place să sperii oamenii. Pun pariu că erai genul de băiat care se ascundea în dulap doar ca să sară afară de cîte ori trecea mama pe acolo.

– Oho, da, mă ascundeam destul de des. Glasul îi era atît de scăzut, încît Laurel de-abia îl auzea. Scăzut şi plin de amărăciune. La un moment dat bătrînu' m-a încuiat într-o debara şi m-a lăsat acolo două zile la rînd. Dar să ştii că niciodată nu am încercat să sperii pe cineva. *Mais non.* Sora mea, mama şi cu mine eram destul de speriaţi noi înşine şi aşa.

Cuvintele lui o loviră pe Laurel ca un ciocan. În cele cîteva cuvinte reuşise să creeze un tablou cumplit al co-

pilăriei sale. Cu acele cîteva fraze reuşise să-i stîrnească compasiunea pentru băieţelul speriat.

Jack ieşi la lumina lunii, cu mîinile în buzunar şi umerii lăsaţi în jos. Părea învins, secătuit.

Laurel nu ştia ce anume făcuse de cînd plecase ca o vijelie de la *Frenchie's*, dar îi secătuise energia şi îi adîncise urmele oboselii de pe chip.

– Of, Jack...

– Nu, îi zise el ascuţit, alungînd dintr-o dată toată simpatia ei. De acum nu mai sînt un băieţel.

– Îmi pare rău, şopti ea.

– De ce? Ai fost cumva Blackie Boudreaux în altă viaţă? Jack scuturâ iar din cap şi se mai apropie cu un pas. *Non, 'tite ange*. Tu nu erai acolo.

Nu. Ea fusese ocupată încercînd să supravieţuiască propriului coşmar, dar nu-i va spune acest lucru, nu-i va împărtăşi temerile sale... nu le împărtăşise cu nimeni.

– Ce cauţi aici? îl întrebă. Ce faci pe afară la ora asta?

– Mă plimb. Îi zîmbi cercetînd-o din creştetul capului şi pînă în vîrful picioarelor. Caut să mă holbez la doamnele care ies în grădină în cămăşi de noapte.

Laurel se bucura că era întuneric şi n-o putea vedea cum roşise. Uitase cît de dezbrăcată era. Acum că Jack îi adusese aminte, era conştientă de faptul că pe sub tricoul scurt nu mai avea decît o pereche de chiloţei de dantelă. Zîmbetul lui părea să-i spună: „Te-am prins!"

Laurel îşi încrucişă braţele la piept şi se încruntă.

– Oamenii pot fi împuşcaţi pentru că se furişează în toiul nopţii în grădinile altora.

Jack o măsură iar cu privirea, oprindu-se mai ales asupra curbelor frumoase ale sînilor.

– Hmmm... nu pari înarmată, scumpete, dar ai putea fi primejdioasă, pentru integritatea mea mintală, mormăi.

Laurel încercă să se îndepărteze de el, dar constată că fusese prinsă la înghesuială între o statuie de piatră şi banca pe care stătuse după-amiază şi-i răsfoise romanul.

– Nu ştiam că integritatea ta mintală e pusă în primejdie, îi zise cu sarcasm. Toţi cei de aici sînt de părere că

eşti oricum nebun de legat.

El chicoti şi se apropie şi mai mult de ea.

– Ai mult tupeu, *'tite chatte*. Ia vino aici şi lasă-mă să-l gust puţin.

Jack nu-i dădu ocazia să-l refuze, ci se întinse şi-i fură un sărut, cuprinzînd-o cu braţele. Laurel reacţionă cu un amestec de dorinţă şi supărare. Temperamentul învinse tentaţia şi tocmai ridicase un genunchi gata să-l înveţe că era mai înţelept să primească permisiunea pentru asemenea gesturi intime. Jack reacţionă instantaneu ferindu-se şi dezechilibrînd-o pe Laurel. Înainte să-şi dea seama ce anume se întîmpla cu ea, se trezi întinsă peste el pe banca de piatră, cu bărbia proptită în pieptul lui şi cu ochii măriţi de uluire.

El stătea cu spatele proptit de perete, cu un picior pe bancă şi celălalt sprijinit de pămînt. Îi zîmbea foarte încîntat.

– În regulă, scumpete, te las să-ţi faci mendrele cu mine.

– Ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai lăsa să mă ridic, îi răspunse Laurel, împingîndu-se în umerii lui.

– Nu, murmură Jack, strîngînd-o la piept, ştiind că dacă îi dădea drumul, atunci ar fi sărit în picioare şi ar fi luat-o la fugă. Voia s-o ştie alături, să-i simtă căldura. O strînse mai tare şi îi muşcă urechea în timp ce o mîngîia pe spate.

– Stai, îi şopti. Nu pleca, îngeraşule. E tîrziu şi nu vreau să mai rămîn singur cu gîndurile mele.

Puterea lui nu ar fi putut s-o reţină acolo, dar nevoia din glasul lui era cu totul altceva. Era subtilă, ascunsă pe după umor, dar exista. Laurel încetă să se mai agite şi-l privi în ochi, îngrijorată.

– Nu ştiu niciodată cine eşti cu adevărat, Jack, îi zise încet.

Nici nu ar fi vrut să ştie cu adevărat cine era, îşi zise el singur în timp ce privea la chipul ei frumos şi la buzele ca un boboc de floare. Dacă ar şti totul despre el n-ar mai sta. Dacă ar ştii ceva despre el, atunci l-ar evita şi atunci n-ar mai avea ocazia s-o ţină în braţe, să se aline cu prezenţa

ei, nu ar mai fi putut să se piardă cîteva secunde în dulceața unui sărut.

Nu putea să-şi asume un astfel de risc în seara asta. Petrecuse prea multă vreme zdrobind ceea ce-i mai rămăsese din conştiință şi flagelînd ceea ce mai avea din suflet. Se simțea învins şi ostenit, iar ea era prea drăguță şi prea bună.

„Prea bună pentru unul ca tine, Jack..."

Laurel îl privea cu ochii ei de un albastru întunecat, la fel de nesiguri ca ai unui copil. În pofida necazurilor prin care trecuse, în jurul ei inocența rămăsese ca o aură, ca o undă de parfum. Semăna aşa de bine cu Evie. Doamne, ce durere îi adusese în suflet gîndul acesta! Dacă o atingea, atunci avea să-i pîngărească inocența, avea s-o distrugă, aşa cum o distrusese pe Evie.

Numai că nu era destul de puternic ca să mai fie nobil, nu era destul de bun ca să facă ceea ce se cuvenea. Era un nemernic şi un profitor, ba chiar mai rău, un om prins între ceea ce dorea şi ceea ce era. În plus, obosise să tot fie singur...

– Nu ai încredere în mine, îi şopti el, îndepărtîndu-i şuvițele de păr din ochi cu un gest tandru. Îşi trecu degetele de-a lungul liniei delicate a maxilarului ei. Nici nu trebuie. Nu sînt deloc bun pentru tine.

Avertismentul era deja anulat de tristețea din glasul său. Gura îi zîmbea cu oboseală şi cinism. Ochii lui întunecați păreau să aibă o sută de ani. Răul Jack Bodreaux. Diavolul în blugi. Nemernicul care o avertiza. Nu observă paradoxul, spre deosebire de Laurel. Nu era un erou, dar părea gata s-o salveze de el însuşi.

Laurel petrecuse mare parte din viață alături de oameni care susțineau că erau buni, dar răutatea le strălucea pe față. Jack pretindea că era rău, dar, dacă ar fi fost cu adevărat rău, atunci ea ar fi ştiut, ar fi simțit, nu ar mai fi dorit cu atîta ardoare s-o sărute, s-o atingă, s-o țină în brațe pe timp de noapte într-o grădină înmiresmată.

E periculos...

Da, se gîndise la asta. Şi dacă Jack în sine nu era

periculos, apropierea de el semăna cu sinuciderea. Nu putea să se îndrăgostească de el, de corpul lui bronzat, de sufletul chinuit sau de aura lui de ticălos simpatic. În viața ei nu exista loc pentru o asemenea persoană. Nu putea să lase pe cineva să-i frîngă iar inima. Încă nici nu apucase s-o lipească bine la loc.

O putea simți cum bătea grăbită pe pieptul lui Jack, prin tricoul subțire cu care era îmbrăcată. Își ținu respirația și-i număra bătăile, privindu-l drept în ochi și întrebîndu-se de ce naiba nu-și urma propriul sfat și nu pleca de lîngă el.

– Ei bine, la naiba, murmură el, strîgînd-o mai aproape, văd că nu vrei să mă crezi, așa că mai bine îți dovedesc.

Sărutul s-a dovedit carnal chiar de la bun început. Nu dur ori agresiv, ci fierbinte. Arzător. Sexual. Buzele lui, calde și umede întîlnindu-le pe ale ei, deschizîndu-se, invitînd, oferind.

Jack își plimbă încet limba pe partea interioară a buzelor ei, apoi se strecură mai adînc, căutînd, explorînd. Laurel încercă să-și rețină răsuflarea, dar o simți pe a lui, cu aromă de whisky.

Căldura o cuprinse de sus în jos, urmată de mîinile lui Jack. Mîinile lui îi mîngîiau spatele, alungînd fiorii. Dorința se ridica fierbinte dinăuntrul ei, alungînd bunul-simț sau rațiunea, lăsînd locul răspunsurilor instinctive.

Se arcui deasupra lui, pierzîndu-se în sărut pentru un moment. Își vîrî mîinile în părul lui și-i acoperi mai bine gura cu buzele ei în timp ce nevoile prea îndelung ignorate o copleșiră cu intensitatea lor.

Mîinile lui îi masau acum fesele. Apoi Jack îi prinse tivul tricoului și începu să-l tragă în sus, degetele masîndu-i spatele și mîngîindu-i coastele.

Laurel avea sentimentul că se rostogolea prin spațiu, ametită. Deodată se trezi întinsă pe spate cu cerul înstelat drept acoperiș, în timp ce Jack se juca cu sînul ei, tachinîndu-l cu limba, trăgînd ușor cu buzele de sfîrcul încordat. Senzațiile erau absolut incredibile, declanșînd ceva cu totul sălbatic în interiorul ei, alungîndu-i orice urmă de autocontrol...

Control. Imediat o cuprinse panica. Ea nu-şi pierdea niciodată controlul. Nu putea să-şi piardă controlul. Ea nu era o creatură a pasiunii... precum Savannah.

– Nu. Cuvîntul acela venise parcă de niciunde. Laurel înghiţi în sec şi încercă din nou, împingînd umerii largi ai lui Jack, copleşită de vinovăţie şi teamă, şi de o duzină de alte emoţii nedesluşite. Jack, nu.

Mîna lui se opri locului, chiar atunci cînd degetele se strecuraseră pe sub elasticul chiloţeilor de dantelă. Îşi ridică ochii întunecaţi ca să-i întîlnească pe ai ei.

Laurel se încordă, încercînd să alunge dorinţa de a se lăsa dusă de val. Pîntecul i se înfiora sub mîna lui, teritoriul de dedesubt tînjind să fie atins. Încercă să se mustre singură, în speranţa ca aşa îşi va potoli focul.

Ce mama naibii se întîmplase cu ea de cedase farmecelor unui nemernic ca Jack Boudreaux?

Şi asta pe o bancă de piatră din grădina mătuşii ei. Nici nu-l cunoştea bine, nu avea încredere în el, nici măcar nu era sigură dacă-l plăcea sau nu.

Jack văzu imediat valul de panică şi ruşinea. Mări presiunea mîinii de pe pîntecul ei, întrebîndu-se ce avea să facă dacă încerca să-şi mărească avantajul.

– De ce lupţi atît de tare împotriva a ceva ce corpul tău îşi doreşte cu disperare? îi şopti el seducător, aplecînu-se peste ea. Mă vrei, îngeraşule. Iar eu te doresc. Îşi schimbă centrul de greutate şi o lăsă să-i simtă erecţia.

– Eu... eu nu vreau.

Laurel începu să lupte contra panicii. Continua să-l privească în ochi, de parcă aşa ar fi putut păstra cumva controlul asupra situaţiei. O prostie. El era oricum mai greu decît ea cu cel puţin cincizeci de kilograme. Ar fi putut lua ceea ce voia, aşa cum făceau bărbaţii încă de la începutul timpului.

– *Tu menti, mon ange,* murmură el, scuturînd din cap. Te minţi pe tine, nu pe mine.

Îşi mişcă uşor degetele prin părul cîrlionţat care-i acoperea feminitatea. Laurel simţi cum se sufoca în timp ce dorinţa năvălea peste ea ca o cascadă. El continua s-o

privească chiar în timp ce mîna i se apropia tot mai mult de cuibul feminității ei.

– Cred că ți-ai dovedit foarte bine punctul de vedere, îi zise ea cu amărăciune şi cu lacrimi de frustrare şi ruşine în ochi. Eşti un nemernic, numai că eu te vreau oricum ai fi. Ai demonstrat foarte limpede lucrul ăsta.

Oboseala îşi făcu iar loc pe chipul lui şi ceva se aprinse în întunecimea din suflet.

– *Oui*, rosti. îşi ridică mîna pe pîntecul ei şi apoi îi trase tricoul în jos, acoperind-o. Îi netezi materialul cu tandrețe, cu gura strîmbată de un zîmbet chinuit. Iar acum mă voi chinui toată noaptea întrebîndu-mă de ce am început ceva fără să termin.

13

Laurel îşi verifică înfățişarea în oglinda mare din hol, încruntîndu-se nemulțumită. Nu-şi adusese nici un costum cu ea. Nu reuşise decît să improvizeze unul cu ajutorul unei bluze albe peste nişte pantaloni largi şi purtînd pe deasupra un sacou albastru destul de mare. Întregul costum era mai formal decît plănuise ea să arate în timpul şederii acolo, şi mai puțin formal decît şi-ar fi permis să poarte la slujbă. Cu alte cuvinte, nu era bun de nimic.

Se părea că se afla într-o situație din care nu avea cum să iasă învingătoare. Nu intenționase să se preocupe de altceva în afară de grădinărit, dar le promisese lui T-Grace şi Ovide că avea să-i ajute. Nu intenționase să se încurce cu vreun bărbat şi cu toate astea se zvîrcolise pînă-n zori gîndindu-se numai la Jack.

Jack cu zîmbetul lui răutăcios. Jack cu privirea aceea intensă. Jack cu ochii întunecați care văzuseră prea multe. Jack, a cărui mîngîiere o punea pe jar, ale cărui sărutări o lăsau fără suflare.

Ce ar fi fost dacă nu l-ar fi refuzat?

Se simți cuprinsă de fierbințeală. Inima îşi grăbi ritmul. Laurel se încruntă şi mai tare.

– Arăți ca o avocată.

Laurel îşi întoarse capul şi o văzu pe Caroline gata îmbrăcată, cu o rochie de bumbac cu imprimeuri frumoase în nuanțe de purpuriu, ruginiu şi verde, care-i ajungea pînă la jumătatea gambelor. Îşi pusese în urechi nişte ametiste în cercuri de aur, iar părul îi era aranjat artistic, în bucle dezordonate.

Radia în jur aceeaşi aură de putere şi părea perfect calmă şi liniştită. Laurel o invidia sincer pentru asta.

– Nu vreau să fac aşa ceva, admise posomorîtă.

Caroline o strînse uşor de mînă.

– Nu te simți pregătită?

– Nu.

Caroline întinse mîna şi îi dădu o şuviță de păr blonziu pe după urechea, cu inima strînsă de durere... Pe sub machiajul discret şi îndărătul ochelarilor prea mari, Laurel semăna cu un copil gata să înfrunte prima zi la şcoală, care, deşi încerca să pară curajos, tare mult ar fi vrut să rămînă acasă, în siguranță.

– Eu cred că eşti mai pregătită decît îți dai seama, scumpo, îi zise Caroline. Trecerea timpului nu va schimba cu nimic ceea ce s-a întîmplat. Tot nu vei putea face dreptate acelor copii. Aşa că, eu cred că cel mai bine este să încerci să le faci dreptate altor oameni.

Laurel oftă şi-şi muşcă buzele, stricîndu-şi stratul de ruj proaspăt aplicat. Nu găsea absolut nimic de spus. Sentimentele îi erau amestecate. I-ar fi plăcut să rămînă aşa pentru totdeauna alături de mătuşa sa, în siguranță. Pentru asta venise acasă, nu ca să se arunce în necazuri cu un şarlatan religios, nu ca să se ferească de maşinațiile lui Vivian şi nici ca să fie tentată de Jack Boudreaux.

Ci pentru dragoste şi ca să fie judecată de cineva cu mai puțină asprime decît aşa cum se judeca singură. Pentru prima dată după mult timp simți un dor sfîşietor după tatăl ei, care-i rezolva toate problemele copilăreşti cu un

sărut, o îmbrățișare și cu o lamă de gumă de mestecat. Dar de la el nu-i mai rămăseseră decît cîteva fotografii, acul de cravată în formă de rac și sora lui, Caroline.

Respiră încet, profund, încercînd să-și alunge emoțiile și ca să capete puțină tărie, concentrîndu-se asupra cîtorva obiecte aflate pe măsuța din hol, catalogîndu-le ca să-și găsească ceva de făcut, telefonul ivoriu în stil franțuzesc, vaza albastră de cristal plină de flori proaspete și tava de argint pe care erau așezate diverse obiecte, mai multe chei de mașină și un cercel singuratic.

– O să fiu bine, rosti cercetînd curioasă cercelul. Era mare, în formă de inimă, din argint masiv în care fuseseră încrustate diverse pietre semiprețioase. Îl luă de pe tavă, ca pe o scuză de a schimba subiectul. E al tău?

Caroline se încruntă spre bijuterie.

– Dumnezeule, nici vorbă. Cred că e al lui Savannah. Făcu un pas în spate și-și mai privi o dată nepoata în față, nelăsîndu-se păcălită de acea diversiune. Dacă simți nevoia să vorbești cu cineva, să treci pe la mine la magazin ceva mai încolo, bine?

Laurel încuviință supusă. Caroline întinse mîna și mîngîie obrazul nepoatei sale, atingînd cu vîrful unui deget cearcănele mari de oboseală care se formaseră sub ochi.

– Eu știu cît de puternică ești de fapt, scumpa mea, îi zise încetișor. Și mai știu că o să te descurci fără probleme. În fond, ești o Chandler, iar noi cei din familia asta sîntem oameni făcuți dintr-un material solid. Dar nu te aștepta să rezolvi totul într-o singură zi și mai ales nu uita că sînt aici oricînd o să ai nevoie de mine.

– Mulțumesc, mătușă Caroline, murmură Laurel.

Caroline își îndreptă umerii și zîmbi încîntată.

– Mulțumesc pentru nimic. Du-te și dă-i un șut zdrvăn în fund acelui predicator de televiziune.

Laurel chicoti înveselită.

– O să fac tot ce pot.

Imediat după plecarea lui Caroline coborî și Savannah, îmbrăcată cu un kimono de mătase cu manșete mari și albe de satin. Laurel o privi prin oglindă cum cobora, în

timp ce se ruja din nou şi încerca să-şi dea seama în ce dispoziţie era sora ei.

Savannah se întorsese acasă aproape în zori şi în mod evident încerca să lupte cu efectele neplăcute ale nopţii de petrecere.

Pe faţă avea o mască de gel albastru ca să combată buhăiala şi cobora treptele încet, cu multă grijă, de parcă s-ar fi temut să nu se spargă.

Buzele îi erau umflate şi roşii, iar părul sălbatic semăna cu al unei vrăjitoare. Privirile lor se întîlniră în oglindă, iar Laurel se abţinu cu greu să nu o întrebe ce naiba făcuse şi pe unde umblase.

– E cumva cercelul tău? Ridică la vedere cercelul de argint, întorcîndu-se cu spatele la oglindă.

Savannah nu răspunse, ci se apropie de ea în hol. Cercetă neatentă bijuteria şi o mîngîie cu un deget.

– Era în maşina ta, îi zise pe un ton sec. Unde naiba pleci?

– La tribunal ca să văd cum pot să-l opresc pe Baldwin să-i mai hărţuiască pe soţii Delahoussaye.

Afirmaţia lui Laurel o lovi pe Savanah ca un baros. Laurel se ducea la tribunal şi se comporta de parcă ar fi fost iar avocată sau procuror.

– Christoase, scumpo, de-abia dacă-i cunoşti.

– Ştiu tot ce am nevoie.

– Dar nu ar trebui să-ţi faci griji cu problemele altor oameni. Ar trebui să mă laşi pe mine să am grijă de tine.

Laurel deschise poşeta şi băgă înăuntru rujul şi cheile de la maşină.

– Şi ce dacă, răspunse ridicînd din umeri. O rezolv pe asta şi pe urmă pot să mă dau iar la fund, ce zici?

– Căcat, izbucni Savannah, încrucişînd braţele la piept. Lasă familia Delahoussaye să se descurce singură. Pot să-şi poarte şi singuri bătăliile. Buzele i se curbară într-o parodie de zîmbet. Doar ai văzut ieri şi singură. Scîrba aia de Annie aproape că mi-a smuls părul din cap.

Ridică o mînă ca să-şi frece scapul, iar mîneca kimonoului îi alunecă pînă la cot. Laurel făcu ochii mari

atunci cînd îi văzu încheietura. Pielea delicată, ca de porțelan, era vînătă şi julită în unele părți.

– Doamne sfinte! Ce ai pățit? întrebă, prinzînd brațul lui Savannah şi trăgîndu-l mai aproape ca să-l poată cerceta mai bine.

Savannah îşi arătă dinții ca o tigroaică.

– Nu cred că vrei să ştii.

– Ba vreau! Ce naiba...

– Nu, răspunse Savanah cu răceală. Îmi amintesc foarte bine că mi-ai spus că nu vrei să ştii nimic despre viața mea sexuală. Nu ai vrut să auzi că Ronnie Peltier are o puță cît un baros sau că reverendului îi place să se joace de-a sado-masochismul, ori ce-mi place să fac cu...

– Încetează! strigă Laurel. Eliberă imediat brațul surorii ei şi făcu doi paşi în spate, de parcă nu ar mai fi sportat s-o atingă sau să fie atît de aproape de ea. Inima îi bubuia în piept şi toate sentimentle pe care avusese grijă să le zăvorască se eliberară deodată.

– Dă-o naibii, Savannah, de ce trebuie să faci astfel de lucruri? De ce simți nevoia să te degradezi într-un asemenea hal?

– Pentru că sînt o desfrînată. Savannah rostise acel cuvînt cu răceală, iar furia îi scăpă de sub control. Se apropie de Laurel cu ochii îngustați pe sub masca albastră. Eu nu sînt eroina mică cu ochi strălucitori. Sînt ceea ce m-a făcut Ross Leighton.

– Ba eşti ceea ce vrei să fii, ripostă Laurel. Ross nu te-a mai atins de cincisprezece ani...

– De unde ştii? izbucni Savannah, împingînd-o în măsuța de pe hol. Poate că încă îl mai regulez de două ori pe săptămînă, de dragul trecutului.

– Taci!

– Ce s-a întîmplat, scumpo? Nu vrei să auzi cum mi-am desfăcut eu picioarele în fața dragului nostru tătic vitreg ca să nu fii tu obligată s-o faci?

Laurel simți imediat junghiul vinovăției, dar îl alungă pe loc.

– Nu puteam să controlez ceea ce ți-a făcut Ross, nu

aveam cum să-l împiedic, îi zise gîtuită de emoție. Nu poți să dai vina pe mine şi nu are rost să te învinovățeşti nici tu. E o prostie să te pedepseşti întreaga viață pentru ceva ce nu puteam controla oricum.

Savanah dădu înapoi, cu o expresie de cinism şi incredulitate pe chip.

– Doamne ce ipocrită eşti! rosti încet. Dar tu ce mama dracului ai făcut cu toată viața ta?

Laurel o privea neputincioasă. Genunchii i se înmuiaseră şi stomacul i se strînsese nod.

Mama Pearl dădu buzna în hol, cu mîinile prinse într-un ştergar roşu, încruntată şi nemulțumită.

– Ce Doamne-iartă-mă se petrece aici? întrebă supărată. Nu aud decît zbierete şi blesteme care mai mult ca sigur că au ars urechile Atotputernicului! Ce se întîmplă?

Savannah îşi reținu furia şi îşi aranjă mai bine mînecile komonoului.

– Nimic, mamă Pearl, răspunse calmă. Îşi scoase o frunză uscată din păr şi o strivi între degete. Am coborît ca să-mi iau o ceaşcă cu ceai.

Mama Pearl se întoarse ca să audă şi scuza lui Laurel.

Laurel însă îşi îndreptă mai bine ochelarii pe nas şi-şi luă poşeta, deşi mîinile îi tremurau vizibil.

– Trebuie să plec, murmură, refuzînd să privească pe cineva în ochi, căutînd să păstreze măcar o aparență de calm.

Ieşi din casă în căldura de afară, gîndind că, după discuția cu Savannah, drumul pînă la tribunal i se părea acum floare la ureche.

Instalația de aer condiționat din biroul şerifului pierdea tot mai mult bătălia cu soarele fierbinte al după-amiezii, care intra în valuri pe fereastră. Şeriful Duwayne Kenner stătea în spatele mesei de lucru, cu mîinile proptite pe şolduri în timp ce supraveghea încercările nereuşite ale celor doi oameni de la întreținere de a instala noi storuri la geamuri.

– Ține afurisenia aia de stor dreaptă, mîrîi nemulțumit.

Unde mai pui că ăla din dreapta e cu doi centimetri mai sus decît ăla din stînga. Ce naiba e în capul vostru, măi băieți, credeți că puteți înclina după aceea clădirea ca să se potrivească storurile la ferestre?

Individul de la întreținere, care stătea în dreapta, se uită la şerif peste umărul mare şi gras, clipind ca să alunge sudoarea care i se scurgea de pe fruntea mare şi neagră chiar în ochi.

Cămaşa albastră se udase la subraţ şi în părți, iar poalele ei, scoase din pantalonii care se lăsaseră în vine, nu mai acopereau colacul de grăsime din jurul mijlocului. Omul înghiți în sec şi răspunse politicos:

– Nu, domnule.

Celălalt individ, tînăr, subțirel, dur şi ceva mai întunecat la culoare, strînse din dinți auzind cuvîntul „băieți" şi scăpă intenționat partea lui de stor, lăsînd soarele puternic să-l lovească pe Kenner drept în față.

– Iisuse Christoase! Şeriful făcu un pas în spate, întorcînd capul şi închizînd bine ochii. Insigna de pe pieptul uniformei kaki leoarcă de transpirație strălucea ca aurul.

Tînărul zîmbi mulțumit.

– Îmi pare rău, domnule şerif Kenner, rosti cu insolență.

– Ba o să-ți pară mai rău după fundul tău negru cînd o să termin cu tine, mormăi Kenner furios. Le întoarse spatele, murmurînd tot felul de besteme la adresa programelor de reabilitare care-i includeau şi pe puşcăriaşii negri, dînd nas în nas cu tînăra femeie care venise în biroul lui de mai bine de cinci minute ca să stea de vorbă cu el.

Laurel Chandler. Fiica vitregă a lui Ross Leighton. Dacă Kenner era gata să-i facă oricînd favoruri lui Leighton, nu se grăbea deloc să asculte ce avea de spus fata. Toată lumea din oraş auzise de ea, cum făcuse tot felul de acuzații care mai de care mai sălbatice prin Georgia, cum pierduse cazul şi apoi îşi pierduse mințile. Fata asta aducea numai necazuri. Iar el simțea necazul de la o milă depărtare, chiar dacă venea sub forma unei femei date cu parfum de bună calitate.

Laurel era aşezată pe scaunul vizitatorilor, cu sudoarea şiroindu-i pe spinare şi în părţi. Haina de bumbac se mototolise, iar furia i se tocise cu totul.

Dacă efoturile pe care le făcuse în acea dimineaţă dăduseră roade, îşi dădea seama că îi va fi mai greu să-l convingă pe şerif. Era în mod evident un ţopîrlan ajuns. Avea în jur de cincizeci de ani, înalt şi slab ca un cowboy. Părul cărunt şi tuns scurt se rărise serios în creştet, dar Laurel se îndoia că-şi permitea careva să rîdă de el din cauza asta.

Dacă acest Kenner avea simţul umorului, atunci Klu-Klus-Klan-ul era o organizaţie umanitară. O privea cu ochii întunecaţi şi duri, şi cu gura strînsă pungă, mai ceva decît Clint Eastwood în rolurile de dur.

– Cu ce te pot ajuta, *miz'* Chalndler? o întrebă pe un ton care arăta limpede că nu-l interesa ce avea de spus şi că nu intenţiona să ridice un deget ca s-o ajute.

Laurel inspiră adînc aerul stătut din încăpere.

– Voiam să vă aduc la cunoştinţă situaţia existentă între familia Delahoussaye, care deţine barul *Frenchie's Landing,* şi reverendul Jimmy Lee Baldwin. Acest om îi hărţuieşte şi le strică afacerea. Am şi vorbit deja cu judecătorul Monahan despre acest lucru.

Kenner se cocoţă cu o fesă slăbănoagă pe marginea mesei de lucru, luă un pachet de Camels fără filtru şi-l scutură cît să scoată o ţigară pe care o prinse cu buzele.

– Mi se are puţin cam drastic, îi zise, cu ţigara între buze, în timp ce aprindea un chibrit.

– Baldwin nu numai că este o mare belea, dar îi defăimează şi le inhibă dreptul la comerţ liber.

Şeriful trase cu poftă din ţigară şi lăsă impresia că se gîndea foarte atent la spusele ei.

– Dar nu a rănit pe nimeni, nu?

– Ăsta este criteriul după care acţionaţi? întrebă Laurel cu răceală. Aşteptaţi ca să recurgăcineva mai întîi la violenţa fizică?

Kenner îşi îngustă ochii şi scoase fumul pe nări ca un balaur în timp ce scutura scrumul pe jos.

– Fac o treabă a naibii de bună în parohia asta, don'-şoară. Peste tot în jur se găsesc fete moarte şi traficanţii de droguri sînt la fel de mulţi ca şerpii printre trestiile de zahăr. Pe aici nu există aşa ceva şi o să-ţi spun de ce, pentru că ştiu al dracului de bine pe cine trebuie să iau la şuturi.

– Sînt sigură că aşa este.

– Sigur că da. Trase iar un fum de ţigară şi se uită la oamenii de la întreţinere care făceau un zgomot infernal cu storurile. Şi-ţi mai spun ceva, am altele mai bune de făcut cu timpul meu decît să mă ţin după predicatorul ăla de doi bani şi să-i spun unde poate să se pişe şi unde nu.

Laurel se ridică cu graţie şi-şi netezi hainele mototolite, încercînd să-şi potolească furia. Kenner nu era primul nemernic cu care dăduse ochii.

– Puţin îmi pasă unde se pişă, şerifule, îi zise liniştită. Puţin îmi pasă ce face în general atîta vreme cît acţiunile lui nu au loc în apropiere de *Franchie's Landing*. Judecătorul Monahan mi-a acordat o interdicţie temporară pînă cînd se rezolvă toate formalităţile. Aşa corect cum eşti, mă aştept să faci tot ce-ţi stă în puteri ca să-l obligi pe Baldwin să respecte decizia judecătorului.

Kenner o privi încruntat. Ţigara îi fumega între degete, fumul pîngărind aerul şi aşa stătut.

– Ştiu foarte bine cine eşti, *miz'* Chandler, îi zise el încet. Nu am nevoie de o femeie cu imaginaţie bogată în parohia mea, care să strige că vine lupul de cîte ori dă colţul unei străzi şi nu-i place cum arată careva.

Lovitura nimeri în plin. Laurel se încordă şi încercă să-şi salveze demnitatea şi mîndria, căutînd o parte din tupeul care o făcuse celebră în Comitatul Scott. Îşi ridică bărbia şi întîlni privirea şerifului, fără să clipească.

– Eu nu fac acuzaţii goale, şerifule. Dacă strig că vine lupul, poţi să fii sigur că te va muşca de fund cîteva clipe după aceea..

Şeriful rîse dispreţuitor şi strivi restul ţigării, privind încruntat spre oamenii de la întreţinere ce se opriseră din treabă ca să asculte schimbul lor de cuvinte.

– Hai, gata cu distracția, fundu' lă treabă înainte să fac insolație!

Laurel se întoarse şi ieşi din birou, strîngînd din dinți ca să nu arate cît de tare tremura. Holul era întunecat şi răcoros. Tribunalul fusese construit înaintea războiului civil şi pentru un oraş de mărimea Golfului Breaux era o structură impunătoare, trei etaje de cărămidă şi coloane dorice, şi o scară largă la intrare. În interior, coridoarele erau largi şi aveau tavane înalte de care erau agățate ventilatoare cu palete mari ce se mişcau leneş în aerul umed şi cald. Pereții verzi erau decorați cu portretele cetățenilor proeminenți din trecut.

O clipă, Laurel se sprijini de perete şi închise ochii, impunîndu-şi să se relaxeze. Nu conta ce credea Kenner despre ea. Părerea lui nu constituia o mare surpriză. F babil că asta era ceea ce gîndeau majoritatea oamenilor. „Procurorul care strigă că vine lupul." Titlul acesta încă o înfuria, încă o făcea să-şi dorească să exteriorizeze această furie, să sară la cei care se îndoiau de ea.

„Nu m-am înşelat. Sînt vinovați."

Nu se înşelase, ci eşuase în totalitate. Asta era partea cea mai rea. Faptul că ştia că acei copii fuseseră condamnați la o soartă cumplită pentru că ea nu fusese capabilă să dovedească cîte perversiuni suportaseră.

„Nimeni nu te va crede, Laurel... Nu-i spune mamei."

Pentru o clipă se revăzu aşa cum fusese la doisprezece ani, stînd în uşa salonului şi privin-o pe mama ei cum aranja nişte ramuri de liliac în vază. Secretul era înăuntrul ei, ca un nod mare de cuvinte şi amărăciune. Avertismentul lui Savannah îi răsuna încă în urechi *„Nu te va crede nimeni, Laurel. Nu-i spune mamei. Pentru că o să se supere pe tine..."* neajutorarea şi frica o strîngeau în brațele lor reci, luptînd cu simțul dreptății din sufletul ei. Voia să spună, credea că era de datoria ei, dar stătea nemişcată acolo, privind-o pe Vivian cum se agita cu florile, nemulțumită, gata să-şi piardă cumpătul din cauza lor...

Trăgînd aer în piept ca un om care stătuse prea mult scufundat în apă, Laurel se dezlipi de perete şi se îndreptă

spre micul alcov în care era o țîșnitoare cu apă rece. Se aplecă peste ea, luă cîteva guri de apă mult prea clorinată, își umezi degetele și își răcori obrajii.

Alungînd amintirile, căută în buzunar o tabletă de Maalox.

Trebuia să meargă la *Frenchie's* ca să le explice lui T-Grace și Ovide cum stăteau lucrurile. Poate că se va opri și pe la magazinul de antichități ca să-i spună mătușii Caroline că totul mersese bine.

– Te-ai înhămat din nou la treabă, Laurel?

Ea tresări atunci cînd auzi gasul lui Stephen Danjermond. Nu-l auzise venind, poate că fusese prea concentrată asupra propriilor probleme. Închise poșeta și făcu degajată un pas în spate.

– Le-am făcut un serviciu unor prieteni.

– Familia Delahoussaye? întrebă el. Zîmbetul lui spunîndu-i că știa deja răspunsul. Era pe jumătate în umbră, ca o siluetă din vis. Noutățile se află repede într-un oraș de mărimea ăstuia, îi zise el, cu mîinile vîrîte în buzunarele pantalonilor de culoarea antracitului. Am trăncănit puțin cu judecătorul Monahan în timpul prînzului. Te-a plăcut foarte mult.

– Ba i-a plăcut ideea de ai face viața grea reverendului, răspunse Laurel. Cu niște ani în urmă, mama lui a dăruit o avere unui om de teapa lui Baldwin, descoperindu-se mai tîrziu că individul cheltuise banii contribuabililor pe aer condiționat în cușca cîinelui și colonii de nudiste pe plaja de pe Riviera franceză.

– Te subestimezi, Laurel. Am discutat cu el posibilitatea de a veni să lucrezi cu mine. Să știi că ideea asta i-a surîs.

Însă această idee nu-i surîdea deloc lui Laurel. Nu-i plăcea deloc faptul că el se apucase să discute despre ea cu altcineva. Se încruntă.

– Aș fi preferat să nu fi spus nimic. Domnule Danjermond, ți-am explicat deja că deocamdată nu mă gîndesc să mă întorc la treabă.

Expresia de pe chipul lui nu se schimbă deloc. Zîm-

betul ironic rămase locului, iar ochii reci continuau să-i susțină privirea.

– Dar vrei să se facă dreptate, nu, Laurel? Titulatura unui post nu are nici o legătură cu asta. Tu eşti cine eşti.

Felul în care rostise acele cuvinte spunea că era vorba de ceva definitiv. Că toată lumea trebuia redusă la esență. Iar ea era campioana dreptății.

– Asta este ceea ce contează cel mai mult pentru tine, nu?

Laurel preferă să nu-i răspundă ca să nu-i ofere vreun avantaj în micul lor joc de şah verbal. Îşi aranjă mai bine cureaua poşetei pe umăr şi se îndreptă spre uşă.

– Trebuie să plec acum. Trebuie să le spun lui T-Grace şi Ovide ce am făcut pînă acum şi să mă asigur că şi Baldwin primeşte mesajul. Nu am încredere în Kenner că îşi va face datoria.

Procurorul districtual se arătă teribil de amuzat. Se întoarse şi o porni alături de ea spre uşă.

– Să înțeleg deci că nu a fost vorba de dragoste la prima vedere între tine şi Duwayne.

– Este rasist, misogin şi nemernic, răspunse Laurel calmă.

– Şi e foarte bun în ceea ce face.

– Pentru că ştie cui trebuie să-i dea cîteva şuturi în fund. Da, mi-a spus.

Ieşiră în capul scărilor largi, în evantai. O boare de vînt răvăşi părul negru al lui Danjermond şi-i răsuci vîrful cravatei. E un bărbat bine, admise Laurel, atletic şi elegant, parcă la el acasă în costumul său elegant stînd la porțile justiției.

Îşi dădea seama că putea merge departe numai datorită acelei înfățişări plăcute şi apoi şi mai departe datorită minții ascuțite.

Nu putea să-şi învinovățească mama că-l considera un viitor ginere extrem de potrivit. Vivian fusese crescută ca să creadă în căsătoriile între familiile bogate, cu un anume statut în societate.

Stephen Danjermond îi satisfăcea toate criteriile.

I se părea o partidă mult mai bună pentru ea decît Jack Boudreaux, de exemplu.

– Trebuie să ştii cum să-l iei pe Kenner, îi zise el.

Laurel se încruntă.

– Ei bine, nu cred că are să-mi crească vreun penis în viitorul apropiat.

Danjermond rîse încîntat de modul în care vorbea ea pe şleau. Oamenii nu se aşteptau niciodată să spună cu adevărat ce părere avea ea presupunînd că din cauză că era mititică şi drăguță, în mod automat era timidă şi retrasă. Adevărul era că Laurel se folosise de acest lucru în avantajul ei de mai multe ori.

– Doamne fereşte de aşa ceva! Ridică mîna şi-i cuprinse bărbia în căuşul palmei, trecîndu-şi degetul mare peste maxilarul ei. Aerul din jurul lui vibra de sexualitate şi senzualitate, de parcă ar fi dat deodată drumul la toată puterea magnetismului lui. O privi cu ochi strălucitori. Eşti delicată, minunată, frumoasă, Laurel. Ai o inteligență strălucită, vorbeşti pe şleau şi eşti integră.

– Kenner mă consideră o mare belea. Se îndepărtă de el şi se întoarse cu fața spre stradă, ca el să nu vadă că se simțea prost în prezența lui.

– O să discut cu el.

– Nu, îi zise ea, privindu-l cu coada ochiului. Pot să-mi port singură bătăliile, mulțumesc.

Pe chipul lui Danjermond apăru iar zîmbetul acela ironic.

– Sigur că da, Laurel. E ceva bine cunoscut de acum. Dar lupta pe care ai purtat-o în Comitatul Scott, nu cumva ar fi trebuit s-o cîştigi?

Laurel se oțeli împotriva sentimentelor declanşate de întrebarea lui.

Da, ar fi trebuit să cîştige, pentru copii, în numele dreptății.

Dar nu fusese destul de puternică şi în cele din urmă răutatea cîştigase.

– Erau vinovați, rosti ea şi, fără să-i mai arunce o privire, începu să coboare scările.

14

Laurel întoarse maşina în faţa garajului lui Meyette, îngrozită la gîndul că trebuia să iasă din răcoarea plăcută a maşinii dotate cu instalaţie de aer condiţionat în arşiţa neplăcută a zilei. Îşi scosese sacoul, dar afară era mult prea cald. Era o zi care ar fi meritat petrecută într-o cameră răcoroasă, cu muzică plăcută în fundal şi o carte bună în mînă. Însă trebuia să se mulţumească doar cu acea imagine pentru că mai avea treabă cel puţin încă o oră sau două.

Savannah adusese maşina cu rezervorul aproape gol şi stropită cu noroi. Laurel decise să-i facă plinul înainte să meargă la *Frenchie's* şi apoi s-o spele spre înserat, cînd avea să se mai potolească dogoarea. Gîndul că putea face ceva simplu, fizic, plăcut, i se părea extrem de ispititor. Să fie doar ea şi maşina, pe aleea umbroasă din faţa casei, cu un burete şi o găleată cu apă, şi cu muzica plăcută a lui Mozart...

Opri maşina chiar lîngă pompele care se demodaseră de mai bine de zece ani şi coborî, zîmbindu-i mecanicului care scosese capul de sub capota unui Ford maroniu.

– Hei, domnişoară Chandler.

– Ce mai faci, Nipper?

– Vin imediat să vă servesc.

– Nici o grabă. El îi zîmbi, arătîndu-şi dinţii albi, frumoşi, pe chipul plăcut, acoperit de unsoare şi transpiraţie. Băiatul nu avea mai mult de douăzeci de ani, iar părul roşu ca o flacără lucea în soare.

Laurel era de părere că probabil fura inimile tuturor fetelor din împrejurimi, atunci cînd era curat, deşi ea îl văzuse întotdeauna doar pe sub capota vreunei maşini, murdar ca un coşar.

Genul de stație de benzină și atelier de reparații cum avea Meyette nu mai exista decît în orașele mici, aflate departe de drumurile principale. Oamenii din metropole s-ar fi ferit de clădirile dărăpănate, de garajul întunecat și cavernos.

Probabil că s-ar fi simțit imediat atrași de vechiul răcior Coca-Cola și ar fi încercat să-l cumpere, dar ar fi preferat să facă pe ei decît să ceară cheia de la toaletă sau să moară de foame în loc să cumpere cîrnatul *Boudin* făcut în casă și vîndut la tejghea de doamna Meyette.

Gîndul acesta îi ofera o oarecare alinare.

Deși teritoriul cajun începuse să fie tot mai căutat de turiști, existau unele părți care nu aveau să fie niciodată violate.

Privirea lui Laurel se opri asupra lui Jimmy Lee Baldwin, care stătea chiar în ușa garajului, cu o sticlă de suc de portocale în mînă, iar cuvîntul „violat" îi reverberă prin minte. Plăcerea cu care privise în jur se disipă.

Nu se putea uita la omul acela fără să-și amintească de ceea ce-i spusese Savannah despre el. Din punctul ei de vedere, individul acela nu era altceva decît un jeg.

Doar simpla lui existență reprezenta un viol împotriva oamenilor decenți. Faptul că predica salvarea și, pe de altă parte, se complăcea în acte sexuale perverse era o ipocrizie care stîrnea toată furia din sufletul ei.

Îndepărtîndu-se puțin de intrarea în garaj în timp ce Laurel se apropia de el, Jimmy Lee își netezi părul și zîmbi cu toată gura.

Cămașa albă de pe el era umedă de transpirație, deși îi suflecase mînecile, încercînd astfel să se mai răcorească. Cravata neagră și subțire atîrna fleșcăită la gît, lărgită la nivelul gulerului descheiat. Dunga pantalonilor negri dispăruse, lăsîndu-l să arate ca un comis-voiajor jerpelit și antipatic.

– *Miz'* Chandler, ce surpriză plăcută, îi zise el. Șterse discret apa care se condensase pe sticla rece de suc și-și frecă mîna de pantaloni înainte s-o întindă spre ea. Încă de dimineață, cînd încă mai zăcea în pat, se gîndise foarte

serios la Laurel Chandler. Dacă nu reuşea să şi-o facă aliată, atunci măcar să nu mai fie în tabăra familiei Delahoussaye. Era gata să culeagă trandafirul viitorului său, dar, de fiecare dată cînd voia să-l smulgă, era înţepat de acest spin frumos.

Laurel se încruntă spre el, de parcă ar fi fost un şobolan scîrbos.

– Nu văd nici o plăcere, domnule Baldwin.

Jimmy Lee strînse din dinţi, ca să n-o facă cum îi venea la gură şi-şi retrase mîna.

– Nu văd ce nevoie avem de atîta ostilitate. Nu sîntem inamici, *miz'* Chandler. De fapt, am putea fi aliaţi. În fond, luptăm de aceeaşi parte a baricadei. Împotriva răutăţii şi a păcatului.

Laurel aproape că-i rîse în nas.

– Păstrează-ţi predicile pentru acei bieţi nebuni care te cred. Nu sîntem de aceeaşi parte, Baldwin. Mă îndoiesc că aparţinem aceleaşi specii. Din ceea ce am auzit şi am văzut, trebuie să spun că eşti mai apropiat de vietăţile care se tîrăsc pe sub trunchiurile putrezite ale copacilor. Nu-ţi pierde vremea încercînd să mă farmeci. Am avut de-a face cu prea mulţi şerpi ca să nu-i recunosc de la prima vedere.

Jimmy Lee se simţea cuprins de furie. Dacă exista ceva pe lume ce nu putea tolera, atunci erau femeile slobode la gură. Ar fi dat orice să fi avut ocazia s-o lege bine de pat pe cea din faţa lui sau măcar s-o facă cum îi venea la gură, dar nu avea de gînd să-şi rişte viitorul cînd Nipper Calhoun era martor la cearta lor.

Ridică din umeri şi o privi cu ochi reci şi ostili.

– Eu nu asta am auzit despre tine, îi zise încordat. Din cîte ştiu, arunci cu acuzaţii la întîmplare.

Lovitura fusese puternică, dar Laurel nici măcar nu clipi. Nu avea de gînd să-i dea satisfacţie.

– Nu contează ce ai auzit despre mine. Nu trebuie să ştii decît ce are de spus judecătorul Monahan. Pentru că începînd de azi ţi se interzice să mai hărţuieşi familia Delahousssaye şi să mai pui piciorul pe proprietatea lor. Îmi

face plăcere să ştiu că sînt prima care ţi-a spus treaba asta, îi mai zise, zîmbindu-i cu răutate. În curînd vei primi şi decizia. O zi bună în continuare, domnule Baldwin.

Se întoarse şi o porni cu capul sus spre biroul lui Meyette. Jimmy Lee o privi plecînd şi simţi cum toate planurile sale îngrijit întocmite să năruiau în jurul lui precum un castel făcut din cărţi de joc. Înainte să se poată opri, o porni după ea şi-i puse mîna pe umăr, intenţionînd s-o întoarcă cu faţa spre el ca să-i spună ce părere avea despre astfel de maşinaţiuni.

Jack ieşi din umbra garajului şi întinse piciorul, agăţînd cu vîrful cizmei glezna reverendului. Atunci cînd Laurel se feri de atingerea lui, Jack trase cu putere de piciorul lui Jimy Lee, trîntindu-l cu faţa în jos în praf. Baldwin icni puternic.

– Oho, îmi pare rău, Jimmy Lee, îi zise Jack fără sinceritate. Cred că nu eram atent pe unde mergeam.

Baldwin se ridică în patru labe, blestemînd şi scuipînd praful din gură. Aruncă o privire înveninată peste umăr la Jack, cu chipul roşu de furie pe sub stratul de praf.

– *Bon Diéu!* exclamă Jack, prefăcîndu-se şocat. Cuvintele care tocmai ţi-au ieşit din gură nu apar nicăieri prin *Biblie!*

– Mă îndoiesc că ai deschis vreodată vreo *Biblie*, Boudreaux, izbucni Jimmy Lee. Se culese de pe jos, încercînd în zadar să-şi scuture hainele de praf şi mizerie. Îl privea pe Jack cu răceală şi ură.

– Mă rog, rosti Jack tărăgănat, poate că n-am citit ce scria în ea, dar m-am uitat la poze. Se uită critic la reverend şi se scărpină în cap. Crezi că şi Iisus se bronza la lampa cu ultraviolete?

Jimmy Lee îl fulgeră din privire, în timp ce se silea să-şi înghită furia îndreptăţită.

– Tu ce crezi, *miz'* Chandler? o întrebă Jack şi pe Laurel.

Laurel îl privea blocată, pentru că nu se aşteptase să-l vadă acolo şi în nici un caz s-o mai şi interpeleze direct. Nu, nu se aşteptase să-l vadă tocmai acolo şi nu se pre-

gătise pentru a discuta cu el după ceea ce se petrecuse cu o noapte înainte, în grădină.

Mai demult avusese pregătite tot felul de strategii pentru toate situațiile din sala de judecată, dar nu știa ce să facă în cazul întîlnirilor sexuale eșuate.

Nu avusese un cîrd de amanți și nu știa cum să procedeze. Fostul ei soț fusese singurul bărbat cu care avusese o relație serioasă și chiar dacă Wesley era bun, inteligent și blînd, nu semăna nici pe departe cu Jack.

Rămase locului, fără grai, încercînd să iasă din amorțeala care-i cuprinsese mintea privind zîmbetul răutăcios al lui Jack.

Era gol de la brîu în sus și frumos bronzat, iar semnul de întrebare format din păr îi atrăgea privirile spre partea din față a blugilor tociți și spre bărbăția lui.

Laurel preferă să se concentreze asupra înghețatei de cireșe din mîna lui. Îl văzu ridicînd-o la gură și mușcîndu-i un colț, gest care-i dădu fiori.

– Asta e o zi mare pentru mine, îi zise el încîntat. Am ajuns să văd un avocat rămas fără grai și un predicator cu murdărie pe dinafară, la vedere.

– Nu sînt obligat să înghit asemenea porcării din partea ta, Boudreaux, îi zise Jimmy Lee pe un ton amenințător. Ridică un deget pe care începu să-l scuture acuzator prin fața lui Jack. Domnul Sculă-Mare, Autorul Aclamat de Ziare. Nu ești altceva decît un bețivan și un golan. Nici dacă ai avea toți banii din lume nu ai putea schimba acest fapt.

– Ei, rosti Jack, pe un ton calm. După aceea oftă și-și lăsă capul în jos. Fiecare om cu firea lui.

În secunda următoare îl prinse pe Baldwin de pieptul cămășii și-l trînti cu sete de perete. Umorul dispăruse și, în adîncul ochilor întunecați, începu să licărească furia.

– Un om este ceea ce este, Jimmy Lee. Își apropie fața de cea a revederendului, vorbind printre dinți. Tu nu ești altceva decît un șarlatan de doi bani. Iar eu sînt tipul care o să-ți vîre coaiele pe gît dacă îndrăznești vreodată s-o mai atingi pe domnișoara Chandler, fie și cu un deget. Îl

lăsă pe Baldwin să-i admire chipul aspru încă două secunde, apoi îi zîmbi cu răutate. M-am făcut înțeles, Jimmy Lee?

Îl eliberă pe Baldwin şi chiar se apucă să-i îndrepte cămaşa şi să-l scuture de praf, înainte să se îndepărteze şi să-şi bage mîinile în buzunare.

– Poate că ar fi mai bine dacă te-ai duce frumuşel acasă ca să te schimbi, Jimmy Lee. Doar nu vrei ca oamenii să se uite la tine şi să creadă că te-ai înfruntat cu diavolul şi ai pierdut bătălia.

Se retrase cîțiva paşi şi întoarse cu vîrful cizmei înghețata căzută pe jos. Uitînd cu totul de Baldwin, scoase nişte mărunțiş din buzunar şi se îndreptă spre micul congelator aflat alături de lada frigorifică. Simțea ochii lui Baldwin pe spinare, dar oricum nu-i păsa.

Un predicator de doi bani ca el nu avea ce să-i facă. Nu conducea nici o afacere şi reputația lui era oricum proastă. Se uită întrebător spre Laurel.

– Nu vrei o înghețată, *'tite chatte?*

– Te-ai pus cu cine nu trebuia, Boudreaux, îi zise Baldwin cu un gals care tremura de furie din cauza umilinței la care fusese supus. Nu cred că vrei să ai de-a face cu mine.

Jack îl privi plictisit.

– Aici ai mare dreptate, predicatorule. Nu vreau să am nimic de-a face cu tine. Am altele mai bune de făcut decît să te văd lipit de vîrful cizmelor mele, aşa că ar fi mai bine dacă ai sta naibii cît mai departe.

Jimmy Lee scutură mirat din cap.

– Habar nu ai cu cine te-ai pus, murmură, după care se întoarse şi o porni spre maşină.

Laurel îl privi pe Baldwin plecînd, apoi îşi întoarse atenția asupra lui Jack. Îşi lăsă capul pe un umăr şi începu să-l studieze cu atenție. Era ca o ghicitoare, un labirint de contradicții ascuns sub înfățişarea aceea plăcută. Neplăcîndu-i felul în care-l cerceta, Jack deschise congelatorul şi începu să caute o înghețată pe plac.

– Pentru cineva care susține că nu e un erou, mi se

pare că petreci afurisit de multă vreme sărindu-mi în ajutor, îi zise.

– *Mais non*, mormăi Jack, întinzîndu-se după o înghețată caramel. M-am distrat puțin cîtă vreme se uită mecanicul la carburator.

Nu voia ca ea să caute vreun înțeles anume al acțiunilor lui, îşi zise singur. Dar adevărul era că nici el nu voia să studieze prea mult gesturile pe care le făcea. Nu voia să înțeleagă care fusese motivul acelei mînii aprige pe care o simțise atunci cînd Baldwin pusese mîna pe ea. Nu era a lui, nu va avea niciodată pretenții asupra ei şi ca atare nu avea nici un motiv să se arate gelos sau s-o protejeze la orice pas.

Răspuns condiționat. Asta era. De cîte ori sărise la Blackie, atunci cînd el se întinsese după maică-sa sau Marie? De nenumărate ori. Şi ele îl numiseră eroul lor. Dar pe atunci nu fusese altceva decît un puşti plin de ură şi furie. Mic, slab şi netrebnic, iar Blackie îl scuturase bine de fiecare dată. Acum însă nu mai era mic şi slab. Ceea ce simțise atunci cînd dăduse cu Baldwin de perete îi conferise sentimentul de putere, sentiment ce adăsta chiar şi în acel moment.

O privi pe Laurel în timp ce el îşi desfăcea înghețata, încercînd s-o facă să se relaxeze.

– În afară de asta, nu voiam să scoți pistolul şi să-l împuşti. Prea e cald ca să avem şi un cadavru care să zacă pe aici. Ea se strîmbă nemulțumită, iar el rîse. Ce zici, îngeraşule, de ciocolată, caramel sau fructe? Ce vrei?

Laurel îşi miji ochii, ştiind că el încerca s-o oprească să-l mai chestioneze. Ea una nu voia decît un răspuns direct din partea lui. Voia să fie bun sau rău ca să-l poată eticheta şi scăpa de obsesie. Dar el se comporta ca un cameleon, schimbîndu-se într-o clipită, tulburînd-o şi făcînd-o mereu să se întrebe care Jack era adevăratul Jack Boudreaux.

– Cred că ar trebui să te hotărăşti, Jack, îi zise în cele din urmă. Eşti tipul bun sau cel rău?

El îi întîlni privirea cu ochi strălucitori.

– Depinde pentru ce anume mă vrei, scumpo, îi zise el încet.

Laurel se încruntă, nemulțumită de reacția corpului ei cînd se afla aşa de aproape de el.

– Nu te vreau pentru nimic.

Jack se aplecă peste congelatorul deschis, provocînd-o să-l înfrunte.

– Ce bine că nu eşti sub jurămînt în clipa asta, domnişoară avocat, îi şopti el.

Jack era destul de aproape şi destul de îndrăzneț ca s-o sărute chiar acolo.

Acest gînd îi înmuie picioarele. Jack nu era bun pentru ea. O spusese chiar el. O zăpăcea şi o tulbura chiar în momentele în care ar fi trebuit să fie concentrată asupra a ceea ce avea de făcut.

– Închide congelatorul, Boudreaux, îi zise cu sarcasm, înainte ca aerul ăsta cald să topească îngheţata.

Intră în micul birou al atelierului, ca să plătească benzina şi să trăncănească cîteva clipe cu doamna Meyette, care o întrebă ce făceau mătuşa Caroline şi mama Pearl. Îi zise că era prea slabă şi o obligă să ia cam o duzină de cîrnăciori. Cînd ieşi de acolo, Jack nu era pe nicăieri.

Se strădui să ignore dezamăgirea. Avea alte lucruri mai bune de făcut decît să piardă vremea cu el. Se spunea despre el că era un autor în vogă şi cu toate astea nu părea să lucreze vreodată. Laurel avea impresia că era mereu fie la *Frenchie's*, fie o urmărea cu insistență. Nu avea nevoie să facă un efort de imaginație ca să şi-l imagineze petrecînd restul timpului dormind într-un hamac cu cîinele ăla oribil făcut covrig dedesubt.

Încercînd din răsputeri să şi-l scoată cu totul din minte, se duse acasă şi se schimbă într-o fustă uşoară de bumbac şi o bluză de mătase. Casa era tăcută şi toate storurile trase la ferestre. Mama Pearl lăsase un bilețel pe masa din hol: *„M-am dus la club pentru un joc de cărți. Vezi în oală fasole şi orez. Mănîncă!"* Era luni. Ziua de spălat rufe. Cu fasole şi orez la cină. Laurel zîmbi încîntată că acea tradiție se păstrase.

Savannah nu era pe nicăieri. Laurel nu ştia dacă să se simtă dezamăgită sau uşurată. Nu-i plăceau amintirile pe care le avea după cearta de dimineaţă, dar nu ştia cum ar fi putut limpezi atmosfera. Amîndouă spuseseră nişte cuvinte care răniseră. Nu se putea întoarce în timp ca să-şi schimbe copilăria... Laurel voia să lase totul în trecut, să o ia de la capăt, dar Savannah trăgea trecutul după ea ca pe o valiză enormă.

„Şi tu la fel, scumpo". Aproape că auzea glasul furios, acuzator al lui Savannah.

„Ce mama naibii ai făcut cu întreaga ta viaţă?"

„Am căutat dreptatea."

Era însă o diferenţă, îşi zise singură. Era avocat, procuror, asta era treaba ei. Nu încerca să schimbe trecutul. Nu încerca să-şi răscumpere vreo greşeală.

Cuvîntul „mincinoaso" îi stăruia în minte, însă îl alungă imediat. Trebuia să plece, să se îngrijească de ceea ce promisese să facă. Fără îndoială că, atunci cînd avea să se întoarcă acasă, Savannah o va implora s-o ierte pentru cuvintele care i le aruncase în faţă, explicîndu-i că nu vorbise serios. Cam aşa se întîmpla de obicei.

Aşa se manifesta temperamentul lui Savannah, una rece, alta caldă, de la conflagraţie emoţională la hibernare într-o clipită. Probabil că în clipa aceea era pe undeva gîndindu-se să vină acasă la fasole şi orez ca să-şi ceară scuze pentru izbucnirea de dimineaţă.

Savanah privea afară, la aerul care tremura din cauza căldurii. Era îngrozitor de cald. Arşiţa cuprinsese şi cămăruţa aceea aducînd cu sine mirosul acid al mlaştinii.

Îşi dădu pe după ureche şuviţele de păr care-i scăpaseră din coc şi îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Transpiraţia o acoperea de sus şi pînă jos, deşi purta numai nişte pantaloni scurţi făcuţi dint-o pereche mai veche de blugi, sutientul de la un costum de baie şi o cămaşă fină, transparentă, care atîrna descheiată.

Liniştea aceea o călca pe nervi. Îi promisese lui Coop că nu avea să-l deranjeze, dar ziua devenise absolut ne-

mişcată, timpul se oprise în loc. Pînă şi păsările amuţiseră din cauza acelei călduri de iad. Sentimentul de aşteptare, specific acelei zone, se intensificase, de parcă toată suflarea încremenise, căutînd să vadă ce avea să se mai întîmple.

Cabana cu două cămăruţe se afla cocoţată pe pilonii ei, deasupra mlaştinii. De unde stătea Savannah nu se vedea malul, doar trunchiurile răsucite ale chiparoşilor. Putea vedea parţial ceva ce semăna cu un buşteam semiscufundat, dar ştia foarte bine că acela era un aligator la pîndă. Ceea ce o irita cel mai mult era tăcerea păsărilor. Ar fi vrut ca aligatorul să se repeadă la unul din peştii care se înălţau spre suprafaţă ca să prindă insecte. Ar fi vrut ca aerul să se mişte, să legene trestiile. Dar cel mai mult îşi dorea să-l vadă pe Coop mişcîndu-se.

Stătea la o masă de lemn negeluit împinsă pînă în peretele de plasă, privind în zare, luîndu-şi notiţe din cînd în cînd, dar stînd în general aproape la fel de nemişcat precum aerul. Cumpărase cabana ca să vină să pescuiască, dar nu pescuise niciodată atunci cînd se întîlnea cu ea acolo.

În general stătea locului şi privea în jur. „Absorb intensitatea profundă a vieţii în mlaştină", îi explicase el la un moment dat. De obicei stătea aşa cîteva ceasuri, aparent nefăcînd nimic, după care se ridica. Venea spre ea şi făceau dragoste pe vechea saltea umplută cu muşchi.

Aceea era ascunzătoarea lor secretă. Era ceva ce-i plăcea lui Savannah. Îi plăcea să iasă pe rîu în barca sa de aluminiu, fără să spună ceva cuiva, croindu-şi drumul prin sălbăticia aceea ca să-şi întîlnească iubitul. Dar azi acel aranjament nu i se mai părea la fel de convenabil. Probabil din cauza scandalului cu Laurel.

„De ce trebuie să faci asta? De ce trebuie să te degradezi în halul ăsta?"

Se întoarse şi aproape că găuri spatele lat al lui Cooper cu intensitatea privirii.

– Nu crezi că te-ai holbat destul prin plasa aia?

Coop se lăsă pe spătarul scaunului, tresărind puţin din

cauză că amorțise. Își petrecu mîna prin părul bogat și blond, ca un om care tocmai se trezise din somn, după care se uită la Savannah peste umăr. Era întotdeauna uluit de senzualitatea ei brutală și de frmusețea ei firească, devenită ușor grotescă din cauza colagenului și a siliconului. Era atît de obraznică, de deosebită, încît îl captiva întotdeauna.

Și-ar fi dorit să se întoarcă și să noteze acele impresii, dar se abținu. Dispoziția lui Savannah era la fel de imprevizibilă ca vremea. Puse stiloul pe masă, se ridică și se întinse.

– Nu am vrut să te ignor, iubito, mormăi în chip de scuză. Dar trebuia să-mi fac notițe. În weekend-ul următor sînt invitat la o emisiune la postul de radio *APR* din New Orleans.

Ochii lui Savannah se luminară ca ai unui copil.

– Mă iei și pe mine cu tine?

Fusese mai degrabă o declarație și nu o întrebare. Coop se îndoia că-l auzise atunci cînd spusese:„O să vedem". Ea deja făcea planuri, gîndindu-se că se vor întîlni într-una din căbănuțele de la *Maison de Ville,* discutînd despre cum vor cina în restaurantele ei favorite și la ce cluburi vor merge după aceea.

Desigur, nu-și putea permite s-o ia cu el. Deși o iubea, știa că dragostea lor trebuia menținută între anumite hotare bine delimitate. Dacă-i permitea să scape din micul țarc care era Golful Breaux, avea să se sălbăticească și să-i distrugă pe amîndoi. Ca un vin bun, era ceva ce trebuia sorbit încet și savurat. Savannah ar fi băut acest vin pe tot deodată, cu lăcomie, stropindu-se, rîzînd nebunește.

Își trecu mîna peste capul ei, în jos pe gît și zîmbi de plăcere atunci cînd o văzu arcuindu-se ca o pisică.

– Hai să te ajut să scoți de pe tine hainele astea, murmură, îndepărtîndu-se puțin și întinzînd mîna ca să desfacă manșeta bluzei diafane de pe ea.

– Nu, rosti repede Savannah, trăgîndu-și mîna, zîmbind cu timiditate ca să-și ascună rușinea. Cuvintele lui

Laurel erau proaspete în mintea ei. Coop avea să gîndească, atunci cînd avea să vadă urmele de pe încheieturile mîinilor, că se degrada singură. Nu voia să audă aşa ceva din partea lui, nu în acel moment. Prefera să se prefacă deocamdată că duceau o viaţă absolut normală. Îl privi provocator. Vreau să port bluza asta pentru tine.

El nu spuse nimic, ci rămase s-o privească cum îşi scotea pantalonii scurţi şi sutienul de la costumul de baie, rămînînd doar cu bluza aceea diafană. Aşa părea mult mai ispititoare decît dacă ar fi rămas în pielea goală. Savannah ştia prea bine pentru că se admirase în oglinda din dormitor. Era provocatoare. Îmbrăcată, dar nu şi decentă. Materialul acela subţire reprezenta o barieră ca de ceaţă care invita un bărbat să treacă de ea ca să ajungă la curbele ei feminine.

Coop scoase cămaşa de pe el, aruncînd-o pe spătarul unui scaun. În tinereţe fusese un adevărat Adonis, mare, musculos, atletic. Muşchii se mai înmuiaseră odată cu vîrsta, talia i se îngroşase, dar rămăsese încă un bărbat frumos.

Incapabilă să mai rezise, Savannah întinse mîinile ca să-i mîngîie pieptul, savurînd senzaţia care i-o dădea părul des şi creţ.

Îşi coborî palmele de-a lungul coastelor şi se opri în dreptul pantalonilor, desfăcînd nasturele şi trăgînd fermoarul, în timp ce îi lungea delicat sfîrcurile mici şi tari.

Îşi coborî gura asupra buricului, îi sărută osul şoldului şi partea de sus a coapsei, înainte să se lase în genunchi în faţa lui. Îi scoase cu grijă pantalonii şi chiloţii, apoi începu să-l mîngîie cu mîna şi cu buzele, făcîndu-l să se întărească precum piatra.

Continuă să-l sărute dulce, cu dragoste, lingîndu-l pe toată lungimea, înconjurîndu-l cu buzele, atrăgîndu-l în gura umedă şi fierbinte.

Pentru ea timpul îşi pierduse orice însemnătate. Putea să fi stat aşa îngenuncheată în faţa lui un minut sau o zi. Ar fi putut să stea în pat o săptămînă încheiată.

Ea una îşi dorea ca acele momente să dureze pentru

totdeauna. Cooper reuşea s-o facă să creadă că putea dura o veşnicie, că aveau tot timpul din lume, nu numai cîteva ore furate.

Timpul nu însemna nimic nici după aceea, cînd rămîneau osteniţi unul în braţele celuilalt. Întotdeauna continuau să se mîngîie, în pofida căldurii.

Asta este fericirea, îşi zise Savannah, să fiu aici, cu Coop. Îl iubea aşa de mult, încît aproape că o speria. Era prea frumos ca să fie adevărat. Iar el era prea bun ca să fie al ei. Sexul cu el era cu totul diferit de ceea ce căuta la alţii. Cu ceilalţi se simţea sălbatică, rea.

Alături de Cooper totul era frumos, curat, fără urmă de depravare sau degradare. Alături de el se simţea împlinită. Se cutremură puţin din cauza acestui gînd. Era prea bine ca să fie adevărat.

– O să te însori cu mine, Coop? Cuvintele izbucniseră din prea plinul inimii ei. Imediat o parte din ea dori să le poată lua înapoi, pentru că, în străfundul sufletului, ştia deja care era răspunsul lui.

Aerul continuă să tresalte de tăcere cîteva momente. Ochii lui Savannah se umplură de lacrimi şi toate sentimentele frumoase de mai devreme dispărură, făcînd-o să se simtă ca o tîrfă care nu merita să primească dragostea unui bărbat bun.

„De ce trebuie să te degradezi în halul ăsta?"

„Pentru că asta este ceea ce fac tîrfele, scumpo."

Coop oftă şi se sprijini mai bine cu spatele de tăblia patului, atunci cînd Savannah se ridică.

– Nu pot să-ţi promit aşa ceva, Savannah, îi zise întristat. Ştii foarte bine. Am o soţie.

Savannah îşi trase pantalonii pe ea, chinuindu-se să încheie nasturii în timp ce-l privea cu ciudă.

– Nu ai o soţie, ai o legumă.

– Nu o pot abandona, Savannah. Nu-mi cere aşa ceva.

Fustrarea din interiorul ei devenise greu de suportat, aşa că Savannah îşi prinse capul în mîini şi gemu ca un animal rănit.

– Dar nici măcar nu mai ştie cine eşti! suspină.

El rămase nemişcat, cu acea expresie de tristeţe înscrisă pe faţă, privind-o cu atenţie, de parcă aceea ar fi fost ultima oară cînd o mai vedea.

– Dar eu ştiu cine sînt, murmură el cu fatalism.

Nu avea s-o părăsească niciodată pe Astor, atîta vreme cît mai trăia. Iar Savannah ştia foarte bine că nici după aceea nu se va însura cu ea, pentru că nu se potrivea rolului de soţie, aşa cum îl înţelegea el. Decît dacă reuşea printr-o minune să se purifice deodată de toată viaţa pe care o trăise pînă atunci; ceva imposibil.

Rămase să-l privească prin perdeaua de lacrimi alte cîteva clipe, crezînd că îşi putea auzi inima cum se sfărîma precum o vază de cristal. Apoi se întoarse şi plecă din cabană fără un cuvînt, urîndu-l pe el, urîndu-se pe sine pentru ceea ce era... şi pentru ce nu va putea fi niciodată.

15

La *Frenchie's* era o mare nebunie. Annie nu apăruse la muncă, iar una dintre celelalte chelneriţe era bolnavă, ceea ce însemna că T-Grace trebuia să servească chiar ea la mese. Umbla prin bar cu viteza luminii, luînd comenzile şi strunindu-şi angajaţii.

Căldura şi umiditatea îi accentuaseră latura agresivă, făcînd-o să pară aproape periculoasă. Părul roşu îi stătea ca un nor în jurul capului. Ochii păreau să stea gata să-i zboare din orbite. Se oprise pe culoarul dintre mese ca să-şi dea la o parte părul din ochi, atunci cînd Laurel se apropie de ea.

– L-ai aruncat în închisoare pe afurisitul ăla de Jimmy Lee, scumpo? o întrebă de-a dreptul.

– A fost avertizat în mod oficial, îi spuse Laurel, urlînd ca să poată fi auzită peste zgomotul infernal ce domnea acolo.

T-Grace rîse şi-şi propti mîinile în şoldurile slabe.

– Ovide i-a spus nemernicului că data viitoare cînd se mai arată pe aici o să-i tragă un glonţ de puşcă drept în cur.

– Nu v-aş sfătui să faceţi aşa ceva, îi zise Laurel cu răbdare, mulţumind tăcută Domnului că cei doi Delahoussaye nu recurseseră deja la astfel de măsuri. Cajunii aveau propriul lor cod de justiţie populară, o tradiţie care avea întîietate faţă de legile federale, mai ales în acele ţinuturi. Dacă vă mai deranjează, chemaţi-l pe şerif şi depuneţi o plîngere.

– Dacă ne mai deranjează, rosti T-Grace cu un zîmbet mulţumit, va trebui să angajăm mai multe ajutoare. Toată aiureala asta a lui care a fost transmisă la televizor a fost ca o reclamă gratis pentru localul nostru. Ovide al meu numai că n-a intrat în panică încercînd să servească pe toată lumea.

Laurel se întoarse şi-l văzu pe Ovide, stoic ca întotdeauna, plantat în spatele barului, umplînd halbele şi desfăcînd sticlele, cu sudoarea şiroindu-i pe chelie. Leonce o făcea pe ajutorul de barman, cu pălăria *Panama* lăsată pe ceafă. Atunci cînd trimise o sticlă să alunece de-a lungul tejghelei, îşi arătă dinţii albi într-un zîmbet de mulţumire.

– Aşadar, care-i diferenţa între un avocat mort şi un scons mort aflaţi pe mijlocul drumului? întrebă clientul. Urmele de pneuri de pe sconcs.

Leonce rîse cu poftă auzind gluma veche şi se duse să mai scoată o sticlă de bere de la rece. Jack se răsuci pe taburetul său şi, zîmbind ca pisica din Chestshire, îşi concentră privirea intensă asupra lui Laurel.

Făcuse o concesiune pentru afişul atîrnat deasupra barului pe care scria: *„Dacă n-ai cămaşă şi pantofi, plecă naibii de aici"*, şi-şi pusese o cămaşă roşie de bowling, care era descheiată, punîndu-i bine în evidenţă pieptul musculos.

T-Grace întinse mîna şi o mîngîie pe Laurel pe obraz, privind cînd la ea, cînd la Jack.

– *Merci, ma petite.* Ai făcut o treabă foarte bună. Acum

hai să stai jos şi să mănînci ceva înainte să te ia vîntul pe sus. Eşti mult prea slabă.

O prinse pe Laurel de braţ cu o fermitate surprinzătoare şi o conduse spre bar, în timp ce-i porunci lui Taureau Herbert să meargă să caute un alt loc în care să stea şi să-l elibereze pe cel de lîngă Jack.

– Hei, Ovide! strigă Jack, privind-o pe Laurel cu umor. Ce-ai zice de un cocktail de şampanie pentru mica noastră eroină?

Laurel se uită urît la el şi se apucă să-şi aranjeze fusta. Ovide trimise o halbă de bere plină de spumă în direcţia lor, iar Jack se aplecă spre ea şi murmură pe un ton conspirativ:

– Deşi nu e deloc sofisticat, cel puţin este plin de sensibilitate.

Laurel chicoti scuturînd din cap. I se părea că nu se putea supăra deloc pe Jack, indiferent ce spunea sau făcea. Era o nebunie. Îşi spusese de nenumărate ori să nu se mai apropie de el, dar de fiecare dată cînd întorcea capul îl vedea în spatele ei, cu nelipsitul zîmbet ironic pe buze.

– Tu mai şi lucrezi cîteodată, Boudreaux? îl întrebă încruntată.

Zîmbetul i se lărgi şi în obraji îi apărură gropiţele.

– Aha, da. Absolut. Toată vremea. Se sprijini cu un braţ de spătarul scaunului şi cealaltă mînă şi-o propti cu obrăznicie pe genunchiul ei. Începu să i-l maseze cu blîndeţe, aprinzînd în ea acel foc lăuntric. Iar acum lucrez asupra ta, *'tite chatte*.

Laurel ridică mirată dintr-o sprînceană.

– Nu zău? Ei bine, îi zise tărăgănat, lovindu-l cu cotul între coaste, tocmai ai fost concediat, tipule.

Jack îşi frecă coastele şi se bosumflă.

– Eşti afurisită. Imediat după aceea zîmbi din nou. Îmi place asta la o femeie.

– Ia fii atent la cum te porţi, Jack, îl atenţionă T-Grace cu un zîmbet, în timp ce aşeza o farfurie cu mîncare în faţa lui Laurel. Vezi că fata asta o să te înveţe minte, aşa

cum a făcut şi cu predicatorul.

Jack îi făcu cu ochiul lui Laurel, care simţea pe dinăuntru o căldură foarte plăcută, legată de rîsetele din jurul ei, de prieteni, de faptul că simţea că aparţinea de acum unui grup. Această realizare îi străbătu mintea ca un fulger. Nici nu mai ţinea minte unde mai fusese atît de binevenită pe undeva în afară de casa mătuşii Caroline.

În Comitatul Scott fusese întotdeauna o străină, apoi o paria pentru că aruncase acuzaţii asupra unor oameni pe care nimeni nu-i credea capabili să facă vreun rău.

Îşi spusese că nu conta, că importantă era dreptatea, dar se minţise singură. Atunci ar fi dat orice să fi avut pe cineva din comunitate, care să creadă în ea, s-o susţină, să-i zîmbească şi să glumească pe seama problemelor.

Îşi aminti de prima seară în care venise acolo şi se simţise izolată şi foarte singură. Dar în numai cîteva zile oamenii de acolo o acceptaseră, iar acceptarea lor era lucrul după care tînjise vreme îndelungată. Considerase acea nevoie o slăbiciune, dar poate că nu fusese aşa, ci doar o dorinţă absolut firească.

Auzi din nou glasul doctorului Pritchard, blînd şi calm. *„Laurel, nu eşti perfectă, eşti doar umană."*

– Aşadar, ai reuşit să salvezi iar ziua, nu, scumpo?

Glasul lui Savannah îi întrerupse meditaţia. Laurel se întoarse spre sora sa, cu stomacul strîns din cauza neliniştii. Savannah avea un pahar cu băutură într-o mînă, în timp ce cealaltă era înfiptă în şold. Sînii ameninţau să i se reverse peste marginea sutienului negru, bluza diafană de deasupra neacoperind-o deloc. Părul îi era în dezordine, şuviţe lungi atîrnînd libere din cocul lejer.

– Nu a fost ceva atît de dramatic, răspunse Laurel, încercînd să-şi ascundă realizările, aşa cum făcuse de altfel întreaga viaţă.

– Haide, scumpo, se răsti Savannah cu un zîmbet încordat. Nu fi atît de modestă. Noi două facem o echipă dată naibii. Tu le dai şuturi în fund şi eu îi fut de le merg fulgii.

Laurel strînse din dinţi şi închise ochii pentru o clipă,

încercînd să-şi adune răbdarea şi puterea necesare pentru a o înfrunta iar pe Savannah. Jack o observă şi se întoarse spre Savannah încruntat.

– Hei, scumpete, ce-ar fi dacă ai face şi tu pauză o noapte?

– Ohoho! Savannah se retrase cîţiva paşi cu o expresie de teamă exagerată şi cu mîna liberă lipită de piept. Ce-ai asta? Jack Boudreaux se dă la o tipă care nu-l aşteaptă cu picioarele larg desfăcute?

– *Bon Dieu*, murmură el, scuturînd din cap.

– Cum? se miră Savannah, prea beată ca să mai ţină cont de ceva. Sînt mult prea brutală pentru tine, Jack? Greu de imaginat, ţinînd cont de felul în care-i măcelăreşti pe oameni în cărţile tale. Nu cred că există ceva pe lume care te-ar putea ofensa.

Se băgă între taburetul lui şi cel al lui Laurel, atingîndu-i deliberat braţul cu pieptul ei.

– Ar trebui să ne distrăm puţin împreună, Jack, mormăi privindu-i cu atenţie partea din faţă a pantalonilor, pieptul şi în cele din urmă şi faţa. Aşa, de curiozitate.

El îi întîlni privirea fără să clipească, cu o expresie de amărăciune pe chip.

Laurel se ridică de pe taburet, deşi îi tremurau picioarele.

– Haide, scumpo, rosti cu blîndeţe, încercînd să ia paharul din mîna lui Savannah. Ar fi mai bine dacă am merge acasă.

Savannah se întoarse spre ea, furioasă că Laurel era întotdeauna cea cu capul pe umeri, stăpînă pe sine, respectabilă, strălucită şi perfectă.

– Ce s-a întîmplat, scumpo? Te pun cumva într-o situaţie jenantă? întrebă furioasă atît pe sine, cît şi pe Laurel. Dar tu nu ai spune niciodată aşa ceva aici, nu? Tu nu vrei să faci o scenă în public. Nu vrei să atragi atenţia asupra ta. Rufele murdare nu se spală în faţa celorlalţi. Christoase, se strîmbă Savannah, eşti la fel de rea ca Vivian.

Îşi eliberă mîna, stropindu-se cu vodcă, cu o expresie

de ură pe față care o lăsă pe Laurel fără suflare.

– N-ai decît să fii mai departe domnişoara Perfecțiune, îi zise pe un ton plin de venin. Fă doar ceea ce se cuvine, Laurel. Eu am alte lucruri mai bune de făcut cu timpul meu.

Se răsuci şi apoape că îşi pierdu echilibrul, pornind apoi împleticit spre mesele de biliard, cu privirea ațintită asupra lui Ronnie Peltier.

Laurel duse o mînă la gură şi încercă să oprească vîrtejul emoțiilor din interiorul ei. Avea sentimentul cu nu reuşea să avanseze deloc.

De fiecare dată cînd credea că se afla iar pe picioarele ei, era trîntită la loc. Încercă să se adune, fără să țină cont de gălăgia din bar sau de privirea îngrijorată a lui Jack. Nu mai auzea decît bătăile inimii sale.

Nu vedea decît greşeala imensă pe care o făcuse în clipa în care se întorsese acasă.

Fără un cuvînt, se întoarse şi ieşi din bar. Nu-şi permise să se mai gîndească la nimic cît traversă parcarea. Punea numai un picior în fața celuilalt, îndreptîndu-se spre malul rîului.

Cînd se aşeză şi-şi lăsă privirea să hoinărească în voie, îşi permise să alunge toate acele emoții pe care Savannah le eliberase. Nu avea nici un rost să se supere. Savannah era ceea ce era.

Problemele ei îşi aveau rădăcinile într-un trecut de care nu voia să se desprindă, de care probabil era *incapabilă* să se desprindă.

Avea momentele ei în care spunea orice, era gata să facă orice şi la naiba cu toate consecințele. Nu avea nici un rost să se simtă atinsă de comportamentul ei.

Dar doare, auzi un glas mititel în minte. Glasul unei fetițe care nu se mai putea baza decît pe surioara ei mai mare pentru dragoste şi alinare. Sora mai mare care avea grijă de ea, o proteja şi era gata să se sacrifice.

Dar cine avea grijă de Savannah?

Laurel îşi muşcă buzele de durere şi închise ochii. Îşi lipi palmele de față şi rămase nemişcată, fiindu-i teamă

chiar să şi respire de teamă să nu spargă barajul ridicat împotriva durerilor şi a lacrimilor.

Jack se afla în spatele ei pe mal, de parcă ar fi prins rădăcini în vreme ce o privea cum lupta. Ar fi trebuit s-o lase singură. În nici un caz nu voia să fie prins la mijloc între cele două surori, mai ales după scena aceea din bar. Dar era incapabil să se mişte din loc.

O blestemă pe Savannah pentru că era atît de nemernică, o blestemă şi pe Laurel pentru curajul arătat şi se blestemă pe sine pentru că-i păsa atît de mult.

De aici nu avea cum să iasă ceva bun, pentru nici unul dintre ei. Dar, chiar în timp ce căuta să se convingă de acest fapt, picioarele îl purtau înainte, spre Laurel.

– E beată, îi zise.

Laurel continua să privească fix spre celălalt mal.

– Ştiu. Are nişte probleme care durează de multă vreme. Eu am fost plecată mult timp. Nu mi-am dat seama că e atît de... tulburată, murmură, căutînd un cuvînt mai puţin dur cu care să-şi descrie sora. Dacă aş fi ştiut, nu cred că m-aş fi întors aici.

Încercă să se oţelească împotriva valului de vinovăţie care o copleşea. Egoistă, slabă, laşă. Ar fi trebuit să fie gata s-o ajute pe Savannah, fără să ţină cont de propria fragilitate. Îi datora surorii ei măcar atîta lucru. De fapt, mult mai mult de atît.

Jack se apropie mai mult de ea, astfel încît să-i poată simţi parfumul uşor. Îşi aşeză mîinile pe umerii ei slabi, delicaţi, dar puternici, spunîndu-şi că ar fi fost mai bine dacă s-ar fi întors la *Frenchie's* şi ar fi băut încă o bere.

– Nu te văd fugind de necazuri, *'tite chatte*.

Laurel rămase nemişcată, savurînd atingerea lui, deşi îşi spusese că nu era bine. Mîinile lui erau mari şi calde, iar degetele lungi, de muzician, extrem de blînde şi sensibile. Nu merita o asemenea alinare. Disperarea se ridică din nou din adîncul ei.

– De ce crezi că m-am întors acasă? întrebă deodată, pe un ton ruşinat.

Pentru că avusese nevoie de un loc în care să se

ascundă, un loc în care să se vindece, răspunse Jack în gînd, dar preferă să păstreze tăcerea. Nu i se părea înțelept să-i dea de înțeles că citise tot ce găsise material tipărit despre ea. Laurel nu avea nevoie de un mercenar alături. Avea nevoie de un umăr pe care să poată plînge. Blestemîndu-se pentru prostie, o întoarse şi-i oferi umărul lui.

– Vino aici, mormăi, scoţîndu-i ochelarii de pe nas şi strîngînd-o la piept.

Laurel strînse ochii, încercînd să stăvilească lacrimile. Îşi spuse că nu era cazul să cedeze tentaţiei de a se sprijini de el, dar îi cuprinse talia subţire cu braţele. Era aşa de bine să aibă pe cineva care s-o ţină în braţe, să lase pe acel cineva să fie tare un minut sau două în locul ei. Era o ironie că acea persoană se nimerise să fie tocmai Jack, cel care se declara un antierou. Dacă nu s-ar fi simţit aşa de slăbită, i-ar fi rîs în nas din cauza asta.

Tremurînd de efortul de a-şi ţine sentimentele în frîu, îşi lipi obrazul de pieptul său. Se concentră asupra bătăilor inimii lui şi a aromei plăcute de săpun amestecată cu mirosul de transpiraţie.

– Ai avut o zi grea, inimoara mea, murmură Jack, sărutîndu-i uşor tîmpla şi aspirînd parfumul ei subtil. I se părea atît de delicată aşa cum o strîngea în braţe, încît aproape că nu-i venea a crede ce poveri imense dusese pe umerii ei fragili. Îl omora numai gîndul că se opintise din greu. Ar trebui să fii ca mine, continuă. Să nu-ţi pese de nimeni decît de tine. Să-i laşi pe ceilalţi să facă aşa cum îi taie capul. Să iei ce vrei şi să laşi restul.

– Serios? rîse Laurel, lăsîndu-şi capul pe spate ca să-i poată vedea chipul. Dacă eşti aşa de dur, cum se face că eşti aici, cu mine, încercînd să mă alini?

El zîmbi şi apoi o muşcă de gît, făcînd-o să rîdă.

– Îmi place cum miroşi, şopti el, gîdilîndu-o cu nasul şi mîngîindu-i spatele.

Laurel începu să se zbată şi să rîdă pînă cînd se eliberă. Smulgîndu-i ochelarii din mînă, se îndepărtă de el, privindu-l drept în ochi. Inima ei îşi înteţi bătăile.

Jack stătea pe mal încălțat cu cizme de cowboy, blugi decoloraţi şi o cămaşă deschisă, cu părul negru căzut pe frunte şi ochi strălucitori precum un James Dean cajun, rebelul fără cauză.

– Ţi-am mai spus, scumpo, îi zise el ridicînd din umeri. Mie-mi plăcea să mă distrez. Iar tu pari o doamnă care are mare nevoie de puţină distracţie. Făcu un pas spre ea şi întinse mîna. Haide, îngeraşule, hai să mergem să ne distrăm puţin.

Laurel îl privi îngrijorată.

– Distracţie? Ce-i aia?

Nici nu-şi mai amintea cînd fusese ultima oară cînd făcuse ceva doar ca să se distreze. Munca îi consumase viaţa atîta amar de vreme, încît acum devenise un chin numai să încerce să nu se rupă în mii de bucăţele. De cînd venise acasă se concentrase doar asupra lucrurilor constructive. Îl plăcuse cît lucrase în grădină, dar ţelul fusese să realizeze ceva tangibil, ceva ce se putea vedea.

Jack o cuprinse iar de umeri şi o conduse de-a lungul malului, spre micul doc.

– Ai nevoie de o lecţie din partea maestrului, scumpo. O să te învăţ tot ce ştiu despre cum poţi să te distrezi.

Şovăind, îl lăsă s-o conducă mai departe, privindu-l îngrijorată peste umăr.

– Iar distracţia asta la care tot faci aluzie, este cumva de natură sexuală?

Jack zîmbi ca un motan.

– Sper din tot sufletul.

– Atunci nu mă pune şi pe mine la socoteală. Laurel se întoarse, trecu pe sub braţul lui şi o porni grăbită pe mal, spre parcare.

– Ei haide, *'tite ange,* o rugă Jack, alergînd să-i taie calea. Îi oferi cea mai sinceră privire, şi-şi duse ambele mîini în dreptul inimii. O să mă port cum se cuvine. Promit.

Laurel îl privea neîncrezătoare.

– Te pomeneşti că ai de gînd să-mi vinzi vreo bucată de mlaştină, nu?

– Nu, dar o să-ţi arăt o bună parte de mlaştină. M-am

gîndit să facem o mică plimbare plăcută cu barca, la apusul soarelui.

– Să mergem în mlaştină la apus? Eşti nebun? Ţînţarii de-abia aşteaptă să venim acolo ca să ne mănînce de vii.

– Nu şi în barca la care mă gîndesc eu.

Laurel îl privi lung, uluită că mai stătea să se gîndească la propunerea lui. Nu avea încredere în el nici cît negru sub unghie. Dar gîndul la o plimbare de plăcere pe rîu, la o evadare în sălbăticie, acolo unde fusese refugiul ei în copilărie, o atrăgea foarte mult. Unde mai pui că Jack era ispita în persoană.

– Haide, dulceaţă, o ispiti el mai departe. Întinse mîna spre ea. O să ne distrăm pe cinste.

Trei minute mai tîrziu urcară pe o ambarcaţiune care era mai degrabă un fel de verandă acoperită de plasă pe un ponton. Acoperişul fusese făcut din material rezistent la apă, roşu cu dungi albe. O pereche de ghivece cu muşcate erau singurele decoraţiuni din faţa uşii.

– Asta e barca ta? întrebă Laurel cu scepticism.

Jack ridică un ghiveci, scoase de acolo cheile de ambarcaţiunii şi suflă pămîntul de pe ele.

– Nu.

– Nu? strigă ea, intrînd în cabină după el, neplăcut surprinsă. Cum adică, nu? Te-ai apucat să furi o ambarcaţiune?

El se încruntă spre ea în timp ce pornea motorul şi se instala la cîrmă.

– Nu am furat-o. Am împrumutat-o numai. Laurel îşi ridică ochii spre cer, exasperată. Avocaţii, murmură el, concentrîndu-se asupra cîrmei, căutînd să piloteze ambarcaţiunea pe lîngă doc. Gata, îngeraşule, relaxează-te. Ambarcaţiunea asta e a lui Leonce, bine?

Acum cînd problema proprietăţii ambarcaţiunii fusese rezolvată, Laurel se aşeză pe una dintre băncile capitonate, aşezate faţă în faţă înaintea consolei. Privea spre paravanul de plasă, încercînd să se relaxeze, dar se simţea iritată, încordată şi mult prea conştientă de faptul că acum rămăsese singură cu Jack. Încercă să se concen-

treze asupra peisajului care i se perinda dinaintea ochilor, barul rămas în urmă, casele ce fuseseră construite pe malul apei, oamenii care lucrau în grădinile din fața lor. Scene normale, cu oameni cu vieți normale. Oameni care aveau trecuturi normale şi slujbe plictisitoare.

Gîndul acesta o făcu să-i pizmuiască sincer. Dacă ar fi avut o slujbă plictisitoare şi ar fi provenit dintr-o familie normală, poate că ea şi Wesley ar fi fost încă împreună. Poate că pînă acum ar fi avut chiar şi un copil.

Oftă şi-şi scoase pantofii, apoi se instală mai bine pe banchetă cu picioarele sub ea, lăsînd tensiunea din corp să se risipească şi afundîndu-se în melancolie. Încet, gîndurile neplăcute zburară şi ele. Tocmai treceau pe lîngă L'Amour, casa de cărămidă ce părea uitată de lume şi care se putea întrezări cu greu printre stejarii acoperiți de mușchi şi magnolii. Huey îi privea de pe mal, cu o expresie jignită. Apoi se îndepărtară de civilizație, văzînd doar uneori acoperişul vreunei case de plantație sau cîte o cabană de pescuit înălțată chiar pe mal.

Peisajul devenise de acum verde şi luxuriant. Copacii erau tot mai deşi, ramurile lor întrepătrunse făcînd umbră deasă pămîntului. Malurile erau acoperite de plante de toate soiurile, dese, colorate şi cu frunze verzi.

Golful avea mai multe brațe care duceau spre sălbăticia mlaştinii. Unele canale erau la fel de largi precum ún rîu, altele la fel de înguste asemenea pîrîurilor, toate făcînd parte din vastul labirint al slăbăticiei. Atchafalaya era un loc unde lumea părea să fie încă în plină formare, veşnic schimbătoare şi primitivă.

Laurel întotdeauna se simțise aici transportată înapoi în timp. Acest lucru o atrăsese, faptul că putea evada într-un timp în care problemele ei nu existau. Mlaştina îşi făcea iar efectul asupra ei, trăgînd-o într-o altă dimensiune, ajutînd-o să lase toate necazurile undeva în urmă.

Treceau pe un coridor larg, acoperit de ramurile copacilor, de unde nu se mai vedeau malurile, o dovadă că lupta constantă purtată aici între pămînt şi apă nu se încheiase.

În cele din urmă ieşiră iar într-un golf mare. Jack manevră pontonul într-un loc din apropierea malului drept, astfel încît să poată admira mlaştina şi apusul în toată splendoarea lor.

Opri motorul şi ieşi din cabină ca să arunce ancora. Cînd se întorse, se lăsă să cadă pe banchetă alături de Laurel, întinzîndu-şi picioarele în faţă şi sprijinindu-şi braţele de spătar.

– E frumos, nu?

– Mda...

Cerul se colorase în toate nuanţele curcubeului. Laurel privea cu ochii măriţi de încîntare, absorbind prin toţi porii liniştea şi lăsînd pacea să pogoare în sufletul ei. Pontonul se legăna cu blîndeţe pe valurile mici, ajutînd-o să se relaxeze.

În absenţa zgomotului făcut de motor, concertul din mlaştină se reluă. Peste tot se auzea ţîrîitul greierilor şi orăcăitul broaştelor, şi, din cînd în cînd, trilul păsărilor.

– Eu şi Savannah veneam aici cînd eram mici, zise Laurel încet. Niciodată prea departe de casă. Dar destul de departe încît să ne închipuim că eram într-o altă lume.

Ca să evadaţi, completă Jack în gînd.

– Şi eu la fel, rosti el. Eu am crescut în Bayou Noir. Am petrecut mai mult timp în mlaştină decît acasă.

Ca să evadezi, completă Laurel în gînd. Aveau acest lucru în comun.

– Aveam o ascunzătoare secretă, admise el, privind la mlaştina dintr-un alt timp. Construit din lăzi şi placaj furat din gardul unui vecin. Obişnuiam să merg acolo ca să citesc revistele pentru copii, pe care le furam şi ca să inventez alte poveşti.

– Le-ai scris cumva?

– Uneori le scriam.

Le scria întotdeauna. Le notase în carneţele şi le citise cu glas tare, cu o mîndrie firească. Pe atunci nu avea alte motive de mîndrie. Tatăl lui era un beţivan şi un ticălos care-i spusese de nenumărate ori că nu avea să fie altceva decît fiul netrebnic al unui ticălos. Dar poveştile şi

nuvelele lui erau bune. Cînd îşi dăduse seama de acest lucru, avusese parte de o surpriză la fel de plăcută precum pistolul cu capse pe care-l primise de Crăciun de la maică-sa şi pe care-l ţinea tot în ascunzătoare. Însă era şi mai grozav, pentru că poveştile acelea fuseseră inventate de el şi dovedeau că nu era un netrebnic.

Apoi venise şi ziua în care Blackie îl urmărise pînă la ascunzătoare. Beat, ca de obicei. Rău, ca întotdeauna. Atunci ascunzătoarea i-a fost nimicită, iar toate revistele şi carneţelele cu poveştile lui fuseseră azvîrlite fără milă în mlaştină.

„Sînt la fel de netrebnice şi de inutile ca şi tine, T-Jack..."

Laurel îi urmărea cu atenţie chipul, observînd imediat încordarea maxilarului, furia din privire şi vulnerabilitatea ascunsă îndărătul ei, iar inima i se strînse de durere. Cele cîteva cuvinte pe care i le spusese despre copilăria lui făuriseră o imagine neplăcută. Laurel îşi dădea seama că prin ochii lui se derula în clipa aceea un alt capitol de viaţă chinuită din acea perioadă.

– Tata avea o şalupă mică cu un motor rablagit, murmură ea ca să mai alunge tensiunea dintre ei. A învăţat-o pe Savannah cum să-l pornească şi cum să conducă şalupa. Era micul nostru secret, pentru că Vivian nu ar fi fost de acord ca fetele ei să se ocupe cu aşa ceva. După moartea lui, mereu ne furişam pe şalupă. Ne ajuta să ne simţim ceva mai aproape de el.

Şi mai departe de Beauvoir. Jack se întoarse spre ea şi-i cercetă chipul. Părea oarecum fîstîcită, de parcă n-ar mai fi împărtăşit nimănui acest secret.

Gîndul acesta îl mulţumi mai mult decît ar fi trebuit, dar nu i se opuse.

– Cînd eram puşti, credeam că dacă familia noastră ar avea bani, atunci toate problemele ar dispărea, răspunse el. Credeam că toate necazurile noastre se datorau doar sărăciei. Dar nu e deloc adevărat, nu?

– Nu, rosti ea.

Laurel îşi lăsă privirea asupra degetelor cu unghii roase.

Părea mică şi vulnerabilă, fără să aibă destulă putere să lupte cu toate sentimentele stîrnite de întoarcerea acasă. Bietul îngeraş! Fugise de acasă şi-şi făurise o altă viaţă în altă parte, fără să bănuiască că destinul o sortise să dea fuga înapoi chiar peste problemele de care încercase să scape de la bun început.

– *Dieu,* murmură Jack, aşezîndu-şi braţul în jurul umerilor ei. Nu-mi fac treaba prea bine, nu? o întrebă pe jumătate în glumă, în timp ce-i masa uşor umărul. Te-am adus aici ca să te distrezi, ca să fii puţin fericită.

În Laurel se aprinse deodată o văpaie de plăcere. Îşi spuse singură că nu avea nevoie de aşa ceva, dar nu se putu convinge să se mişte de lîngă el. Îl privi oarecum speriată.

– Cred că m-ai adus aici cu gîndul să faci un raid pe sub chiloţii mei.

El zîmbi deodată înveselit.

– *Mais oui, mon coeur,* murmură el, prinzînd-o mai bine în braţe. Aşa am de gînd să te fac fericită.

Dacă un alt bărbat ar fi făcut o astfel de declaraţie, l-ar fi secerat cu limba ei ascuţită şi l-ar fi trimis acasă cu coada între picioare. Însă Jack, cu aroganţa şi umorul lui, o făcea doar să-şi dorească să plece cu el în orice fel de aventură pregătea. Nu era înţelept sau sigur, dar era extrem de tentant. Atunci cînd buzele lui îi găsiră gîtul şi începură să-i planteze sărutări dulci, o ispiti şi mai mult.

– Am crezut... Laurel se întrerupse pentru că nu-i plăcuse modul gîtuit în care vorbise, drept pentru care mai încercă o dată, dregîndu-şi glasul înainte. Am crezut că o să te porţi aşa cum se cuvine.

El chicoti încîntat şi începu să-i mîngîie braţul cu mîna în timp ce cu degetul mare îi atingea în treacăt şi sînul.

– Scumpetea mea, dar eu consider că mă comport aşa cum se cuvine, mai ales în situaţia de faţă.

Laurel se simţea scuturată de fiori de plăcere şi abia se abţinu să nu se răsucească în aşa fel, încît el să-i poată cuprinde tot sînul. Îşi ignorase nevoile fizice atîta amar de vreme, încît uitase cum era să mai dorească un bărbat.

Nu, insistă mintea ei, corectînd-o pe loc, nu ştiuse niciodată cum era să dorească un bărbat. Nu aşa cum îl dorea pe Jack. Crescuse încercînd să-şi anuleze instinctele sexuale, speriată de latura urîtă a amorului fizic. Căsătoria ei cu Wesley fusese un fel de mariaj între prieteni, lipsită cu totul de ardoare din partea ei, pentru că nu se crezuse capabilă de pasiune.

Se înşelase însă. În timp ce Jack o săruta plin de pasiune pe gît, spre curba sensibilă a umărului, pasiunea se trezi la viaţă înlăuntrul ei precum focul care ardea înăbuşit pe sub cenuşa rece. Acest lucru o uimi şi o sperie în acelaşi timp. Nu voia să-l dorească. Nu voise niciodată să se gîndească la ea ca fiind o fiinţă vulnerabilă în mrejele sexului.

– Tu mi-ai spus să nu am încredere în tine, îi reproşă, încordîndu-şi muşchii care aproape că se topiseră de pasiune. Tu cu gura ta ai spus că nu eşti bun pentru mine.

– Draga mea, nu are rost să stai să asculţi la cîte spun eu, murmură el, sărutînd-o iar, trasînd o urmă umedă de pe gît pînă spre lobul urechii. Sînt scriitor, spun minciuni ca să-mi cîştig traiul zilnic.

– În cazul ăsta ar fi preferabil să nu mă apropii de tine la mai puţin de doi metri.

– De ce? Nu trebuie să vorbim deloc ca să facem dragoste. Iar trupurile nu mint, scumpa mea. Ca să-şi dovedească punctul de vedere, îi prinse mîna şi-i aşeză palma peste umflătura din partea din faţă a pantalonilor, lipind-o de erecţie în timp ce continua s-o sărute delicat şi s-o ispitească, gîdilînd-o cu limba pe la colţurile gurii. Te doresc, îngeraşule, îi şopti seducător. Şi asta nu-i minciună.

Laurel tremura ca o femeie cuprinsă de febră, gata să delireze. Toată logică dispăru pe dată atunci cînd Jack îi desfăcu degetele evantai peste dovada dorinţei sale. Era tare şi pulsa uşor, în acelaşi ritm cu mingea de foc pe care o simţea ea în pîntec.

Laurel reuşi să respire întretăiat în timp ce se chinuia să reziste. Picioarele i se înmuiaseră şi de-abia îi mai susţineau greutatea.

Îşi încercui singură mijlocul cu braţele ca să se oprească să întindă mîinile după el.

– Nu am obiceiul să fac amor la întîmplare, cu bărbaţii care recunosc singuri că sînt mincinoşi şi nemernici, rosti, încercînd să-şi regăsească glasul calm şi tăios cu care cîştigase nenumărate cazuri.

Jack o privi de pe banchetă cu ochi inocenţi. Duse mîinile la piept şi se ridică cu graţie, dominînd-o cu înălţimea lui.

– Am spus eu cumva că sînt mincinos? întrebă mirat. A, nu, chère, continuă, împingînd-o spre consolă. Am vrut să spun că sînt un bun amant. Vino aici şi lasă-mă să-ţi arăt.

Laurel scuturâ din cap, ferindu-se de el, uimită de modul în care era capabil să treacă de la o dispoziţie la alta, de la seriozitate la glumă, înapoi la seriozitate şi apoi gata s-o seducă. Era mai enervant decît modul în care o făcea să-l dorească.

– Noaptea trecută mi-ai spus să stau departe de tine. Azi te porţi de parcă între noi nu s-ar fi petrecut absolut nimic de genul ăsta. Cine eşti de data asta, Jack?

Jack deveni deodată serios, privind-o cu intensitate, făcînd-o să tremure. Acest nou Jack arăta ca un mascul dominant, un prădător capabil de orice.

– Sînt bărbatul care va face dragoste cu tine pînă cînd vei uita toate prostiile pe care ţi le-a înşirat, murmură.

Dacă ar fi încercat s-o prindă de braţe, s-ar fi ferit. Dacă s-ar fi apropiat prea mult, l-ar fi lovit cu piciorul drept în boaşe. Iar dacă ar fi încercat cumva s-o violeze, atunci ar fi făcut tot posibilul să pună mîna pe pistolul din poşetă ca să-l împuşte. Dar el nu făcu nimic din toate astea. Ridică o mînă şi-i cuprinse obrazul în căuşul ei, privind-o cu tandreţe.

– De ce nu vrei să-ţi permiţi să trăieşti un pic, îngeraşule? îi şopti. Să trăieşti pur şi simplu. Doar pentru tine, nu pentru muncă sau luptînd pentru cauza altcuiva. Savurează momentul. Întinde mîna şi ia ceva ce-ţi doreşti, măcar pentru o dată în viaţă.

Îşi lăsă capul în jos şi începu s-o sărute, cu blîndeţe, uşor. Buzele lui ferme şi pline se mişcau leneşe peste buzele ei, frecîndu-le uşor, încercînd să le seducă să se deschidă şi să-i răspundă. Se apropie mai mult de ea, ridicînd cealaltă mînă ca să-i mîngîie părul mătăsos.

– Răspunde-mi la sărut, *mon coeur,* îi porunci fără suflare. Nu există nici un motiv pentru care să n-o faci.

Numai că nu avea încredere în el, nu-l respecta şi nici nu dorea să-şi complice viaţa cu o astfel de aventură, cugetă ea. Dar nu dădu glas nici unuia dintre aceste motive, simţind că nu aveau nici o legătură cu ceea ce se petrecea în acel moment. *„De ce nu vrei să trăieşti un pic..."*

Fusese atît de atentă, pentru aşa de multă vreme, încît nu-i venea a crede că se lăsa sedusă tocmai de un nemernic ca Jack. Dar ce femeie ar fi putut să-i reziste? Oricum, nu era potrivit pentru ea. Era rău. Iar ea urmase întotdeauna regulile, alesese mereu ceea ce era potrivit, făcuse ceea ce se cuvenea.

„Întinde mîna şi ia ceva ce-ţi doreşti, măcar pentru o dată în viaţă."

Gura lui Jack nu avea astîmpăr şi o ispitea mereu, oferindu-i plăcere şi promiţîndu-i fericirea, garantînd un ceas sau două de binecuvîntată uitare a tuturor problemelor. Numai bunul Dumnezeu mai ştia cît de mult îl dorea.

Ezitînd încă, îi ascultă porunca şi-şi relaxă buzele. Degetele i se strînseră în pumni, adunînd între ele materialul cămăşii lui. El o cuprinse cu braţele, strîngînd-o la piept, acolo unde se simţea în siguranţă, gata să se deschidă.

Jack gemu în faţa modului în care se predase în voia lui şi adînci sărutul. Îşi strecură limba în gura ei, cercetînd acel teritoriu necunoscut.

Laurel cuteză să-i răspundă, strecurîndu-şi limba printre buzele lui, mîngîindu-i ademenitor interiorul buzelor. Jack se cutremură de plăcere.

O dorea, o dorise chiar de la bun început, îngerul lui care era fragil şi delicat, dar cu o putere de titan. O dorea aşa cum nu mai dorise o femeie de foarte multă vreme,

posesiv, obsesiv. Voia să fie a lui într-un fel în care nu mai fusese vreodată a unui bărbat. Dacă ar fi fost în stare să judece, ar fi considerat astfel de gînduri extrem de periculoase.

Fără să întrerupă sărutul, Jack îi scoase ochelarii de pe nas şi-i aşeză pe consola cîrmei, după care îi puse mîinile pe talie ca să-şi poată scoate cămaşa. Se simţea cuprins de o căldură insuportabilă, care ardea pe dinăuntru. Gemu uşor atunci cînd îi simţi mîinile mici şi răcoroase revenind încet peste pieptul lui.

Laurel explora fascinată muşchii tari ai pieptului, minunîndu-se de puterea lor. Nu se mai sătura să-l atingă, să-l pipăie, să-i înveţe contururile. Atunci cînd el îi ridică partea de jos a bluzei gemu de bucurie, anticipînd plăcerea care o aştepta. Goală de la brîu în sus, se lipi de el, savurînd momentul.

Jack gemu cînd se apucă s-o sărute iar. Ca un sculptor care admiră o operă de artă, începu să-i pipăie trupul, încercînd să memorizeze conturul. O ridică deodată şi se lipi de ea, lăsînd-o să simtă cît de mult o dorea. Ea îl cuprinse cu braţele de gît, agăţîndu-se de el, sărutîndu-i gîtul şi tachinîndu-l cu vîrful limbii.

Pentru că acea dorinţă orbitoare îi făcuse degetele neîndemînatice, se chinui o vreme ca să-i desfacă fermoarul fustei, trăgînd de el cu mîini tremurătoare. În cele din urmă fusta se prăvăli pe podea, într-un nor colorat, urmată imediat de chiloţeii delicaţi de dantelă albă. În fine, era goală în braţele lui. Se îndepărtă o clipă şi o privi cu ochi lacomi.

Era superbă, cu oase fine, sveltă, cu sîni plini, cu vîrfuri roz, care să întărească atunci cînd le atingea. Deşi subţirică, avea curbe extrem de feminine şi ispititoare. Laurel roşi uşor cînd îl văzu cum o studia, de parcă s-ar fi temut să nu-i găsească vreun cusur.

– *Viens ici, chèrie,* îi şopti el, întinzînd mîna după ea. Vino acum, înainte să mă omori cu atîta frumuseţe.

O strînse tare la piept, sărutînd-o pătimaş, dîndu-i de înţeles că spusele sale nu fuseseră nişte complimente deşarte, ci numai adevărul curat.

Laurel gemu deodată, uitînd de toate. În ultimul timp fusese mult prea preocupată să supravieţuiască. Acum, acel moment, reprezenta chiar esenţa vieţii, avea o intensitate aproape neverosimilă. Se simţea vie pentru prima oară după multă vreme.

Atunci cînd el îi cuprinse un sîn cu mîna, se arcui deodată, dorindu-l, încercînd să-l convingă s-o ia chiar acolo, în acel moment. Atunci cînd el îi cuprinse fesele în palme, se ridică pe vîrfuri şi-şi împreună mîinile pe după gîtul lui, oferindu-se, încurajîndu-l. Jack îşi strecură o mînă între cele două corpuri şi îşi desfăcu degetele în cuibul de păr cîrlionţat care-i acoperea feminitatea, lăsînd-o fără suflare.

– Asta e, îngeraşule, îi zise el în şoaptă, mîngîind încet carnea mătăsoasă, umedă şi foarte sensibilă dintre coapsele ei. Doreşte-mă. Lasă-te în voia mea.

Încet, o culcă pe bancheta capitonată, întinzîndu-se deasupra ei. Laurel îşi arcui spinarea atunci cînd el îi găsi sînul cu gura, prinzînd sfîrcul între buze, sugîndu-l printre dinţi, apoi mîngîindu-l cu limba. Cînd Laurel crezu că nu avea să mai poată suporta o asemenea plăcere, el trecu şi la celălalt sîn.

Laurel îl cuprinse cu braţele de gît şi începu să se agite pe sub el, gemînd fără să se poată controla. Îşi încolăci picioarele în jurul şoldurilor lui, ridicîndu-şi pîntecul spre el, căutînd contactul, dorind să-şi domolească durerea arzătoare de acolo.

El îi mîngîie din nou petalele umede ale feminităţii, lăsînd-o să se deschidă sub atingerea lui, ca o floare. Laurel ţipă de plăcere cînd el o pătrunse cu două degete. Începu să-i alinte micul mugure al dorinţei cu degetul cel mare, ducînd-o aproape în pragul delirului.

O iubi cu mîna, jucîndu-se cu ea, pătrunzînd-o cu degetele şi apoi retrăgîndu-le, ca să revină din nou.

– Doamne sfinte, Jack! strigă ea neajutorată, pe marginea abruptă a împlinirii.

El îş ridică fruntea şi îi privi obrajii îmbujoraţi şi buzele umflate, care-l implorau s-o posede.

– Îți place, scumpete? şopti, intrînd iar cu degetele pînă în adîncul ei mătăsos, scoţîndu-le uşor, deschizînd-o.

– Da... nu... gemu ea, ridicîndu-şi şoldurile, invitînd-l în interiorul cald.

– Savurează momentul, scumpo. Dă-ți drumu', o ispiti el. Lasă-mă să te fac fericită. Aha... asta e, şopti el mai departe, sărutîndu-i abdomenul şi strecurîndu-şi limba în buricul ei. Eşti gata pentru mine, scumpete?

– Da, Jack, te rog...

Laurel se chinui să respire, luptînd cu dorința năvalnică ce o cuprinsese. Niciodată nu fusese mai pregătită ca acum, niciodată nu dorise un bărbat în asemenea fel. Cînd Jack îşi retrase degetele şi se ridică ca să se desfacă la pantaloni, Laurel se întinse ca să-l ajute, trăgînd disperată de fermoar. El se răsuci, eliberîndu-se de mîinile ei, chicotind încîntat, sigur că în clipa în care avea să-l atingă urma să explodeze.

– Ai răbdare, îngeraşule, îi zise, chinuindu-se să desfacă fermoarul peste erecția evidentă. Iar aşteptarea asta o să merite, promit.

Laurel nici nu voia să audă de răbdare. Ea îl voia pe Jack. În acel moment. Se întinse iar după el cînd îl văzu că se eliberase de pantaloni. Se ridică şi începu să-l sărute pe piept, în timp ce cu mîna îi mîngîia bărbăția groasă. Jack îşi pierdu controlul simțind-o cum îl mîngîia. O trînti la loc pe banchetă, de-abia abținîndu-se să nu o pătrundă în forță. Îi dădu mîna la o parte şi se ghidă singur în interiorul ei, închizînd ochii atunci cînd o penetră cu vîrful. Simțea că nu mai avea aer. Muşchii îi tremurau de încordare în timp ce încerca să se abțină să-şi urmeze instinctul. Însă Laurel luă această decizie în locul lui, ridicîndu-şi şoldurile şi primindu-l pe jumătate în interiorul ei, înainte să strige de încîntare şi de durere.

– Jack! Au, Jack! Doamne!

– Încet, scumpo, şopti printre dinții încleştați, ieşindu-şi din minți de plăcere, nedorind altceva decît să se îngroape cît mai repede în ea. Încet, scumpo. Doamne, eşti mai strîmtă decît o virgină!

Laurel gemu, prinsă între agonie şi extaz, dorind să-l absoarbă cu totul în ea, ştiind că din punct de vedere fizic era imposibil. Luptînd să-şi recapete suflul, se agăţă de muşchii încordaţi ai braţelor lui.

– Cred că sînt un pic încordată, îi zise cu greutate. A trecut cam mult timp de cînd...

Spusele ei îl impresionară profund pe Jack.

– Nu, rosti, sărutînd-o. E prima dată. E prima noastră dată. Relaxează-te şi bucură-te de asta, scumpo.

Atunci cînd ea începu să se relaxeze sub el, Jack se împlîntă mai mult, milimetru cu milimetru, lăsînd-o să se obişnuiască cu dimensiunile lui, torturat de plăcere. O sărută blînd, începu să-i şoptească vorbe de alint, s-o încurajeze şi s-o necăjească.

– Asta a fost, scumpete, îi zise zîmbind. Savurează momentul. Distrează-te cu mine. *Laisssez le bon temps rouler*.

Laurel închise ochii, îl cuprinse cu braţele de gît şi începu să se mişte în acelaşi ritm cu el. Plăcerea deveni mai puternică, mai intensă, aproape zdrobind-o sub greutatea ei.

Sărutările lui Jack erau mai carnale, mai profunde, iar mişcările lui mai ample. Timpul de joacă trecuse, lăsînd loc unei plăceri deosebite, care ameninţa să-i consume. Laurel se simţi deodată cuprinsă de frică, pentru că nu ştia unde avea să ajungă, ce urma să se întîmple.

– Nu te împotrivi, scumpo, îi şopti el. O sărută delicat pe tîmplă. Nu te împotrivi. Lasă-te în voia simţurilor. Acum du-ne la cer, îngeraşule.

Fără să-i lase vreo portiţă de scăpare, îşi strecură mîna între ei şi îi atinse nervul sensibil al dorinţei, ducînd-o peste margine. Laurel urlă cînd orgasmul o lovi cu puterea unei explozii venite din interior. Se arcui sub el, mîinile alunecîndu-i pe pielea transpirată, iar muşchii interiori îi strîngeau erecţia ca într-un cleşte, însutind plăcerea de dinainte.

Jack se abţinu cît de mult putu, apoi se lăsă scuturat de propria-i explozie. O strînse pe Laurel în braţe şi se

avîntă pentru ultima oară în interiorul ei cald, în fierbințeala momentului.

Extenuat, se lăsă să cadă alături de ea, încercînd să-şi relaxeze muşchii. de-abia mai putea respira. Inima îi galopa asemenea unui cal de curse. Amețit, găsi în el puterea să ridice capul şi să-i zîmbească.

– *Mon Dieu,* îngeraşule.

Chiar şi în lumina slabă a înserării tot o văzu roşind şi întorcîndu-şi capul ca el să n-o vadă. Nu, scumpetea mea, îi zise el încet, întorcîndu-i chipul spre el. Nu are rost s-o faci pe timida tocmai acum. N-are de ce să-ți fie ruşine. A fost ceva minunat. A fost perfect.

– Nu mă pricep foarte bine la treaba asta, murmură ea, refuzînd să-l privească în ochi.

– La ce? La sex?

Mda, şi la asta, cugetă Laurel.

– La discuția de după.

– De ce, soțul tău era mut?

Laurel rîse, pentru că se simțea încă jenată şi pentru că Jack asta dorise, s-o facă să se amuze. El începu s-o gîdile pe gît, iar ea se întoarse cu totul spre el.

– Nu, nu. Pur şi simplu nu avea multe de spus după aceea.

Jack îi privi chipul şi-i citi vulnerabilitatea din privire. Deşi era atît de insistentă şi de sigură pe ea în alte ocazii, era nesigură tocmai pe feminitatea ei.

Cît de diferită era de Savannah, a cărui experiență în dormitor devenise de acum legendară. Ar fi dorit să ştie ce forțe le modelaseră în copilărie de crescuseră să fie atît de diferite, dar nu era momentul să pună asemenea întrebări. Era momentul pentru alintare şi reconfortare.

– Dar ce, era paralizat de la gît în jos? întrebă interesat.

Nu, cugetă Laurel, era dulce şi blînd, şi cinstit, şi a încercat din răsputeri să facă mariajul lor să meargă bine, dar ea îl dezamăgise de prea multe ori... Cu Wes simțise numai prietenie şi siguranță, în nici un caz pasiune înfocată.

Se folosise de el ca de o ancoră a vieții ei şi-i dăruise prea puține în schimb, mai mult, se răzbunase pe el atunci cînd cazul devenise mai dificil şi-l alungase apoi din viața sa.

– Hei, scumpete... murmură Jack, neplăcîndu-i deloc expresia chinuită de pe chipul ei. Îi atinse părul, o sărută pe obraz şi-şi propti un picior peste ea ca s-o împiedice să fugă de acolo. Nu fi tristă, scumpo. Nu am vrut să readuc la suprafață amintiri urîte.

Dacă nu ar fi amintirile astea urîte, atunci nu aş mai avea nici un fel de amintiri. Laurel îşi feri privirea şi se străduí să nu plîngă văzîndu-l atît de îngrijorat din pricina ei.

– Cu toții avem amintiri urîte, continuă el. Dar ele nu au ce căuta aici, între noi. Am venit special ca să ne distrăm, nu? Degetele sale găsiră un alt loc sensibil pe coaste şi o gîdilă pînă cînd ea îi zîmbi. Şi am izbutit de minune pînă acum, nu?

– Da, şopti ea, zîmbind de plăcere.

– Asta e, îi zise Jack deodată. Se ridică iar deasupra ei, şi-şi lipi capul de fruntea ei. Haide, zîmbeşte pentru mine. Surîse şi el odată cu ea. Acum sărută-mă, îi porunci, gemînd de plăcere atunci cînd ea se supuse.

Laurel aproape că se sufocă cînd el îi desfăcu picioarele larg şi reintră în canalul umed, bărbăția sa tare pulsînd în acelaşi ritm cu nevoia din adîncul pîntecului ei. O dorință care alunga toate amintirile urîte. Da, voia să uite pe moment de toate grijile. Şi îl voia pe Jack, pe moment, pentru plăcerea pe care i-o oferea, pentru că o transporta undeva departe. În cer, spusese el. Îşi arcui şoldurile, închise ochii şi se agăță de el pentru călătoria înapoi pe pămînt.

Reuşiră să se îmbrace abia pe la miezul nopții. Procesul în sine era îngreunat de mîngîieri, pauze lungi pentru sărutări şi de zbenguială. Laurel se simțea ca o adolescentă, nu cea liniştită care fusese cu ani în urmă, ci una normală, ieşită pentru o seară la distracție, gata să-şi facă

de cap cu băiatul cel rău din clasă. Jack îşi juca rolul la perfecţiune, încercînd să-i scoată articolul de îmbrăcăminte pe care reuşea ea să-l pună, căutînd s-o convingă să petreacă noaptea cu el, în golfuleţul lor liniştit.

– Haide, scumpete, stai cu mine, o ispiti el, ridicîndu-i tricoul pentru a suta oară şi mîngîindu-i sînii. De-abia am început să ne distrăm şi noi.

Gîndul că primele lor runde de amor fuseseră numai ca un fel de aperitiv pentru Jack o făcu să se înfioare de plăcere, ispitind-o să rămînă. Cum simţul responsabilităţii era mult prea înrădăcinat, scăpă din braţele lui, îşi luă ochelarii de pe consola cîrmei şi-i puse pe nas cu un gest final.

– Dacă nu ajung în curînd acasă, mătuşa Caroline şi mama Pearl vor începe să-şi facă griji, îi zise, încercînd să-şi netezească hainele boţite. Doar nu vrei să ajungă să trimită şeriful după noi, nu?

Jack se bosumflă deodată.

Kener n-ar fi în stare să-şi găsească propriul fund pe întuneric, darămite pe noi.

– Dar aş putea avea noroc.

– Şi eu nu, mormăi el nemulţumit.

– Tu ai avut deja noroc.

Jack zîmbi deodată foarte mulţumit şi o împinse spre consolă.

– Aşa e, scumpete. Chicoti şi o muşcă uşor de gît. Şi cred că aş avea şanse să cîştig încă o dată.

Laurel se feri şi se îndepărtă înainte ca el să fi avut ocazia s-o prindă iar în braţe.

– Du-te şi ridică ancora, marinare, înainte să scot pistolul la tine.

Mîrîind ca un tigru, se aplecă şi-i fură un sărut, fugind apoi din calea ei.

– Îmi place la nebunie atunci cînd o faci pe şefa cu mine.

Laurel luă o pernă de pe banchetă şi o aruncă în direcţia lui, însă Jack se feri şi se ascunse după o uşă, rîzînd cu poftă.

Renunțînd la gîndul că ar fi putut s-o seducă iar, se apucă să ridice ancora, înjurînd de toți sfinții atunci cînd vîrful ei se agăță de ceva aruncat între trestii. Trase iar de sfoara de nailon, blestemîndu-i pe cei care foloseau mlaştina drept groapă de gunoi, apoi ridică ancora la bord. Cîteva clipe mai tîrziu motorul prinse viață şi pontonul se îndepărtă... iar corpul unei femei moarte, brutal ciopîrțită, ieşi la vedere dintre tufele de lîngă mal, plutind în urma ambarcațiunii, ochii orbi privind spre ei, cu un braț întins ca un semnal mut de ajutor, venit mult prea tîrziu.

16

Soarele strălucea auriu, ca o minge neclară deasupra pîclei de dimineață. Laurel se afla la masa de pe terasă, privind peste grădină la rîu, unde ceața atîrna în fîşii luminoase deasupra apei. Privea spre rîu şi spre L'Amour.

Vechea casă de cărămidă stătea acolo singuratică, pe jumătate ascunsă de vegetația din grădina sălbăticită. De ramurile unui stejar bătrîn erau atîrnate mai bine de o duzină de cravate, dovada că Jack abdicase de la lumea corporațiilor. Laurel nu şi-l putea imagina cu o cravată la gît sau cu un costum, mai ales în această fază a vieții lui, în care era rebelul fără cauză, ticălosul simpatic. Dar îl putea vedea mai tînăr, mai intens, gata să dovedească de ce era capabil. Jack, foarte elegant într-un costum gri la două rînduri. Frumos, dar dur. Educat, dar cu aceeaşi aură de sălbăticie a băiatului care crescuse la marginea mlaştinei. Ca o panteră domesticită, cu umbra fostei sale personalități în apropiere, pericolul fiind modul ei de viață.

Se întrebă ce anume îl alungase din lumea pentru care se zbătuse atît de mult ca s-o cucerească. Se întrebă dacă era înțelept din partea ei să-i pese.

Se aşeză mai bine pe scaunul capitonat şi-şi ridică

Se aşeză mai bine pe scaunul capitonat şi-şi ridică picioarele sub ea, ducînd ceaşca cu ceai la gură cu ambele mîini. Restul casei avea să se trezească cît de curînd. Caroline urma să-şi supună corpul la contorsiunile exerciţiilor de yoga. Mama Pearl avea să se fîţîie prin bucătărie în halat de bumbac şi papuci uşori de pînză, preparînd cafeaua şi scoţînd fructele de la frigider, mormăind în barbă despre starea deplorabilă a lumii în acelaşi timp cu ştirile de la radio. D

ar, deocamdată, terasa şi dimineaţa îi aparţineau lui Laurel, iar ea aprecia cu adevărat acea linişte. Incapabilă să doarmă după ora patru dimineaţa, făcuse un duş şi se îmbrăcase cu nişte pantaloni scurţi kaki şi o bluză albă de bumbac, fără mîneci, după care coborîse pe terasă ca să privească răsăritul.

Se aşteptase cumva să fie tulburată, din cauza nopţii de dragoste cu Jack. În fond, ea nu gustase niciodată astfel de pasiuni fulgerătoare, ba mai mult, se ferise ca naiba de aşa ceva. Dar aşa cum stătea pe terasă, învăluită de linişte, nu avea nici un fel de regrete, nu se condamna pentru ceea ce făcuse. El îi oferise ceva ce dorise, de care avusese nevoie, nu doar sex, ci şi o eliberare de tensiune, iar ea îi acceptase darul. Şi fusese minunat...

– Oamenii care se trezesc atît de devreme nu ar trebui să pară atît de fericiţi.

Savannah stătea în pragul uşilor franţuzeşti, ameţită de somn, îmbrăcată numai cu halatul de culoarea şampaniei. Părul îi cădea pe umeri, dezordonat, iar ochii îi erau înconjuraţi de rimelul ce se întinsese peste noapte. Părea dură, marcată de viaţa de depravare pe care o ducea, ca o curvă a doua zi dimineaţa. Strălucirea excitării dispăruse, aura senzuală fugise odată cu luna.

Savannah ieşi pe terasă desculţă, cu o mînă băgată în buzunarul adînc al halatului şi cealaltă prinsă în lanţul de aur de la gît.

Laurel încercă să se gîndească la o replică potrivită, dar nu putea trece peste durerea pe care i-o provocase Savannah cu numai o zi în urmă.

– Nu vrei o ceaşcă de ceai? o întrebă încet.

Savannah scuturâ din cap şi zîmbi cu amărăciune. Asta era surioara ei, recurgea la bunele maniere ca să-şi ascundă sentimentele. Dacă nu se putea exterioriza, atunci încerca cel puţin să fie o amfitrioană graţioasă. O mică doamnă. Vivian ar fi fost mîndră de ea.

– Vreau să mă scuz pentru ziua de ieri. Am spus multe lucruri pe care n-ar fi trebuit să le dau glas. Cuvintele ieşeau grăbite, din cauza jenei. Savannah se apucă să tragă de marginea halatului, ca pentru a-şi găsi ceva de făcut. Nu ar fi trebuit să fiu aşa de nemernică cu tine seara trecută, dar mă simţeam rănită şi teribil de furioasă...

Laurel puse ceaşca pe masă şi se ridică, încruntată din cauza îngrijorării.

– Nu am vrut să te rănesc, scumpa mea...

– Nu, nu tu, scumpo. Cooper. Privi spre masă cu ochii plini de lacrimi, părînd la fel de fragilă ca şi ceaşca de porţelan a lui Laurel. Nici nu ştiu ce să fac, continuă, încercînd să zîmbească, scuturînd din cap din cauza deznădejdei. Îl iubesc pe omul ăsta ceva de groază.

Se întoarse şi făcu cîţiva paşi pe terasă, învăluită de mirosul proaspăt al vegetaţiei. Îşi frecă faţa cu mîinile, sperînd să alunge disperarea care se agăţase de ea. Dar în schimb simţi alte emoţii neplăcute, vinovăţie şi furie, remuşcări şi gelozie. Nu voia aşa ceva.

Încercînd să le înăbuşe pe toate, se întoarse cu faţa spre Laurel, care o privea cu ochi mari şi o expresie serioasă. Pentru o clipă redeveni copilul care se uitase spre Savannah pentru a obţine dragoste şi susţinere cînd nu mai avea spre cine altcineva să se întoarcă. Savannah simţi cum îi revenau forţele.

– Nu contează, rosti, reuşind să zîmbească pentru surioara ei. Nu are absolut nici o legătură cu noi. Nu voi lăsa ceva să intervină între noi.

Laurel se aruncă în braţele surorii mai mari, jurînd să nu mai spună nimic despre Conroy Cooper şi ceilalţi bărbaţi din viaţa ei. Nu putea s-o schimbe pe Savannah, nu putea să schimbe modul în care Savannah se gîndea la

trecut şi nu acelea erau motivele pentru care venise acasă. Pentru asta venise, îşi spuse Laurel, în timp ce-şi strîngea sora în braţe, pentru dragoste necondiţionată şi susţinere. Iar dragostea şi susţinerea erau valabile în ambele sensuri. De aceea nu spuse nimic despre mirosul vag de parfum şi sex care o înconjurau pe Savannah.

– Nu voi lăsa nimic să mai intervină între noi, repetă Savannah, cu vehemenţă, strîngînd-o cu putere pe Laurel la piept.

– Poate că-mi vei lăsa nişte aer totuşi, o necăji Laurel. Încă un pic şi mă sufoci.

Savannah rîse nervoasă, o eliberă pe Laurel din strînsoare, dar rămase cu mîinile pe umerii ei.

– Poate că o să iau totuşi o ceaşcă cu ceai. Putem să stăm aici ca să mai trăncănim. Ai făcut grădina aşa de frumoasă. Ne vom face nişte planuri.

Intră în fugă în casă, de parcă s-ar fi temut că zidul acela de încordare avea să se ridice iar între ele. Laurel se aşeză la loc pe scaun, întinzîndu-se după cutia de chibrituri pe care o găsise cu o seară înainte pe scaunul maşinii ei.

Era probabil al lui Savannah. Începu s-o răsucească între degete, ca să aibă ceva de făcut. Nu trecură nici cinci minute şi Savannah se întoarse cu o tavă pe care era un ceainic, o cană pentru ea şi o farfurie plină ochi cu brioşe pufoase.

– Astea au rămas de ieri, comentă ea, aranjînd totul pe masă. Le-am băgat puţin la cuptorul cu microunde ca să le încălzesc şi le-am mai presărat puţin zahăr pe deasupra. Ia una, îi porunci deodată, plină de viaţă şi speranţă. Dacă are cineva nevoie să se înfrupte din bunătăţile mamei Pearl, atunci aceea eşti tu, scumpo. N-ai nici măcar un gram de carne în plus.

Laurel aruncă cutia cu chibrituri pe masă şi se întinse după o brioşă.

– Ai uitat chibriturile în maşină.

Savannah ridică chibriturile şi studie cu atenţie cutia, în timp ce ronţăia dintr-o brioşă. Nu spuse nimic un moment

îndelungat, privind lung la cutie, înainte s-o arunce la loc pe masă.

– Eu folosesc brichetă.

Pe Laurel o cuprinse un sentiment neplăcut de răceală. Puse brioşa alături pe şervet, privind de la chipul impenetrabil al lui Savannah la cutia de chibrituri. O mască de *Mardi Gras* era ştanţată pe cutie deasupra cuvintelor: „*Le Mascarade*" şi o adresă din Cartierul francez din New Orleans.

– Dacă nu e a ta, atunci cum de a ajuns la mine în maşină?

Savannah ridică nepăsătoare din umeri. Apoi se ridică de la masă.

– Am uitat să iau zahăr pentru ceai.

După ce Savannah intră în casă, Laurel începu să se joace iar cu acea cutie de chibrituri, simţind cum se înfiora toată.

– *Bonjour, mon ange*. Pentru tine.

Laurel tresări atunci cînd un trandafir roşu, perfect, îi apăru înaintea ochilor. Nu-l auzise pe Jack apropiindu-se, nici nu-l zărise măcar cu coada ochiului. Abilitatea lui de a apărea şi dispărea pe neaşteptate o cam şoca, drept pentru care miji ochii pentru a compensa puţin stînjeneala.

– Vrei morţiş să fac atac de cord?

Jack se încruntă, se aplecă spre ea şi inhală mirosul curat al părului ei.

– Aşa îi mulţumeşti tu unui bărbat care-ţi aduce flori?

Laurel fornăi uşor, dar acceptă trandafirul.

– Probabil că l-ai furat dintr-o tufă de aici, din grădină.

– Asta nu înseamnă că nu e un cadou frumos, răspunse el, aplecîndu-se şi mai mult, privindu-i ţintă buzele.

Laurel se simţi cuprinsă de căldură şi nerăbdare. Strînse între degete marginea scaunului.

– Cum poate să fie cadou dacă este ceva de-al meu?

El îşi coborî capul şi mai mult, lăsînd-o să-i admire genele dese.

– Poftim, eu îţi fac cadouri frumoase şi tu te porţi ca un avocat, şopti nemulţumit. Dacă ţi-aş oferi luna în dar, tu ai

vrea să vezi contractul de cumpărare.

Orice replică dispăru în clipa în care Jack începu s-o sărute. O sărută profund, intim, plăcut. Calde şi ferme, buzele lui se frecau de ale ei, convingîndu-le să se desfacă. Laurel se deschise pentru el fără ezitări, ceea ce o şocă oarecum, lăsîndu-l să-i exploreze gura. El îşi mişcă limba sugestiv, amintindu-i de intimitatea din noaptea precedentă.

Cînd se ridică, mîrîi mulţumit şi-i zîmbi vesel.

– De ce roşeşti, *ma jolie fille?* o întrebă încîntat. Noaptea trecută mi-ai dat mult mai mult decît un sărut.

– Dar atunci probabil că nu aţi avut şi spectatori, nu, Jack? rosti Savannah tăioasă. Ieşi din spatele unei coloane şi puse pe masă bolul de zahăr din argint masiv, fără să-şi ia ochii de la el. Ridică cutia de chibrituri de pe masă şi se lovi cu ea peste obraz. Sau ai condus-o pe soră mea pe căi greşite mai mult decît cred eu?

Jack se îndreptă de spate, cu ochii reci pe chipul care parcă devenise o mască.

– Asta nu e treaba ta, Savannah.

– Ba da, este, îl contrazise ea. Şi nu am de gînd să te las s-o fuţi pe sora mea mai mică, Jack.

– Şi de ce nu? Pentru că nu ţi-am tras-o ţie mai întîi?

Savannah aruncă cutia pe masă şi strînse pumnii, tremurînd de furie.

– Ticălos ce eşti.

– Încetaţi! izbucni Laurel, ridicîndu-se în picioare. Se întoarse spre Savannah uluită să constate cîtă ură ardea în ochii ei. Scumpa mea, îţi apreciez îngrijorarea, dar de acum sînt femeie în toată firea. Pot să am grijă singură de mine.

Savannah clipi în direcţia ei, părînd uluită.

– Ba nu, nu poţi. Ai nevoie de mine.

– Am nevoie de susţinerea ta, explică Laurel. Nu am nevoie însă să-mi verifici întîlnirile.

Savannah alese trei cuvinte din toată fraza şi le folosi ca pe o suliţă ca să le înfigă în inimă. *„Nu am nevoie"* Surioara ei nu avea nevoie de ea, nu o voia, prefera com-

pania lui Jack Boudreaux. Se simți copleşită de panică şi mînie. Singura ei şansă de a face ceva important îi fusese smulsă. Tot ce dorea se afla întotdeauna mai presus de puterile ei. Coop. Laurel. Surioara ei îi întorcea spatele pentru un bărbat. Iar ei nu-i mai rămînea nimic, de parcă ar fi fost doar o altă tîrfă din sudul Louisianei.

– După tot ce am făcut pentru tine, murmură ea, cu buzele schimonosite într-un surîs amar. După tot ce am făcut pentru tine, acum nu mai ai nevoie de mine.

Laurel rămase cu gura căscată.

– Nu am spus aşa ceva!

– Foarte bine, continuă Savannah. N-ai decît să mergi să te distrezi cu el şi să uiți cu totul de mine. Nici eu nu am nevoie de tine. Nu eşti altceva decît o ipocrită nerecunoscătoare şi nu înțeleg de ce mi-am bătut capul să te salvez de atîtea ori.

În ochii lui Savannah lacrimile străluceau precum diamantele.

– Dar n-o s-o mai fac niciodată, promise cu un glas tremurat. Poți să fii sigură. N-o s-o mai fac niciodată.

– Savannah! Laurel dădu să plece după ea atunci cînd Savannah se întoarse şi fugi în casă, dar Jack o prinse de umeri.

– Las-o să plece, îngeraşule. Nu e capabilă să te asculte acum. Las-o să se răcorească.

Cîteva secunde mai tîrziu auziră motorul maşinii din fața casei şi scrîşnetul pneurilor pe asfalt.

Laurel se întoarse şi-l lovi pe Jack cu pumnul în umăr, nu pentru că ar fi vrut să-l pedepsească, ci pentru că simțise nevoia să se răcorească puțin şi ea.

– Nu pot să pricep ce naiba a apucat-o!

– E geloasă.

– Nu, murmură Laurel, sprijinindu-se de el. Nu e atît de simplu.

– Mda, tot ce se poate... Jack oftă, o cuprinse în brațe şi-şi sprijini bărbia de capul ei. Asta e, viața poate fi tare ticăloasă. Nimic nu e niciodată simplu...

În mod sigur nu în viața lui Laurel. Părea veşnic prinsă

într-o pînză de obligații. El unul dorea s-o elibereze, fie şi pentru un scurt răstimp, să-i ofere o pauză... s-o aibă numai pentru el ca să se poată preface că-i aparținea.

– Cu excepția pescuitului, zise el, revenind la impulsul care-l adusese acolo la acea oră a dimineții. Eşti gata să mergi cu mine la pescuit, *ma petite?*

– N-am spus niciodată că voi merge cu tine la pescuit, protestă Laurel.

– Ba ai spus. Noaptea trecută. O prinse de bărbie şi-i ridică chipul spre el. Mi-ai şoptit la ureche atunci cînd făceam dragoste. Mi-ai spus că pot să te duc oriunde. Eu te duc acum la pescuit.

Merseră la pescuit cu o pirogă pe care Laurel o privea cu destulă suspiciune. Subțire şi prelungă ca o păstaie de mazăre, era făcută din lemn de chiparos şi plutea precum un dop pe apele întunecate şi uleioase ale mlaştinii. Laurel rămase pe doc o vreme, privind cu îndoială spre barcă în timp ce Jack încărca echipamentul de pescuit.

– Eşti sigur că aiureala asta de barcă e sigură?

– Absolut, mormăi el, punînd şi un mic răcitor în capătul bărcii. Piroga tresărea şi luneca pe apă de parcă ar fi vrut să protesteze că era atît de încărcată. Jack urcă în ea nepăsător şi, după ce se aşeză, întinse mîna ca s-o ajute şi pe ea să urce. Un vechi prieten mi-a făcut piroga asta. Şi, după cum spunea el: „ Bărcuța asta pluteşte şi pe rouă."

Laurel îşi înghiți nodul din gît şi coborî în pirogă, agățîndu-se de Jack atunci cînd o simți cum se clătina sub picioare, gîndind că dacă ea cădea în apă, atunci avea să-l tragă şi pe el.

– Crezi că era treaz atunci cînd a făcut-o?

– Greu de spus, murmură Jack, ajutînd-o să se aşeze pe mica banchetă din mijloc. Îi puse pe cap o şapcă de baseball a echipei *USL Ragin' Cajuns* şi trecu peste banchetă ca să ia vîsla mare aflată în capăt. Bătrînu' Lucky Doucet era cam sălbatic la vremea aceea.

Se împinse bine în vîslă şi îndepărtă piroga de doc,

făcînd-o să patineze pe apă, la fel de grațioasă ca lama unei patine pe gheață. Laurel inspiră adînc şi se forță să se relaxeze.

– Era? întrebă Laurel, dîndu-şi şapca pe spate ca să-l poată vedea. De ce, a murit?

– Neh, s-a însurat. Şi-a luat o nevastă frumoasă foc, are acum o fetiță şi are încă un bebeluş pe drum.

– Ce om ocupat, rosti Laurel cu invidie.

Un om fericit, cugetă Jack, înfigînd capătul lopeții în fundul noroios şi împingînd piroga înainte. Îl ardea pieptul numai gîndindu-se la familie şi la fericirea altor bărbați, dar reuşi să alunge astfel de sentiment. Avusese o şansă şi el o ratase în mod groaznic. Nu merita să i se mai ofere o alta.

Alungînd acele gînduri întunecate, se concentră asupra lui Laurel şi a tuturor bucățelelor de puzzle care lipseau în întregirea imaginii ei. Stătea pe bancheta mică de lemn ca o mică doamnă, privind spre aligatorul care ieşise pe mal şi se încălzea. Chiar şi în hainele acelea lălîi şi cu şapca prea mare pe cap părea feminină şi grațioasă. Un val cu foc îi cuprinse pîntecul atunci cînd îşi aminti cît de feminină o simțise sub el. Scutură din cap şi pe buze îi apăru un zîmbet plăcut.

Nu era genul lui. Chiar deloc. În ultima vreme fusese atras mai mult de fetele cu curbe sinuoase, sîni mari şi gata de distracție, cu creiere simple, femei care nu voiau altceva decît o simplă tăvăleală în pat. Nu ştia ce anume şi-ar fi dorit Laurel Chandler. Susținea că nu voia nimic de la el, cu toate astea, parcă era un fel de magnet, pentru că nu se mai putea dezlipi de ea. Instinctele îl avertizau că acea curiozitate a lui putea fi periculoasă, dar avertismentul nu era destul de puternic pentru a înfrînge atracția. În afară de asta, îşi spunea singur, mai mult de atît nu avea cum să se mai implice.

Conduse piroga spre locul lui favorit de pescuit, un loc în care malurile erau umbrite de sălcii, iar bibanul şi caraşii unduiau pe sub suprafața apei, căutînd mîncare. Laurel refuză oferta de a juca table cu el şi scoase din sacul de

voiaj din pînză groasă, pe care-l adusese cu ea, romanul lui. Dimineața trecu în zumzetul greierilor, în timp ce Jack pescuia de zor. Conversația dintre ei era sporadică.

Laurel găsea liniştea aceea alinătoare după izbucnirea lui Savannah. Cu un efort, alungă toate întrebările legate de comportamentul surorii ei undeva în străfundul minții şi încercă să se scufunde cu totul în paginile romanului scris de Jack. În pofida faptului că poza în băiat cajun foarte simplu, era un scriitor strălucit, talentat, inteligent. Avea capacitatea de a atrage cititorul în poveste ca printr-un portal spre o altă dimensiune. Imaginile vizuale erau tăioase, întunecate, iar emoțiile atît de pregnante, încît o înfiorau. Teama care se clădea de la un paragraf la altul era aproape insuportabil de intensă.

Răutatea ascunsă era subtilă, insidioasă şi copleşitoare. Nişte impresii foarte puternice din partea unui om care susținea că nu dădea doi bani pe nimic din ce se petrecea în lume, exeptînd distracția. Nu, cugetă ea, privindu-l cum arunca undița, aceste impresii, aceste fantezii întunecate nu veneau de la Jack, Animalul de Petrecere. Proveneau de la celălalt Jack. Omul cu privire arzătoare şi aură de pericol în jur. Bărbatul care stătea tăcut şi atent în spatele fațadei e un nemernic simpatic.

– De unde provin toate astea? îl întrebă ea, atunci cînd întinseră pătura pe mal, pregătindu-se pentru prînz.

– Ce anume?

– Ce scrii.

Jack rămase nemişcat, de parcă întrebarea ei l-ar fi încremenit. Dar îşi reveni atît de repede, încît Laurel se convinse că-şi imaginase totul.

– Totul e inventat, rosti el, netezind colțul păturii albastre. De asta se numeşte ficțiune, scumpete.

– Nu pot să cred că te aşezi la maşina de scris şi scrii ce-ți trece prin minte.

– De ce nu?

– Pentru că ceea ce faci e mult prea bun.

El scutură din cap nelămurit.

– Aici e vorba de talent, atît şi nimic mai mult. Halal

talent, cugetă mai departe cu amărăciune. Pentru el era destul să se aşeze în faţa maşinii de scris, să-şi deschidă o venă şi să lase tot veninul să iasă la iveală.

Laurel, îngenuncheată pe pătură, îl studia cu capul lăsat pe un umăr.

– Unii scriitori spun că este asemănător cu actoria. Trăiesc mental toate acţiunile şi toate emoţiile.

– Iar alţii o să-ţi spună că seamănă cu pictura după numere.

– Tu ce spui?

– Eu spun că sînt prea flămînd ca să ne jucăm de-a întrebările şi răspunsurile corecte, îi răspunse trăgînd-o pe genunchii lui. Un zîmbet răutăcios îi întinsese buzele şi-i adîncise gopiţele din obraji.

Cu toate terminaţiile nervoase în alertă, Laurel încercă să-şi păstreze cumpătul. Încă o uimea modul în care i se trezea corpul la viaţă atunci cînd se afla aproape de el.

– Ce avem de mîncare la prînz? se interesă ea, atunci cînd el îşi coborî capul.

– Pe tine.

Îi aruncă cu mîna şapca de pe cap şi imediat după aceea Laurel se afla în braţele lui, pierdută într-un sărut. Uitară de timp şi de probleme, jucîndu-se, îmbătaţi de libertate. Nerăbdător şi neîndemînatic, Jack se apucă să-i desfacă nasturii de la bluză. Imediat ce dădu deoparte materialul fin, începu s-o sărute pe gît, în jos spre umeri, prinzîndu-i breteaua sutienului între dinţi. Laurel gemea şi se zvîrcolea, rîzînd de plăcere. Însă după aceea gemu sonor cînd gura lui se închise deasupra unui sîn.

După ce o alintă cu limba şi dinţii, începu să coboare asupra pîntecului, desfăcîndu-i fermoarul de la pantaloni şi savurînd pielea catifelată proaspăt expusă la aer. Cînd se descotorosi de pantalonii scurţi şi de chiloţeii fini de mătase, îi desfăcu picioarele şi începu să-i sărute interiorul mătăsos al coapselor.

Laurel se ridică într-un cot şi se întinse după el, intenţionînd să-l tragă deasupra, dar Jack îi prinse mîna şi se apucă să-i sugă uşor degetele.

– Nu încă, îngeraşule, murmură el zîmbind. Mai întîi vreau să-mi iau desertul.

Ochii ei se măriră atunci cînd Jack îşi pogorî buzele asupra cîrlionţilor întunecaţi ce-i acopereau feminitatea.

– Jack, nu, gemu ea, încercînd să se îndepărteze.

El o ţinu captivă, punîndu-i mîinile pe şolduri.

– Nu-mi spune nu, scumpete. Vreau să gust cît de dulce eşti. Vreau să-ţi ofer plăcere. Vreau să te fac să fii gata pentru mine. Lasă-mă.

Fără să mai aştepte permisiunea, îi desfăcu petalele feminităţii şi începu s-o sărute, iar şi iar. Strecurîndu-şi mîinile pe sub fesele ei, o ridică puţin şi începu s-o sărute profund, gustînd din mierea caldă a feminităţii ei, explorînd, mîngîind, aţîţînd-o cu mişcările languroase ale limbii.

Ţipînd de plăcere, Laurel se lăsă să cadă la loc pe pătură, savurînd momentul. După experienţa ei, aceasta era o plăcere interzisă, ceva ce nu-şi mai permisese vreodată cu vreun bărbat. Jack îşi luase această libertate, de parcă ar fi avut tot dreptul la cele mai intime secrete ale corpului ei.

Gîndul acesta îi dădu fiori plăcuţi, deşi n-ar fi trebuit, dar poate tocmai de aceea excitarea ei spori imens. Îşi încurcă degetele în părul lui întunecat şi mătăsos. Şoldurile i se ridicau şi i se arcuiau căutînd cel mai bun punct de contact cu gura lui. Ce binecuvîntare! Ce extaz fără limite! Ce libertate terifiantă! Plăcerea creştea tot mai mult, smulgîndu-i gemete de încîntare.

Nemaiputîndu-se controla, Jack se ridică deasupra ei şi o pătrunse deodată, dintr-o singură mişcare, umplînd-o, ducînd-o spre un orgasm exploziv care aproape că-l nimici şi pe el. O strînse bine în braţe şi rămase nemişcat, strîngînd din dinţi, în timp ce muşchii ei se strîngeau ritmic în jurul bărbăţiei lui, împingîndu-l spre acelaşi final plăcut.

Atunci cînd spasmele încetară, începu şi el să se mişte încet, ducînd-o spre o nouă culme. O sărută uşor, cu tandreţe, lăsînd-o să guste de pe buzele lui dulceaţa propriului corp. Îi dădu părul la o parte de pe frunte şi îi zîmbi

privind-o în ochi. Laurel încercă să-i răspundă la fel, dar de-abia dacă reuşea să mai respire. Îşi lăsă mîinile să-i alunece de pe spatele masiv, transpirat, întrebîndu-se unde-i dispăruse cămaşa. Renunţă la orice curiozitate atunci cînd îi cuprinse fesele ferme. Îl strînse şi-l zgîrie, semnalîndu-i să mărească ritmul pînă cînd explodă iar pe dinăuntru, fiind urmată imediat şi de el.

Apoi aţipiră epuizaţi. Jack dormea pe o parte, cu un picior peste ea. Ea se întorsese cu faţa spre el, lipindu-şi o palmă de pieptul lui. Era mult prea cald ca să stea îmbrăţişaţi, dar simţise nevoia să păstreze contactul cu el.

Cînd se treziră rămaseră nemişcaţi, ascultînd ţîrîitul greierilor şi trilurile păsărilor, savurînd acele momente de linişte şi pace. Laurel simţea deja primii fiori de teamă. Teamă pentru că-şi pierduse complet controlul. Teamă de plăcerea aceea incredibilă pe care i-o dăruise Jack. Şi vechea teamă, care-şi avea rădăcinile în trecut, cînd considera sexul ca pe o experienţă negativă. Acum ştia că nu era aşa, dar vechile temeri mor greu, ascunzîndu-se în colţurile întunecate al minţii, aşteptînd ocazia să iasă iar la lumină. Le alungă deodată, clipi şi-şi ridică privirea spre chipul lui Jack,

El ridică leneş o mînă şi-i îndepărtă cîteva şuviţe de păr care i se lipiseră de faţă.

– Unde te-ai dus adineauri, *'tite chatte?* o întrebă încruntat.

– Nicăieri, nu într-un loc important din amintiri, răspunse ea, ferindu-şi privirea.

– Înapoi în Georgia?

– Nu.

– Dar mintea ţi se întoarce uneori şi acolo, nu?

Laurel se gîndi o clipă la întrebarea lui, dezbătînd în sinea ei dacă să-i dezvăluie ceva sau nu din acea perioadă a vieţii. O parte din ea dorea să-şi protejeze secretele, să ascundă trecutul, să se apere. Dar i se părea o ironie să încerce să ascundă ceva de bărbatul care-i cunoştea pînă şi cele mai intime părţi ale corpului, care o dusese pe culmea plăcerii şi o ţinuse în siguranţă la el în

brațe atunci cînd reveniseră pe pămînt. Își deschisese corpul către el şi acum venise momentul să-şi deschidă o altă parte a ei, încet, cu ezitări, simțindu-se ca o virgină.

– Mă mai gîndesc uneori, îi răspunse, începînd să se îmbrace ca să nu se mai simtă atît de dezbrăcată, trupeşte şi sufleteşte.

Jack ridică blugii şi le trase fermoarul, lăsînd nasturele descheiat.

– Te simți în stare să vorbeşti despre asta?

Ea ridică din umeri, de parcă nu ar fi fost ceva important sau dificil, deşi în sinea ei reprezenta o adevărată piatră de hotar.

– Bănuiesc că ai citit deja despre caz prin ziare.

– Am citit numai ce au avut ziarele de spus, dar am mai trecut şi eu prin tribunale, am avut partea mea de cazuri, scumpete. Ştiu că un caz reprezintă mai mult decît cîteva articole, nu tocmai obiective şi cîteva instantanee alb-negru.

Îmbrăcată, Laurel se aşeză pe pătură, cu brațele în jurul genunchilor şi cu fața spre rîu. Un escadron de rațe sălbatice tocmai se apropia de locul acela, strîngînd aripile şi întinzînd picioarele ca să atingă suprafața apei. Loviră rîul la unison şi alunecară pe unda lină cîțiva metri, după care începură să plutească vesele, măcăind de zor.

– Totul a început cu trei copii şi o poveste despre un „club" care se întrunea o dată pe săptămînă, începu ea, oțelindu-se pentru ceea ce avea să urmeze. Chiar şi acum, la cîteva luni după ce i se luase cazul, detaliile aveau puterea de a o îngrețoşa, iar imaginile îi veneau în minte parcă şi mai urîte. Acuzațiile erau absolut incredibile. Pornografie cu copii. Abuzuri sexuale. Copiii fuseseră puşi să jure că vor păstra secretul. În fața lor fuseseră omorîte diverse animale mici, măcelărite efectiv pentru a li se arăta ce îi aştepta dacă nu păstrau tăcerea. Numai că în cele din urmă au început să fie mai speriați de ceea ce avea să li se întîmple dacă mai păstrau mult timp tăcerea.

– Au venit la mine pentru că eu fusesem la şcoala lor în săptămîna carierei. Le vorbisem despre justiție, despre

cum trebuie să facem ceea ce este corect şi cum trebuie să luptăm mereu pentru adevăr. Buzele i se strîmbară din cauza ironiei. Bieţii puşti m-au crezut. Pe atunci şi eu credeam în aceste principii.

Încă îi mai putea vedea, toate feţişoarele ridicate spre ea cînd le ţinuse discursul despre dreptate şi onoare. Încă mai simţea mîndria de atunci şi naivitatea. Întotdeauna crezuse că binele va triumfa, dacă cineva muncea destul de mult ca să-l scoată la iveală, dacă credea în el şi lupta cu inima curată.

– Nimeni n-a vrut să mă ocup de cazul lor. Adulţii pe care-i acuzau erau deasupra oricărei bănuieli. Un profesor, un dentist, un membru al Consiliului Bisericii Metodiste. Cetăţeni onorabili, care însă erau şi pedofili, rosti Laurel cu amărăciune.

– Dar ce te-a făcut să-i crezi?

Cum ar fi putut să-i explice? Cum ar fi putut să descrie acea empatie dintre ea şi copii? Mai ales cînd ea ştia foarte bine cum era pentru un copil să păstreze un asemenea secret teribil în suflet, tocmai pentru că şi ea păstrase unul la fel de groaznic. Ştiuse ce curaj arătaseră micuţii, atunci cînd spuseseră adevărul, pentru că ea una nu fusese în stare să găsească suficientă tărie pentru aşa ceva.

Sentimentul de vinovăţie o săgetă deodată, făcînd-o să închidă ochii ruşinată. Nu avusese niciodată puterea de a trece peste temperamentul imprevizibil al mamei ei ca să rişte dragostea acesteia.

„Nu-i spune mamei, Laurel. N-o să te creadă. O să te urască pentru că i-ai spus. O să aibă una din crizele ei şi o să dea vina pe tine."

Dacă nu ar fi fost aşa de laşă, dacă ar fi făcut ceea ce trebuia, dacă ar fi avut curaj...

În minte i se furişă imaginea lui Savannah, răvăşită, seducătoare, jucînd rolul tîrfei cu o disperare tragică care-i sublinia sexualitatea.

Se ridică în picioare şi se aproape de malul apei, dorind să scape nu numai de Jack şi de întrebările lui, ci de trecut, de ea însăşi. El însă veni după ea. Îl putea simţi în

spate, îi putea simți privirea arzătoare pe spinare.

– De ce i-ai crezut, Laurel?

– Pentru că aveau nevoie de mine. Aveau nevoie de dreptate. Iar asta era treaba mea.

Negarea propriilor sentimente o făcu să simtă o presiune insuportabilă asupra pieptului. Le negase de atîtea ori, încît învățase să lupte cu ea. Mai mult, se supărase foarte tare pe doctorul Pritchard pentru că încercase s-o facă să le recunoască, să le scoată la lumină.

„Nu am vrut să repar ceva. Aveam o treabă de făcut şi am încercat s-o duc pînă la capăt. Copilăria mea n-are nici o legătură cu asta."

Doctorul a privit-o lung, fără s-o creadă nici o clipă.

„Nu am venit aici ca să discutăm despre ce s-a petrecut acum zece sau cincisprezece ani. Eu vreau să mă ajuți pentru ceea ce s-a întîmplat acum."

„Chiar nu înțelegi, Laurel? Tot ce s-a întîmplat acum este strîns legat de trecut. Nu ai fi ajuns aici unde eşti azi, dacă nu s-ar fi întîmplat ceva în trecut care te-a făcut să alegi tocmai acest drum."

„Nu încerc să repar absolut nimic."

Încercă să respire, dar plămînii nu puteau s-o ajute. Presiunea de pe piept era prea mare, prea intensă. Control. Avea nevoie de control. Nemiloasă, împinse deoparte toate sentimentele, mărginindu-se să prezinte doar faptele, în mod simplu, astfel încît să-l satisfacă pe Jack.

– Am lucrat zi şi noapte ca să construim cazul. Existau dovezi, dar care nu puteau fi legate direct de acuzații. În tot acest răstimp indivizii ăştia au căutat simpatia din partea comunității, pretinzînd că erau victimele unei vînători de vrăjitoare, susținînd că eu încercam să urc pe scara ierarhică pe spinarea lor, spre biroul procurorului general. Îşi strînse mîinile în pumni, încercînd să mai alunge ceva din furie. Tot corpul îi tremura. Doamne, au fost aşa de alunecoşi, de isteți, de nemernici!

Atît de diabolici.

„Crezi în răutate, nu, Laurel?"

Strînse din dinți ca să nu urle.

„...iar binele trebuie să triumfe în fața răului..."

– Nu aveam de fapt decît mărturiile copiilor.

Reuşi să tragă destul aer în plămîni cît să nu se sufoce.

– Copiii nu sînt consideraţi martori de încredere.

„Nu te obosi să spui cuiva, Laurel. Nimeni nu te va crede."

– Parker, procurorul general al statului... Laurel începu să gîfîie, de parcă alergase prea mult. Mi-a luat cazul. Era... exploziv... din punct de vedere... politic. Mi-a spus... că... nu sînt în stare... să mă... descurc...

Jack se apropie de ea, cu inima strînsă. Îi simţea încordarea, care se răspîndise în aer sub forma electricităţii statice. Întinse mîna spre umărul ei, dar ea tresări de parcă ar fi curentat-o.

– Ai făcut tot ce ai putut, îi zise încet.

– Am pierdut, şopti ea, disperată. Se întoarse spre el cu violenţă. Erau vinovaţi.

– Ai făcut tot ce ai putut.

– Dar nu a fost suficient! urlă ea.

Raţele se speriară şi-şi luară zborul în aceeaşi formaţiune. Egretele, care pescuiau în apa puţin adîncă de lîngă mal, se adăpostiră în desişuri. Laurel se întoarse şi o luă la fugă de-a lungul prundişului, ştiind însă că nu avea unde să plece. Căzu în genunchi pe nisipul zgrunţuros, se făcu ghem şi începu să plîngă chinuit.

O clipă Jack rămase nemişcat, împietrit de profunzimea durerii ei, speriat. Instinctul îl avertiza să nu se apropie. Nici el nu voia să se apropie, să aibă ceva de-a face cu durerea ei, dar, imediat după aceea, îngenunche alături de ea şi începu s-o mîngîie pe cap.

– Nu plînge, scumpete, murmură el. Ţi-ai făcut treaba. Ai făcut ce ai putut. Sînt cazuri pe care le cîştigi şi altele pe care le pierzi. Aşa se întîmplă în jocul ăsta. Ştim amîndoi prea bine.

– Dar nu e un joc! izbucni Laurel, îndepărtîndu-i mîna. La naiba, Jack, aici nu e vorba de cum facem ca să învingem sistemul, este vorba de dreptate. Chiar nu înţelegi?

Dreptate. Nu pot să dau din umeri şi să-mi văd mai departe de drum dacă sorţii au fost potrivnici. Copilaşii ăia contau pe mine ca să-i salvez, iar eu am dat greş!

Era o povară prea mare, care o strivea. Jack o trase cu blîndeţe în braţele lui, o sărută pe creştet şi începu să-i mîngîie părul, alinînd-o ca pe un copil, nepăsîndu-i de timpul care trecea neluat în seamă.

Dreptate, cugetă el cu cinism. Ce fel de dreptate exista într-o lume în care copiii erau folosiţi şi supuşi torturii tocmai de către oamenii care ar fi trebuit să-i ocrotească şi să-i îngrijească? Ce dreptate exista atunci cînd o femeie nobilă, curajoasă, cu o inimă mare, ca acea care plîngea în braţele lui, suferea pentru păcatele celorlalţi? Ce fel de dreptate era aceea care-i permitea unui om ca el să fie singurul aflat la faţa locului ca să-i ofere alinare?

Din cîte ştia el, nu exista dreptate. Nu văzuse vreo dovadă că ar fi existat atunci cînd crescuse. Ca avocat, fusese învăţat să fenteze sistemul justiţiei ca pe un joc de şah ceva mai elaborat, manevrînd, manipulînd şi folosind tot felul de strategii în încercarea de a cîştiga cazul pentru un client. Nu existase dreptate nici atunci, ci numai victoria cu orice preţ. Dacă ar fi existat o asemenea creatură, dreptatea, cugetă mai departe, atunci avea un simţ al umorului absolut sadic.

17

Văzură înghesuiala încă de pe docul de la *Franchie's Landing*. Maşinile erau parcate pe marginea drumului. O mulţime considerabilă se strînsese acolo. De la acea depărtare se auzea doar un singur glas răsunînd prin sistemul slab de amplificare. Nu cuvinte individuale, ci un fel de murmur confuz.

Era evident că se petrecea ceva ciudat la fosta ben-

zinărie *Texaco,* care numai ieri stătuse părăsită chiar de cealaltă parte a drumului față de *Franchie's.* Laurel privi spre Jack, deşi întreaga după-amiază evitase cu grijă să facă un asemenea gest, după ce se umilise în fața lui, pierzîndu-şi controlul.

El însă dădu din umeri la fel de nedumerit. Părea întruchiparea indiferenței, cu cămaşa kaki atîrnînd descheiată, şapca de baseball cu cozorocul la spate şi sfoara pe care înşirase peştii strînsă bine în pumn.

Pe el nu-l interesa absolut deloc ceea ce se petrecea peste drum. El se concentrase doar asupra lui Laurel şi a timidității de care dădea dovadă. Nu mai cunoscuse vreo femeie care să nu verse lacrimi cu plăcere în fața unui bărbat. Cu toate astea, Laurel se ruşinase cumplit pentru acea izbucnire, pentru că arătase în fața lui cît de vulnerabilă era.

Jack se întrebă dacă-şi permitea să mai şi greşească din cînd în cînd. Laurel voia să fie perfectă, un țel imposibil de atins de către orice ființă umană. Era o însuşire de care ar fi trebuit să se ferească. Numai bunul Dumnezeu ştia că el unul era departe de perfecțiune. Dar asta nu însemna că n-o admira. Părea atît de mică şi de fragilă, dar parcă avea o rezervă infinită de putere, la care apela mereu, fără să accepte nici un fel de scuze.

Ceea ce e mai mult decît poți spune despre tine, *mon ami,* cugetă Jack.

Continuară să străbată parcarea, îndreptîndu-se spre bar, dar privirea lui Laurel părea mereu atrasă de ceea ce se petrecea alături. Spectatorii se înălțau pe vîrfuri şi-şi lungeau gîturile ca să se uite mai bine la ceva. Probabil o licitație, îşi zise Laurel, deşi nu- şi amintea să fi văzut ceva prin benzinărie care să fi meritat cumpărat. Stația fusese despuiată de tot ce se putea şi apoi abandonată prin anii '70, în timpul emargoului la petrol. Apoi prinse un cuvînt din depărtare care o făcu să se oprească locului.

–...damnare!

Inspiră adînc şi expiră furioasă.

– Scîrboşenia aia!

Înainte ca Jack să mai poată spune ceva, se întoarse şi o porni cu paşi mari spre benzinărie, cu umerii drepţi şi bărbia ridicată în vînt. Jack se gîndi că ar trebui s-o lase în pace. Rămase locului o secundă, intenţionînd să facă întocmai. Voia să-i lase peştele lui T-Grace şi să ia pentru sine o bere rece. Nu avea nici un chef să-şi vîre nasul într-un viespar. Dar în timp ce o privea cum se îndepărta, nu-şi putu şterge din minte imaginea ei, aşa cum fusese atunci cînd plînsese la pieptul lui, jelind dispariţia dreptăţii. Înjurînd de mama focului, prinse mai bine sfoara de care legase peştii şi mări pasul, grăbindu-se s-o ajungă din urmă.

– Nu e pe proprietatea familiei Delahoussaye, îi zise el.

Laurel se încruntă.

– Ar fi bine să aibă un act de închiriere pentru benzinărie şi un permis semnat de primar prin care poate ţine o astfel de adunare publică, izbucni ea, sperînd în secret ca Jimmy Lee să nu aibă nici un act şi astfel să-l poată asmuţi pe Kenner pe urmele lui.

– Ţi-ai făcut deja treaba, îngeraşule, îi zise Jack. L-ai luat de pe capul lui Ovide. De ce naiba nu vrei să-l laşi în pace şi să mergem să bem şi noi ceva?

– De ce? îl întrebă ea. Doar sînt aici. Sînt ofiţer al Curţii şi am o obligaţie faţă de familia Delahoussaye. Se uită la el fără răbdare. Dacă ai chef, n-ai decît să te duci să bei ceva. N-am spus că trebuie să vii şi tu cu mine.

– *Especes de tete dure,* murmură el bosumflat.

– Da, aşa e, îi răspunse ea, fără să se oprească. Încăpăţînarea se numără printre cele mai bune calităţi ale mele.

Baldwin şi turma lui de credincioşi nu pierduseră timpul. Semnul mare pe care stătea scris *„De vînzare sau de închiriat"* dispăruse din geamul benzinăriei, fiind înlocuit cu un altul pe care scria *„Puneţi capăt păcatelor. Găsiţi Calea Cea Dreaptă"*

Uşa atelierului de reparaţii era deschisă şi în gura lui fusese ridicată în grabă o scenă, oferindu-i lui Jimmy Lee un fundal dramatic pentru inepţiile pe care le spunea. Credincioşii se adunaseră pe asfaltul crăpat din faţă, strînşi

unii în alții, în pofida căldurii. Multe femei aproape că se lipiseră de scenă în încercarea de a-l vedea mai bine, chipurile lor bronzate strălucind de adorație. Iar Jimmy Lee stătea deasupra tuturor, scăldat în sudoare şi glorie, cu părul dat pe spate şi dinții neverosimil de albi sclipind în soare. Se învîrtea de la un capăt la altul al scenei, rugîndu-se alături de credincioşi pentru uşurarea poverilor şi pentru a le cere bani cu care să-şi poată întreține biserica.

– Voi continua să lupt, frați şi surori! Indiferent de cît de greu mă va lovi Satana, indiferent de obstacolele pe care mi le va ridica în cale, chiar dacă nu am nimic altceva cu care să lupt în afară de credință! Lăsă ca declarația lui să-şi facă efectul preț de cîteva clipe, apoi oftă dramatic şi-şi lăsă umerii în jos. Dar nu vreau să port această luptă de unul singur. Am nevoie de ajutorul vostru, de ajutorul celor credincioşi, al celor curajoşi şi devotați. Deşi admit cu tristețe, trăim într-o lume guvernată de preamăretul dolar. Biserica noastră nu poate continua să mai aducă veştile cele bune miilor de credincioşi în fiecare săptămînă dacă nu are bani. Iar fără biserică, doar eu singur sînt neputincios. Singur, sînt numai un om. Cu voi alături de mine, reprezint o armată!

În vreme ce credincioşii îl aplaudau de zor, Laurel tocmai trecea pe lîngă ei, privindu-i cu un amestec de furie şi milă. Furie pentru că erau atît de naivi încît căscau gura în fața unui asemenea şarlatan şi milă din acelaşi motiv. Oamenii aceia aveau nevoie să creadă în ceva. Nu le putea refuza acest lucru. Însă aleseseră să creadă într-un nemernic, ceea ce o făcea să-şi dorească să-i dea pe toți cap în cap.

Nu observă camerele de luat vederi decît atunci cînd fu prea tîrziu. Privirea ei căzu asupra dubiței parcate alături de stația de benzină. Purta inițialele postului de televiziune prin cablu din Lafayette, cel care transmitea emisiunea săptămînală a lui Baldwin.

Privirea lui Jimmy Lee, iluminată de fanatism, se opri asupra ei ca un reflector, oprindu-se deodată din vorbă, chiar la mijlocul unei fraze sforăitoare. Oamenii continuau

să aştepte cu sufletul la gură. Laurel îngheţă, iar inima îşi spori bătăile atunci cînd atît predicatorul, cît şi cameramanul se întoarseră deodată spre ea. Se îmbărbătă cît putu şi, sub privirea mulţimii, inspiră adînc.

– Domnişoara Laurel Chandler, rosti Jimmy Lee încet. O femeie inteligentă şi cu convingeri ferme. O femeie bună, înşelată ca să intre în luptă de partea necuratului.

Din gloată se auzeau tot felul de oftaturi şi murmure confuze. Femeia care se afla mai aproape de Laurel dădu înapoi cu o mînă dusă protector la piept.

– Nu cred că judecătorul Monahan ar fi prea mulţumit de această comparaţie, rosti Laurel înţepată, încrucişîndu-şi braţele la piept. Dar probabil că de aceea te şi amuzi atît de bine, pentru că şi tu atragi oamenii buni de partea la tot prin înşelătorie.

Cei care se aflau destul de aproape ca s-o audă începură să mormăie nemulţumiţi şi s-o huiduiască. Baldwin îi potoli cu o mişcare a mîinii.

– Nu trebuie să condamnaţi pe nimeni, credincioşilor! le strigă. Însuşi Christos, cu infinita sa înţelepciune, a predicat iertarea pentru cei care vă rănesc. M-a sfătuit în materie de iertare...

– Nu cumva te-a sfătuit şi în materie de drept? se interesă Laurel. Ai vreun drept să te afli pe această proprietate, să ţii o asemenea adunare?

Ceva urît şi periculos apăru deodată în ochii lui Baldwin. Nu-i plăcea deloc cînd una ca ea îi întrerupea predicile inspirate. Ghinion, Jimmy Lee.

– Avem toate drepturile, surioară pierdută, îi zise încordat. Avem drepturi legale, garantate de om. Avem drepturi morale, garantate chiar de Dumnezeu Atotputernicul, ca să ne adunăm în acest decor umil şi...

– Un decor potrivit, mormăi Jack. O ocoli pe Laurel şi se sprijini nepăsător de marginea scenei, sfoara cu peşti atîrnîndu-i în continuare din pumn. Întotdeauna ai reuşit să mă scîrbeşti, Jimmy Lee.

Era destul de aproape şi microfonul captă ultimele lui cuvinte. Curioşii adunaţi în spatele mulţimii de credincioşi

izbucniră în hohote de rîs. Jimmy Lee roşi puternic pe sub bronzul artificial. Gura i se schimonosi în timp ce încerca să se abţină să nu-l înjure pe bărbatul acela care se sprijinea nepăsător de platforma lui.

Afurisit fie Jack Bodreaux. Afurisită fie Laurel Chandler. Ea era cea care îi făcea mereu necazuri, tîrfa. Boudreaux venea pentru că umbla după fusta ei. Dar oricît de mult ar fi vrut să scoată la iveală toată murdăria despre Laurel Chandler, se abţinea cu stoicism. Credincioşii lui nu ar fi tolerat un atac asupra unei femei cu poziţia ei. Boudreaux însă putea fi lovit oricît de tare.

Zîmbi în sinea sa cu răutate.

– Serios, domnule Boudreaux? rosti sigur pe sine. Să-ţi spun ce-mi fac mie cărţile dumitale? Mă îngreţoşează şi mă dezgustă aşa cum scîrbesc orice bun creştin. Conţinutul lor este o porcărie brutală, o celebrare a răutăţii şi reprezină un manual pentru cea mai sigură cale spre iad. Sau poate ai venit aici ca să ne spui că ai renunţat la această cale a răutăţii?

Pe chipul lui Jack răsări un zîmbet leneş. Trînti peştii peste picioarele lui Jimmy Lee, făcîndu-l pe acesta să facă un salt dizgraţios în spate şi se cocoţă pe platformă, lăsîndu-şi picioarele să atîrne peste marginea ei.

– Ei, la naiba, Jimmy Lee, asta e ca şi cum te-aş întreba şi eu dacă nu vrei să renunţi să mai furi banii oamenilor. Modul în care mi-ai adresat întrebarea mă opreşte să neg, pentru că aş admite că sînt vinovat. Cum într-o altă viaţă am fost avocat de meserie, ştiu foarte bine că nu am motive să-şi răspund. Îşi lăsă capul pe spate şi zîmbi urît spre reverend. Ca să fiu sincer, sînt uimit să aflu că ştii totuşi să citeşti.

Un alt hohot de rîs se auzi deodată din spatele mulţimii. Jimmy Lee strînse din dinţi ca să nu înjure şi să blesteme în gura mare. Pumnul i se încleştă pe microfon, gîndindu-se că tare mult i-ar fi plăcut să fie gîtul lui Bodreaux acolo.

– Răutatea nu este ceva de care să rîdem, rosti Jimmy Lee cu seriozitate. Se întoarse spre mulţimea de feţe şi

arătă spre Jack. Chiar vrem ca progeniturile noastre să crească într-o lume sucită şi depravată aşa cum o descrie el? Să asculte poveşti despre crime şi mutilări, şi orori care sînt mai presus de imaginaţia oamenilor decenţi?

– Hei, Jack! strigă Leonce din apropierea pompelor prăfuite. Cum se chema afurisenia aia de carte?

– Care, *„Iluziile"?* strigă şi Jack rîzînd. E de vînzare peste tot pentru cinci dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi.

– Unde mai pui că rîde şi scoate bani de pe asemenea mizerii! strigă Jimmy Lee spre credincioşii săi, încercînd să acopere rîsetele celorlalţi gură-cască. Ce alte păcate ar mai putea comite o asemenea minte bolnavă? Auzim în fiecare zi despre tot felul de crime comise împotriva femeilor şi copiilor din această ţară. Chiar la noi, în Acadiana, există un criminal care urmăreşte şi omoară femei. Şi de unde credeţi voi că se inspiră astfel de creaturi criminale?

Zîmbetul dispăru de pe faţa lui Jack. Îl privi pe Baldwin în ochi şi, fără să clipească, se ridică în picioare, apropiindu-se de el, aruncînd peştii deoparte. Ostilitatea dintre ei era evidentă.

– Mai bine ai fi atent la ce vorbeşti, predicatorule, rosti încet, împingînd microfonul deoparte. Nu ai de unde să ştii ce fel de răzbunare poate pregăti o minte bolnavă ca a mea.

Jimmy Lee savură micul triumf, ştiind că nimerise drept la ţintă, zîmbind încîntat pentru că ştia că se afla în siguranţă în faţa acelor oameni.

– Nu mi-e teamă de tine, Boudreaux.

– Nu? se miră Jack. Dar de cuvintele „proces de calomnie" nu ţi-e teamă? Ar fi mai bine să te temi, Jimmy Lee, pentru că aş putea să-i pun pe avocaţii mei să te tîrască prin procese costisitoare pentru tot restul vieţii tale mizerabile. Nu ţi-aş lăsa nici măcar o oală în care să te pişi, iar tot jocul ăsta de-a predicatorul se va termina urît.

Baldwin îşi îngustă ochii. Un muşchi i se zbătea violent pe maxilar.

– E o ţară liberă, Boudreaux. Dacă eu cred că aseme-

nea cărți de mizerie împing mințile instabile să comită acte de nedescris, pot s-o spun fără nici o grijă.

– Aha. Dar dacă rosteşti cumva şi numele meu în legătură cu aceste acte de nedescris, am tot dreptul să te bat de să te caci pe tine, la figurat, desigur. Zîmbi răutăcios şi ridică mîna în care Jimmy Lee ținea microfonul, astfel încît să-l poată auzi toată lumea. Poate că ar trebui să încerci să alungi demonii din mine, Jimmy Lee. Trimite-i în nişte porci sau găini. Dă-le oamenilor ceva pentru banii lor. Baldwin îl privea încruntat. Nu? Ei, asta e, Jimmy Lee.

Jack se aplecă şi luă de jos sfoara de care prinsese peştii şi, întorcîndu-se, îl lovi cu ei pe Jimmy Lee drept în burtă.

– Hopa, rosti Jack, fără părere de rău. Uite, eu îți dau peştii, tu cumpără vreo două pîini şi poate reuşeşti să faci miracolul ăla.

Din spatele mulțimii se auziră iar chiote şi hohote de rîs. Laurel îşi duse mîna la gură şi încercă să se abțină să nu rîdă. Jack sări de pe scenă şi se îndreptă spre ea, luînd o țigară din buzunarul cămăşii şi punînd-o între buze.

– Eşti atît de rău! îi şopti ea, atunci cînd el o prinse de mînă şi o escortă departe de acea mulțime.

Ochii lui întunecați străluceau de amuzament.

– Ceea ce înseamnă că sînt foarte bun, scumpete, îi răspunse. Acum hai să-mi faci cinste cu ceva de băut.

Nu făcuseră nici trei paşi, cînd un urlet oribil aproape că despică aerul. Laurel se strînse toată lîngă el, speriată, prinzîndu-l de braț, în timp ce inima-i sărise din piept din cauza sperieturii. Auzea mulțimea de oameni din spatele lor cum se întorcea, tîrşîind picioarele pe asfalt. Apoi urletul se repetă, iar şi iar. Venea de la *Franchie's*, un fel de vaiet teribil care avea o notă uşor de înțeles de toți oamenii.

Laurel strînse şi mai tare brațul lui Jack cînd observă maşina de patrulă a poliției parcată în față. Şeriful Kenner ieşi din bar cu ochelarii de soare pe nas, ce străluceau amenințători în soare. Uşa laterală a barului se trînti deodată şi pe mica verandă apăru un tînăr cu pantaloni scurți

şi cămaşă verde care sări peste balustradă şi o luă la fugă mîncînd pămîntul.

Uşa din faţă se deschise din nou şi T-Grace se aruncă efectiv în faţa scărilor, urlînd:

– Copilaşul meu! Copilaşul meu! Căzu în genunchi şi începu să lovească cu pumnii în podeaua de lemn în timp ce plîngea în hohote.

După aceea ieşi şi Ovide, mergînd ca un orb. Cînd îşi descoperi soţia întinsă pe jos, se lăsă să cadă alături de ea şi-şi ridică chipul spre cer, strigînd:

– *Bon Dieu avoir pitie!*

– Doamne sfinte, Jack, şopti Laurel, înecată de lacrimi. Simţea o tristeţe greu de imaginat şi o mică parte a creierului ei se întrebă uimită cum de putea reacţiona atît de puternic corpul ei la ceva ce încă nu fusese anunţat.

Cîteva secunde mai tîrziu, tînărul care ieşise în fugă din bar reveni cu ştirile: Annie Delahoussaye-Gerrard, care dispăruse de duminică noaptea, fusese găsită. Trupul gol şi brutalizat fusese descoperit de nişte turişti pe malul rîului.

Crima zgudui întregul orăşel. În timp ce teroarea răspîndită de strangulatorul din Golf pusese stăpînire pe alte părţi din Acadiana, locuitorii din parohia Partout se simţiseră imuni. Orăşelul lor păruse un rai al siguranţei, un loc magic în care nu se întîmpla nimic rău. Atunci cînd Annie Delahoussaye-Gerrard îşi dăduse ultima suflare, iluzia siguranţei se risipise. Lumea se înclinase deodată şi locuitorii micului oraş căutau disperaţi ceva de care să se agaţe.

În seara aceea străzile deveniră pustii. Magazinele se închiseră devreme. Oamenii se duseră acasă, la familiile lor. Uşile care nu se încuiaseră niciodată înainte, erau acum zăvorîte bine împotriva ameninţării care se profila dinspre malurile ceţoase ale rîului.

T-Grace, inconsolabilă, a trebuit cărată în pat şi sedată. Ca şi cum veştile fuseseră purtate de un telegraf invizibil, ceilalţi copii Delahoussaye începură să sosească. Familia se strînse laolaltă ca să jelească, ca să-şi ofere

putere şi să umple casa din care acum lipsea o persoană.

Barul nu era deschis, dar un nucleu de clienţi obişnuiţi se strînsese acolo, aşa cum clanul Delahoussaye se adunase în casă. Într-un fel, şi cei din bar erau înrudiţi, Leonce şi Taureau, Dede Wilson cu o duzină de alte persoane. Annie era una dintre ei şi acum fusese tăiată din materialul vieţii lor, lăsînd în urmă o gaură urîtă.

Leonce se ocupa de bar, împărţind băuturile fără să mai zîmbească vesel ca de obicei. Pălăria *Panama* atîrna de un cuier lîngă uşă, iar cămaşa în culori vii fusese schimbată cu un tricou negru. Restul grupului se aşezase în apropiere de bar, departe de scenă şi de ringul de dans, toţi cu excepţia lui Jack. El se aşezase pe bancheta de la pian, bea whisky şi cînta melodii triste la acordeonul micuţ.

Laurel îl privea cocoţată pe taburetul ei de la bar. Jack stătea cu capul plecat şi storcea din instrument note muzicale atît de limpezi şi de triste, încît făceau inimile celor prezenţi să plîngă. Nu mai spusese nici zece cuvinte de cînd aflaseră vestea, ei sau oricui altcuiva. În pofida faptului că rămăsese prezent din punct de vedere fizic, Laurel nu putea scăpa de sentimentul că mintea lui se refugiase undeva departe. Jack se retrăsese în sine şi se zăvorîse acolo, aşa cum locuitorii din oraş se închiseseră în case. Chipul lui era ca o mască inexpresivă şi nu se mai vedea nici o urmă din bărbatul care o tachinase sau din acela care o ţinuse în braţe cît plînsese. Laurel îşi rontăi o unghie şi se întrebă dacă plecase undeva departe, dorindu-şi s-o fi luat cu el.

Acum se simţea din nou ca o străină. Toţi ceilalţi aveau amintiri comune despre Annie, care reprezentau un fel de liant. Ea n-o cunoscuse pe Annie. Pînă de curînd nici nu-şi întreţăiase paşii cu aceşti oameni care considerau barul ca pe un al doilea cămin al lor.

În minte îi apăru o amintire din copilărie, în care ea şi Savannah, îmbrăcate în cele mai frumoase haine de duminică, stăteau pe trotuarul din faţa bisericii, privind cu jind la copiii care se jucau şi alergau prin parcul din apropiere.

„– Putem să ne jucăm şi noi, mami?

– Nu, dragă, doar nu vrei să-ţi murdăreşti rochiţa asta aşa de frumoasă, nu? Vivian îmbrăcată cu o rochie albă cu buline roşii şi cu o pălărie cu boruri mari pe cap se aplecă şi-i aranjă un cîrlionţ rebel pe frunte. În afară de asta, draga mea, nu sînt genul de copii cu care să te poţi juca.

– De ce nu?

– Nu te mai prosti, Laurel. Îi zîmbi cu răceală. Sînt copii comuni. Tu eşti o Chandler."

Amintire idioată, îşi spuse Laurel, încercînd să zdrobească vulnerabilitatea reziduală. Era un moment tragic pentru familia Delahoussaye, nu avea motive să se compătimească pe sine. De altfel, nici un om întreg la minte nu ar fi vrut să fie unul dintre îndoliaţi.

– Poftim.

Laurel îşi ridcă privirea şi se uită mirată la paharul cu lapte, pus chiar în faţa ei.

– Bunicu' avea ulcer, îi explică Leonce cu blîndeţe. Îşi sprijini coatele de bar şi se aplecă spre ea, privind-o cu o expresie înţelegătoare. Şi el se freca pe stomac exact aşa cum faci tu. Cînd rămînea fără sucul de varză pe care-l pregătea vraciul din zona noastră, atunci bea lapte.

Laurel privi vinovată la mîna cu care pînă atunci se frecase peste stomac.

– Sînt bine, răspunse ea, prinzînd paharul cu ambele mîini. Dar mulţumesc din suflet, Leonce.

Bărbatul trase din ţigară şi oftă apoi, scoţînd pe gură un nor de fum.

– Nu-mi vine să cred că a murit, smulsă dintre noi deodată, rosti pocnind din degete.

– Eraţi apropiaţi?

– Toată lumea o iubea pe Annie.

Laurel sorbi din lapte şi privi iar spre Jack, întrebîndu-se dacă şi el o iubise pe Annie.

– Era căsătorită, nu?

– Oho, da, dar Tony nu se purta deloc bine cu ea, ca atare, toate pariurile au căzut, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Mai trase un fum din ţigară, apoi strivi restul într-o scrumieră. Pierdut în amintiri, începu să-şi frece cicatricea cu un deget.

– Biata Annie, îi plăcea să se distreze, murmură el. Nu era o fată rea. Pur şi simplu îi plăcea să se distreze.

Ceea ce însemna că-şi înşelase soţul care o bătea. Mintea lui Laurel sortă şi completă faptele automat, formulînd unele teorii. Obicei vechi. Reconfortant într-un fel. Exista o oarecare alinare, consolare, atunci cînd încercai să descoperi sensul unei asemenea tragedii. Crimele puteau fi soluţionate. Justiţia putea fi servită.

Dar nimic nu avea s-o mai aducă pe Annie înapoi.

Uşa laterală care dădea în bucătărie se deschise, iar Ovide se împletici în bar ca un zombi. Părea cu douăzeci de ani mai bătrîn şi mult mai fragil, în pofida masivităţii. Părul care-i înconjura capul ca o cunună se ridicase ca o aură argintie. Culoarea din obraji îi dispăruse lăsînd în loc un gri murdar, bolnăvicios.

Toate discuţiile încetară şi toţi ochii se întoarseră spre el, în aşteptare. Mai puţin Jack, care, aplecat peste acordeon, era pierdut în lumea lui interioară. Ovide rămase locului, părînd tulburat şi pierdut, de parcă nu ar fi ştiut ce căuta acolo şi unde anume era. Leonce se apropie de el, îl prinse de braţ şi începu să-i vorbească în franceză. Ovide nu părea să asculte, dar privea prin bar, la cei adunaţi acolo, ochii lui oprindu-se în cele din urmă asupra lui Laurel.

– *Viens ici, chèrie,* murmură el, întinzînd mîna spre ea. T-Grace vrea să te vadă.

Laurel de-abia se reţinu să nu privească peste umăr ca să se asigure că nu mai era nimeni acolo.

– Eu? întrebă, atingîndu-şi pieptul.

– *Oui,* vino. Te rog.

Apăsată de o presimţire neagră, gîndindu-se cu amărăciune că avea să fie inclusă printre cei îndoliaţi, sări de pe taburet. Intrară în casă prin bucătăria care era probabil cea mai mare încăpere. Nepotrivit de veselă şi plăcută, aroma cafelei şi a mîncării condimentate se simţea peste

tot. Bucătăria era veselă, împodobită cu tot felul de nimicuri, un loc plăcut în care T-Grace îşi crescuse copiii.

Copiii şi nepoţii se aşezaseră pe bancheta lungă de la masa mănăstirească aşezată chiar în mijlocul încăperii. Copilaşi somnoroşi erau aşezaţi în poala părinţilor sau a fraţilor mai mari. Lumina fluorescentă le ştersese culorile din obraji, punînd mai bine în evidenţă ochii înroşiţi de plîns. Laurel îi invidia pentru familia pe care o aveau, deşi nu şi pentru jalea care-i strînsese iar laolaltă.

– Îmi pare aşa de rău, şopti ea, scuzîndu-se pentru că le tulbura intimitatea.

Cuvintele ei declanşară un alt val de lacrimi din partea unei femei care ar fi putut fi geamăna lui Annie, cu obrajii ca două mere, bucle sîrmoase şi o bluziţă cu două numere mai mici. Un bărbat tuciuriu la faţă o strînse în braţe pe ea şi copilaşul cu păr negru şi începu să-i legene. La celălalt capăt al mesei, versiunea mai tînără a lui T- Grace se ridică deodată şi se uită ţintă la Laurel.

– Îţi mulţumesc pentru că ai venit, îi zise automat. O să fac imediat un ibric cu cafea proaspătă.

Se apucă de treabă cu acea energie frenetică a cuiva bîntuit de demonii din suflet. Laurel recunoscu semnele din proprie experienţă şi se simţi atrasă de acea femeie.

Îl urmă pe Ovide prin salonul înghesuit, unde doi băieţei de vreo zece ani stăteau pe podea şi se uitau la televizor la Star Trek, nişte episoade vechi care erau date în reluare. Pe canapeaua îngustă dormea un copilaş învelit cu o păturică galbenă.

T-Grace zăcea în pat într-o cameră atît de mică, încît ar fi încăput într-o debara de la Beauvoir. Dormitorul era luminat de o veioză cu abajur roz aliu, ce scotea în evidenţă mobilierul ieftin, imitaţie de lemn de nuc. Aerul mirosea vag a naftalină şi a parfum ieftin. Pe fiecare suprafaţă plană fuseseră aşezate teancuri mari de haine care stăteau într-un echilibru precar.

Cînd Laurel intră, simţi cum se sufoca. La început crezu că T-Grace murise de supărare şi jale, şi se întrebă de ce o adusese Ovide acolo ca să vadă corpul. Femeia stătea

sprijinită de o duzină de perne, ochii aceia işeşiţi din orbite privind în gol, şi cu gura deschisă. Părul portocaliu îi stătea ridicat măciucă. Dar după aceea se mişcă, ridicînd mîna de pe cuvertura verde a patului.

Iar Laurel se forţă să se apropie de pat.

– Îmi pare aşa de rău, T-Grace, şopti, prinzînd mîna femeii şi aşezîndu-se pe marginea patului.

T-Grace dădu uşor din cap, prea sedată ca să facă mai mult de atît.

– Bietul meu copilaş. A dispărut dintre noi. A dispărut de pe lumea asta, murmură ea. Nu pot să suport.

– Ar trebui să încerci să te odihneşti, şopti Laurel, incapabilă să găsească cuvinte potrivite care să aline suferinţa unei mame.

– Nu e durere mai mare decît cea pe care o simţi atunci cînd pierzi un copil, continuă T-Grace cu ochii plini de lacrimi. M-aş da pe mine de o mie de ori ca să fiu ucisă în locul ei.

Laurel îşi muşcă buzele şi strînse mîna fragilă a femeii.

– Cineva trebuie să plătească pentru asta.

– O să-l prindă pe criminal, răspunse Laurel, încercînd s-o asigure pe T-Grace şi pe sine. Cineva urma să plătească. Justiţia va triumfa în cele din urmă. Trebuia.

Dar nu destul de curînd pentru biata Annie.

T-Grace o privi drept în ochi cu puţina energie care-i mai rămăsese.

– O să ne ajuţi cu treaba asta sau nu?

Laurel se simţi cuprinsă de panică.

– Ce pot să fac eu, T-Grace? Nu sînt şerif. Şi aici nu ai nevoie de un avocat. Nu ai nevoie de mine, rosti în gînd. Te rog, nu-mi cere să mă implic.

– Eu şi cu Ovide nu avem încredere în măgarul ăla de Kenner, şopti T-Grace. Să ai tu grijă să facă ce trebuie pentru micuţa noastră Annie.

Laurel scuturâ din cap.

– Of, T-Grace...

T-Grace îşi adună ultimele puteri şi strînse mîna lui Laurel între palmele ei reci şi osoase.

– Te rog, Laurel, ajută-ne! îi ceru disperată. Te rog, scumpa mea.

Cuvintele răsunară în mintea ei, ca un ecou al coşmarului care o urmărea noapte de noapte. Dar acum era altceva, nu trebuia să participe la investigaţie şi nici nu era obligată să adune dovezi. Cei doi nu-i cereau decât să se asigure că ancheta continua.

Cu toate astea, instinctul îi spunea să refuze, să încerce să se protejeze.

Egoisto. Laşo. Eşti prea slăbănoagă.

Se uită spre T-Grace, aşa cum era întinsă în pat ca un cadavru, cu energia ei incredibilă disipată de durere. Apoi se întoarse spre Ovide, care rămăsese în prag, părînd bătrîn, pierdut şi neajutorat. Avea puterea să-i ajute puţin, dacă era capabilă să treacă peste propria-i slăbiciune.

– O să fac tot ce pot, promise.

Jack abandonase acordeonul în favoarea pianului, cînd Laurel reveni în bar. Degetele i se plimbau neglijent peste clape. Ultimii oameni care se adunaseră acolo tocmai se pregăteau să plece atunci cînd Laurel intră pe uşa dinspre bucătărie. Nu mai rămăsese decît Jack şi Leonce, care stingea luminile şi punea scaunele peste mese, măturînd de zor.

O privi sprijinit în mătură, cu chipul trist şi ochi înlăcrimaţi.

– Hei, scumpo, ai nevoie să te conducă cineva acasă? o întrebă încet. Nu cred că bătrînu' Jack ar trebui să se urce la volan.

– Nici o problemă, Leonce, murmură ea. Nu am venit cu maşina. Iar o plimbare lungă o să ne facă bine la amîndoi.

Leonce îşi coborî privirea asupra măturii, înainte ca ea să-i poată vedea expresia feţei.

– Cum doreşti.

Laurel îşi băgă mîinile în buzunarele pantalonilor scurţi şi se îndreptă spre scenă. Jack nu făcu nici o mişcare prin care să-i dea de înţeles că-i simţise prezenţa, nici chiar

atunci cînd se aşează pe bancheta pianului, alături de el. El continua să cînte de parcă ar fi fost în transă, degetele lui mîngîind clapele pianului cu grija unui amant.

Deci asta se ascundea în spatele celuilalt Jack, bărbatul cu ochi hăituiți de amintiri periculoase, singurătate, nelinişte şi mult talent artistic. Cînd realiză acest lucru, Laurel îşi simți inima îndurerată. Cîte ale fațetė ale lui mai existau? Cîți Jack? Care se afla la baza celui de acum? Care dintre ei îi furase inima?

Închise ochii şi alungă toate acele întrebări din minte atunci cînd îşi lăsă capul sprijinit de umărul lui, prea copleşită de sentimente ca să poată gîndi. Toată seara avusese grijă să se controleze, să nu lase să se vadă ce anume simțea față de acea crimă odioasă, dar acum, cînd nu avea vreun alt martor în afara acelui bărbat care o văzuse plîngînd puțin mai devreme, încetă să mai lupte. Lacrimile nu se lăsară mult aşteptate, curgînd liniştite pe obraji.

Jack se opri din cîntat atunci cînd termină bucata respectivă. Degetele lui țineau apăsată încă ultima clapă, ca pe un ecou din trecut.

– Ai ținut la ea? întrebă Laurel, cuvintele ieşindu-i din gură înainte să le fi putut opri. Aştepta cu sufletul la gură răspunsul lui.

– Adică dacă m-am culcat cu ea? o corectă Jack. Privi spre panoul negru al pianului, străduindu-se să alunge fantoma zîmbitoare a lui Annie din minte. Da, sigur, îi zise sec. De cîteva ori.

Răspunsul lui o îndureră, deşi îşi spuse singură că nu era cazul. Era un curvar, un afemeiat. Probabil că se culcase cu jumătate din femeile din parohie. Nu ar fi trebuit să însemne absolut nimic pentru ea. Alungă acea reacție, încercînd să descifreze ce ar fi putut el să simtă față de moartea unei femei pe care o cunoscuse intim şi cu ai cărei părinți era bun prieten.

– Îmi pare rău, şopti.

– Să-ți pară rău pentru Annie, nu pentru mine. Eu încă mai trăiesc. Deşi nu făcea nici un pustiu de bine nimănui.

Gura i se strîmbă din cauza ironiei, drept pentru care se întinse după whisky ca să-şi amorţească durerea. Lichidul i se scurse în jos pe gît ca o mătase, încălzindu-i stomacul.

– Îmi pare rău pentru T-Grace şi Ovide, continuă Laurel, amintindu-şi prea bine scena la care asistase. Mi-au cerut să fiu omul lor de legătură cu şeriful.

– Iar tu ai fost de acord.

– Da.

– Fireşte.

Deşi Jack se apucase iar de cîntat, Laurel prinse nota caustică din glasul lui şi se îndepărtă de el, privindu-l drept în faţă.

– Şi asta ce naiba vrea să însemne?

Jack nici nu se obosi s-o privească. Simţea cum îşi ridica în jur zidurile defensive, aşa cum de altfel intenţionase.

– Asta înseamnă că eşti o fetiţă bună care face ceea ce trebuie, ce e corect.

– Sînt prietenii mei, îi zise cu înfocare. M-au rugat să le fac o favoare. Mi se pare că cer prea puţin, ţinînd cont că fata lor tocmai a fost ucisă. N-au de unde să înţeleagă procedurile poliţiei. Nu au încredere că sistemul va lucra în favoarea lor.

– Ca să vezi, rosti Jack sardonic.

Laurel tresări, neplăcut surprinsă.

– Ştii ce, m-am cam săturat de remarcile tale tăioase, Jack. Poate că nu e perfect, dar e singurul sistem pe care-l avem. Depine de oamenii ca mine şi ca tine ca să-l facem să funcţioneze cît mai bine.

El continuă să cînte, dorind să elibereze o parte din tensiunea care se strînsese în interiorul lui şi-l sufoca. Din cauza ei avea chef să fie cît mai răutăcios. Se simţea prea sensibil, de parcă toate terminaţiile nervoase îi fuseseră frecate cu nisip. Instinctul îi spunea să nu lase pe nimeni să se apropie. Voia să se retragă în cămăruţa mică şi întunecată din mintea lui, aşa cum făcea şi atunci cînd aştepta pumnul lui Blackie Boudreaux să se abată asupra

lui. Voia să meargă în locul acela în care nimeni nu-l mai putea atinge, nimeni nu-l mai putea răni pentru că nu mai simțea nimic şi nu-i mai păsa de nimic.

Dar Laurel Chandler stătea alături de el, foarte supărată pe lipsa lui de încredere în prețiosul ei sistem de jurisprudență. Blestemată să fie.

– Numai că pentru tine n-a funcționat chiar aşa de bine, nu?

Tonul lui tăios o lovi pe Laurel drept în inimă, numai la gîndul că ea-i împărtăşise durerea ei, iar el acum se folosea de informațiile primite ca s-o lovească.

– Foarte bine, îi zise. Lovi clapele cu pumnul şi se ridică de pe banchetă. Sistemul e o porcărie. Şi ce propui, să lăsăm totul baltă şi să ne uităm cum înfloreşte criminalitatea? Începu să se plimbe prin spatele lui, căutînd că transforme durerea în furie. O discuție în contradictoriu era ceva la care excela. Mult mai productivă decît tristețea sau teama. Ar fi grozav, Jack. Atunci am putea să facem cu toții ceea ce dorim, putem să stăm cu mîinile în sîn privind cum se destramă toată societatea.

Jack se întoarse cu fața spre ea, cu coatele sprijinite de pian şi picioarele întinse comod în față.

– Ce nu-ți convine? o întrebă el supărat. Crezi că ar trebui să fac ceva? Ce naiba ai vrea să fac? Să flutur bagheta magică şi s-o readuc pe biata Annie la viață? Nu pot. Să mă uit într-un glob de cristal ca să văd cine-i ucigaşul? Nici pe asta nu pot s-o fac. Vezi, scumpete? E exact aşa cum spunea şi bătrînu' meu, nu sînt bun de nimic, cu alte cuvinte, un netrebnic.

– Cît de convenabil pentru tine, izbucni Laurel, ignorînd acea parte a inimii ei care se înmuiase de mila copilului Jack, cel care fusese maltratat de tatăl beţiv. Însă era prea furioasă pe el ca să mai simtă vreo urmă de simpatie. Îi amintea prea mult de Savannah, care se scălda pur şi simplu în apele poluate ale trecutului în loc să se adune şi să încerce să facă ceva pozitiv cu viața ei.

– Tu nu-ți asumi responsabilitatea pentru nimic. Nu aspiri la nimic. Dacă timpurile devin ceva mai dure, poți

oricînd să dai vina pe trecut. Nu ai timp să-ți mai pese de altcineva pentru că eşti atît de afurisit de ocupat să-ți plîngi singur de milă!

Jack se ridică în picioare şi se apropie de ea atît de repede, încît Laurel nici măcar nu avu vreme ca să se simtă surprinsă. Bunul-simț îi cerea să se îndepărteze de el. Iar un alt instinct o ajută să rămînă fermă pe poziții, în timp ce între ei se instala tăcerea rău prevestitoare.

El o privi în linişte vreme îndelungată, respirînd întretăiat, cu maxilarele încleştate. Dar focul care se aprinsese în ochii lui întunecați se stinse, lăsînd în urmă numai oboseala. Colțurile buzelor frumos arcuite se ridicară într-o tentativă de zîmbet.

– Nu cred că vrei să ajung să țin la tine, scumpete, murmură el. Toți cei la care am ținut vreodată sînt morți. Ridică o mînă şi-i mîngîie alene obrazul. Vezi? Ți-am spus că nu sînt bun pentru tine. Ar fi trebuit să mă asculți.

Ea îi îndepărtă mîna şi făcu un pas în spate. Încerca s-o sperie numai. Bărbatul care cu numai două ceasuri în urmă o sedusese cu zîmbetul lui... Nu, nu era acelaşi om.

Furioasă din cauza comportamentului lui de cameleon, furioasă pentru că încercase s-o sperie, supărată pe sine pentru că-i păsa de ceea ce făcea el, îi aruncă o ultimă privire sfidătoare.

– Joacă-te cu altcineva, Jack. Eu una plec acasă.

Jack o privi cum sărea de pe scenă şi se îndrepta spre uşa din față, spunîndu-şi singur că era mai bine s-o lase să plece, că era mai bine să nu-i pese dacă pleca acasă singură, noaptea prin oraş. Dar nu reuşi să se convingă. Nu-şi putea alunga imaginile din minte, Annie... Evie... Pierdute pentru totdeauna. Nevoia de a o proteja pe Laurel era mai tare decît nevoia de a se apăra pe sine.

Laurel continua să meargă, cu capul sus şi umerii drepți, picioarele ei micuțe nefăcînd nici un zgomot pe podea. Atît de mică şi de fragilă, dar atît de hotărîtă să lupte cu toate mizeriile pe care viața i le arunca în față.

Înjurînd în barbă, Jack sări de pe scenă. O prinse din urmă şi o apucă de braț, oprind-o chiar în fața uşii.

– Te conduc.

– De ce? întrebă ea, încruntîndu-se spre el. Ce ai de gînd să faci? Să mă aperi? Tocmai ai terminat de spus cît de periculos eşti chiar tu. Şi de ce să merg cu tine? Eşti beat.

Mîna lui îşi accentuă strînsoare pe braţul ei. Temperamentul lui se încinsese şi trebuia să lupte cu dorinţa de a o strînge de gît sau de a o strivi sub greutatea lui.

– Nu sînt chiar aşa de beat, mormăi el. Am spus că te conduc pînă acasă.

– Iar eu te-am întrebat de ce, răspunse Laurel, prea supărată ca să mai fie precaută. Mintea îi spunea că zgîndărea ceva la fel de periculos ca un tigru, dar nu voia s-o asculte. Ceva din interior o împingea spre nesăbuinţă. Nu înţelegea de ce, nici nu era sigură că ar fi vrut să priceapă, dar nu putea să izgonească acea senzaţie de iritare. De ce?

Jack păru să se înfurie şi mai tare.

– Nu fi proastă. Femeile sînt omorîte. Vrei neapărat să te numeri printre victime?

– Şi ţie ce naiba de-ţi pasă, Jack? i-o întoarse ea. Ţie nu-ţi pasă de nimeni decît de tine. După ce-mi vor găsi cadavrul, vei putea să bei o sticlă de whisky în amintirea mea şi le vei putea spune celorlalţi că te-ai culcat cu mine de cîteva ori.

Jack de-abia îşi mai putea controla furia care clocotea în el.

– Afurisită să fii, izbucni deodată, nefiind prea sigur dacă o blestema pe Laurel sau chiar pe el. Dacă voiai un idealist, atunci trebuia să mergi în altă parte. Eu sînt un ticălos, un nemernic, un cinic...

– Şi atunci de ce vrei să mă conduci pînă acasă? îl întrebă ea din nou.

– Pentru că am destule cadavre pe conştiinţă ca să-mi ajungă cît 'oi trăi!

Între ei se lăsă o tăcere grea. Expresia de pe chipul lui Jack era sălbatică. Degetele lui intraseră în carnea delicată a braţului lui Laurel care avea sentimentul că dacă ar

fi vrut, ar fi putut s-o rupă în două ca pe o rămurică. Niciodată pînă atunci nu mai fusese conştientă de diferenţa de mărime dintre ei, nici nu se mai simţise atît de fragilă din punct de vedere fizic.

„Am destule cadavre pe conştiinţă ca să-mi ajungă cît voi trăi..." Cuvintele lui erau analizate cu grijă de creierul ei, înfiorînd-o.

Rămase să-l privească un moment, urmărindu-l cum căuta disperat să-şi struneasca temperamentul. Atunci cînd el încetă să mai gîfîie şi strînsoarea de pe braţul ei mai slăbi, îşi permise şi ea să se relaxeze.

– Nu ai vrea să-mi explici puţin mai bine ultima afirmaţie? îl întrebă cu blîndeţe.

Jack îşi ridică mîinile de pe umerii ei şi îi întoarse spatele.

– Nu, nu vreau, îi zise, după care deschise uşa.

Străbătură în tăcere străzile pustii şi întunecate din oraş, fără să se atingă. Jack se închisese cu totul în sinea lui. Laurel îl privea în timp ce rotiţele din mintea ei ordonată se învîrteau de zor, căutînd o explicaţie logică, pentru că inima îi spunea că trebuia să existe una.

El o conduse pînă în faţa grădinii şi îi deschise poarta. Laurel intră în grădină, încercînd să găsească ceva de spus, care să mai uşureze tensiunea dintre ei, dar, atunci cînd se întoarse, Jack dispăruse deja. Fără un cuvînt, se furişase în umbra care înconjura L'Amour.

Timpul trecu neobservat cît stătu acolo, lîngă poartă cu ochii aţintiţi asupra casei de cărămidă de pe malul rîului. La ferestre nu se zărea nici o geană de lumină.

„Toţi cei la care am ţinut sînt morţi."

„Am destule cadavre pe conştiinţă cît să-mi ajungă cît voi trăi..."

Pe cine pierduse? La cine ţinuse? De ce moartea acelor persoane îi încărcase conştiinţa?

Singurul lucru pe care-l ştia sigur era că nu avea nevoie să afle. De-abia reuşea să supravieţuiască ea însăşi de la o zi la alta. Nu avea nevoie de genul de necaz care

tocmai se cocea între ea şi Savannah. Nu voia să aibă nici o legătură cu familia Delahoussaye sau cu investigaţia crimei. Nu era destul de puternică ca să suporte o legătură serioasă cu un bărbat ca Jack. Avea prea multe faţete, prea multe secrete, prea multe umbre din trecut.

Cu toate astea, simţea cum atracţia pentru el trăgea de ea ca o forţă magnetică.

– Doamne, şopti, închizînd ochii şi sprijinindu-şi fruntea de fierul rece al porţii. Nu ar fi trebuit să mă întorc aici.

Un nor zdrenţuit trecu peste suprafaţa argintie a lunii. Briza sufla blîndă printre ramurile copacilor. Pe Laurel o trecură fiorii şi atunci îşi ridică fruntea, privind cu atenţie în jur, pentru că simţise... ceva. Îşi încordă ochii în întuneric, şi, deşi nu vedea nimic, simţea... o prezenţă. Senzaţia aceea era atît de puternică, încît simţi cum i se ridica părul pe ceafă.

– Jack? strigă cu îndoială în glas.

Linişte.

– Jack? Huey?

Nu se auzea nimic, însă simţea că era privită cu atenţie.

Undeva, în desişurile din jurul casei, se auzi ţipătul unei bufniţe asemănător vaietului unei femei. Laurel avea sentimentul că inima i se ridicase în gît. Încet, o porni cu paşi mărunţi spre casă, tîrşîindu-şi picioarele pe poteca de cărămizi, inegală, ca să nu se împiedice. În timp ce privea cu atenţie prin grădină, căutînd ceva neobişnuit, se certă singură pentru că se speriase aşa de tare, încercînd să nu se gîndească deloc la faptul că trupul lui Annie fusese găsit în apropierea casei ei.

I se păru că trecuse o veşnicie pînă să ajungă pe terasă, dar atunci avu sentimentul că era copil şi că în fine ajunsese în siguranţă. Uşurarea o moleşi cînd intră în casă şi încuie bine uşile franţuzeşti în urma ei.

„Prădătorul este ascuns în umbre. O creatură a nopţii. O creatură a întunericului. Privind. În aşteptare. Dispreţuitor. Sigur pe sine.

Adversarul a fost ales. Campioana justiției. Iar bunătatea şi dreptatea nu au nici o legătură cu jocul lui. În jocul lui, numai cei mai puternici şi mai deştepți pot să supraviețuiască."

18

Tony Gerard stătea cocoşat peste măsuța din camera de interogatoriu, ca un puşti de şaisprezece ani trimis în sala de detenție. Părul negru şi cîrlionțat era lung iar bărbia pătrată avea o nuanță albăstruie, din cauza bărbii nerase. Mînecile cămăşii de blugi fuseseră tăiate ca să facă loc bicepşilor imenşi decorați cu tatuaje. Brațul drept proclama mîndru că era *100% coonass.* Pe cel drept un aligator păru să se animeze deodată atunci cînd se întinse să stingă țigara în scrumieră. Aligatorul se întinse şi se suci, gata să atace înainte să redevină iar nemişcat.

De fapt, Tony nu se schimbase deloc în cei zece ani care trecuseră de cînd renunțase la liceu. Din punct de vedere fizic se maturizase repede, atingînd un metru şi şaptezeci şi cinci de centimetri şi umflîndu-se de muşchi încă din clipa în care hormonii i se treziseră la viață. Psihologic, nu se maturizase deloc. Temperamenul lui era la fel de impredictibil şi de volatil ca al unui adolescent. Continua să-şi folosească penisul ca pe un instrument şi ideea lui de distracție se rezuma la sport, umor deşănțat şi cît mai multă bere.

Intrase în bucluri încă din primii ani de liceu, dar acestea nu depăşiseră cîteva accidente de maşină şi nişte bătăi cu pumnii. De două ori fusese arestat pentru că o bătuse pe Annie, dar niciodată nu o rănise la modul serios. Judecătorul nici nu voise să audă de un proces, deşi Annie dăduse din ea tot ce putuse, scîrba. Zîmbi puțin atunci cînd îşi aminti cum azvîrlea după el cu halbele de bere şi-l

blestema înfocată. Iar zîmbetul se transformă într-o grimasă de durere cînd îşi reaminti că Annie nu avea să mai fie acolo încercînd să-i arunce cu ceva în cap. Privi spre verigheta simplă de pe deget, incapabil să-şi desprindă ochii de la ea sau s-o răsucească pe deget.

– Poţi să scoţi verigheta aia şi s-o arunci, Tony, îi zise şeriful Kenner, punînd piciorul pe celălalt scaun din încăpere. Îşi sprijini coatele de coapsă şi-l privi pe Tony dintr-o parte, epuizat, pentru că nu apucase să mai doarmă nici două ceasuri de cînd descoperise cadavrul. De acum nu mai eşti însurat.

Tony fornăi şi-şi feri privirea.

– Un divorţ ar fi fost mult mai ieftin, continuă Kenner, privindu-l cu ochii mijiţi. Şi aşa nu aveai absolut nimic, nu avea ce să-ţi ia. Poate că ai fi pierdut camioneta, asta-i tot. Acum o să plăteşti, băiete. O să te arunce în penitenciarul Angola şi vei plăti pentru tot restul vieţii tale de căcat.

Tony clipi ca să-şi alunge lacrimile din ochi şi, fără să se uite la Kenner, mormăi:

– N-am omorît-o eu.

– Ba sigur că da. Tocmai ai petrecut şase săptămîni în micul hotel din parohia noastră din cauza doamnei. Ai avut şase săptămîni la dispoziţie ca să te enervezi bine. Cînd ai ieşit, te-ai dus să i-o plăteşti, dar te-a luat valul.

– Nu am omorît-o eu.

– Spune-mi, Tony, cum e să înfăşori o eşarfă în jurul gîtului unei femei şi s-o sugrumi? I-ai privit faţa? Ai văzut cum se înroşea la faţă, cum îi ieşeau ochii din orbite, mai ales atunci cînd şi-a dat seama că omul cu care se măritase avea de gînd s-o omoare?

– Taci.

– Ţi-au plăcut sunetele pe care le-a scos?

– Taci.

– Sau ţi-a plăcut mai mult atunci cînd a început să te implore să nu mai foloseşti cuţitul pe ea?

– Taci! explodă Tony, sărind în picioare, aruncînd scaunul pe linoleum. Chipul îi era contorsionat de furie. Taci dracului din gură!

Kenner se apropie de el ca un lup, şi-l prinse cu degetele de ceafă, strîngînd tare. După aceea îşi apropie faţa de a lui, invadîndu-i spaţiul.

– Nu, tu să taci, nemernic ce eşti! urlă în urechea lui Gerard. Taci din gură şi stai jos. Îi eliberă ceafa de apăsarea dură şi aruncă scaunul de lemn sub el chiar la vreme cît să-l prină din cădere.

Tony lovi scaunul atît de tare, încît avu impresia că boaşele aveau să-i explodeze. Văzu iar roşu în faţa ochilor. Înghiţi nodul din gît şi-şi propti coatele de masă, lăsîndu-şi capul în jos şi masîndu-şi ceafa îndureratã. Ce mai rămăsese din ţigară continua să fumege în scrumieră, fumul acela îngreţoşîndu-l.

Kenner se îndreptă spre micul birou metalic care era tras lîngă perete şi luă de pe el o mapă. Nu avea nici o grabă, crezînd sincer că nu avea nici un motiv pentru care să nu se joace cu mintea criminalului. Tony Gerard deabia aştepta să plece de acolo. Mai bine să creadă că acest lucru nu avea să se petreacă prea curînd. Mai bine să creadă că poliţiştii nu se grăbeau pentru că îşi imaginau că aveau tot timpul la dispoziţie deoarece erau siguri că el comisese crima.

– Eşti un mare căcat, Tony, murmură el, umblînd prin mapă. Auzi, să te apuci de astfel de torturi.

– Nu am făcut-o eu, şopti Tony, ciupindu-se de nas. Îi venea să plîngă şi îl ura pe Kenner pentru asta. Nu-şi dorea altceva decît să plece de acolo. Nu mai voia să se gîndească la Annie şi la cuvinte precum „tortură" şi „crimă"

– La naiba, toată lumea ştia că o băteai.

– Dar nu aş fi făcut niciodată... se opri şi înghiţi în sec, amintindu-şi de bîrfele pe care le auzise. Toată lumea din oraş nu vorbea decît de ce descoperiseră turiştii aceia. N-aş fi făcut niciodată aşa ceva. Niciodată.

– Adică asta? Kenner scoase din mapă fotografiile color făcute la locul crimei şi le aruncă pe masă.

Pentru o secundă lungă, terifiantă, Tony privi la corpul hăcuit al soţiei sale, creierul său catalogînd atrocităţile ori-

bile, eşarfa înnodată în jurul gîtului ei, tăieturile de cuţit de pe sîni, pîntec şi coapse. În acea singură secundă, acele imagini i se imprimară pe creier. Pielea, îngrozitor de palidă, pătată de vînătăi, despicată în unele locuri sau zdrelită în altele. Şi ochii ei. Ochii aceia căprui, mari şi frumoşi, înghețați într-o expresie de groază.

– Probabil că arată mai rău decît arăta atunci cînd i-ai aruncat cadavrul, îi zise Kener cu răceală. A stat în golf cîteva zile. Am avut noroc că am mai găsit ceva, dacă ținem cont de peşti şi de aligatori, şi...

Tony aruncă pozele de pe masă cu un răcnet de durere, apoi întoarse capul şi vărsă pe podea.

– Annie! Dumnezeule, Annie! urlă el, suspinînd îndurerat. Se ridică cocoşat din cauza durerii tetribile pe care o simțea, apoi se prăbuşi în genunchi într-un colț.

Kenner se încruntă şi oftă. Începu să adune pozele, avînd grijă să nu se uite la ele, după care le puse la loc în mapă. Mirosul neplăcut de vomă îi ardea nările, dar nu din cauza asta avea un gust neplăcut în gură.

Tare mult şi-ar fi dorit ca Gerard să fi fost vinovatul, mai ales că îşi închipuise sincer că ar fi putut comite crima. O mărturisire ar fi justificat pe deplin chinul la care-l supusese.

Era de mii de ori mai mulțumitor să torturezi un vinovat decît un şoț îndurerat.

– Eşti liber să pleci, îi zise încet, apoi ieşi din cameră.

Uşa alăturată de pe hol se deschise, iar Danjermond ieşi din cameră calm şi liniştit, neafectat de ceea ce văzuse prin geamul-oglindă spre camera de interogatoriu.

– Doamne, eşti un nemernic fără milă, îi zise lui Kenner.

Şeriful îl privi cum îşi îndrepta butonii de onyx de la manşete.

– Nu, răspunse. Cel care a ucis-o pe Annie Delahoussaye-Gerard este un nemernic fără milă. Eu vreau numai să-l prind.

Danjermond îl privi uşor încruntat.

– Şi nu crezi că Gerard e vinovat?

Şeriful clătină din cap şi-şi scoase o ţigară pe care o lăsă să-i atîrne dintre buze.

– Doar l-ai văzut.

– Poate că s-a prefăcut. Sau poate că am fost martori la regretele lui abjecte.

– Dacă a jucat teatru, atunci merită un *Oscar*. Aprinse un chibrit şi-l feri în căuşul palmelor, de parcă pe hol ar fi bătut vîntul. Ca să alunge mirosul neplăcut care-i rămăsese în nări, trase cu putere din ţigară, inhală fumul în plămîni şi-l elimină pe nări. Tocmai am primit un telefon de la şeriful din parohia St. Martin, unde au găsit ultima fată moartă. Toate dovezile indică fapul că acelaşi nemernic a lucrat-o şi pe Annie.

Aruncă băţul de chibrit pe podea şi-l zdrobi cu vîrful cizmei.

– O să-l prind pe nemernicul ăsta, jură deodată. Nimeni nu face aşa ceva în parohia mea şi apoi să scape cu faţa curată.

Danjermond zîmbi cu cinism.

– Apreciez atitudinea ta. Criminalii care scapă nepedepsiţi nu mă ajută cu nimic în carieră. Kenner îl privi cu duritate cu ochii îngustaţi din cauza fumului.

– Mă fut în cariera ta, Danjermond. Eu unul am nevastă şi două fete. Dacă maniacul ăsta vine să adulmece tocmai în teritoriul meu, o să-i smulg beregata.

Se întoarse şi o porni spre biroul lui. Danjermond îl urmă, mergînd la fel de graţios ca o felină pe lîngă şeriful cu pas de cowboy.

– Alegătorii noştri pot fi recunoscători că ai sensibilitatea unui *pit bull*, şerifule.

– Mda, iar eu sînt destul de dat naibii ca să iau cuvintele tale ca pe un compliment. Aruncă o privire pe geamul care dădea în biroul său şi îl apucă durerea de cap atunci cînd văzu profilul lui Laurel Chandler în penumbră.

– La naiba, numai de asta n-aveam nevoie. Probabil că a venit să-mi spună că Jimmy Lee Baldwin e criminalul nostru.

Danjermond privi pe după stor la chipul feminin al lui

Laurel Chandler şi la bărbia fermă. Stătea pe scaunul din faţa mesei de lucru a lui Kenner, picior peste picior.

– Se pare că multă lume se cam fereşte de ea.

Kenner fornăi nemulţumit şi stinse ţigara în pământul uscat din ghiveciul de fiori de lîngă biroul secretarei.

– Are reputaţia că aduce numai necazuri, iar eu nu am nevoie de altele tocmai acum.

Laurel ieşi după interviul cu Kenner simţindu-se ca şi cum ar fi făcut trei runde de box cu inspectorul Harry. Cum naiba fusese ales în postul de şerif nu-şi putea imagina. În mod sigur nu încercase să-i farmece pe alegători. Probabil că bieţii oameni fuseseră prea speriaţi să nu voteze pentru el. Fiind genul de individ care-şi apăra teritoriul, la început se repezise la ea pentru că-i invadase biroul. După care îi spusese fără menajamente că avea alte lucruri mai bune de făcut. Se mai calmase oarecum atunci cînd îi explicase că cei din familia Delahoussaye nu înţelegau procedurile de la poliţie şi că doriseră să aibă o persoană de legătură între ei şi şerif.

Morocănos, îi dăduse cîteva detalii cu privire la mersul investigaţiei. Din cauza naturii urgente a cazului, deja se făcea autopsia. Nu putea spune cînd avea să fie eliberat corpul. Nu voise să-i spună dacă aveau ceva dovezi materiale solide. Nu se făcuseră nici un fel de arestări.

– Dar l-ai adus aici pe Tony Gerard pentru un interogatoriu.

Kenner o privi înfuriat.

– E ceva ce ştie toată lumea, domnule şerif. Trăim într-un oraş mic.

Kenner îşi aprinsese o ţigară, trăgînd încet fumul în piept.

– Da, l-am adus aici. Am avut o mică discuţie.

– Cred că ştii că soţia lui a avut relaţii şi cu alţi bărbaţi.

– Vrei să-mi spui că ei au făcut-o? Că a fost un fel de conspiraţie afurisită? Da, ştiu, te pricepi la astfel de căcaturi.

– Nu-ţi sugerez absolut nimic.

Dar ar fi vrut să-i spună să facă ceva ce ar fi fost imposibil din punct de vedere anatomic, îşi spuse furioasă în timp ce mărşăluia pe hol ca un soldat. El o etichetase drept nebună şi toate sugestiile ei erau considerate imediat drept istericalele unei femei cu minţile duse. Desigur, fiind un soi de om din Neandrethal, probabil că s-ar fi îndoit chiar dacă i-ar fi spus că pământul e rotund. Se gîndi cu răutate la specia de indivizi din arborele lui genealogic şi chiar zîmbi cînd şi-i imagină pe aceştia ca pe nişte urangutani cu ochi mijiţi şi cu cîte o ţigară lipită de buzele aproape inexistente.

– Am văzut oameni care au fost condamnaţi pe baza unui astfel de zîmbet.

Danjermod ieşi din micul alcov care adăpostea ţîşnitoarea, materializîndu-se deodată în faţa ei. Laurel tresări deodată şi se abţinu să se retragă lîngă perete. Privi spre procurorul districtual considerînd amuzamentul din ochii lui verzi iritant şi nepotrivit, probabil aşa cum fusese şi zîmbetul ei.

– Ar trebui să fiu cel puţin amendată, îi zise privindu-l cu şiretenie. Deformare fizică a caracterului.

El îşi lăsă capul într-o parte.

– Nu cred că există aşa ceva în legile statului Louisiana.

– Asta înseamnă că am scăpat, mai ales dacă Kenner nu e în stare să citească în minţile oamenilor.

– Cred că talentele lui sînt într-un alt domeniu.

Laurel fornăi dispreţuitoare, încrucişă braţele la piept şi lăsă să i se vadă mînia.

– Da, sînt sigură că e un adevărat geniu al camerei de tortură, dar eu nu consider chestia asta distractivă.

– Nu? chicoti Danjermond, după care între ei se lăsă tăcerea. Procurorul era prea ocupat ca să-i cerceteze chipul. Ce s-a întîmplat, Laurel? o întrebă cu blîndeţe.

Tonul cu care-i vorbise o lăsă pe moment fără grai. Avea sentimentul, în timp ce-i privea faţa frumoasă, că el deja derula cîteva scenarii posibile în minte. Fierbinţi, întunecate, erotice.

Aerul dintre ei părea încărcat deodată de sexualitate. Avea sentimentul că acea sexualitate o cuprindea din toate părțile, penetrîndu-i hainele. Simți un fior delicat de excitare şi apoi ceva foarte asemănător repulsiei. Nu era sigură că-şi înțelegea prea bine reacțiile.

– Am putea discuta în timpul mesei de prînz, îi zise el încet, privindu-i buzele. Îşi mîngîie cravata de mătase de parcă ar fi fost pielea iubitei. Glasul i se înmuie, devenind la fel de plăcut precum catifeaua. Sau după aceea.

– Mi se pare o sugestie extrem de nepotrivită, domnule Danjermond, îi zise Laurel cu răceală, dorindu-şi să apară cineva care să rupă acea tensiune sexuală dintre ei sau cel puțin să fie martor la ea. Dar după aceea avu sentimentul neplăcut că nimeni altcineva nu ar fi observat şi nu ar fi simțit nimic. Semnalele pe care le trimitea el erau destinate numai ei.

Băgîndu-şi mîinile în buzunarele pantalonilor maronii, îi zîmbi, lăsîndu-i impresia că era o formă de viață superioară care luase doar înfățişarea unui simplu muritor doar ca să se amuze.

– Nu cred că am încălcat bunele maniere atunci cînd te-am invitat la masă.

Încă o dată reuşise s-o bage într-un colț. Acest lucru o deranja foarte tare. Dacă dorea să-i contrazică afirmația, atunci era nevoită să aducă vorba de tensiunea sexuală dintre ei şi insinuările voalate.

Sau poate că-şi imagina totul. Poate că simțea o asemenea aversiune la gîndul că Vivian îl alesese drept cel mai bun candidat pentru postul de ginere, încît interpreta greşit tot ce-i spunea. Oricum ar fi fost, nu avea destulă energie ca să-l mai suporte.

– Mulțumesc de invitație, îi zise calmă. Mi-e teamă că am deja alte planuri.

Danjermond ridică dintr-o sprînceană.

– Cu un alt bărbat?

– Cu mătuşa mea. Deşi asta nu este treaba dumitale.

El îi zîmbi arătîndu-şi dantura perfectă.

– Mi-ar plăcea să ştiu dacă am sau nu concurență.

– Ți-am mai spus şi înainte, rosti Laurel fără răbdare. Nu caut să mă implic în nici un fel de relație deocamdată.'

Cuvîntul „mincinoaso" îi răsună în minte, iar Laurel avu sentimentul neplăcut că şi Danjermond îl auzise. Chiar şi aşa, trebuia să i-o spună chiar el în față. Ea una nu avea să aducă vorba de Jack Boudreaux. Şi în acel moment, îşi dorea la modul sincer să nu fi auzit niciodată de numele lui.

– Uneori primim anumite lucruri la care nu ne-am fi aşteptat, nu eşti de acord, Laurel? îi zise el.

Nu-i plăcuse răspunsul ei. Laurel vedea bine în ochii lui, care deveniseră reci precum gheața şi care-i dezvăluiau astfel adevăratul caracter. Treaba lui. Ea una nu voia să aibă ceva de-a face cu el, din punct de vedere emoțional sau altminteri.

– Annie Delahoussaye a primit cu siguranță ceva la care nu se aştepta, îi zise ea, trecînd la un alt subiect. Doamne, ce oribil că tocmai crima i se părea un teritoriu mai sigur decît relațiile personale.

– Ai venit aici în beneficiul ei, Laurel? Pentru cineva care susține că nu vrea să revină la muncă, petreci foarte multă vreme prin tribunal. Părea amuzat şi mulțumit, şi Laurel bănuia că se aştepta ca ea să vină spăşită şi să-i ceară un post.

– Părinții ei mi-au cerut să fiu omul lor de legătură cu departamentul şerifului, îi zise. Sînt devastați, firește, iar Kenner nu e tocmai genul de om care să aibă răbdare să explice ceva, ca să nu mai pomenesc că simpatia şi compasiunea sînt nişte concepte total străine de el.

Danjermond încuviință din cap.

– E un om dur. O să-ți spună că în domeniul lui simpatia nu-şi are rostul.

– Da? Ei bine, se înşeală.

– Nu zău? rosti el cu duritate. Simpatia poate fi considerată de cele mai multe ori o slăbiciune, un punct vulnerabil. Poate trage o persoană în situația în care perspectiva devine cețoasă şi emoțiile iau locul logicii. În facultate am fost învățați să nu ne permitem să ne implicăm emoțional,

nu, Laurel? După cum bine ştii, rezultatele pot fi dezastruoase.

Aşa cum descoperise singură în Comitatul Scott.

Nu ar fi putut s-o taie mai bine nici cu un busturiu. Şi o făcuse cu uşurinţă, fără cel mai mic efort, plin de subtilitate. Din nou, Laurel se văzu pusă în situaţia de a nu răspunde pentru a nu se incrimina. Avea sentimentul pregnant că astfel o pedepsea pentru că nu-i acceptase invitaţia la masă, deşi nu-l putea acuza. Cel mai bine era să recunoască cinstit că era un oponent greu de învins şi să plece naibii de acolo.

Se uită nepoliticoasă la ceas şi rosti:

– Vai de mine, ia te uită ce tîrziu e. Trebuie să plec.

Danjermond se înclină uşor în faţa ei.

– La revedere, Laurel.

Laurel plecă de la tribunal secătuită de puteri. Întîlnirea cu Kenner fusese şi aşa destul de neplăcută, dar cea cu Danjermond îi lăsase impresia că de abia scăpase din cuşca unui tigru. Era chipeş, avea farmec, dar exista o anume putere, un ego, un temperament care nu se armoniza deloc cu înfăţişarea plăcută. De data asta întinsese laba, asemenea unui tigru, şi o lovise cu ghearele, la fel de ascuţite ca nişte lame. Laurel îi mulţumi lui Dumnezeu că nu trebuia să-l înfrunte în sala de judecată.

Lăsase maşina parcată la umbra unui copac şi, cînd se urcă la volan, tensiunea care o surprinsese de dimineaţă dispăru deodată, lăsînd-o epuizată. O clipă se uită la ce se petrecea de cealaltă parte a străzii, la bătrînii care se adunau acolo în fiecare dimineaţă, în faţa magazinului de fierărie. O femeie ieşi din magazin ţinîndu-şi fiica de mînă, deşi aceasta se considera probabil prea mare pentru un asemenea tratament.

Toată lumea părea să se gîndească la Annie Delahoussaye.

Oare şi Jack se gîndea tot la ea?

– La naiba, şopti Laurel, oftînd din cauza greutăţii pe care o simţea drept pe inimă. Imaginea lui îi răsări în minte, expresia tristă din ochii lui, chipul aspru. Îi văzuse expresia

toată seara şi îi ascultase glasul răguşit. *„Am destule cadavre pe conştiinţă ca să- mi ajungă cît 'oi trăi..."*

Poate că se referise la munca lui, doar o făcuse pe mercenarul cinic de fiecare dată cînd adusese vorba despre acest lucru. Scria romane de groază pentru bani. Ar fi susţinut că nu întîlnea probleme în distingerea realităţii de ficţiune. Gîndurile i se întoarseră la puţinele informaţii pe care i-le furnizase el despre perioada în care fusese avocatul corporaţiei *Tristar Chemical*. Aceea nu fusese o ocupaţie violentă. Cu toate astea, de fiecare dată cînd încerca să alunge acele gînduri, ceva o reţinea. Se prăbuşise în flăcări, îi spusese el, şi doborîse şi compania. De ce?

Intuiţia îi spunea că putea găsi o parte din răspunsuri la Houston, acolo unde era sediul companiei. Avea cunoştinţe acolo, putea să dea un telefon... latura ei pragmatică îi spuse că era mai bine să nu cerceteze. I-ar fi fost mult mai bine dacă-l lăsa pe Jack deoparte cu tot cu dispoziţia lui întunecată. Era evident că avea probleme pe care trebuia să le rezolve de unul singur sau să se scufunde în miasma lor, aşa cum o făcuse pînă atunci. Ca pereche ar fi fost dezastruoşi, amîndoi răniţi, căutînd sprijin unul la celălalt, acolo unde nu exista aşa ceva. El oricum n-o voia. Nu permanent. Se distraseră bine laolaltă, aşa cum era şi motto-ul lui. Asta era tot ce dorea Jack.

Ignoră durerea şi se întinse spre cheile din contact, pornind motorul şi instalaţia de aer condiţionat. De cîte ori spusese că nu căuta o relaţie? Nu era în stare, din punct de vedere emoţional, să lege una. Îl acceptase doar ca amant, era altceva; voise să simtă şi plăcere, să trăiască puţin. Îşi spuse singură că nici nu dorea altceva mai mult de la el, după care se sili să uite cum se simţise în braţele lui atunci cînd plînsese.

Felurile de la prînz erau simple, roşii umplute şi salată verde, deşi nimeni nu părea aă aibă poftă de mîncare. Se instalaseră la masa de pe terasă, privind spre grădina plină de flori.

Fie că o făcuse deliberat sau nu, Laurel considera că

mătuşa Caroline alesese terasa pentru a lua prînzul pentru a fi înconjurate de frumuseţe, mai ales acum cînd în oraş nu se vorbea despre altceva decît despre crime şi urîţenie... Aşa cum stăteau aşezate la masă, vîntul le aducea în faţă mirosul de gardenii şi petunii. Puteau asculta cîntecele păsărilor şi puteau admira verdeaţa.

– Eu nu ştiu încotro se îndreaptă lumea asta, rosti mama Pearl dînd din cap. Scoase o bucată de carne de pui din roşie mişcînd furioasă furculiţa. După aceea, îşi trecu mîna peste buze, de parcă i-ar fi părut rău că deschisese gura. Ochii i se umplură de lacrimi.

Caroline se juca cu salata din farfurie. Aerul ei obişnuit de regină aproape că dispăruse, alungat de evenimente, dar continua să fie stăpîna de la Belle Riviere, conducătoarea lor, piatra lor de hotar, drept pentru care încerca să se comporte ca atare. Inspirînd adînc, ca pentru a se fortifica, şi-şi îndreptă şi umerii.

– Lumea a fost un loc al violenţei încă de pe vremea lui Cain, rosti ea încet. Nu e mai rea acum decît era atunci. Nouă ni se pare aşa pentru că violenţa a apărut deodată atît de aproape de casă.

Mama Pearl o privi cu dezaprobare şi se ridică de la masă.

– Spune-i chestia asta lui T-Grace Delahoussaye. Trebuie să văd ce face prăjitura.

Mormăind nemulţumită, intră în casă, fusta lungă a rochiei de bumbac unduindu-se la fiecare pas. Caroline o privi îndepărtîndu-se, simţindu-se neajutorată. Nu putea face nimic ca să mai alunge teama, furia şi tristeţea care-i cuprinsese pe toţi. Se întoarse spre Laurel care ciugulea din umplutura roşiei.

– Dar tu cum te mai simţi, scumpo?

– Bine. Răspunsul acesta venise automat pe buzele ei. Caroline aştepta cu răbdare să audă ceva care să fie mai aproape de adevăr.

Resemnîndu-se în faţa inevitabilului, Laurel lăsă furculiţa în farfurie şi-şi sprijini coatele de suprafaţa rece a mesei.

– Mă simt mai puternică decît înainte, rosti, puțin uimită de propria-i afirmație. Dar cu toate cîte s-au întîmplat... faptul că m- am lăsat implicată... o parte din mine şi-ar dori foarte mult să fug de aici undeva în vreo stațiune unde să nu cunosc pe nimeni.

Caroline întinse mîna peste masă şi strînse degetele nepoatei sale într-un gest de afecțiune.

– Dar n-o s-o faci.

Să plece acum, cînd le promisese soților Delahoussaye că avea să-i ajute şi cu tensiunea prezentă între ea şi Savannah, nu putea fugi ca o laşă. Nu putea pleca, pentru că atunci nu ar mai fi putut trăi cu conştiința încărcată.

– Nu, n-o s-o fac.

Caroline o strînse de mînă, plină de dragoste şi simpatie.

– Tatăl tău ar fi fost tare mîndru de tine, îi zise răguşită. Eu sînt foarte mîndră de tine.

Laurel nu ştia pentru ce era atît de mîndră mătuşa ei, dar nu îndrăzni să spună nimic. Nu spuse nimic preț de un minut de teamă să nu izbucnească în lacrimi. Rămase cu privirea ațintită asupra florilor din grădină.

Bănuia că majoritatea oamenilor din oraş le acordau o atenție specială familiilor, fiind conştienți de faptul că cei dragi puteau să dispară într-o clipită, fără să mai apuce să-şi ia rămas bun. În ziua aceea viața părea mult mai prețioasă, mai plăcută, merita trăită din plin.

Revenindu-şi din reverie, îşi retrase cu blîndețe degetele din mîna lui Caroline şi se întinse spre teancul de corespondență.

– Ai cîteva scrisori interesante azi, îi zise, verificînd plicurile. Scoase la iveală cîteva plicuri de bună calitate, fiecare cu o altă marcă poştală, Biloxi, New Orleans, Natchez, toate avînd scrisuri feminine. Unul dintre ele chiar mirosea delicat a iasomie.

Caroline le acceptă, îşi puse ochelarii pe nasul fin şi începu să citească adresele.

– Ce plăcut să primesc veşti de la prieteni tocmai într-o asemenea zi teribilă.

– Vechi prieteni de la şcoală? o întrebă Laurel, privindu-şi cu atenţie mătuşa, care tocmai desfăcea plicurile. Sau sînt scrisori de afaceri?

– Mda... sînt doar prieteni.

Laurel se mustră pentru curiozitatea de care dăduse dovadă. Nu avea nici o treabă să-şi vîre nasul în treburile lui Caroline. Desigur, probabil că Savannah ar fi întrebat-o de-a dreptul.

– Nu-mi vine să cred că Savannah doarme aşa de mult, murmură ea, întrebîndu-se dacă nu ar fi fost mai bine dacă ar fi lămurit lucrurile dintre ele. Certurile nu-şi aveau rostul cînd viaţa era şi aşa prea scurtă. Ar fi putut petrece restul zilei împreună, mergînd pe undeva. Ce zici, să îndrăznesc s-o trezesc sub pretextul că voiam să-i dau factura pentru cartea de credit?

– Cum? Oh... Caroline îşi ridică privirea din scrisoare. Savannah nici nu e acasă, dragă.

– Dar unde s-a dus? întrebă Laurel, supărată că ziua minunată pe care şi-o imaginase nu avea să devină realitate. Mai clar, cum de a plecat de acasă? Eu am avut maşina cu mine toată dimineaţa.

– Nu sînt sigură. Poate că a luat-o vreun prieten. Nu pot să spun, pentru că eram la magazin. De ce, aveaţi nişte planuri împreună?

– Nu. Dar ieri chiar vorbeam să petrecem ceva vreme laolaltă. Voia să mergem pe undeva chiar ieri, dar după aceea a apărut Jack.

– Ştiu sigur că ieri a plecat furioasă foc, răspunse Caroline, împăturind o scrisoare roz. Să înţeleg deci că nu este de acord că te întîlneşti cu domnul Boudreaux?

– Nu cred că Jack e problema, răspunse încruntată. Se luptă cu sine o clipă şi apoi decise să-i mărturisească îngrijorarea ei mătuşii. Sînt îngrijorată din cauza ei. Pare atît de...volatilă. Într-o clipă e veselă şi în cealaltă e la pămînt din cauza nervilor. Duminică s-a luat efectiv la bătaie cu Annie Gerrard. Bătaie cu pumnii, mătuşă Caroline. Pe cuvînt că sînt speriată de ce ar putea să mai facă.

Caroline puse scrisorile deoparte şi-şi aşeză ochelarii

peste ele, cu o expresie serioasă.

– O vreme s-a dus la un psihiatru din Lafayette. Cred că ar fi putut s-o ajute, însă n-a vrut să-l mai vadă.

Evident. Tot aşa cum nu rămăsese niciodată prea mult într-o slujbă şi nu se ocupase de altceva care ar fi putut s-o ajute să-şi ofere un alt ţel în viaţă care să nu includă automat şi sexul. Laurel îşi strînse pumnii.

– E decisă să lase trecutul să-i conducă viaţa, să-i dicteze cine şi ce este. Mai deunăzi ne-am certat cumplit din cauza asta. Mi-am pierdut cumpătul, dar mă înfurii cumplit cînd văd cum îşi iroseşte viaţa pentru ceva ce s-a terminat cu cincisprezece ani în urmă.

O clipă Caroline rămase tăcută. Se mulţumi să se joace cu cercelul greu de aur, lăsînd cuvintele lui Laurel să plutească în aer, nu pentru ea, ci pentru nepoata ei.

– Spune-mi, îi zise în cele din urmă, îi mai visezi şi acum pe copiii ăia din Comitatul Scott?

Schimbarea bruscă a subiectului o zăpăci pe Laurel. Întrebarea îi aduse în minte feţişoarele lor şi, o clipă, se văzu nevoită să lupte cu ea ca să le trimită în compartimentul acela special din creierul ei.

– Da, murmură.

– Dar totul s-a terminat demult, continuă Caroline. De ce nu vrei să înţelegi treaba asta?

– Pentru că i-am dezamăgit, răspunse Laurel, încordîndu-se sub povara vinovăţiei. A fost vina mea. Merit să fiu hăituită de...

– Nu, rosti Caroline cu duritate. Nu, repetă. Ai făcut tot ce ai putut. Nu aveai cum să-l controlezi pe procurorul general sau lipsa de dovezi, sau ceea ce au făcut ceilalţi membri ai comunităţii; cu toate astea, te chinui singură şi laşi această parte a trecutului să te conducă.

Laurel nu încercă să mai discute despre culpabilitatea ei, mai ales că ştia prea bine care era adevărul. Oricum, nu avea nici o legătură cu ceea ce discutau înainte.

– Vrei să spui că Savannah se învinuieşte singură pentru abuzurile la care a fost supusă? întrebă neîncrezătoare. Dar ceea ce s-a întîmplat a fost numai vina lui Ross.

A violat-o pur şi simplu! Nu văd de ce ar crede că a fost vina ei.

Caroline o privi o clipă, apoi rosti:

– Crezi că nu? Savannah este o creatură frumoasă, senzuală, sexuală. Întotdeauna a fost aşa. Chiar şi în copilărie avea o anumită putere asupra bărbaţilor şi o ştia prea bine. Tu crezi că ea nu s-a învinuit deloc pentru că a fost atrăgătoare pentru Ross sau că acesta n-a profitat de fiecare ocazie ca să arunce vina pe ea? El este şi a fost dintotdeauna un om slab, a furat meritele altora şi a arătat cu degetul pe toţi ceilalţi.

Laurel simţi cum ura ei pentru Ross Leighton sporea tot mai mult, cu atît mai mult cu cît ştia că Ross nu plătise pentru crima înfăptuită. Justiţia nu fusese servită. O parte din vină îi aparţinea, ştia prea bine, pentru că încă o împovăra îngrozitor.

Măcar dacă ar fi găsit curajul să-i spună mamei sau măcar mătuşii Caroline. Dar nu îndrăznise. Vivian încă nu avea habar de atrocităţile soţului ei. Caroline aflase adevărul mulţi ani după consumarea crimei. Pentru Savannah nu existase dreptate... De aceea Laurel căutase să le facă dreptate altora.

„Nu încerc să mă revanşez pentru ceva!"

Doamne, ce minciună. Ce ipocrită era.

Caroline se ridică graţioasă de la masă şi-şi vîrî scrisorile în buzunarul mare al fustei, după care o îmbrăţişă pe Laurel de la spate.

– Trecutul este mereu alături de noi, Laurel, îi zise cu blîndeţe. Este o parte a noastră pe care n-o putem ignora sau abandona. Şi nu este uşor să-l păstrăm în spatele nostru, acolo unde îi e locul. Încearcă să ţii minte ce ţi-am spus, atît pentru tine, cît şi pentru sora ta.

O sărută pe tîmplă şi intră în casă, lăsînd-o pe Laurel pe terasă ca să asculte cîntecul păsărilor şi să se gîndească. După ce gîndurile i se învălătuciră în minte dîndu-i o durere de cap cumplită, Laurel începu să sorteze iar corespondenţa. În partea de jos a teancului era un plic fără adresă.

Curioasă, îl desfăcu şi scoase dinăuntru un lanţ de aur cu un fluture mic ca medalion. Ridică lanţul şi privi fluturele, cuprinsă deodată de fiori de groază.

Rotiţele din mintea ei începură să se rotească automat, căutînd o explicaţie logică pentru acel lanţ. Era al lui Savannah, deşi gusturile ei erau mult mai costisitoare. Poate că uitase lanţul pe scaunul maşinii, dar de ce era pus într-un plic?

Nici un răspuns nu o satisfăcea îndeajuns şi nu explica ce era cu fiorii aceia reci de pe spinare.

În biroul său de la tribunalul parohiei Partout, Duwayne Kenner era aplecat peste masa de lucru, în timp ce tîmplele îi pulsau dureros. Examina copiile trimise prin fax ale rapoartelor despre celelalte crime petrecute în patru parohii. Ochii lui cercetau fotografiile pe care i le adusese şeriful din St. Martin, care înfăţişau cadavrul lui Jennifer Verret, pe care o găsiseră moartă duminică dimineaţa, strangulată cu o eşarfă şi mutilată. De cealaltă parte a mesei stătea Danjermond, care-şi răsucea de zor inelul cu sigiliu de pe deget.

– Nu mai am nici o îndoială, mormăi Kenner, răguşit din cauza celor două pachete de Camel pe care le fumase. Avem de-a face cu acelaşi criminal.

– Se potrivesc toate detaliile?

– Pînă acum. Vom ştii mai multe atunci cînd o să primesc raportul autopsiei lui Annie Gerrard, dar în principal se potriveşte totul, eşarfa de mătase, acelaşi tipar al rănilor de cuţit. Mai mult, exact detaliile care au fost ţinute departe de presă se potrivesc, eliminînd astfel posibilitatea unei crime la indigo.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi urmele de pe încheieturile mîinilor şi glezne, şi faptul că de pe corpul fiecărei femei a fost luată cîte o bijuterie. Nemernicul de psihopat probabil că le păstrează ca amintire, murmură îngreţoşat. Lasă că aflu eu atunci cînd o să-l prind. Şi jur pe Dumnezeu că pun eu mîna pe el.

19

Cele mai neplăcute impulsuri ale lui Vivian erau cele spontane. Laurel îşi mai amintea încă de zilele în care mama ei strica rutina zilnică şi tulbura viaţa liniştită a celor de la Beauvoir, încercînd frenetică să facă ceva spontan, ceva ce i se părea grozav de iscusit sau distractiv, aşa cum evenimentele în sine nu erau niciodată. Acele momente erau disperate şi nu împlineau niciodată aşteptările. Nu se asemănau deloc cu aventurile spontane ale tatălui ei care erau în mod invariabil minunate, deşi nu fuseseră plănuite.

„Savurează clipa şi ia tot ce-ţi poate oferi." Tatăl ei spusese mereu acest lucru cu acea bucurie de a trăi în privire.

Vivian îşi savurase momentele ei cu lăcomie, încercînd să le desprindă cu totul din ţesătura timpului. Lui Laurel îi fusese întotdeauna milă de mama ei din acest motiv. Vivian nu era genul de persoană care să facă ceva spontan. Se simţea mereu obligată să încerce şi de aceea se străduia prea mult, ceea ce o întristase adesea pe Laurel, mai ales că atunci cînd aşa ceva ducea în cele din urmă la o criză de deprimare.

Poate de aceea, atunci cînd o sunase Vivian ca s-o invite la masă, şi ca să discute ca „între fete"– Doamne fereşte de aşa ceva –, Laurel nu izbutise să găsească o scuză potrivită în cele cinci secunde trebuincioase. Sau poate că nici nu voise o scuză, mai ales că toată ziua se gîndise la familie şi la surprizele neplăcute pe care le rezerva viaţa.

Savannah mai mult ca sigur că ar fi venit cu un comentariu sarcastic. Dar Savannah încă nu se întorsese din peregrinările ei.

De aceea acceptase invitația resemnată şi oprise mecanismul intern de autoexaminare. Se întîlniră într-una dintre încăperile mici şi elegante de la clubul *Wisteria,* trăncănind cît timp mîncară prepeliță umplută şi biban proaspăt. Clubul fusese deschis într-un conac stil grecesc, pe ceea ce fusese odinioară cea mai mare plantație de indigo din parohie.

Casa şi terenurile aferente fuseseră restaurate cu meticulozitate şi păstrate cu grijă, existînd încă chiar şi căsuțele sclavilor, care fuseseră transformate în depozite pentru echipamentele de golf. Angajații clubului erau aproape toți negri şi nimeni nu-i ofensa dacă-i asemuia cu sclavii din trecut, mai ales că membrii clubului erau în totalitate albi.

Laurel gustă din biban şi se gîndi cu părere de rău la cum ar fi putut petrece acea zi cu Savannah, undeva departe de clubul acela. Maică-sa stătea în fața ei la masă, în elementul ei, cu părul blond-cenuşiu frumos coafat, cu un sacou uşor albastru, care-i scotea în relief culoarea ochilor. Pe sub haină purta o bluză albă delicată, cu dungi albastre, iar în urechi avea cercei cu safire.

– Lumea a înnebunit de tot, declară Vivian, înfigînd furculița într-o boabă de mazăre. Mestecă delicat, aşa cum trebuia să facă o doamnă, savurînd gustul plăcut al mîncării. Femei care au fost omorîte în curtea noastră din spate, cum s-ar spune. Lunatici care aleargă nestingheriți prin oraş în miez de noapte. Spune-mi şi mie de ce ar vrea cineva să vandalizeze sanatoriul St. Joseph, speriindu-i pe bieții bătrîni?

Laurel deveni deodată atentă.

– St. Joseph?

– Da. Vivian luă cuțitul şi tăie o bucată din pieptul de prepeliță. A scris tot felul de obscenități pe pereții exteriori, mai ales în fața unei ferestre, a lăsat o mizerie cumplită pe peluză, despre care nici nu vreau să-mi mai amintesc, şi a lovit în geamuri urlînd. Este ceva de neimaginat.

– Şi au prins pe acea persoană? întrebă Laurel cu grijă.

– Nu. Individa a fugit urlînd în noapte.

Laurel simți cum o treceau fiori reci pe spate.

– Era o femeie?

– Da. O femeie. Poți să-ți imaginezi așa ceva? Desigur, cu toții ne așteptăm ca astfel de acte de huliganism să fie întreprinse de tineri, dar în nici un caz de femei. Vivian se cutremură delicat. După cum bine știi, m-am oferit voluntar să lucrez la bibliotecă. Asta a fost ziua mea în care să duc unele cărți la sanatoriu. Ridilia Montrose îl asistă pe coordonatorul activității în zilele de miercuri. Îți mai aduci aminte de Ridilia, nu, Laurel? Fiica ei, Faith Anne, era cea cu dinții încălecați și care în cele din urmă a fost aleasă regina balului? Care s-a măritat cu un finanțist din Birmingham? Ridilia mi-a spus că sigur a fost o femeie, pentru că a discutat despre treaba asta cu echipa care a lucrat în noaptea aceea.

Își strînse buzele subțiri și scuturâ din cap.

– Niște evenimente teribile. Pot să jur că unii oameni se înmulțesc la întîmplare și-și lasă copiii să se sălbăticească de tot. Sîngele e cel care contează pînă la urmă, rosti pe un ton important. Ca întotdeauna, Laurel își muşcă buzele ca să nu o contrazică. În fine, cel mai rău îmi pare de biata Astor Cooper. Toate astea s-au petrecut chiar în fața ferestrei ei. Poți să-ți închipui așa ceva?

Laurel simți cum îi venea rău.

– Astor Cooper? întrebă cu greu, în timp ce mintea el punea faptele cap la cap.

– Da. Soțul ei e Conroy Cooper, scriitorul celebru, cel care a cîștigat Premiul Pulitzer. Un om fermecător. Atît de generos cu organizațiile caritabile din partea locului. E o tragedie că soția lui suferă de această boală oribilă. Alzheimer. Mi s-a spus că rudele ei din Memphis sînt absolut fermecătoare. Mai mare ruşinea. Ridilia mi-a spus că domnul Cooper s-a arătat îngrozit de acele acte de vandalism. Este atît de loial soției sale...

Laurel își lăsă mîinile în poală, încercînd să nu se prindă de masă ca să nu cadă. În timp ce mama ei continua să vorbească înfocată despre caracterul frumos al lui Conroy Cooper, Laurel auzea din nou cuvintele lui Savannah de-

spre soția lui Cooper. Greața devenise greu de suportat. Nu era cu putință, își spuse singură. Pur și simplu nu se putea. Savannah avea destule probleme, dar nu ar fi apelat la... Însă își aminti deodată cum se bătuse cu Annie Delahoussaye, urlînd ca o apucată și tăvălindu-se pe jos la *Frenchie's*.

– Laurel? Laurel? Tonul ascuțit al maică-sii o readuse la realitate. Vivian se încrunta spre ea. André vrea să știe dacă ai terminat cu peștele.

– Îmi pare rău, rosti Laurel netezind șervetul din poală. Riscă o privire în direcția lui André, care o privea răbdător. Da, mulțumesc. A fost excelent. Scuzele mele bucătarului pentru că n-am putut mînca tot.

Cît fură luate farfuriile și masa curățată de firimituri, Vivian își studie fiica și sorbi din vin.

– Am auzit că ai fost la tribunal de două ori săptămîna asta. Cei de acolo te văd mai des decît mine.

O ureche neatentă nu ar fi sesizat nota de răutate, dar Laurel o auzi imediat.

– Îmi pare rău, mamă. Am încercat să-i ajut pe soții Delahoussaye

– Nu cred că sînt genul de oameni cu care să...

Laurel ridică mîna ca s-o oprească.

– Nu vrei să sărim peste discuția asta? Pentru că în nici un caz n-o să cădem de acord. În cele din urmă ne vom enerva amîndouă. N-ar fi mai bine să n-o purtăm?

– Desigur, rosti înțepată. Nu contează că pe mine mă interesează numai bunăstarea ta.

Faptul că pe Vivian n-o interesa bunăstarea nimănui decît a ei era un adevăr pe care Laurel decise că era mai bine să-l păstreze doar pentru ea. Dacă o provoca pe mama ei la o ceartă în public, nu avea s-o mai ierte niciodată.

O parte din ea spunea că nu-i păsa, dar adevărul era că nu avea o altă mamă și, după ce o viață întreagă fusese extrem de atentă să n-o supere ca să nu-i piardă dragostea, probabil că nu avea să se mai schimbe.

Exact așa cum nici Vivian nu avea să se mai schimbe

vreodată. Dispoziția lui Vivian se schimbă deodată atunci cînd privi din întîmplare spre intrare. Ca soarele ieşit din nori, zîmbetul apărut pe buze îi lumină fața. Laurel se întoarse ca să vadă cine reuşise un astfel de miracol şi avu parte de o altă surpriză neplăcută.

– Stephen! rosti Vivian, oferindu-i lui Danjermond mîna plină de inele atunci cînd acesta se apropie de masă. El îi prinse ambele mîini şi se aplecă curtenitor înainte să le sărute politicos. Vivian strălucea de încîntare. Se întoarse fericită spre Laurel. Uite, Laurel, dragă, a venit Stephen! Nu-i aşa că-i o surpriză minunată?

Cînd o zbura porcu', îşi spuse Laurel. Apoi se forță să zîmbească, dar arăta ca şi cum ar fi avut o durere de dinți teribilă.

– Domnule Danjermond.

– Stephen, ai venit la timp pentru desert. Haide, spune că vei sta cu noi.

El îi oferi un zîmbet amețitor.

– Cum aş putea refuza oferta de a petrece puțin timp în compania celor mai frumoase două doamne din parohia noastră?

Vivian roşi cuviincios şi-şi flutură genele în direcția lui, bine educată în arta feminină a flirtului.

– Ei bine, doamna de față trebuie să meargă să-şi pudreze nasul. Ține-i de urît lui Laurel, bine?

– Desigur.

Atunci cînd ea se îndepărtă de masă, Danjermond se aşeză pe scaunul liber din dreapta lui Laurel. Şi el, ca şi ea, purta aceleaşi haine cu care-l văzuse la tribunal, costumul cafeniu, cămaşa albă şi cravata elegantă, dar reuşise să treacă ziua fără să se şifoneze, pe cînd Laurel se simțea boțită şi murdară.

Eleganța lui o îmboldea să-şi scoată ochelarii de pe nas şi să-şi pieptene părul, dar se reținu.

– Eşti supărată pe mine, Laurel, observă el.

Laurel îşi încrucişă picioarele şi-şi netezi fusta, fără să se grăbească să-i răspundă. Afară, cerul se înorase şi amenința cu ploaia. Vîntul clătina ramurile copacilor. Lau-

rel privi pe fereastră, întrebîndu-se dacă era înțelept să dea glas gîndurilor sale.

– Nu-mi plac jocurile pe care le faci, domnule Danjermond, îi zise în cele din urmă, întîlnindu-i ochii verzi şi reci.

El ridică mirat o sprînceană.

– Crezi că dacă am venit la club, chestia asta face parte din vreun plan conspirativ? După cum se întîmplă, cinez adesea aici. Cred că eşti de acord că trebuie să mănînc şi eu, nu? În fond şi la urma urmei nu sînt decît un simplu om.

Ochii verzi îi străluceau veseli. Laurel nu-şi dădea seama dacă rîdea de ea sau de afirmația pe care o făcuse înainte, că era doar un simplu om. Oricum, pe ea n-o interesa gluma.

– Ceva nou legat de crimă? îl întrebă, jucîndu-se cu paharul cu apă.

Danjermond rupse o bucată de pîine din coş şi se sprijini de spătarul scaunului, cu aceeaşi aroganță leneşă a unui prinț. Mestecînd îngîndurat, o studie cu atenție.

– Kenner l-a eliberat pe Tony Gerrard. Crede că această crimă a fost înfăptuită de Strangulatorul din Golf.

– Iar dumneata ce părere ai? Nu crezi că Tony Gerrard ar fi putut înfăptui o crimă la indigo?

– Nu, pentru că ar fi dat-o în bară cu ceva. Ucigaşul nostru e foarte deştept. Tony, din păcate, rosti scuturînd o firimitură de pîine de pe cravată, nu este.

– Vorbeşti ca şi cum l-ai admira, mă refer la ucigaş.

El o privi cu reproş.

– Cu siguranță nu. Mă intrigă, trebuie să admit. Ucigaşii în serie i-au fascinat întotdeauna pe studenții de la drept. Rupse o altă bucată de pîine moale şi caldă, îi savură o clipă aroma şi apoi o băgă în gură. Sînt la fel de speriat de aceşti criminali ca toată lumea, dar în acelaşi timp am o anume... Căută un cuvînt potrivit şi îl găsi cu precizie. Am o anume apreciere clinică pentru mințile lor inteligente.

Atunci cînd termină de vorbit, Laurel avu impresia că

tocmai examina de fapt mintea ei. Putea simți puterea personalității lui, care se întindea s-o cerceteze.

– Ce părere ai de rechini, Laurel?

Felul în care schimba subiectele, cu acea bruschețe, încă o şoca.

– Ce părere aş putea să am despre ei? rosti nemulțumită şi nedumerită. De ce m-aş gîndi vreo clipă la ei?

– Te-ai gîndi la ei dacă ai naviga pe întinsul oceanului, rosti Danjermond. Se aplecă puțin spre ea, captivat de subiect şi continuă: În natură, ei sînt prădătorii perfecți. Nu se tem de absolut nimic. Omoară cu o eficiență înspăimîntătoare. Dacă te gîndeşti mai bine, ucigaşii în serie sînt rechinii din societatea noastră. Fără suflet, fără teamă de consecințe. Prădători. Deştepți, nemiloşi. Rupse iar o bucată de pîine pe care o mestecă tăcut. O comparație absolut fascinantă, nu eşti de acord, Laurel?

– Ca să fiu sinceră, mi se pare o prostie primejdios de romantică, îi zise ea cu brutalitate, simțind cum se înfuria. Uitînd de bunele maniere, îşi puse pumnii pe masă şi se încruntă spre Danjermond. Rechinii omoară pentru a supraviețui. Omul acesta omoară numai pentru plăcerea lui bolnavă de a vedea femeile suferind. Trebuie oprit şi pedepsit.

Danjermond îi studie atitudinea şi expresia feței, pasiunea din glas şi încuviință tăcut, de parcă ar fi fost de acord cu talentul ei actoricesc.

– Ai fost născută să fii procuror, Laurel, declară deodată, după care o privi tăios, de parcă ar fi sesizat ceva deosebit. Încet, cu grație, se aplecă peste masă pînă cînd se apropie la o palmă de fața ei. Sau ai fost făcută pentru postul ăsta? murmură.

Laurel îi întîlni privirea fără să clipească, deşi pe dinăuntru tremura ca o frunză în vînt. Aerul dintre ei vibra de sexualitatea lui uluitoare. Se afla destul de aproape ca să-i poată simți aroma coloniei exotice. Afară începuse furtuna. Vîntul sufla cu putere, făcînd geamurile să zdrăngăne.

– Trebuie să recunosc că mă fascinezi, Laurel, şopti el. Ai un simț cavaleresc cu adevărat uimitor pentru o femeie.

Vivian alese exact acel moment ca să revină la masă, iar Laurel îşi zise că, deşi niciodată înainte nu-i mai fusese recunoscătoare mamei ei, acum îi era îndatorată pentru întreruperea oportună. Stephen Danjermond avea ceva ce o speria de moarte. Cu cît petrecea mai puţin timp singură în compania lui, cu atît mai bine.

El rămase cu ele la cafea. Vivian comandă ca desert o budincă şi începu să discute despre politică şi apropiatul dineu al Ligii Femeilor. Laurel rămase tăcută, studiindu-şi unghiile roase, dorindu-şi să fi fost oriunde în altă parte. Gîndurile îi reveneau mereu asupra lui Jack, ceea ce o făcu să se întrebe, în timp ce privea ploaia de afară, unde era în seara aceea, ce anume simţea.

În clipa următoare, în salonul clubului intrară judecătorul Monahan cu soţia şi Danjermond îşi concetră atenţia asupra lor, iar puţin după aceea le abandonă în favoarea unei companii mai influente. În timp ce Vivian achita nota de plată, Laurel putu răsufla uşurată pentru prima dată după treizeci de minute.

Ieşiră amîndouă pe veranda largă, aşteptînd ca valeţii din parcare să le aduc maşinile.

– A fost minunat, scumpo, rosti Vivian, zîmbind mulţumită. Mă bucur că am putut cina împreună după neplăcerea provocată de Savannah duminică. Jur că uneori nici nu ştiu cum de este fica mea, după modul în care se comportă.

– Mamă, termină, izbucni Laurel, după care încheie ceva mai blînd, te rog.

În loc să se supere, Vivian trecu la un alt subiect.

– Mă bucur aşa de mult că Stephen a stat puţin cu noi. Oamenii îl stimează foarte mult şi cei de aici şi mulţi din Baton Rouge. Cu relaţiile familiei şi cu talentul său, nimeni nu ştie cît de departe va ajunge. Mercedes-ul ei alb fusese tras în faţa verandei, dar Vivian nu făcu nici o mişcare în direcţia lui, ci se mulţumi să se uite cu viclenie spre fiica ei. Atunci cînd am traversat salonul în seara asta, nu m-am putut abţine să nu constat ce pereche frumoasă făceaţi împreună.

– Apreciez gîndul, mamă, minți Laurel, dar nu mă interesează Stephen Danjermond.

Ochii lui Vivian se aprinseră de dezaprobare. Întinse mîna supărată şi-i dădu o şuviță de păr pe după ureche, făcînd-o să se simtă iar de zece ani.

– Să nu-mi spui că eşti interesată de Jack Boudreaux, rosti încordată.

Laurel se îndepărtă de mîna maică-sii.

– Şi dacă aş fi? Sînt femeie în toată firea, mamă. Pot să-mi aleg şi singură bărbații.

– Da, dar îi alegi pe cei mai nepotriviți, răspunse Vivian tăioasă. L-am întrebat pe Stephen despre Jack Boudreaux...

– Mamă!

– Mi-a spus că a fost dat afară din barou pentru că era în capul scandalului de la Sweetwater, cu deşeurile acelea chimice din Houston. Laurel făcu ochii mari imediat ce auzi de Sweetwater. Mulțumită, Vivian continuă cu plăcere. Nu numai asta, acum nu mă mai miră că scrie asemenea cărți oribile. Toată lumea din Houston spune că şi-a omorît soția.

Dacă Vivian mai spuse şi altceva după aceea, Laurel nu mai auzi. Nu auzi nici şoaptele de despărțire şi nu simți nici sărutul rece de pe obraz. Observă numai în treacăt cum Vivian era condusă spre maşină şi cum Mercedes-ul alb se îndepărta în noapte.

Rămase pe verandă, scăldată în lumina puternică a felinarelor, privind ploaia care răpăia pe asfalt. Şi auzi deodată glasul lui Jack care-i spunea; *„Am destule cadavre pe conştiință..."*

Ar fi vrut să omoare pe cineva.

Jimmy Lee se învîrtea prin cămăruța înghesuită a bungalow-ului doar în izmene, plin de frustrare din cauza piedicilor aşezate în calea lui spre faimă şi avere.

Un televizor ieftin, luat la mîna a doua, era aşezat pe o ladă într- un colț. În locul orei sale regulate de glorie, ecranul arăta numai imaginile lui Billy Graham, plecat în cru-

ciada de salvare a sufletelor păgîne ale comuniştilor din Croaţia. Era o înregistrare mai veche, scoasă în grabă ca să înlocuiască filmările de cu o zi în urmă, cu fiasco-ul de la benzinăria *Texaco*.

Televizorul nu mergea bine şi imaginile se dădeau mereu peste cap. Trecînd pe lîngă el, în plimbarea prin cameră, Jimmy Lee îi arse un pumn straşnic, care nu făcu altceva decît să crească volumul sonorului.

Înjurînd, începu să umble la butonul de sonor, însă acesta i se rupse între degete. Nu se mai putu controla şi, luînd o veioză din imitaţie de lemn, o azvîrli spre ecran cu putere, oprindu-l pe Billy Graham chiar în mijlocul unei tirade furibunde contra exceselor vieţii moderne.

La naiba cu Billy Graham. Jimmy Lee întoarse spatele televizorului, urîndu-l pe teleevanghelist. Oricum, individul era cu un picior în groapă. Era demodat, învechit, pierduse legătura cu ceea ce doreau fanaticii anilor '90. În cîţiva ani, Jimmy Lee va fi acela care va pleca în cruciadă prin întreaga lume, rugînd credincioşii de toate rasele să se ridice şi să contribuie la sporirea averii lui.

Va ajunge acolo, în vîrf, fiind adorat de mii de oameni. Şi nu va mai purta altceva decît costume de mătase făcute de comandă, albe ca neaua. La naiba, va purta şi lenjerie albă de mătase, făcută la comandă. La fel şi şosete albe de mătase şi cravate. Ah, mătasea dădea sentimentul banilor şi al sexului. Albă, culoarea purităţii şi a îngerilor. Acea dihotomie îi plăcea.

O să ajungă acolo, îşi promise singur, indiferent de ce trebuia să facă, indiferent de cine i se punea în cale.

În minte îi apărură cîteva feţe. Annie Delahoussaye-Gerrard, al cărei cadavru atrăsese atenţia tuturor pe plan local.

Savannah Chandler, al cărei gust pentru aventură îi abătea gîndurile de la misiunea pe care o avea de îndeplinit. Sora ei, Laurel Cea Bună, care-l chinuia ca un blestem.

Curve. Viaţa îi era infestată de curve. Bune doar pentru a potoli cele mai fireşti nevoi ale unui bărbat. Pe Jimmy

Lee lăcomia îl ardea pe dinăuntru ca un acid. Blestemă deodată toate femeile, pentru că-l duceau mereu în ispită.

Jack se plimba pin camerele din L'Amour, prea agitat ca să poată sta locului, închis între patru pereți. Nu mai dormise de... oare cît timp trecuse? Două zile? Pierduse şirul timpului, pierduse şirul vieții, adîncit în gîndurile despre moarte, inutilitate... şi Laurel. Nu putea să şi-o scoată din minte. Avea o asemenea onoare, atît de mult curaj. Nu se putea abține să nu mai țină la ea. Era prea pură, prea curajoasă, prea bună.

„Prea bună pentru unul ca tine, T-Jack..."

Doamne, ce ironie, la fel de sucită ca un nod marinăresc, să ştie că cel mai bine pentru ea ar fi fost ca el să nu țină la persoana ei deloc. Tot ce atingea el murea. Tot ce-şi dorea, se veştejea înainte să atingă. Nu avea nici un drept să o lase să fie martoră la penitența lui pentru alte păcate.

Ieşi pe malul rîului şi rămase să privească la apa întunecată, alături de piroga care se clătina legată de doc. Noaptea cînta în jurul lui, un cor de broaşte şi insecte care se auzeau între tunete. Briza uşoară clătina muşchiul crescut pe ramurile stejarilor.

Putea vedea chipul lui Evie atîrnînd acolo, palid şi frumos chiar şi în moarte, ochii întunecați, plini de amărăciune, dezamăgire, furie neputincioasă.

Evie, atît de încrezătoare, de dragăstoasă. O iubise cu atîta nepăsare, fără să țină cont că ea îi dăruise inima. Ticălos egoist şi superficial, luase tot ce-i oferise ea de parcă i s-ar fi cuvenit, ca parte a succesului pe care-l avusese. Vinovăția pe care o simțea era mai grea decît orice altă pedeapsă din lume. Îl apăsa de deasupra şi din părți. Se învîrtise în cerc căutînd o cale de scăpare şi nu descoperise nici una. Încercă să dea înapoi, dar se lovi cu spatele de trunchiul copacului. Lăsîndu-şi capul pe spate, închise ochii şi lăsă valul de lacrimi să-i scalde fața. Nu existau destule adjective în mintea lui de scriitor pentru a descrie durerea care-i sfărîma inima.

– Evangheline, îmi pare rău. Îmi pare aşa de rău, murmură el aceste cuvinte iar şi iar, ca un psalm, ca şi cum şi-ar fi cerut iertare, copleşit de remuşcări. Numai că nu era niciodată iertat. Ştia că nu merita iertarea, pentru că Evie era moartă. La fel ca toate visurile pe care le avusese. Ca şi toţi copilaşii pe care ar fi putut să-i aibă.

Şi numai din cauza lui.

– Iartă-mă, murmură din nou. Se întoarse cu faţa spre copac, îşi lipi obrazul de scoarţa lui aspră şi plînse iar de durere şi regret.

Dulcea Evie, soţia lui. Dulcea Annie, care fusese ca o rudă. Dulcea Laurel...

Jack Boudreaux cel rău. Niciodată nu fusese destul de bun. Nu merita dragoste şi nu avea dreptul la o familie. Nu era ceea ce ar fi putut să-şi dorească o femeie decentă. Nu era decît un nemernic, un ticălos, un ucigaş.

Ce minciună plină de cruzime să creadă că ar putea avea orice şi- ar dori. Mai bine să nu-i pese decît să vadă că ceea ce rîvnea îi fugea printre degete ca un fum.

La fel ca viaţa, care putea să dispară în neant într-o clipită.

Scheunînd încet, îngrijorat, Huey se apropie de Jack şi îi linse mîna care atîrna inertă de-o parte a corpului, oferindu-i consolare şi simpatie. Jack se retrase de parcă ar fi fost muşcat.

– Pleacă de aici, strigă, ridicînd mîna la cîine.

Huey se dădu înapoi, privindu-l curios, cu urechile ciulite. Lătră încet şi începu să dea din coadă, a joacă.

– Pleacă de aici! urlă Jack.

Toată furia şi durerea adunate în inima lui explodară deodată. Urlă cuprins de nebunie şi atinse coastele lui Huey cu vîrful cizmei. Cîinele scheună de frică şi durere şi îl privi pe Jack cu ochii lui ciudaţi, în care se citea durerea, şi nevinovăţia.

– Pleacă dracului de lîngă mine! urlă Jack. Eu nu am cîine! Nu am cîine! repetă el, simţind cum îl lăsau puterile. Eu nu am nimic.

După aceea se întoarse şi se îndepărtă în noapte.

20

„Tunetul seamănă cu bubuitul tunului. Norii se fugăresc pe cerul nopții. Cîmpul de luptă s-a înroşit. Captiva se zbate şi ţipă în noapte, deşi ştie că se află în mijlocul mlaştinii. Agonia, precum euforia, impregnează atmosfera, alături de mirosul dulceag de sînge. Disperare şi ură. Nevoie şi dorinţă. Emoţii încurcate, care copleşesc captiva şi călăul lolaltă. Pereţii cabanei tremură de puterea teribilă pe care întunericul a descătuşat-o în prădătorul ce şi-a legat prada de pat. E chiar mai mult decît ce a dorit vînătorul. Nebunia preia controlul. Afară, vîntul scutură ramurile copacilor, culcă la pămînt iarba deasă şi verde. Creaturile nopții, sfioase, adulmecă mirosul violenței din aer, cu ochii măriți de spaimă. Luna apare o clipă printre nori, dar tunetul se aude din nou, iar fulgerul sfîşie cerul.

Vine furtuna. Din afară. Dinăuntru. Sălbatică şi descătuşată. Urlînd ca o haită de lupi. Ploaia începe să cadă în golf, grea, năprasnică. Sîngele a împroşcat pereții, victima şi călăul. Mătasea se strînge încet în jurul gîtului captivei. Sfîrşitul este aproape, venit parcă direct din iad. Momentul în sine are o putere de neimaginat. Apare clipa de triumf, de înfrîngere, eliberarea de chin.

Vîntul moare deodată. Furtuna se îndepărtează. Nevoia se şterge. Controlul reapare. Revine şi calmul odată cu logica.

O altă tîrfă moartă care va fi găsită de oamenii speriați. O altă crimă care va rămîne nerezolvată. Prădătorul zîmbeşte în noaptea scăldată în sînge. O anume persoană ar putea să-l bănuiască, dar cine o va crede?"

Laurel nu se trezi încet, ci practic fu smulsă din somn. În mijlocul nopții, în timpul unui coşmar, nişte mîini reci,

apucătoare intrară în subconştientul ei ca s-o poarte spre un alt tărîm. Se ridică în capul oaselor încercînd să respire, ca un înotător care se ridică la suprafaţa apei îngheţate. Aerul din jurul ei era cald şi umed.

Camera era întunecată şi tăcută. Laurel avu deodată sentimentul unei pierderi grele. Se simţi singură aşa cum nu i se mai întîmplase niciodată pînă atunci, iar gîndurile i se întoarseră automat spre Savannah. Nu fusese niciodată singură, o avusese mereu pe Savannah. Cu inima bubuindu-i în piept, ieşi pe terasă, îmbrăcată doar cu o cămaşă de noapte şi o pereche de chiloţi subţiri. Alergă pe întuneric spre uşile duble care dădeau în camera surorii ei. Se chinui o clipă cu clanţa, dar în cele din urmă le deschise şi dădu buzna în dormitor.

Liniştea de acolo era înspăimîntătoare. Laurel se simţi gîtuită de spaimă atunci cînd privi cu atenţie în jur. Patul era nefăcut, gol, cu cuvertura căzută pe jos şi pernele aruncate pretutindeni. Camera arăta la fel ca ultima oară cînd o văzuse. Încercă să-şi alunge teama din suflet, cercetînd nebunia de creme şi cutii cu farduri de pe măsuţa de toaletă, şi hainele aruncate la întîmplare. Nu putea să-şi dea seama cînd trecuse Savannah ultima oară pe acolo.

Se simţi cuprinsă de fiori şi ochii i se umplură de lacrimi. Îşi frînse mîinile şi se apropie de pat. Nu te mai prosti, Laurel, îşi spuse singură. Savannah a lipsit multe nopţi de acasă, chiar dacă tu nu ai ştiut, nu înseamnă absolut nimic. E mai mult ca sigur cu vreun amant.

Ca să scape de teamă, încercă să se gîndească cu cine ar fi putut să fie în acel moment. Ronnie Peltier, cu penisul lui imens. Taureau Herbert, bărbatul pentru care se bătuse cu Annie. Jimmy Lee Baldwin, care ţinea predici despre moralitate şi apoi lega femeile cu care se culca. Conroy Cooper, a cărui nevastă invalidă fusese terorizată cu numai o seară înainte. Mintea ei făcea automat legăturile necesare, odată cu enumerarea numelor acestora. Fusese antrenată să adune faptele ca un contabil care adună cifrele. Fusese educată să lipească bucăţelele care lipseau dintr-un joc chiar şi în somn.

Însă în noaptea aceea nu voia s-o mai facă. Imaginea care deja i se înfiripase în minte îi oferea un răspuns pe care nu voia să-l afle. Stînd alături de pat, se aplecă şi luă halatul de culoarea şampaniei, lipind materialul elegant de obraz. Era răcoros şi moale ca o petală de floare. Nu voia să creadă că Savannah nu era bine.

Nu voia să înfrunte adevărul, şi anume, că sora care o protejase şi se purtase ca o mamă decăzuse în asemenea hal, iar ea personal nu făcuse altceva decît s-o critice. De atîtea ori dorise ca Savannah să se desprindă de trecut, să se ridice deasupra lui, să uite ceea ce-i făcuse Ross Leighton. Deşi, şi ea făcuse exact acelaşi lucru, încercînd să răzbune trecutul, ignorînd faptul că devenise un fel de martiră a lui, crezînd însă că avea o carieră.

Lacrimile i se scurseră pe materialul moale, iar Laurel îşi dori cu fervoare s-o vadă în clipa aceea pe Savannah intrînd în cameră, ca să i se poată arunca în braţe şi să-l cerşească iertarea.

Dar Savannah nu veni. Nimeni nu-i auzea plînsul. Secătuită de puteri, aruncă halatul în patul răvăşit şi ieşi din nou pe terasă. Ultima răpăială de ploaie trecuse şi totul în jur picura.

Razele de lună luminau picăturile, transformîndu-le în boabe de diamant. Vîntul şuiera leneş printre crengile copacilor. Laurel cuprinse cu braţul coloana aflată chiar în faţa camerei ei şi se sprijini de ea, privirea ei îndreptîndu-se spre L'Amour. Unii oameni susţineau că acea casă era bîntuită. Laurel se întrebă dacă fantomele care-l bîntuiau pe Jack aveau vreo legătură cu istoria acelei case sau dacă nu cumva îi aparţineau, aduse acolo tocmai din Texas.

El fusese în centrul incidentului Sweetwater, parcă aşa îi spusese Vivian. Sweetwater era o suburbie a Houstonului, construită de către întreprinzătorii care promiseseră o viaţă plăcută, un loc potrivit pentru creşterea copiilor.

Un mic colţ de Rai care, în scurt timp, devenise o gură de iad. Butoaiele cu deşeuri toxice, îngropate ilegal în zona aceea, otrăviseră pămîntul.

Laurel nu urmărise cazul, ci ascultase numai ce frînturi prinsese serile, la buletinele de ştiri. Fusese prea preocupată atunci de propriile-i bătălii legale. Îşi amintea însă că nimeni nu reuşise să descopere firma răspunzătoare de acel dezastru. Anchetatorii urmăriseră firul actelor şi dăduseră peste nenumărate companii-fantomă.

Jack însă dezlegase tot acel mister pentru agenţii federali. Oricum, fusese omul potrivit, îşi zise Laurel, pentru că, dacă informaţia de la Vivian era corectă, el fusese cel care se îndeletnicise cu acoperirea Companiei *Tristar*.

Dacă nu l-ar fi cunoscut, l-ar fi făcut în toate felurile. Nemilos, lipsit de suflet, ticălos lacom, acestea ar fi fost cele mai frumoase şi mai blînde epitete. Dar îl cunoştea de acum.

Ştia că îşi croise drum cu dinţii pînă la postul acela din nevoia de a dovedi de ce era în stare. Oare cum fusese pentru el să ajungă în vîrf doar ca apoi să constate că se căţărase pe un alt munte? Îi spusese că se prăbuşise arzînd şi că tîrîse şi compania după el.

Dar soţia lui? Cuvîntul îi lăsă un gust amar în gură. Putea să spună mult şi bine că nu-l voia, că nu intenţiona să aibă o legătură de lungă durată cu el, dar adevărul era că nici nu putea să se gîndească la el cum iubise o altă femeie.

Dar oare o iubise sau o ucisese?

O lumină se aprinse deodată la etajul casei de cărămidă. Deşi de-abia se zărea prin frunzişul des, parcă îi făcea semn să se apropie. Trebuia să afle cine era el în realitate. Care Jack se ascundea îndărătul faţadei? Rechinul, ticălosul, omul care susţinea că nu-i păsa de nimeni altcineva în afară de el sau cel care îi oferise alinare, o salvase de cîteva ori şi îi distrăsese atenţia de la temerile şi problemele ei?

Ea una nu-l vedea în postura de criminal. Criminalii nu-şi avertizau victimele în privinţa lor şi nici nu le conduceau pînă acasă ca să le ferească de primejdii. Nu, „criminal" nu era un cuvînt care să-l descrie pe Jack. Tulburat, poate. Furios, probabil. Rănit, sigur.

Rănit. Acest cuvînt îi atinse o coardă sensibilă din inimă. Lumina din vechea casă parcă îi făcea semn să se apropie.

Jack urcă scările spre dormitor obosit mort, tot corpul îndurerat cerşindu-i odihna somnului. Dar ştia că mintea nu avea să-i îndeplinească dorinţa. Nu în noaptea aceea. Ignorînd şoarecii care se adăpostiseră la piciorul scării, pe după tapetul desprins, urcă în dormitor şi aprinse lampa de pe birou, de deasupra vechii maşini de scris. Pagina albă din maşină îi aminti nu de termenul limită sau de intriga romanului pe care-l scria, ci de Jimmy Lee Baldwin, aşa cum stătuse deasupra credincioşilor lui devotaţi, întrebîndu-i de unde găseau inspiraţia de a ucide minţile demente.

„Ochii li se întîlnirä în semiobscuritatea pädurii. Prädätor şi pradă. În privirea lor s-a ivit un fulger de recunoaştere. Atît victim,a cît şi atacatorul ştiau foarte bine că jocul dintre ei se va termina cu o moarte. Victima deschide larg braţele ca s-o întîmpine, ca să curme chinul care i-a schimbat viaţa.

Lama ascuţită a cuţitului luceşte argintiu în noapte..."

Ceea ce urma era moartea, prezentată într-un mod tulburător de seducător, poetic, teribil de grafic şi înspăimîntător.

Asta era meseria lui, să-i sperie pe oameni, să-i ţină treji nopţile şi să-i facă să se teamă de orice zgomot din casă. Oamenii numeau acest lucru divertisment, nu inspiraţie. El n-avea de ce să-l consídere altminteri. Ca să creadă că era inspirat, însemna să-şi asume o responsabilitate. Or, toată lumea ştia că Jack Boudreaux nu-şi asuma responsabilitatea pentru nimeni şi nimic.

– Se spune că nu s-au întîlnit niciodată aici.

Jack îşi ridică fruntea şi privi spre uşă, fără a fi prea sigur că ceea ce vedea era cu totul real. Laurel se afla chiar în pragul ciobit al uşii, pe un fundal întunecat.

Un portret palid al unei femei cu o fustă lungă şi largă, cu trandafiri mari imprimaţi pe ea şi o bluză albastră de

bumbac. Era o viziune, un înger, ceva ce nu trebuia atins niciodată. Era mai bine pentru el să tînjească de departe şi să o vadă numai în imaginaţie. Acest lucru nu i-l putea lua nimeni.

– Madame Deveraux, îi zise ea, făcînd un pas mai aproape. Amantul ei cel bogat şi însurat, August Chapin, a construit casa asta special pentru ea. Toată lumea din parohie ştia. Omul a simţit nevoia să-şi facă publică obsesia pentru ea, spre marea ruşine a soţiei.

Jack îşi regăsi cu greu graiul.

– Şi nu l-a întîlnit niciodată aici?

– Ba da, pe domnul Chapin. Dar pe bărbatul pe care-l iubea cu adevărat, niciodată. Laurel intră încet în cameră, păstrîndu-se în umbră. Iubea un bărbat pe nume Antoine Gallant. Un braconier cajun. El a refuzat să pună piciorul în casa pe care i-o construise Chapin în calitate de amantă. Se întîlneau într-o cabană secretă, ascunsă în mlaştină. Desigur, pînă la urmă s-a aflat de legătura lor. Cum mîndria îi fusese ştirbită, Chapin l-a provocat pe Gallant la un duel, pe care intenţiona să-l cîştige umblînd la pistoale. Madame Deveraux a aflat de acest lucru doar cu cîteva minute înainte de duel. A alergat să-şi prevină iubitul, dar cei doi îşi ocupaseră deja locurile. Ca să-l salveze pe Antoine, s-a aruncat în faţa lui şi l-a acoperit cu propriul trup. A murit în braţele lui Antoine.

Se apropie de biroul masiv şi se sprijini cu mîinile de el. Expresia de pe faţa ei era serioasă în timp ce cerceta camera din privire.

– Am crescut auzind că spiritul ei încă mai bîntuie prin casă.

Jack ridică din umeri, evitîndu-i privirea.

– Eu n-am văzut-o.

– Mă rog, murmură ea, se pare că ai propriile tale fantome.

Oui. Mai mult decît crezi, îngeraşule, îşi spuse cu durere Jack.

– Azi cineva a menţionat Sweetwater, rosti Laurel precaută. Tu erai omul *Tristar*-ului.

El zîmbi cu amărăciune şi făcu o plecăciune, îndepărtîndu-se de birou.

– *C'est vrai,* ai nimerit-o la fix, scumpete. Jack Boudreaux, marele nemernic. Vrei să îngropi nişte otrăvuri şi apoi să scapi basma curată? Eu sînt omul tău. Pot să fac în aşa fel, încît nimeni să nu-ţi dea de urmă în vecii vecilor. Cu ajutorul companiilor-fantomă, a companiilor din străinătate şi aşa mai departe, tot tacîmul. Îşi prinse degetele de betelia blugilor şi îşi ridică privirea spre tavan, minunîndu-se de propriul său trecut. Eram atît de iscusit, de deştept. Am muncit mult ca să ajung tot sus, fără să-mi pese peste cine călcam în vreme ce deveneam tot mai mare şi mai tare. Scopul scuză mijloacele, aşa îmi spuneam.

– Dar în cele din urmă i-ai tras în jos cu tine.

– Şi crezi că asta mă transformă într-un erou? Dacă aş da foc la case şi apoi aş stinge incendiul după ce oamenii din ele s-au ars, crezi că aş mai fi un erou?

– Ar depine de motivul şi intenţiile tale.

– Motivele mele au fost egoiste, îi zise el cu asprime, plimbîndu-se înainte şi înapoi pe vechiul covor rubiniu. Voiam să fiu pedepsit. Voiam ca toţi cei care erau asociaţi cu mine să fie pedepsiţi. Pentru ceea ce am făcut eu.

– Oamenilor din Sweetwater? îl întrebă ea cu grijă, studiindu-l cu atenţie pe sub gene.

El se opri şi o privi cercetător, simţind capcana.

– Unde vrei să ajungi, domnişoară avocat? o întrebă aproape în şoaptă. Se apropie încet de ea. Ce fel de joc faci aici, *'tite chatte?*

Laurel îşi strînse pumnii în faldurile fustei şi-l privi drept în faţă, fără nici o expresie pe chip.

– Eu nu fac nici un joc.

Jack începu să rîdă.

– Eşti avocat. Ai fost educată să faci astfel de jocuri. Nu încerca să mă prosteşti, scumpete. Acum înoţi alături de un rechin barosan. Cunosc toate şmecheriile.

Se opri şi îşi apropie faţa de a ei, privind-o cu duritate.

– De ce nu mă întrebi de-a dreptul? şopti el. Ai omorît-o, Jack? Ţi-ai omorît soţia?

Laurel înghiți în sec şi merse la cacealma, punîndu-şi inima la bătaie.

– Şi ai făcut-o?

– Da.

O privi cum clipea repede, dar fără să-şi ia ochii de la el. Nu se mişca, continuînd să-l înfrunte cu curaj şi demnitate. Inima lui Jack se strînse. Laurel aştepta o explicație, ceva care să mai dilueze adevărul pentru a fi mai uşor de înghițit.

– Ți-am spus că sînt rău, îngeraşule, îi zise el îndepărtîndu-se de ea. Ştii cum se spune, sîngele apă nu se face. Bătrînu' Blackie mi-a spus întotdeauna că n-o să fiu bun de nimic. Ar fi trebuit să-l ascult. Aşa mulți oameni ar fi fost scutiți de multe necazuri.

Se îndepărtă de ea cu trupul şi mintea, pierzîndu-se în trecutul care era la fel de turbure precum apa din mlaştină. Se îndreptă spre ferestrele mari şi rămase acolo privind afară în întuneric.

Vîntul sufla din nou cu putere, scuturînd copacii. Fulgerul licărea pe cer în depărtare. Laurel se apropie de el, ocolind patul cel mare, ca şi cum ar fi atras-o ca un magnet. Ar fi trebuit să plece. Să nu mai aştepte detaliile pe care voia să le audă. Jack era o sursă de necazuri. Poate că avea motive să se teamă de el, pentru că Jack avea o personalitate duală şi un temperament impredictibil. Dar continua să se apropie de el, cu inima bubuindu-i în piept. Iar întrebarea următoare îi scăpă aproape fără voie.

– Cum o chema?

– Evangeline, şopti el. Tunetul făcu ca geamurile să zdrăngăne şi imediat după aceea începu ploaia. Evie. Frumoasă ca un crin şi delicată ca un cristal, îi zise el încet. Era un alt trofeu al meu. Precum casa, maşina Porsche, pantofii de piele de crocodil şi costumele din Italia. Niciodată nu m-am gîndit că poate mă iubea. Îşi lăsă capul în jos, de parcă nu i-ar fi venit a crede. O vreme a fost soția perfectă pentru un avocat de corporație ca mine. Mai ales la dineuri şi cocktail-uri. Îmi călca toate cămăşile şi îmi prepara cafeaua.

Uimită de durerea pe care o simțea în cuvintele lui, Laurel se sprijini de pat. Femeia aceea împărțise viața și patul cu el, îi cunoscuse toate obiceiurile și fixurile. Dar dispăruse pentru totdeauna.

– Ce s-a întîmplat?

– Voia să aibă o viață normală cu mine. Eu îmi iubeam munca. Îmi plăcea jocul în sine, provocarea, nebunia. Eram la birou de dimineață, de la șapte și jumătate. Nu ajungeam acasă serile decît pe la unsprezece sau unu sau două. Slujba aceea însemna totul pentru mine. Evie a început să-mi spună că nu era fericită, că nu mai putea trăi așa. Eu am crezut că era isterică, rea, egoistă, că voia să mă pedepsească pentru că munceam din greu ca să-i ofer cele mai bune lucruri.

Regretul îi ardea gîtul ca un acid. Jack strînse din dinți și încercă să nu bage în seamă durerea.

– Cînd a început povestea cu Sweetwater, am lucrat ca nebunul să apăr cît mai bine compania. De-abia aveam timp să mă rad sau să mănînc. Într-o seară am venit acasă prost dispus. Era două noaptea. Nu mîncasem nimic toată ziua. În bucătărie nu era nimic gata pregătit. Am început s-o caut pe Evie, pus pe ceartă. Am găsit-o în baie. În cadă. Își tăiase venele de la mîini.

– Doamne, Jack! suspină Laurel.

Își duse mîna la gură ca să-și oprească gemetele, însă lacrimile prinseră să-i șiroiască nestingherite pe obraji. Printre ele îl văzu pe Jack cum se lupta cu vinăvoția. Umerii largi îi tremurau. În lumina de o clipă a unui fulger îi văzu chipul schimonosit.

– Biletul pe care mi l-a lăsat era plin de scuze, îi zise mai departe. Își drese glasul și îi zîmbi cu amărăciune. *„Îmi pare rău că nu te-am putut face să mă iubești, Jack. Îmi pare rău că nu ai avut nevoie de mine. Îmi pare rău că te-am deranjat atît."* Cred că s-a omorît în baie ca să nu facă mizerie prin casă.

De data aceasta Laurel se apropie de el.

– Asta a fost propria ei decizie, Jack, murmură. Nu a fost vina ta.

Cînd dădu să pună mîna pe spatele lui, Jack se întoarse şi o privi furios.

– Pe naiba n-a fost! urlă el. Ea era responsabilitatea mea! Eu ar fi trebuit să am grijă de ea! Să o apăr la nevoie. Ar fi trebuit să-i fiu alături cînd avea nevoie de mine. *Bon Dieu*, la fel de bine aş fi putut să-i tai chiar eu venele.

Se întoarse şi răsturnă o măsuţă plină cu porţelanuri antice.

– N-aveai de unde să ştii...

– Aşa e, n-aveam de unde să ştiu, izbucni el. Nu eram niciodată acasă. Eram prea ocupat cu ascunderea acelor deşeuri toxice. Îşi lăsă capul pe spate şi rîse sardonic. Iisuse, ce băiat bun sînt! Tocmai bun pentru tine, domnişoară Justiţie.

Laurel nu comentă. Nu era de acord cu ceea ce făcuse el la *Tristar*, fusese ilegal şi imoral, dar nici nu-l putea condamna. Ştia cum era să fii prins de slujbă, să fii mînat de la spate de demonii trecutului. Ştia foarte bine ce putea face vinovăţia dintr-o persoană, cum o putea transforma.

– Nu tu ai omorît-o, Jack. Avea şi alte opţiuni.

– Da? rosti el, chinuit de furie şi regrete. Şi cum ar fi rămas cu copilul din pîntecul ei? El a avut vreo şansă?

Durerea era la fel de tăioasă ca întotdeauna. La fel de tăioasă precum lama care îi tăiase toate visurile pe care le avusese, legate de nevastă şi familie. Îi tăia inima, îi secătuia puterea. Îşi lipi obrazul de geamul ferestrei şi plînse tăcut. Încă mai vedea chipul legistului, încă mai auzea neîncrederea din glasul lui. *„Vrei să spui că ea nu ţi-a zis nimic? Sarcina trecuse deja de trei luni..."*

Copilul lui. Şansa lui de a ispăşi toate păcatele tatălui său. Dispăruse înainte de a savura bucuria de a fi tată. Dispăruse din cauza lui, aşa cum şi Evie murise din cauza lui.

Se gîndi pentru a mia oară că el ar fi trebuit să fi fost cel care să-şi fi tăiat venele şi să fi murit. Laurel îl cuprinse cu braţele pe la spate şi-şi lipi faţa de muşchii lui tari, lacrimile ei udîndu-i tricoul. Ea putea înţelege totul aşa de

bine. Jack, nerăbdător să arate ce putea, muncise din greu ca să ajungă cineva. Iar după aceea totul se prăbuşise şi-l îngropase sub dărîmături. Probabil crezuse că avusese tot ce-şi dorise, ca după aceea să piardă tot, amintindu-şi de vorbele tatălui care abuzase de el.

O împinse pe neaşteptate, iar Laurel aproape căzu. Se împletici speriată, sprijinindu-se în cele din urmă de o măsuţă şi călcînd pe porţelanurile sparte de pe jos. Jack să întoarse spre ea, turbat de furie.

– Ieşi! Ieşi! Dispari din viaţa mea! urlă la ea. Pleacă înainte să te omor şi pe tine!

Laurel îi privi chipul schimonosit de durere şi mînie. Ar fi trebuit să fugă de acolo mîncînd pămîntul. Ştia că pe dinăuntru Jack era la fel de spart precum porţelanurile de pe jos. Nici ea nu se afla într-o situaţie mai bună. Cu siguranţă nu era destul de puternică încît să-l ajute şi pe el să se vindece.

Ar fi trebuit să plece de acolo. Dar n-o făcu.

Se îndrăgostise de el.

El încerca s-o alunge nu pentru că nu ţinea la ea, ci pentru că îi voia numai binele; nu pentru că nu avea sentimente, ci pentru că inima lui era rănită. Nu era înţelept să se îndrăgostească de el şi nici nu nimerise un moment potrivit. Nu era alegerea pe care ar fi făcut-o în mod logic. Dar logica nu avea nici o legătură cu dragostea.

Îi întîmpină furia şi durerea cu bărbia sus, privindu-l drept în ochi.

– De ce să plec?

Jack o privea împietrit. Simţea că nu-şi mai controla bine mintea.

– De ce? repetă mirat. Îşi trecu mîna prin păr, se răsuci pe loc şi apoi se întoarse s-o privească iar. Cum poţi să întrebi aşa ceva? După tot ce ţi-am spus, cum de poţi să stai acolo şi să mă întrebi aşa ceva?

– Nu tu ţi-ai omorît soţia, Jack, îi zise Laurel cu blîndeţe. Nu tu ţi-ai omorît copilul. Nici pe mine n-o să mă omori. Şi atunci, de ce să plec?

– Nu te pot avea, şopti el.

Laurel se apropie, privindu-l cu ochii ei mari şi albaştri care-l săgetau pînă în inimă. Contînuă să-l privească, liniştită şi neînfricată, şoptind:

– Ba da, poţi.

Jack ar fi vrut să-i spună că nu înţelegea. Nu o putea avea, nu-i putea păsa de ea, pentru că nu o merita şi pentru că tot ce-şi dorea sincer îi era smuls în cele din urmă. Nu avea nevoie de o asemenea durere, nici n-ar fi putut s-o suporte. Dar nu zise nimic. Cuvintele nu-i ieşeau din gură.

Nu se gîndea decît la cît de mult dorea s-o ţină în braţe. Doar pentru puţin timp. Pentru cît mai rămăsese din noapte. Voia s-o strîngă în braţe şi s-o sărute, şi să-şi găsească alinarea în corpul ei.

S-o folosească.

Mai bine să fie un ticălos pînă la final, îşi spuse singur. N- avea nici un rost să lupte cu sine. În fond, o prevenise.

Nu era ca şi cum nu ar fi avut nevoie de ea...

Întinse mîinile şi o trase aproape, dorind să-şi aline durerea, să-şi astupe golul din inimă, chiar dacă doar pentru puţin timp. Îi atinse obrazul, savurîndu-i moliciunea. Îşi lăsă capul în jos şi-i gustă buzele. Îşi trecu degetele prin părul ei mătăsos.

Laurel se lipi de el, cutremurîndu-se uşor. Era atît de mică, de fragilă, de feminină. A lui... pentru moment... pentru noaptea aceea... pentru o amintire pe care avea s-o păstreze mereu. Laurel savura plăcerea pe care i-o dădeau braţele puternice, vulnerabilitatea din sărutul lui. Pielea i se sensibilizase şi transmitea fiori de plăcere de fiecare dată cînd el o atingea.

Afară, furtuna continua să scuture copacii, dar înăuntru, aerul era nemişcat. Pentru ei lumea stătea în loc. Îşi savurau apropierea, aroma plăcută a pielii ei, duritatea muşchilor lui. Gustul lacrimilor, al blîndeţii şi dorinţei. Respiraţiile le erau întretăiate.

Jack o atingea ca un orb, pipăindu-i fiecare curbă şi rotunjime. Nasturii se descheiară şi bluza ei căzu la podea, alături de fustă. Laurel mai avea pe ea doar un sutien

delicat de dantelă şi chiloţei de mătase. El continua s-o mîngîie, cu reverenţă. În timp ce o săruta, o eliberă şi de ultimele articole de îmbrăcăminte. Îi cuprinse sînii în palme şi apoi îşi lăsă palmele să-i alunece pe talia îngustă. Una din mîini se furişă spre coapsele calde şi spre feminitatea ei, căutînd-o, mîngîind-o şi înnebunind-o de plăcere şi dorinţă. Laurel îi şopti numele.

Jack se îndepărtă de ea şi, sub privirile ei arzătoare, îşi scoase tricoul. După aceea urmară cizmele. Laurel îl urmărea cu atenţie, fără să mai respire, cum îşi desfăcea fermoarul de la pantaloni. Materialul moale al blugilor căzu deodată la picioarele lui.

Bărbaţii ar trebui să arate toţi ca Jack. Gîndul acesta îi apăru într-un colţ îndepărtat al minţii, care încă mai funcţiona independent de instincte. Umeri laţi, coapse svelte. Muşchi tari şi membre lungi. Rămase în faţa ei, complet gol, fără să-şi dea seama cît de frumos era. Cînd îi întinse mîna, Laurel se apropie de el fără să ezite.

Nu avea să fie un bărbat uşor de iubit. Singur îşi spusese că era un netrebnic şi se considera plin de cusururi. Urma s-o îndepărteze, considerînd că era mai bine aşa, avea să-i zdrobească inima şi să susţină că destinul fusese neîndurător. Cu toate astea, se apropie de el fără teamă. Se lipi de trupul lui şi i se oferi cu totul. Fără cuvinte. Fără obligaţii.

El o prinse în braţe ca un dansator şi, împreună, căzură în pat. Ţinînd-o în braţe, o sărută şi apoi îşi coborî gura spre sînii albi, frumos modelaţi. Îi sărută făcînd-o să geamă, după care, îi prinse ambele braţe deasupra capului şi îi desfăcu picioarele, instalîndu-se între ele.

Laurel de-abia mai putea respira, nu pentru că se temea, ci pentru că nu mai avea răbdare. Ştia că el nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău fizic, dar mai mult ca sigur că avea să-i zdrobească inima. Chipul lui era o mască a dorinţei. Laurel i se oferi cu totul, deschizîndu-se, încolăcindu-şi picioarele în jurul taliei lui.

Iar el o umplu. Încet. Milimetru cu milimetru. În tot acest timp o privi drept în ochi. Îi oferi esenţa masculinităţii lui,

lăsîndu-se cuprins de mătasea caldă a feminităţii ei. Cînd împreunarea fu completă, o strînse cu putere în braţe.

Începură să se mişte încet, fără grabă, savurînd momentele, căutînd să le prelungească, urcînd tot mai mult pe colina plăcerii.

Jack se pierdu în căldura şi alinarea pe care i-o oferea ea fără cuvinte. Se lăsă purtat pe valul dorinţei, gîndindu-se numai la Laurel. Atît de dulce, atît de puternică. Voia să-i ofere tot, să fie totul pentru ea. Voia să şi-o lipească de inimă şi să nu-i mai dea drumul niciodată. Ea umplea golul din interiorul lui, alunga toată durerea, îl făcea să creadă uneori că ar fi putut s-o ia de la capăt... cu ea... să aibă o familie... pace... să fie iertat.

Gînduri prosteşti. Inimă proastă. Dar în noaptea aceea avea să se agaţe de ele aşa cum se agăţase de femeia din braţele lui, alinîndu-şi sufletul îndurerat cu viziunea dragostei.

21

Laurel coborî din pat în zori şi se îmbrăcă în linişte la lumina care se strecura pe ferestre, printre perdelele de dantelă. Vreme îndelungată rămase în pragul uşii ca să-l privească, ca un pictor care-şi studiază modelul înainte să pună pensula pe pînză, încercînd să absoarbă toate amănuntele. Lumina era de un galben nisipiu şi nu reuşise să alunge toate umbrele din preajma patului.

Jack zăcea întins pe burtă, ocupînd aproape tot spaţiul, cu capul sprijinit de un braţ. Spatele brozat expunea muşchii tari, frumoşi. Cearceaful alb îi acoperea doar şalele şi coapsele. Un picior era îndoit la nivelul genunchiului, celălalt stătea întins.

Laurel încerca să-şi imprime în amintire modul în care arăta în prima dimineaţă de după momentul în care se

îndrăgostise de el. Nu i se părea că fusese ceva înțelept, așa cum nu i se părüse nici o seară înainte. Habar nu avea unde anume aveau s-o conducă acele sentimente, dar nu avea să nege că le avea. Se minţise destul de-a lungul vieţii. Însă se ferise să-i spună şi lui Jack, ştiind instinctiv că nu ar fi vrut să audă aşa ceva.

Inima i se strînse dureros din cauza acestui gînd, dar alungă durerea. Va lăsa ca lucrurile să se desfăşoare de la sine. Toate acele sentimente erau prea noi pentru a fi puse la încercare cu o scenă din dimineaţa de după. Îşi atinse buzele umflate de sărutări şi se întrebă cum de fusese cu putinţă să se lege atît de repede şi de profund de un bărbat precum Jack Boudreaux. Erau atît de diferiţi din unele puncte de vedere şi atît de asemănători din altele. O împerechere nepotrivită, ei fiind atraşi laolaltă de durere, legaţi de ceva despre care nici unul din ei nu voia să vorbească, dragostea.

Şi fusese dragoste în noaptea aceea, în modul în care o iubise, o mîngîiase. Mintea ei logică şi ordonată îi spunea că era vorba de ceva mult mai profund decît simpla dorinţă. La fel cum era de sigură că Jack nu avea să recunoască niciodată acest lucru, iar ea nu avea să pronunţe cuvîntul. Nu acum. Nu cînd el era aşa de sigur că nu merita ceva bun. Laurel ştia precis că nu avea să încerce să-l lege de el cu vorbe şi jucîndu-se cu sentimentul său de vinovăţie. Avea şi aşa o povară prea mare de purtat.

Gîndurile i se îndreptară spre soţia şi copilul pe care-i pierduse, şi inima i se strînse îndurerată de dragul lui. Ea ştia totul despre pierdere şi vină. Se gîndi la băieţelul bătut şi lipsit de dragoste, iar fetiţa speriată şi neglijată din ea vru să întindă mîna spre el. Era sigură că dacă Jack ar fi ştiut la ce se gîndea, atunci ar fi făcut tot posibilul ca s-o alunge. Îşi păzea cu furie durerea dinăuntrul său şi nu voia s-o împartă cu nimeni. I se părea că aşa era mult mai puternic, se pedepsea mai bine. Ştia foarte bine, şi ea procedase la fel. Doamne, de ce tocmai el? De ce trebuise să vină acasă ca să se îndrăgostească de un bărbat ca Jack tocmai în asemenea momente, cînd nu-şi dorise de

cît să se pună pe picioare şi să-şi reia viaţa? Nu găsi nici un răspuns în timp ce privea răsăritul soarelui peste rîu. Nici un răspuns, dar auzea foarte clar bătăile inimii ei.

În faţa ferestrei un păianjen se chinuia să-şi ţesă plasa, care lucea în soare. Laurel îl privi o clipă, gîndindu-se la propria sa încercare de a-şi reface viaţa. Se întorsese acasă pentru a se vindeca, pentru a o lua de la capăt şi simţea că era la fel de fragilă şi de vulnerabilă ca plasa proaspăt ţesută. Căutase puncte de sprijin şi încercase să pună la loc tot ce se putuse, dar cea mai slabă forţă din exterior ar fi putut dărîma construcţia fragilă din interiorul ei, ca s-o lase din nou fără nimic.

Îşi întoarse privirea spre Jack, care încă mai dormea sau se prefăcea că doarme şi simţi fundaţiile slabe cum se clătinau sub povara noului sentiment. Încet, cu inima uşor îndurerată, ieşi din casă în vîrful picioarelor.

Cînd auzi uşa din faţă închizîndu-se, Jack se întoarse încet pe spate şi rămase să privească umbrele de pe tavan. Voia s-o iubească. Inima îl durea cumplit din cauza asta. Îl uimea că după atîta timp, după toate lecţiile dure pe care le primise, mai putea fi încă atît de vulnerabil. Ar fi trebuit să se oţelească în faţa unor astfel de sentimente. Ar fi trebuit să facă pe dracu-n patru ca s-o alunge seara trecută. Dar îşi dorise atît de mult s-o strîngă în braţe, să-şi găsească alinarea în dulceaţa ei.

O dorise chiar de la bun început. Iar dorinţa era ceva uşor de înţeles. Era simplă, ceva elementar. Dar ceea ce simţea acum nu ar fi trebuit să se întîmple. Pentru că ştiuse că nu trebuia să mai iubească, crezuse că nu avea să mai fie tentat. Acum se simţea ca un prost, trădat de propria-i inimă. Nemernic, prost şi egoist... Nu-şi putea permite să se îndrăgostească de Laurel Chandler. Merita ceva mai bun decît el.

O parte din el gîndea că după toate loviturile primite, după cît pătimise, merita să fie lăsat de acum în pace.

Laurel intră la ea în cameră de pe terasă, nedorind să alerteze pe cineva din casă că tocmai de-abia se întor-

sese. Preocupată de gîndurile turbulente cu privire la Jack, făcu un duş fierbinte, apoi se îmbrăcă pentru noua zi cu o pereche de pantaloni scurţi, negri, şi o cămaşa albă, largă. Se uită în oglindă şi văzu o femeie cu ochii tulburi şi păr întunecat şi umed, pieptănat pe spate.

Ar fi trebuit să existe cîteva semne şi în exterior ale schimbărilor intervenite în interiorul ei în timpul ultimelor zile, puterea regăsită de cînd lupta pentru noii ei prieteni, umilinţa rămasă după ce renunţase la ideile ei preconcepute cu privire la viaţa dusă de Savannah, nesiguranţa cu privire la viitorul ei. Ar fi trebuit să arate ca un cristal vulnerabil, dar părea doar palidă şi obosită. Acest lucru îi aminti de faptul că înfăţişarea poate fi înşelătoare.

Oftă şi-şi coborî privirea asupra tăviţei de porţelan pe care aşezase toate lucrurile ciudate pe care le găsise în ultima vreme. Cercelul pretenţios pe care nu-l ceruse nimeni, cutia de chibrituri de la *Le Mascarade*, pe care o descoperise în maşină, lanţul pe care-l găsise în plicul acela alb. La prima privire toate acele lucruri nu păreau să aibă vreo legătură între ele, dar modul în care apăruseră în viaţa ei o făcea să simtă rece pe spinare. Înfăţişarea putea fi înşelătoare. Un cercel desperecheat. O cutie de chibrituri cu un nume care conjura imagini ale unor oameni deghizaţi. Un lanţ cu un mic medalion. Nu exista nici un fir care să lege aceste obiecte decît misterul originii lor.

Ridică medalionul, înfăşurînd lanţul pe un deget. Micul fiuture se clătina în lumina care intra pe fereastră. Era probabil al lui Savannah; îşi spune din nou. Îl uitase pe undeva, pe la vreun amant. Era cunoscută pentru neglijenţa arătată faţă de lucrurile ei. Bărbatul acela îl trimisese... într-un plic care nu avea adresa trecută pe el? Nu. Probabil că îl lăsase în maşină. Dacă poştaşii de la oficiul poştal din oraş nu erau înzestraţi cu puteri paranormale, astfel de plicuri nu erau livrate.

Cea mai simplă soluţie era s-o întrebe direct pe Savannah. Uitînd cît de devreme era, Laurel ieşi pe terasă şi se îndreptă spre camera surorii ei. Patul era gol. Cearceafurile mototolite. Aceleaşi haine zăceau abandonate pe sca-

une şi pe jos. Acelaşi aer părăsit continua să adaste în cameră, ca şi în noaptea trecută. Amintirea acelei linişti nefireşti o izbi pe Laurel ca un perete de cărămizi. I se păruse ceva atît de ireal, încît aproape că se convinsese că fusese un vis, dar acum era iar acolo şi panica era mai puternică decît înainte.

Savannah nu dormise în patul acela. Cînd era ultima oară cînd o mai văzuse cineva din casă? Adusese maşina acasă cîndva între marţi noaptea şi miercuri dimineaţa... Dar de unde ştia acest lucru? Maşina se afiase pe alee miercuri dimineaţa, dar nimeni nu o văzuse pe Savannah la faţă în ziua aceea.

„Crime?... Patru în ultimele optsprezece luni... Femei cu o reputaţie îndoielnică... Găsite strangulate în mlaştină..."

Ochii lui Laurel se umplură de lacrimi fierbinţi. Strînse micul medalion în pumn în timp ce prin minte îi defilau tot felul de imagini oribile. Savannah zăcînd moartă pe undeva. Savannah prinsă în bătaie cu Annie Gerrard, cu ochii aprinşi de pofta de sînge. T-Grace urlînd în pragul uşii de la Frenchie's. Vivian povestindu-i despre vandalismul care avusese loc la St. Joseph. „Sîngele este totul. Sînge. Sîngele provenit din răni. Roşu ca sîngele", aşa cum era cutia de chibrituri de la *Le Mascarade*. Chipul lipsit de expresie al lui Savannah atunci cînd o aruncase pe masă. *„Eu folosesc bricheta..."* Savannah, împinsă în pragul nebuniei după atîţia ani din cauza ticăloşului de Ross Leighton. Savannah folosită de bărbaţi, de Conroy Cooper, de Jimmy Lee Baldwin căruia îi plăcea să lege femeile.

Toate aceste imagini se învîrteau în mintea lui Laurel ca într-un caleidoscop, fiecare imagine mai urîtă decît precedenta, fiecare posibilitate prea groaznică pentru a fi adevărată. Peste toate se auzea glasul aspru al logicii care o mustra pentru prostia de care dădea dovadă, pentru lipsa ei de încredere, pentru lipsa de dovezi. Nu ştia sigur decît că sora ei nu era acasă şi nimeni din familie n-o mai văzuse de marţi. Logic ar fi fost să plece în căutarea ei.

Se agăță uşurată de acest gînd. Nu te lăsa pradă spaimei, mai bine fă ceva. Caută să obții nişte rezultate. Rezolvă misterul. Înviorată şi energizată, reveni în camera ei ca să-şi pună nişte pantofi şi să-şi ia poşeta. Decise să plece prin spate, ştiind că nu avea rost s-o alarmeze pe mătuşa Caroline sau pe mama Pearl. Avea s-o găsească pe Savannah şi totul avea să fie bine.

Mama Pearl era deja trează şi umbla prin bucătărie cu ziarul în mînă, pregătind cafeaua. O văzu pe Laurel în clipa în care cobora scările.

– Ce faci trează la ora asta, copile? o întrebă, încruntată.

Laurel zîmbi şi se îndreptă spre uşa din spate.

– Am multe de făcut, mamă Pearl.

Bătrîna se strîmbă dezgustată atunci cînd văzu cît de slabă era şi aruncă ziarul deoparte.

– Mai bine vino să mănînci ceva la micul dejun. Eşti aşa de slăbănoagă că pînă şi o cioară te-ar putea lua cu ea în zbor.

– Poate mai tîrziu, strigă Laurel, făcîndu-i semn cu mîna şi grăbindu-se să iasă.

Crezu că încă o mai putea auzi pe mama Pearl mormăind supărată, deşi se afla la jumătatea distanței dintre Belle Riviere şi L'Amour. Ar fi putut să fie stomacul ei, care ghiorăia, dar nu era sigură. Bietul de el se obişnuise de acum să fie mai mult gol. Din obişnuință, scoase din buzunar o tabletă de antiacid şi o supse ca pe o bomboană.

Plecase de la Jack ca să evite stînjeneala din dimineața de după. Ceea ce se petrecuse între ei cu o noapte înainte era mai presus de cuvinte, se afla pe un tărîm nefamiliar. Dar acum se afla pe un teren sigur.

Voia să-i ceară părerea, să-i cerceteze cunoştințele despre locuitorii din oraş. În mod sigur o astfel de discuție nu ar fi fost amenințătoare pentru un bărbat care se temea să-şi dăruiască inima.

Era mai degrabă o discuție de afaceri. Şi de prietenie. Avea nevoie de ajutorul lui, admise în cele din urmă, chiar înainte ca Huey să iasă din desiş şi să sară asupra ei ca

s-o lingă vesel. Cîinele sări asupra ei şi o împinse în uşă. În timp ce ea îl făcea cum îi venea la gură, el alerga în jurul ei, oprindu-se cît să-i lingă mîinile. În cele din urmă se trînti pe jos şi se întoarse pe spate, ca să-l scarpine pe burtă.

– Cîine nebun, murmură Laurel, cedînd şi aplecîndu-se ca să-l mîngîie. Chiar nu ştii cînd prezenţa ta e nedorită?

– Dragostea e oarbă, rosti Jack cu ironie, stînd în pragul uşii deschise.

Era îmbrăcat cu aceiaşi blugi tociţi. Fără cămaşă. Nu apucase să se radă. Ţinea într-o mînă o cană cu cafea aburindă. Laurel se ridică şi observă că lichidul din cană era la fel de negru ca noaptea.

Adulmecă aroma tare şi îşi dori ca inima să nu-i mai sară din piept de cîte ori era aproape de el. Jack nu pă. prea mulţumit s-o vadă. Bărbatul care o iubise în noaptea aceea dispăruse, fiind înlocuit de Jack cel morocănos, bărbatul pe care Laurel nu ţinea morţiş să-l cunoască.

– Ai ceva lapte ca să mai îndulcească fierea aia pe care o bei? Mi-ar prinde bine o cană.

El o studie cîteva clipe, de parcă ar fi încercat să descifreze motivele venirii ei acolo, apoi dădu din umeri şi intră în casă, lăsînd-o să-l urmeze, dacă voia. Laurel merse după el pe holul lung, văzînd încăperi în care nu mai intrase nimeni de cîteva decenii.

Observă tapetul îngălbenit şi jupuit, draperiile mîncate de molii şi mobilele acoperite cu pînze albe, contra prafului, peste care mizeria se aşternuse straturi după straturi.

Era ca şi cum nimeni nu locuia acolo şi acest gînd o nelinişti în bună măsură. Mai mult ca sigur că Jack, unul dintre cei mai bine vînduţi autori, îşi putea permite să renoveze.

Dar nu-l întrebă de ce, pentru că avea sentimentul că ştia deja. Penitenţă. Pedeapsă. L'Amour era purgatoriul lui personal. Gîndul îi strînse inima, dar nu se duse spre el ca să-l îmbrăţişeze. Indiferenţa lui faţă de prezenţa ei stabilea regulile pentru acea dimineaţă.

O conduse în bucătărie, care, spre deosebire de restul

casei, era imaculată. Pereții, care la început fuseseră stacojii, deveniseră acum roz, dar erau curați și nu se vedeau pînze de păianjeni pe la colțuri.

Combina frigorifică era nouă. Dulapul și bufetul fuseseră bine spălate și lustruite. Singurele alimente la vedere erau o funie de usturoi și o alta de ardei roșii, atîrnate deasupra chiuvetei. Bucătăria lui era un loc plăcut, în care oricine putea prepara mîncarea în condiții excelente de igienă.

Jack scoase o cană din dulap și i-o umplu din ibricul aflat pe aragaz. Laurel se servi singură cu lapte, găsind această scuză ca să arunce o privire prin frigiderul lui. Observă unsprezece sticle de bere, un borcan de murături și trei caserole cu mîncare, fiecare avînd un alt nume scris de o altă mînă. Acestea erau probabil prietenele care aveau grijă să nu moară de foame. Gîndul acesta o amuză și o făcu ușor geloasă. Se rezemă de masă și începu să-și amestece cafeaua.

– Ai mai văzut-o pe Savannah de alaltăieri dimineață, cînd a plecat val- vîrtej, supărată pe noi?

Jack se sprijinise de bufet și o privea din cealaltă parte a încăperii. O văzu cum aștepta cu răbdare răspunsul lui. El însă aproape că uitase întrebarea, fiind prea preocupat să lupte cu sine ca să nu se ducă s-o ia în brațe și s-o poarte așa pînă în pat. Nu putea s-o facă, dar tare mult i-ar mai fi plăcut. Sorbi din cafea, mulțumit de gustul amar și aromat.

– Nu. De ce?

– Pentru că nici eu n-am mai văzut-o de atunci. Nici mătușa Caroline sau mama Pearl. Începu să se joace cu linguriță ca să-și ascundă cumva starea de nervozitate. Sînt un pic îngrijorată din cauza ei.

– Mai mult ca sigur e cu vreun iubit.

– Poate. Probabil. Nu e numai asta... Se întrerupse atunci cînd toate suspiciunile ei se ridicară iar la suprafața minții. Ar fi vrut să i le împărtășească și lui, dar se vedea bine că el n-avea chef de așa ceva.

Se simțea singură și venise pînă acolo tocmai pentru a

evita acest sentiment. Mă gîndeam că după tot ce s-a petrecut cu Annie şi celelalte fete, m-aş simţi mai bine dacă aş şti sigur unde anume e.

– Şi ce anume vrei de la mine, scumpete? o întrebă tăios. Ştii precis că nu e în patul meu.

Între ei se lăsă tăcerea. Laurel se încruntă, certîndu-se că era o proastă pentru că-şi dorea cu atîta ardoare dragostea lui. Acest lucru o înfurie şi o pregăti mai bine pentru ceartă.

– De ce faci asta? îl întrebă punînd cana pe masă. Se apropie de el cu mîinile pe şolduri.

– Ce anume?

– De ce te porţi ca un nemernic?

Jack ridică dintr-o sprînceană şi zîmbi cu răutate.

– Pentru că la asta mă pricep cel mai bine.

– Încetează! explodă Laurel. E prea devreme pentru asemenea căcaturi. Se apropie încă un pas de el, privindu-l cu ochii îngustaţi. Ce credeai, Jack? Că am venit aici ca să-ţi cer să te însori cu mine? întrebă sarcastică. În nici un caz. Stai liniştit. Martiriul tău e în siguranţă. Nu vreau decît puţin ajutor. Un răspuns care să nu fie neapărat în doi peri.

Jack o privi urît, pentru că nimerise bine cînd îi spusese de martiriu. Dorind să scape puţin din privirea ei cercetătoare, abandonă cana pe bufet şi se duse la frigider ca să-şi ia o bere.

– Şi ce ai vrea să-ţi spun? rosti, desfăcînd sticla. Că ştiu cine a regulat-o pe sor-ta noaptea trecută? Habar n-am. Dacă m-aş hazarda să ghicesc care ar fi posibilii candidaţi, la fel de bine ţi-aş putea oferi cartea de telefon.

– Perfect, răspunse Laurel. Se apropie de el ca o tigroaică. Era aşa de furioasă, încît îşi dorea să fi fost destul de mare încît să mătură cu Jack Boudreaux prin bucătărie. O merita pe deplin. Îmi eşti de mare ajutor, Jack.

– Ţi-am mai spus, scumpete, eu nu mă implic.

– Ce scîrbă eşti, îl provocă ea, sumeţindu-se spre el. Poate că era nesigură în privinţa relaţiei fragile dintre ei, dar ştia foarte bine cum să se descurce într-o astfel de

confruntare. Se pare că tu te afli peste tot, te implici cîte puțin peste tot, la *Franchie's* cu familia Delahoussaye, cu Baldwin sau cu mine. Dar ești mult prea laș ca să mai faci și altceva decît să încerci apa cu degetul.

– Laș? O privi nedumerit. El singur se descria prin cuvinte prea puțin măgulitoare, dar „laș" nu fusese niciodată printre ele.

Laurel nu se lăsă, ci continuă să-l înfrunte. Talentul i se tocise și niciodată nu reușise să-și păstreze emoțiile deoparte în astfel de confruntări. Înainte să-și dea seama ce spunea, era deja la mijlocul frazei:

– De fiecare dată cînd se întîmplă să ai șansa de a avea parte de ceva bun, întorci spatele și te ascunzi îndărătul fațadei tale de „mie nu-mi pasă de nimic"

– Ceva bun? repetă Jack privind-o tăios. Ce anume? Ce s-a întîmplat între noi?

Laurel își mușcă limba ca să nu răspundă, dar era limpede după expresia de pe fața ei. Jack înjură și se îndepărtă de ea.

– Doamne, după cîteva tăvăleli reușite în așternut, crezi deodată că...

– Nu! sări Laurel. Să nu îndrăznești. Își înghiți lacrimile. Nu am venit aici ca să mă cert cu tine. Am venit pentru că am crezut că poate ai să mă ajuți, pentru că mi-am imaginat că sîntem prieteni.

Jack oftă și scuturâ din cap.

– Nu pot să ajut pe nimeni. Nici măcar pe mine.

Laurel își ridică bărbia, decisă să nu plîngă.

– Da? Atunci te rog să mă scuzi că ți-am cerut să încalci codul tău de ticălos, îi zise încordată. Mă duc să-l întreb de-a dreptul pe Jimmy Lee Baldwin dacă o ține pe sora mea legată în patul lui de două zile. După aceea mă duc și ciocănesc la toate afurisitele de uși din parohia asta, pînă cînd o s-o găsesc! Mulțumesc mult, Jack, continuă cu amărăciune, dar se pare că în definitiv și la urma urmei nu am nevoie de ajutorul tău.

Jack o privi ieșind ca o furtună din bucătărie și simți cum o greutate de plumb i se așeza pe piept.

– Asta este ceea ce ți-am spus mereu, îngeraşule, murmură, după care se întoarse şi începu să caute cutia de chibrituri.

•

Coop privea spre sertarul cu lenjerie, încruntîndu-se spre chiloții de bumbac, confortabili şi cheştiile acelea mici şi strîmte pe care i le făcuse cadou Savannah. Ridică cu un deget chiloții înguşti, de mătase albă, şi clătină din cap. Ș-ar fi simțit ca naiba purtînd aşa ceva, mai ales că era prea bătrîn ca să se mai prostească. Atunci cînd aruncă chiloții în coşul de gunoi, simți o undă de regret.

De data asta nu avea să se mai întoarcă. Cearta dintre ei fusese ultima, cea care pusese capăt relației. Se terminase, odată pentru totdeauna.

Păcat, îşi zise, privind pe geam. Măcar dacă ea ar fi acceptat să primească tot ce-i putea oferi el, mulțumindu-se numai cu atît. Desigur, tocmai lăcomia ei, agitația continuă fuseseră acele trăsături de caracter care-l atrăseseră la ea. Era atît de disperată, cauta cu atîta ardoare dragostea, ca să-şi umple golul din inimă, şi îl găsise tocmai pe el, incapabil să-i ofere totul.

Oftă în timp ce schița în minte portretul lui Savannah, privind în continuare pe fereastră. Rîul era ca o panglică lată, şerpuitoare, de un verde sticlă, ce se zărea între malurile înverzite. Era un rîu sălbatic, cu vîrtejuri ascunse, aşa cum era şi Savannah, imprevizibilă şi extrem de delicată, fragilă, deşi la prima vedere părea dură.

Se gîndi că ar fi trebuit să noteze acele imagini, dar nu reuşi să se mişte ca să-şi ia carnețelul. Se apucă mai departe de împachetat. Cinci perechi de chiloți, cinci perechi de şosete, setul de cravate pe care-l primise de la Astor de Crăciun, înainte să se îmbolnăvească.

Astor. Doamne cît de diferită era de Savannah. Îşi purtase fragilitatea ca pe o orhidee din corsaj, de parcă ar fi fost un fel de act care atesta că era o adevărată doamnă. Însă pe dinăuntru fusese dură şi puternică, şi-şi suportase boala cu stoicism şi curaj. Nu ar fi aprobat-o deloc pe Savannah. Dar ar fi iertat-o de toate păcatele. Nu era însă

sigur că putea spune acelaşi lucru şi despre el. În fond, jurase credinţă soţiei sale. Soneria de la uşă îi curmă cu getările, iar Coop abandonă şifonierul şi merse să deschidă. Nu se aşteptase s-o găsească pe Laurel Chandler stînd în pragul casei lui.

– Domnule Cooper, sînt Laurel Chandler, îi zise, fără să zîmbească, fără ca în ochii ei să se aprindă vreun foc lăuntric.

– Da, desigur, îi răspunse el. Amintindu-şi de bunele maniere, se dădu la o parte din cadrul uşii. Nu vrei să intri?

– Voi trece direct la subiect, domnule Cooper, îi zise Laurel, fără să schiţeze vreun gest că ar fi dorit să intre în casă. O caut pe sora mea.

Coop oftă obosit, simţind cum vîrsta şi infidelitatea îi apăsau umerii largi.

– Da. Te rog să intri, domnişoară Chandler. Mi-e teamă că trebuie să vorbim cît împachetez, pentru că sînt foarte grăbit.

Hotărîtă să-l displacă, Laurel trecu pe lîngă el în holul unei case frumoase, plină de amintiri de familie. Înăuntru se simţea pregnant singurătatea şi graţia. Totul înăuntru strălucea, dar nu era nimeni să observe. Ceasornicul vechi de la picioarele scărilor măsura secundele care treceau. Cooper şi soţia sa nu aveau copii. Cînd ei doi aveau să moară, urmau să dispară şi amintirile legate de această casă.

Laurel aruncă o privire tăioasă spre Conroy Cooper. În spatele ochelarilor cu ramă aurie, el îi întîlni privirea cu cei mai trişti ochi pe care-i văzuse ea vreodată, după care îi zîmbi cu regret. Lui Laurel nu-i era greu să vadă de ce se simţise Savannah atrasă de el. Era un bărbat mare, puternic, atletic, chiar dacă avea aproape şaizeci de ani. Probabil că în tinereţe vrăjise multe femei, cu chipul acela blînd şi zîmbetul de puşti formidabil. Acum faţa lui era plină de riduri. Asta nu însemna că-şi pierduse ceva din frumuseţe, în ultimă instanţă devenise chiar mai interesant. Acum stătea în faţa ei într-o pereche de pantaloni de

velur care văzuseră şi zile mai bune, iar pe deasupra avea un tricou larg care-i atîrna afară din pantaloni la spate.

– Sînt sigur că ştii despre relaţia mea cu sora dumitale, rosti el cu glasul său domol. Laurel se oţeli împotriva efectelor pe care le avea asupra ei. Probabil că mă desconsideri din cauza asta.

– Eşti un adulterin, domnule Cooper. Ce altceva aş putea crede despre dumneata?

– Că poate am iubit-o pe Savannah cît am putut, încercînd să nu-mi încalc promisiunea faţă de o femeie care nu-şi mai aminteşte de mine sau de viaţa pe care am dus-o împreună.

Laurel strînse din buze şi privi spre vîrful pantofilor.

– Savannah mi-a spus la un moment dat că dumneata gîndeşti în absoluturi, rosti el mai departe. Bun sau rău. Vinovat, nevinovat. Vuaţa nu este doar neagră sau albă, aşa cum ţi-ar plăcea să fie, Laurel. Nimic nu este absolut în realitate, aşa cum pare în mintea noastră în perioada tinereţii.

– *Iubit-o,* repetă Laurel, agăţîndu-se de acest cuvînt ca să scape de cuvintele lui usturătoare. Îşi ridică fruntea şi-l privi în ochi. Ai spus că ai iubit-o. La trecut.

– Da. S-a terminat. Cooper îşi trecu mîna prin părul blond, privind spre ceasornic. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar trebuie să ajung la New Orleans pînă după-amiază. Dacă-mi scuzi spate, te conduc.

În timp ce-l urma spre dormitor, Laurel avu impresia de deja vu. Mobilierul era mare şi masculin. Mirosul de piele şi cremă de pantofi nu putea acoperi aroma subtilă de colonie masculină. Tot aşa cum mirosise şi camera tatălui ei de acasă, înainte ca Vivian s-o fi distrus ca să-i facă loc lui Ross.

O geantă de voiaj stătea desfăcută pe pat, lăsînd să se întrevadă lenjeria albă dinăuntru. Cooper se îndreptă spre şifonier şi alese trei cămăşi pe care le scoase de pe umeraşe şi le împături cu grijă.

– Voia să meargă cu mine în călătoria asta, îi zise. Desigur, a trebuit s-o refuz. Cunoştea foarte bine limitele

relației noastre. Dacă îți închipui că a primit bine vestea asta, țin să te anunț că aveam o colecție de antichități rămase de la bunicul meu, care s-a făcut praf și pulbere.

Laurel se simți cuprinsă de neliniște.

– Și cînd a avut loc cearta asta? întrebă, întorcîndu-se cu fața spre Cooper.

El tocmai alegea un costum gri din șifonier.

– Marți. De ce?

– Pentru că eu n-am mai văzut-o de marți dimineața.

Cooper mai scoase un costum, încruntat, în timp ce încerca să înțeleagă ce se petrecuse.

– Atunci probabil a plecat înaintea mea la New Orleans. Nu m-ar mira dacă nu cumva și-a pus în cap să mă chinuie acolo.

– Nu avea mașină.

– Poate că a plecat cu un prieten, rosti el cu amărăciune. Sau cu un alt bărbat. Ai putea verifica la *Maison de Ville*. Îi plac vilele de acolo.

– Da, murmură Laurel. Știu.

Stătuseră acolo cu o primăvară înainte de moartea tatălui lor. O aventură în familie, una dintre puținele pe care și le mai amintea, și fuseseră reușite. Încă își mai amintea cum le spusese Vivian că uneori și vedetele de cinema stăteau acolo. Vedea parcă aievea vilele micuțe și curtea cea mare. Încă mai simțea mirosurile grele ale orașului, așa cum le percepuse în copilărie.

Cooper închise geanta de voiaj. Laurel îi cercetă mîinile. Erau mîini mari, puternice, cu unghii bine tăiate. Mîini de fermier sau de tîmplar, nu de scriitor. Verigheta de aur, tocită de vreme, încă îi mai strălucea pe cel de-al treilea deget al mîinii stîngi.

– Ce mai face soția dumitale?

Cooper își ridică deodată fruntea și o privi cu ochi strălucitori. Luă geanta de voiaj și o așeză pe un fotoliu.

Laurel începu să-și roadă o unghie, simțindu-se prost din cauza subiectului de conversație.

– Am auzit de incidentul de la St. Joseph. Îmi pare rău.

Coop încuviință tăcut din cap, găsind că era interesant

că Laurel se scuza pentru acțiunile surorii sale. Împreună erau ca două fețe ale unei monede, una luminoasă, cealaltă întunecată, una condusă de nevoia de a face dreptate, cealaltă mînată de pasiune. Laurel ascundea latura sa feminină, Savannah mărise şi evidențiase această latură. Laurel ținea totul în ea, pe cînd Savannah nu avea limite sau control.

– Acum e destul de bine, răspunse el. Una dintre binecuvîntările acestei boli cumplite este faptul că uită imediat orice fel de neplăcere. Noi, ceilalți, trebuie să suportăm amintirile care adastă precum fumul.

Trecutul era trecut, dar prezența lui pîngărea prezentul. O analogie potrivită, cugetă Laurel după ce plecă de la Cooper.

Urcă în maşină şi rămase nemişcată o clipă, mintea ei încercînd să meargă în opt direcții diferite deodată. Cooper credea că Savannah plecase la New Orleans. Însă nu era probabil. Savannah tratase întotdeauna un drum spre New Orleans ca pe un eveniment de seamă, ceva care merita agitație şi o selectare atentă a garderobei. I-ar fi spus mătuşii Caroline, ar fi promis să aducă ceva scandalos pentru mama Pearl. Nu ar fi plecat ca un hoț, noaptea, indiferent cu persoana cu care intenționa să meargă.

Va suna însă la *Maison de Ville* doar ca să fie sigură, dar mai existau şi alte posibilități, iar una dintre ele era Jimmy Lee Baldwin.

Jimmy Lee se întinse în patul răvăşit şi gemu. Era mort de oboseală. Mirosea rău a transpirație, băutură şi sex. Era clar că trebuia să facă un duş lung înainte de întîlnirea fixată la prînz cu diaconii lui. Diaconi. Christoase, cretinii aveau să se prăpădească de plăcere auzind acest titlu.

– Eşti afurisit de inteligent, Jimmy Lee, îşi zise singur cu glas tare, privind spre vechiul ventilator din tavan. Eşti un afurisit de geniu.

Era semnul că urma să ajungă departe. Cînd lucrurile luau o întorsătură urîtă, el găsea mereu cîte o scurtătură ca să iasă din încurcătură. Înregistrarea făcută la stația de

benzină nu ieşise bine, dar în cele din urmă acest lucru avea să fie în avantajul lui.

Ideea îi venise în timpul unei partide dezlănţuite de amor. Într-un fel, trebuia să-i mulţumească tîrfei. Răspunsul la necazurile lui fuseseră tocmai cuvintele ei, atunci cînd îl implorase să aibă milă şi puţină simpatie. Va miza pe simpatia credincioşilor săi. Nu credea că era capabil să ofere el însuşi simpatie. Era gata oricînd să sară la gîtul adversarului. Să aibă grijă doar de sine. Acestea erau principiile lui. Însă americanii iubiseră întotdeauna ticăloşii. Va alege cîţiva oameni-cheie drept marionetele lui, iar ei vor aduna trupele, ajutîndu-l să se ridice spre faimă.

Zîmbi încîntat imaginîndu-şi totul. Vedea chipurile lor naive şi stupide. Îşi imagina cum aveau să-l asculte cu toţii, cînd el îşi va deschide inima şi le va spune în ce situaţie precară se afla biserica lui şi lupta pentru curmarea păcatelor. Le va spune că această cauză a lor era sabotată de diavol, venit pe pămînt sub forma lui Jack Boudreaux. Era batjocorit mereu şi nu mai ştia dacă avea puterea să continue de unul singur. Poate că dacă unul sau doi dintre ei erau dispuşi să-i dea o mînă de ajutor şi să îndeplinească rolul de diaconi... Atunci ochii lor se vor mări şi chipurile le vor străluci de încîntare.

Momentul era perfect. Descoperirea cadavrului mutilat al unei femei chiar în curtea lor din spate îi făcea pe oameni să se întoarcă spre Dumnezeu. Era evident că aveau nevoie de un conducător şi de un ţap ispăşitor, iar Jimmy Lee intenţiona să le ofere ce voiau.

Se ridică şi luă de pe noptieră romanul din care citea şi, răsturnîndu-se la loc în pat, începu să-l răsfoiască.

„Sîngele se scurgea nestingherit în urma tăieturii. Femeia încercă să ţipe, dar sunetul vibra doar în mintea ei. Gîtul îi era uscat. Gura îi era plină de mătasea eşarfei albe, care îi întindea buzele într-un zîmbet macabru..."

– Asta-i dinamită curată, Jack băiete, rosti Jimmy Lee mulţumit, îndoind colţul paginii.

Totul se potrivea perfect. Se gîndi la toate posibilităţi, în timp ce făcea duş. Jack Boudreaux va fi ţapul lui ispă-

şitor, va fi considerat autorul crimelor. Jimmy Lee va fi eroul. Publicitate gratis. Scrisori de la fani. Credincioşii vor apărea de pretutindeni şi-l vor urma oriunde, vor face orice pentru el. Ce vis perfect.

Cînd termină cu spălatul era un om vesel şi fericit, care îngîna un cîntecel la modă. După ce se îmbrăcă, îşi perie părul pe spate, admirîndu-şi obrajii bronzaţi şi perfect raşi. Zîmbi de probă, mulţumit de felul în care-i străluceau dinţii falşi, în care investise o grămadă de bani. Cămaşa şi cravata erau curate şi călcate, dar avu grijă să slăbească nodul de la gît ca să dea impresia că muncise mult. Costumul era destul de larg şi puţin şifonat. Oftă şi îşi lăsă umerii în jos, cu chipul întunecat de griji. Ca să facă impresie mai puternică, îşi zburli puţin părul, în partea din faţă.

Diaconii nici nu vor şti ce i-a lovit. Cineva prinse să-i bată la uşa de plasă, dar Jimmy Lee îşi lăsă vizitatorul, oricine ar fi fost acesta, să aştepte cîteva secunde. Probabil venise careva să vadă ce făcea. Cînd vorbise cu credincioşii lui la telefon, se arătase foarte mîhnit. Ieşi din baie cu capul plecat, bălăngănindu-şi mîinile moi pe lîngă corp.

Laurel Chandler îl privea încruntată prin plasă. Nu părea să aibă pic de simpatie pentru el. Asta însemna că iar avea să-i facă necazuri.

– *Miz* Chandler, rosti el, deschizînd uşa. Ce supriză să te văd aici.

– Da, presupun că nu te-ai mai fi mirat atît dacă în locul meu ar fi venit Savannah, răspunse Laurel. Intră în casă, dar avu grijă să stea cît mai departe de Baldwin, fără să-i întoarcă spatele o clipă. Cercetă repede bungalow-ul, privirea ei adăstînd o clipă mai mult asupra patului cu căpătîi de fier.

Jimmy Lee lăsă uşa de plasă să se trîntească. Avînd grijă să nu arate nimic pe chip, rămase locului ca s-o privească cu atenţie pe Laurel.

– Şi asta ce vrea să însemne?

– Exact ceea ce crezi că înseamnă.

– Sugerezi cumva că am o relație cu sora ta?

– Nu. Spun că faci sex și că te joci de-a legatul de mîini cu sora mea.

Reacția lui era o combinație artistică între amuzament și neîncredere. Dădu din cap și se îndepărtă puțin, de parcă ceea ce-i spusese ea îl lovise în mod fizic.

– *Miz* Chandler, dar este-de-a dreptul scandalos! Eu sînt un om al Domnului!

– Știu exact ce anume ești, domnule Baldwin.

– Eu nu cred că știi.

– Vrei să spui că sora mea e o mincinoasă? îl provocă ea, punîndu-și mîinile în șolduri.

Jimmy Lee își mușcă limba și încercă să cîntărească situația. În tinerețe, cînd făcuse tot felul de escrocherii pentru a obține banii de buzunar, se mîndrise că era capabil să citească orice fel de atitudini. Ceea ce vedea în ochii lui Laurel Chandler, îndărătul inteligenței și temperamentului iute, era vulnerabilitatea. Probabil că nu era de acord cu stilul libertin al surorii ei. Poate că era într-adevăr la fel de curată pe cît părea să fie. Era chiar posibil să aibă unele îndoieli cu privire la sănătatea mintală a lui Savannah.

Oftă dramaic și-și vîrî mîinile în buzunarul pantalonilor, lăsîndu-și umerii în jos. O lăsă să aștepte un minut, încruntîndu-se puțin, de parcă ar fi fost sincer îngrijorat.

– „Mincinoasă" e un cuvînt prea dur. Cred că sora ta este o femeie extrem de tulburată. Nu voi nega că a venit la mine. Am încercat să-i dau cîteva sfaturi.

– Pun pariu că da.

Tot corpul îi vibra de furie. Laurel se întoarse și începu să se plimbe prin încăpere, oprindu-se în dreptul patului și verificînd cît de solid era căpătîiul de fier.

– Psihiatrii folosesc și acum canapeaua pentru sesiunile cu pacienții lor, dar văd că tu ai făcut un pas mai departe.

Scutură iar căpătîiul, apoi se întoarse cu spatele la pat atunci cînd și-o imagină pe Savannah legată de el.

Și Annie Gerrard fusese legată de mîini.

Îşi puse mîna dreaptă peste poşetă, lipind-o de şold, imaginîndu-şi că putea simți conturul pistolului mititel prin pielea moale.

– Ştii ce cred eu despre bărbații care leagă femeile ca să se simtă superiori? întrebă, privindu-l pe Baldwin cu asprime. Cred că sînt nişte jeguri fără personalitate, impotente şi bolnave la cap.

Jimmy Lee îşi încleştă dinții şi-şi strînse pumnii în buzunare. Era aşa de furios, încît tare mult i-ar fi plăcut să-i folosească pe ea.

– Ți-am spus, n-am avut nici o legătură de natură sexuală cu sora ta. Numai bunul Dumnezeu poate să mai ştie ce se petrece în mintea lui Savannah. Nu mă îndoiesc că este capabilă să spună şi să facă orice. Dar îți spun, şi Domnul mi-e martor, nu am pus niciodată mîna pe ea.

– Dumnezeu este un martor foarte convenabil, rosti Laurel cu răceală. Greu de interogat.

Baldwin făcu ochii mari şi numai că nu ridică degetul ca s-o condamne de blasfemie.

– Te îndoieşti de Dumnezeu? şopti el mirat.

Laurel însă nu-i aprecia talentul actoricesc.

– Eu mă îndoiesc de tine, răspunse. Am venit aici ca să te întreb dacă ai văzut-o pe Savannah în ultimele zile, dar văd că-mi pierd vremea aşteptînd un răspuns clar. Poate că şeriful Kenner va avea mai mult noroc.

Nu apucă să facă nici trei paşi, cînd el întinse mîna şi o prinse de umăr. Laurel se răsuci şi-l lovi peste braț cu o mişcare a mîinii, aşa cum învățase la cursul de autoapărare. El o privi cu răutate, dar se feri să o mai atingă.

– Nu ți-am văzut sora, îi zise, chinuindu-se să pară mai departe calm. Ăsta e adevărul curat. Nu e nevoie să-l implicăm şi pe şerif.

Laurel mai făcu un pas spre uşă şi-şi băgă mîna în poşetă. Inima îi bubuia în piept. Palmele îi transpiraseră. Spera sincer să fie capabilă să țină pistolul în mîini dacă se ivea nevoia.

– Şi de ce nu vrei să vină aici? Ai ceva schelete prin dulap, reverendule?

– Scandalul este mortal pentru cineva în poziția mea, îi zise el, apropiindu-se de ea. Chiar dacă nu am făcut nimic reprobabil, oamenii au tendința să creadă că nu iese fum fără foc.

– Şi de obicei au dreptate.

– Nu şi acum.

– Nu te mai osteni să-mi explici, Baldwin, rosti Laurel pe un ton tăios. Nu m-ai cîştiga de partea ta nici dacă ai transforma apa în vin chiar sub ochii mei. Eşti un şarlatan şi un prefăcut, şi, dacă n-aş avea altele de făcut, atunci aş avea grijă să informez pe toată lumea cine eşti de fapt.

Putea să-l distrugă. Gîndul acesta îl lovi pe Jimmy Lee ca un zid de cărămizi. Stomacul i se strînse într-un nod dureros. Femeia aceea îi putea distruge orice şansă de a deveni faimos şi bogat. Nimeni nu ar fi crezut-o pe sora ei, dar în mod sigur oamenii ar fi stat s-o asculte pe Laurel Chandler. Poate că după aceea aveau să alunge din minte spusele ei, mai ales că avea reputația de a arăta cu degetul fără a avea vreo dovadă, dar răul avea să fie deja făcut.

Presa se va concentra asupra lui. În pofida precauțiilor pe care şi le lua şi a deghizărilor sale, una dintre tîrfele cu care se culcase l-ar putea recunoaşte la televizor şi ar putea vinde apoi o poveste suculentă pentru bani serioşi. Christoase, îşi dorea să nu fi pus ochii niciodată pe vreuna din femeile Chandler. Cățele şi tîrfe, amîndouă. Ce mult i-ar fi plăcut s-o strîngă de gît pe cea din fața lui, pe buna samariteană.

În momentul următor nu-şi mai putu reține furia. Deschise gura şi-şi arătă dinții nefiresc de albi. Văzu roşu în fața ochilor şi se repezi spre ea urlînd ca apucat de nebunie:

– Tîrfă mică şi idioată.

Deşi inima îi sărise în gît, Laurel se feri din calea lui şi scoase din poşetă pistolul *Lady Smith,* ținîndu-l cu ambele mîini la înălțimea pieptului.

Ochii lui Jimmy Lee ieşiră din orbite la vederea armei.

– Iisuse Christoase!

– Amin, reverendule, mormăi Jack care apăruse acolo pe neaşteptate.

Adrenalina i se revărsase în sînge. Nu-şi dorea altceva decît să deschidă uşa şi să se năpustească asupra lui Baldwin ca să-i administreze bătaia vieţii lui, pentru că o speriase aşa de tare pe Laurel, dar se stăpîni. Laurel şi pistolul ei aveau situaţia sub control. Oarecum. Mîinile ei tremurau mult prea tare pe patul micuţ al armei.

Cu mişcări leneşe, Jack deschise uşa de plasă şi se sprijini de cadrul ei.

– Dacă-ţi închipui că nu-l va folosi, ar fi bine să-ţi faci ultima rugăciune, îi zise mai departe. O să-ţi zboare coaiele alea de ruşine şi le va da cîinilor vagabonzi.

Jimmy Lee îl privi plin de ură.

– Nu-mi amintesc să te fi invitat în casă, Boudreaux.

Jack îl privea amuzat.

– Serios? Şi ce ai de gînd să faci ca să remediezi situaţia, Jimmy Lee? Domnişoara *Smith & Wesson* ar putea avea ceva de spus în privinţa asta.

– Lasă că te ştiu eu, nu faci altceva decît să te ascunzi pe după fustele femeilor, ca acum, izbucni Baldwin. Ridică degetul spre el, ca un avertisment. Ascultă la mine, Boudreaux, n-o să te mai poţi ascunde multă vreme.

Avea un as ascuns în mîneca costumului ieftin. Jack putea să-şi dea seama numai după strălucirea nebunească din ochii lui. Nu bănuia deocamdată care era asul, dar nici nu-i păsa. Clipi, prefăcîndu-se speriat şi duse o mînă la inimă.

– Ai auzit, *miz* Chandler? De ce oare am impresia că bunul reverend tocmai m-a ameninţat? Cu aceeaşi graţie, Jack prinse mîinile lui Laurel şi îndreptă pistolul spre podea. Scumpete, ce-ar fi să mă aştepţi afară? Cred că eu şi cu reverendul Baldwin avem unele lucruri de lămurit. Laurel îşi ridică privirea spre el, curioasă să ştie de ce apăruse din senin, nu ce intenţiona să-i facă lui Jimmy Lee. Probabil că ar fi trebuit să-l determine să plece de acolo odată cu ea. În fond şi la urma urmei, asaltul era pedepsit de lege. Dar o singură privire spre Baldwin o facu să simtă

furie şi sete de răzbunare, ca atare, întoarse spatele legilor şi regulamentelor. Nu-i plăcuseră deloc aluziile pe care le făcuse Baldwin despre Savannah, deşi, în străfundul sufletului, ştia foarte bine că ar fi putut fi adevărate.

Puse pistolul la loc în poşetă şi, fără o vorbă, se întoarse şi ieşi din bungalow. Jack aşteptă să se îndepărteze ea, cu degetele mari de la mîini prinse în betelia blugilor. Jimmy Lee, care credea că cea mai bună apărare era atacul, prinse gîtul sticlei de coniac care stătea pe măsuţa cu trei picioare, gata s-o folosească pe post de bîtă.

– Ieşi naibii din casa mea, Bourdeaux.

– Nu înainte de a avea o mică discuţie, răspunse Jack încet, începînd să-i dea ocol lui Baldwin. Nu părea deloc ameninţător. Îşi tîrşîia cizmele pe linoleumul uzat, privind amuzat în jur. Şi acum, Jimmy Lee, nu prea ştiu ce anume i-ai făcut domnişoarei Chandler de a scos pocnitoarea aia la tine, dar în mod sigur a fost ceva rău, mai ales că ea este genul de persoană cu mare respect pentru legi.

– Nu i-am făcut absolut nimic, izbucni Jimmy Lee, răsucindu-se şi el, ca să nu rămînă nici o clipă cu spatele la Bordeaux. Degetele i se strînseseră spasmodic pe gîtul sticlei de coniac. E nebună. Toată lumea ştie că de-abia a ieşit de la azilul de nebuni. E sărită de pe fix, exact ca soră-sa.

Jack scuturâ din cap, dezamăgit. Continua să se învîrtă în jurul reverendului, cu o graţie de felină.

– Defăimezi caracterul unei femei deosebite, Jimmy Lee, pînă şi eu am făcut o excepţie în cazul ei.

Jimmy se răsucea mai departe odată cu Jack, simţindu-se ameţit.

– Puţin îmi pasă pentru cine faci tu excepţii, cajun cretin.

Jack îl atacă deodată, iar Jimmy Lee încercă să-l lovească cu sticla. Îşi luă avînt sperînd să-i crape căpăţîna, însă ratâ şi îşi pierdu şi echilibrul. Jack se feri de lovitură cu uşurinţă. La fel de rapid şi de graţios ca o pisică, se răsuci şi ajunse în spatele reverendului, îi prinse braţul şi-l

răsuci, după care îl trînti cu fața de peretele murdar. Sticla se sparse şi restul de coniac udă pantalonii lui Baldwin.

– Ți-am mai spus o dată s-o lași în pace pe Laurel Chandler, mîrîi Jack chiar în urechea reverendului. Nu trebuia să mă obligi să ți-o spun şi a doua oară, Jimmy Lee. Pentru că eu unul nu am prea multă răbdare.

Jimmy Lee încercă să respire înainte să se sufoce. Fața îi era lipită în continuare de peretele murdar şi era sigur că-şi spărsese cel puțin trei din prețioşii săi dinți. Sîngele i se scurgea pe bărbie, ceea ce-l făcu să-l blesteme din nou pe Boudreaux.

– Să ştii că vorbesc foarte serios, Jimmy Lee, îi zise iar Jack, sucindu-i brațul şi mai mult şi făcîndu-l să geamă. Dacă îi mai faci necazuri, îți smulg puța şi o dau la raci.

Îl mai împinse o dată şi apoi se îndepărtă ştergîndu-şi palmele de pantaloni, în timp ce Baldwin, cu fața la perete, se văicărea în gura mare.

– Sper să nu te mai văd în fața ochilor, Jimmy Lee.

Jimmy Lee scuipă pe podea sîngele din gură, amestecat cu resturile dinților sparți.

– Arză-te-ar focul să te ardă, Boudreaux! urlă, înainte să-şi treacă un deget peste ceea ce mai rămăsese întreg în gură.

Jack dădu din mînă a silă şi ieşi din bungalow, trăgînd pe nas aerul cald de afară.

– Eu nu vreau să ştiu nimic din ce s-a petrecut acolo, îi zise Laurel, apropiindu-se de el. Dacă nu ştiu nimic, nu pot fi chemată ca martor.

– O să trăiască, răspunse Jack cu cinism. O porniră amîndoi spre maşinile pe care le lăsaseră pe peluza mică şi murdară, alături de vechiul Ford al lui Baldwin. Huey stătea pe scaunul şoferului din Jeep-ul lui Jack, cu urechile ciulite. Jack o privi cu atenție pe Laurel. Te simți bine?

Laurel se întoarse cu fața spre el.

– Ce cauți aici, Jack? Cu două ore în urmă nu voiai să-mi dai un singur răspuns, darămite să mai şi sari în apărarea mea.

Jack se încruntă, ştiind că fusese prins în capcană. Ar fi trebuit să stea naibii departe de ea, dar, atunci cînd începuse să fumeze din pachetul de *Marlboro* prima ţigară după doi ani de abstinenţă şi îşi dăduse seama că era incapabil să scrie pentru că nu o vedea decît pe Laurel, înfruntîndu-l pe Baldwin cu curajul unui leu, deşi avea statura unui pisoi, nu mai putuse răbda. Ştia că Baldwin era un escroc, dar asta nu însemna că nu putea deveni violent. Drept pentru care nu putuse să stea liniştit, lăsînd-o să-şi asume un asemenea risc.

– Te-am urmărit, admise el posac. Nu vreau să mă implic, dar nici să te văd pe tine suferind nu vreau. Am şi aşa destule pe conştiinţă.

E deja prea tîrziu pentru asta, îşi spuse Laurel, muşcîndu-şi buzele. Deja o făcuse să sufere. Avea să-i frîngă inima, dacă-i dădea ocazia. Se blestemă pentru că era aşa de proastă şi i-o oferea singură.

– Vai de mine, domnule Boudreaux, rosti ea, făcînd ochii mari, mimînd uimirea. Mai bine ai avea grijă. Cine te aude ar putea crede că efectiv eşti îngrijorat de soarta mea. Iar acest lucru ar fi hazardat pentru imaginea de ticălos la care ţii aşa de mult.

– Ia mai termină cu gogoriţele astea, se supără el. Nu mi-a plăcut gîndul că aveai să vii aici singură singurică. Bătrînu' Jimmy Lee ar putea să nu fie chiar atît de blajin pe cît îl crede lumea.

– S-ar putea să fie chiar periculos de-a binelea, murmură Laurel, întorcîndu-se să privească iar spre micul bungalow părăginit.

Reverendul Baldwin aprecia sexul deocheat şi îi plăcea să le lege pe femei de pat, unde mai pui că avea şi un temperament urît. În plus, avea acoperirea perfectă sau aproape perfectă. Cine ar suspecta că un predicator ar fi capabil de crimă?

„Crimă" Cuvîntul acesta îi dădea fiori. Venise acolo să-şi caute sora şi acum deja se gîndea la crimă. Mai bine să nu se mai gîndească deloc.

– În fine, indiferent de motiv, îţi mulţumesc că ai venit.

Păreau amîndoi oarecum jenați din cauza micii dispute de dimineață.

– Acum unde ai de gînd să mai cauți necazul cu lumînarea, îngeraşule? o întrebă Jack, blestemîndu-se pentru că era aşa de preocupat de soarta ei.

– În biroul şerifului, răspunse ea, oțelindu-se pentru ceea ce urma să vină. Cred că noi doi ar trebui să stăm puțin de vorbă. Vrei să vii cu mine?

Fusese o propunere tîmpită. Nu avea motive să se simtă dezamăgită că el o refuza, dar nici nu voia să rupă firul fragil al legăturii dintre ei. Băgă mîna în poşetă şi scoase la iveală cutia de chibrituri de la *Le Mascarade*. I-o oferi mai mult ca să-i simtă degetele atingîndu-le pe ale ei.

– Ştii cumva ceva despre localul ăsta?

Jack privea înghețat la cutie.

– De unde ai cutia asta?

Laurel dădu din umeri, cu gura uscată, pentru că simțise deja încordarea lui.

– Am găsit-o. Cred că Savannah a lăsat-o în maşina mea, dar n-a vrut să admită că era a ei. De ce? Ce fel de local mai e şi ăsta?

– E genul de loc unde în mod sigur nu vrei să mergi, scumpete, îi zise el cu amărăciune, dîndu-i cutia înapoi. Decît dacă-ți place pielea şi sado-masochismul.

22

Kenner aprinse a cincea țigară a zilei şi trase fumul adînc în piept. Ochii şi gîtul îl usturau. Avea senzația că în cap i se adăpostea un cîrd de ciocănitori care-i ciuguleau creierul şi în stomac acid de baterie sub forma nenumăratelor cafele băute. Ca atare, în comparație cu el, un cîine turbat era chiar amabil şi politicos. Nu ajunsese nicăieri cu crima petrecută în parohie şi chestia asta îl sîcîia de zor,

iar acum o avea iar pe cap pe Laurel Chandler.

– Aşadar, crezi că Baldwin a omorît-o pe sora ta şi pe celelalte fete?

Laurel se abţinu cu greutate să nu-l înjure. Degetele i se strînseră pe braţele scaunului din faţa mesei sale de lucru.

– Nu asta am spus.

– Pe naiba! lătră Kenner, sărind în picioare. Ba exact asta ai lăsat să se înţeleagă.

– Nu este...

– Iisuse, de abia aşteptam să aud asemenea năzdrăvănii...

– Atunci de ce naiba nu stai să asculţi?

– ...nu, Steve?

Danjermond, care se sprijinise de un raft plin de dosare, strînse din dinţi auzindu-l cum îi prescurtase numele. Kenner nici nu-l luă în seamă. Aşteptase o scuză ca să izbucnească. Mai întîi cineva avusese curajul să omoare o femeie sub jurisdicţia lui. După aceea trebuise să-l elibereze pe Tony Gerrard.

Apoi orice fir pe care-l avusese se dovedise a fi greşit. Iar acum asta. Îşi dădu frîu liber temperamentului, fără să-i pese că Laurel Chandler făcea parte din cea mai bună familie din zonă. Chiar Ross Leighton spusese cu gura lui că fata era o sursă nesfîrşită de necazuri, mereu intrase în cîte un bucluc.

– De-abia aşteptam să daî buzna aici, să arăţi cu degetul şi să dai vina pe alţii.

– Încerc doar să-ţi ofer nişte inofrmaţii. E de datoria mea civică...

– la las-o mai moale, cucoană, o întrerupse el fără menajamente, aplecîndu-se peste masa de lucru ca să-şi scuture ţigara în scrumieră. Încerci să faci necazuri aşa cum ai făcut şi în Georgia. Să arăţi cu degetul, să dai din gură şi apoi să-ţi vezi numele în ziar. Ţi se face de regulat cînd dai vina pe unul şi pe altul sau ce?

Laurel strînse din dinţi şi aruncă o privire spre Danjermond, întrebîndu-se de ce naiba nu făcea nimic.

– N-am spus că Baldwin a omorît pe careva. M-am gîndit că poate ai vrea să ştii că...

– Că este un soi de pervers. Un predicator? Kenner fornăi şi scutură din cap, trăgînd cu sete din ţigară. Cine erau oamenii ăia din Georgia? Un dentist? Un bancher? Există cineva pe lumea asta pe care să nu-l suspectezi de perversiune?

– Păi, mă îndoiesc că dumneata te pretezi la aşa ceva, izbucni Laurel, sărind de pe scaun. Puse palmele peste masa de lucru aglomerată şi se încruntă spre el. De ce naiba să apelezi la perversităţi cînd în mod evident ai licenţă să fuţi la creier pe cine doreşti!

În timp ce Kenner înjura de mama focului şi făcea spume la gură, Laurel privi spre Danjermond, care se amuza teribil. Putea vedea treaba asta din felul în care-i sclipeau ochii verzi şi după cum i se ridicaseră colţurile gurii. Acesta renunţă să se mai sprijine leneş de raft şi se apropie de ei, cu atenţia fixată asupra lui Kenner.

– Zău aşa, Duwayne, rosti el calm. Domnişoara Chandler a venit aici cu cele mai bune intenţii. Dacă ea crede că are informaţii pertinente despre caz, atunci ar trebui s-o asculţi.

– *Pertinente pentru caz!* Kenner se strîmbă cumplit şi scutură ţigara peste masa de lucru. Savannah Chandler a spus că predicatorului i se scoală numai dacă leagă femeile. Savannah Chandler. Iisuse, toată lumea ştie că e sărită de pe fix de atîta regulat!

Văzînd roşu în faţa ochilor, Laurel aproape că sări la gîtul lui.

– Ticălos ce eşti!

– Hei, nu spun nimic deosebit, ci numai ce se zvoneşte prin oraş.

– Dar nu o faci cu prea mult tact, sublinie Danjermond încruntîndu-se.

– La naiba, n-am timp s-o mai fac pe David Niven. Am o crimă de rezolvat. Strivi ţigara în scrumieră şi apoi îşi aprinse imediat o alta. Ce-ar fi să lăsaţi investigaţia în seama mea, domnişoară Chandler?

– Perfect, rosti Laurel printre dinții încleștați. Dar te-ar ajuta dacă ți-ai scoate capul din cur ca să vezi ce faci.

Kenner se făcu roșu la față ca o pătlăgică. Scoase țigara dintre buze și o flutură în direcția ei, sufocînd-o cu fumul.

– Vrei un sfat cu privire la locul în care să-ți găsești sora? Nu-i nevoie să scotocești decît vreo duzină de dormitoare.

– Parcă același lucru l-ai spus și despre Annie Gerrard, nu? Laurel avu un moment de triumf cînd îl văzu asimilînd lovitura. Așa e, și lui Annie îi cam plăcea să se dea în bărci cu bărbații, și uite unde au găsit-o.

Kenner îi întoarse spatele. Danjermond dădu ocol mesei de lucru și o prinse cu blîndețe de braț.

– Poate că ar fi mai bine dacă noi doi am sta de vorbă în biroul meu, Laurel.

Grațios, o conduse spre ușă și o scoase în biroul mare de afară, unde secretara lui Kenner, Louella Pierse, stătea prin apropiere cu un dosar în mînă, trăgînd cu urechea la cearta lor, ca să afle toate amănuntele picante pe care urma să le transmită mai departe în pauza de masă. Cîțiva ofițeri în uniforme își ridicară privirea de la birourile lor, zîmbind și rîzînd pe înfundate.

Furioasă, Laurel se încruntă spre ei.

– Și voi la ce naiba vă zgîiți așa?

Oamenii își coborîră privirile. Danjermond o conduse mai departe pe hol, trăgînd-o după el. Deși nu părea să-l strîngă brațul prea tare, cînd Laurel încercă să se elibereze, constată că nu putea.

– Ți-aș mulțumi dacă mi-ai da drumul, domnule Danjermond, îi zise Laurel încet, privindu-l supărată. Nu mi-a plăcut deloc cum ați procedat acolo, tu și Kenner. Nu sînt un civil idiot venit aici cu capul plin de bîrfe.

– Nu, răspunse el calm, fără să se oprească din mers. Ești un fost procuror care are reputația că face acuzații pe care nu le poate susține cu dovezi. Cum naiba ai fi vrut să reacționeze?

Pe hol activitatea era în toi. Tribunalul era în sesiune,

dar în plus față de mulțimea obișnuită de avocați, funcționari și stenografe, era și o puzderie de reporteri care dădeau tîrcoale pe acolo precum vulturii. Laurel le sesiză imediat prezența. Stomacul i se strînse și părul de pe ceafă i se ridică deodată ca electrizat atunci cînd le simți ochii asupra ei, văzînd-o mergînd braț la braț cu procurorul districtual. Ca pe vremuri, se apropiară imediat, punînd în funcțiune casetofoanele și pregătind carnețelele. Veniră spre ei în cîrd, vorbind cu toții deodată.

– Domnule Danjermond!

– Domnișoară Chandler!

– e vreo legătură...?

– ... ajutați acum la investigații...?

– ... există noi amănunte cu privire la...?

Danjermond continuă să meargă la fel de calm precum Moise care despărțise apele Mării Roșii.

– Fără comentarii. Deocamdată nu aveam nici un comentariu. Nici domnișoara Chandler nu are nimic de spus.

Urîndu-se pentru asta, Laurel se lipi de el și-l lăsă să înfrunte furtuna de unul singur. În cele din urmă o conduse într-o anticameră. În timp ce el rostea din ușă pentru ultima oară că nu avea nimic de comentat, Laurel trecu pe lîngă secretară și intră în biroul lui.

Detaliile dinăuntru nu-i atraseră atenția, nu era nimic neobișnuit la masa de lucru mare, fotoliile de piele, rafturile de cărți. Totul era frumos rînduit și mirosea plăcut a lemn lustruit. Storurile de la ferestre erau trase și ca atare înăuntru era destul de răcoare. Liniștea de acolo ar fi trebuit s-o mai aline, dar era încă prea prinsă de emoțiile dinăuntru și de amintirile neplăcute. Modul în care se înfuriase pe Kenner îi amintea în mod neplăcut de scenele pe care le avusese în Comitatul Scott, cu șeriful de acolo, cu asistenții și colegii săi.

Respiră de cîteva ori adînc și-și prinse tîmplele între palme. Ca prin vis, se revedea distrugîndu-și biroul, într-o criză de furie, urlînd ca o nebună atunci cînd asistentul ei, Michael Hellerman, îl chemase pe Bubba Vandross de la securitate să vină și s-o potolească.

După luni de zile în care fusese instabilă din punct de vedere afectiv, reuşise să treacă peste astfel de momente. Acum încă nu ajunsese la limită, dar nici prea departe nu se afla. Se simţea însă frustrată după întîlnirea cu Kenner. Nu avea absolut nici un control asupra lui şi acesta fusese elementul-cheie pe care-l dorise cu disperare încă de cînd murise tatăl ei.

Şi apoi reporterii. Doamne, nu avea să scape niciodată de astfel de probleme? Dacă s-ar fi dus în Bermude, în clipa asta ar fi oare în biroul magistratului, implicată în cine ştie ce fel de intrigă de pe insulă?

Oftă şi încercă să-şi relaxeze muşchii încordaţi. Trebuia să se calmeze şi să gîndească iar limpede. Trebuia s-o găsească pe Savannah şi să alunge umbrele întunecate din străfundul minţii.

Îşi trecu palma peste poşeta de piele şi se gîndi la toate aiurelile pe care le aruncase înăuntru, cercelul, medalionul şi cutia de chibrituri. Nu i le arătase lui Kenner, ştiind că avea să le considere doar nişte dovezi în plus ale instabilităţii sale mentale. Ar fi putut veni de oriunde. Ar fi putut să fie toate ale lui Savannah.

În minte îi rămase cutia de chibrituri. Îl revăzu pe Jack întorcînd-o între degetele sale lungi, de muzician. Expresia devenindu-i deodată serioasă citind numele. Un bar rău famat din Cartierul franţuzesc. Secret, retras, exclusivist. Un loc în care măştile erau ceva normal şi puteai avea orice plăcere pentru un preţ. El fusese acolo, ca să se documenteze pentru o carte.

Îi prinsese mîinile deasupra capului atunci cînd trupurile lor se împreunaseră...

Jimmy Lee Baldwin era adeptul legării femeilor de pat, aşa spusese Savannah.

Savannah se lăsa legată fără probleme...

Pe Laurel o cuprinse greaţa şi, slăbită, se sprijini de un dulap, cu ochii închişi.

– Nu vrei un coniac?

Îşi ridică fruntea, speriată cînd Danjermond intră în birou şi închise uşa încet în urma lui.

– În scopuri medicinale, desigur, adăugă el zîmbind.

– Nu, răspunse ea, îndreptîndu-şi umerii. Mulţumesc.

El îşi băgă mîinile în buzunarele pantalonilor şi se apropie de rafturile de cărţi legate în piele.

– Te rog să mă ierţi că nu te-am susţinut în biroul lui Kenner. Am învăţat pe pielea mea că e mai uşor să-l mînuieşi dacă-l laşi în plata Domnului. O privi dintr-o parte, de parcă ar fi măsurat-o. În plus, admit că voiam să te văd în acţiune. Eşti destul de feroce, Laurel. Nimeni n-ar bănui aşa ceva privindu-te. Eşti aşa de delicată şi de feminină. Îmi plac paradoxurile. Probabil că mereu îţi luai oponenţii prin surprindere.

– Da, dar adevărul este că oamenii trag anumite concluzii bazîndu-se doar pe înfăţişarea exterioară şi pe statutul social.

– Fiind dintr-o familie proeminentă, m-am lovit şi eu de astfel de păreri preconcepute.

Laurel îl privi mirată.

– Încerci cumva să-mi spui că, deşi eşti fiul Danjermond-ilor din Garden District, cei care au afacerea cu vapoare, nu te simţi cu nimic mai deosebit decît un băiat oarecare? Nu ştiu de ce, dar nu-mi prea vine să cred aşa ceva.

– Spun doar că nimeni n-ar trebui să judece o carte numai după copertă, fie că aceasta e frumoasă sau urîtă. Nimeni nu ştie cu adevrat ce se ascunde în inima urîţeniei sau ce anume e în spatele frumuseţii.

Laurel se gîndi la Savannah, sora ei cea frumoasă, prinsă în luptă cu Annie Gerrard la *Franchie's*, aruncînd cu excremente în peretele de sub geamul lui Astor Cooper, urlînd obscenităţi în noapte. Oftă şi închise chii, frecîndu-şi fruntea cu două degete, de parcă aşa ar fi putut alunga toate gîndurile negre.

– O să fac tot ce pot ca să-l influenţez în bine pe Kenner, îi zise Danjermond încet.

Era în spatele ei acum, destul de aproape ca să-i poată simţi prezenţa. Îşi aşeză apoi mîinile elegante pe umerii ei şi începu să-i maseze. Laurel ar fi vrut să se îndepărteze,

dar încercă să-şi păstreze cumpătul, rămînînd înţepenită locului, neştiind dacă gestul lui era unul prin care-şi exprima dominaţia sau compasiunea. Nici reacţia ei n-o înţelegea prea bine, pentru că nu era sigură dacă rămăsese locului pentru a-şi dovedi curajul sau pentru că personalitatea lui îi ceruse să se supună.

– Nu pot însă să promit absolut nimic, continuă el. Tare mi-e teamă că are dreptate în privinţa informaţiilor privitoare la Baldwin. Sora ta are mari probleme cu credibilitatea. Mai ales acum, cînd a dispărut. Tu ştii prea bine cum e să ai probleme cu credibilitatea, nu, Laurel?

Laurel se îndepărtă puţin, apoi se întoarse spre el înfuriată.

– Să ştii că m-aş simţi mult mai bine dacă nu mi-ai reaminti şi dacă n-ai face atîtea remarci atunci cînd stăm de vorbă. În fond şi la urma urmei, de partea cui eşti?

El îi oferi zîmbetul său simetric, de android.

– Justiţia ia partea dreptăţii. Natura însă îi alege pe cei mai puternici, rosti el. Dreptatea şi puterea nu coincid întotdeauna.

După ce emise acea afirmaţie criptică, Danjermond deschise cutia de lemn de cireş de pe masa de lucru şi-şi luă un trabuc costisitor din ea.

– Tribunalul seamănă mai mult cu jungla decît cu civilizaţia, îi zise, tăind capătul trabucului. Puterea este esenţială. Trebuie să ştiu cît de puternică eşti dacă vom lucra vreodată împreună.

– Nu vom lucra împreună, răspunse Laurel, îndreptîndu-se spre uşă.

Danjermond se aşeză comod în fotoliul din spatele mesei de lcuru, rostogolind trabucul între degete.

– Vom vedea.

– Am altele de făcut, izbucni ea, supărată că el îşi imagina că nu avea să reziste unei asemenea oferte. În primul rînd trebuie să-mi găsesc sora, ţinînd cont că departamentul şerifului n-o să-mi dea nici un fel de ajutor.

Danjermond îşi aprinse trabucul şi aerul se umplu de fum aromat.

– Eu unul nu mi-aş face prea multe griji, Laurel, îi zise el, înconjurat de fumul cu aromă de cireşe. Se prea poate să fi plecat la New Orleans, aşa cum a sugerat iubitul ei. Sau poate că se bucură de farmecele altui bărbat. O să apară în cele din urmă.

Dar în ce condiţie? se întrebă Laurel. Dacă Savannah plecase la voia întîmplării, unde ar fi putut s-o găsească? Posibilităţile îi provocau greaţa. De un lucru era sigură – Savannah nu avea să fie aceeaşi soră pe care se bazase atît de mult Laurel. Copilul din ea plînse îndurerat, gîndindu-se la asta.

Salonul *Funerar Prejean* era tipic zonei Acadiana. Construit prin anii '60, era o clădire joasă de cărămidă, cu o mulţime de ghivece de flori în afară şi un amestec ciudat de sterilitate, linişte şi tristeţe în interior. Podelele aveau mochetă gri, de nailon rezistent, care înăbuşea sunetul paşilor. Tavanele joase, tapetate cu paneluri de lemn, absorbeau plînsetele şi murmurele celorlalţi.

La *Prejean* existau două saloane funerare pentru perioadele mai dificile, în care mureau mai mulţi oameni, şi o bucătărie mare, care, dacă oamenii ar fi ştiut că semăna izbitor de mult cu camera de îmbălsămare, nu ar mai fi folosit-o vreodată. Dar, ca în fiecare situaţie socială din sudul Louisianei, şi la priveghi se servea mîncare pentru alinare, ca o reafirmare a vieţii.

Prietenele lui T-Grace, vecinii, credincioşii care frecventau Biserica Catolică a Doamnei Noastre şi a celor Şapte Ispăşiri stăteau în bucătărie şi preparau cafea tare şi făceau sandvişuri. Laurel ştia deja că mama Pearl adusese acolo o prăjitură cu nucă de cocos.

Cei care veniseră să-i consoleze pe soţii Delahousaye şi să-şi prezinte ultimele omagii se adunaseră în Camera Serenităţii. Sicriul se afla în partea din faţă a încăperii, sub o cruce de lemn lucios. Capacul, închis, era acoperit de jerbe mari de flori de toate soiurile, ca pentru a-i descuraja pe cei de acolo să încerce să-l ridice. În candelabrele înalte ardeau zeci de lumînări.

Oamenii stăteau în grupuri de doi sau trei în partea din spate a camerei, distanțîndu-se de moarte cît mai mult şi susținînd familia în durerea ei cu prezența lor. Mai în față, îndoliații serioşi se aşezaseră pe scaune de plastic. Enola Meyette conducea cîntarea rozariului, acoperind astfel murmurul conversațiilor purtate în franceză şi engleză.

T-Grace era în partea din față, îmbrăcată cu o rochie neagră, care nu-i venea bine, cu chipul umflat, părul roşu zburlit, de parcă ar fi fost electrocutată, şi ochii ieşiți din orbite, roşii de atîta plîns. În stînga ei avea un fiu robust. La dreapta, Ovide privea ca prostit la sicriu, cu gura căscată şi umerii povîrniți sub greutatea tristeții.

Inima lui Laurel se strînse de durere văzîndu-i, în timp ce străbătea mulțimea adunată acolo. Îngenunche în fața lui T-Grace şi-i prinse mîna osoasă, care era la fel de rece ca a fiicei care zăcea în sicriu.

– Îmi pare aşa de rău, T-Grace, Ovide, şopti cu ochii plini de lacrimi. Se abținu să plîngă pentru că fusese învățată din copilărie să-şi ascundă emoțiile. Chiar şi la înmormîntarea tatălui lor, Vivian le pusese în vedere ei şi lui Savannah să facă bine să plîngă în batiste şi să nu se dea în spectacol. Dar avusese parte de o zi lungă şi era prea obosită şi iritată ca să mai încerce să se rețină.

T-Grace privi în jos spre ea şi se chinui să surîdă.

– *Merci*, Laurel. Eşti mereu aşa de bună cu noi.

Laurel îi strînse mîna şi încercă să-şi înghită amărăciunea.

– Aş dori să vă pot ajuta mai mult, şopti neajutorată.

Se întoarse spre Ovide, căutînd ceva de spus, dar ochii lui priveau şocați spre sicriul fiicei sale, de parcă de-abia atunci şi-ar fi dat seama că nu avea s-o mai vadă niciodată.

Atunci cînd doamna Meyette dădu tonul pentru o altă strofă a rozariului, Laurel se ridică şi se îndreptă spre partea din spate a încăperii, agitată şi prost dispusă, aşa cum i se întîmpla întotdeauna la înmormîntări. Cercetă mulțimea de chipuri, căutîndu-l pe Jack, dar fără să-l găsească. Nu ştia dacă era dezamăgită pentru Ovide şi pen-

tru T-Grace, sau pentru sine. O prostie. De cîte ori îi spusese Jack că nu se putea conta pe el?

Dar de cîte ori minţise?

Semăna cu un escroc, jonglînd cu faţetele personalităţii lui. Cînd era un nemernic, cînd un om plin de compasiune, ca după aceea să se arate zdrobit de remuşcări. Care dintre ei era adevăratul Jack? Oare o va lăsa vreodată destul de aproape ca să-l descopere?

Se simţi oarecum vinovată că se gîndea la el tocmai la priveghi, dar în acel moment ar fi dat aproape orice să se ştie în braţele lui, să-i audă glasul şoptindu-i la ureche cuvinte dulci. Era obosită şi îngrijorată, şi i-ar fi plăcut tare mult să-şi împărtăşească temerile cu cineva.

Un simplu telefon la *Maison de Ville* o lămurise că Savannah nu era acolo. Sunase şi la *Le Mascarade*, dar degeaba, pentru că acela care răspunsese îi rîsese în nas. Numele clienţilor erau confidenţiale. În cele din urmă dăduse şi de Ronnie Peltier, care tocmai căra nişte saci la firma care făcea mîncare pentru animale şi seminţe pentru păsări. Nici el nu o mai văzuse pe Savannah de marţi seara. Venise la rulota lui foarte furioasă şi apoi plecase două ore mai tîrziu. Ronnie susţinea că de atunci n-o mai văzuse deloc.

Laurel îl descoperi într-un grup de prieteni de cealaltă parte a camerei, printre care îl remarcă pe Taureau Herbert şi pe alţi cîţiva clienţi regulaţi de la bar. Păreau cu toţii foarte tineri şi nu se simţeau bine în costume şi cu cravate la gît. Ochii lor evitau să se întoarcă spre sicriul acoperit de flori.

– E de-a dreptul fascinant, nu?

Tresări atunci cînd auzi glasul lui Danjermond şoptindu-i la ureche. Îşi întoarse capul şi-l văzu alături de ea, la fel de imaculat ca în acea dimineaţă. Laurel se simţea murdară şi boţită alături de el, deşi făcuse un duş şi se schimbase în alte haine înainte să vină acolo. Numai efectul pe care-l avea asupra ei era un motiv suficient ca să încerce să-l evite.

– Toate aceste mecanisme de apărare pe care şi le-au

dezvoltat oamenii pentru a face față morții, îi zise el mai departe, privind încruntat spre adunare. Puțină religie, bîrfă şi glume servite alături de cafea şi o bucată de plăcintă după aceea.

– Oamenii se simt alinați de acest ritual, răspunse Laurel, încercînd să se strecoare pe lîngă el, deşi o prinsese la înghesuială, cu spatele la un palmier pitic, într-un ghiveci enorm.

– Da, e adevărat, rosti el, privind spre tabloul durerii oferit de T-Grace care suspina din nou, înconjurată de copiii ei. Doamna Meyette ridicase glasul, fără să-şi strice cadența cu care recita *Ave Maria*.

– Ai venit aici în mod oficial sau numai din curiozitate morbidă?

El ridică dintr-o sprînceană în fața sarcasmului ei.

– Ai fi preferat să vină Kenner ca să reprezinte parohia Partout?

– Nici măcar el nu ar fi atît de lipsit de bun-simț.

T-Grace lăsă să-i scape o serie de urlete îndurerate, ca după aceea să fie scoasă din încăpere de unul dintre fiii ei, ajutat de Leonce Comeau. După ei plecară doctorul Broussard, cu geanta neagră pregătită, şi părintele Antaya, amîndoi gata să-i ofere din medicamentele lor.

– Ai descoperit vreun semn de la sora ta? o întrebă Danjermond.

– Nu, dar dacă eşti amabil să mă scuzi, văd pe cineva care ar putea să mă ajute.

Ajutîndu-se de abilitatea deprinsă la nenumărate cocktail-uri şi dineuri, Laurel se îndepărtă înainte ca el să mai poată spune ceva, şi-şi croi drum prin mulțime pînă în partea din față a încăperii. Tocmai atunci, rugăciunea se încheie şi participanții îşi îndesară mătăniile în poşete şi buzunare.

Leonce reveni în salon cu chipul umbrit de durere şi chelia lucioasă de transpirație. Scoase din buzunar o batistă roşie şi-şi şterse broboanele de sudoare. Se îmbrăcase pentru acea ocazie cu un tricou cernit, blugi şi o haină neagră pe deasupra, cu mînecile suflecate pînă la

coate, arătînd mai degrabă cu o vedetă de rock decît ca un îndoliat.

– Hei, scumpo, ce mai faci? o întrebă, zîmbindu-i trist şi prinzînd-o de braţ. Jack e aici?

– Nu.

Leonce îşi feri privirea ca ea să nu-i poată vedea speranţa din ochi. Se mulţumi să se uite spre sicriul acoperit de flori.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. Jack nu participă la înmormîntări. Probabil că a fost la prea multe în viaţa lui.

Laurel mormăi ceva de neînţeles.

– Ce mai face T-Grace?

– S-a întins în biroul bătrînului Prejean. Clătină uluit din cap. Da' ştiu că a urlat, nu glumă.

– Bănuiesc că e foarte dureros să pierzi astfel un copil.

– Mda, cred că ai dreptate. Îşi întoarse iar ochii spre sicriu, avînd grijă să nu stea cu spatele la el. Aceea era superstiţia lui. Biata Annie, murmură. S-a jucat cu prea multe scule de bărbaţi. N-a vrut decît să se distreze puţin şi uite unde a ajuns.

Afirmaţia lui o făcu pe Laurel să se încrunte. Nici o femeie de viaţă nu cerea să fie torturată şi omorîtă. Nici o femeie nu merita un astfel de sfîrşit, indiferent de viaţa pe care o ducea. Gîndul acesta îi reaminti de Savannah.

– Leonce, ai mai văzut-o cumva pe Savannah în ultima vreme?

El se întoarse spre ea, cu chipul umbrit de nemulţumire.

– Hei, să ştii că da, şi chiar voiam să vorbesc cu tine despre asta, îi zise supărat.

O prinse de braţ şi o conduse pe holul întunecat, care dădea spre camera mortuară în care Prejan îi pregătea pe decedaţi pentru ultimul drum. Laurel simţi cum i se făcea pielea de găină şi i se ridica părul măciucă în cap. Aruncă fără voie o privire peste umăr, spre Camera Serenităţii.

Leonce îi eliberă braţul şi făcu un pas în spate, atingîndu-şi fără voie cicatricea urîtă de pe obraz.

– Marţi seara tocmai mă întorceam din Loreauville, mă

mai duc acolo ca să cînt cu o formație din cînd în cînd, și tocmai treceam prin Tchopitoulas, cam la o stradă depărtare de Sanatoriul *St. James*. Deodată a apărut Savannah, venind în fugă peste peluza aia mare și traversînd strada chiar prin fața mea. Aproape c-am dat peste ea. Am lăsat geamul în jos și am strigat la ea. Am întrebat-o ce naiba făcea acolo și dacă nu cumva a înnebunit de tot.

Laurel avu impresia că tocmai primise un pumn în plex. Nu asta ar fi vrut să audă. Ar fi vrut să-l audă spunînd c-o văzuse pe sora ei mergînd cu un prieten spre Lafayette sau New Orleans. Nu voia să i se confirme o bănuială care o umplea de groază.

Leonce o privea cu atenție, așteptînd un răspuns. În cele din urmă, Laurel reuși să deschidă gura și să întrebe:

– Și ți-a răspuns?

– Mda, se înfurie el. A venit lîngă portieră și mi-a sugerat să mi-o iau la labă, dacă tot n-am ce face. Ei, ce zici de asta?

– Îmi pare rău, murmură Laurel. Oftă și începu să se plimbe pe lîngă Leonce, încercînd să-și pună gîndurile în ordine. Ochii i se umplură iar de lacrimi în timp ce stomacul se strînsese ghem.

– Hei, rosti Leonce, întinzînd mîinile. N-am vrut să te supăr, scumpo. Am crezut că e bine să știi și tu. O prinse de umeri și o trase aproape, mîngîindu-i ușor gîtul. Nu vrei să bem ceva și să discutăm despre treaba asta? Eu unul știu să ascult necazurile omului.

Chiar dacă ideea de a scăpa de acolo o tenta enorm, gîndul de a pleca odată cu Leonce o înspăimînta. Observase că interesul masculin din ochii lui era mai puternic decît simpatia. În plus, oricît de rușine îi era s-o recunoască, nu-i plăcea deloc să se uite la el. Cicatricea aceea oribilă îi atrăgea mereu atenția.

– Am putea merge undeva unde să fie întuneric, îi zise el deodată. Degetele lui îi strînseră o clipă umărul, înainte să-l elibereze.

Laurel se simți puțin vinovată.

– Nu, Leonce, nu am vrut să...

– E totul în regulă, Laurel?

Danjermond era în capătul holului, pe jumătate vizibil în lumina din salon. Leonce înjură nemulțumit, trecu pe lîngă ea şi plecă pe o uşă laterală.

Laurel oftă şi-şi ridică ochelarii pe nas.

– Da, totul e minunat.

– Eu tocmai mă pregăteam de plecare, îi zise el, scoţînd cheile de la Jaguar şi zdrăngănindu-le în palmă. Nu vrei să bem ceva împreună?

Laurel scutură din cap, uimită de faptul că omul din faţa ei nu voia să accepte un refuz.

– Insistenţele dumitale sînt de-a dreptul umitoare, domnule Danjermond.

El îi zîmbi mulţumit.

– Aşa cum am mai spus, natura răsplăteşte puterea şi tenacitatea.

– Nu şi în seara asta. Laurel îşi strecură mîna în poşetă şi scoase cheile, după ce mai întîi dădu deoparte lanţul medalionului găsit în plicul fără adresă. Prefer să merg acasă.

Danjermond îi acceptă decizia cu o înclinare a capului.

– Atunci rămîne pe altă dată.

Cînd o îngheţa iadul, îi zise Laurel în gînd, ieşind în parcare. Cerul devenise purpuriu în partea de vest. Luminile tocmai începuseră să se aprindă pe străzi. Descuie portiera maşinii şi urcă la volan, gîndindu-se că mai repede s-ar fi dus la dentist ca să-i scoată o măsea decît să meargă la întîlnire cu Danjermond. O întîlnire cu el se asemăna cu o şedinţă de tortură rafinată. Laurel se întrebă dacă el purta vreodată o conversaţie care să nu se desfăşoare pe trei niveluri diferite, simultan. Poate atunci cînd fusese copil, dacă fusese copil vreodată. Probabil că familia Danjermond dezaprobase copilăria la fel de mult ca mama ei.

Ciudat, cugetă ea mai departe, aveau atîtea în comun şi, cu toate astea, nu se puteau înţelege deloc. Erau prea diferiţi. Dar ea ştia deja pe propria-i piele că experienţele comune nu conduceau la aceleaşi reacţii. Ea şi Savannah

nici nu puteau fi mai diferite. Mii de adolescente erau molestate de tații vitregi sau de alți bărbați din viețile lor, dar nu toate reacționau asemenea lui Savannah. Statisticile arătau că băieții de care abuzau părinții deveneau la rîndul lor oameni violenți, care-şi maltratau copiii, dar ea nu şi-l putea imagina pe Jack bătînd un copil. Încă îşi mai amintea cum îşi plînsese copilaşul pe care-l pierduse şi de care nu ştiuse nimic.

Jack. Se întrebă pe unde era, dacă jelea singur pierderea unei prietene sau se îmbătase deja şi-şi spusese că el nu avea amici pe lumea asta. Adevărul era că bea enorm. Iar ei îi păsa prea mult de ce făcea el. Îşi aminti că citise pe undeva că dragostea nu era întotdeauna convenabilă, dar nu voia să creadă că putea s-o facă să se simtă atît de neajutorată. Jack jurase că el nu-şi dorea astfel de complicații emoționale. Ținînd cont că se simțise trasă în toate direcțiile, nu mai avusese puterea să-l convingă că nu era chiar aşa.

Nu era destul de puternică nici măcar ca să dea ochii cu mătuşa Caroline, dar se părea că nu avea de ales. Amînase acest moment cît de mult putuse. Acum însă trebuia să stea de vorbă cu mătuşa Caroline şi să-i expună toate faptele şi temerile sale.

Îngrozită de ceea ce o aştepta, porni spre Belle Riviere, fără să observe ochii care o urmăreau cu răutate, ascunşi în întuneric.

Casa era cufundată în întuneric. Laurel intră pe uşa din față, simțindu-se uşurată. Deşi ştia că era nevoie să discute cu mătuşa ei despre Savannah, în străfundul sufletului se bucura de pauza aceea binevenită. Ziua fusese prea lungă şi mult prea obositoare.

Biletelul de pe măsuța din hol o înştiința că mătuşa Caroline plecase spre New Iberia ca să petreacă seara în compania unor prieteni. Mama Pearl era încă la *Prejean*, de serviciu la bucătărie pînă pleca şi ultimul îndoliat şi pînă se sorbea şi ultima ceaşcă de cafea.

Laurel rămase alături de măsuță o clipă, absorbind li-

niştea casei solide. Auzea vechile gemete şi scîrţîieli, pe care de obicei le găsea reconfortante, dar care în seara aceea îi sporeau şi mai mult sentimentul de singurătate.

Da, se simţea singură. Abandonată. Vinovată pentru că-şi lăsase sora să alunece spre nebunie.

Luptîndu-se cu astfel de sentimente neplăcute, ieşi pe uşa din spate în grădină. Neliniştită, începu să se plimbe pe aleile pietruite, dar stînd cît mai aproape de terasă. În cele din urmă se aşeză pe o bancă, ghemuindu-se într-un colţ şi punînd poşeta alături.

Grădina părea misterioasă privită la lumina lunii. Forme întunecate care mai de care mai ciudate, umbre prelungi şi zgomote tainice. În timpul zilei, grădina era verde şi frumoasă, şi avea nevoie de îngrijire. De aceea se şi întorsese la Belle Riviere, ca să grădinărească în linişte, să mănînce bunătăţile pregătite de mama Pearl, să fie aproape de pragmatismul mătuşii Caroline şi să aibă susţinerea lui Savannah.

„Nu plînge, scumpo. Tata nu mai e, dar noi ne vom avea întotdeauna una pe cealaltă."

Cît de egoistă fusese. Întotdeauna apelase la Savannah pentru alinare şi protecţie. Fusese mereu prea speriată să nu piardă dragostea mamei ca să lupte pentru sora ei. Întotdeauna se pierduse în cărţile ei, la şcoală, la colegiu, la universitate, apoi fusese absorbită de muncă, uitînd cu totul de Savannah, care rămăsese îngropată în amintiri dureroase.

Ridică-te deasupra trecutului. Lasă-l în urmă. Uită. Ea susţinuse că reuşise o astfel de performanţă şi se înfuriase mereu că Savannah nu putuse sau nu voise. Poate că Savannah avusese şi ea, la rîndul ei, nevoie de cineva care s-o susţină, s-o ajute, să n-o mai ridiculizeze, dar Laurel fusese plecată, luptînd pentru alţi oameni.

– Îmi pare rău, scumpo, şopti ea plîngînd. Îmi pare aşa de rău. Te rog, întoarce-te acasă, ca să-ţi spun asta în faţă.

Nu-i răspunse nimeni. Peste tot domnea tăcerea şi nemişcarea. Ceva o furnica pe ceafă, drept pentru care se

ridică şi privi cu atenţie în jur, ţinîndu-şi respiraţia ca să prindă şi cel mai mic sunet. Avea sentimentul că nişte ochi o priveau, de undeva, din întuneric, prin poarta din spate, dar nu zărea pe nimeni acolo. Şi-o imagină pe Savannah alergînd în noapte, furioasă şi îndurerată.

– Savannah?

Nu-i răspunse nimeni şi în jur nu se auzea decît ţîrîitul greierilor. Simţi din nou aceeaşi privire rea, care-i încrîncena carnea. Cu privirea lipită de poartă, întinse mîna spre poşetă şi spre arma ascunsă acolo.

– Dacă ai de gînd să mă împuşti, atunci ar trebui să te întorci, *'tite chatte*.

Laurel ţipă de groază, se întoarse şi-l văzu pe Jack la trei paşi în spatele ei. Inima îi bubuia în piept, gata să-i spargă coastele.

– Cum naiba ai intrat aici?

– Uşa din faţă era deschisă, îi răspunse el, dînd din umeri. Ar trebui să fii ceva mai precaută, scumpete. Au apărut tot felul de nebuni prin părţile astea, care zburdă în libertate.

– Da, răspunse Laurel, ignorînd tonul lui amar. Era prea speriată ca să mai aibă chef de ceartă. Cred că tocmai am auzit unul de cealaltă parte a porţii.

Încruntat, Jack se duse pînă acolo ca să verifice. Reveni alături de ea, scuturînd din cap.

– Nimic. Ce crezi că era? Cineva în tufişuri?

Savannah, răspunse ea în gînd, îngrozită că ar fi putut fi ea, uşurată că nu fusese.

– Ce cauţi aici?

Bună întrebare. Jack îşi băgă mîinile în buzunarele blugilor şi începu să se plimbe prin faţa ei. Toată seara şi-o petrecuse plimbîndu-se pe malul rîului, încercînd să se îndepărteze cît mai mult de salonul funerar. Nu suporta gîndul priveghiului, cu toate astea gîndurile sale se îndreptaseră spre sicriu, spre mirosul greu al florilor şi spre imnurile intonate de credincioşi. La fel de bine ar fi putut fi prezent acolo, pentru cît de rău se simţea.

– Nu ştiu, şopti el, întorcîndu-se spre Laurel. Era o

minciună. Ştia prea bine ce căuta acolo. Avea nevoie de ea, voia să-o strîngă în braţe pentru că era reală, plină de viaţă şi pentru că o iubea. Doamne, ce prostie, ce cruzime să se îndrăgostească de o persoană atît de bună. Nici măcar nu-i putea spune, pentru că ştia că nu putea dura. Nimic din ce era bun nu dura, odată ce era atins de el. Am observat maşina în faţă. Am văzut lumină în casă...

Ridică iar neputincios din umeri. Cînd dădu să se întoarcă, mîna mică a lui Laurel îl opri. Privi spre chipul ei de înger şi aerul îi ieşi deodată din plămîni. Îşi lăsase ochelarii pe măsuţa din hol şi ochii ei albaştri oglindeau aceeaşi dorinţă care-i ardea şi lui sufletul.

– De fapt, nu-mi pasă, rosti ea încet.

Nu mai conta că se certaseră sau că nu aveau nici o speranţă pentru un viitor comun. Era vorba doar de o noapte, iar ea se simţea atît de singură şi de speriată. Îi privi chipul dur, ascuns în umbră, şi ochii care văzuseră prea multă durere. Nu era faţa iubitului bun şi plin de compasiune pe care şi-l dorise ea întotdeauna, dar oricum îl iubea şi avea mare nevoie de el.

– Spune-mi numai că o să stai, şopti ea. Numai în noaptea asta.

Jack ştia că ar fi trebuit s-o refuze. Că ar fi trebuit să plece de acolo. Că nu ar fi trebuit să vină chiar din capul locului, dar niciodată nu fusese în stare să facă ceea ce se cuvenea. În plus, nu putea s-o privească în ochi şi apoi s-o refuze.

– N-ar trebui să mă vrei, şopti el, uimit că ea îl dorea cu atîta ardoare.

Laurel ridică mîna şi-şi lipi două degete de buzele lui.

– Nu-mi mai spune cît eşti de rău, Jack. Mai bine arată-mi cît de bun poţi să fii.

Jack închise ochii de durere şi o sărută pe obraz. Era răspunsul lui pentru ea. Prinzîndu-l de mînă, îl conduse în sus pe scări pînă în dormitorul ei.

Se dezbrăcară încet unul pe celălalt. Apoi făcură dragoste fără grabă, savurînd acele clipe de tandreţe şi alinare.

După ce terminară, şi Laurel dormea dusă în braţele sale, Jack privi multă vreme în întuneric, dorindu-şi din toată inima să nu fie obligat s-o lase să dispară din viaţa lui.

23

Chad Garrett îşi trase şapca veche pe spate pentru a lăsa răsăritul să-i cuprindă faţa. Deasupra Louisianei cerul se luminase în diverse culori. Portocaliul avea nuanţa unei piersici coapte, cald şi estival. Rozul era vibrant. Albastru închis, ca o amintire a nopţii, împestriţat cu un diamant, care era Luceafărul de dimineaţă.

Zîmbi mulţumit de imaginea pictată în gînd. Avea un talent natural la cuvinte. Se gîndise să noteze descrierea ca o parte a lucrării de acoperire pe care avea s-o facă pentru că lipsise de la şcoală. Domnişoara Cromwell urma să-i ţină o predică cît o zi de post pentru că se apucase să chilească iar de la orele de engleză, dar avea să se înmoaie ca untul cînd îi va da nuvela despre zorile în mlaştină şi despre pacea pe care omul o putea găsi acolo. Avea să fie foarte mulţumită de noul cuvînt inserat în lucrare „estival", iar acest lucru aproape că-l făcu să chicotească încîntat.

Domnişoara Cromwell avea cincizeci şi opt de ani, şi era imensă, dintr-o rochie de-a ei putîndu-se face haine pentru o familie compusă din patru oameni. Dar era fată bună totuşi şi Chand o plăcea la fel de mult ca şi pe ceilalţi profesori. Era un elev bun, capabil, care nu prea ştia ce era aceea o notă de 9.

Dar nu-i păsa cu adevărat de şcoală şi, spre nemulţumirea profesorilor şi disperarea mamei sale, nu-şi făcuse planuri ca să-şi completeze educaţia odată ce absolvea liceul în iunie.

În momentul acela se afla exact acolo unde-şi dorea să fie. În mlaştină, observînd natura, absorbindu-i frumuseţea şi liniştea. Bănuia că peste un an sau doi va merge totuşi la universitatea din Louisiana, ca să devină naturalist sau expert în ecologie. Dar pentru o vreme nu-şi dorea decît să fie lăsat în pace. Se gîndea că optsprezece ani nu putea avea decît o singură dată în viaţă. Aşa că era mai bine să savureze această vîrstă.

Era fiul tatălui său în mai multe privinţe, nu numai ca înfăţişare. Hap Garrett cunoştea valoarea mulţumirii de sine. De obicei zîmbea şi se prefăcea că nu vedea cînd fiul său întîrzia dimineţile prin mlaştină. Aşa cum îi plăcea tatălui lui să-i amintească, şi el fusese o dată tînăr şi algebra avansată nu i se păruse prea importantă la vremea aceea. Chad îşi conduse barca spre apa puţin adîncă de lîngă malul umbrit, unde o bucată de panglică de plastic însemna locul în care-şi aruncase năvodul.

Captura era bună. Pe ziua aceea avea să scoată cîteva sute de dolari, dacă avea noroc. Acest gen de activitate economică avea să-i placă domnului Dinkle, de la a cărui oră avea să chiulească. Răsturnă racii în pungile de plastic, scoţînd dintre ei corpul unui şarpe de apă mort şi aruncîndu-l pe mal. Vreun animal flămînd avea să-l aprecieze pe post de mic dejun. În mlaştină nimic nu se irosea. Chad se gîndea că, dacă era cu adevărat norocos, atunci va fi martor la modul în care natura recicla totul, ceea ce avea să-i placă domnului Loop, profesorul de biologie.

Era clar că nu trebuia să aştepte prea mult. Pe mal se afla ceva care producea o putoare oribilă, un miros dulceag şi greţos specific morţii, ce juca rolul de semnal pentru micile animale care se hrăneau cu hoituri. Curios, ieşi pe mal şi-şi legă barca de tufişurile din apropiere. Deşi nu dădea doi bani pe echilibrul dintre puterile lumii sau cum să extragă rădăcina pătrată dintr-un număr negativ, Chad dorea să afle toate detaliile posibile despre viaţa mlaştinii.

Avea impresia că ceva fusese tîrît afară pe mal. Plantele erau îndoite şi pătate de sînge. Era posibil să fie vorba de vreo căprioară care avusese necazuri cu un aligator

atunci cînd venise să bea apă. Probabil că se trăsese pe mal în sus şi apoi murise din cauza pierderii de sînge şi a şocului. Sau era la fel de posibil ca vreo pisică sălbatică să fi prins vreun opossum sau o nutrie, mîncase pe săturate şi apoi lăsase restul acolo. Existau cel puţin o duzină de scenarii posibile.

Dădu la o parte nişte ramuri încîlcite şi apoi îngheţă. Din duzina de posibilităţi la care se gîndise, n-o inclusese şi pe cea reală. Pentru tot restul vieţii avea să vadă chipul acela în coşmaruri, frumuseţea distorsionată grotesc de moarte şi durere, şi nişte ochi albaştri îngheţaţi care-l priveau fără să-l vadă.

La picioarele lui zăcea o femeie moartă. Ceva oribil, absolut hidos. Goală şi mutilată, cu o eşarfă albă, de mătase, înfăşurată în jurul gîtului şi o bucată de hîrtie prinsă în mîna rigidă.

Cînd Laurel se trezi, observă că era singură. Nu era mirată şi-şi spuse că nu avea nici rost să se simtă dezamăgită. Dar era. Creierul îi spunea că se comporta prosteşte, că nu era practic şi nici înţelept să-şi dorească un viitor alături de Jack Boudreaux. Avea prea multe fantome în urma lui, un bagaj emoţional prea mare.

Dar creierul n-o ajuta cu nimic la ştergerea amintirilor din noaptea aceea, nu o ajuta să uite tandreţea lui Jack, dorinţa din ochii lui, bătăile inimii sub palma ei. Inima ei părea decisă să se agaţe de aceste amintiri şi de speranţa slabă care se legase de ele. Ce inimă proastă!

Laurel bănuia că Jack plecase imediat ce se crăpase de ziuă. Aşa cum o făcuse şi ea înainte. Îşi trecu mîna peste locul gol de alături, dînd numai de cearceaful şifonat şi cuvertura răsucită.

Chiar şi căldura lui dispăruse de acolo, doar aroma încă mai adăsta. Ce naiba trebuia să facă în legătură cu el? Ce ar fi putut să facă? Nu putea să-i schimbe opinia pe care şi-o făcuse despre sine. Iar ea avea şi aşa prea multe pe cap. Acest gînd o făcu să-şi amintească de Savannah, iar stomacul i se strînse ştiind că trebuia să discute cu

mătuşa Caroline în dimineaţa aceea. Neliniştită, agitată, coborî din pat şi-şi puse pe ea un tricou şi nişte chiloţi, după care plecă să-şi caute poşeta şi tabletele de Maalox dinăuntru.

O descoperi pe banca din curte, acolo unde o lăsase, pielea fiină fiind plină de rouă. O şterse cu poalele tricoului mare şi urcă iar în dormitor.

Ce neglijenţă din partea ei, îşi spuse Laurel, căutînd tabletele pentru stomac. Ştia că nu era bine să-şi lase poşeta oriunde, mai ales că avea înăuntru o armă semiautomată. Aceasta era încă o dovadă a faptului că Jack nu era deloc omul potrivit pentru ea, pentru că numai simpla lui prezenţă reuşea să-i blocheze creierul.

În loc să scoată tabletele, se pomeni cu cercelul de argint în mînă, de care se agăţase lanţul de aur al medalionului în formă de fluture. Se apucă să descurce încîlceala aceea, ştiind că astfel îşi ţinea mintea ocupată şi amîna momentul discuţiei cu mătuşa Caroline.

Lanţul era răsucit şi înnodat, şi parcă avea mai multe capete. Ciudat, cugetă, constatînd cît de repede îi bătea inima în timp ce degetele i se chinuiau să desfacă încîlceala. Prinse bine fluturele în palmă şi trase mai tare de lanţ, simţind cum o sufocau lacrimile. Ce prostie, îşi zise singură, să plîngă aşa pentru o nimica toată.

Fluturele şi lanţul său se eliberară deodată din încîlceală, căzîndu-i în poală. Mîini reci, ca de gheaţă, se strînseră deodată peste inima lui Laurel.

Dintre degetele tremurătoare îi atîrna un alt lanţ fin de aur, iar de el era agăţată o inimioară cu un mic diamant în ea.

Lanţul lui Savannah.

– Doamne! Doamne Dumnezeule mare!

Cuvintele acelea răsunară în liniştea camerei.

Rămase locului, tremurînd, scăldată în sudoarea rece. Plămînii parcă deveniseră de ciment, strivindu-i inima, incapabili s-o mai ajute să respire. Privi la inimioară pînă cînd în minte îi veniră alte imagini, din trecut. Tatăl ei stînd în spatele lui Savannah, cînd aceasta avea doar doispre-

zece ani, punîndu-i lanțul în jurul gîtului, zîmbindu-i și sărutînd-o pe obraji. Savannah la douăzeci de ani, apoi la treizeci, cu medalionul la gît. Nu-l scotea niciodată. Niciodată.

Acum însă lanțul cu micul medalion era în pumnul lui Laurel, smuls de la Savannah. Acest gînd o umplu de groază. Își amintiți de noaptea în care fusese la Savannah în cameră și cum se lăsase copleșită de liniștea și nemișcarea de acolo.

– Doamne! rosti îngrozită. Lipi medalionul de obraz în timp ce lacrimile îi curgeau șiroaie.

Nu putea să suporte, nu putea să îndure ceea ce știa că urma să afle în curînd. Doamne, nu se putea duce la mătușa Caroline și la mama Pearl... Nu era capabilă să-i spună lui Vivian... Nu voia să fie acolo... nu ar fi trebuit să vină acolo. Îl voia pe Jack, voia ca el s-o țină în brațe, dorea să fie genul de om pe care să poată conta în astfel de momente...

Egoisto, slăbănoagă, laşo.

Aceste cuvinte o făcură să-și mai vină în fire. Trebuia să facă ceva. Nu putea rămîne pe marginea patului, plîngînd ca o nebună, pe jumătate despuiată, dorindu-și să vină cineva care să fie mai puternic decît ea. Trebuia să fie ceva ce putea face. Nu era cu putință să fie deja prea tîrziu.

– Nu, nu, nu, rosti răspicat, ridicîndu-se de pe pat.

Repetă acest cuvînt de nenumărate ori, ca pe o litanie, în timp ce scotocea prin dulap și sertare. În cele din urmă își puse pe ea o pereche de blugi, fără să dea drumul lanțului din mînă. Nu era prea tîrziu.

Nu se putea să fie prea tîrziu. Se va duce la Kenner și-l va face s-o asculte. Va chema și afurisitul de FBI acolo. Agenții o vor găsi pe Savannah. Nu se putea să fie prea tîrziu. Își trase grăbită pantalonii pe ea. Știa că de acum graba aceea era inutilă, dar refuza să recunoască acest lucru sau să-l accepte. Nu se putea să fie totul în zadar. Nu-și putea pierde sora. Nu va lăsa să se întîmple așa ceva.

Trebuia să fie în stare să mai intervină cumva.

La naiba, nu va lăsa să se întîmple aşa ceva. Înnebunită, deschise uşa dormitorului şi fugi pe hol spre scări. Începu să coboare treptele grbită, fără să ţină cont că uitase să se lege la şireturi. Din cauza inimii, care-i bubuia în urechi, nu auzi bătăile de la uşă.

Caroline ieşi in salon ca să deschidă, gata îmbrăcată într-o rochie alb cu negru. Aruncă o privire îngrijorată spre Laurel, în timp ce mîna i se întindea automat spre clanţa uşii.

Ca într-un vis, toate mişcările începură să se deruleze cu încetinitorul. Modelul rochiei lui Caroline îndurerea ochii lui Laurel, iar mirosul de *Chanel* îi umpluse nările. Scîrţîitul uşii îi răni auzul, iar micul medalion în formă de inima parcă-i arse palma.

Kenner intră în casă, cu o expresie posomorîtă. Care anunţa moartea. Îşi ţinea pălăria în mînă. Buzele prinseră să i se mişte, dar Laurel nu putu auzi nimic, din cauza bătăilor grăbite ale inimii.

Observă cum mătuşa sa se albi deodată la faţă, în urma şocului. Apoi laolaltă, Kenner şi Caroline se întoarseră să se uite spre ea, iar vestea cumplită, la care se aşteptase, îi penetră mintea deodată.

– NU!!!! urlă ea, neaceptînd ceea ce se petrecuse. NU!!! strigă, împleticindu-se pe ultimele trepte ale scării.

Se aruncă spre Kenner şi începu să-l lovească cu pumnii în piept.

Toată scena i se părea desprinsă de realitate. Avea sentimentul că se desprinsese de propriul trup şi urmărea totul de sus, felul în care îl izbea pe Kenner cu pumnii şi urla la el. Nu, aceea nu putea fi lumea reală, mai ales că de acum nu mai vedea nimic în faţa ochilor. Glasul lui Caroline ajunse pînă la urechile ei ca de la o mare depărtare.

– Laurel, nu! S-a dus. S-a dus. Doamne Dumnezeule! E moartă!

Un alt ţipăt de groază şi neîncredere răsună pe holul mare.

Laurel întoarse capul şi o văzu pe mama Pearl, cu chipul schimonosit de durere, întinzînd orbeşte mîinile spre Caroline.

– Doamne ai milă de noi, că tare mult am iubit-o pe copila asta. Am iubit-o de parcă ar fi fost a mea!

„– Mama nu mă iubeşte, rosti Savannah, pe un ton trist, rupînd tăcerea nopţii reci de toamnă.

Stăteau amîndouă în pat, noaptea tîrziu, deşi Laurel ar fi trebuit să doarmă de multă vreme. Se oploşise alături de sora sa, ca să nu mai înfrunte singură durerea. Nu trecuse nici o săptămînă de la înmormîntarea tatălui lor şi constatase pe pielea ei cît de fragilă era viaţa.

Era ceva ce nici un copil nu ar fi trebuit să afle, să înţeleagă. Povara era mult prea mare. Teama n-o mai părăsise nici o clipă, mai ales că ştia că lumea putea fi răsturnată cu fundul în sus într-o clipită. Tot ce ştia şi iubea îi putea fi răpit într-un moment, fără nici un avertisment.

Ştiind acest lucru, ar fi vrut să se agaţe cu amîndouă mîinile de tot ce-i era drag, de păpuşi şi de pisoiii pe care pisica-mamă îi fătase în vechea cabană de pe malul rîului, de acul de cravată al tatei şi mai ales de Savannah, persoana pe care iubise cel mai mult după tăticul ei, persoana care avea grijă să nu se simtă atît de singură.

– Te iubesc, surioară, rosti cu disperare. O să te iubesc mereu.

– Ştiu, scumpo, murmură Savannah, sărutîndu-i părul. Ne vom avea mereu una pe cealaltă. Numai asta contează."

Laurel se aşeză pe treapta de jos, ameţită şi slăbită, privind ca prostită spre micul medalion din palmă. Sentimentul de care se temuse ani de-a rîndul reveni deodată cu intensitate, copleşind-o şi zdrobindu-i inima.

Sora care o iubise, o protejase, îi definise lumea dispăruse. Nu conta că acum avea treizeci de ani sau că existau şi alţi oameni în viaţa ei. În clipa aceea, aşa cum

stătea aşezată pe treapta de jos a scării, avea sentimentul că era din nou numai de zece ani şi cel mai preţios lucru din viaţa ei fusese smuls cu brutalitate, lăsînd în urmă numai acel medalion în formă de inimioară.

– Vreau s-o văd.

Erau cu toţii în salonul de la Belle Riviere – Kenner, Danjermond, Laurel şi Caroline. O scenă ireală. Salonul cu pereţii săi de un roz cald şi eleganţa discretă era un loc al liniştii, al seninătăţii. Acum însă străinii îl cotropiseră şi doreau să discute despre o crimă monstruoasă.

Bărbaţii pentru care această moarte făcea parte din slujba lor, alături familia care nu se putea împăca cu gîndul că una de-a lor fusese smulsă cu brutalitate din ţesătura vieţii. În tăcerea care urmase cuvintelor ei, nu se mai auzea decît plînsetul mamei Pearl care venea din bucătărie. Kenner şi Danjermond se uitau unul la altul, neştiind ce să spună. Laurel strînse din dinţi şi se ridică de pe canapea.

Caroline stătea nemişcată, în locul în care se aşezase. Aura ei de putere şi control dispăruse din cauza şocului şi a durerii. Era ca o regină care îşi pierduse deodată toată autoritatea. Pentru prima dată, de la moartea fratelui ei, părea total pierdută, şocată de veştile aflate, încît i se părea ceva cu totul ireal. Dar ştia că era numai o impresie. Savannah fusese ucisă. Aceasta era realitatea dură.

Ridicînd batista şifonată spre ochi, o privi pe Laurel care se plimba prin salon cu umerii drepţi şi bărbia ridicată. Aşa se comportase şi atunci cînd murise Jeff, refuzînd cu încăpăţînare să accepte adevărul. Avea doar zece ani şi insistase să fie dusă să-l vadă pentru că nu credea că murise.

Îşi amintea aşa de bine furia, teama, durerea. Pe Vivian care le spunea fetelor să facă bine să plîngă discret în batiste, ca nişte doamne. Caroline urcase cu ele în camera lui Savannah, unde se aruncaseră în pat şi plînseseră laolaltă pe săturate.

– Vreau s-o văd, rosti iar Laurel.

Caroline îi prinse privirea şi scutură uşor din cap.

– Laurel scumpo, nu cred că...

Laurel îi întoarse spatele, agățîndu-se de încăpățînarea ei ca de o vestă de salvare. După prima reacție de la aflarea veștii, trîntise ușa minții peste jale și durere, păstrîndu-le pentru mai tîrziu. În clipa aceea trebuia să-și păstreze mintea limpede... sau să înnebunească de tot.

Kenner se ridică din fotoliu, neliniștit, scîrbit de ceea ce văzuse în dimineața aceea în Golful Poneiului. Știa că și dacă ar fi trăit o sută de ani, somnul avea să-i fie mereu chinuit de vise oribile cu Annie Gerrard și Savannah Chandler, ale căror trupuri fuseseră hăcuite fără milă.

– Nu cred că ar fi o idee prea bună, murmură el.

Laurel se întoarse spre șerif, fulgerîndu-l din privire.

– N-ai crezut nici că era în pericol. Nu ai crezut că ar putea fi altundeva decît în pat cu unul dintre cei o sută de bărbați cu care obișnuia să întrețină relații, rosti cu amărăciune, înfruntîndu-l pe Kenner de la doi pași depărtare. Așa că iartă-mă dacă nu pun mare preț pe părerile dumitale, șerifule.

Kener își feri privirea, incapabil să mai suporte acuzația directă din ochii ei. În cele din urmă se concentră asupra unei măsuțe pe care era așezată o fotografie înrămată a fetelor Chandler; cu Savannah în ultimul an la liceu. Avea și el o fiică de vîrsta aceea.

– Rudele apropiate trebuie să facă o identificare, rosti Laurel mai departe, agățîndu-se de pragmatism. Deși nu se simțea deloc în stare să fie practică. Disperarea era asemenea unei creaturi sălbatice, care cutreiera liberă prin sufletul ei. Trebuia să-și vadă sora acum, cît mai repede. Poate că cineva făcuse o greșeală. Poate că Savannah nu murise cu adevărat. Doamne, nu era cu putință să fi murit. Cînd se despărțiseră ultima oară fuseseră amîndouă furioase, rămăseseră atîtea lucruri neexplicate între ele. Pur și simplu nu putea fi adevărat...

– A fost deja identificată, Laurel, rosti Danjermond pe un ton scăzut, care-i curmă firul gîndurilor. Era așezat pe fotoliul favorit al lui Caroline, simțindu-se ca acasă. De altfel, îi întîlni privirea fără nici un fel de ezitare. Tatăl tău

vitreg a venit la morgă şi a identificat-o.

Mai bine ar fi pocnit-o. Gîndul că dintre toţi ai casei tocmai Ross Leighton fusese primul care o văzuse o scotea din minţi. Ticălosul acela îi făcuse prea multe rele lui Savannah, el o condusese pe drumul acela greşit în viaţă. Nu ar fi trebuit să i se permită să se apropie măcar de ea, mai ales acum că murise. Un val de nou de lacrimi fierbinţi îi inundă ochii, drept pentru care îi întoarse spatele lui Danjermond.

– Eu şi şeriful Kenner ne dăm seama prin ce treci acum, Laurel, continuă procurorul districtual, dar timpul e esenţial dacă vrei să-l prindem pe ucigaşul surorii tale. Trebuie să discutăm despre medalionul pe care l-ai găsit. Ai fost şi tu procuror. Înţelegi ce vrem de la tine, nu?

Da, înţelegea prea bine. Trebuiau să treacă la afaceri. Danjermond şi Kenner aveau să ia moartea surorii ei şi s-o reducă la o serie de fapte şi dovezi. Aceea fusese şi treaba ei, mai demult.

– Medalionul era al lui Savannah, răspunse pe un ton sec. Nu şi-l scotea niciodată de la gît. Azi-dimineaţă l-am găsit în poşetă.

– Ştii cumva cum de a ajuns tocmai acolo?

– Probabil că cineva l-a strecurat în poşetă, dar eu n-am observat nimic.

– Crezi că ucigaşul l-a strecurat în geanta ta?

Ucigaş. Stomacul i se strînse auzind acel cuvînt. Simţi cum i se ridica bila amară în gît. Tuşi şi înghiţi amăreala, frecîndu-şi după aceea gîtul cu două degete.

– Nimeni altcineva nu ar fi putut să i-l scoată lui Savannah de la gît. Medalionul acela era de neprețuit pentru ea. Nu şi l-ar fi scos singură, de bunăvoie.

Danjermond se ridică şi veni să se posteze în faţa ei, cu mîinile în buzunarele pantalonilor. Expresia lui era asemănătoare cu cea pe care o folosea chiar ea atunci cînd se afla la tribunal, în mijlocul vreunui proces, uşor neîncrezătoare, menită să dezarmeze martorul.

– Crezi că acest ucigaş a luat medalionul de la gîtul lui Savannah şi apoi ţi l-a strecurat ţie în poşetă, pe nesim-

ţite? Poate-mi explici şi mie de ce a procedat astfel.

Valul de furie era binevenit. O distrăgea, o ajuta să-şi concentreze atenţia asupra acelei înfruntări. Se îndreptă spre măsuţa *Sheraton* şi, cu mişcări smucite, nervoase, ridică poşeta şi începu să scoată de ea nişte şervеţele, fardurile, cîteva tampoane şi alte nimicuri. După aceea scoase la iveală cercelul în formă de inimă şi medalionul sub formă de fluture, cu lanţul lui lung, pe care le aşeză pe o tavă de argint. Se întoarse iar cu faţa spre Danjermond.

– Pentru acelaşi motiv pentru care a vrut să se asigure că voi găsi şi obiectele astea.

Gîndul o şocă cumplit. Un criminal, un psihopat, o alesese tocmai pe ea pentru a-i trimite trofee de la victimele sale. De ce? Ca s-o necăjească, s-o provoace? Nu voia să accepte o astfel de provocare. Nu venise înapoi acasă ca să fie implicată în ceva aşa de diabolic şi sinistru. Gîndul că cineva exact asta intenţiona o făcea să dorească să fugă cît de departe vedea cu ochii.

Danjermond scoase din buzunar un stilou subţire de aur şi începu să întoarcă obiectele ca un savant. Kenner observă medalionul sub formă de fluture şi începu să înjure în gura mare.

Îl dădu pe Danjermond la o parte şi se aplecă ca să vadă mai bine dovada pe care Laurel Chandler o tot purtase în poşetă.

– Ăsta a fost al lui Annie Gerrard. Tony i l-a făcut cadou. A şi întrebat de el atunci cînd i-a luat efectele personale. Se întoarse s- o privească pe Laurel cu duritate. Dă-o naibii de treabă, măi fată, de ce n-ai venit să mi-l aduci?

– De ce aş fi făcut-o? izbucni Laurel. L-am găsit într-un plic, aşezat pe bancheta maşinii mele. De ce naiba să fi presupus că un ucigaş în serie mi-a trimis tocmai mie o astfel de amintire? Şi de ce să fi crezut că ai fi făcut şi altceva decît să-mi rîzi în nas şi să mă faci nebună?

– Unde ai găsit cercelul? n-o slăbi el cu întrebările, ştiind prea bine din instinct că probabil aparţinea unei alte victime. Ucigaşul îşi păstrase cîte o amintire de la fiecare.

– L-am luat de pe măsuța din hol. Savannah mi-a spus că l-a găsit în mașina mea.

Laurel se simțea ca și cum ar fi fost violată, gîndindu-se la ce se petrecuse. Animalul care-i omorîse sora, care ucisese cel puțin alte șase femei, urcase în mașina ei și atinsese lucrurile pe care le atingea ea de obicei, lăsînd în urmă mici suveniruri care aparținuseră victimelor. Laurel se cutremuă fără voie.

Kenner se îndreptă de spate, înjurînd în surdină. Nu-i venea a crede că așa ceva se petrecea tocmai în parohia lui. El conducea acolo cu ochi de vultur și pumn de fier. Cum de se putuse întîmpla așa ceva? Se simțea ca un maniac al curățeniei care, intrînd în bucătărie și aprinzînd lumina descoperise puzderie de gîndaci.

– O să reținmașina, îi zise în timp ce traversa salonul spre telefon. Vom căuta amprente și le voi cere băieților de la laboratorul din Baton Rouge să caute orice alte dovezi. Și o să iau și poșeta.

Laurel încuviință din cap.

Kenner se strîmbă și se întoarse spre Caroline.

– Va trebui să-mi dați voie să folosesc telefonul și voi avea nevoie de o pungă din aceea care se închide ermetic, ca să pun bijuteriile în ea. Aveți astfel de pungi pe aici?

– Nu știu, murmură ea pierdută, ridicîndu-se cu greu de pe canapea. Încerca fără succes că gîndească cît mai limpede. Ar trebui să fie în bucătărie, așa cred, murmură, privind speriată de la Laurel la Kenner. Perl știe mai bine. O s-o întrebăm pe ea.

Kenner și Caroline ieșiră din salon, îndreptîndu-se spre bucătărie. Atunci cînd ușa se deschise, Laurel putu auzi limpede plînsetele mamei Pearl.

Rămase nemișcată, privind la cercelul ieftin, din argint masiv, decorat cu pietre semiprețioase.

O femeie îl considerase deosebit, îl purtase pentru că se simțise mai bine cu el la ureche și îl avusese la ea atunci cînd fusese omorîtă. Oare avusese parte de același gen de sfîrșit brutal ca și Savannah, suferind cumplit, sin-

gură cu schingiuitorul ei, cerşind îndurarea? Ochii i se umplură de lacrimi. Reuşi să şi le reţină printr-un efort de voinţă care o istovi.

– De ce tocmai tu, Laurel? o întrebă Danjermond curios.

– Nu ştiu, şopti Laurel.

– De ce te-a ales tocmai pe tine? Este vorba de cineva cunoscut? Eşti trecută cumva pe lista lui?

Laurel tresări auzindu-l, dar se străduî să-şi păstreze calmul.

– N-n-nu mă potrivesc tiparului.

– Nu, aşa este, admise Danjermond. O cuprinse cu un deget de bărbie şi îi ridică faţa spre el, de parcă ar fi putut să-i citească toate răspunsurile în ochi. Vrea cumva să-l prinzi chiar tu, Laurel? Sau vrea numai să-ţi demonstreze că nu poate fi prins?

Laurel îi întîlni ochii verzi şi îi simţi puterea. se îndepărtă de el, scuturînd din cap, prea istovită pentru acest gen de interogatoriu.

– Nu ştiu. Nici nu vreau să aflu.

El o privi mirat.

– Nu vrei să fie prins?

– Ba sigur că vreau, rosti ea cu vehemenţă. Se îndepărtă iar de el, trecîndu-şi o mînă prin părul pe care nici nu apucase să-l pieptene. Vreau să fie prins, zise pe un ton chinuit. Vreau să fie judecat şi condamnat la o moarte mai cumplită decît orice ar admite oricare tribunal din lumea asta. Se opri din vorbă şi-l fulgeră din privire, urîndu-l pentru calmul de care dădea dovadă. Dacă ar fi cu putinţă, aş vrea ca eu să fiu cea care să-i înfigă ţăruşul în inimă cu ambele mîini.

– Dar mai întîi va trebui să-l prinzi.

– Asta este treaba lui Kenner şi a ta, răspunse Laurel, încercînd să se îndepărteze cît mai mult de el atît fizic, cît şi mental. Nu a mea.

Danjermond ridică cercelul cu ajutorul stiloului de aur, privindu-l apoi cum strălucea în soare.

– Nu cred că individul ăsta e de acord cu tine, Laurel.

24

Veştile despre cea de-a doua crimă se împrăştiară prin micul orăşel asemenea unui uragan, care lăsă în urma sa devastare emoţională şi temeri dezrădăcinate.

Pînă la amiază nu mai era nimeni în tîrg care să nu fi auzit şi să nu fi comentat povestea lui Chad Garret. Acesta era principalul subiect de bîrfă la coaforul lui Yvette, unde Savannah îşi făcuse unghiile la Suzette Fourcade cu numai cîteva zile înainte.

Suzette era aproape isterizată de durerea pierderii unei prietene dragi şi la gîndul că o atinsese cu numai puţină vreme înainte să fie ucisă.

Yvette aştepta să fie chemată de Prejean, de la pompele funebre, ca să meargă şi să o aranjeze pe Savannah pentru ultima oară, înainte să fie condusă la locul odihnei veşnice. Aceeaşi poveste era servită, de asemenea, şi la *Madame Collette,* odată cu cafeaua şi comurile calde, unde Ruby Jeffcoat pontifica nenorocirile care le păşteau pe fetele ce purtau fuste scurte pînă la fund şi renunţau la lenjeria intimă. Marvella Whatley umplea absentă cănile cu cafea, cu gîndurile duse la vremea în care le servise pe fetele Chandler cu tartă de rubarbă şi Coca-Cola.

Bătrînii care se adunau pe banca din faţa fierăriei scuturau din cap din cauza situaţiei în care ajunsese lumea, în timp ce priveau strada cu ochi apoşi, plini de furie, teamă şi fustrare, pentru că erau prea ramoliţi pentru a mai fi capabili să-i protejeze pe cei dragi şi să-i răzbune.

La întreprinderea care fabrica mîncare pentru animale, băieţii îl băteau pe spinare pe bietul Ronnie Peltier şi se adunau în vestiar cînd el nu era prin preajmă ca să repovestească aceleaşi istorii despre aventurile lui şi ale altora cu Savannah.

Biata de ea devenise o adevărată legendă pentru populaţia masculină a parohiei Partout. Dacă moartea ei nu ar fi fost aşa de oribilă, atunci li s-ar fi părut tuturor aproape potrivită pentru viaţa pe care o dusese.

Prin tot oraşul detaliile crimei erau discutate pe şoptite, analizate şi comparate cu cele ale morţii lui Annie Gerrard. Ambele femei fuseseră strangulate. Amîndouă fuseseră violate sau aşa bănuia toată lumea, pentru că şeriful nu spusese absolut nimic în această privinţă.

Amîndouă fuseseră supuse la genul de torturi la care oamenii din orăşel nici măcar nu voiau să se gîndească sau să viseze. Dar cineva le visase. Cineva le aplicase în practică. Zvonurile spuneau că Savannah Chandler fusese găsită cu o pagină de carte strînsă într-o mînă. O pagină dintr-o carte scrisă de Jack Boudreaux.

Cînd Jimmy Lee Baldwin auzi acel zvon. Îşi ridică ochii spre cer şi înalţă o mică rugăiune de mulţumire.

– Nimeni nu a ştiut niciodată ce să creadă despre el, rosti Clem Haskell, amestecînd al treilea pliculeţ de zahăr în cafea. Doctorul Broussard îl urmărea ca un uliu, spunîndu-i mereu să mai taie din calorii, ca să reducă ceva din osînza care se depusese în jurul mijlocului său precum un cauciuc de rezervă, dar el era plantator de trestie de zahăr şi mai degrabă îngheţa iadul decît să-şi pună în cafea, sau în altceva, îndulcitori chimici. Chimicalele acelea duceau la cancer şi la alte boleşniţe la fel de grave, era sigur de asta. Linguriţa i se lovi de farfuriuţă şi, atunci cînd ridică ceaşca spre buze, îşi dori să fi avut ceva mai tare la dispoziţie ca să-l ajute să treacă cu bine peste şoc. Mare păcat că reverendul Baldwin făcea urît cînd venea vorba de tărie.

March Brandford luă o gură de plăcintă cu cireşe şi se încruntă spre ceea ce-i mai rămăsese în farfurie, pentru că pofta de mîncare îi dispăruse de cînd cu veştile acelea oribile.

– Ce fel de minte sucită poate să scornească asemenea porcării? În nici un caz un om normal cu frică de Dumnezeu, se aventură el să spună, punînd furculiţa jos şi

trăgîndu-se de lobul urechii. Domnul nu ar fi vrut ca omul să ajungă să profite de pe urma lucrării diavolului. Iar asta e cu siguranță lucrarea diavolului.

– Exact asta este, diacon Branford.

Jimmy Lee încuviință din cap cu tristețe, cercetînd mulțimea de curioşi de la *Madame Collette,* care trăgea cu urechea la discuția lor. Nu exista nici un om din oraş care să nu se arate speriat.

Avuseseră loc două crime, la distanță de numai cîteva zile. Annie Gerrard nici nu fusese coborîtă încă la locul odihnei veşnice, iar acum murise şi biata Savannah Chandler. Oamenii voiau o explicație. Voiau să găsească pe cineva vinovat de toată groaza lor. Voiau pe cineva spre care să arate cu degetul şi să spună: „El a făcut-o", ca să poată dormi împăcați noaptea. Jack Boudreaux părea candidatul cel mai potrivit.

– Nu acelaşi lucru v-am spus la toți ultima dată cînd ne-am întîlnit? rosti el cu grijă, ca să nu şuiere prin golurile din lucrarea dentară. Cărțile alea sînt produsul unei minți diabolice. Otrava lui Satan.

Ken Powers cunoştea totul despre otrava necuratului. Fiul său vitreg, Rick, asculta numai formații rock cu nume de genul *Megadeth* şi *Slayer.* O adunătură de drogați care urlau doar mesaje sataniste.

Iar puştiul se stricase cu totul din cauza lor. Nu avea pic de respect pentru Dumnezeu sau om. Aducea reviste porno pe furiş în casă şi cine ştie ce mai făcea laolaltă cu ceilalți golani cu care se înhăitase. Probabil că citeau cu toții cărțile lui Jack Boudreaux, făceau sex şi se dedau la violențe, ascultînd în fundal muzica rock.

– Am ştiut din clipa în care a cumpărat casa tîrfei că era ceva ciudat cu el, zise Ken, sprijinindu-şi coatele pe masă şi aplecîndu-se spre reverend, cu chipul congestionat strălucind de convingere. El însuşi era un bun creştin şi voia ca toată lumea să ştie acest lucru. Pe Dumnezeu dacă el cu Nan şi restul copiilor nu vor arăta în fața întregului oraş ce familie integră erau. Nu-l mai punea la socoteală pe fiul cel păcătos cu care se alesese Nan de la

primul soţ. A cumpărat casa unei desfrînate care a murit în mod violent. Scrie despre răutate, desfrîu şi păcate. Acum una dintre fiicele noastre decăzute a fost găsită moartă cu o pagină din cartea lui strînsă în mînă. Este un semn, un semn al lui Lucifer.

Jimmy Lee îşi plecă fruntea şi-şi împreună mîinile peste masă.

– Amin, diacon Powers. Ce bine ar fi dacă bunul şerif Kenner ar vedea şi el lumina.

În timp ce diaconii se consultau între ei cu privire la cine să facă onorurile şi să-i reprezinte în faţa şerifului, Jimmy Lee îşi mai trecu o dată limba peste dinţii ruinaţi şi îi dori lui Jack Boudreaux o frumoasă călătorie spre iad prin intermediul Penitenciarului Angola.

În acelaşi moment Jack stătea pe balconul de la L'Amour, privind spre rîu, suferind în chinurile unui iad pe care Lee Baldwin nu-l cunoscuse niciodată, iadul conştiinţei. După ce plecase de la Luarel, o porniise hai-hui pe străzile pustii ale oraşului, încercînd să-şi limpezească mintea, iar în cele din urmă se oprise la *Madame Collette* pentru o cană de cafea, chiar de la începutul aglomeraţiei de la micul dejun.

Ruby Jeffcoat nu pierduse vremea şi-i spusese imediat veştile, cu ochii strălucitori de maliţie. Sora ei, Louise, era deispecer la biroul şerifului şi ştia totul din surse sigure.

Un maniac o măcuise pe Savannah Chandler şi lăsase în mîna ei o pagină dintr-o carte de-a lui Jack, prinsă bine chiar sub degetul cel mare ca să n-o ia vîntul.

Restul detaliilor suculente fuseseră pierdute de Jack. Nu auzise nici măcar un cuvînt despre cum Chad Garret, făcîndu-i-se rău şi vomînd, declanşase un fel de reacţie în lanţ printre oamenii ordinii aflaţi la faţa locului.

Nu auzi nici prima predică a zilei ţinută de Ruby, despre cum femeile care se purtau ca nişte tîrfe nu făceau altceva decît să ceară s-o păţească şi ele precum Savannah Chandler.

Rămăsese nemişcat pe locul lui şi avusese impresia că-şi ieşise cu totul din corp, amintindu-şi din timp în timp

de spusele lui Baldwin... *„minți instabile... comit acte de nedescris..."*

Savannah murise. Spiritul acela sălbatic, torturat, dispăruse. Fusese aşa de vibrantă, de plină de dorințe neîmplinite şi de ură.

Nu-şi putea imagina cum toată acea energie încetase pur şi simplu să mai existe. Nu, nu pur şi simplu. Moartea ei nu fusese deloc simplă. Avusese parte de o agonie prelungită şi hidoasă... *„...minți instabile... acte de nedescris..."* Şi fusese găsită cu o pagină din una dintre cărțile sale într-o mînă.

Prosteşte, Jack se întrebă din care carte, ce pagină anume, amintindu-şi deodată de sute de astfel de scene închipuite de imaginația sa. Ce torturi trebuise Savannah să îndure?

Furios pe sine, se înapoie în dormitor, îndreptîndu-se spre masa de lucru. El nu scria ca să inspire, el scria numai ca să distreze. Scria ca să exorcizeze demonii din sufletul său, nu să-i ademenească pe alții să iasă din ascunzişurile lor.

Nu putea fi considerat răspunzător pentru că cineva se folosise de el ca de o scuză de a comite nişte crime. Dacă nu ar fi fost cartea lui, atunci ar fi fost inspirat de un cîntec de la radio sau de un glas de la televizor, sau de un mesaj telepatic primit din cer. Vina putea fi plasată mereu altundeva.

Christoase, el ajunsese expert în aşa ceva, nu? Nu el era responsabil, vina aparținea altcuiva.

Mintea sa de scriitor putea conjura cu uşurință imaginea lui Savannah moartă, întinsă pe mal, ochii sticloşi privind fără să vadă cerul neîndurător. Înjurînd urît, mătură tot ce se afla pe masa de lucru, pagini, notițe, o declarație pentru drepturile de autor, creioane, agrafe de birou. Deschise sertarul şi luă toate copiile cărților sale şi începu să le arunce prin cameră, cît de tare putea, dărîmînd o veioză şi spărgînd oglinda.

Nu voia ca Savannah Chandler să-i rămînă în minte. Tot aşa cum nu voia ca Laurel Chandler să-i rămînă în

inimă. Nu voia nici un fel de responsabilitate pentru că nu se putea descurca cu aşa ceva. Dovedise acest lucru de nenumărate ori. El era fiul părinţilor săi, produsul uniunii dintre slăbiciunea mamei şi ura tatălui.

Iar acum avea un alt cadavru pe conştiinţă.

Prinzîndu-şi capul în palme, urlă de furie şi de durere.

De ce? Cînd nu mai voia nimic de la nimeni, cînd renunţase să mai spere la genul de viaţă la care visase, de ce continua să fie implicat de ceilalţi în toate tragediile? Făcuse tot ce putuse ca să evite legăturile emoţionale.

Le spusese tuturor, verde în faţă, că nu era un om pe care să se poată bizui cineva. Cu toate astea, acum era vîrît în necazuri pînă la urechi. Frustrarea era imensă. Furios şi neputincios, se întoarse, căutînd altceva pe care să-şi verse furia.

Dădu însă cu ochii de Laurel, care stătea în pragul uşii.

Jack se calmă imediat, doar văzînd-o. Furia i se vaporiză, lăsîndu-l să se simtă gol şi vulnerabil. Biata de ea, arăta ca un copil părăsit, cu blugii vechi şi tociţi şi tricoul alb lălîi. Ochii ei, calzi şi albaştri, dominau chipul palid.

– Savannah e moartă, îi şopti.

– Am auzit.

Laurel îşi strînse braţele în jurul mijlocului, blestemîndu-se pentru că-şi dorea atît de mult ca el să vină şi s-o ia în braţe. Pentru asta venise la el, pentru puţină alinare şi ca să scape de suspinele şi ţîrîitul enervant al telefonului de acasă.

Mereu sunau reporteri în căutarea senzaţionalului, prieteni ce-şi exprimau simpatia şi oamenii din oraş care, sub masca amabilităţii, doreau să-şi satisfacă acea curiozitate morbidă, specifică orăşelelor de provincie.

Dorise să scape de ochii cercetători şi de întrebările indiscrete ale poliţiştilor care cotrobăiau în dormitorul lui Savannah şi voiau să-i ia maşina. Venise acolo în căutarea unui moment de linişte, dar, atunci cînd observă ce mizerie făcuse în jur furia lui Jack, îşi dădu seama că venise degeaba acolo.

– Vreau să mă duc la Prejean ca s-o văd.

– Iisuse mare, Laurel...

– Trebuie. E... Laurel clipi şi-şi înghiţi nodul din gît. A fost sora mea. Nu pot s-o las să stea aşa... singură...

Ochii i se umplură deodată de lacrimi. Dar nu voia să le lasă să cadă, nu încă. Nu în faţa cuiva.

Mai tîrziu, cînd va veni noaptea, iar ea îşi va fi făcut datoria şi va fi singură, atunci va plînge, fără ruşine. Cînd va fi singură... Acum trebuia să fie tare, aşa cum fusese cînd murise tatăl lor. Numai că atunci o avusese pe Savannah care o susţinuse şi-o alinase.

„Nu plînge, scumpo. Tata s-a dus, dar noi ne vom avea mereu una pe cealaltă."

Oftă şi încercă să alunge amintirea, căutînd să întocmească o listă a lucrurilor care trebuiau făcute. S-o vadă pe Savannah, să aibă grijă să facă toate aranjamentele necesare, domnul Prejean să aibă hainele potrivite cu care s-o îmbrace pentru ultimul drum, apoi să comande mulţi trandafiri roz, florile favorite ale surorii ei, şi să ceară jerbe frumoase, legate cu funde de satin alb.

Durerea o lovi pe neaşteptate, frîngîndu-i rezistenţa încăpăţînată care o ajutase să treacă cu bine peste interogatoriul cu Kenner şi Danjermond. Căzu în genunchi. Îşi lăsă faţa în palme şi începu să suspine neajutorată.

– Doamne, a murit!

Jack nu mai avu timp să se gîndească la propria sa durere, la propriile nevoi şi la faptul că voia să se îndepărteze cît mai mult de Laurel.

Nu putea sta deoparte şi s-o vadă sfîrtecată de durere. Nu-i putea întoarce spatele. Dragostea pe care n-ar fi trebuit s-o lase să prindă rădăcini îl împinse spre ea.

Se lăsă în genunchi alături de Laurel şi o prinse în braţe, închizînd ochii întristat. Suspinele îi zguduiau trupul mic şi fragil.

O strînse mai aproape, îi mîngîie părul şi o sărută pe tîmplă, apoi se apucă s-o legene, şoptindu-i cuvinte de neînţeles.

– Mi-e aşa de dor de ea! rosti Laurel întretăiat, copleşită de regrete.

Simțea un gol imens în inimă.

Deşi nu trecuseră decît cîteva ore de cînd aflase, sentimentul singurătății era aproape copleşitor.

De ce? Această întrebare o ardea pe dinăuntru ca un acid. Moartea lui Savannah părea atît de lipsită de logică, atît de sadică. Ce fel de Dumnezeu ar fi permis o asemenea cruzime? De ce?

Era aceeaşi întrebare pe care şi-o pusese şi cu douăzeci de ani în urmă, cînd tatăl ei murise pe neaşteptate. Nimeni nu putuse să-i răspundă.

Probabil că tocmai lipsa unui răspuns făcea ca situația să fie şi mai rea. Ea era genul de persoană cu o minte practică, logică. Dacă ceva avea sens, dacă exista un motiv ascuns îndărătul lui, atunci cel puțin putea înțelege. Dar toate lucrurile care apăreau pe neaşteptate desfideau orice fel de logică.

Nu exista nici un motiv, nici o explicație care ar fi făcut ca totul să fie ceva mai uşor de suportat. Aşadar, nu putea înțelege, nu mai avea de ce să se agațe, nici măcar speranța, pentru că într-o lume în care se putea întîmpla orice, oricînd, în mod imprevizibil, aceasta dispărea fiind înlocuită de frică.

– Nu mai pot să suport! şopti ea cu fața lipită de umărul lui Jack. Urăsc sentimentele astea. Doamne, ce bine ar fi fost dacă nu m- aş fi întors aici!

Jack continuă s-o legene, strîngînd-o în brațe.

– Tot n-ar fi contat, îngeraşule. Nu s-ar fi schimbat nimic.

Laurel se gîndi la toate acele bijuterii pe care i le lăsase ucigaşul. Dacă ea nu ar fi venit acolo, l-ar fi trimis altcuiva? Ar fi ucis atunci pe sora altei femei?

Indiferent de răspuns, ea trebuia să poarte mai departe povara vinovăției, pentru că cineva ar fi murit oricum. Se simți copleşită de responsabilitate, aşa cum i se întîmplase şi în Comitatul Scott.

Se gîndi că ar da orice pentru a scăpa de responsabilitate, dar îşi dădu seama că nu ar accepta această ocazie dacă ar apărea.

Era prinsă în capcană de simțul datoriei și al onoarei, implicată fără voie într-un alt coșmar.

– Dacă aș putea, aș întoarce timpul înapoi, zise Jack deodată.

Jack, care susținea că nu era un erou, s-ar fi întors în timp și ar fi schimbat istoria pentru ea. Laurel îl cuprinse cu brațele pe după gît, știind că nu era bărbatul de care să se lege pe viață.

Dar nevoia de puțină alinare alungă orice fel de gînd.

– Am putea pleca pentru cîteva zile, șopti el. Am putea uita toate ororile de aici. Știu eu o cabană retrasă în Bayou Noir...

– Nu pot, oftă Laurel, îndepărtîndu-se puțin de el și clipind ca să-și alunge lacrimile. Își șterse obrajii uzi cu dosul mîinii și-și dădu părul pe spate. Nu... nu pot pleca niciunde. Sînt multe de făcut... aranjamentele... Tuși și încercă să-și alunge tristețea oribilă. Trebuie să aflu cine a făcut asta. Cineva trebuie să plătească.

– Și crezi că tu ești cea care trebuie să-l prindă? rosti Jack tăios, pentru că simțul responsabilității lui Laurel se ciocnea prea tare de egoismul lui. O voia undeva în siguranță și numai pentru el, dacă nu pentru totdeauna, atunci cel puțin pentru un timp. Avem un șerif care să facă treaba asta.

– Dar ucigașul nu i-a trimis șerifului trofee din partea victimelor sale, rosti ea cu încăpățînare. Mi le-a trimis mie.

Aceste noutăți îl loviră pe Jack pe neașteptate. Ucigașul o alesese tocmai pe ea.

Se îndepărtă puțin, strîngînd-o bine de umeri.

– Ce anume ți-a trimis?

– Un cercel. Nu știu al cui. Și medalionul lui Annie Gerrard. Azi-dimineață am găsit medalionul lui Savannah în poșetă.

– Iisuse Christoase, Laurel! Atunci cu atît mai mult ar trebui să pleci naibii de aici!

– Asta e ceea ce ai face tu, Jack? îl întrebă privindu-l cu duritate. Ai lua-o la sănătoasa? Nu prea cred. Deși asta este impresia pe care vrei s-o lași, eu nu cred că ai pro-

ceda aşa. Eu una ştiu că nu pot.

– Ai prefera s-o sfîrşeşti cu o eşarfă de mătase strînsă bine în jurul gîtului? o întrebă el cu brutalitate, tremurînd la gîndul că cineva ar fi putut s-o rănească. Nu ar fi trebuit să se lege de ea. Dintre toate femeile pe care le-ar fi putut avea, el se îndrăgostise tocmai de cea care purta pe umeri povara întregii lumi.

– Nu mă potrivesc tiparului, răspunse Laurel. Nu sînt promiscuă.

– Dar te-ai culcat cu mine, nu, scumpete?

Laurel se încruntă nedumerită.

– E cu totul altceva.

El ridică din umeri, nemulţumit.

– Cum poate să fie altceva? De-abia mă cunoşti, dar te-ai culcat cu mine, am făcut sex împreună. Cum e altceva? Crezi că acest ucigaş va sta să analizeze în amănunt situaţia noastră?

– Încetează! strigă Laurel, urîndu-l pentru că minimalizase tot ce se întîmplase între ei.

Chiar dacă el nu voia să numească relaţia lor *dragoste*, fusese în mod sigur mai mult decît simplu sex. Cu siguranţă că relaţia lor nu semăna deloc cu cea pe care o avusese Savannah cu Ronnie Peltier sau cu Jimmy Lee Baldwin.

Aproape fără voie, Laurel strînse în pumni o parte din hîrtiile pe care Jack le aruncase de pe birou şi le azvîrli spre el.

– Mă uimeşti, îi zise Jack, încercînd să-şi stăpînească mînia. Mai bine să fie furios decît speriat. Mai bine s-o alunge decît să se agaţe de ea, cînd ştia că oricum avea s-o piardă în cele din urmă. Te crezi Femeia Fantastică sau ceva de genul ăsta? Indiferent ce lucru rău se întîmplă, tu te crezi responsabilă că nu l-ai putut împiedica, ca după aceea să te simţi datoare să-l rezolvi, să mai cîştigi o victorie în faţa justiţiei?

– Vai de mine, te rog să mă scuzi pentru că sînt o persoană responsabilă!

– Asta nu mai e responsabilitate, ci aroganţă!

Laurel gemu atunci cînd lovitura lui îşi atinse ţinta.

– Cum de îndrăzneşti să-mi spui aşa ceva! rosti furioasă. Tu care stai aici, în închisoarea ta particulară, bîndu-ţi minţile şi considerîndu-te vinovat pentru că altcineva şi-a curmat singur viaţa! Tot ce s-a întîmplat a fost din vina ta, dar stai aşa că de fapt n-a fost tocmai vina ta pentru că ai avut un tată ticălos. Hai să-l aducem şi pe el aici şi după aceea putem să ne arătăm cu degetul unul pe celălalt ca să aruncăm vina în toate părţile.

– Nu putem, strigă el deodată.

– Şi de ce nu? răspunse ea, fulgerîndu-l din ochi.

– Pentru că l-am omorît!

Ca o marionetă căreia i se tăiaseră deodată sforile, Laurel căzu în fund în mijlocul debandadei de pe podea.

– Cu mîinile mele, continuă Jack în şoaptă, privindu-şi mîinile.

Se ridică încet în picioare, calmat. Voise să se descotorosească de ea. Nu asta îşi spusese cîtă vreme se plimbase pe străzile pustii ale oraşului? Era prea dureros s-o iubească şi, cînd avea să se termine totul, agonia ar fi fost absolut insuportabilă.

Acum avea ocazia să provoace ruptura, ocazia să-i arate cum era în realitate. După aceea, în mod sigur Laurel avea să-i ceară s-o lase în pace.

– O pocnea pe mama fără reţineri. Şi pe mine mă bătea fără să ţină cont că într-o bună zi aveam să fiu destul de mare şi de puternic ca să ripostez.

Jack îşi întorsese privirea asupra trecutului şi văzu parcă aievea bucătăria dărăpănată şi simţi mirosul de grăsime încinsă.

Maică-sa era la chiuveta ruginită, muncind pe brînci, în timp ce Blackie se repezea la ea cu braţul ridicat.

– Am luat vătraiul de fier de lîngă sobă, a fost primul lucru care mi-a căzut sub mînă, şi l-am lovit, i-am sfărîmat scăfîrlia ca pe o coajă de ou, rosti el sec. Nu cred că am vrut să-l omor, continuă, de parcă după atîţia ani tot nu apucase să se dumirească. Voiam să-l opresc s-o mai lovească pe mama. Şi eram destul de mare ca să-l îm-

piedic. Asta era tot ce doream, să înceteze cu bătăile şi să ne lase în pace.

Fornăi şi încercă să-şi alunge sentimentele din copilărie ca să poată continua.

– În timp ce mama stătea pe podeaua din bucătărie şi sîngele îi curgea din nas, plîngîndu-l pe bărbatul care abuzase de ea şi de noi vreme de şaptesprezece ani, eu i-am tîrît cadavrul pe barca noastră veche. L-am luat pe bătrînul Blackie la o plimbare prin mlaştină şi i-am aruncat stîrvul unde era apa mai adîncă şi mai neagră. Am considerat că nu avea nevoie de o înmormîntare decentă, cînd oricum se ducea direct în iad. Nu era cazul să-l amestecăm şi pe şerif în toată povestea asta. Am spus cu toţii că a plecat cu barca şi nu s-a mai întors. Ăsta e bărbatul de care crezi că te-ai îndrăgostit, scumpete, continuă el răguşit. Observă cu durere şocul şi groaza de pe chipul ei. Crezi că mă cunoşti? Crezi că ştii cum sînt? Crezi că mai există ceva ce merită iubit şi apreciat pe sub toate cicatricele astea? Ia mai gîndeşte-te puţin. Mi-am omorît tatăl şi mi-am determinat soţia să se sinucidă. Am trecut de la o profesie în care eram plătit bine ca să mint şi să înşel oamenii, la o alta care inspiră psihopaţii să omoare. Un zîmbet amar îi apăru pe buze. Mda, sînt un tip pe cinste, scumpo. Chiar merită să te îndrăgosteşti de unul ca mine.

Laurel nu spuse un cuvînt, rămase locului privindu-l cu ochii măriţi, iar Jack îşi dădu seama în acel moment că ar fi dat absolut orice să fie genul de bărbat de care avea ea nevoie. Un gînd amar. Un gînd prostesc. El era ultimul om de care avea ea nevoie. Laurel merita un campion, un cavaler în armură strălucitoare, nu un ticălos, nu un om înconjurat de fantomele trecutului. Nu era altceva decît cel mai mare dintre nemernici. Iar ceea ce îi făcea în acel moment era cea mai bună dovadă. Biata fată, tocmai îşi pierduse sora, iar el îi sfărîma inima numai ca să salveze ce mai rămăsese din a lui.

Una dintre hîrtiile de pe podea îi atrase atenţia, iar Jack se aplecă şi-o ridică, cu un zîmnet amar pe buze. Uitase cu totul ce motiv avusese ca s-o cunoască mai

bine. Ce inutilitate, de-abia făcuse un mic efort în acest sens. Dar dovada era acolo, scrisă negru pe alb, tocmai potrivită ca să-i taie şi ultima cracă de sub picioare.

– Poftim, murmură el, dîndu-i hîrtia. Uite la ce fel de bărbat ai venit pentru a-ţi găsi alinarea, îngeraşule. Îmi pare rău că nu m-ai crezut de prima oară cînd ţi-am spus.

Laurel nici măcar nu privi spre foaia din mînă. Se ridică încet, deşi picioarele de-abia o susţineau, în timp ce Jack se îndepărta de ea. Îl văzu ieşind pe balcon, fără să privească în urmă, iar Laurel îşi dădu seama că luase şi inima ei cu el. Cînd aruncă o privire pe foaia pe care i-o dăduse, îşi dădu seama că Jack practic o aruncase drept în rîu.

Laurel – obsedată de justiţie. O povară de vinovăţie pentru păcatele din trecut, reale sau imaginare. Feminitate ascunsă de hainele largi. Sexualitate reprimată (un conflict excelent cu eroul principal). O dihotomie fascinantă între putere şi fragilitate. Legături puternice faţă de tatăl mort.

Trebuie să fac rost de detaliile cazului care au împins-o peste limită. Acuzaţii erau vinovaţi sau nu? A vrut ea ca acuzaţii să fie vinovaţi? De ce? Există vreun caz de abuz în trecutul ei?

Profilul ei. O studiase şi îşi făcuse note şi observaţii despre ea. Privirea îi căzu pe podea, unde descoperi mai multe tăieturi din ziare. Titlurile îi săriră deodată în ochi de parcă ar fi fost tridimensionale: „Procurorul din Comitatul Scott acuză la întîmplare. Acuzaţiile au fost respinse, Chandler demisionează".

Nu crezuse că era cu putinţă să simtă o durere şi mai mare decît înainte. Se înşelase. Inima simţea acum un junghi nou, diferit de celelalte, mai vechi. Deşi se afla la un alt nivel decît durerea pe care o simţise cînd aflase c-o pierduse pe Savannah, cea de acum era la fel de ascuţită şi acidă. Desigur, el o prevenise, îşi spuse singură, podidită de un nou val de lacrimi. Nu era ca şi cum nu s-ar fi atenţionat singură. Ştiuse că nu era bărbatul potrivit pentru ea. Că nu era momentul potrivit. Păcat că nu-şi putuse face şi inima să asculte de raţiune.

– Deci totul a fost în interesul documentării, Jack? îl întrebă, sprijinită de canatul uşii de la balcon. Felul în care am făcut dragoste? Felul în care ai plîns atunci cînd mi-ai povestit despre Evie? Modul în care au murit Annie şi Savannah, totul a făcut parte din intriga noului roman pe care-l scrii? Gîndul acesta îi provocă greaţa. Tot ce am făcut împreună, tot ce noi... eu, am simţit...

Se opri sufocată, nedorind să mai continue.

– Cred că ţi-ai ratat vocaţia, Jack, rosti Laurel mai departe, cu amărăciune. Ar fi trebuit să te faci actor.

Jack nu spuse nimic în apărarea sa. Rămase mai departe nemişcat, cu braţele sprijinite de balustradă şi privirea fixată asupra rîului. Părea să se fi retras undeva într-o lumea numai a lui. Laurel ar fi vrut să-l pocnească, să-l oblige cumva la o mărturisire. Dar nu-l lovi, iar el nu retrase nici un cuvînt. Din păcate, nu exista nici un judecător din lume care să-l condamne pentru crimele sale, pentru faptul că zdrobea inimile celor care-l iubeau.

– Cred că ţi-ai dovedit punctul de vedere, îi şopti sfîrşită. Eşti un nemernic şi un profitor. Ghinionul meu.

Laurel ieşi pe balcon alături de el, uluită că afară putea să fie atît de frumos. Păsările continuau să cînte, soarele strălucea, iar Huey dormea pe mal.

– Ştiu că n-ai avut cum să controlezi mediul în care ai crescut, îi zise Laurel privindu-l printre lacrimi. Nici unul dintre noi nu poate. Savannah n-a putut schimba faptul că tatăl nostru vitreg a folosit-o ca pe curva lui personală. Nici eu nu pot schimba faptul că am ştiut şi totuşi nu am făcut absolut nimic în privinţa asta, admise ea cu durere în glas. Dar ştii ceva, Jack? A naibii să fiu dacă nu cred că noi toţi avem puterea de a trece peste trecut, ca să căutăm ceva mai bun în viaţă. Nu uita să treci chestia asta în carte, Jack.

Cu bărbia ridicată şi lacrimile şiroindu-i pe obraji, îi puse hîrtia în buzunarul pantalonilor. Cel puţin ai bunul-simţ ca să-mi scrii un final fericit. Susţinută numai de mîndrie, Laurel se întoarse şi plecă... părăsind L'Amour... şi inima sa zdrobită.

25

Chemarea la Beauvoir a venit înainte ca Laurel să fi putut pleca de acasă spre salonul funerar al lui Prejean. Vivian se afla în pragul unei crize, distrusă din cauza veştii morţii lui Savannah. Trebuiau să vină acolo şi doctorul Broussard şi reverendul Stipple, dar ea avea nevoie să fie alinată de singurul copil care-i rămăsese.

Primul impuls al lui Laurel a fost să refuze. Vivian o dezmoştenise pe Savannah cît fusese în viaţă, încetase cu multă vreme în urmă s-o iubească. Nu se putea abţine să nu creadă că totul făcea parte dintr-un mic complot menit să atragă atenţia tuturor asupra lui Vivian, nu o rugăminte pentru compasiune sau alinare. Vivian şi Savannah fuseseră rivale din ziua naşterii lui Savannah. De ce să se schimbe acest lucru după moartea ei?

Dar povara vinovăţiei şi a datoriei faţă de familie cîştigară în cele din urmă. Laurel urcă în BMW-ul roşu al lui Caroline şi, cînd intră pe aleea mărginită de copaci a casei, se blestemă pentru această slăbiciune. Parcă o şi vedea pe Savannah privind în jos spre ea cu dezaprobare. *„Încă mai alergi după dragostea mamei, scumpo? Uită-te la tine, eşti absolut patetică."*

Opri motorul şi-şi sprijini o clipă capul de volan, închizînd ochii din cauza oboselii care o apăsa tot mai mult. Nu s-ar fi putut simţi mai rău nici dacă cineva ar fi luat-o la bătaie cu o bîtă. Fiecare parte a corpului părea sensibilă, o dureau toate celulele, pielea, părul, dinţii, muşchii şi mai ales inima.

Imaginea lui Jack îi tot apărea în minte chiar dacă creierul ei chinuit încerca s-o alunge de dragul autoconservării. O alungase numai pentru că se temea să nu-i facă vreun rău.

O alungase pentru că se temuse să nu mai aibă el ceva de suferit. Dar nici o astfel de scuză nu putea şterge dovada pe care o avusese chiar în mînă.

Dumnezeule, o studiase, notase toate observaţiile despre ea, formulase unele teorii cu privire la viaţa ei, de parcă nu ar fi fost altceva decît un personaj de ficţiune. Durerea era de-a dreptul incredibilă.

Cu toate astea, dorea nespus de mult ca el s-o iubească. Ruşinea era absolută. Ar fi vrut ca el să vină la ea şi să-i spună că totul fusese o greşeală, că o iubea şi-i era alături în durerea pierderii unei fiinţe dragi. Ce proastă. Ştiuse de la bun început că nu era genul de om pe care să te poţi bizui.

Oftă şi încercă să-şi alunge lacrimile. Va trece şi peste asta. În cele din urmă îl va uita. Va găsi o modalitate de a fi puternică, măcar de dragul lui Savannah.

Olive deschise uşa, arătîndu-se îndurerată aşa cum se cuvenea, cu pielea la fel de gri precum uniforma şi ochii lipsiţi de expresie. Servitoarea o conduse sus la etaj pe scara principală şi apoi pe palier, iar Laurel o urmă, încruntîndu-se din cauza amintirilor.

Ca o fontomă, auzi glasurile copilăriei sale. Rîsul sălbatic al lui Savannah, chicotitul ei timid, promisiunea tatălui lor că le va găsi şi le va gîdila. Amintirile o bombardau, bune şi rele. Îşi amintea că străbătuse exact acelaşi palier şi în ziua înmormîntării tatălui ei, privind-o apoi pe Vivian cum se farda cu artă ca să-şi ascundă ochii umflaţi.

„Trebuie să te străduieşti să fii o mică doamnă, Laurel. Eşti o Chandler şi asta este ceea ce se aşteaptă din partea ta."

După aceea Vivian luase cîteva pastile de Valium şi asistase la înmormîntare într-o stare de prostaţie, în timp ce fiicele ei se străduiseră să plîngă cu graţie în batistele lor.

Criza de deprimare a lui Vivian după moartea lui Jefferson durase două luni. După aceea Ross Leighton începuse să-şi scormonească drumul spre vieţile lor.

Dormitorul lui Vivian reprezenta de fapt un apartament

grațios care era aranjat cu gust o dată pe an de către un decorator din Lafayette. Acum apartamentul avea pereți cu tapet de mătase înflorată, în nuanțe pastel. Olive o escortă pe Laurel prin salonul plin de mobilier antic englezesc pînă la ușa dormitorului în care bătu și apoi o deschise cînd auzi invitația înăbușită dinăuntru. Cu ochii plecați ca un cîine bătut, servitoarea ținu ușa și apoi plecă imediat ce Laurel intră.

Maică-sa era lîngă ușile franțuzești ale balconului, înfășurată într-un halat de mătase, cu un braț în jurul mijlocului și cu celălalt ridicat spre baza gîtului. În urechi îi străluceau niște cercei cu opale. Inelul cu o piatră de dimensiunile unui ou de vrabie atrăgea imediat atenția asupra mîinii de pe piept. Se întoarse spre ușă atunci cînd Laurel intră în încăpere, cu trăsăturile feței încordate și ochii ce păreau înfundați în orbite datorită machiajului artistic.

– Of, Laurel ce bine că ai venit, rosti Vivian, pe un ton încordat. Trebuia să te văd cu ochii mei.

– Sînt aici, mamă.

Vivian scuturâ din cap de parcă nu i-ar fi venit a crede și începu să se plimbe prin dormitor.

– Savannah. Pur și simplu nu pot accepta ceea ce mi-a spus șeriful. Că a fost ucisă. Ca și celelalte femei. Strangulată. Ultimul cuvînt îl șoptise, de parcă ar fi fost ceva murdar, în timp ce-și frecase gîtul cu mîna. Chiar aici, în curtea noastră din spate, cum s-ar spune. Jur că nu pot să suport gîndul. În clipa în care ne-a spus, aproape că am leșinat. Mi s-a strîns gîtul așa de tare că nu mai puteam respira. Ross mi-a adus medicamentele în salon și de-abia am putut să le înghit. După aceea m-a adus direct aici, dar n-am putut să am liniște pînă acum, cînd te-am văzut.

– Tocmai voiam să plec spre salonul funerar, răspunse Laurel, admirînd crinii imperiali din vaza de cristal. Vrei să vii și tu cu mine?

Vivian gemu și se lăsă să cadă artistic pe marginea patului, cu genunchii strînși, asigurîndu-se că halatul îi era bine încheiat.

– Doamne sfinte, nu, nici vorbă, de-abia pot suporta

gîndul. Nu acum. Pur şi simplu nu mă simt în stare de aşa ceva. Sînt... sînt slăbită de şoc şi toate emoţiile astea...

Se opri din vorbă pentru că ochii albaştri i se umpluseră de lacrimi. Scoase din buzunarul de la piept o batistă de dantelă şi începu să şi-i tamponeze delicat.

Laurel se simţi cuprinsă de furie în timp ce-şi privea mama pe sub genele lăsate peste ochi. Sora ei era moartă şi maică-sa pusese la cale un spectacol întreg pentru a acapara simpatia. Biata Vivian, şi-a pierdut fiica pe care n-a iubit-o niciodată. Biata Vivian, aşa de fragilă, de sensibilă, ca o eroină a lui Tennessee Williams.

– N-am mai avut de multă vreme o criză, continuă ea, răsucind batista între degete. Dar acum simt cum se apropie, cum mă acoperă cu umbra ei răutăcioasă. Nici nu ştii cît de mult mi-e teamă de aşa ceva. E oribil.

– La fel şi modul în care a fost ucisă fiica ta, rosti Laurel înţepată.

Maică-sa făcu deodată ochii mari. Mîinile îi îngheţară în poală.

– Da, desigur. Este de-a dreptul teribil!

Laurel se întoarse şi o privi cu reproş.

– Dar cel mai important este modul în care te afectează pe tine. Am dreptate?

– Laurel! Cum poţi să-mi spui aşa ceva?

N-ar fi trebuit. Ştia că n-ar fi trebuit. Fetele bune nu fac asemenea afirmaţii. Doamnele îşi păstrează părerile numai pentru ele. Dar bunele maniere învăţate în copilărie nu mai puteau ţine în frîu furia care se adunase în sufletul ei în atîţia ani. În minte putea s-o vadă pe Savannah moartă, dar nu-şi permitea să-şi imagineze cît suferise. Şi iat-o pe Vivian, jucînd rolul lui Blanche DuBois. Întotdeauna centrul atenţiei. Fără să ţină cont că poate şi alţii sufereau, chiar mai mult.

– La fel s-a întîmplat şi atunci cînd a fost ucis tata, rosti Laurel cu un glas tremurat din cauza emoţiilor descătuşate. Nu a contat deloc că noi toate l-am pierdut. A trebuit să faci în aşa fel încît să devii doar tu centrul atenţiei, astfel încît oamenii care au venit aici să se preocupe doar

de tine şi apoi să plece spunînd ceva de genul: „Biata Vivian. În ce hal e sărăcuța."

– Pentru că eram într-un asemenea hal! exclamă Vivian, sărind în picioare. Tocmai îmi pierdusem soțul.

– Ei bine, nu ți-a trebuit mult pînă să-ți găseşti un altul, nu? izbucni Laurel, gata să dea glas tuturor durerilor din copilărie.

Ochii mamei ei se îngustară.

– Încă mă urăşti pentru că m-am măritat cu Ross. După toate sacrificiile pe care le-am făcut pentru tine şi sora ta, nu primesc în schimb decît amărăciune şi critici.

– Tata nici nu se răcise bine în groapă!

– Era mort, rosti Vivian cu asprime. Era mort şi nu avea să mai învie. Trebuia să fac ceva.

– Dar nu trebuia să-l aduci în casă, în camera tatei şi în viețile noastre.

În patul lui Savannah. Doamne, dacă nu era Ross Leighton, acum poate că Savannah ar mai fi fost în viață. Ar fi putut să se maturizeze şi să-şi împlinească tot potențialul pe care el îl zdrobise de la o vîrstă fragedă.

– Ross era o partidă bună, se apără Vivian. Provenea dintr-o familie bună, respectată. Era chipeş. Şi bogat pe deasupra. Gata să accepte copiii altui bărbat. Nu toți bărbații sînt gata să accepte aşa ceva. Pot să-ți spun acum că i-am fost recunoscătoare atunci cînd a început să ne viziteze. Nu aş fi putut să administrez plantația de una singură. Eram într-o asemenea stare de slăbiciune după moartea lui Jeferson, încît nu credeam c-o să-mi mai revin vreodată.

Dar a apărut Ross Leighton. Ca un vultur. Ca un lup care a simțit mieii. Gata să accepte copiii altui bărbat? Mai degrabă gata să le fure inocența. Vivian habar nu avea cît de nerăbdător fusese Ross.

Pentru că Laurel nu-i spusese niciodată.

„Nu-i spune mamei... Nimeni n-o să te creadă..."

Se întoarse spre maică-sa gata să-i dezvăluie secretul, dar cuvintele se transformară deodată în ciment în gura ei. Ce rost ar avea?

Ar putea s-o mai aducă pe Savannah înapoi? Le-ar readuce copilăria furată? Sau le va tîrî şi mai adînc în noroiul trecutului, prelungind durerea şi neputinţa?

– Am făcut ce am crezut că era mai bine pentru noi toate, rosti Vivian pe un ton imperios. Deşi sora ta nu a apreciat acest lucru niciodată. Tatăl vostru v-a răsfăţat prea mult. Unde mai pui că Savannah era întotdeauna geloasă dacă Jefferson îmi dădea cumva mai multă atenţie. La fel şi cu Ross. Jur că nu pot să înţeleg de unde a moştenit Savannah toată sălbăticia şi încăpăţînarea aceea. Probabil că din familia lui Jefferson, în fond la fel e şi Caroline. Dar Caroline n-a fost niciodată interesată de bărbaţi...

– Încetează! strigă Laurel cu asprime. Vivian o privi mirată, deschizînd şi închizînd gura ca un peşte. Nu e treaba ta cu cine se culcă mătuşa Caroline. Cel puţin e fericită. Cel puţin nu se minte singură crezînd că are nevoie de o relaţie cu un bărbat, indiferent ce fel de nemernic ar fi acesta.

– Nu, ea nu e ca Savannah, rosti Vivian supărată.

Uitînd s-o mai facă pe mama distrusă, Vivian începu să se agite furioasă prin dormitor.

– Nici nu mai ştiu de cîte ori i-am spus să se comporte ca o doamnă. Atîtea ore în care am căutat s-o educ, să-i arăt cum trebuie să se comporte o doamnă, şi degeaba. A trăit ca o vagaboandă, s-a îmbrăcat ca o tîrfă şi s-a dus cu orice bărbat care-i făcea semn cu degetul. Doamne, ruşinea este aproape prea greu de suportat! rosti mai departe cu amărăciune. Iar acum a fost ucisă tocmai din cauza asta.

Scutură din cap şi se cuprinse cu mîinile în jurul mijlocului, cu ochii plini de lacrimi.

– Nici nu ştiu cum voi putea să-mi mai ţin capul sus în oraşul ăsta.

– Doar asta te interesează? o întrebă Laurel uluită. Crezi că Savannah te-a făcut de rîs pentru că a căzut victimă unui psihopat?

Vivian se întoarse spre ea, fulgerînd-o cu privirea.

– Nu asta am spus!

– Ba da! Exact asta ai spus. Christoase, a fost fiica ta!

– Da, a fost fiica mea, izbucni Vivian, cu fața congestionată din cauza sentimentelor îndelung reținute. Şi nu o să înțeleg niciodată cum de a fost posibil aşa ceva, cum de bunul Dumnezeu mi-a dat o fată ca ea, aşa de frumoasă pe dinafară şi atît de putredă pe dinăuntru. Nu voi înțelege niciodată...

– Asta pentru că nu ți-am spus! urlă Laurel ca scoasă din minți.

Îşi puse ambele mîini pe cap şi se întoarse cu spatele la maică-sa.

Încercase să îngroape secretul odată pentru totdeauna, dar acesta părea să se fi eliberat.

Savannah murise tocmai din cauză că Ross o transformase într-o curvă. Şi pentru că eu am păstrat tăcerea, îşi zise Laurel cu ciudă.

Sentimentul de vinovăție era ca un scorpion care îi înțepa mereu sufletul. Nu mai putea schimba trecutul, dar cineva trebuia să plătească.

Vivian nu mai putea trăi în lumea ei fantezistă. Ross nu trebuia să mai scape de consecințele acțiunilor sale. Dreptatea trebuia servită cumva, într-un fel.

Vivian o privea îngrijorată, oarecum speriată.

– Cum adică... „nu mi-ai spus"? Ce anume nu mi-a spus?

– Că Ross, minunatul tău cavaler în armură stălucitoare, de familie bună, frumos şi bogat, care a venit să te salveze, ți-a molestat fiica. Întîlni privirea mamei fără să clipească. Că a folosit-o în sens carnal noapte de noapte, săptămînă de săptămînă, an după an.

– Minți! şopti Vivian. Îşi duse o mînă la gît şi înghiți în sec de două ori, de parcă spusele lui Laurel o sufocau. Este o minciună oribilă! De ce să spui aşa ceva?

– Pentru că este adevărul şi pentru că m-am săturat de moarte să mai țin în mine un asemenea secret! Laurel se apropie de maică-sa cu pumnii strînşi. Savannah a devenit o tîrfă din cauza lui Ross Leighton. Acum e moartă şi singura persoană care ar fi trebuit să fie de neconsolat

este mai preocupată de propria sa imagine decît de crimă. Nu mai pot să suport!

Primi lovitura răsunătoare peste obraz cu un calm potolit. Nu încercase s-o blocheze sau să se ferească. Merita mai rău de atît, nu pentru ceea ce-i spusese maică-sii, ci pentru că ținuse totul secret atîția ani de zile. Vivian o împinse, apoi se îndepărtă de ea, cu ochii aprinși de nebunie și buzele subțiri strînse pungă.

– Cățea mică și nerecunoscătoare! țipă, cu părul mătăsos căzut în ochi. Minciuni. Nu știi să spui decît minciuni! I-ai mințit pe toți oamenii ăia din Georgia, iar acum mă minți pe mine! L-ai urît pe Ross din prima clipă. Ai face orice ca să-l răneşti!

– Da, l-am urît. L-am urît pentru că a luat locul tatălui nostru, dar l-am urît și mai mult pentru ceea ce i-a făcut lui Savannah. Nedumerirea care o măcinase ani de-a rîndul reveni deodată în forță. Cum de mama lor nu-și dăduse seama? Cum de se putuse petrece așa ceva în casa ei fără ca măcar să bănuiască? Te-ai întrebat vreodată unde anume mergea în nopțile acelea? Sau erai mulțumită că nu venea în patul tău?

Vivian se albi la față și ridică o mînă la gură pentru a-și opri urletul și bila care i se ridicase în gît. Nu se arătase niciodată interesată de sex.

Era ceva murdar și revoltător, cu toate gemetele acelea oribile și transpirația abundentă. Nu pusese niciodată întrebări cu privire la modul calm în care Ross acceptase să o lase în pace. Nu se gîndise niciodată unde anume își satisfăcea nevoile masculine, mai ales că, atîta timp cît era discret, ei nu-i păsa absolut deloc. Dar cu propria ei fiică?

Nu. Nu se putea. Astfel de lucruri nu se petreceau în familiile bune.

– Nu, rosti încet, respingînd posibilitatea cu mintea și trupul ei. Întinse mîinile în față ca și cum ar fi vrut să împingă ideea departe de ea.

– Da, insistă Laurel. Venea la ea în cameră două sau trei nopți pe săptămînă și își satisfăcea poftele, oricum ar fi

vrut, în funcție de dispoziția pe care o avea, fie că voia sex normal, oral sau...

– Taci! Taci! N-o să ascult aşa ceva! Vivian îşi puse palmele peste urechi, încercînd să blocheze toate acele acuzații urîte. Laurel o prinse de încheieturi şi-i dădu mîinile în jos, urlîndu-i în față:

– Ba o să stai şi o să asculți! Ar fi trebuit să asculți toate astea cu douăzeci de ani în urmă! Dacă ți-ar fi păsat cît negru sub unghie şi de altcineva decît de tine, ai fi văzut, ți-ai fi dat seama, rosti Laurel, cu ochii plini de lacrimi, înțelegînd crunta realitate. Atunci nu mi-ar fi fost teamă să-ți spun. Nu mi-ar fi fost teamă că o să pierd dragostea ta. Eram prea tînără să ştiu că tu erai incapabilă să oferi vreun strop de iubire şi căldură.

Maică-sa se îndepărtă de ea, clătinîndu-se pe picioare de parcă ar fi fost lovită.

– Dar te-am iubit întotdeauna!

– Cînd îți convenea. Cînd eram cuminți şi nu-ți dădeam bătăi de cap. Asta nu e dragoste, mamă, murmură Laurel disperată. Dacă ne-ai fi iubit, atunci ai fi observat că Savannah avea nevoie de ajutor, că ceva putea, că Ross nu era altceva decît un pedofil.

– Nu e adevărat!

Nu era cu putință. Nu putea suporta aşa ceva.

– Ros Leighton a tratat-o pe fiica ta ca pe ultima tîrfă pînă cînd a ajuns şi ea să creadă că nu putea fi altceva.

Chipul lui Vivian se înroşi din nou şi ochii îi ieşiră din orbite.

– Nu te cred. Nu eşti altceva decît o mincinoasă rea. Ieşi. Ieşi din casa mea! urlă ca o apucată. Nu eşti fiica mea! Eu nu am fiice!

Laurel o privi lung şi bine. Durerea era profundă, la fel ca dezamăgirea.

– Ştii ceva, îi zise încet, istovită. Tare mult mi-aş dori să fie adevărat.

Plecă din dormitor fără să privească în urmă, fără s-o bage în seamă pe servitoarea care trăsese cu urechea la discuția lor. Cu cît erau mai mulți oameni care ştiau ade-

vărul, cu atît mai bine. Acum că totul ieşise la iveală, Laurel intenţiona să aducă la cunoştinţa tuturor celor din parohie perversitatea lui Ross Leighton. Desigur, nu va suferi umilinţa unor acuzaţii la tribunal, dar avea să suporte privirile scîrbite ale oamenilor oriunde s-ar fi dus. Nu va trebui să stea la închisoare, dar va fi nevoit să înfrunte dispreţul şi sila celor din jur.

Uşa din faţă se deschise chiar în timp ce Laurel cobora pe scări. În holul mare îşi făcură apariţia reverendul Stipple şi Ross.

– Laurel, o întîmpină Ross, zîmbind cu gura pînă la urechi. Mă bucur că ai putut veni, de dragul mamei tale.

– Nu e cazul, rosti Laurel coborînd alături de ei.

Reverendul o privi şi simţi imediat că ceva nu era în regulă. Se retrase discret ceva mai departe. Laurel se întrebă ce anume avea să mai creadă acum despre Ross Leighton, îl va condamna sau va găsi o scuză pentru faptele lui?

– I-am spus, îi zise, privindu-l pe tatăl vitreg drept în ochi.

Observă imediat şocul din privirea lui, dar Ross încercă să acopere acest lucru, întrebînd cu inocenţă:

– Ce anume i-ai spus, scumpo?

– Adevărul cu privire la modul în care ai folosit-o pe sora mea atunci cînd era prea tînără ca să te poată opri. Adevărul despre modul în care ai transformat-o în tîrfă pentru propria ta plăcere.

Reverendul gemu înăbuşit. Ross se congestionă la faţă. Deschise gura ca să protesteze, dar Laurel îl opri cu o mişcare a mîinii.

– Nu te obosi să negi atîta vreme cît sînt aici, nemernic ce eşti. Am ştiut de la bun început ce s-a întîmplat. Ştiu ce i-ai făcut. Iar acum este moartă din cauza asta. Am păstrat tăcerea în tot acest timp, am ţinut în mine secretul ăsta oribil, te-am lăsat să scapi nepedepsit. Dar s-a terminat, promise ea cu duritate. I-am spus lui Vivian, îi zise încă o dată, măsurîndu-l în privire pe bărbatul elegant şi dichisit. El ar fi trebuit să fi fost tăiat şi lăsat să moară. I-am spus

lui Vivian şi sper sincer că o să te omoare.

Ross o prinse de braţ atunci cînd dădu să iasă.

– Laurel, aşteaptă...

Laurel se eliberă din strînsoarea lui cu o mişcare violentă, apoi îl privi cu ură.

– Nu, am aşteptat mult prea mult.

Deşi ura fierbea în sufletul ei ca o otravă, Laurel se urcă încet la volan, porni motorul şi ieşi de pe alee în şosea.

Ross Leighton rămase în pragul casei pe care practic o furase de la alt bărbat, ca s-o privească plecînd, simţind cum panica îşi înfigea colţii în el.

Iisuse Christoase, nu pot să-i sufăr pe fanaticii ăştia religioşi, îşi zise Kenner, întinzîndu-se în scaun şi încercînd să-şi mai aline durerea dintre umeri. Privirea i se îndreptă spre credincioşii Bisericii Calea cea Dreaptă care îi umpluseră anticamera şi holul. Cel mai mult îi displăcea faptul că erau bărbaţi din jurul oraşului şi aveau cu toţii drept de vot. Ceea ce însemna că trebuia să asculte politicos la tot ce aveau de spus.

Îşi întoarse ochii îngustaţi spre conducătorul lor, care era aşezat pe scaunul vizitatorilor de cealaltă parte a mesei de lucru. Dichisit. Aşa îl putea descrie cel mai bine pe Jimmy Lee Baldwin. Îi ura pe bărbaţii dichisiţi. Ei îi provocau cele mai multe necazuri.

– Aşadar, crezi că Jack Boudreaux le-a strangulat pe toate fetele astea şi le-a măcuit numai pentru plăcerea lui perversă?

Jimmy Lee îşi împreună degetele, se încruntă îngrijorat şi-şi trecu iar limba peste dinţii sparţi.

– Aţi auzit mărturiile diaconilor mei, domnule şerif. Nu sînt singurul care îl suspectează.

– Nu. Mă rog, alţi oameni au alte bănuieli. Kenner scoase o ţigară din pachetul boţit de pe birou şi începu să caute degeaba chibriturile. Danjermond, care stătuse pînă atunci în spate, lîngă dulapuri, se apropie şi-i oferi un foc cu o brichetă subţire, plată, făcută din aur de douăzeci şi

patru de carate. Şeriful trase fumul în piept şi-l suflă apoi spre tavanul înnegrit, fără să-şi dezlipească privirea de la Jimmy Lee Baldwin. Ce ai zice dacă ţi-aş spune că cineva a venit aici cu o poveste deocheată despre dumneata şi Savannah Chandler?

Predicatorul închise ochii şi scuturã din cap de parcă ar fi fost adînc îndurerat.

– Laurel, murmură el, blestemînd-o în gînd. Şi la mine a venit cu aceeaşi poveste. Aparent acestea au fost scornelile minţii tulburate a lui Savannah. Numai cerul ştie de unde a venit cu astfel de istorii despre depravare. Tare mi-e teamă că a mers pe o potecă întunecată, mai zise el oftînd dramatic.

Kenner fornăi în derîdere şi apoi îşi drese glasul cu zgomot.

– Puţin îmi pasă mie de calea pe care a apucat-o. De ce naiba să-i căşune tocmai pe dumneata?

Jimmy Lee renunţă la teatru. Şeriful nu era genul de om răbdător.

– Era o clientă regulată la *Franchie's Landing.* Voi aveţi grijă să se închină sălaşul ăla al diavolului.

– Legi vreodată vreo femeie de pat ca să faci sex cu ea? îl întrebă Kenner pe şleau.

– Şerifule! Sînt un slujitor al Domnului!

– Multe rele s-au făcut pînă acum în numele Domnului. Ai făcut vreodată aşa ceva?

Jimmy Lee îl privi drept în ochi, la fel de inocent ca un băiat de altar.

– Nici n-aş visa la aşa ceva.

Dar începu să viseze atunci cînd plecă din biroul şerifului cinci minute mai tîrziu. Iar faţa femeii legate sub el era a lui Laurel Chandler.

Kenner strivi mucul de ţigară în scrumiera plină şi apoi se întoarse cu tot cu scaun spre Danjermond, minunîndu-se în sinea lui cum de procurorul continua să arate ca scos din paginile unei reviste de modă, cînd el unul se simţea şi mirosea ca un supravieţuitor al unei campanii duse în junglă.

Cu toţii munciseră aproape nonstop de cînd se descoperise cadavrul lui Annie Gerrard. Stresul şi oboseala nu păreau să se lipească de Danjermond.

– Ei, Steve, ce părere ai? îl întrebă Kener. Este predicatorul pervers sau Jack Boudreaux e individul pe care-l căutăm?

Danjermond strînse din dinţi auzindu-l cum îi spunea, dar nu comentă. Răsucind inelul cu sigiliu de pe deget, se apropie de fereastră, observînd iritat că storul fusese montat puţin cîş.

– Nu pot să cred că Annie Gerrard s-ar fi înhăitat cu unul ca Baldwin, ţinînd cont că încerca să închidă barul părinţilor săi. În plus, individul neagă că ar fi avut vreo legătură amoroasă cu Savannah Chandler. Şi nimeni nu i-a văzut vreodată împreună. Cît despre acuzaţiile lui Savannah, în fine, ştim amîndoi că era genul de femeie care ar fi spus şi ar fi făcut orice. Este foarte posibil să fi avut un dinte împotriva lui. N-o să ştim niciodată cu siguranţă.

– Dar Boudreaux?

– În mod sigur are imaginaţia necesară. Dacă putem să ne luăm după cărţile pe care le scrie, am putea spune că a deprins gustul violenţei. Le cunoştea pe ambele femei. Şi are reputaţia de curvar.

– Dar nu am auzit niciodată vreo istorie despre el că le-ar lega sau ar fi dur cu ele.

Danjermond se întoarse cu spatele la fereastră şi-l aţinti pe şerif cu o privire tăioasă.

– Este posibil să-şi fi omorît nevasta, cînd mai locuia la Houston, şerif Kenner, îi zise ameninţător. Nu ţi se pare o situaţie destul de dură?

Încruntat, Kenner se întinse după ultima ţigară din pachet.

– Poate că n-ar strica să purtăm o mică discuţie cu domnul Jack Boudreaux.

Era deja după-amiaza tîrziu cînd Laurel ajunse la salonul funerar. Caroline încercase s-o convingă să renunţe. Nu fusese ziua şi aşa destul de oribilă? Nu era mai bine

dacă aştepta pînă după autopsie, pînă după ce-şi termina treaba domnul Prejean? Nu era preferabil să şi-o amintească pe sora ei altfel decît ca pe o victimă a unei crime îngrozitoare?

Ba da, dar sora ei chiar fusese victima unei crime îngrozitoare şi murise singură. Laurel nici nu suporta acest gînd. Se avuseseră întotdeauna una pe cealaltă. Chiar şi atunci cînd Ross făcea acele vizite secrete în camera lui Savannah, tot împărtăşeau durerea după aceea. Gîndul că sora ei înfruntase criminalul de una singură, în mlaştină, unde nimeni nu-i putuse auzi ţipetele de ajutor, unde nu exista iertare sau milă...

Clipind des ca să-şi alunge lacrimile, Laurel intră pe uşa mare a salonului şi se opri sufocată de mirosul de garoafe şi detergent cu aromă de lămîie. În Camera Serenităţii se auzea zumzetul unui aspirator. Din difuzoare se revărsa muzică simfonică.

Laerence Prejean ieşi din birou şi veni spre ea de parcă i-ar fi simţit prezenţa. Era un bărbat micuţ, la fel de înalt ca Laurel, iute şi subţire, cu o eleganţă a mişcărilor care-l făcea să semene cu un Fred Astaire cajun. Avea păr negru şi rar, bine pieptănat pe spate, şi ochi mari, întunecaţi şi lichizi, care arătau constant simpatia.

– *Chèrie,* condoleanţele mele, îi zise el încet, petrecîndu-şi un braţ pe după umerii ei.

Laurel se întrebă cum de era cu putinţă ca după atîţia ani de meserie, după ce el însuşi suferise destule pierderi în familie, să arate o asemenea compasiune sinceră celor îndoliaţi.

– Mătuşa Caroline m-a sunt şi mi-a spus că vii, îi zise mai departe prinzînd-o de mînă. Eşti sigură că vrei să faci asta, *chère?*

– Da.

– Ştii că o transportăm în seara asta la Lafayette?

– Da, ştiu. Vreau numai să stau puţin cu ea. Trebuie s-o văd.

Se înecă din cauza lacrimilor şi scuturâ din cap, jenată. Se întorsese la Belle Riviere după vizita la Beauvoir, fă-

cuse un duş şi, urmînd sfatul mamei Pearl, se întinsese puţin în pat, încercînd să-şi adune puterile pentru a face acest lucru fără a se isteriza. *„Comportă-te ca o doamnă, Laurel. Eşti o Chandler, toată lumea se aşteaptă să te porţi cum se cuvine."*

Prejean se opri în uşa camerei de îmbălsămare şi o bătu uşor pe mînă, privind-o cu milă şi înţelegere.

– A fost sora ta, murmură el. Sigur că trebuie s-o vezi. Şi sigur că vei plînge. Trebuie să jeleşti. Nu te ruşina din cauza asta, *chèrie.* Nu e nici o ruşine în faptul că ţi-ai iubit sora.

Cu ochii umezi, Laurel scoase din poşeta împrumutată de la Caroline o batistă roz, mototolită. Prejean o conduse în cameră, susţinînd-o pe după umeri. Mirosul de flori şi detergent fu repede înlocuit cu cel de antiseptice. Pe deasupra izului puternic de formaldehidă şi amoniac, se simţea putoarea fetidă a morţii. Încăperea era la fel de curată şi de ordonată ca o sală de operaţii, şi la fel de rece şi de sterilă. Linoleul strălucea sub lumina fluorescentă. În centrul podelei era aşezată o masă.

Laurel rămase alături de silueta întinsă pe masă şi acoperită cu un cearceaf, sperînd în sinea ei să nu fie vorba de Savannah. Prejean trase mai aproape un scaun din plastic şi crom, şi-l puse în aşa fel, încît s-o poată aşeza la repezeală în cazul în care leşina.

= Eşti gata, *chère?* şopti el. După ce lucrase atîţia ani în domeniu, rareori încerca să se opună dorinţelor celor rămaşi în urmă. Moartea stîrnea multe nevoi, bune sau rele. Numai cei care sufereau pierderea ştiau care erau acele nevoi şi cum trebuiau satisfăcute.

Cînd o văzu pe Laurel încuviinţînd din cap, dădu în jos cearceaful, descoperind numai capul şi avînd grijă să-l aşeze bine peste gît ca să acopere vînătăile oribile rămase în urma strangulării.

Laurel se uită lung la chipul umflat al surorii ei şi acea mică parte a minţii îi spuse că speranţa nu-i fusese în zadar, pentru că aceea nu era faţa lui Savannah. Nu se putea. Savannah era frumoasă Savannah fusese întot-

deauna cea drăguță, iar ea semănase cu un șoarece. Părul acela nu putea fi al lui Savannah, care avea o coamă sălbatică, lucioasă. Chipul acela nu putea fi al lui Savannah, care avea trăsături elegante. În fața ei era o mască a terorii de un gri oribil.

Dar cealaltă parte a creierului ei, cea logică, pragmatică, îi zise cu asprime că aceea era sora ei.

Moartă. *Moartă. Moartă...* Privirea i se mută de la trăsăturile grotesc distorsionate asupra singurului cercel care rămăsese în urechea dreaptă, un cerc de aur care era atîrnat de un alt cerc mai mic, din fire de aur frumos împletite. Savannah își comandase acea pereche de cercei tocmai de la New Orleans. Un cadou pentru sine cu ocazia ultimei aniversări a zilei de naștere. Cadavrul ăsta urît e sora ta. E moartă. Acest gînd îi asală mintea în timp ce mirosul fetid îi umpluse nările.

Cu un geamăt chinuit, Laurel se prăbuși pe scaun, lăsîndu-și capul între genunchi, sfîșiată între dorința de a plînge și aceea de a vărsa. Prejean anticipase și această posibilitate și așezase alături de scaun și o găleată de aluminiu. Se lăsă pe vine alături de ea și începu să-i mîngîie obrajii cu degetele sale reci.

– Te simți bine, *chèrie?* Să chem pe cineva să te ducă acasă?

– Nu, șopti Laurel, înghițind în sec și încercînd să-și calmeze stomacul revoltat. Nu, vreau să stau puțin aici, dacă nu deranjez.

Prejean o mîngîie pe mînă, admirîndu-i curajul.

– Stai atîta vreme cît dorești, *petite*. Șeriful va veni ceva mai tîrziu. Dacă ai nevoie de ceva, vezi că e o sonerie chiar lîngă ușă.

Laurel încuviință din cap, cunoscînd procedura. Întotdeauna fusese însă de cealaltă parte a baricadei, unde totul părea logic și necesar. De unde stătea în acel moment, cu percepția distorsionată de emoții, i se părea incredibil de crud. Sora îi fusese luată de lîngă ea, omorîtă, iar autoritățile aveau de gînd s-o supună și la ultima umilință, la disecarea cadavrului. Legistul ar fi putut găsi cine

ştie ce dovezi importante care-ar fi putut duce la rezolvarea cazului şi la condamnarea ucigaşului. Dar în clipa aceea, cînd jalea îneca orice altceva, îi venea greu să accepte această procedură.

Mii de întrebări din copilărie îi veniră deodată în minte. Întrebări pe care i le adresase lui Savannah şi care se refereau la moarte. *„Unde s-a dus tăticul nostru, soră? Crezi că acum este alături de îngeri?"* Fuseseră crescute să creadă în rai şi iad. Dar uneori apăruseră unele îndoieli, aşa cum se întîmpla adesea cu orice copil. Dacă nu era adevărat? Dacă viaţa era tot ce aveau oamenii cu adevărat? Oare unde se dusese Savannah? Savannah, atît de pierdută, de tulburată. Te rog, Doamne, las-o să-şi găsească liniştea.

Uitase cu totul de timp lăsînd frîu liber lacrimilor şi tristeţii. Cînd vărsă şi ultima lacrimă să simţi secătuită. Ştia că Prejean venise s-o verifice la un moment dat, dar o lăsase singură, să jelească în voie. Singură, aşa cum murise şi sora ei.

Se gîndi la acest lucru cînd ochii îi redeveniră uscaţi. Se gîndi la felul în care murise Savannah şi Annie, şi cum ucigaşul o alesese tocmai pe ea ca să-şi facă jocul.

„Crezi că vrea să-l prinzi tu, Laurel? Sau vrea numai să-ţi arate că nu poate fi prins?"

– Lasă că te prind eu, ticălosule, şopti Laurel, privind spre corpul hăcuit de pe masă. O să te prind înainte să mai apuci să treci pe cineva prin iadul ăsta.

În clipa aceea nu se gîndea cum avea să facă acest lucru. Nu avea jurisdicţie acolo. Kenner nu avea s-o lase să se amestece în investigaţie. Dar pe moment acest lucru nu conta. Jurămîntul era însă de o importanţă covîrşitoare. Venise acasă ca să se ascundă de ruşinea eşecului din Comitatul Scott, unde dreptatea nu fusese servită. Voise să întoarcă spatele provocării de aici. Îl privise pe Danjermond cum scotocise cu stiloul lui de aur printre bijuteriile desperecheate, îi ascultase glasul domol punîndu-i întrebări şi nu se gîndise decît că voia să dea bir cu fugiţii. Dar nu putea să facă aşa ceva.

De data asta dreptatea va triumfa. Trebuia. Dacă nu exista dreptate, atunci toate suferinţele erau pe degeaba. Inutile. Fără noimă. Trebuia să se facă dreptate. Chiar şi acum, deşi era prea tîrziu, voia să facă dreptate pentru Savannah.

„– Ce anume cauţi să îndrepţi, Laurel? o întrebase doctorul Pritchard, privind-o cu atenţie.

Vreau să-mi răscumpăr tăcerea. Laşitatea. Trecutul."

Justiţia era calea de a se răscumpăra faţă de trecut.

Nu putea lăsa trecutul undeva în urma ei. Nu va putea fi uitat niciodată. Dar se putea face dreptate şi ea va încerca tot ce-i va sta în puteri ca s-o obţină, jură, în timp ce temerile şi vinovăţia din sufletul ei îi confereau o nouă putere. Va lupta pentru dreptate şi de data asta va cîştiga... sau va muri încercînd s-o cîştige.

Veniră să ia cadavrul pe la şapte şi jumătate. Kenner şi un ajutor. Trebuiau să escorteze dricul pînă la Lafayette şi să fie martori la autopsia efectuată de o echipă de patologi. Parohia Partout nu avea nici bugetul şi nici echipamentul necesar unui laborator complex de medicină legală. Laurel ieşi pe hol şi aşteptă acolo, incapabilă să-i vadă cum îi puneau sora într-un sac de plastic. Dar rămase locului pînă cînd auzi maşinile plecînd, iar Prejean reveni alături de ea.

– O să-i aduc mîine nişte haine, rosti Laurel, simţindu-şi inima ca de plumb. Şi mai e şi un mic medalion, pe care l-a primit de la tatăl nostru. Trebuie să-l recuperez de la şerif. Nu cred că Savannah ar vrea să se despartă de el, nici măcar acum.

– Înţeleg.

Dar Kenner va pricepe atîta lucru? se întrebă Laurel atunci cînd ieşi din salonul funerar în înserarea caldă care mirosea a iarbă proaspăt tunsă şi a ploaie. Medalionul acela era o dovadă. Dar cum de ajunsese tocmai în poşeta ei? Cînd? Acestea erau întrebările despre care discutase cu şeriful aproape toată dimineaţa. Le suci în minte iar şi iar în timp ce stătea sprijinită de capota maşinii şi privea

traficul de la Huey Long Boulevard. Medalionul îi fusese strecurat în poşetă fie atunci cînd o lăsase şi plecase, fie undeva în înghesuială. Era posibil să fi intrat în casă, chiar în camera ei, dar era o acţiune prea riscantă pentru un ucigaş atît de deştept şi de precaut.

Dacă nu ar fi ieşit în clipa aceea din salonul funerar unde văzuse cadavrul surorii ei, atunci Laurel ar fi suspectat-o chiar pe Savannah, ceea ce o umplu de ruşine. Nu voise să se gîndească la acest lucru, dar mintea ei făcuse ordine între fapte şi formulase o teorie. Savannah, instabilă, geloasă, plină de ură la adresa imaginii de tîrfă şi cu un temperament violent. Satisfăcea toate cerinţele. Tocmai Savannah, sora ei mai mare, protectoarea ei, singura fiinţă care o iubise fără rezerve.

– Îmi pare rău, scumpo, murmură cu ochii plini de lacrimi proaspete.

Gîndeşte-te. Trebuie să te gîndeşti. Savannah s-a dus şi n-are rost să te mai învinovăţeşti că ai bănuit-o că ea a comis celelalte crime.

Medalionul ar fi putut fi uşor plantat în poşeta ei atunci cînd se aflase într-o încăpere aglomerată. Ar fi fost uşor ca ucigaşul să se apropie, să lase medalionul să cadă în poşetă şi apoi să se îndepărteze. Mai uşor decît furatul din buzunare.

O mulţime. Priveghiul lui Annie. Gîndul că ucigaşul chiar venise la priveghiul victimei sale era înfiorător. Ar fi putut fi prezent acolo, la fel ca şi ceilalţi o sută şi ceva de oameni, fiind martorul durerii lui T-Grace şi Ovide şi a familiei lor. Dar oare ce simţise? Triumf? Plăcere? I se întorcea stomacul pe dos numai cînd se gîndea.

Jumătate din oraş venise în Camera Serenităţii ca să-şi prezinte condoleanţele. Ea personal de-abia se strecurase între ei, fără să observe pe lîngă cine trecuse, cu cine se ciocnise. Practic, ar fi putut fi absolut oricine.

Un Monte Carlo negru, din anii '70 intră pe aleea salonului funerar şi opri în spatele BMW-ului. Geamul opac de la portiera şoferului se lăsă în jos, dezvăluindu-l pe Leonce şi interiorul roşu al maşinii.

Leonce scoase capul pe geam.

– Hei, *chère,* am auzit de Savannah, îi zise încruntat, de sub borul pălăriei. Îmi pare sincer rău de ea.

– Mulțumesc, Leonce.

– Era cam sălbatică, dar eu am plăcut-o mereu. Ridică din umeri. Degetele îi băteau darabana pe volanul îmbrăcat în piele. Îi plăcea să se distreze pe cinste.

Laurel nu găsi nimic de spus. Savannah fusese prea complexă pentru a putea fi descrisă într-o frază oarecare.

– Auzi, îi zise el deodată, de ce nu vii cu mine la *Frenchie's?* Barul e încă închis, dar ne adunăm acolo cîțiva ca să stăm de vorbă şi să închinăm cîteva pahare în amintirea lui Savannah. Poate că asta te-ar putea face să te simți mai bine. Poți să mergi cu maşina mea.

Laurel stătea alături de o maşină foarte bună, cu cheile în mînă. De ce naiba să vrea să meargă cu maşina lui?

Mintea îi lucra de zor, ca pe vremea cînd încă mai era procuror. Începu să se mustre din cauza asta, dar se opri. Avea toate motivele să fie suspicioasă şi precaută. Muriseră şase femei. Iar ucigaşul o alesese drept adversar. Leonce le cunoscuse bine atît pe Annie, cît şi pe Savannah...

Se uită mai bine la el, la cicatricea care-i brăzda fața, la sprîncenele ridicate şi la pălăria de pe cap, căutînd să spună ceva înainte ca tăcerea să devină jenantă.

– Nu, Leonce, nu cred...

– Haide, căută el s-o convingă, făcîndu-i semn cu mîna. E bine să fii alături de prieteni în astfel de momente de jale.

– Apreciez gestul, dar nu mă simt în stare. Am avut o zi tare lungă şi obositoare. Era adevărul. Nu-şi amintea să se fi simțit vreodată atît de secătuită de putere.

Leonce se încruntă şi ambală motorul.

– Treaba ta.

– Trebuie să merg acasă la mătuşa Caroline. Oricum, mulțumesc.

Fără un cuvînt, Leonce îşi retrase capul în maşină, ridică geamul şi ieşi de pe alee.

Cînd maşina ajunse iar pe şosea, plecă în trombă. Rotiţele din mintea ei începură să se învîrtă iar. Leonce. Prietenul lui Jack. Ovide şi T-Grace îl tratau ca pe un fiu. El era cel care avea grijă de bar în absenţa lor, servind bere, tărie, sfaturi... şi lapte. Ghicise ce probleme avea cu stomacul şi-i dăduse un pahar cu lapte în noaptea în care o găsiseră pe Annie. Nu era gesul unui misogin criminal.

Da, le cunoscuse bine pe Annie şi pe Savannah, dar avea vreun motiv să-l bănuiască că le omorîse? Sau numai înfăţişarea lui o făcea să-l vadă într-o astfel de lumină sinistră? Cicatricea aceea care-i brăzda obrazul o fascina şi o scîrbea în egală măsură, dar nu era o dovadă a vinovăţiei. Or, ea ştia prea bine că înfăţişarea putea fi înşelătoare.

Era prea obosită ca să mai gîndească limpede. Creierul ei nu mai putea face faţă. Descuie portiera şi încercă să se gîndească numai la un lucru deodată. Acum trebuia să ajungă la Belle Riviere. În mai puţin de un ceas ar fi putut să fie în pat. Şi, dacă avea noroc cu carul, atunci nici măcar nu va visa.

26

Laurel numai că nu urlă în semn de prostest atunci cînd văzu Jaguar-ul lui Danjermond parcat pe aleea din faţa casei mătuşii Caroline. Era ultimul om cu care mai voia să stea de vorbă în seara aceea.

Ba nu, retractă ea, atunci cînd Mercedes-ul alb al lui Vivian se opri în spatele ei, în unghi ascuţit faţă de marginea aleii. Ăsta era ultimul lucru de care mai avea nevoie.

Ross sări din maşină şi se îndreptă spre ea în timp ce cobora din BMW.

Pentru prima dată după douăzeci de ani îl vedea arătînd jalnic. Părul, de obicei bine periat pe spate, îi stătea

vîlvoi pentru că-şi trecuse mîinile prin el de nenumărate ori. Expresia, care de obicei era una de mulţumire şi aroganţă, era cea a unui om chinuit, iar ochii cu pupilele dilatate îi arătau disperarea.

– Laurel, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să vii să vorbeşti cu Vivian, strigă el, prinzînd-o de braţ.

Laurel se eliberă şi se îndepărtă de el.

– Nu mai am ce să-i spun mamei şi cu siguranţă nu am ce discuta cu tine.

– Iisuse Christoase, murmură el, trecîndu-şi mîna peste buze. Se întoarse şi privi spre soarele care asfinţea. În lumina aceea, cu barba care-i crescuse şi cu privirea hăituită, semăna cu un beţiv în criză de abstinenţă. De fapt, izul de whisky plutea în jurul lui, amestecat cu aroma coloniei. Laurel observă că se clătina uşor pe picioare. Nici nu ştii ce ai făcut.

– Nu, rosti Laurel îndepărtîndu-se de el cu un pas. Aici e vorba despre ceea ce ai făcut *tu,* Ross. Eu am spus numai adevărul. Ar fi trebuit să-l dezvălui cu douăzeci de ani în urmă.

– Pot să-l manevrez pe Stipple, murmură el, fără să se uite la ea. Individul e ca lutul. În afară de asta, de ce te-ar crede cineva pe tine?

Se întoarse şi o privi cu o ură nestăvilită. Laurel îşi dori ca nu ştiu ce ca şeriful să nu-i fi confiscat poşeta şi pistolul dinăuntrul ei.

– Toată lumea ştie că eşti sărită de pe fix, continuă el. Uite numai ce s-a întîmplat în Georgia. Eu de Vivian nu sînt sigur. Nu vrea să mă lase să intru în camera ei.

– Şi ce naiba contează pentru tine? izbucni Laurel, cuprinsă de furie. Pervers ce eşti, sînt sigură că ai vreo puştoaică de cincisprezece ani de care să-ţi baţi joc în continuare.

Ross o fulgeră cu privirea, cu gura strîmbată de furie.

– Aici nu e vorba de sex, cretină mică ce eşti. Nu m-am mai culcat cu Vivian de ani de zile. Şi de ce s-o fi făcut? E mai rece decît ţîţa unei vrăjitoare. Nici n-o interesează aşa ceva.

– Şi pe tine ce te deranjează acum, în fond ai putut s-o violezi pe fiica ei, nu?

Chipul lui buhăit se congestionă deodată, începînd de la gît şi pînă la ochii injectaţi.

– Nu am violat pe nimeni. Savannah era gata oricînd de o tăvăleală...

– Nu avea decît treisprezece ani! urlă Laurel, fără să-i pese dacă o auzeau toţi vecinii.

Ross dădu din mînă, alungînd afirmaţia ei.

– Asta s-a petrecut demult...

– Ca să vezi. Savannah a murit. Ai crezut că ai scăpat de trecut.

– Nu eu am omorît-o!

– E ca şi cum ai fi strîns-o de gît cu mîinile tale, şarpe ce eşti! Dacă-ţi închipui fie şi pentru o clipă că am de gînd să-ţi uşurez situaţia...

– Mergi de vorbeşte cu mă-ta, ce naiba! urlă el la Laurel.

– De ce? întrebă ea. De ce naiba mai ai nevoie de ea? Nu mai are nici o fiică adolescentă pe care s-o molestezi!

– Aici e vorba de bani, izbucni el, admiţînd la beţie un secret bine păstrat vreme de ani de zile. Se luă după ea spre casă. Întotdeauna a fost vorba numai de bani. Ticălosul de Jefferson a lăsat toţi banii în fonduri speciale. Nu pot să mă ating de un bănuţ fără să afle Vivian.

Pe Laurel o umflă rîsul. Se îndoia că Vivian avea s-o creadă în cele din urmă.

Maică-sa avea o capacitate uluitoare de a alunga lucrurile neplăcute şi de a nega tot ce nu-i convenea.

Dar cel puţin pînă atunci Ross avea să treacă prin chinurile iadului. Şi va suferi de fiecare dată cînd se va întreba cine mai ştia de toată povestea şi dacă oamenii o crezuseră sau nu. Laşii mureau de o mie de ori. Deşi lui Laurel i se părea că Ross Leighton scăpase destul de ieftin.

El scutură din cap, cu chipul strîmbat de dezgust.

– Sînteţi toate la fel. Numai tîrfe şi cătele în cele din urmă. Asta era şi sora ta, să ştii de la mine, îi zise cu

răutate, înfigîndu-şi arătătorul în umărul ei. O cătea în călduri. Mă implora să i-o trag.

Dacă ar fi avut pistolul la ea, l-ar fi omorît. Fără nici cea mai mică ezitare. Fără regret.

La naiba cu cele o mie de morţi ale laşilor, o singură moarte agonizantă, sîngeroasă, i-ar fi convenit de minune. Dar nu avea arma. Putea doar să stea în faţa casei şi să tremure de furie şi ură.

– Fecior de curvă ce eşti! îi strigă. Era doar un copil!

Ross îşi arătă dinţii într-un rînjet fioros.

– Dar nu şi atunci cînd era în pat cu mine.

Laurel nu ştia ce ar fi fost capabilă să-i facă în clipa aceea, pentru că o apucase subit pofta să-i scoată ochii, dacă uşa din faţă nu s-ar fi deschis şi dacă în pragul el n-ar fi apărut Danjermond.

– E vreo problemă aici, Laurel? Ross?

– Problema este Ross, răspunse Laurel încordată. Se întoarse, trecu pe lîngă procuror şi intră în casă.

Caroline ieşi din salon îmbrăcată cu o pijama de mătase, fără bijuterii la vedere şi nefardată.

Părea mititică şi fragilă, aşa cum Laurel nu crezuse că avea s-o vadă vreodată.

– E totul în regulă, scumpo? murmură ea pierdută. Mi s-a părut că te-am auzit venind.

Laurel oftă şi-şi trecu mîna prin păr.

– Sînt cît se poate de bine în condiţiile date.

– Mi s-a părut mie sau am auzit şi vocea lui Ross? întrebă Caroline, nedumerită.

– Da, dar nu-ţi face probleme din pricina asta, mătuşă Caroline. Nu o să facă mulţi purici prin faţa casei.

Caroline se mai învioră puţin.

– Cu siguranţă că nu. Nu l-am lăsat pe individul ăsta să-mi calce pragul casei vreme de douăzeci de ani. În nici un caz n-o să-i permit acest lucru tocmai acum.

– Ce naiba caută Danjermond aici?

– Voia să discute cu tine despre... se întrerupse, ducîndu-şi degetele spre buze în timp ce se chinuia să găsească un alt cuvînt mai puţin ameninţător decît „crimă". Situaţie.

S-a gîndit că poate vei fi ceva mai relaxată fără şeriful Kenner prin preajmă.

– Aha.

Simţind nevoia să facă şi ceva absolut ordinar, Laurel puse poşeta deoparte şi începu să-şi verifice corespondenţa ce-i fusese lăsată pe măsuţa din hol. I se părea totul anapoda să primească scrisori tocmai într-o asemenea zi, dar oficiul poştal nu se închidea din cauza unor astfel de tragedii particulare.

Avea o scrisoare din partea avocaţilor ei din Atlanta. O factură de la Clinica *Ashland Heights*. Şi apoi mai era şi un plic ivoriu adresat ei în scrisul cursiv şi elegant al lui Vivian. Îl rupse cum îi veni mai bine şî scoase dinăuntru o invitaţie.

„Liga Femeilor cu drept de vot din parohia Partout vă invită cu cordialitate la dineul organizat în cinstea procurorului districtual Stephen Danjermond, sîmbătă seara, 23 mai, la Clubul de golf Wisteria.

Cocktail-urile se servesc între 19.00 şi 20.00."

Danjermond îşi făcu apariţia în cadrul uşii, părînd oarecum nedumerit.

– Pot să spun cu mîna pe inimă că nu l-am mai văzut vreodată pe Ross într-un asemenea hal, rosti privind-o ţintă pe Laurel. El şi cu Savannah erau atît de apropiaţi?

– Poţi să spui şi aşa, mormăi Laurel, aruncînd invitaţia pe masă.

– L-am pus pe ajutorul de şerif Lawson să-l conducă pînă acasă. Ce noroc că tocmai trecea pe aici.

– Ai vrut să vorbeşti cu mine, domnule Danjermond? îl întrebă ea, prea ostenită ca să mai înghită astfel de conversaţii de salon. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar putem să terminăm odată cu treaba asta? Aş vrea să pun punct pe ziua de azi.

El îşi lăsă capul într-o parte asemenea unui prinţ care tocmai acordase o audienţă şi o invită să-l urmeze în micul birou al lui Caroline. Cum intră, Danjermond se aşeză pe locul de onoare, în spatele mesei de lucru stil franţuzesc. Acest lucru îl făcea să pară chiar mai masculin.

În lumina de culoarea ambrei, care provenea de la micuța lampă de pe colțul mesei, sexualitatea lui strălucea în jur ca un fel de aură.

Laurel se învîrtea prin fața rafturilor cu cărți, prea obosită ca să mai stea în picioare, dar prea agitată să se aşeze. Simțea privirea lui asupra ei, dar nu se întoarse ca s-o înfrunte.

– Aveai ceva întrebări? îl îmboldi ea.

– Cum te simți, Laurel?

Se opri din plimbat, înmărmurită. Îl privi cu coada ochiului, iritată.

– Cum crezi că mă simt? Sora mea a murit. Ucigaşul el se joacă de-a şoarecele şi pisica cu mine. Nu e tocmai o situație plăcută.

El începu s-o studieze cu o intensitate neplăcută. Ca întotdeauna, reuşi s-o facă să se simtă de parcă ar fi fost îmbrăcată în zdrențe şi prost hrănită. Laurel îşi înăbuşi imboldul de a-şi aranja părul şi hainele. Aşa cum era aşezat la masa de lucru a mătuşii, Danjermond semăna cu un prezentator de ştiri, foarte sigur pe el.

– Mie mi se pare că te ții destul de bine, ținînd cont de împrejurări.

Laurel rîse cu răutate, învîrtindu-se prin cameră, dorindu-şi să fi fumat ca să fi avut ce face cu mîinile.

– Nu e cazul să te temi că te arăți nedumerit, îi zise cu amărăciune. Chiar eu sînt uimită de performanțele mele.

– După părerea mea, eşti mai puternică decît crezi, murmură el.

Laurel considera că acea putere era numai o iluzie, menținută de tensiune şi frică, dar nu-i mai spuse şi lui Danjermond acest lucru.

– Ce legătură au toate astea cu cazul? se interesă iritată.

– Puterea este esențială dacă ai de gînd să dai o mînă de ajutor la prinderea ucigaşului.

– O să fac tot ce pot.

El murmură ceva de neînțeles în semn de aprobare, în timp ce se juca cu inelul cu sigiliu de pe deget.

– Ai reuşit să formulezi vreo teorie cu privire la modul în care a ajuns în poşeta ta medalionul lui Savannah?

Trăgîndu-se uşor de lobul urechii, Laurel revăzu toate teroriile şi se strădui s-o aleagă pe cea mai probabilă ca să i-o prezinte lui Danjermond.

– Cred că s-a întîmplat la priveghiul lui Annie Gerrard. Ar fi putut fi oricine din camera aia.

În minte îi apăru Leonce, dar nu avea de gînd să-i rostească numele. Nu avea absolut nici o dovadă. Nu putea obţine condamnarea fără dovezi. Iar Danjermond nu voia să audă de astfel de bănuieli neconfirmate.

– Dar ceva mai devreme în aceeaşi zi? o întrebă, ridicîndu-se în picioare, cu mîinile în buzunarele pantalonilor, dînd ocol mesei de lucru ca să se posteze în faţa ei. Pe cine ai mai văzut?

– Caroline, mama Pearl, pe tine, Kenner, Conroy Cooper, Jimmy Lee Baldwin... Spune-mi, a discutat Kenner cu el?

– Da, şi a negat că are vreo legătură cu perversiunile.

Laurel se strîmbă.

– Şi ce naiba ai fi vrut să facă, să-ţi arate fotografii?

– A negat acuzaţiile.

– Minte, rosti Laurel pe un ton sec.

Danjermond dădu uşor din umeri.

– Poate că a mintit Savannah.

– Nu, se încăpăţînă Laurel.

– Cum poţi să fii aşa de sigură?

– Pentru că i-am văzut urmele pe încheieturile mîinilor. Îşi lăsă privirea în jos, concentrîndu-se asupra mesei lucioase, căutînd să alunge acea amintire. Ea mi-a spus că reverendului îi place hîrjoneala perversă.

– Ai mai văzut pe cineva ieri, în timpul zilei sau seara? Făcu o scurtă pauză, apoi lansă lovitura de graţie. Pe Jack Boudreaux, de exemplu?

Laurel îşi păstră cumpătul, apelînd la vechile talente.

– De ce?

El strînse din buze, căutîndu-şi cuvintele, mulţumit de întorsătura neaşteptată a discuţiei lor.

– Pentru că era... un prieten apropiat, să zic aşa, a lui Annie Gerarrd, rosti cu grijă. Şi cine mai poate să ştie cît de bine o cunoştea şi pe sora ta. Este genul de om cu o minte întunecată şi un trecut violent.

– Jack nu e un criminal, rosti Laurel cu convingere.

Danjermond o privi mirat.

– Cum de poţi să fii aşa de sigură? De cîtă vreme îl cunoşti? De o săptămînă? Logica lui era la fel de rece ca gheaţa. Cînd ea nu-i răspunse, el îşi miji ochii şi îşi coborî glasul. Sau poate îţi închipui că-l cunoşti atît de bine, încît eşti sigură pe afirmaţiile tale? Poate că ai ajuns să-l cunoşti chiar intim?

Laurel se îndepărtă de el.

– Asta nu e treaba dumitale.

Ea se retrăsese dar el continua s-o urmărească atît din punct de vedere fizic, cît şi verbal, psihologic.

– Sora ta a fost găsită cu o pagină dintr-o carte de-a lui în mînă.

– O înscenare, rosti ea, îndepărtîndu-se de el din nou şi folosind un scaun drept barieră între ei. Numai un prost s-ar incrimina singur.

Danjermond îi ignoră supoziţia şi continuă s-o preseze.

– A avut şi o soţie, ştiai?

Cu o mişcare bruscă a mîinii, Laurel încercă să pună capăt acelei discuţii.

– Gata, izbucni, trecînd pe lîngă el spre uşă. Îl lăsă să-i vadă furia, dar nu şi durerea. Nu voia ca el să ştie că aflase de tragedia lui Jack. I se părea o violare gravă a intimităţii. Danjermond lupta murdar. Va trebui să ţină minte acest lucru, pentru cazul în care urma vreodată să se înfrunte cu el la tribunal. Cred că am suportat destule pentru o singură zi. Discuţia noastră s-a încheiat. Bănuiesc că ştii drumul spre uşă.

Dădu să iasă din birou, dar glasul lui o trase înapoi, aproape fără voie.

– Kenner a vrut să stea de vorbă cu el, dar nu a reuşit să-l găsească pe nicăieri, îi zise încet. Mă întreb de ce.

Ar fi putut exista o sută de motive pentru absenţa lui

Jack, cugetă Laurel, cu o mînă pe clanța uşii. Cu siguranță fusese acasă de dimineață, cel puțin suficientă vreme cît să-i zdrobească inima.

– Nu toți oamenii sînt ceea ce par, Laurel, murmură Danjermond. Ar trebui să cunoşti acest lucru. Şi ar fi bine dacă te-ai gîndi la treaba asta.

– Ştiu, răspunse ea, simțindu-i privirea pe spate. Dar mai ştiu că azi mi-am pierdut singura soră. Iar acum, aş vrea s-o jelesc în linişte, dacă nu ți-e cu supărare.

Ieşi din birou pe hol şi apoi începu să urce scările, deşi încă îi mai simțea ochii cum o urmăreau cu atenție.

Somnul se lăsă mult aşteptat. Visele erau întunecate şi agitate. Prin mintea ei pluteau tot felul de fețe – Savannah, Jack, Jimmy Lee Baldwin şi Leonce Comeau. Auzea mereu glasul lui Danjermond şi avea tot felul de viziuni cu bijuteriile. După care începură coşmarurile din copilărie, cu Ross şi Vivian.

La unu şi jumătate, Laurel renunță să se mai chinuie şi aprinse veioza de pe noptieră, amintindu-şi de noaptea în care venise Savannah la ea şi comentase gustul ei pentru cămăşile de noapte.

Se dădu jos din pat şi se schimbă cu un alt tricou, la fel de mare şi de larg, după care se urcă la loc, cu un carnet şi un stilou. Metodic, se apucă să facă liste cu nume şi tot felul de observații, cîntărind bine suspecții şi posibilitățile.

Era extenuată, trupeşte şi sufleteşte, dar continua să-şi forțeze mintea să lucreze. Ca un atlet care fusese scos din competiție din cauza unei răni, simțea că fiecare mişcare era un chin, dar nu-şi pierduse instinctele de procuror.

Dacă putea să-şi stăpînească emoțiile şi sentimentele, dacă se străduia să gîndească limpede, atunci gîndurile aveau să se înşiruie logic şi astfel urma să găsească şi răspunsurile.

Baldwin. Numele lui îl trecuse cu litere de tipar chiar în capul paginii. Era un mincinos şi un escroc. În plus, se înfuria repede. Nu-i venea greu să şi-l imagineze purtîndu-se cu duritate cu o femeie. Pe Savannah o cunoscuse,

dar cum rămînea cu Annie? De ce să fi avut ea ceva de-a face cu el? Desigur, era posibil să fi mers la el în beneficiul părinților. Poate că s-a gîndit că ar fi putut să-l discrediteze cu ajutorul sexului.

Dar celelalte femei? Dar bijuteriile? Ar fi putut Baldwin să-i strecoare medalionul lui Savannah în poşetă fără ca ea să observe? Cît avusese poşeta cu ea nu-i permisese să se apropie prea mult, dar Laurel îşi amintea prea bine sentimentul pe care-l avusese în seara priveghiului lui Annie, cînd i se păruse că cineva o urmărea cu atenție, în special atunci cînd ajunsese acasă şi intrase în grădină. Poşeta rămăsese afară pe bancă toată noaptea. Oricine s-ar fi putut strecura în grădină...

ca Jack.

Nu, nici măcar nu va lua în considerare această nouă idee. Jack nu era un criminal.

Oare credea acest lucru pentru că aşa şi era sau numai pentru că-l iubea?

Nu, pentru că îl iubise. La trecut.

Gîndul acesta declanşă o altă amintire. Conroy Cooper care-şi făcea bagajele. *„...Am iubit-o pe Savannah aşa cum am putut eu cel mai bine..."* Iubit-o. La trecut. Scrise cîteva cuvinte pe pagină şi apoi începu să rontăie capătul stiloului. Îi venea greu să şi-l imagineze pe Cooper ca pe un criminal, cînd avea ochii aceia albaştri de copil şi glasul blînd.

„Nu toți sînt ceea ce par a fi, Laurel..."

Puse un semn de întrebare după numele lui Cooper şi trecu mai departe. Leonce o făcea să se simtă prost, dar nu pentru că ar fi vrut el aşa ceva. Într-un fel chiar se simțea vinovată că-l suspecta. Unde mai pui că întotdeauna îi ajuta pe cei doi Delahoussaye. Făcuse tot ce putuse ca să se poarte ca un prieten adevărat cu ea. Avea oare vreun motiv real ca să-i pună sub semnul întrebării bunacredință?

Le cunoscuse atît pe Annie, cît şi pe Savannah. Dar pe celelalte? Călătorea mereu cu formația lui prin celelalte oraşe învecinate. Acest lucru însemna că avusese opor-

tunitatea, dar dacă nu se apuca să-l ia la întrebări, nu putea să ştie precis unde şi cînd anume fusese. Îi plăcea să flirteze, dar cicatricea aceea mai degrabă speria femeile. Ce fel de resentimente se putuseră plămădi în sufletul acestui om din cauza respingerilor repetate? Destule cît să-l facă să urască femeile? Destule cît să-l facă să le omoare?

Gîndul la resentimente o făcu să treacă mai departe la Ross, drept pentru care îi adăuga numele pe listă, deşi ştia că era oarecum inutil. Cu toate astea, scăpase nepedepsit de viol vreme de douăzeci de ani şi absolut nimeni nu-l suspectase.

Laurel oftă frustrată în timp ce contempla lista. Muriseră şase femei. Trebuia să existe ceva, un fir care să-l lege pe ucigaş de aceste crime.

Şi apoi, de ce nu reuşise încă nimeni să-l prindă?

Se cutremură deodată, atunci cînd privi afară pe geam la întunericul nopţii.

„Ochii strălucesc în noapte de-a lungul rîului. Creaturile nopţii au ieşit la vînătoare. În umbră, prădătorul aşteaptă, priveşte, savurează gîndul victoriei. Deasupra, adversarul stă scăldat în lumină şi se întreabă. Ar putea găsi răspunsul, dar nimeni nu va crede adevărul. Prădătorul e prea deştept, prea viclean, are instincte prea ascuţite ca să facă o greşeală cît de mică. Greşelile erau făcute doar de cei slabi sau de cei disperaţi, de victime. Mintea prădătorului e limpede şi ascuţită. Nu există nori de regrete. Nimic nu-i poate perturba conştiinţa. Numai gîndurile ultimei victorii şi gustul sîngelui."

Jack se ridică de la masa de lucru şi începu să se plimbe prin casă, căutînd să nu se mai gîndească, să nu mai simtă. În cele din urmă ieşi pe balcon şi privi spre lumina din camera lui Laurel. Nu dormea. Din nou.

Nu putea s-o învinovăţească. Ştia cum era să pierzi pe cineva drag. Cunoştea întrebările care veneau automat în minte şi reincriminările care urmau după aceea.

Aş fi putut face ceva ca să împiedic nenorocirea? Cum de am permis să se întîmple aşa ceva? El şi acum îşi mai punea aceste întrebări, deşi Evie murise demult. Laurel avea să şi le pună cu privire la Savannah.

Va prelua povara pe umerii ei firavi. O acuzase de aroganţă, dar nu era aşa. Era de fapt vorba de responsabilitate. Într-o lume care părea să scape tot mai mult de sub control, Laurel alesese să-şi asume responsabilitatea, nu numai pentru ea însăşi, cu pentru toţi cei din jur.

Iar el căuta să fugă de responsabilitate cu orice preţ.

Dar îşi dorea în schimb dragostea ei.

Tot egoist ai rămas, Jack, îşi spuse singur cu amărăciune.

El nu fusese menit să iubească sau să fie iubit. Niciodată. Alinarea şi căldura dragostei erau petru alţi bărbaţi, bărbaţi mai buni.

Chiar în clipa următoare auzi parcă aievea glasul lui Laurel, tremurînd de durere şi mîndrie. *„... a naibii să fiu eu dacă nu avem în noi puterea să trecem peste toate astea ca să devenim ceva mai buni."*

Şi el gîndise la fel, o dată, mai demult. Însă se înşelase. Nu putea risca să se înşele din nou. Durerea era mult prea mare, prea plină de cruzime, mai ales pentru o inimă care fusese zdrobită de prea multe ori.

Un alt moment lung rămase nemişcat pe balcon, urmărind fulgerele şi ascultînd duruitul tunetului în depărtare. Aerul avea miros de ploaie. Jack avu sentimentul că exista ceva agitat şi nemilos prin preajmă, că era privit de ochi ascunşi în întuneric.

Pentru o secundă crezu că era urmărit, ştiind că agitaţia provenea, de undeva, din interiorul lui. O nevoie de ceva ce nu putea avea niciodată, regretul pentru lucrurile pe care nu le putea schimba.

Încet, se întoarse şi intră în casă la sticla şi la munca lui, sperînd să se poată pierde în amîndouă.

„În umbrele întunecate ale golfului, ochii prădătorului lucesc."

27

Laurel se trezi tresărind din cauza durerii de cap. Deabia mai putea respira în timp ce ultimele imagini ale visului se destrămau în fața ochilor.

Ochi. Simțise că era privită, de undeva, din întuneric, dar nu putuse vedea fața, intuise însă că era vorba de un chip cunoscut.

Nu fusese decît un vis, dar sentimentul neplăcut continuă să adaste şi după ce se ridică în capul oaselor şi privi în jur. Plouase. Geamurile ferestrelor erau pline de picături de ploaie. Deşi aversa trecuse, cerul rămăsese mai departe înnorat.

Îşi trecu palma peste față, gemînd cînd capul îi fu străbătut de un junghi de durere. Nici măcar nu ştia cît de mult dormise. O oră, poate două. Halul în care arăta părul era o dovadă clară că somnul îi fusese neliniştit. Cearceaful se mototolise, cuvertura moale zăcea aruncată într-un colț, iar foile pe care scrisese se împrăştiaseră pe jos.

Strîmbîndu-se din cauza gustului amar care-i rămăsese în gură după acele vise ciudate, se forță să se ridice din pat şi să adune foile risipite pe jos şi stiloul. Scoase ochelarii dintre perne şi-i puse pe nas. Mecanismele din creier i se puseră iar în mişcare, cu multe proteste.

Baldwin, Cooper, Leonce, Ross. Numele şi semnele de întrebare umpluseră o pagină întreagă. Apoi veneau la rînd observații, bănuieli, intuiții. Intuițiile şi bănuielile nu erau admise la tribunal. Ştia lucrul ăsta mai bine decît oricine.

Se îndreptă spre uşa care dădea spre terasă, răsfoind paginile, încruntată, în timp ce mintea înregistra însemnările. „Nu Jack". Această declarație cutezătoare îi făcu inima să salte.

Tot felul de dovezi atinseră suprafața conștientă a minții ei, dualitatea lui, modul în care putea să apară și să dispară după dorință, trecutul și profesia. Respinse toate aceste argumente.

Pe fereastră putea vedea o porțiune din L'Amour, casa misterioasă, dărăpănată, care se rdica singuratică pe malul rîului. Aproape fără voie se întrebă ce făcea în acel moment, dacă regreta tot ceea ce-i spusese și dacă nu cumva și el își dorea la fel de puternic ca și ea să fie împreună.

„De cîtă vreme îl cunoști? De o săptămînă?"

Doamne sfinte, numai atît trecuse? Ei i se părea că îl știa de o veșnicie. Minutele și orele săptămînii care trecuse păreau să se fi expandat cumva, tocmai pentru că fuseseră așa de încărcate de evenimente.

Nu era o gîndire productivă. El nu o dorea alături, nu voia să acorde nici o șansă relației lor. Își dorea pe mai departe singurătatea și durerea. Prefera să joace rolul animalului de petrecere și apoi să se întoarcă acasă, la închisoarea lui goală. Dacă stătea și se gîndea mai bine, era preferabil să-l lase în pace. Și ea avea nevoie de timp ca să se vindece. Trebuia să repună lumea pe axa ei și să-și regăsească locul. Avea nevoie de un început nou, nu de un bărbat cu un trecut încărcat care-l bîntuia.

Tînjind după o gură de aer curat, spălat de ploaie, ca să-și mai limpezească mintea, Laurel puse deoparte hîrtiile și deschise ușile franțuzești, așa cum o făcuse de sute de ori înainte.

Un urlet îi scăpă din piept și sări înapoi în cameră înainte ca mintea să-i poată înregistra ceea ce văzuse. Cu mîinile încleștate peste piept, se forță să privească spre ușă, pentru ca mintea ei să accepte ceea ce văzuse.

Înfășurat pe mînerul ușii, pe partea din afară, era cadavrul moale al unui șarpe de apă.

– Oh, la naiba, am crezut că o păzeai, ajutor de șerif Pruitt! urlă Kenner.

Tînărul subțire cu chip palid stătea pe terasă, în fața

camerei lui Laurel, gata să izbucnească în lacrimi.

– Da, domnule, aşa am şi făcut, domnule, răspunse el gîtuit. Mărul lui Adam i se mişca pe gît în timp ce ochii lui priveau măriţi spre şarpele mort. Christoase, ura şerpii. Toată lumea ştia că ura şerpii. Mai mult ca sigur Kenner avea să-l pună acum să desfăşoare şarpele de pe clanţă şi să-l bage într-o pungă. Şi nenorocitul avea peste un metru în lungime. Am venit la ora patru, domnule, şi pot să jur că nu am văzut nimic. Am supravegheat casa asta cu mare atenţie.

Kenner se lăsase în genunchi şi examina cu atenţie capul şarpelui. După aceea îl lăsă să-i scape dintre degete şi să se lovească cu un zgomot surd de cadrul uşii. Ajutorul de şerif Pruitt se albi şi mai tare la faţă. Kenner se încruntă şi mai tare văzîndu-l.

– Aşadar, ai venit la patru. Myers a plecat. Cîtă vreme aţi stat voi doi la palavre pe lîngă maşini?

În pofida palorii, tînărul roşi puţin.

– Numai puţin, domnule. Nu se petrecea absolut nimic, pentru că am fi auzit.

Kenner se ridică şi mîrîi ca un cîine, împungîndu-l pe puşti cu degetul.

– Este al naibii de sigur că ceva se petrecea, iar tu n-ai auzit absolut nimic.

Pruitt strînse din dinţi.

– Da, domnule, rosti spăşit.

– Pune şarpele ăla într-o pungă de dovezi şi vezi să nu atingi nimic. Dacă îmi strici vreo amprentă, îşi bag şarpele pe gît, ai priceput?

– Da, domnule. Imaginea aceea îi făcea greaţă.

Kenner se întoarse spre Laurel.

Era aşezată pe marginea patului, îmbrăcată într-o pereche de blugi şi în tricoul cu care dormise. Caroline, înfăşurată într-un halat alb, de mătase, se aşezase alături de ea, cu expresia unei leoaice gata să-şi apere puiul. Mama Pearl, drapată într-un capot roşu, îşi aşezase trupul enorm pe scăunelul din faţa măsuţei de toaletă.

– Voi aţi auzit ceva, aţi văzut ceva? le întrebă Kenner.

Laurel se rdică agitată.

– Îți spun pentru a patra oară că nu.

Nu văzuse nimic, nu auzise nimic, dar se trezise cu sentimentul că era privită.

Caroline se ridică la rîndul ei şi începu să se plimbe nervoasă prin dormitor.

– Este intolerabil, şerifule. Nepoata mea este hărțuită de un psihopat, iar subordonații tăi nu sînt în stare s-o apere nici măcar atunci cînd se află într-o casă bine încuiată?

– Casa era supravegheată, *miz* Chandler.

– Mie mi se pare că a fost mai bine supravegheată de către ucigaş, nu de ajutoarele dumitale.

Kenner îşi întoarse capul spre Pruitt, care se înverzise la față în timp ce se lupta cu trupul alunecos al şarpelui. Privirea i se aținti apoi asupra casei pe care o cumpărase Jack Boudreaux. Casa unei tîrfe moarte. Ar fi fost foarte simplu să privească de acolo cum se schimbau oamenii de gardă, să se strecoare în grădină şi să urce scările pe terasă. Apoi să înfăşoare şarpele mort pe mînerul uşii, aşa cum procedase criminalul din *„Sîngele vorbeşte"*

Cu o seară înainte îi citise o parte din cărți. După ce constatase ce grozăvii era capabilă mintea lui Jack să scornească, şeriful nu avea nici o greutate să şi-l imagineze în rolul ucigaşului.

– Nu se va mai întîmpla aşa ceva, doamnă, răspunse. Îi întoarse spatele lui Caroline şi-l fixă cu privirea pe ajutorul de şerif Wilson, un puşti care fusese clădit pentru naționala de baschet, dar care nu fusese înzestrat şi cu viteza necesară. Du-te să vezi dacă Boudreaux e acasă. Vreau să am o mică discuție cu el la sediu.

– De ce?

Întrebarea lui Laurel îl făcu pe şerif s-o privească încruntat.

– De ce nu?

Pentru că îl cunosc, răspunse Laurel în gînd. Pentru că m-am culcat cu el. Însă un astfel de răspuns nu avea să-l înmoaie pe Kenner.

Acesta ieşi din dormitor cu lunganul după el, lansîndu-l pe nefericitul Pruitt să se lupte cu şarpele mort şi cu stomacul revoltat.

Mama Pearl se săltă de pe scăunelul din faţa măsuţei de toaletă şi o prinse pe Laurel de braţ.

– Haide jos la bucătărie, *chère*. O să-ţi prepar un ceai bun şi biscuţi cu unt şi cu miere.

– Îmi pare rău, mamă Pearl, răspunse ea, îndreptîndu-se spre şifonier în căutarea unor haine. Trebuie să ajung la tribunal.

Caroline o privea speriată.

– Laurel, doar nu vorbeşti serios! Nu te-ai odihnit deloc şi ai avut parte de cîteva şocuri teribile. Mai bine stai aici, îi zise, prinzînd-o pe după umeri şi încercînd s-o împiedice să-şi ia bluza. Stai aici cu mine, scumpo, îi şopti speriată. Te rog, nu vreau să te implici în nebunia asta. Nu vreau să te pierd şi pe tine. Laurel se uită la mătuşa ei şi apoi la ajutorul de şerif Pruitt care, după ce terminase cu şarpele, se aplecase peste balustrada terasei ca să verse peste flori.

– Dar sînt deja implicată, mătuşă Caroline, îi răspunse încet. Şi nu e decît o singură cale de scăpare.

Jack se trezi din cauza bătăilor ca de ciocan din cap şi a celor care răsunau în uşă. Îşi dorea nespus să le poată ignora cumva.

Bătăile de ciocan din cap se datorau cantităţii uriaşe de whisky pe care o îngurgitase cu cîteva ore înainte. La uşă însă îi bătea un ajutor de şerif extrem de înalt şi de solid, care-l luă pe sus la sediu, ca să „discute puţin" cu şeriful Kenner.

Acum era aşezat pe un scaun tare şi incomod, privind la mutra nesuferită a lui Kenner.

– Vrei un avocat?

– Am nevoie de unul? întrebă Jack mirat. Sînt acuzat de ceva?

– Nu. Crezi că ar trebui să te acuz?

Depinde, cugetă Jack. Numai bunul Dumnezeu ştia că

se făcuse vinovat de multe lucruri. Scoase din buzunarul cămăşii o ţigară pe care şi-o atîrnă între buze.

– Prinzi mulţi idioţi cu întrebarea asta?

– Destui.

Jack aprinse un chibrit şi apoi inhală cu plăcere fumul.

– Cum poţi să numeşti două mii de avocaţi aruncaţi pe fundul lacului Pontchartrain? Făcu o mică pauză de efect, deşi Kenner nu părea deloc impresionat şi suflă fumul pe nas. Un început bun.

Kenner nici măcar nu clipi.

– Unde erai azi-dimineaţă pe la ora patru?

– În pat, beat mort.

– Ce exprimare interesantă.

Jack ridică nepăsător din umeri.

– *C'est vrai*. Cuvintele sînt viaţa mea.

– Mda, mormăi Kenner. Am citit cîteva din romanele tale, Jack. *„Sîngele vorbeşte"* şi *„Iluzii bolnave"*. Ai o minte sucită rău de tot.

– Îmi fac doar treaba, răspunse Jack nepăsător. În fond, tu eşti cel care a plătit şase biştari pentru plăcerea de a citi cărţile.

– Le-am luat de la bibliotecă.

– Au, făcu Jack. Aşadar, nu o să primesc nici un fel de drepturi de autor din partea ta.

Kenner îl ignoră, ţinîndu-se de interogatoriul programat.

– Mi se pare un gest nesăbuit să te apuci să copiezi în realitate pasaje din propriile cărţi.

Jack simţi cum i se făcea rău. Dumnezeule, nu din nou, nu o altă fata moartă, îşi zise cu disperare.

Se aşeză mai bine pe scaun şi stinse ţigara.

– Ce naiba spui acolo?

Kenner îşi sprijini coatele de masă şi îl privi pe Jack cu răutate.

– Spun că te-ai strecurat pînă la Belle Riviere atunci cînd s-au schimbat oamenii mei şi ai înfăşurat un şarpe mort în jurul clanţei de la uşa terasei care dă în dormitorul lui Laurel Chandler.

Jack se simți copleşit de turbare şi frică, drept pentru care sări în picioare. Furia aceea turbată era pentru cel care-i făcuse aşa ceva lui Laurel, femeia lui. Nu conta că încercase s-o îndepărteze, era femeia lui.

Teama era îndreptată spre ea. Un ucigaş o alesese ca să-i facă jocul. În plus, se simțea vinovat din cauză că imaginația sa îl inspirase pe acesta.

Nici unul dintre acele sentimente nu era binevenit. Începu să se plimbe prin camera de interogatoriu, cu umerii povîrniți şi mîinile în buzunare.

Îşi zise că ar fi avut nevoie să plece o vreme din oraş, pînă cînd ucigaşul avea să fie prins. Pînă cînd Laurel avea să se pună pe picioare şi va pleca la rîndul ei.

Se opri deodată în fața oglinzii, privindu-şi imaginea şi întrebîndu-se cine se afla în spatele ei.

Kenner îl privea cu interes, urmărindu-i expresia feței.

– Nu cumva erai cu vreo femeie în pat? Poate că individa ar putea să ne confirme că la ora aceea îți vedeai de ale tale.

Jack se întoarse înfuriat spre şerif.

– Nu i-aş face absolut nici un rău lui Laurel.

Mincinos ce eşti, îşi zise singur. O alungase din viața lui pentru propriul ei bine, nu ca s-o rănească. Şi, la naiba, deja îi era dor de ea.

Gîndul că găsise un şarpe mort îl făcea să dorească să se ducă la ea şi s-o țină în brațe pentru totdeauna. Dar nu putea face aşa ceva. El nu era un cavaler.

Ceva se lovi de uşă, întrerupîndu-i şirul gîndurilor. Apoi auzi şi cearta din camera alăturată.

– Puțin îmi pasă de ce a spus şeriful. Domnul Boudreaux are dreptul la un avocat.

– Dar, doamnă...

– Nu începe cu chestii de asta. Ştiu foarte bine care este procedura şi ce spune legea. Acum deschide uşa aia.

Uşa se deschise puțin şi masivul Wilson băgă capul în cameră.

– Scuzați-mă, şerifule?

Kenner se ridică de pe scaun, spumegînd de furie.

Prinse clanța, cu greu rezistînd tentației de a închide ușa peste capul ajutorului său.

– Care e problema, Wilson? Chiar nu poți să ții departe o afurisită de femeie, măcar pentru cinci minute?

Imediat se auzi glasul lui Laurel.

– Să refuzi oamenilor un drept este un delict grav, șerifule. Îți sugerez să deschizi ușa asta înainte să mă înfig în părul tău, mă rog, în ce a mai rămas din el.

Jack își trecu o mînă peste față ca să nu i se vadă zîmbetul. Laurel era o mare figură. Nu ar fi trebuit să mai stea să piardă vremea cu el, deși recunoștea că o admira fără rezerve. Avea o mare putere și un curaj pe măsură. Majoritatea femeilor aflate în situația ei ar fi stat bine pitite în casă. În mod sigur n-ar fi venit să-l salveze după tot ce-i spusese.

– Nu am nevoie de avocat, îngeraşule, îi zise, atunci cînd Kenner o lăsă să intre.

Laurel îl privi cu dispreț.

– Un om care se reprezintă singur e un mare prost.

– *Miz* Chandler, oftă Kenner. Tocmai discutam cu domnul Boudreaux despre cazul în care sînteți implicată. De unde apare și conflictul de interese.

– Nu și dacă eu sînt convinsă că nu el e criminalul, răspunse Laurel. În afară de asta, am impresia că e un interogatoriu neoficial, nu? Încă nu i s-au adus nici un fel de acuzații. În cazul în care apare cumva vreun conflict de interse, atunci o să-l sfătuiesc pe domnul Boudreaux să discute cu un alt avocat care să-l reprezinte.

Fără să-i pese de ceea ce credeau cei doi bărați, Laurel se instală pe singurul scaun care părea ceva mai confortabil, pe cel al lui Kenner.

Deși știa prea bine că venise acolo pentru Jack, continua să-și spună că o făcea doar pentru Savannah. Era convinsă că, cu cît afla mai multe despre ceea ce se petrecea, cu atît creșteau șansele ei de a rezolva cazul și de a se liniști.

Kenner se uită urît la ea și apoi și la Jack, dorindu-și pentru o clipă să fi avut atîta minte să-l fi ascultat pe

taică-său şi să se fi ocupat de asigurări. Trase de lîngă perete un alt scaun şi se propti cu piciorul de el.

Jack se aşezã la loc pe scaunul lui şi-şi aprinse o altă ţigară. Întîlni privirea lui Laurel şi încercă să-şi dea seama ce gîndea ea. Însă Laurel nici măcar nu clipi. Avea cearcăne mari sub ochi şi linia gurii îi arăta vulnerabilitatea. Se vedea bine că o rănise profund, dar că ea era prea mîndră ca s-o arate.

Kenner tuşi si-şi scoase o ţigară.

– Deci nu ai nici un alibi pentru azi-dimineaţă, continuă el interogatoriul.

Strivind ţigara de-abia atinsă, Jack îl privi pe şerif drept în ochi.

– Oamenii inocenţi nu au nevoie de alibiuri.

– Ai vreun alibi pentru noaptea de miercuri, de la zece la două?

Întrebarea o lovi pe Laurel mai puternic decît pe Jack. Noaptea de miercuri. Probabil că atunci murise Savannah. Cîndva între zece şi două. Miezul nopţii. Se cutremură îngrozită.

Miercuri noaptea între zece şi două. Venise acasă de la cina luată cu Vivian în jurul orei nouă şi se culcase devreme pentru că mătuşa Caroline era plecată din oraş la nişte prieteni, iar mama Pearl fusese preocupată de un serial la televizor. Ceva o trezise din somn chiar pe la miezul nopţii. Doamne, oare ştiuse cumva? Simţise momentul în care sora ei plecase pe lumea cealaltă?

Gîndul acesta o ameţi.

Kenner ignoră deliberat paloarea apărută pe chipul lui Laurel Chandler. Dacă nu suporta căldura, atunci n-avea ce căuta la bucătărie. Continuă să-l privească pe Jack şi repetă întrebarea.

Am urlat la lună, cugetă Jack. Adevărul era că se plimbase pe malul rîului, aşa cum făcuse şi cu o zi în urmă, gîndindu-se, amintindu-şi şi chinuindu-se. Singur.

– Unde ai fost? insistă Kenner.

– A fost cu mine, răspunse Laurel. Văzuse lumina aprinzîndu-se la el. Fusese puţin după două noaptea. Nu conta,

văzînd că el nu-i răspundea şerifului, intervenise pentru că nu-l putea lăsa pe Kenner să-l învinovăţească de moartea lui Savannah. Nu ar fi putut omorî o femeie cu brutalitate ca după aceea se plîngă pentru că-şi pierduse soţia şi copilul nenăscut. Nu ar fi putut s-o omoare pe Savannah ca după aceea să vină acasă şi să facă dragoste cu sora ei pînă în zori.

Îşi ridică privirea spre el. Chipul îi era golit de expresie, iar cicatricea de pe bărbie părea argintie în lumina fluorescentă.

– A fost cu mine. Am fost împreună. Toată noaptea.

Grozav. Kenner strînse din dinţi şi-şi strivi ţigara în scrumieră. Tocmai doamna avocat era alibiul. Nu era frumos? O privi cîteva momente lungi, încercînd să citească ceva pe chipul uşor îmbujorat. Îşi iubise sora. Nu şi-o imagina minţind ca să acopere criminalul. Îşi întoarse privirea spre Boudreaux.

– E adevărat?

– Ei, şi tu acum, răspunse Jack, forţîndu-se să zîmbească. Nu sînt genul de bărbat care să-şi povestească aventurile.

– Eşti un bou, asta eşti, lătră Kenner, înfuriat. Se aplecă spre Jack, ameninţîndu-l cu degetul. Nimic nu mă scoate din sărite mai mult decît unu' care face pe deşteptu' cu mine. Bietul puşti cajun a făcut rost de o bursă şi a plecat la colegiu. Crezi că acum eşti mare sculă? Crezi că dacă nişte cretini de la New York îţi dau biştari buni ca să scrii tot felul de porcării eşti mai tare decît noi ceilalţi? Eu zic că ai rămas acelaşi şobolan de mlaştină.

Laurel observă cum se încordase Jack şi-şi dădu seama că şeriful lovise o coardă sensibilă cu remarcile lui răutăcioase.

– Crezi că insultele astea gratuite au vreo legătură cu crimele pe care le anchetezi, şerifule? interveni ea cu asprime. Sau pur şi simplu îţi faci hachiţele cu el?

Kenner nu-şi dezlipise privirea de la Jack.

– Îţi spun eu ce e legat de caz. Am o femeie moartă care a fost găsită cu o pagină dintr-o carte de-a lui strînsă

în mînă. În plus, am un şarpe mort înfăşurat pe clanța unei uşi, aşa cum a descris Jack în una din cărțile lui. Oare ce înseamnă asta?

– Nu înseamnă nimic, răspunse Laurel. Ar fi un prost dacă s-ar fi implicat într-un asemenea mod.

– Sau un geniu. Ei, Jack, ce zici de asta? Te crezi geniu?

Jack îşi aprinse un alt Marlboro, îşi dădu ochii peste cap şi se lăsă neglijent pe spătarul scaunului.

– Iisuse, Kenner, ai văzut prea multe filme cu Clint Estwood.

– Nu ai legat niciodată o femeie ca să o regulezi?

Jack rămase cu privirea fixată asupra lui Kenner.

– Nu trebuie să forțez o femeie ca să se culce cu mine.

– Nu, dar poate că aşa îți place. Sînt mulți bărbați care-şi leagă partenerele.

– Vorbeşte numai în numele tău, îi zise Jack. Tu eşti cel care poartă cătuşe la curea. Eu sînt de acord cu violența numai pe hîrtie. Întreabă pe oricine mă cunoaşte.

Ochii lui Kenner scăpărară primejdios.

– Aş întreba-o pe soția ta, dar, din nefericire, e moartă.

– Ticălos împuțit ce eşti!

Deodată, Jack sări în picioare cu pumnii strînşi.

Kenner zîmbi rece şi se îndepărtă cu cîțiva paşi, pentru orice eventualitate.

– Ia te uită ce temperament păcătos ai, rosti încîntat.

Jack se schimonosi de furie.

– Du-te-n mă-ta, Kenner. Eu am plecat de aici. Fără să mai privească în urmă, ieşi ca o furtună din camera de interogatoriu.

– Văd că ştii cum să te porți cu oamenii, şerifule, rosti Laurel înciudată, grăbindu-se să plece după Jack.

– La fel şi criminalul, strigă Kenner după ea.

Laurel ieşi după Jack pe o uşă laterală, scăpînd astfel de prezența reporteilor care împînziseră partea din față a tribunalului. Îl prinse din urmă pe trotuarul care ducea în parcul din spatele tribunalului şi care era pustiu din cauza căldurii şi umidității excesive. În timp ce se chinuia să țină

pasul cu el, simțea cum sudoarea i se scurgea pe spate şi printre sîni.

Jack se opri deodată şi se întoarse spre ea, înfuriat la culme.

– De ce naiba ai făcut asta? o întrebă.

Laurel îşi ridică bărbia, gata să-l sfideze.

– Ştiam că şeriful te-a luat la interogatoriu. Nu te vedeam chemînd un avocat alături de tine nici dacă te-ar fi strîns de gît, îi răspunse sarcatiscă.

– Nu despre asta vorbeam, scumpete, îi zise el. Dar dacă tot am ajuns aici, dă-mi voie să-ți spun că ştiu să-mi port şi singur de grijă.

– Mda, asta-i ce-mi place şi mai mult, rosti Laurel, dîndu-şi ochii peste cap. Felul în care-ți arăți recunoştința.

– Ți-aş fi recunoscător dacă nu ți-am mai băga nasul în treburile mele.

Laurel îşi strînse pumnii, gata de luptă.

– Aha, deci nu contează deloc că tu te ții după mine peste tot. În afară de asta este şi treaba mea, Jack, îi zise, împungîndu-l cu un deget în piept. În fond sora mea a fost ucisă. Iar criminalul va plăti chiar dacă voi fi nevoită să-l prind chiar eu!

– Şi dacă eu sînt cel care a omorît-o? Tocmai mi-ai oferit un alibi!

– Nu, nu ai ucis-o tu, se încăpățînă Laurel, clipind ca să alunge lacrimile de furie şi frustrare.

– Cum poți să fii atît de sigură? o întrebă Jack. Habar nu ai unde am fost mai serile trecute!

– Dar eu ştiu unde am fost în noaptea cu pricina şi e clar că nu am stat alături de un criminal.

– Numai pentru că am făcut sex...

Laurel ridică pumnul şi-l pocni cît de tare putu drept în umăr.

– Am făcut dragoste şi să nu care cumva să îndrăzneşti să spui că nu e adevărat. Am făcut dragoste şi tu o ştii foarte bine.

Da, o ştia prea bine. Laurel i se dăruise fără rezerve, iar el o luase şi savurase fiecare moment în parte. În

noaptea aceea îşi dăduse seama că ea a reprezentat tot ce-şi dorise vreodată, iar acest gînd îl înspăimîntase cumplit.

– De ce naiba l-ai minţit pe Kenner?

– Pentru că nu-i răspundeai...

– De ce?

– ... iar Kenner şi Danjermond de-abia aşteaptă să-ţi pună ţie în cîrcă toate crimele nerezolvate...

– De ce ai minţit, Laurel? insistă el, îmboldit de o nevoie care-l îngrozea. Ştia că nu ar fi trebuit să dorească să-i audă răspunsul. Pieptul i se contractase din cauza încordării. Domnişoara Lege şi Ordine, izbucni el. Domnişoara Dreptatea pentru Toţi. De ce ai minţit?

– Pentru că te iubesc! urlă ea ca scoasă din minţi.

– La naiba! izbucni el, îndepărtîndu-se de ea. Îşi puse mîinile pe cap şi începu să se învîrtă, ca şi cum ar fi căutat o cale de scăpare. Doamne, asta era ceea ce evitase cu mare grijă. Iar ea îi oferise toată dragostea ei. Ba nu, i-o aruncase în faţă, provocîndu-l s-o accepte.

– Mda, şi eu sînt la fel de încîntată ca şi tine, Jack, răspunse Laurel, îndurerată de reacţia lui. Chiar aveam nevoie să mă îndrăgostesc de careva tocmai acum. Chiar doream să mă îndrăgostesc de un bărbat care şi-a dedicat viaţa auto-flagelării.

– Atunci renunţă naibii, rosti Jack tăios. Eu n-am vrut decît să-ţi ofer cîteva momente de distracţie.

– Serios? A fost foarte amuzant, răspunse ea, simţind cum două ciocane uriaşe îi loveau tîmplele pe dinăuntrul craniului.

– Mi s-a părut un schimb corect pentru o mică documentare, răspunse el, înfigîndu-i cuţitul în inimă şi urîndu-se pentru asta.

– Nu te cred, răspunse Laurel. Nu cred că ăsta a fost singurul motiv pentru care te-ai legat de mine.

Jack îşi îngustă ochii şi apoi se întoarse din profil.

– Nu poţi să treci cu vederea dovezile numai pentru că nu-ţi plac, domnişoară avocat, îi zise cu răceală.

– Spune-mi că există o carte în lucru, îi ceru ea, ful-

gerîndu-l din privire. Îl prinse de braţ şi încercă în van să-l întoarcă cu faţa spre ea. Uită-te în ochii mei, Jack Boudreaux, şi spune-mi că lucrezi la o carte şi eu sînt unul dintre personaje. Nu se poate să fii atît de crud şi atît de tandru cu mine în acelaşi timp.

Jack crezuse la un moment dat că era o jucătoare de poker infernală, pentru că-i putea citi în ochi tot ceea ce simţea, dar acum ea îi dăduse cacealmaua pe faţă cu mai mult curaj decît orice bărbat cu care avusese vreodată de-a face. Şi afurisit să fie dacă era în stare să facă ce-i cerea. Nu-i putea privi chipul frumos ca să-i spună că se folosise doar de ea.

– Nu am nevoie de aşa ceva, murmură el, eliberîndu-se de mîna ei.

– Nu, nu ai nevoie de aşa ceva, nu, Jack? rosti Laurel, proptindu-se în faţa lui. Eşti mulţumit dacă toată lumea te lasă în pace să stai în casa aia derăpănată, chinuindu-te singur, eventual pentru următorii cincizeci de ani sau pînă cînd o să-ţi cedeze ficatul. E mult mai uşor aşa decît să rişti să descoperi ceva mai bun, ceva care să te facă fericit.

– Nu merit altceva mai bun.

– Dar eu ce merit? se repezi Laurel la el. Mi-ai spus că sînt arogantă. Cum de îndrăzneşti să presupui că ştii ce e mai bine pentru mine? Cum poţi să fii atît de prost încît să te consideri vinovat pentru slăbiciunea altcuiva? Evie avea nevoie de ajutor. Putea să se ajute singură. Exista o mulţime de alţi oameni care ar fi putut s-o ajute. Nu purtai numai tu povara asta, Jack. În fond şi la urma urmei, nu eşti tu protectorul lumii.

– Christoase, asta-i tare de tot! izbucni el, ridicînd mîinile spre cer. Rîde ciob de oală spartă! Tu care îţi asumi toate responsabilităţile, de parcă chiar Dumnezeu Tatăl Te-a numit apărătorul nostru al tuturor. Şi îţi asumi şi toată vina. Ei bine, scumpete, am o noutate pentru tine. Nu vreau să devin una dintre cauzele tale nobile. Ieşi naibii din viaţa mea!

Laurel rămase locului, privindu-l cum se îndepărta.

Se simțea măcinată de o furie neputincioasă.

– La naiba! murmură în timp ce două lacrimi mari i se scurgeau alene pe obraji. Oh, la naiba, Jack Boudreaux! scrîşni ea din dinți.

Fără să se gîndească la consecințe, se întoarse şi dădu cu pumnul într-un stejar, zgîriindu-şi pielea fină. Da, aşa era mai bine. Durerea din mînă o mai alunga puțin pe cea din inimă.

Îl iubea.

O idioțenie, să se îndrăgostească tocmai de un bărbat precum Jack Boudreaux, un om care declina toate responsabilitățile, exceptînd-o pe cea care avea să-l chinuie pînă în ceasul morții. O respinsese cu ambele mîini şi cu toate astea ea tot îl iubea.

– Să te ia naiba! Jack, şopti.

Clipind des ca să-şi alunge lacrimile, îşi duse mîna la gură şi-şi supse încheieturile rănite ale degetelor, încercînd să se gîndească la următoarea mişcare. Avea alte lucruri mai importante de făcut decît să-şi plîngă singură de milă. Mai bine să meargă acasă şi să se reculeagă. Putea petrece un timp în compania mătuşii Caroline, gîndindu-se la toate teoriile formulate pînă atunci şi căutînd să întocmească profilul criminalului. Nu pentru că ar fi crezut că nimeni altcineva nu era în stare să facă treaba asta, ci pentru că era obligația ei față de sora pe care o iubise şi o pierduse.

Danjermond o aştepta alături de BMW-ul mătuşii Caroline. Haina de culoarea cafelei era deschisă şi împinsă în lături de mîinile băgate în buzunarele pantalonilor. Dacă poziția în care stătea putea să pară relaxată la prima vedere, pentru Laurel era clar că procurorul nu era în cea mai bună dispoziție.

– Sînt uimit de tine, Laurel, murmură el, privind-o cu duritate.

Cuvîntul „uimit" se traducea de fapt prin „dezamăgit", dar pe Laurel n-o interesa ce părere avea Stephen Danjermond despre ea. El era alesul lui Vivian, iar ea se plictisise

să-i mai facă maică-sii pe voie. Fără să comenteze, își scoase cheile de la mașină din poșetă.

– Ai mințit, îi zise el pe un ton sec.

Laurel nu binevoi să-l întrebe de unde știa ce se petrecuse în camera de interogatoriu, și ea fusese procuror și stătuse de cealaltă parte a oglinzii. Cu un chip golit de orice expresie, se întoarse ca să-l privească.

– Am fost cu Jack în noaptea în care a murit Savannah.

– Dar nu toată noaptea, insistă el. Am auzit imediat ezitarea din glasul tău. Foarte mică, dar prezentă. Și reacția lui Boudreaux, bună, dar precaută. Era mirat că te-ai apucat să minți pentru el. Ca și mine de altfel. Am crezut că ești pură și integră. Că dorești dreptatea ca la carte.

– Nu Jack a omorît-o pe Savannah, răspunse Laurel, alegînd cheia potrivită, înfrîngîndu-și impulsul de a se îndepărta de el. Danjermond, ca de obicei, o înghesuise, în încercarea de a o face conștientă de masculinitatea lui.

– De unde știi? o întrebă el. Din instinct? L-ai recunoaște pe ucigaș dacă l-ai privi în ochi, Laurel?

Laurel își ridică privirea spre el și-și aminti că avusese sentimentul că era urmărită de o pereche de ochi. Ochi fără chip. Această amintire o înfioră puțin.

– Poate.

– Așa cum ai știut că acuzații din cazul din Comitatul Scott erau vinovați? Instinct, dar nici o dovadă? Ai nevoie de dovezi, Laurel, insistă el. Nimeni nu te va crede fără dovezi.

Își aminti iar de cazul pe care-l pierduse, de umilință și de furia neputincioasă. Nu trebuia să-l lase pe Danjermond s-o dezechilibreze.

– Tu ești cel care va conduce acuzarea în cazul ăsta, domnule Danjermond, în eventualitatea în care Kenner va reuși să aresteze pe cineva, îi zise liniștită. Poate că ar trebui să te preocupe mai mult descoperirea unor dovezi solide pentru caz în loc să-ți faci griji despre ce fac sau nu fac eu.

El nu mai spuse nimic cîtă vreme descuie Laurel por-

tiera şi-şi aruncă geanta pe bancheta din spate.

– Nu am dreptate? îl întrebă ea, înfuntîndu-l din nou.

El îi zîmbi deodată, făcînd-o să se înfioare.

– Nici o grijă, Laurel, m-am şi ocupat de treaba asta, îi zise cu o strălucire sinistră în ochi. Stai liniştită că o să am destule dovezi ca să obţin o condamnare. Mai mult decît suficiente.

Lăsă promisiunea să atîrne în aer un moment, apoi schimbă subiectul discuţiei.

– Vii diseară la dineu?

– Nu, rosti ea, scandalizată că el se putuse gîndi că avea să participe la o astfel de sindrofie... Însă după aceea se scuză, gîndind că el o întrebase probabil automat, fără să se gîndească. După tot ce s-a întîmplat, sînt sigură că toată lumea va înţelege că nu mă simt în stare de aşa ceva.

– Desigur, murmură el, scoţînd din buzunarul interior al hainei un trabuc. Îi tăie vîrful cu o forfecuţă specială, după care îi savură aroma plimbîndu-l pe sub nas. Înţeleg foarte bine. Tocmai ţi-ai pierdut sora. Cel mai bun suspect al nostru este chiar amantul tău...

– Cum rămîne cu Baldwin? izbucni Laurel, cuprinsă de panică. Cum rămîne cu...

– Nu e suficient de inteligent, îi zise Danjermond tăios. Nu e altceva decît un escroc de duzină cu obsesia grandorii. Chiar crezi că ar fi în stare să comită o crimă după alta fără să se implice?

– Cred că există destule dovezi ca să-l suspectăm...

– Atunci înseamnă că nu ai acordat suficientă atenţie acestui caz, Laurel, îi zise Danjermond, scuturînd din cap. Mă dezamăgeşti.

Încet, cu gesturi aproape senzuale, Danjermond băgă vîrful trabucului în gură. Laurel îl privea ca vrăjită. Cînd băgă mîna în buzunar, nu scoase la iveală bricheta subţire de aur, ci o cutie de chibrituri.

O cutie roşie ca sîngele.

Laurel nu vedea decît foarte puţin din înscrisul negru şi elaborat de pe cutie, dar ştia precis care era numele baru-

lui. Simți cum capul îi pulsa în mod dureros şi cum greața punea stăpînire pe stomacul ei.

– Ucigaşul este strălucit, Laurel, îi zise el încet. Inteligent, atent, puternic. Puterea este esențială pentru succesul lui. Puterea minții şi a voinței.

Laurel nu spuse nimic. Ochii i se lipiseră parcă de cutia de chibrituri. Creierul ei intrase în faza de negare. Trebuia să existe o explicație. Poate că luase cutia de chibrituri din poşeta pe care i-o confiscase Kenner.

Sau el era ucigaşul şi dorise s-o lase şi pe ea să înțeleagă acest lucru.

Danjermond începu să pufăie din trabuc, întorcînd cutia între degete.

– *Le Mascarade*, murmură el. Unde nimeni nu este ceea ce pare. Cu toții purtăm nişte măşti, nu-i aşa, Laurel? îi zise, ridicînd dintr-o sprînceană. Şmecheria este să afli ce se ascunde în spatele măştilor.

Puse cutia de chibrituri la loc în buzunar şi se îndepărtă, lăsînd în urmă fumul cu aromă de cireşe.

28

Laurel se lăsă să cadă pe scaunul şoferului din maşină, deşi picioarele îi rămăseseră încă proptite pe asfaltul parcării. Întrebările şi temerile i se învîrteau prin minte ca într-un vîrtej.

Fragmente de conversație sau de sentimente, de gînduri, pluteau unul alături de celelalt, ca apoi să se ridice la suprafață pentru cîteva momente... *„Crezi în răutate, nu, Laurel?"*

– Doamne! Dumnezeule mare! murmură ea, tremurînd în vreme ce-şi amintea de un fulger, de huruitul tunetului şi de ochii aceia verzi care o priviseră peste masa din sufrageria de la Beuvoir.

Lacrimile îi inundară ochii. Laurel îşi ascunse faţa în palme. Nu era cu putinţă. Stephen Danjermond era procurorul districtual. Liga Femeilor oferea un dineu în onoarea lui. Jurase să apere legea.

„Nu toată lumea e ceea ce pare, Laurel. Ar trebui să ştii acest lucru. Ar trebui să te gîndeşti la asta."

Iisuse!

Era un om deasupra oricărei suspiciuni. Mai presus de reproşuri. Provenea din una dintre cele mai bune familii din New Orleans. Mai mult ca sigur se înşela. Nu se putea altfel. Cutia aceea de chibrituri era o coincidenţă.

„Le Mascarade... E genul de loc în care nu ai vrea să te duci, scumpete. Decît dacă-ţi place pielea şi sado-masochismul."

Sado-masochism. Legarea mîinilor. Annie fusese legată. Savannah fusese...

Îşi duse mîna la gură, atunci cînd stomacul i se revoltă. Îşi lăsă repede capul între genunchi şi gemu cînd imaginile acelea teribile i se perindară deodată prin faţa ochilor.

Sînge. Durere. Urlete. Încheieturi delicate legate cu brutalitate. Atît de mult sînge. Stomacul îi era gol, iar gîtul o ardea din cauza bilei în timp ce încerca să respingă posibilităţile care-i veneau în minte.

Stephen Danjermond... Procurorul districtual Danjermond. Băiatul de aur. Fiul favorit. Destinat să ajungă departe. Dar dacă era de fapt doar un ucigaş?

Iar ea era singura persoană care ştia.

Laurel Chandler. Procurorul care aducea acuzaţii la întîmplare, fără să fie susţinute de dovezi.

Nimeni nu o va crede, nici într-un milion de ani.

Iar el ştia al naibii de bine.

Tot corpul i se acoperi de transpiraţia rece, care mirosea a frică. Îşi şterse faţa de sudoare şi-şi dădu părul umed pe spate, sprijinindu-se de spătarul scaunului.

Ciudat, îşi zise singură, reuşise să se ţină neaşteptat de bine, în pofida tuturor şocurilor prin care trecuse. Moartea lui Savannah îi frînsese inima, dar reuşise să-şi păstreze echilibrul minţii.

Doctorul Pritchard ar fi fost mîndru de ea. Pînă în acel moment Stephen Danjermond se ținuse deoparte și o privise luptînd ca să-și păstreze puterea, ca după aceea, fără efort, să-i taie practic craca de sub picioare.

„Dreptatea și puterea nu coincid întotdeauna."

Oare despre asta era vorba? Un fel de concurs între justiție și legile naturii? Un joc? *„Oare vrea ca tu să-l prinzi, Laurel? Sau vrea numai să-ți arate că nu poate fi prins?"* Oare la asta făcuse aluzie atunci cînd îi propusese să lucreze cu el?

Sau începuse să-și imagineze tot felul de năzbîtii?

Reușise s-o facă să se simtă prost alături de el încă din primul moment în care se cunoscuseră, dar asta nu era o crimă.

„Nu ai fost atentă, Laurel..."

„Acest criminal este strălucit..."

„Ce crezi despre rechini, Laurel?"

Rechinii se mișcau neauziți, înotînd în apa adîncă, fără ca victima să-i simtă. Cînd omorau, o făceau cu brutalitate și eficiență, fără milă sau remușcări.

„Ucigașii în serie sînt rechinii societății noastre..."

Simți deodată furnicături în ceafă. Avu din nou sentimentul că cineva privea. Ochi fără un chip. Scuturată de fiori reci, își ridică privirea spre tribunal. De la o fereastră de la primul etaj, Danjermond o privea cu interes, știind că se uita spre el, știind că nu putea face nimic ca să-l oprească. Numai că ea n-avea nici o dovadă că era un criminal.

„Ai nevoie de dovezi ca să obții o condamnare, Laurel..."

Ea nu avea decît cutia de chibrituri, ca un fel de punct de legătură cu cazul. Nu exista nici o lege care să interzică cuiva să aibă asupra lui o astfel de cutie de chibrituri. Oricum, Danjermond putea s-o arunce și apoi să spună că n-a avut niciodată așa ceva.

Avea să fie cuvîntul ei împotriva cuvîntului lui. Era clar de pe acum cine avea să fie crezut. În afară de asta, nu putea dovedi în nici un fel că el era cel care lăsase cutia de chibrituri în mașina ei.

Nu exista nici o îndoială că era plină de amprente, ale ei, ale lui Savannah şi cele ale lui Jack.

Jack.

„Cel mai bun suspect pe care-l avem este iubitul tău... Poți să stai liniştită, pentru că voi avea destule dovezi ca să obțin o condamnare. Mai mult decît suficiente."

– Dumnezeule Atotputernic! şopti Laurel gîtuită. Construişte un caz contra lui Jack.

Acest gînd o lovi ca un ciocan. Nimeni nu avea acces la dovezi clare în afară de criminal.

Nimeni nu era mai indicat ca să construiască un caz contra lui Jack decît Stephen Danjermond.

Stephen Danjermond cu ambiții politice mari.

Se simți cumplit de dezgustată, atunci cînd duse raționamentul mai departe.

Ce alt trofeu mai bun putea obține decît să condamne cu succes un om care terorizase timp de un an şi jumătate toată partea de sud a Louisianei?

O crimă senzațională.

Un proces senzațional. Un acuzat al cărui nume era celebru pe tot cuprinsul Americii şi care fusese deja supranumit „Maestrul Macabrului".

Reporterii urmau să aibă nişte zile pline. Danjermond avea să fie considerat un erou.

Avea să fie ridicat pe umerii oamenilor din Acadiana, iar aceştia nu vor bănui nici o clipă că aclamau ucigaşul. Cazul acesta îl putea ridica pe culmile gloriei.

Asta în cazul în care nu-l oprea cineva.

Îi tăiase craca de sub picioare. O alesese ca adversar, apoi îi întorsese spatele şi plecase de parcă nu ar fi avut nici o grijă pe lume.

Ca şi cum ar fi ştiut că nu exista nici o şansă ca ea să-l întreacă în viclenie şi inteligență.

În fond era mai mare, mai puternic, cu o inteligență ascuțită.

Era admirat şi adorat. Iar ea era femeia care făcea acuzații nesusținute de dovezi, mică şi slabă, cu credibilitatea în zdrențe şi cu instincte atrofiate.

Singura linie de apărare între Stephen Danjermond şi viitorul lui.'

Dacă ar fi folosit la ceva, s-ar fi aruncat la pămînt şi ar fi plîns trei ceasuri.

În casă era destulă mîncare ca să ajungă unui pluton pentru o săptămînă. Aromele condimentate şi dulci ale mîncărurilor şi prăjiturilor îi asaltară nările de cum intră pe hol. Toate caserolele fuseseră aduse de vecini şi prieteni pentru a le alina în acele ceasuri de jale.

Atunci cînd îşi lăsă poşeta pe măsuţa din hol, Laurel se întrebă dacă cineva trimisese astfel de mîncăruri şi la Beuvoir. Bănuia că da. Desigur, nu oamenii obişnuiţi din vecinătate, care veniseră s-o consoleze pe mama Pearl sau grupul de prieteni distinşi ai lui Caroline, cu femeile din Liga Femeilor şi de la Comitetul auxiliar al spitalului.

Probabil că se duseseră să ducă ouăle umplute şi salatele de pui laolaltă cu o doză mică de simpatie. Şi eventual zîmbete îndurerate şi nişte surogaturi de scuze. Biata Vivian, ce cumplit să piardă o fiica (bine că cel puţin a fost cea depravată). Biata Vivian, cred că nici nu mai ştie pe ce lume trăieşte (în fond Savannah a murit în condiţii scandaloase). Iar Vivian va încuviinţa din cap şi-şi va tampona ochii cu batista, privind chiorîş ca să vadă dacă Ridilia Montrose nu cumva îi pusese şi altceva decît piept de pui în salată.

– Laurel?

Laurel tresări vizibil. Crezuse că avea să se poată strecura în camera ei, fără să fie observată de nimeni. Încercă să se adune şi strînse mişcată degetele lui Caroline. Apoi atenţia îi fu atrasă de roşcata uimitoare care rămăsese în cadrul uşii salonului.

– Laurel, ea e Margaret Ascott, îi zise Caroline, privind de la una la cealaltă. Margaret este o bună prietenă a mea de la Lafayette.

Margert o privea pe Laurel cu simpatie.

– Condoleanţe pentru sora ta, Laurel, îi zise pe un ton calm, plăcut.

– Mulțumesc, murmură Laurel, prea absorbită de gîndurile ei ca să-i mai pese ce fel de prietenă era această Margaret. Nu se putu stăpîni însă să n-o invidieze pe mătuşa ei pentru că avea o asemenea prietenă. Şi ei i-ar fi plăcut tare mult să aibă pe cineva cu care să poată discuta. Gîndurile îi fugiră imediat spre Jack, dar ştia că nu avea nici un rost.

Caroline o privea încruntată.

– Scumpa mea, eşti la fel de albă la față ca laptele. Cred că eşti extenuată. Hai să stai puțin jos.

Nu putea. Nu avea cum să meargă să stea de vorbă cu ele şi să se prefacă că habar nu avea cine era ucigaşul surorii ei, tot aşa cum nu putea să spună lor sau altcuiva ceea ce ştia. Nimeni nu ar crede-o, îşi zise, cu inima bubuindu-i în piept. Caroline i-ar spune că e mult prea stresată. Ceilalți îşi vor aminti de cazul din Comitatul Scott şi vor spune că s-a apucat iar de acuzații nebune.

Avea nevoie de un plan. Trebuia să-şi pună creierul la treabă, să-şi redescopere talentul de investigator.

– De fapt, mă gîndeam să mă duc sus să mă întind puțin în pat, rosti, uluită că putuse vorbi cu atîta calm şi detaşare. Se întoarse spre frumoasa doamnă Ascott. Nu vreau să fiu nepoliticoasă...

– Nici o problemă, o asigură femeia. Am venit ca să-mi ofer ajutorul şi să pun umărul la treabă, nu ca să mă distrez.

– Încearcă să te odihneşti puțin, scumpo, îi zise şi Caroline, mîngîindu-i obrazul. Şi pune-o pe Pearl să-ți prepare o farfurie cu mîncare pe care s-o iei sus cu tine. Tu ai nevoie de hrană şi ea are nevoie să se agite în jurul cuiva.

– Aşa o să fac.

După-amiaza trecu mai greu decît un an în închisoare. Laurel stătu întinsă în pat, în timp ce corpul ei cerşea odihna, iar mintea îi era prea agitată şi obosită ca să proceseze toate informațiile. Se forță să mănînce ceva şi apoi se strădui să păstreze mîncarea în somac, în timp ce se gîndea la crimă şi la modul în care o putea rezolva. De fiecare dată cînd închidea ochii îl vedea pe Danjermond.

Prea chipeş, cu trăsături regulate şi un zîmbet simetric. Vedea ochii lui verzi care străluceau inuman. Dar, desigur, dacă era un criminal, atunci în mod sigur nu era un tip uman. Dacă făcuse toate lucrurile de care-l bănuia, atunci însemna că nu avea sufet sau conştiinţă, ceea ce-l transforma automat într-un animal. Cel mai viclean şi primejdios prădător din lanţul naturii.

Avînd nevoie de cît mai multe fapte, răsfoi paginile lui „*Daily Advertiser*" din Lafayette, ale cărui exemplare erau puse teanc în garaj, citind şi recitind tot ce putuse găsi despre cazul strangulatorului din Golf. Din păcate, reportajele erau inconsistente, spre deosebire de rapoartele poliţiei cu care era ea obişnuită, ştiind că informaţiile critice fuseseră păstrate secrete din motive oficiale, pentru a-i elimina pe bieţii nebuni care mărturiseau comiterea unor crime imaginare sau pentru a-i prinde mai uşor pe adevăraţii suspecţi care, fără voie, dezvăluiau informaţii care nu erau cunoscute de publicul larg. Chiar şi aşa, fără informaţiile de maximă importanţă, reportajele erau oribile. Descrierile de la scenele crimelor, oroarea cadavrelor abandonate...

Doamne, cadavre abandonate. Închise ochii în faţa durerii. În asta fusese transformată sora ei frumoasă şi vibrantă de către Stephen Danjermond. Trebuia oprit şi ea era cea care o va face. Se gîndi cu părere de rău la pistolul ei, care acum se afla în camera cu dovezi a şerifului, pe care ar fi putut să-l proptească între ochii lui Danjermond şi apoi să apese pe trăgaci. Dar ştia că nu se putea rezolva totul atît de uşor.

Dovezi. Avea nevoie de *dovezi*. Mintea ei se agăţă de acest cuvînt. Probabil că Danjermond ştia prea bine că nu era indicat să păstreze astfel de dovezi prin preajma lui. Dar nu cumva aroganţa lui alungase cu totul bunul-simţ?

Se credea invincibil. O citise în ochii lui şi o ştia din rapoartele psihologice ale criminalilor în serie. Reuşise să scape cu faţa curată prea multă vreme ca să ajungă să creadă că nimeni nu-l putea prinde. Exact acest gen de putere, sentimentul omnipotenţei ar fi putut să-l doboare.

Păstrarea de suveniruri de la victime era o practică obişnuită. Laurel ştia precis că păstrase anume piese de bijuterie, pentru că i le dăduse ei, atrăgînd-o în plasa lui fără ca ea să fi ştiut măcar. Acest lucru nu însemna oare că existau şi alte astfel de piese ascunse pe undeva?

Nimeni nu ştia unde fuseseră omorîte femeile, ci doar că trupurile lor fuseseră transportate şi aruncate. Cadavrele fuseseră găsite în cinci parohii. Majoritatea victimelor fuseseră găsite în altă parohie decît cea din care erau. Isteaţă treabă. Danjermond ştiuse că dacă implica mai multe jurisdicţii, investigaţiile se complicau.

Dar era mai important de ştiut unde avuseseră loc crimele. Într-un singur loc, într-o vizuină unde se simţea în siguranţă şi putea să-şi facă de cap? Dacă aşa stăteau lucrurile, Laurel nu prea avea cum s-o descopere. Zona acea cuprindea cîteva mii de acri de ţinut mlăştinos, sălbatic. I-ar fi fost mai uşor să descopere acul proverbial.

În mod sigur nu ar fi riscat să omoare victimele la el acasă. Nu ar fi riscat să fie văzut în compania femeilor ucise. Unde mai pui că nu erau genul de femei cu care să se înhăiteze un bărbat cu poziţia şi educaţia lui. Dar era genul de bărbat în care femeile aveau încredere, frumos, bine îmbrăcat şi educat. Toată lumea se aştepta ca ucigaşii să fie nişte oameni urîţi, sălbatici, săraci şi prost educaţi.

„Nimeni nu ştie de fapt ce se ascunde în spatele urîţeniei sau în inima frumuseţii."

Cuvintele lui îi răsunau în cap lui Laurel, în timp ce se învîrtea agitată prin dormitor. În cele din urmă, privirea îi căzu asupra invitaţiei pe care o adusese cu ea în cameră de pe măsuţa din hol.

„Liga Femeilor cu Drept de Vot din parohia Partout vă invită la un dineu..."

Iar invitatul special nu era altul decît onorabilul Stephen Danjermond. Probabil că nu omorîse pe nimeni la el acasă, dar era foarte posibil să fi păstrat trofeele acolo. În mod sigur avea să fie plecat toată seara, fermecîndu-i pe cei care-i puteau asigura drumul spre măreţie.

– Ceea ce sugerezi este împotriva legii, murmură Laurel, trăgîndu-se de lobul urechii.

Nu încălcase niciodată în viața ei vreo lege. Dar nici nu-şi pierduse sora pe atunci. Rămase locului vreme îndelungată, rozîndu-şi unghiile, aşteptînd să descopere vreun motiv solid ca să nu-şi pună planul în aplicare.

Nu descoperi niciunul, iar amintirea lui Danjermond, care băgase cutia de chibrituri în buzunar şi apoi plecase de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume persista.

Se credea ivincibil. Îşi închipuia că putea scăpa chiar dacă omorîse mai multe femei. Dacă reuşea să scape, atunci nu exista dreptate pe lume. Nici o lege nu putea fi mai puternică decît acest adevăr.

„Tu crezi în rău, nu-i aşa, Laurel? Iar binele trebuie să triumfe în fața răului..."

– Da, domnule Danjermond, şopti Laurel. Trebuie.

Soarele tocmai apunea cînd Laurel reuşi în fine să se strecoare afară din casă. Dineul începuse la ora opt, dar Laurel ştia sigur că mîncarea avea să fie servită cel mai devreme la nouă şi nimeni nu avea să plece de la club înainte de zece şi jumătate.

Apoi, cine uzurpase rolul lui Vivian pentru seara aceea, avea să-l ia pe Dangermond şi elita grupului la băutură şi conversație.

După calculele ei, avea la dispoziție în jur de nouăzeci de minute ca să-i cerceteze casa şi apoi să plece de acolo în siguranță. Asta în cazul în care reuşea să scape de la Belle Riviere fără să fie prinsă.

Kenner pusese un ajutor de şerif să păzească proprietatea. Pe masivul Wilson care se plimba prin grădină ca un rottweiler.

Laurel se schimbă într-o pereche de blugi negri şi o bluză albastru-închis, apoi ieşi pe terasă ca să aştepte momentul oportun. În cele din urmă, mama Pearl îi veni în ajutor fără voie, convingîndu-l pe Wilson să vină la bucătărie pentru o cafea şi o prăjitură cu ciocolată.

Cu Wilson scos din circulație cîteva minute, coborî în

grădină şi se strecură pe poarta din spate. Simplu... exceptînd ochii care o urmăriseră cum străbătuse grădina şi fugise de la Belle Riviere.

29

Danjermond locuia într-o casă de cărămidă cu o arhitectură grațioasă, la trei uşi depărtare de Conroy Cooper. Deşi înainte făcuseră parte dintr-un mic cartier rezidențial, rîndul acela de case aveau două etaje şi erau foarte înguste. În afară de acea străduță, restul cartierului fusese dărîmat şi se ridicaseră alte construcții pe terenul liber.

Grădina din față era plină de stejari mici acoperiți de muşchi spaniol. Ramurile lor se uniseră şi formaseră un fel de coridor care ducea pînă la uşa masivă cu clanță elegantă de bronz. Singura lumină care se zărea în întuneric era felinarul elegant de la intrare.

Laurel scurtă drumul peste peluza lui Cooper şi se apropie de casa lui Danjermond prin spate, acolo unde proprietățile se terminau pe malul rîului. Zona era liniştită, populată mai ales de cupluri în vîrstă, ai căror copii crescuseră şi plecaseră din oraş. Se vedeau cîteva lumini la ferestre, dar nimeni nu mai era afară la ora aceea ca s-o vadă strecurîndu-se prin gaura din gardul viu care înconjura proprietatea lui Danjermond.

Ca şi la Belle Riviere, grădina din spate avea poteci de cărămizi, o fîntînă în centru şi puzderie de flori. Nu exista însă o terasă largă cu mese şi scaune, ci numai o singură bancă de fier, aşezată în mijlocul curții, drept în fața fîntînii.

Gîndul că Danjermond stătuse poate chiar acolo, pe bancă, punîndu-şi la punct planurile criminale o sperie de moarte. Însă nu avea de ales şi nu merita să piardă vremea cu tot felul de spaime. Chiar atunci auzi un fîşîit în frunzişul din spatele ei.

Se întoarse speriată, dar nu văzu nimic deosebit. Fusese probabil vreo pasăre. Deşi inima i se zbătea de teamă, o porni mai departe spre casă. Nu se mai vedea geană de lumină, cu excepţia stelelor de pe cer. Uşa din spate era încuiată. Fusese însă o vreme cînd locuitorii orăşelului nici n-ar fi visat măcar să încuie vreo uşă. Dar apoi crimele dăduseră buzna peste ei din marile oraşe. Iar după aceea venise şi Stephen Danjermond.

Muşcîndu-şi degetele, coborî scările, căutînd o altă cale de a intra în casă. În mod sigur şi uşa din faţă era încuiată, dar oricum n-ar fi riscat să intre pe acolo. Era posibil să existe o cheie de rezervă ascunsă pe undeva, dar n-avea timp să stea s-o caute. Ferestrele de la primul etaj erau prea sus, dar cele de la parter păreau accesibile.

Ca majoritatea caselor vechi din Louisiana, şi aceea fusese construită cu un parter care să poată fi folosit pe post de cămară şi subsol, cu zona locuibilă deasupra, suficient de sus pentru a evita distrugerile inevitabile apărute în timpul inundaţiilor. Laurel verifică fereastra din apropiere, dar descoperi că era bine încuiată şi înţepenită de bătrîneţe şi de vopsea străveche. Trecu de cealaltă parte a scărilor şi descoperi o altă uşă care dădea probabil direct în cămară.

Strînse degetele pe clanţă şi încercă s-o deschidă, dar mîna îi tot aluneca din cauza nervilor şi a transpiraţiei. Îşi şterse palma de pantaloni şi încercă din nou, de această dată reuşind să deschidă uşa. Prin deschizătură se vedea un spaţiu întunecat, plin de pînze de păianjen.

Laurel scoase lanterna din buzunar. Pentru că se aflau atît de aproape de rîu şi cămările erau de obicei pline cu mîncare, Laurel nu se îndoia că existau şi cîţiva şerpi care îşi făcuseră culcuşul pe acolo. Faimoasa scenă din Indiana Jones, *„În căutarea arcei pierdute"* îi veni deodată în minte, făcînd-o să se cutremure.

Tremurînd uşor de nervi şi spaimă, deschise larg uşa, oftă şi... o mînă îi astupă gura, venind din spate. Un braţ i se înfăşurase în jurul taliei, trăgînd-o aproape de un corp tare, solid, care era în mod indiscutabil masculin.

Cuprinsă de panică, Laurel începu să se zbată, căutînd să-şi lovească agresorul cu coatele şi picioarele. Auzi un geamăt înfundat atunci cînd îl lovi pe individ cu călcîiul în fluierul piciorului.

– La naiba, *'tite chatte*, stai potolită!

Laurel încetă să se mai zbată ca prin farmec. Jack. Se relaxă uşurată, iar el îşi slăbi strînsoarea. Venise Jack. O urmărise. Jack care o speriase de moarte.

Se răsuci în îmbrăţişarea lui şi îl pocni cît de tare putu cu lanterna peste braţ.

– Scîrbă ce eşti, şopti furioasă. M-ai speriat de moarte!

Jack sări înapoi ca să evite o a doua lovitură.

– Ce naiba cauţi aici? o întrebă nedumerit.

Laurel se strîmbă şi rosti la rîndul ei:

– Dar tu ce naiba cauţi aici?

– Te-am urmărit, admise el posac, supărat pe el însuşi că n-avusese stare. Dacă ar fi avut atîta minte cît o capră, atunci s-ar fi întors la masa lui de lucru. Dar aşa, cînd o văzuse plecînd de acasă, se luase după ea.

– De ce? îl întrebă Laurel nedumerită.

– Pentru că era clar că aveai de gînd să intri iar în necazuri.

– Şi ce-ţi pasă ţie? se înfurie Laurel. Chiar azi-dimineaţă te-ai uitat în ochii mei şi mi-ai spus în termeni fără echivoc că nu mă vrei în viaţa ta. Haide, Jack, hotărăşte-te. Mă vrei sau nu? Eşti alături de mine sau nu?

Jack strînse din dinţi şi se uită la cămara mare şi întunecată. O dorea. Dar nu asta fusese problema. Întrebarea era dacă o merita sau nu, dacă îndrăznea să-şi asume riscul de a afla. I se păruse mai simplu să nu încerce să afle răspunsul şi s-o lase pur şi simplu să plece din viaţa lui.

– Ce cauţi aici? o întrebă el din nou.

– Cred că ştiu cine a omorît-o pe sora mea. Strîngînd bine lanterna în mînă, oftă şi continuă: Stephen Danjermond.

Laurel îşi ţinu respiraţia, aşteptîndu-i reacţia şi rugîndu-se ca el s-o creadă, pentru că avea nevoie de sprijinul lui.

Jack oftă, îşi trecu degetele prin păr, mirat că încă nu căzuse în fund.

– Danjermond! murmură uimit. Dar e afurisitul de procuror districtual!

Laurel strînse din dinţi din cauza durerii.

– Ştiu ce este. Ştiu precis ce este.

Jack începu să înjure de mama focului.

– De ce? Ce te face să crezi că el e criminalul?

– Pentru că mi-a spus chiar el, răspunse ea, întorcîndu-i spatele pentru a-şi ascunde dezamăgirea. Nu am timp acum să stau să-ţi explic. Fie mă crezi, fie nu. Oricum ar fi, am de gînd să intru în casă în căutarea unei dovezi.

Jack îi privi umerii rigizi, atît de delicaţi, dar care duseseră poveri care ar fi putut zdrobi ale persoane. Se gîndi la povara care o copleşise. Atunci pierduse totul, cariera, credibilitatea, soţul, numai pentru că dorise să facă dreptate cu orice preţ. Şi va lupta şi acum, singură dacă era nevoie, pentru că era convinsă de ceea ce spunea.

Doamne, el nici nu-şi mai amintea dacă crezuse şi în altceva decît în satisfacerea propriilor lui nevoi. Ce naiba văzuse ea la el demn de iubit nu putea pricepe. Nu va fi niciodată demn de ea, dar nici nu va mai iubi vreodată vreo altă femeie aşa cum o iubea pe Laurel.

Laurel aştepta tăcută, refuzînd să se lase copleşită de durere şi tristeţe. Nu avea timp de aşa ceva deocamdată. După ce-l va prinde pe Danjermond, putea să jelească dragostea pierdută. Acum avea o treabă de făcut şi, dacă trebuia s-o facă singură, atunci asta era.

Îşi înghiţi nodul din gît şi făcu un pas spre uşă. Jack o prinse de umăr şi o reţinu.

– Hei, dă-mi afurisita aia de lanternă, scumpete. S-ar putea să fie şerpi pe aici.

Intrară în holul principal al casei pe o uşă laterală, aflată chiar sub scară. Laurel îşi scoase tenişii ca să nu lase nisip şi murdărie prin casă. Jack, care era în cizme, îşi şterse tălpile de blugi.

Casa era cufundată în întuneric. Mirosul de detergent şi tutun cu iz de cireşe stăruia în aer.

Un ceasornic vechi ticăia de zor în hol, bătînd jumătatea de oră. Nouă şi jumătate.

– Ce anume căutăm? se interesă Jack, punînd mîna pe umărul ei.

– Trofee, răspunse ea, cercetînd tot ce vedea în lumina slabă a lanternei. Ştim că ucigaşul păstrez bijuteriile ca suveniruri, pentru că mi-a trimis şi mie. Pun pariu că restul l-a păstrat pentru el, ca amintire.

– Iisuse!

Laurel lumină o sufragerie, dar continuă să meargă pe hol, pe lîngă un salon mic şi elegant, şi o baie. Din următoarea încăpere ieşi în fugă o pisică, mieunînd înfuriată şi alergînd spre scări. Laurel se opri o clipă, cît să-şi domolească bătăile inimii, apoi se îndreptă spre camera din care ieşise animalul.

Pereţii biroului erau acoperiţi de cărţi îmbrăcate în piele. Aroma de tutun costisitoar era mai pregnantă aici, amestecată cu cea de piele şi de cărţi vechi. În mijloc se vedea o masă de lucru din lemn de cireş, iar în spatele ei o comodă pe care se afla cel mai modern echipament stereo.

Laurel ocoli un fotoliu şi se apropie de masa de lucru ca s-o cerceteze mai bine. Se temea că aveau să fie nevoiţi să urce la etaj ca să găsească ceea ce căutau. Instinctele îi spuneau că un criminal ar fi păstrat astfel de suveniruri în vizuina sa intimă, adică în dormitor. Dar şi biroul era o alegere bună, ţinînd cont că Danjermond petrecea multă vreme acolo.

Strecurîndu-se în spatele mesei de lucru, lumină cutia de trabucuri, tava de corespondenţă, mapa de lucru. Lăsă mîna în jos şi încercă şertarele.

– La naiba, sînt încuiate.

Jack cerceta cărţile la lumina argintie a lunii, căutînd un titlu semnificativ. Mulţi oameni ascundeau diverse lucruri prin cărţi. După ce le găureau paginile, puneau acolo tot felul de comori. Presupunea că nu aveau timp să le cerceteze cu amănuntul, aşa că se apucase să caute un titlu semnificativ, însă nu vedea decît tomuri groase, juridice, clasici şi poezii.

– Dar unde e Danjermond? o întrebă pe Laurel, scoţînd o carte din raft.

Laurel încerca sertarele dulapului din colţul încăperii, fără a avea însă noroc.

– Este sărbătorit de notabilităţile oraşului, ca un om în care au toţi încredere şi ca o partidă excelentă pentru fiicele lor debutante.

Îşi verifică ceasul şi înjură. Trebuia să găsească ceva cît mai repede, înainte să fie prea tîrziu.

– Ce se întîmplă dacă găsim ceva? întrebă Jack în timp ce urcau la etaj. Pentru că nu putem spune că avem vreun mandat de percheziţie, îngeraşule. Nici un judecător din ţară nu va admite probe obţinute în mod ilegal.

– Nu am nevoie decît de o singură piesă, răspunse Laurel în timp ce treceau pe lîngă camera de oaspeţi şi dulapul cu lenjerie de pat. Doar o singură piesă incriminatoare cu care să-l pocnesc pe Kenner peste cap. Cred că la ora asta răscoleşte de zor casa ta. Danjermond încearcă să construiască un caz împotriva ta, Jack.

Jack rămase locului, încremenit de uimire. Crezuse că şeriful glumise, că nu avea nici un plan de acţiune.

– Chiar crede că poate să mă acuze de moartea lui Savannah? Şi a lui Annie?

– Şi de alte patru crime. Şi să nu îţi închipui că nu s-a gîndit deja cum s-o facă. Omul ăsta are o minte pentru care l-ar invidia orice geniu.

Iar ea avea de gînd să-l oprească, cugetă Jack, privind-o cum cerceta din privire un alt dormitor. Era gata să-şi rişte şi ceea ce-i mai rămăsese din reputaţie numai ca să-l protejeze.

– Bingo, murmură ea, deschizînd o altă uşă.

Patul arăta limpede că aceea era camera lui Danjermond. Era un pat mare, masculin, cu baldachin şi stîlpi de mahon, cu o cuvertură neagră, de catifea, întinsă pe deasupra. Partea din interior a baldachinului era ornamentată cu mătase albă. Jack întinse mîna, dădu mătasea deoparte şi descoperi o oglindă. Se uită mirat la ea, dar Laurel preferă să nu comenteze.

Era prea ocupată să-şi alunge gîndurile sinistre care-i asaltaseră mintea.

– Tê simți bine, scumpo? şopti Jack, prinzînd-o în brațe instinticv. Biata de ea, se făcuse albă ca varul şi de-abia se mai ținea pe picioare. O sărută uşor pe tîmplă. Haide. Aruncăm o privire pe aici şi pe urmă ne cărăbănim.

Laurel reuşi să încuviințeze din cap. Ar fi vrut să se întoarcă spre el şi să i se agațe de gît, dar nu aveau timp de aşa ceva. Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, Jack o strînse de umăr şi apoi o împinse uşor.

Asemenea tuturor celorlalte camere pe care le văzuseră, şi aceasta era imaculată, impecabil decorată şi foarte rece, lipsită de viață, de parcă acolo nu ar fi locuit nimeni. Nu exista nici un lucru care să nu fie la locul lui. Fiecare piesă de mobilier părea să valoreze o avere. Însă nimic de acolo nu arăta că avea vreun fel de valoare sentimentală. Nu existau fotografii de familie, nici amintiri din tinerețe.

O mică bibliotecă instalată alături de fereastră păstra în rafturile sale o altă colecție de cărți vechi, ediții *priceps* de literatură erotică care datau din timpul Renaşterii europene. Dar nu se vedea nimic altceva, bijuterii, arme sau fotografii.

Laurel era dezamăgită. Ar fi trebuit să-şi dea seama că Danjermond nu intenționa să-i uşureze sarcina. Nu mai avea nici o speranță. Dacă dovezile de care avea nevoie nu erau acolo, atunci la fel de bine ar fi putut să scotocească toată mlaştina în căutarea lor.

Odată cu dezamăgirea apăru şi îndoiala. Dacă se înşelase? Dacă ucigaşul era de fapt Baldwin sau Leonce? Ori Cooper. Sau cine ştie ce străin.

Nu. Închise şi ultimul sertar al comodei şi începu să-şi frece tîmplele. Nu se înşelase. Cum nu se înşelase asupra cazului din Comitatul Scott, tot aşa nu se înşelase nici acum. Stephen Danjermond era un ucigaş. O ştia, o simțea, întotdeauna îi dăduse fiori de repulsie. Era un ucigaş care credea c-o să scape nepedepsit.

Dacă nu găsea o cale să-l incrimineze, atunci trebuia să găsească o alta. Însă cu cît îi trebuia mai mult timp, cu

atît aveau să moară mai multe femei, iar Danjermond avea să dispună de mai multă vreme ca să construiască un caz solid contra lui Jack. În plus, avea să-şi continue jocul cu ea, distrugîndu-i şi puţina credibilitate rămasă sau credinţa că exista o altă lege mai presus de cea a supravieţuirii celui mai puternic.

– Hai să mergem, rosti ea, prinzîndu-l pe Jack de curea şi trăgîndu-l de lîngă mica bibliotecă. Mă îndoiesc c-o să se întoarcă de la dineu înainte să se scurgă cel puţin o oră, dar mai bine să nu riscăm.

– Stai.

Lui Jack îi atrăsese atenţia un trio de cărţi legate în piele roşie care se aflau laolaltă în stînga, pe penultimul raft de sus. *„Le Petite Mort"*, volumele unu, doi şi trei. *„Mica moarte"* Ochii lui trecuseră peste ele înainte să-şi dea seama că era vorba tot de literatură erotică.

Erotismul, mica moarte, cu alte cuvinte orgasmul. Titlul nu i se păruse deosebit, dar, atunci cînd trecuse raza lanternei peste legăturile volumelor, instinctul îl avertizase să se oprească.

Încet, împinse geamul bilioteciі într-o parte. Cele trei volume ieşiră din raft ca unul. „Cărţile" se deschiseră şi dezvăluiră dovezile pe care le căuta Laurel, nu literatură erotică.

Laurel avea gîtul strîns de emoţie în timp ce examina conţinutul. O mulţime de cercei şi coliere, medalioane, lănţişoare. Şi nu numai şase, ci mult mai multe.

Cu ochii plini de lacrimi, scoase din buzunar o pensetă cu care apucă un cercel de aur. Un cerc mare de aur prins de un cerc mai mic din fire de aur împletite cu migală.

– Ăsta este... Se opri cînd îşi dădu seama că vorbise la timpul prezent. Îşi înghiţi nodul din gît şi continuă: Ăsta a fost al lui Savannah. Şi-a comandat perechea asta de cercei de la New Orleans. A fost cadoul pe care şi l-a făcut singură de ziua ei. Îl purta pe celălalt atunci cînd au găsit-o.

Jack păstră tăcerea, în timp ce Laurel examina cercelul. Nu existau cuvinte potrivite pentru a alina durerea pe care o percepuse în glasul ei. Încet, închise cutia formată

de cele trei coperte de cărți și apoi le așează la loc în bibliotecă. Laurel continua să privească cercelul. Jack o cuprinse în brațe.

– L-ai prins, scumpete, îi șopti. Mai mult de atît n-ai ce să mai faci.

– Aș vrea să cred că așa este, răspunse ea, punînd cercelul într-o pungă pentru probe.

Aruncară o ultimă privire prin cameră, ca să se asigure că nu rămăseseră semne ale trecerii lor pe acolo, după care Laurel deschise drumul spre hol, luminînd podeaua în fața lor, pînă cînd prinse în raza de lumină o pereche de pantofi negri, de seară.

Instinctul îi spunea lui Laurel s-o rupă la fugă, dar nu avea unde. Danjermond stătea între ei și scară. În spatele ei, Jack se puse pe înjurat.

Încet, Laurel ridică raza lanternei în sus, peste costumul lui de seară, oprindu-se asupra pistolului de nouă milimetri cu surdină în vîrful țevii. Laurel observă că în cealaltă mînă ținea tenișii ei.

– Cred că ăștia sînt ai tăi, Laurel, îi zise pe același ton calm și liniștit dintotdeauna. Ce amabil din partea ta că i-ai scos.

– Ce s-a întîmplat cu dineul organizat de Liga Femeilor? îl întrebă la fel de calmă, deși nu știa de unde găsise atîta putere. Inima i se zbătea nebunește în piept și sîngele îi pulsa în urechi, și cu toate astea îl întrebase de dineu de parcă s-ar fi aflat în circumstanțe obișnuite.

Danjermond se încruntă din cauza luminii.

– Ținînd cont de tragediile recente, mi s-a părut nepotrivit să las festivitatea să-și urmeze cursul firesc.

– Ce gest lipsit de egoism.

Danjermond zîmbi încîntat.

– Pot să fiu extrem de generos atunci cînd am chef.

– Și ai avut chef și atunci cînd a fost vorba de sora mea? întrebă Laurel cu amărăciune, cu glas tremurător din cauza furiei, agitînd fără voie punga în care pusese cercelul lui Savannah.

El dădu din cap cu reproș, privind la dovadă.

– Zău aşa, Laurel, răspunse el înfuriat, doar nu te aştepţi să-ţi răspund, nu?

– Ai putea, interveni Jack, ieşind din spatele lui Laurel. Făcu cîţiva paşi spre stînga lui Danjermond, forţîndu-l să-şi împartă atenţia între ei. Pentru că acum ne vei omorî, nu?

Danjermond se gîndi o clipă la întrebare şi decise să fie mărinimos şi să le ofere un răspuns.

– *C'est vrai,* Jack, aşa cum ai spune-o chiar tu. Nu este tocmai aşa cum mi-am făcut eu planurile, dar uneori trebuie iniţiate unele schimbări.

– Sincerele mele regrete pentru inconvenient, rosti Jack tărăgănat, micşcîndu-se un pic mai departe, forţîndu-l pe Danjermond să-şi abată atenţia asupra lui. Ţeava pistolului era acum îndreptată drept spre pieptul lui.

– Eşti destul de aproape, Jack. Nu încerca să te mai fofilezi pînă la mine.

– De ce? întrebă Jack insolent. Pentru că altfel mă împuşti? Oricum o să tragi. Iar moartea e moarte.

– Nu, nu, *mon ami,* rosti Danjermond cu satisfacţie. Există o mare diferenţă între moartea instantanee şi moartea chinuită. Cooperarea ta ar putea s-o scutească pe *miz* Chandler de multe neplăceri.

Jack îşi cîntări şansele şi-şi dădu seama că nu erau tocmai grozave. Danjermond în mod clar avea de gînd să-i omoare.

Dar numai bunul Dumnezeu ştia cu ce torturi avea de gînd să-i chinuie. Omorîse cel puţin şase femei, brutal, oribil. Jack încetase de multă vreme să-i mai pese de ceea ce se întîmpla cu el, dar gîndul că aşa ceva i se putea întîmpla lui Laurel era intolerabil. Nu putea sta acolo neajutorat, lăsînd să se petreacă aşa ceva. Al naibii să fie dacă avea de gînd să facă jocul unui nebun.

Fără să-şi dezlipească privirea de la Danjermond, prinse braţul lui Laurel şi-l orbi pe acesta cu raza lanternei, în acelaşi timp răsucindu-şi corpul ca s-o acopere pe Laurel şi ca s-o împingă mai departe.

Danjermond înjură şi ridică braţul ca să-şi apere ochii, apăsînd fără voie pe trăgaci şi nimerind în plin o vază

mare cu flori. Vaza de porțelan fin se făcu bucăți şi apa se reversă pe jos, odată cu florile cu tulpini lungi.

Împinsă de greutatea lui Jack, Laurel se împletici într-o parte şi apoi căzu în genunchi. Lanterna îi scăpă din mînă şi se rostogoli spre perete. Încercă să se întindă după ea, dar Jack era chiar în fața ei, iar Danjermond puțin mai departe şi era clar că lupta dintre ei nu se încheiase încă.

Cu capul lăsat în jos, Jack atacă, lovindu-l pe Danjermond cu umărul în piept. Amîndoi aterizară pe podeaua de lemn, la numai cîțiva centimetri de capul scărilor, luptîndu-se pentru controlul asupra pistolului. Jack prinse brațul lui Danjermond şi-l izbi cu forță de podea, dar înainte de a-l face să dea drumul la pistol, un junghi oribil se făcu simțit în partea dreaptă, secîndu-l de putere.

Urlînd de furie şi de durere, se răsuci ca să descopere sursa acelei dureri orbitoare. Un ciob mare de porțelan alb îi ieşea dintre coaste, iar mîna lui Danjermond era crispată în jurul lui, de parcă ar fi fost mînerul unui cuțit, deşi sîngele îi picura dintre degete. Atunci cînd Jack dădu să-şi scoată cuțitul improvizat dintre coaste, Danjermond ridică pistolul şi-l pocni cu patul în tîmplă.

Într-o clipită, situația se schimbă dramatic. Jack se străduia să nu-şi piardă cunoştința, dar lumea din jur se clătina în mod periculos.

Deodată începură să se rostogolească, prin apă, peste cioburi, străduindu-se să ignore durerea.

Jack reuşi să-l prindă pe Danjermond de gît, drept pentru care începu să strîngă, dar procurorul era deasupra lui şi se putea retrage. Apoi Danjermond ridică iar pistolul. Lui Jack i se păru că Laurel urla, dar nu era sigur decît de sunetul scos de glonțul care se înfipsese în podea la cîțiva milimetri de capul lui.

Renunță să-l mai strîngă pe nebun de gît şi-şi îndreptă iar atenția asupra mîinii în care ținea arma. Jack se ridică, sperînd să schimbe poziția. Durerea îi împiedica mişcările. Încercă s-o blocheze şi îl trînti pe Danjermond cu spatele de balustrada delicată.

Din cauza impactului, acesta scăpă arma din mînă.

Pistolul alunecă pe podeaua lustruită, oprindu-se chiar la marginea scărilor.

Laurel se feri din calea lor, dorind să-l ajute cu ceva pe Jack, dar arma se afla tocmai în cealaltă parte a holului, iar lanterna nu se mai vedea din cauza corpurilor lor înlănțuite. Privi în jur după ceva, orice obiect pe care l-ar fi putut folosi ca armă, dar nu găsi nimic.

Fă ceva, fă ceva, îşi spunea întruna. Se întoarse şi dădu fuga înapoi în dormitorul lui Danjermond. Trebuia să găsească o armă, ceva cu care să-l lovească sau să-l înjunghie.

Jack trînti o stîngă în mutra lui Danjermond, apoi se aruncă înainte, spre pistol. Atinse surdina cu vîrfurile degetelor, dar acesta alunecă prin băltoaca de apă. Concentrat, se întinse din nou după el, apoi strînse cu nădejde patul cauciucat.

În acelaşi timp Danjermond găsi lanterna. Atunci cînd Jack se ridică şi dădu să se răsucească cu pistolul în mînă, Danjermond, încă în genunchi, roti lanterna ca pe o bîtă.

Lanterna îl lovi pe Jack într-o parte a capului cu un pocnet sec. În acel moment totul se întunecă. Pistolul îi scăpă din mînă şi se descărcă în timp ce cădea pe scări.

Jack încercă să se ridice, să blocheze durerea, dar creierul refuza să trimită semnalele necesare spre muşchii săi. Următoarea lovitură îl scoase cu totul din circulație.

Laurel ieşi în fugă din dormitor, înarmată cu o veioză, gata s-o folosească ca pe o bîtă pe scăfîrlia lui Danjermond. Însă el îi prinse brațul chiar în clipa în care ieşi în hol şi privirea ei căzu asupra trupului inert al lui Jack.

– Jack! urlă Laurel, văzîndu-l întins în capătul scărilor, cu fața plină de sînge. În clipa aceea se gîndi că murise şi că rămăsese singură cu un criminal.

Încercă să se ducă spre el, dar Danjermond o opri.

– Fii cu băgare de seamă, Laurel, îi zise gîfîind. Mirosea a transpirație, a colonie scumpă şi a sînge proaspăt. Laurel nu putea spera decît că era sîngele lui. Nu cred că vrei să-ți tai picioarele în cioburi, adăugă el.

– Eşti nebun, îi strigă înfuriată, întorcîndu-se să-i privească chipul schimonosit.

– Ba nu, îi răspunse el, zîmbind cu calm. Nu sînt.

30

– În general îmi displac compromisurile, rosti Danjermond în timp ce-l lega pe Jack de mîini şi de picioare. Dar uneori e nevoie de puţină flexibilitate, mai ales în astfel cazuri neprevăzute.

Laurel era aşezată pe un fotoliu elegant, cu braţele legate în spate, de spătar, cu fîşii de mătase albă. Gleznele îi fuseseră bine legate de picioarele fotoliului. Ar fi vrut să ţipe, dar nu putea din cauza căluşului gros care o sufoca.

Îl privea pe Danjermond îngrozită, avînd sentimentul că scena la care asista nu era reală, ci doar un coşmar. Nu ştia dacă era mai bine să se lase pradă letargiei, zicîndu-şi că totul era numai un vis, sau să-şi păstreze cumpătul, analizînd grozăvia situaţiei.

Danjermond ridică fruntea spre ea, de parcă s-ar fi aşteptat la un răspuns. După ce-l scosese pe Jack din circulaţie şi o legase pe ea, se dusese să se schimbe şi să-şi panseze mîna tăiată. Acum era îmbrăcat în pantaloni negri, cizme şi cămaşă largă, de un negru mat, o costumaţie care-l făcea să semene cu un vrăjitor modern.

Întinsese o pătură pe jos ca să nu se păteze covorul oriental din hol şi verifica atent legăturile prizonierului inconştient, ca să se asigure dacă erau destul se strînse ca să ţină, dar nu prea strînse încît să-i lase semne pe sub feşele pe care le folosise ca măsură de precauţie. Numai victimele strangulatorului din Golf aveau urme pe încheieturile mîinilor, nu şi acesta.

Laurel privea spre Jack.

Nu era sigură dacă mai respira sau nu. Era inconştient de mai bine de jumătate de oră. Nemişcat. Sîngele îi năclăise părul şi obrazul, dar nu era sigură dacă acum mai sîngera sau nu. Ştia însă că morţii nu mai sîngereau. Se uită cu atenţie la pieptul lui, dorindu-şi să-l vadă mişcîndu-se.

– Aş fi preferat să-l aduc la judecată, continuă Danjermond. Se ridică cu graţie şi luă paharul cu vin de pe măsuţa din hol, sorbind tacticos, savurînd aroma. Asta a fost intenţia mea de la bun început. Un criminal care făcea ravagii în Acadiana, fără ca să-l poată cineva opri, pînă cînd a lăsat un cadavru sau două şi în parohia Partout, unde i s-a înfundat. De asta am şi lăsat cadavrele la vedere, ca să fie uşor de găsit. Pentru că, desigur, există multe modalităţi de a face un cadavru să dispară fără urmă. Un om poate scăpa de acuzaţia de crimă de nenumărate ori dacă este inteligent, atent si-şi păstrează calmul.

Sorbi şi restul vinului rămas în pahar. Ceasul cel vechi bătu ora. Era unsprezece. Jack nu mişca. Cu un oftat, Danjermond îl ridică într-o roabă mare. Fără să privească măcar o clipă spre Laurel, împinse roaba pe hol spre bucătărie. Laurel îl auzi deschizînd şi închizînd uşa de la bucătărie.

Doamne, Jack, te rog, nu muri. Te rog, revino-ţi. Nu vreau să mor singură.

Singură. Ca Savannah, şi Annie, şi toate celelalte femei, numai Dumnezeu ştia cît de multe. Lăsase şase cadavre la vedere pentru că aşa plănuise. Era însă posibil să fi omorît mai mult de o duzină de femei, toate dispărute fără urmă în mlaştină.

Începu să simtă frica. Ochii i se umplură de lacrimi. Ar fi dat orice să simtă confortul braţelor lui Jack.

Jack nu te mai poate salva de data asta, îşi zise singură. Fusese eroul ei, bărbatul care susţinea că nu era eroul nimănui. Îl iubea.

Nu va mai avea ocazia să-l convingă să-i accepte dragostea sau pe el însuşi.

Auzi uşa de la bucătărie deschizîndu-se şi închizîndu-se la loc. Apoi auzi paşii de pe hol. Muşcă cu furie căluşul şi se strădui să-şi alunge lacrimile. Nu-i arăta că ţi-e frică, se îmbărbătă singură. Se hrăneşte cu frica celorlalţi. Asta îi dă sentimentul puterii.

– Gata, Laurel, îi zise Danjermond, înghenunchiind în faţa ei ca să-i dezlege picioarele. Acum o să mergem la o plimbare. Spre mica mea cabană din mlaştină.

Laurel ştia că o asemenea acţiune era inutilă şi periculoasă, dar nu se putu abţine şi-l pocni cît putu de tare cu piciorul gol chiar sub pîntec, trîntindu-l. Observă apoi cu plăcere cum Danjermond, alb la faţă, de-abia putea respira.

Tuşind, Danjermond se ridică, cu mîna aşezată protector peste testiculele îndurerate. Se sprijini peste măsuţa din hol şi-i aruncă o privire încărcată de ură.

– O să te fac să plăteşti pentru asta, Laurel, rosti întretăiat.

Laurel îl privi drept în ochi. Nu-i arăta că ţi-e frică, îşi spuse. Nu-l lăsa să aibă sentimentul puterii.

– Căţea mică şi sfidătoare, rosti el cu ciudă, îndreptîndu-se de mijloc. Exact ca sora ta, îi zise zîmbind. Chiar pînă la final. M-a sfidat tot timpul. M-a provocat. Cred că i-a plăcut să fie torturată. Exista o anume... exuberanţă în urletele ei. Unde mai pui că a rîs, continuă el pe un ton mai blînd. Rîdea atunci cînd am scos cuţitul şi i-am tăiat sînii.

Se apropie de ea şi-i prinse un sîn în căuşul palmei, cîntărindu-l, savurîndu-i forma şi căldura. Îi prinse sfîrcul între două degete şi, privind-o în ochi, începu să-l strîngă, pînă cînd Laurel gemu de durere.

– La final era complet nebună, şopti el mai departe.

Laurel se cutremură cuprinsă de silă. Se aşteptase s-o lovească fizic, nu din punct de vedere psihologic, spunîndu-i toate detaliile morţii surorii ei. Ar fi preferat s-o fi bătut-o. Iar el ştia.

– Culmea e că voia să facem amor, îi zise el mai departe, dezlegîndu-i mîinile. Chiar şi atunci cînd ştia că o

s-o omor, tot a avut orgasm. Atunci cînd i-am prins eşarfa de gît şi am început să strîng, a avut cel mai puternic orgasm posibil. Zîmbi încîntat. Doar se spune că moartea este cel mai bun afrodisiac. Poate că o să simţi şi tu acelaşi gen de extaz, Laurel. Ea tremura fără să se poată controla cînd el o ridică de pe fotoliu şi începu să-i lege mîinile la spate. Gîndurile ei se întorseseră spre Savannah şi la acea perioadă a vieţii lor, de dinainte să fi apărut Ross. Nu mai ştia pe care din cei doi bărbaţi ura mai mult. Dar n-avea rost să-şi irosească energia gîndindu-se la trecut, cînd prezentul era mult mai important. Primejdia în care se afla era mortală.

Danjermond o conduse afară din casă pe uşa din spate, spre garaj. Nu o îndreptă spre Jaguar, care bătea la ochi, ci spre un Chevy Blazer vechi. O împinse pe locul pasagerului şi trînti portiera.

În timp ce el ocolea maşina, Laurel se răsuci şi văzu corpul inert al lui Jack pe bancheta din spate. Zăcea nemişcat, acoperit de o pătură de la bărbie pînă la călcîie.

Cîteva minute după aceea, ieşiseră deja din oraş fără să fi fost văzuţi de cineva. După ce se îndepărtară cîteva mile de orice aşezare şi erau singuri pe şoseaua care mărginea rîul, Danjermond opri maşina şi-i scoase căluşul.

Laurel scuipă cîrpa din gură şi se încruntă la el pe întuneric.

– Nu o să scapi de data asta, murmură răguşită din cauza gurii uscate.

Danjermond o privi amuzat şi porni iar la drum.

– Ce replică banală, Laurel. Şi ridicolă pe deasupra. Sigur că o să scap. Am tot scăpat încă de la vîrsta de nouăsprezece ani.

Chicoti cînd o auzi suspinînd îngrozită, ca un adult indulgent, amuzat de naivitatea unui copil.

– Eram încă student, începu el, aplecîndu-se să bage o casetă în casetofon. Din difuzoarele mici se auzi Mozart, senin şi plăcut. Desigur, am fost un student eminent, cu un viitor măreţ înaintea mea. Dar aveam un apetit sexual mai deosebit, care cerea foarte multă discreţie.

Tata m-a introdus în plăcerile laturii întunecate a sexului, în mod indirect, desigur. Cînd erm puştan, l-am urmărit la un moment dat cînd se ducea în vizită la amanta lui şi i-am privit pe amîndoi prin geam, fascinat şi excitat de jocurile pe care le iniţiau. L-am urmărit de multe ori după aceea, dar el a aflat. După ce am împlinit paisprezece ani, mi-a permis să merg şi eu în vizită la ea. Ca să fiu iniţiat aşa cum se cuvine.

Am învăţat devreme care sînt privilegiile bogăţiei şi înţelepciunea discreţiei. Aşa am înţeles că nu era cazul să-mi satifac poftele cu vreo colegă sau altă fată de aceeaşi condiţie cu mine. Curvele ştiu mult mai bine cum să mulţumească un bărbat şi în plus te poţi debarasa uşor de ele. La un moment dat m-am lăsat dus de val cu una dintre ele. Am strangulat-o chiar în timpul unui act sexual plin de pasiune.

Nimeni nu m-a suspectat vreodată. Şi de ce să cadă vreo bănuială asupra mea? Doar eram fiul frumos şi talentat al unei familii proeminente, iar ea nu era altceva decît o altă tîrfă care căzuse victimă riscurilor inerente meseriei ei.

Laurel asculta şocată şi îngreţoşată glasul lui lipsit de inflexiuni sentimentale. Nu avea nici cel mai mic regret, nici o remuşcare, îi lipsea complet conştiinţa. Era lipsit de emoţii şi de suflet, aşa cum spusese singur în ziua aceea la Beauvoir. N-avea rost să încerce să facă apel la umanitatea şi bunătatea lui, pentru că nu fusese înzestrat de la natură cu aşa ceva.

Singura lor scăpare rămînea evadarea, iar speranţa era aşa de firavă, încît părea aproape inexistentă. Nu-l putea părăsi pe Jack, nu-l putea lua cu ea chiar dacă ar fi reuşit ca prin minune să scape. Şi ce şanse avea în sălbăticie, cînd era desculţă şi mîinile îi erau legate la spate? Nici una. Dacă nu o omora Danjermond, aunci avea s-o ucidă altceva.

Ieşiră de pe şosea, intrînd pe un drum de ţară care ducea chiar spre inima mlaştinii. Ramurile dese izbeau întruna parbrizul maşinii în timp ce avansa ca melcul pe potecă. Laurel se simţea aruncată cu capul înainte într-un

coşmar fără noimă, înghesuită într-o maşină, împrejmuită de copaci, cu muzică de Mozart în fundal şi un criminal care-i spunea povestea vieţii lui.

Încercă să reţină toate cotiturile, să calculeze cît de departe merseseră, dar totul părea distorsionat, timpul, distanţele, realitatea. Braţele o dureau din cauza poziţiei incomode în care fuseseră legate, iar umerii o săgetau mereu.

Aruncă o privire pe bancheta din spate, la Jack, şi inima îi sări din piept cînd observă că avea ochiul stîng deschis. Aşadar, trăia. Deşi nu era prea mult, cel puţin avea ceva de care să se agaţe.

– M-ai luat prin surprindere, Laurel, îi zise Danjermond deodată. Nu te-am crezut în stare să-mi spargi casa. Chiar şi după ce l-ai minţit pe Kenner. Credeam că respecţi prea mult legile ca să faci aşa ceva.

– Nu dau doi bani pe legi, se oţărî ea. Eu cred în justiţie. Şi încerc s-o obţin pe ce cale pot.

Danjermon zîmbi mulţumit, întorcîndu-şi privirea la poteca care mergea paralel cu rîul.

– Am avut dreptate. Eşti mult mai puternică decît credeai, Laurel. Mare păcat că te-am prins exact cu dovada care mă incrimina. Mi-ar fi plăcut un joc mai lung.

Ar fi făcut-o să treacă iar prin chinurile iadului, acuzaţiile care ar fi părut absurde, neîncrederea oamenilor, disperarea ei, numai ca să se amuze. Laurel ar fi vrut să-l blesteme pentru că se juca de-a viaţa şi de-a moartea. Ar fi vrut să-l condamne pentru că se juca cu sistemul pe care jurase să-l apere şi să-l respecte, dar nu avea nici o noimă.

El credea că se afla deasupra unor astfel de nimicuri, legile sau regulile societăţii. Păcălise pe toată lumea şi scăpase basma curată de prea multe ori.

– Ce o să faci cu noi? îl întrebă ea, ajungînd la concluzia că era mai bine să afle decît să-şi imagineze tot felul de grozăvii.

– O să-l conduc pe şerif la locul în care a avut loc o crimă urmată de sinucidere, despre care am aflat în urma unui pont anonim. Bietul Jack, a înnebunit de tot în cele

din urmă. N-a suportat ceea ce ți-a făcut. A luat un pistol şi s-a împuşcat singur în cap.

Ascunzînd astfel rana de la cap pe care i-o făcuse Danjermond. Iar ea avea să moară exact ca şi celelalte femei, legîndu-l definitiv pe Jack de seria de crime. Danjermond avea să se ocupe de fiecare detaliu. Nimeni nu va bănui ceva.

– Nu e la fel de spectaculos ca un proces, murmură ea.

– Nu. Şi chiar îmi pare rău. Cu toate astea, voi avea parte de destulă publicitate regională şi națională, pentru că, fiind procurorul districtual, voi fi purtătorul de cuvînt al parohiei.

– Normal.

– N-are nici un rost să te mai superi, Laurel, îi răspunse el, intrînd cu maşina într-un fel de cabană acoperită de vegetație. Opri motorul şi se întoarse cu fața spre ea. Nu ai fi cîştigat. N-ai fi putut să mă opreşti.

Laurel nu mai spuse nimic. Se mulțumi să-l privească în lumina slabă din maşină, amintindu-şi exact cum arătase atunci cînd o privise la masa de prînz pe care o luaseră la Beauvoir. *„Crezi în rău, nu-i aşa, Laurel?"*

Da, credea în rău şi în clipa aceea privea la întruchiparea lui.

Danjermond îl scoase mai întîi pe Jack din camionetă, ducîndu-l undeva în afara cabanei. Laurel se încordă încercînd să-şi dezlege mîinile, căutînd cu privirea o armă, ceva cu care să se poată apăra la nevoie, deşi ştia că era inutil.

Danjermond se întoarse imediat după ea, conducînd-o apoi spre malul noroios, spre o şalupă veche care sălta printre trestii.

Împinsă de el, urcă la bordul ei şi se aşeză pe bancheta neagră şi jerpelită, avîndu-l pe Jack întins chiar în spatele ei. Laurel se lăsă puțin pe spate şi-i pipăi cizmele. Degetele îi atinseră nodul frînghiei cu care fusese legat.

Danjermond era atent la motor. Îl văzu cum îl porni, îndepărtînd şalupa de mal.

Apa întunecată lucea precum sticla sub razele anemice de lună. Undeva, în depărtare, se auzi bubuitul tunetului. Vine furtuna, îşi zise Laurel automat, în timp ce se chinuia să desfacă nodul.

Furtună, cugetă Jack ameţit. Sau bubuiala aceea se auzea numai în capul lui? Oricum, îl simţea cît o baniţă, iar durerea era aproape insuportabilă. Se forţă să deschidă ochii, cu un efort monumental şi încercă să vadă unde era. Pe o ambarcaţiune. Auzea nedesluşit geamătul unui motor şi clipocitul apei. Putea simţi mirosul vegetaţiei intrate în putrefacţie, specific mlaştinii.

Luptînd contra durerii şi a dorinţei de a urla în gura mare, mişcă cu greutate capul un centimetru şi încercă să vadă cine era lîngă el. Femei. Două. Ba nu, una. Silueta acesteia era neclară şi părea să se tot multiplice, să se strîngă şi apoi să se dividă. Încercarea de a-şi limpezi vederea îl secătui de puteri şi, fără voie, lunecă în inconştienţă.

– Consider că mlaştina este un loc fascinant, tu nu, Laurel?

Laurel. Jack luptă să-şi recapete luciditatea, încordarea ameţindu-l. *Laurel*. Pericol. Danjermond. Începu să-şi reamintească lupta dintre ei pe bucăţele, deşi durerea de cap era cruntă. Danjermond îl pocnise. În cel mai bun caz, avea un cucui cît toate zilele. În cel mai rău caz, trupul lui lupta chiar pentru supravieţuire. Se strădui să-şi flexeze încet degetele. Se mişcau sau aşa credea.

Se gîndi să se odihnească puţin, drept pentru care ascultă conversaţia pe bucăţele, ca o transmisie radio defectuoasă.

– o lume perfectă din multe puncte de vedere, tocmai spunea Danjermond, cu glasul îndepărtat de parcă ar fi venit de undeva, dintr-un tunel.

– ... pentru prădători... omoruri lipsite de sens...

– fiorul vînătorii...

– ... nemernic sadic ce eşti...

Jack zîmbi cînd auzi ultima replică. *Laurel*. Era gata să înfrunte un tigru şi să-l scuipe în ochi înainte ca acesta s-o

halească pe post de cină. Curajul ei nu înceta să-l uimească. Nu avea să dea înapoi în fața lui Danjermond. Dar Danjermond avea s-o omoare oricum.

În timp ce eu zac aici și las să se întîmple una ca asta.

Chipul lui Blackie îi apăru înaintea ochilor, batjocuritor. *„Nu ești bun de nimic, T-Jack. Așa ai fost și așa o să rămîi."*

Ambarcațiunea părea să se rotească pe sub el, ceea ce-i provocă greața. Avînd experiență cu mahmureala, luptă contra senzațiilor, deschise ochii și își fixă privirea pe spatele lui Laurel. Ciocanele din capul lui îi loveau craniul întruna. Adunîndu-și puterile, făcu un efort imens ca să se ridice, dar în clipa aceea motorul se opri și șalupa se lovi ușor de doc. Dezechilibrat, Jack căzu la loc, gemînd ușor atunci cînd se lovi cu capul de banchetă.

Laurel luptă cu imboldul de a se întoarse spre el. Auzise foarte clar geamătul înfundat. Dar era mai bine să nu reacționeze. Dacă Jack începuse să-și revină, nu voia ca Danjermond să știe. Aveau nevoie de orice avantaj, oricît de mic ar fi fost acesta. Gemu la rîndul ei, dînd din cap, prefăcîndu-se că-i înțepenise gîtul. Danjermond o privi suspicios în timp ce lega șalupa de doc.

Furtuna se afla chiar deasupra lor. Cerul era brăzdat de fulgere, iar tunetele formau o adevărată canonadă. Începură să cadă și primii stropi de ploaie. Danjermond o prinse de braț și o forță să urce pe docul putrezit. Deși lemnul gemea în semn de protest, le susținu greutatea pînă cînd ajunseră pe mal și o porniră apoi spre cabana mică ce se zărea cîțiva metri mai departe.

De acum ploua cu găleata. În cîteva clipe erau amîndoi uzi leoarcă. Laurel își lăsă capul în jos, ca să-și ferească ochii. Danjermond o forță să urce scările, după care începu să descuie lacătul de la ușă.

În cabană era întuneric beznă și se simțea foarte pregnant mirosul de sînge. Sînge de om. Sîngele surorii ei. Laurel închise strîns ochii, cuprinsă de frică. Cu tot zgomotul ploii, îl auzea pe Danjermond cum se foia în apropiere, aprinzînd un chibrit.

– Nu-i cine ştie ce, dar e uscat, îi zise el, jucînd rolul gazdei modeste. Îi simți amuzamentul din glas, atunci cînd o cuprinse cu mîna de bărbie. Haide, Laurel, doar nu eşti genul de om care se ascunde. Deschide ochii şi înfruntă-ți destinul.

Danjermond aprinsese mai mult de o duzină de lumînări, ale căror flăcări pîlpîitoare scoteau la iveală interiorul încăperii. La stînga ei era o mică măsuță de toaletă, a cărei suprafață era plină de lumînări.

În fața ei era un scaun cu spătar drept. În spatele lui erau două stative mici, de-o parte şi de alta a patului, de asemenea acoperite de lumînări.

Laurel văzuse toate astea în treacăt, înainte ca privirea ei să se fixeze asupra patului.

Era de fier. Negru. Frumos prelucrat, cu căpătîi curbat grațios şi picioare scunde, meşteşugit răsucite. Era frumos. Sinistru. De căpătîi atîrnau două eşarfe de mătase. Salteaua era acoperită de un cearceaf alb, de satin, dar pe dedesubt se întrevedeau pete mari, întunecate. Pete de sînge. Savannah zăcuse în patul acela şi sîngerase de moarte. Şi Annie. Şi alte femei al căror nume nici nu le ştia. Urletele lor îi umpleau mintea, ca nişte fantome. Se simți cuprinsă de panică.

Tunetele răsunau aproape. Fulgerele nu mai conteneau. Ploaia continua să cadă cu furie.

În jurul cabanei se întindeau mile întregi de ținut sălbatic. Nu avea cine să-i sară în ajutor. Nimeni nu-i putea auzi urletele. Acolo nu exista milă. Nici dreptate. Se gîndi la Jack şi la ce ar fi putut avea împreună dacă soarta lor ar fi fost alta. Se întrebă dacă le stătuse în putere să schimbe situația.

Apoi Danjermond o prinse de braț ca s-o conducă spre pat.

Ploaia îl lovea cu furie, înăbuşindu-l. Tuşi, atunci cînd apa adunată pe banchetă îi năvăli în gură.

Stragulatorul.

Cuvîntul acesta îl ajută să se dezmeticească. Încercă

să ridice capul şi gemu de durere. Laurel. Nu mai era acolo. Nici Danjermond. O va ucide. Iar tu zaci în afurisita asta de şalupă pe ploaie. Netrebnicule, incapabilule, fiu de ticălos.

Strîngînd din dinţi împotriva durerii, încercă să se ridice, nedumerit la început pentru că părea capabil să-şi mişte braţele. Se rostogoli pe spate şi primi ploaia drept în faţă. Avea mîinile legate la spate. Şi picioarele îi era legate.

Dar şi le mişcase. Sau aşa credea. Încercă din nou să le mişte cu destul de mult succes. Erau legate, dar nu prea strîns. Legătura era destul de largă ca să poată luptă cu ea. Destul de largă ca să-şi scoată cizmele şi astfel să-şi elibereze picioarele.

Această sarcină îl lăsă istovit, dar cel puţin izbutise să-şi elibereze picioarele. Încet, se rostogoli pe genunchi şi încercă să-şi ridice capul, cîte un centimetru o dată. Durerea era cumplită.

Laurel. Trebuia să ajungă la Laurel. Dacă nu făcuse nimic bun în viaţa lui de rahat, cel puţin trebuia să încerce acum s-o salveze. Avea să moară în timpul acestui proces sau imediat după, era sigur, dar trebuia să încerce. Pentru ea... ca s-o facă să fie mîndră de el... ca să-i arate c-o iubea... nu-i spusese... deşi ar fi trebuit... ce mult şi-ar fi dorit ca relaţia lor să meargă...

Astfel de gînduri i se tot învîrteau prin minte în timp ce se chinuia să se ridice, dar fu înghiţit încă o dată de întunericul care-i promitea uşurarea... îl atrăgea spre el...

Deşi ştia că era inutil să i se împotrivească, Laurel luptă cu furie. Era vorba de principii. De onoare. Nu avea să-şi întîmpine moarte precum mielul dus la sacrificiu. Nu avea de gînd să-i uşureze sarcina, ba din contră, va face tot ce va putea ca să-i strice plăcerea.

În clipa în care mîna lui Danjermond o prinse de braţ, Laurel se smuci de lîngă el şi o porni spre uşă. Danjermond se întinse după ea şi o prinse de păr, trăgînd-o înapoi cu putere, făcînd-o să urle de furie şi de durere.

Se întoarse spre el şi începu să-l lovească cu picioarele unde nimerea.

Cu chipul schimonosit, Danjermond o pocni cu putere peste faţă. Capul lui Laurel se smunci într-o parte şi gura i se umplu de sînge. Îşi pierdu echilibrul şi căzu în genunchi. Cu ochii fixaţi asupra uşii, încercă să se ridice şi să fugă. Adrenalina vărsată în sînge îi sporea energia. Tocmai cînd voia să încerce iar, Danjermond o prinse de legătura de la mîini şi o trase iar înapoi.

Încetă să se mai zbată în clipa în care văzu lucirea lamei unui pumnal.

Inima lui Laurel se strînse dureros, atunci cînd pumnalul se apropie tot mai mult de faţa ei. Era subţire şi elegant, asemenea mîinii încleştate pe mînerul de aur.

Lama era de oţel lucitor, ornată cu tot felul de modele gravate pe ea. Era un obiect frumos şi mortal precum bărbatul care-l ţinea.

– Aş prefera să cooperezi, Laurel, îi zise el din spate, plimbîndu-şi mîna pe gîtul ei. Cuţitul se apropia tot mai mult.

Tonul lui era la fel de calm ca întotdeauna, dar, pe sub cuvintele îngrijit pronunţate, se simţea furia. Laurel încetă să mai respire cînd simţi vîrful pumnalului pe nas.

– Haide, Laurel, fii fată bună, murmură el, plimbînd lama pumnalului în jos, peste buze, ca şi cum ar fi vrut să i le despice. Ştiu că Vivian te-a crescut ca să fii o fată bună.

Laurel nu credea că maică-sa se gîndise la o atare situaţie atunci cînd o educase.

Laurel nu spuse nimic. Se temea să vorbească cînd pumnalul îi trecuse de bărbie şi se plimba nestingherit peste gîtul ei. Dacă încerca să se zbată acum, avea să-i taie gîtul şi scăpa de chin? I se părea preferabil, dar nu avea nici o garanţie.

Dacă mai aştepta, dacă mai trăgea de timp, chiar şi un minut sau două, poate i se ivea o altă ocazie să fugă. Afară, furtuna se îndepărtase spre Lafayette, dar ploaia continua să cadă. Ce şanse de supravieţuire ar fi avut în mlaştină? Dar ce şanse avea acolo?

Pumnalul se oprise chiar pe claviculă, gîdilînd-o uşor. Fiecare celulă din corpul ei tremura. Se simţea la fel de fragilă ca o rămurică, gata să se rupă în mîna lui. Ochii i se umplură de lacrimi, dar nu le permise să curgă. Era cuprinsă de isterie, dar se reţinu să spună sau să facă ceva. Îşi aminti ce-i spusese Danjermond despre Savannah, cum înnebunise la final.

Ea nu avea să-i ofere o astfel de satisfacţie. O omorîse pe sora ei de plăcere, ca să se caţăre pe cadavrele victimelor sale spre glorie într-o profesiune pe care o batjocorea cu fiecare gură de aer pe care o respira.

– Afurisit să fii, şopti, folosindu-se de mînie şi de ură ca de nişte scuturi împotriva fricii. Afurisit să fii. Sper să arzi în flăcările iadului.

Danjermond îşi lăsă capul în jos, lipindu-şi faţa de chipul ei.

– Eu nu cred în viaţa de după moarte, Laurel, murmură el, plimbînd pumnalul printre sînii ei. Cu o mişcare uşoară a mîinii, vîrful rupse bumbacul tricoului şi îi înţepă un sîn. După mine, dacă există iad, atunci este chiar aici, acum, iar tu eşti în el alături de mine.

Laurel urlă şi se dădu în spate, atunci cînd Danjermond îi tăie tricoul de sus şi pînă jos. În clipa următoare se lovi de corpul lui înalt şi mîinile legate la spate se lipiră de sexul umflat. Danjermond o prinse cu braţul stîng de mijloc şi ridică iar pumnalul.

Lama ascuţită îi sărută sînul stîng, chiar sub sfîrc, lăsînd în urmă o dîră de stropi de sînge care se rostogoleau ca nişte perle pe podea. Durerea apăru cîteva secunde mai tîrziu. În cele din urmă şi lacrimile prinseră să se rostogolească pe obraji, translucide ca nişte diamante.

– Fii fată cuminte, Laurel, îi zise el, frecîndu-se ritmic de ea. Laurel se cutremură de dezgust cînd Danjermond o linse pe gît şi-i prinse lobul urechii între dinţi. Aici nu există dreptate, Laurel, şopti el mai departe. Singura lege de aici e legea mea.

După aceea o tîrî înapoi în pat. Cu ajutorul pumnalului îi tăie legătura de la mîini, o trînti pe saltea şi o blocă acolo

punîndu-i genunchiul peste piept. Folosind eşarfele de mătase cu care legase şi celelalte victime, o legă de pat.

– Ce păcat că plouă aşa de tare, îi zise el după aceea. Luă iar pumnalul şi începu să-l plimbe pe pîntecul ei, în sus spre sîni. L-aş fi adus pe Jack aici şi aş fi încercat să-l trezesc ca să privească totul. Ar trebui să vadă ceea ce doar îşi imaginează, să simtă puterea, seducţia. Are această latură întunecată în el. Înainte să moară ar trebui să vadă pe viu ceea ce numai şi-a închipuit.

Cu lama ascuţită îi tăie ceea ce mai rămăsese din tricou, dezgolind-o.

– Frumos, şopti el, plimbînd lama peste sînul rămas neatins. Extrem de feminin.

– Ce s-a întîmplat de ai ajuns să urăşti femeile în halul ăsta? îl întrebă, luptînd cu greaţa, atunci cînd el îşi înmuie un deget în sînge şi îi pictă sfîrcurile.

Danjermon ridică mirat dintr-o sprînceană.

– Dar eu nu urăsc femeile, îi zise sincer amuzat. Ăsta este hobby-ul meu. Nu e nimic personal.

– Eu consider crima ceva extrem de personal.

Danjermond se ridică cu un ofat, dădu ocol patului şi aduse mai aproape scaunul cu spătar drept. Lăsă pumnalul pe podea, la picioare, şi începu să-şi desfacă nasturii de la cămaşă.

– Da, cred că tu iei totul la modul personal. Dar asta a fost marea ta problemă de la început, nu? Ai tendinţa de a personaliza totul. De asta ai şi avut asemenea necazuri în Georgia. Erai implicată personal în caz. Nu puteai vedea pădurea din cauza copacilor. Ştim amîndoi cît de importantă este perspectiva la construirea unui caz. Un procuror trebuie să fie rece, mericulos, detaşat. Sentimentalismele lasă uşa deschisă în faţa suprizelor opoziţiei. După cum ai descoperit şi singură, laurel, eu sînt un om extrem de meticulos. Nu tolerez suprizele.

Fără nici un avertisment, uşa cabanei explodă deodată, făcîndu-se fărîme. Odată cu vîntul şi ploaia apăru şi Jack. Avîntul îl purtă mai departe, nimerind chiar peste Danjermond care, uimit, fusese incapabil să facă vreo altă

mişcare. Scaunul şubred se dezintegră sub greutatea celor doi bărbaţi, care căzură pe podea.

Laurel strigă numele lui Jack şi se chinui să se ridice puţin ca să-l poată vedea. Auzea cum luptau, cum se foiau pe jos şi cum înjurau.

În inima ei ştia care avea să fie rezultatul final. Jack se bătea cu ambele mîini legate la spate şi era rănit destul de grav. Danjermond avea să-l omoare, ca după aceea s-o termine şi pe ea, dacă nu reuşea cumva să-şi dezlege mîinile.

Se străduí să se ridice spre căpătîiul patului, cîte un centimetru o dată, ca să nu tragă de eşarfele care-i legau mîinile şi să le întărească nodurile.

Strîngînd din dinţi, încercă să nu mai asculte gemetele şi urletele, concentrîndu-se numai asupra nodurilor. Mătase. Mătasea era moale, rezistentă, alunecoasă. Mîinile ei erau mici şi încheieturile delicate.

Dacă avea grijă să se mişte cu încetineală, ca să nu întărească nodurile, atunci...

Jack se chinuia să-l ţină pe Danjermond la podea sub greutatea lui, dar puterile îi scădeau tot mai mult şi era ameţit. Luptă cum putu mai bine cu genunchii şi picioarele, lovind cu sete unde se nimerea, ignorînd durerea de cap şi dintre coaste.

Danjermond se zbătea sub el, străduindu-se să se ridice. Cînd în cele din urmă izbuti să se ridice şi să ia pumnalul, Jack se aruncă iar asupra lui şi împreună se prăbuşiră peste măsuţa de toaletă plină de lumînări, făcînd-o bucăţi.

Lumînările se rostogoliră pe jos şi pereţii cabanei luară foc imediat.

Cei doi bărbaţi se rostogoliră departe de foc, luptînd pentru supremaţie. Jack reuşi să-şi lovească adversarul cu genunchiul în burtă. Danjermond răspunse cu o lovitură urîtă la cap. Durerea îl făcu pe Jack să leşine cîteva clipe.

Cînd îşi reveni, îl vedea pe Danjermond în trei exemplare. Trei diavoli veniţi din iad. Trei versiuni ale lui cu pumnalul ridicat, gata să se repeadă spre el.

Se aruncă spre individul din centru, lovind cu umărul ceva solid chiar în clipa în care pumnalul i se înfipse în spinare.

Simți cum cedase o coastă şi apoi avusese o senzație ciudată, de vacuum în piept. Se prăbuşi la podea rostind numele lui Laurel.

O dezamăgise, aşa cum o dezamăgise şi pe Evie.

Acum murea cu o asemenea greutate pe conştiință. Un alt bagaj greu de cărat în iad. O auzea cum îl striga, dar nu-i putea răspunde. Păcat că ea îşi închipuise că putea fi mai presus de nemernicia-i obişnuită.

– Jack! Jack! urla Laurel, pentru a se face auzită pe deasupra murmurului scos de focul care devora pereții cabanei. Îl strigă şi a treia oară, sperînd să-l audă cum îi răspundea.

Îl văzuse pe Danjermond ridicîndu-se şi văzu şi pumnalul cum se înfipsese în spatele lui Jack. Asta însemna că era mort. Rămăsese singură. Nu mai conta că izbutise să-şi elibereze o mînă.

Nu mai avea timp s-o dezlege şi pe cealaltă. Danjermond se şi ridicase în picioare. Şi venea spre ea. Cu pumnalul de pe care încă mai picura sîngele lui Jack. Danjemond rînjea ca un diavol, înconjurat de foc.

Nu te uita la el, încearcă să desfaci nodul, îşi spuse singură. Plîngînd şi tuşind din cauza fumului dens, se chinui să-şi elibereze şi mîna stîngă.

Jack îşi ridică fruntea cîțiva centimetri. Nu vedea decît picioarele lui Danjermond. Care se îndreptau spre Laurel. Cu un ultim efort de voință, întinse deodată picioarele.

Îl pocni pe Danjermond chiar în spatele genunchilor, aruncîndu-l cu capul înainte în foc.

Urletele erau oribile. Inumane. Cuprins de flăcări, Danjermond se ridică şi dădu să fugă de acolo, însă se împiedică şi căzu peste pat. Laurel urlă şi sări din patul care luase foc.

Se dădu înapoi din fața acelei scene oribile şi, aproape orbită de fum, se lăsă în jos, ocolind patul ca să ajungă la Jack. Nu mai avea ce să facă pentru Danjermond.

În plus, nici nu era sigură că ar fi avut chef să-l ajute cumva. Nu ştia decît că toată cabana avea să fie mistuită de foc şi, dacă ea şi Jack nu ieşeau repede de acolo, urmau să aibă soarta procurorului.

Reuşi să ajungă lîngă Jack, deşi nu vedea aproape nimic.

– Jack! urlă încercînd să acopere trosnetele lemnului care ardea. La naiba, Jack, să nu mori tocmai acum!

Trase de el, strînse din dinţi şi se forţă să-l tîrască spre uşă, strigînd la el toată vremea. Înjurăturile şi rugăminţile ei îl dezmeticiră puţin. Încăpăţînarea ei îl făcu să-şi mişte picioarele, deşi nu ştia nici el cum.

Se baza pe glasul ei, pe mîinile care-l trăgeau, pe încăpăţînarea de care dădea dovadă ca să se mişte mai departe. La uşă se prinse de cadrul sfărîmat şi reuşi să steă pe picioare.

– Mai repede! urla Laurel scoasă din minţi de spaimă, prinzîndu-l de talie şi preluîndu-i greutatea pe umerii ei în timp ce se împleticeau spre malul rîului.

Ploaia continua să cadă cu furie din cer, dar nu făcea faţă focului care devora lemnul uscat al cabanei. Aceasta se aprinsese precum o torţă în noapte.

Focul devora toate dovezile atrocităţilor care se petrecuseră acolo şi pe făptaş laolaltă cu ele, condamnîndu-l la pedeapsa capitală.

Slăbită, tuşind din cauza fumului, clătinîndu-se sub greutatea lui Jack, Laurel căzu în genunchi pe malul noroios, iar el se prăbuşi alături.

– Doamne sfinte, Jack! Să nu cumva să mori! strigă Laurel aplecată asupra lui. Să nu mori! Te rog, să nu mori!

Îngrozită, Laurel îi mîngîia faţa şi buzele, căutînd să-i simtă răsuflarea, îi căută cu degete febrile pulsul de la gît.

Jack deschise ochii şi se uită la ea. Încercă să zîmbească. Încercă să respire.

– Hei, îngeraşule, îi şopti sufocat. Poate că sînt unul din băieţii buni pînă la coadă.

După aceea se prăbuşi în întuneric, predîndu-se în faţa durerii.

31

Jack îşi mai amintea numai fragmente din cele întîmplate. O adevărată forţă susţinută de voinţă, care-l împinsese, îl înjurase, îl implorase şi-l determinase să-şi mişte picioarele. Să facă un pas după altul. Durerea fusese blocată, dar nu şi slăbiciunea sau sentimentul întreruperii legăturii dintre mintea şi trupul său. Îşi amintea că simţise cum esenţa lui parcă plutea undeva în afara carcasei fizice, conectată cu ea doar printr-un fir extrem de subţire. Îşi amintea de asemenea cît de ispitit fusese să rupă acel fir şi să se lase să plutească mai departe, dar Laurel îl tot trăsese înapoi. Ţinea minte că se întrebase de cîteva ori cum de era cu putinţă ca o femeie atît de mică şi de delicată să aibă atîta putere.

Îşi amintea de asemenea şi de o ambarcaţiune. Şi de ploaie. Ploaie şi lacrimi. Laurel care plîngea aplecată deasupra lui. Atunci dorise să-i spună să nu plîngă. Nu suporta gîndul că o făcuse să plîngă, deşi ştia că nu era prima dată. Erau multe lucruri pe care voise să i le spună, dar nu putuse aduna destulă putere ca să vorbească. Cuvintele îi clipociseră în minte ca nişte baloane de spumă. Aproape că uitase cum să-şi mai folosească vocea. Frustrarea îl epuizase.

Întuneric, lumină. Murmurele femeilor şi bărbaţilor în haine albe. Nu putea să se afle în rai, pentru că nu ar fi reuşit să treacă de poartă. Aşadar, trebuia să fie un spital.

Mîini răcoroase care-i atinseseră braţul, obrajii. Buze moi şi şoapte de alint. Laurel.

Laurel stătuse alături de el, aşa îi spusese asistenta Washington, în timp ce se foia prin rezerva în care era. Asistenta era o femeie scundă, pătrată, cu piele ca de mahon şi degete mici şi groase care-i luau pulsul cu rapidi-

tate şi blîndeţe. *Miz* Chandler îl vizitase în toate zilele acelea în care dormise moleşit de medicamente. Tot asistenta îi spusese că era ocupată pînă peste cap cu aranjamentele pentru înmormîntarea surorii ei şi cu investigaţia şerifului. Ce noroc avuseseră că scăpaseră amîndoi cu viaţă. Auzi, tocmai procurorul Danjermond fusese ucigaşul, Domnul să ne aibă în pază!

Jack puse punct amintirilor în timp ce stătea pe veranda casei şi-l privea pe Leonce cum pleca de pe alee. După ce pierdu maşina din vedere, se întoarse să se uite spre Belle Riviere. Undeva, în străfundul memoriei, erau păstrate gîndurile despre Laurel. Stătuse cu el, îl sărutase pe obraz, îi spusese că-l iubea. Nu merita dragostea ei, dar ştia că asta era ceea ce-l făcuse să se agaţe mai departe de viaţă. Glasul lui Laurel străbătînd pîcla deasă a minţii lui, implorîndu-l să trăiască, mituindu-l cu dragostea ei.

Oare dragostea ei va stărui şi după ce va trece criza sau intensitatea va începe să scadă, nebunia să dispară ca să se întrebe după aceea ce naiba văzuse bun în el? Jack jucase rolul eroului pentru ea. Însă nu fusese tocmai actorul potrivit. Armura nu-i venea bine.

Huey ieşi de sub un tufiş şi urcă pe scări ca să-l lingă pe mînă şi să-i ureze astfel bun-venit acasă. Jack se uită spre el şi se apucă să-l scarpine între urechi. Huey gemu sonor şi începu să dea din coadă.

– Deci, tu eşti comitetul de întîmpinare, eh, Huey? Asta e ce primesc pentru că am fugit de la spital.

Deschise uşa şi intră în casă, lăsîndu-l şi pe Huey să intre după el. Cîinele însă îl abandonă repede, repezindu-se spre draperi în căutare de şoareci. Jack inspiră adînc şi începu să urce scările, cîte o treaptă o dată.

Nu ştia de ce, dar se aşteptase să se simtă ca acasă odată ajuns în dormitor, dar, atunci cînd privi împrejur, constată că nu se simţea deloc bine acolo. Dormitorul lui rămăsese de fapt budoarul lui madame Devreaux. El doar pierdea vremea acolo. Nu făcuse absolut nici o schimbare, pusese numai nişte cearceafuri proaspete pe pat.

Nu făcuse din casa aceea căminul lui, admise în cele din urmă atunci cînd se lăsă să cadă pe marginea patului. Era de fapt închisoarea lui, locul în care se putea autoflagela.

Mai demult visase la dragoste şi la o familie, la succesul profesional după care tînjeau majoritatea oamenilor normali, dar i se arătase foarte limpede că o astfel de viaţă nu era pentru unul ca el. Genul acela de viaţă îi explodase în faţă şi el fusese cel care aprinsese fitilul.

„Nu eşti bun de nimic, T-Jack. Aşa ai fost şi aşa vei fi mereu."

O lecţie pe care o primise pentru un preţ mult prea mare.

Ceea ce mai strînsese după catastrofă ar fi trebuit să-i ajungă, îşi zise singur privind spre tavan. Avea cărţile sale, amicii de la *Frenchie's* şi destule prietene care de-abia aşteptau să-i încălzească patul oricînd avea chef de aşa ceva.

Avea o casă goală şi o inimă pustie, pe care nu le împărţea cu nimeni, decît cu stafiile trecutului şi cu un cîine care nu era al lui.

Jack alungă acel gînd cu un efort care-i provocă durerea de cap. Viaţa lui pendula între penitenţă şi petreceri, ceea ce lui îi convenea de minune. Nu dădea socoteală nimănui şi nu era responsabil de nimic.

Cu toate astea, Laurel Chandler reuşise cumva să se îndrăgostească de el. Ironia era prea mare, tocmai Laurel, campioana justiţiei, apărătoarea legilor, îndrăgostită de un bărbat care le încălcase pe toate, un om pentru care dreptatea reprezenta o condamnare la exil emoţional. Ea îi oferise tot ce-şi dorise de la viaţă, tot ce-şi spusese singur că nu va putea avea niciodată.

Dacă mai avea vreo rămăşiţă de onoare, atunci ar pleca şi ar lăsa-o să se îndrăgostească de un bărbat mai destoinic decît el.

Slujba a fost intimă. O binecuvîntare şi un blestem, cugetă Laurel. Durerea prea profundă ca s-o poată îm-

părtăşi cu oameni pe care nu-i cunoştea, deşi o parte din cele mai adînci răni fuseseră făcute de oamenii prezenţi acolo.

Se aşezase cu Caroline şi mama Pearl într-o parte a capelei. Vivian şi Ross se aşezaseră în cealaltă, în aceeaşi strană, dar nu împreună. Erau separaţi de un perete invizibil de ură, fiind împreună numai de ochii lumii, pentru că Vivian dorea să ascundă secretele urîte ale familiei. Laurel ştia că maică-sa nu va confirma şi nici nu va nega zvonurile care aveau să se răspîndească, o doamnă nu-şi spăla rufele murdare în public. Probabil că avea să divorţeze de Ross în mod discret, ca apoi să-şi continue viaţa ca şi cum el nici n-ar fi existat, lăsîndu-l să-şi ispăşească singur păcatele în ochii celorlalţi oameni.

Ross privea prostit la sicriul acoperit de trandafiri roz. Laurel se întrebă dacă simţea ceva remuşcări sau regreta doar că fusese expus după atîta amar de vreme. Ea personal nu i-ar fi permis să vină, dar nu avusese de ales.

Se întrebă cum avea să suporte acuzaţiile şi condamnarea celorlalţi oameni imediat ce povestea despre abuzul lui va deveni cunoscută tuturor, iar ea avea să se îngrijească să devină cunoscută. Caroline îi spusese la un moment dat că Ross era un om slab de înger. Dacă exista un Dumnezeu în ceruri, ruşinea adevărului scos la lumină avea să-l zdrobească.

Reverendul Stipple nu prea avea multe de spus despre Savannah. Laurel ar fi preferat să nu spună nimic, dar aceea era biserica lui, aceeaşi biserică în care fuseseră botezate ea şi cu Savannah, şi unde tatăl lor jurase dragoste pînă la moarte lui Vivian. Tot de acolo plecase Jefferson Chandler spre lumea cealaltă.

Se uită în jos spre batista cu margini de dantelă pe care o ţinea în mînă şi-şi aminti deodată cum stătuse Savannah alături de ea, o luase de mînă şi-i şoptise: *„Tata s-a dus, dar noi ne vom avea una pe cealaltă pentru totdeauna."*

Acum moartea îi adunase iar acolo, pe toţi acei oameni ale căror vieţi erau legate de experienţe comune.

Spre finalul slujbei, în capelă intră Conroy Cooper, care se aşeză în ultima stranã. Laurel îi întîlni ochii albaştri şi trişti, atunci cînd se îndreptă spre ieşire şi citi în ei regretul şi dragostea. Ce ironie, ca dintre toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse sora ei, să se îndrăgostească tocmai de acela pe care simţul onoarei îl oprea s-o facă fericită.

După plecarea tuturor, Laurel rămase în vestibul, urmărindu-l pe Cooper cum punea un singur trandafir alb pe sicriu. Rămase alături de scriu vreme îndelungată, cu o mînă sprijinită de lemnul lucios, luîndu-şi adio de la Savannah în şoaptă.

Laurel îl etichetase drept un soţ adulterin şi-l condamnase pentru că nu fusese în stare să-i ofere lui Savannah genul de relaţie aşa cum îşi dorea ea. Dar o iubise cît de mult putuse, aşa-i spusese, încercînd în acelaşi timp să-şi păstreze jurămîntul faţă de o soţie care nici nu-l mai recunoştea. Îi oferise lui Savannah tot ce putuse. Nu fusese el vinovat că ea avusese nevoie de mult mai mult.

După înmormîntare nu se servi nici un fel de cafea. Nu era momentul unei comportări normale, pentru alinarea durerii, cu discuţii banale despre recolte sau copii. Caroline le duse cu maşina înapoi acasă, în linişte.

Mama Pearl se refugie în bucătărie ca să fiarbă un ibric mare cu cafea. Caroline puse cheile pe măsuţa din hol, se întoarse şi o prinse pe Laurel de mîini.

– Mă dus sus ca să mă întind puţin, îi zise aproape în şoaptă. Şi tu ar trebui să faci la fel, draga mea. Ai avut parte de cîteva zile absolut îngrozitoare.

Laurel se chinui să zîmbească şi scuturã din cap.

– Sînt prea agitată ca să pot să dorm. Mă gîndeam să ies puţin în grădină.

Cu ochii strălucitori de înţelegere, Caroline încuviinţă din cap.

– Ai făcut aşa de frumos în grădină. E un loc bun pentru a-ţi căuta pacea.

Laurel nu se aştepta să-şi găsească pacea, dar putea spera. Începu să se plimbe agale pe aleile de cărămizi, savurînd liniştea şi briza caldă. Observă buruienile apărute

şi îşi promise să le plivească chiar a doua zi. Avea sentimentul că un capitol crucial şi turbulent din viaţa ei tocmai fusese încheiat. Savannah se dusese alături de tatăl lor. Secretul pe care-l păstraseră atîţia amar de ani fusese scos la lumină. Danjermond era şi el mort şi, chiar dacă investigaţiile continuau, scormonindu-i trecutul întunecat, iar ziarele continuau să publice tot felul de reportaje senzaţionale despre el, se trăsese deja linia. Cu mărturia ei şi cu dovezile găsite în casa lui şi la locul faptei, Stephen Danjermond, procurorul districtual al parohiei Partout, fiul familiei Danjermond cu sediul în Garden District, New Orleans, fusese declarat criminal în serie.

Ar fi trebuit să mă simt împăcată, îşi zise aşezîndu-se pe o bancă. Dar avea sentimentul că ceva se descălcise deodată şi încă rămăseseră multe fire care atîrnau libere, nebăgate în seamă. Savannah murise. Laurel nu mai avea de acum ocazia să repare crăpăturile apărute în relaţia lor. Secretul fusese dezvăluit, dar ea va continua să fie fiica lui Vivian. Ross Leighton va fi întotdeauna o parte integrantă a trecutului ei, chiar dacă nu şi a viitorului. Danjermond murise şi el, dar toate vieţile pe care le atinsese cu prezenţa lui aveau să rămînă marcate de trădare.

Şi apoi mai era şi Jack. Omul de care n-ar fi trebuit să se îndrăgostească. Cel pe care-l iubea aproape fără speranţă. Bărbatul care părea decis să plătească păcatele trecutului pentru tot restul vieţii.

Dacă ar fi avut creier în cap, atunci s-ar rupe de el şi ar pleca undeva în altă parte ca s-o ia de la început. Ceea ce se petrecuse între ea şi Jack avusese loc prea repede, cu o intensitate exagerată.

Ultimul lucru pe care-l dorise atunci cînd se întorsese acasă fusese o relaţie cu un bărbat. Jack era oricum departe de imaginea bărbatului cu care se vedea alături. Folosise, abuzase şi luase în rîs profesiunea pe care o avuseseră mai demult în comun. Nu-l respecta din cauza asta, dar trebuia să respecte modul în care procedase la final, chiar dacă el declarase că motivele lui fuseseră pur egoiste. Ducea o viaţă în care evita cu măiestrie orice fel

de responsabilitate, alt lucru care o irita, tocmai pentru că simțul datoriei era adînc înrădăcinat în ea, dar îl văzuse cum acționase la nevoie.

Cu ochii minții nu-l vedea pe bărbatul cu zîmbet vesel şi cu cercel cu rubin în ureche, ci pe omul singur şi chinuit de trecut. Jack se descria pe sine ca pe un nemernic şi un profitor, bun numai la distracție, dar adevărul era că-i salvase viața dînd dovadă de un eroism rar întîlnit.

În el sălăşuiau de fapt doi oameni. Trebuia însă să încerce să-l convingă pe Jack "cel rău" că Jack „cel bun" exista şi merita să aibă şansa să capete ceva mai bun decît o viață de durere.

Laurel închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate. Pentru o clipă îşi permise să viseze la o viață alături de Jack plină de fericire, dînd uitării trecutul cu toate ororile lui.

– Visezi la mine, scumpete?

Lui Luarel îi trebui o clipă ca să-şi dea seama că auzise glasul aievea. Deschise ochii şi se răsuci pe bancă. Îl văzu sprijinit cu greu de una dintre statuile mătuşii Caroline, îmbrăcat cu o pereche de blugi şi o cămaşă descheiată. Era palid la față şi încercănat, iar în ochi i se citea durerea.

Încercă să-i zîmbească, dar efortul era prea mare.

– Ce mama naibii cauți aici? se înfurie Laurel. Se ridică deodată de pe bancă. Să nu care cumva să îndrăzneşti să-mi spui că doctorul Broussard te-a externat!

Jack se strîmbă puțin pentru că glasul ei îi provoca dureri de cap.

– *Mais non,* rosti el tărăgănat. Trebuie să recunosc că am evadat pur şi simplu.

– Oare de ce nu mă miră?

– Nu e nici o scofală, *'tite chatte,* murmură el, frecîndu-şi fruntea cu două degete. Am doar o durere de cap năucitoare şi o coastă ruptă.

Laurel se încruntă la el şi-şi băgă mîinile în buzunarele fustei.

– Ai avut un plămîn perforat! Ai capul spart şi ai fost înjunghiat, şi...

– *Bon Dieu!* gemu el privind-o drept în ochi. Atunci poate c-ar fi mai bine dacă m-aş aşeza.

O prinse cu braţul de talie şi, deşi se mişca cu greu, o obligă să i se aşeze pe genunchi. Ea îi sări din braţe, dar se instală pe bancă alături de el.

Jack se încruntă nemulţumit.

– Cred că mi-am pierdut îndemînarea.

Laurel se strîmbă.

– Eu cred că ţi-ai pierdut minţile. Locul tău e la spital. Doamne sfinte, nici măcar nu erai conştient ultima dată cînd te-am văzut!

– O să trăiesc.

Alungînd cu mîna subiectul de conversaţie, se întoarse ca s-o privească mai bine. Observă imediat cearcănele negre de sub ochi. Arăta delicată şi fragilă ca un porţelan. Fragilitatea aceea îl speriase la început, înainte să-i descopere puterea ascunsă sub ea. Ar avea sentimentul că acea putere o părăsise în clipa aceea.

– Dar tu ce faci, scumpete? Cum te simţi?

– Azi am înmormîntat-o pe Savannah, răspunse ea.

Jack o prinse cu braţul pe după talie şi o trase aproape, sărutînd-o pe cap. Laurel nici n-avu nevoie de un alt îndemn ca să-şi aşeze palma peste pieptul lui, chiar deasupra bandajului alb din jurul coastelor, ca să-i simtă bătăile puternice ale inimii.

– Dacă aş fi putut, aş fi stat alături de tine.

Laurel îl privi cu oarecare teamă, avînd grijă să alunge orice expresie de pe chipul ei, încercînd să cîntărească acea schimbare a sentimentelor lui.

– Tu nu participi la înmormîntări.

– Mda, mă rog... rosti el jenat. Asta nu înseamnă că nu-mi pierd prietenii, ci numai că nu sînt alături de ei în clipe grele.

– Asta sîntem noi acum? îl întrebă Laurel încet. Prieteni?

– Mi-ai salvat viaţa.

– Şi tu mi-ai salvat mie viaţa, i-o întoarse ea. Ce înseamnă asta? Că sîntem chit?

– Dar ce ai vrea să fim? întrebă jack țîfnos. Se blestemă pentru nerăbdarea lui, în fond nu venise acolo ca să se certe cu ea. Venise pentru... Pentru ce? Şi de ce? Pentru că nu putuse să stea deoparte? Pentru că se gîndise că era momentul să taie rădăcinile acelui sentiment care-i înflorise în inimă? Nu le poți avea pe toate, Jack.

– Eu vreau mai mult de atît, admise Laurel. Dacă se făcea de rîs în fața lui, atunci asta era, ghinion. Dacă îşi arăta astfel slăbiciunea, nu-i mai păsa. Asta era adevărul. În viața ei existaseră prea multe minciuni. Se ridică de pe bancă şi se întoarse să-l privească cu atenție. Te iubesc, Jack. Îmi tot spun singură că n-ar trebui, dar adevărul este că te iubesc.

– Ai dreptate, îngeraşule. Strîngînd din dinți de durere, se ridică la rîndul lui. N-ar trebui, murmură, şi o porni spre poartă, evitînd s-o privească. Dacă s-ar fi uitat la ea, n-ar mai fi avut puterea să plece de acolo.

– Nu pentru că nu o meriți, Jack, îi zise Laurel, prinzîndu-l de braț. Ci pentru că ar fi mai uşor aşa. Am avut o astfel de relație la un moment dat, dar nu a fost corect nici pentru mine şi nici pentru el. Îmi pare rău, Jack, dar eu nu mă mulțumesc s-o apuc pe calea cea mai uşoară, murmură ea. Dar tu?

– Eu da, răspunse el răguşit. Încă nu ți-ai dat seama, scumpete? Sînt un laş şi un nemernic.

– Nu eşti deloc laş sau nemernic, îl contrazise Laurel cu fermitate. Dacă ai fi fost un laş, acum m-ar fi îngropat şi pe mine alături de Savannah. Dacă ai fi fost un nemernic, atunci nu te-ai mai fi străduit să faci acum un gest nobil, plecînd de lîngă mine.

Ochii i se umplură de lacrimi. Îl prinse mai bine de braț, căutînd să-l țină alături.

– Din multe puncte de vedere eşti un om mai bun decît toți ceilalți luați la un loc, Jack, îi zise răguşită. Aş vrea să-mi laşi ocazia să-ți dovedesc acest lucru.

Cît de mult dorea Jack s-o creadă. Doamne, cît de mult voia s-o creadă. Nevoia aceasta era ca o durere pe care încercase s-o ignore mereu.

Nevoia de a fi de valoare, de a fi important pentru cineva. Închise ochii, îngrozit de gîndul că această dorință avea să-l copleşească.

I se părea totul un vis plin de cruzime. Nu înțelegea cum de putea ea să-l iubească. Parcă nu se cuvenea să i se acorde o altă şansă să fie fericit. Trebuia să existe o şmecherie.

Rămase locului, privind în gol. Încerca din răsputeri să-şi săpînească tremurul buzelor şi lacrimile care i se tot adunau în ochi.

– Nu crezi că ai suferit destul, Jack? şopti Laurel. N-am suferit destul amîndoi?

– Nu ştiu. Încercă să dea din umeri, dar se strîmbă de durere. Vrei un soț? Vrei copii?

Mai mult decît orice pe lume, cugetă ea. Gîndul că ar fi putut fi împreună, că i-ar fi putut dărui fericire, un cămin vesel şi un copil sau doi era aproape prea frumos.

– Vreau un viitor, răspunse ea cu simplitate. Vreau să trec peste ororile trecutului. Şi vreau să te iau şi pe tine cu mine.

O viață fără ororile trecutului. O viață la care îndrăznise doar să viseze. Jack se îndepărtă puțin de ea şi-şi trecu o mînă prin păr.

Laurel îl urmărea, ținîndu-şi respirația.

Jack se întoarse spre ea şi-i sorbi frumusețea, şi speranța care-i licărea în ochi.

– Mi-am spus că dacă aş avea măcar un strop de onoare în mine, atunci te-aş lăsa în pace, rosti el încet. Buzele i se strîmbară într-un zîmbet ironic. Norocul meu că n-am avut niciodată onoare.

Laurel i se aruncă în brațe şi-şi lipi obrazul de pieptul lui.

– Ai mai multă onoare şi curaj decît ai crede, îi zise ea.

– Dacă te am pe tine, nu mai vreau nimic altceva, răspunse el, aplecîndu-se s-o sărute pentru a pecetlui dragostea dintre ei, păşind astfel cu încredere spre un viitor plin de promisiuni.

Epilog

„Piroga alunecă pe unda rîului la fel de tăcută ca o lamă. Soarele tocmai apune, iar cerul pare făcut din aur topit.

În jur, mlaştina dă senzaţia de linişte şi calm. Broaştele concertează printre frunzele de nuferi. O egretă aterizează pe mal ca să se alăture perechii sale, alături de cuibul făcut de ramuri în buturuga unui copac putred.

Am privit în jos spre femeia din barcă. Îmi zîmbeşte de parcă tocmai i-aş fi făcut cadou luna de pe cer. Are curajul unui tigru şi blîndeţea unei turturele.

E soţia mea. Fără ea nici n-aş exista.

Am vîslit mai departe, spre casă şi am cunoscut fericirea pentru prima dată în viaţă."

Sfîrşit

Glosar

merci boucoup - mulțumesc mult
miz - miss în cajună - domnişoară
lon pine - penisul său
Laissez les bon temps rouler - să înceapă distracția
Bon Dieu - Dumnezeule
sa c'est honteau mon ami - mare ruşine, amice; mare păcat
'tit boule - testicule mici
'tite ange - îngeraşule
'tite chatte - pisicuțo
tchene poule - cur de găină
Bon a rien tu, 'tit souris - bun de nimic, şoarece ce eşti
jolie fille - fată drăguță
Mais, c'est fou - e o nebunie
catin - păpuşă C'est la vie - aşa e viața
la c'est la coyonade - asta-i o prostie
Ma bon pichonette - fetița mea bună
Arrette sa! C'est assez! Va-t'en! - Încetează! Ajunge! Pleacă!
mais oui/yeah - desigur
grand-miere - mamaie
Allons danser! - Dansați!
Bon o rien, T. Jack - Nu eşti bun de nimic
Mais non - Ba nu
Tu menti, mon ange - minți, îngeraşule
Especes de tete dure - Încăpățînată ce eşti
Bon Dieu avoir pitie! - Doamne, ai milă!